Serie de Autor

CHINA

MIÉVILLE

stația pierzaniei

Arthur C. Clarke Award 2001

British Fantasy Award 2001

Stația Pierzaniei
Perdido Street Station

CHINA MIÉVILLE

STAȚIA PIERZANIEI

PERDIDO STREET STATION

Traducere din limba engleză de Mihai Samoilă

China Miéville s-a născut la 6 septembrie, 1972 în Norwich, Marea Britanie. Autor multi-premiat de ficțiune, ține să își descrie operele ca făcând parte din genul „ weird fiction", aparținând unui grup de autori care încearcă să îndepărteze genul fantasy de influentele și clișeele specifice lui J.R.R. Tolkien.

Miéville locuiește în prezent în Londra. Când avea 18 ani, a trăit și a predat engleză în Egipt, acolo unde a dezvoltat un interes puternic pentru cultura arabă și politica Orientului Mijlociu și de Est. Miéville și-a luat licența la *Cambridge*, în antropologie socială, și a absolvit masterul și doctoratul cu merite speciale și la *London School of Economics*. A reușit de asemenea să obțină o bursă Frank Knox la Harvard.

Membru al Partidului Socialist al Muncitorilor, a candidat din partea Alianței Socialiste pentru Casa Comunelor din Anglia la alegerile din 2001. Preferința sa pentru politica de stânga reiese și din scrierile sale (e evidentă în *Consiliul de Fier*, al patrulea roman al său).

Primul său roman, *King Rat*, a fost nominalizat pentru premiile *International Horror Guild and Bram Stoker. Stația Pierzaniei (Perdido Street Station)* a câștigat premiul Arthur C. Clarke și a fost nominalizat la premiile *Hugo, Nebula, și World Fantasy*. Cel de-al treilea, *Cicatricea (The Scar),* a fost nominalizat pentru premiile *Arthur C. Clarke și World Fantasy*.

În scrierile sale este influențat de autori precum *M. John Harrison, Michael de Larrabeiti, Michael Moorcock, Thomas Disch, Charles Williams, Tim Powers, J.G. Ballard, H. P. Lovecraft, Mervyn Peake și Gene Wolf.* Momentan face doctoratul în Relații Internaționale. Este supranumit „Regele cerceilor", datorită numeroaselor piercing-uri pe care le-a adăugat în decursul anilor.

Volume apărute la Tritonic:

Cicatricea, în februarie 2006, nominalizat la *Philip K. Dick Award, Hugo, World Fantasy, Arthur C. Clarke Award* și câștigător al *British Fantasy Society* și al premiului *Locus* în 2003.

Consiliul de Fier, în mai 2006, câștigătoare a premiilor Arthur C. Clarke și Locus în 2005, nominalizat și la premiile *Hugo* și *World Fantasy*.

Un Lun Dun, în noiembrie 2008, câștigător al premiului *Locus* pentru cea mai bună carte pentru Young Adult în același an.

CUPRINS

Partea Întâi. Comisioane 11
Partea a Doua. Fizionomia zborului 57
Partea a Treia. Metamorfoze 165
Partea a Patra. O molimă de coșmaruri 247
Partea a Cincea. Consilii 321
Partea a Șasea. Casa de Sticlă 401
Partea a Șaptea. Criza 447
Partea a Opta. Judecata 521

„Chiar am renunțat, pentru o vreme, să mă opresc în dreptul ferestrei din cameră pentru a privi lămpile și străzile lungi și luminate. Să pierzi contactul cu orașul în felul acesta e tot un fel de a muri."

—Philip K. Dick, *We Can Build You*

De la pustietate și până la tufărișuri, la câmpuri arate, la ferme, până la primele case dărăpănate care se ițesc deasupra pământului. A fost noapte pentru multă vreme. Cocioabele încrustate în malul râului au crescut în jurul meu precum ciupercile în beznă.

Ne legănăm. Plonjăm într-un curent puternic.

Înapoia mea, bărbatul se opintește greu în cârmă și barja se redresează. Lumina se clatină o dată cu felinarul. Bărbatului îi este teamă de mine. Mă aplec peste botul micii ambarcațiuni spre apa întunecată în mișcare.

Dincolo de huruitul moale al motorului și de foșnetul râului se adună sunete slabe, sunete de case. Buștenii șoptesc și vântul mângâie acoperișurile de paie, pereții se așază mai bine și podelele se foiesc să umple spațiile libere; zecile de case au devenit sute, mii; se împrăștie la distanță tot mai mare de maluri și inundă toată câmpia cu lumină.

Mă înconjoară. Cresc. Sunt tot mai înalte și mai late și mai zgomotoase, acoperișurile sunt de țiglă și zidurile de cărămidă tare.

Râul se răsucește și se întoarce spre oraș. Acesta se deslușește deodată, masiv, gravat în peisaj. Lumina lui se revarsă peste împrejurimi, peste dealurile stâncoase, ca o vânătaie. Turnurile lui murdare licăresc. Nu mai am nicio putere. Sunt forțat să venerez această prezență extraordinară care a apărut pe furiș la întâlnirea dintre două râuri. E o pată uriașă, o duhoare, un sunet de claxon. Coșuri groase vomită murdărie spre cer chiar și acum în noapte. Nu curentul apei ne împinge, ci orașul însuși ne trage spre el cu apăsarea lui. Strigăte slabe, ici-colo chemări de sălbăticiuni, zăngănit și duduitul obscen de fabrici ca un uriaș rut mecanic. Căi ferate străbat anatomia urbană ca niște vene umflate. Ziduri întunecate de cărămidă roșie, biserici pitite ca niște troglodiți, marchize zdrențuroase fâlfâind, labirinturi cu pavaj de piatră ale vechiului oraș, fundături, canale presărând pământul ca niște morminte seculare, un peisaj de tip nou cu dărâmături, piatră

spartă, biblioteci burdușite cu volume uitate, spitale vechi, turnuri, nave și gheare de metal care ridică încărcături din apă.

Cum de nu am putut noi prevedea această apropiere? Ce truc al topografiei este acesta care permite monstrului ce se împrăștie să se ascundă după colțuri și să sară în fața călătorului?

E prea târziu să mai scăpăm cu fuga.

****

Bărbatul îmi șoptește, îmi spune unde ne aflăm. Nu mă întorc spre el.

Labirintul brutalizat din jurul nostru este Poarta Corbului. Clădirile putrede se sprijină una de alta, epuizate. Râul mânjește cu nămol malurile de cărămidă, ziduri ale orașului ridicate din adâncuri să țină apa în făgașul ei. Duhnește aici.

(Mă întreb cum arată de sus, orașul nu ar mai avea nicio șansă să se mai ascundă, dacă te-ai apropia pe calea aerului l-ai vedea de la depărtare ca pe o pată jegoasă, ca pe un stârv invadat de viermi, n-ar trebui să gândesc așa dar nu mă mai pot opri, aș putea urca pe curenții ascendenți ai coșurilor de fum, să mă înalț mult deasupra turnurilor mândre și să mă ușurez pe cele de pe pământ, să călăresc haosul, oriunde aș avea chef, nu trebuie să gândesc astfel, nu trebuie să fac asta acum, trebuie să mă opresc, nu acum, nu asta, nu încă.)

Ici-colo sunt case din care se scurge un mucus palid, o mizerie organică ce pătează fațadele și se prelinge de la ferestrele de sus. Alte etaje se întrezăresc în smârcul albicios și rece care umple spațiul dintre case și aleile înfundate. Peisajul este desfigurat, zbârcit, de parcă s-ar fi turnat brusc ceară peste acoperișuri. Parcă o altă civilizație transformase străzile astea făcute pentru oameni în altele, făcute anume pentru ea.

Peste râu sunt strunite fire și jgheaburile acoperișurilor sunt legate între ele prin țe lăptoase de mucus cu zumzet de bas. Ceva trecu pe deasupra capului. Barcagiul scuipă în apă.

Scuipatul se dizolvă. Negura de deasupra noastră dădu înapoi. Străzi înguste se iviră.

Șuieră un tren care traversează râul prin fața noastră pe șine suspendate. Mă uit la el, către sud și est, urmărind linia de luminițe grăbindu-se să dispară înghițite de acest peisaj nocturn, acest monstru biblic ce-și devorează supușii. Vom depăși fabricile în curând. Macaralele se țesc din negură ca niște păsări pe catalige; ici-colo se mișcă pentru a da de lucru echipelor de noapte. Lanțuri se clatină fără încărcătură, membre inutile tresăltând cu mișcări de zombie atunci când angrenajele pornesc și volanele se rotesc.

Umbre largi prădătoare bântuie cerul.

Se auzi un bubuit, o reverberație, de parcă orașul ar fi gol pe dinăuntru. Barja întunecată rătăcește printre multe altele asemănătoare, încărcate cu cărbune și lemn și fier și oțel și sticlă. Aici apa reflectă stelele printr-un curcubeu de deșeuri urât mirositoare, deversări și chimicale ce o fac să pară leneșă și amenințătoare.

(O, să mă înalț deasupra să nu mai adulmec mizeria asta, bălegarul ăsta, să nu intru în oraș prin haznaua asta, dar trebuie să mă opresc, trebuie, nu mai pot continua, trebuie.)

Motorul barjei încetinește. Mă întorc și-l privesc pe cel din spatele meu, care-și ațintește privirea și cârmește, parcă văzând prin mine. Ne dirijează către doc, acolo în spatele depozitului atât de burdușit încât conținutul lui se varsă dincolo de împrejmuire într-un labirint de lăzi uriașe. Își alege calea printre alte vase. Din râu se ridică acoperișuri. O linie de case scufundate, construite pe partea greșită a zidului, împinse în malul inundat, cu cărămizile negre ca smoala picurând. Apa se tulbură sub noi. Râul fierbe din pricina vârtejurilor din adânc. Pești morți și broaște care au renunțat să mai lupte să respire în această ciorbă putredă de gunoaie se răsucesc iute între coasta barjei și malul de beton, prinși în capcana vârtejului agitat. Spațiul se închide. Căpitanul sare la mal și leagă vasul. Ușurarea i se citește pe chip. Grohăie a triumf și mă trage iute pe uscat, făcându-mă să descind printre cărbuni și să-mi găsesc calea printre gunoaie și sticlă spartă.

E mulțumit cu pietrele pe care i le-am dat. Mă aflu în Cotul Pâclei, îmi spune el și mă face să privesc într-o parte, arătându-mi cu mâna drumul. Deci nu știe că m-am pierdut, că sunt nou în oraș, că mi-e teamă de aceste edificii întunecate și amenințătoare de care nu pot scăpa, că mi-e greață din pricina claustrofobiei și a presimțirilor rele.

Ceva mai spre sud, doi stâlpi uriași se ridică din râu. Porțile către Orașul Vechi, odată grandioase, acum psoriatice și ruinate. Poveștile sculptate în carnea acestor obeliscuri s-au șters din pricina timpului și a acidului, au rămas doar niște spirale grosolane ca ale unor șuruburi uriașe. Dincolo de ei, un pod scund (Podul Hamalilor, a spus el). Nu bag în seamă explicațiile pe care mi le dă cu atâta poftă și mă îndepărtez prin această zonă albită de var, prin porțile căscate ce promit confortul întunericului deplin și evadarea de mirosul greu al râului. Barcagiul nu mai este acum decât o șoaptă și știind că nu am să-l mai văd niciodată îmi face oarecare plăcere.

Nu e frig. O lumină venind dinspre oraș se ghicește la răsărit.

****

Am să urmez liniile ferate. Am să mă strecor prin umbra lor urmându-le pe lângă casele și turnurile și cocioabele și birourile și temnițele orașului,

am să le pândesc dinspre viaductele care le ancorează de pământ. Trebuie să-mi găsesc o cale de intrare.

Mantaua (stofă grea, incomodă și dureroasă pentru pielea mea) mi se izbește de trup și simt greutatea pungii. Ea mă protejează aici; ea și iluzia pe care mi-am întreținut-o, izvorul tristeții și rușinii mele, angoasa ce m-a adus în acest chist uriaș, acest oraș prăfuit clădit pe oase și cărămizi, o conspirație de industrie și violență, scăldată în istorie și putere, acest tărâm aflat dincolo de puterea mea de înțelegere.

Noul Crobuzon.

Partea Întâi

Comisioane

Capitolul Unu

O fereastră se deschide brusc mult deasupra pieței. Un coș trece prin ea și zboară cu boltă deasupra mulțimii neștiutoare. Tresare în aer, apoi se răsucește și continuă spre pământ mai încet, inegal. Dansează precar în timp ce coboară, împletitura lui se agață și ricoșează de zidul aspru al clădirii. Zgârie peretele, aruncând înainte vopsea și praf de ciment.

Soarele străbate prin perdeaua inegală de nori cu o lumină cenușie. Sub coș, tarabele și cărucioarele păreau răsturnate acolo din greșeală. Orașul duhnea. Dar azi era zi de piață în Fundătura Aspicului, iar mirosul înțepător de bălegar și putreziciune care se răspândea peste Noul Crobuzon era, pe aceste străzi, în această vreme, îndulcit cu paprika și roșii proaspete, ulei încins și pește și scorțișoară, carne conservată, banane și ceapă.

Tarabele cu de-ale gurii se întindeau pe partea zgomotoasă a Străzii Scrumbiei. Cărțile, manuscrisele și tablourile umpleau pasajul Selchit, o cale străjuită de baobabi plantați alandala și cu cimentul spart ce se întindea pe distanță scurtă spre răsărit. Olarii își răsturnaseră mărfurile pe drumul către Barrackham, spre sud; piese de motor la vest; jucării pe o parte a unei străzi; haine pe alte două; și nenumărate alte bunuri umplând toate aleile. Rândurile de tarabe veneau pe trasee strâmbe să se întâlnească în Fundătura Aspicului ca spițele unei roți stricate.

În Fundătură nu se mai făcea nicio deosebire. În umbra zidurilor vechi și a turnurilor nesigure se aflau grămezi de roți dințate, un morman de cioburi de lut și ornamente, o ladă de cărți putrede. Antichități, sex, praf de purici. Printre tarabe zburau dialoguri șuierate. Cerșetorii se sfădeau pitulați în pântecele clădirilor părăsite. Membri ai unor rase ciudate cumpărau lucruri curioase.

Bazarul Aspicului, o învălmășeală colorată de mărfuri, murdărie și negustori. Legea mercantilă spunea: *cumpărătorul să fie precaut.*

Zarzavagiul aflat sub coșul în cădere ridică privirea în soarele orbitor și praful de tencuială. Își șterse ochii. Culese coșul ponosit de deasupra capului, trăgând de firul ce-l purtase în jos până ce îi rămase fără vlagă în mâini. Înăuntrul coșului era un șekel de alamă și un bilet scris cu litere aplecate îngrijite și ornamentate. Zarzavagiul studie hârtia scărpinându-se la nas. Scotoci în mormanul de mărfuri din fața lui, puse în coș ouă și fructe și rădăcini, verificând de fiecare dată lista. Se opri și citi din nou unul dintre rânduri, apoi zâmbi lasciv și tăie o felie de carne de porc. Când termină,

puse șekelul în buzunar și se cotrobăi după rest, ezitând pe când calcula costul comenzii, punând până la urmă patru firfirici laolaltă cu alimentele.

Se șterse pe mâini de pantaloni și rămase o clipă pe gânduri, apoi mâzgăli ceva pe listă cu un ciot de cărbune și o aruncă și pe aceasta peste firfirici.

Smuci de trei ori de sfoară și coșul începu să tresalte ridicându-se în aer. Se ridică deasupra acoperișurilor joase ale clădirilor dimprejur, împins în sus de valurile de zgomot. Sperie stăncuțele cuibărite la etajul părăsit și trase pe zid o altă dungă dezordonată printre multe altele, înainte să dispară din nou pe fereastra de unde se ivise.

****

Isaac Dan der Grimnebulin tocmai își dăduse seama că visa. Fusese înspăimântat să se descopere angajat din nou la universitate, defilând în fața unei table imense acoperite cu vagi reprezentări de pârghii și forțe și momente. Introducere în Știința Materialelor. Isaac privea îngrijorat clasa când își făcu apariția nemernicul acela alunecos de Vermishank.

— Nu pot preda acest curs, șuieră Isaac. Piața e prea zgomotoasă. Gesticulă către fereastră.

— Nu-i nimic, făcu Vermishank împăciuitor pe un tot îngrețoșat. E vremea gustării de dimineață, spuse el. Asta o să vă facă să uitați de zgomot.

Și auzind această absurditate, Isaac se cufundă în somn cu o imensă ușurare. Înjurăturile răgușite și mirosurile de mâncare gătită venind dinspre bazar îl treziră.

Rămase chircit în pat fără să deschidă ochii. O auzi pe Lin mergând prin cameră și simți clătinarea ușoară a scândurilor din podea. Mansarda era plină cu fum înțepător. Isaac începu să saliveze.

Lin bătu din palme de două ori. Știa că Isaac se trezise. Probabil pentru că închisese gura, gândi el și chicoti fără să deschidă ochii.

— Încă mai doarme, sărăcuțul de Isaac care este atât de obosit el tot timpul, scânci și se ghemui ca un copil.

Lin bătu din palme încă o dată, inutil, și se îndepărtă.

El mormăi și se întoarse pe cealaltă parte.

— Zgripțuroaică! mormăi după ea. Scorpie! Hoașcă! Bine, bine, ai câștigat, tu... viperă, balaur ce ești...

Se scărpină în creștet și se ridică în capul oaselor, rânjind mânzește. Lin îi aruncă un gest obscen fără să se întoarcă.

Stătea cu spatele la el, goală în fața plitei, sărind în spate ferindu-se de stropii de ulei fierbinte ce săreau din tigaie. Așternutul alunecă de pe povârnișul pântecelui lui Isaac. Era ca un dirijabil, uriaș și încordat și tare. Păr sur îl acoperea din abundență.

Lin nu avea păr. Mușchii îi erau încordați sub pielea roșie, unul câte unul. Era ca un atlas anatomic. Isaac o studie pofticios.

Ceva îl pișcă de fund. Se scărpină sub pătură cu nerușinarea unui câine. Ceva pocni sub unghie și își trase mâna să o cerceteze. Un viermișor pe jumătate zdrobit se clătina neajutorat pe deget. Era un refflick, un mic și inofensiv parazit de khepri.

Probabil că a fost zăpăcit de sucurile mele, gândi Isaac și-și scutură degetul.

— Un refflick, Lin, spuse el. A venit vremea să mai pui de-o baie.

Lin bătu iritată din picior.

Noul Crobuzon era o uriașă leprozerie, un oraș morbid. Paraziții, infecțiile și bârfele erau de neoprit. O baie chimică o dată pe lună era o metodă profilactică necesară pentru khepri care voiau să se ferească de mâncărimi și zgaibe.

Lin făcu să alunece conținutul tigăii pe o farfurie pe care o așeză pe masă, față în față cu propriul ei mic dejun. Luă loc și îi făcu semn lui Isaac să facă la fel. El se ridică din pat și traversă împleticit încăperea. Se lăsă ușurel pe scaunul mic, atent la așchii.

Isaac și Lin stăteau în pielea goală la masa de lemn neacoperită. Isaac era conștient de poziția lor, văzând scena ca prin ochii unei a treia persoane. Ar fi o poză frumoasă, ciudată, gândi el. O mansardă, fire de praf în lumina venind prin fereastra îngustă, cărți și hârtii și tablouri stivuite ordonat lângă mobila ieftină de lemn. Un bărbat cu pielea întunecată, mare și gol și relaxat, ținând în mâini cuțitul și furculița, nefiresc de nemișcat, așezat față în față cu un khepri cu trupul oarecum feminin aflat în umbra în care se ghicea conturul capului ei chitinos.

Nu luară în seamă mâncarea și se priviră o clipă cu atenție. Lin îi făcu semn: *Bună dimineața, iubitule.* Apoi începu să mănânce, cu privirea încă ațintită asupra lui.

Abia când mânca arăta Lin a extraterestru, de aceea mesele luate împreună erau o încercare și o dovadă în același timp. Privind-o, Isaac simți fiorul obișnuit de emoție: dezgustul dispăru imediat, îl alungă mândru, cu o dorință vinovată.

O rază de lumină sclipi în ochii compuși ai lui Lin. Chelicerele îi fremătară. Culese o jumătate de roșie și o prinse cu mandibulele. Își coborî mâinile în vreme ce piesele bucale interne macerau hrana pe care fălcile o țineau bine.

Isaac privea uriașul scarabeu irizat reprezentând capul iubitei sale în vreme ce-și devora micul dejun.

O urmări cum înghite, îi văzu gâtlejul umflându-se acolo unde pântecele insectoid palid se contopea cu gâtul uman... asta nu că ea ar fi acceptat o

asemenea descriere. *Oamenii au trupuri, picioare, mâini de khepri; și capete rase de giboni*, i-a spus ea odată.

El zâmbi și clătină bucata de carne de porc pe dinainte, își răsuci limba în jurul ei, apoi își șterse degetele murdare de grăsime de masă. Îi zâmbi. Ea își ondulă chelicerele către el și îi gesticulă *Monstrul meu.*

Sunt un pervers, gândi Isaac, *și ea la fel.*

****

Conversația de la micul dejun era în general unilaterală: Lin putea vorbi prin semne în timp ce mânca, dar încercările lui Isaac de a vorbi și de a mânca în același timp generaù zgomote de neînțeles și împrăștiau resturi de mâncare pe masă. Preferau să citească; Lin un buletin informativ artistic, Isaac orice îi pica în mână. Întinse mâna între două îmbucături și luă cărți și ziare, trezindu-se citind până la urmă lista de cumpărături a lui Lin. Rândul pe care scria *o mână de felii de porc* era încercuit și sub caligrafia ei superbă era mâzgălită o întrebare cu un scris mult mai neîngrijit: *Ai pe cineva??? O bucată de porc e binevenită întotdeauna!!!*

Isaac flutură hârtia în fața lui Lin.

— Ce tot spune împuțitul ăsta? țipă el, împrăștiind cu mâncare. Iritarea lui, deși amuzantă, era veritabilă.

Lin citi și ridică din umeri.

Știe că nu mănânc carne. Știe că am un oaspete la micul dejun. S-a jucat cu sensul cuvântului „porc".

— Da, mersi, iubito, asta am priceput. De unde știe el că ești vegetariană? Pălăvrăgiți des despre chestii din astea?

Lin îl privi o clipă fără să-i răspundă.

Știe pentru că nu cumpăr carne, clătină ea capul la întrebarea lui stupidă. *Nu te îngrijora: conversație numai pe hârtie. Nu știe că sunt gândac.*

Bolboroseala ei deliberată îl necăji pe Isaac.

— La naiba, nu insinuam nimic...

Lin dădu din mână cu echivalentul unei sprâncene ridicate. Isaac strigă iritat:

— Dă-o-ncolo, Lin! Nu tot ce spun e legat de teama de a fi descoperiți!

Isaac și Lin erau amanți de aproape doi ani. Întotdeauna încercaseră să nu se gândească prea mult la regulile relației lor, dar cu cât stăteau mai mult împreună, cu atât această strategie de evitare devenea imposibil de aplicat. Întrebări încă nepuse atrăgeau atenția. Remarci inocente și priviri întrebătoare din partea altora, o afișare în public prea lungă — o notiță din partea zarzavagiului — totul era un memento al faptului că, în anumite privințe, trăiau în secret. Totul era riscant.

Nu-și spuseseră niciodată „*Suntem amanți*“, așa că nu a trebuit niciodată să spună „*N-o să dezvăluim relația noastră tuturor, față de unii ne vom ascunde*“. Era limpede de luni de zile că asta era situația de fapt.

Lin începuse să-și dea seama, cu apropo-uri meschine și acide, că refuzul lui Isaac de a se declara iubitul ei era în cel mai bun caz o dovadă de lașitate, iar în cel mai rău caz bigotism. Această lipsă de sensibilitate o deranja. El clarificase natura relației lor cu prietenii lui intimi, la fel făcuse și Lin față de prietenii ei. Fusese mult, mult mai ușor pentru ea.

Ea era o artistă. Cercul ei era format din libertini, patroni ai artelor și chibiți, boemi și paraziți, poeți și pamfletari și golănași la modă. Se delectau cu scandaluri și situații ultragioase. În ceainăriile și barurile din Câmpul Poftei, escapadele lui Lin — despre care se făceau multe apropo-uri, care nu erau niciodată dezmințite, dar nici explicite — erau subiect de discuții frivole și în doi peri. Viața ei amoroasă era o transgresiune avangardistă, un eveniment artistic, așa cum fusese Muzica Betonului sezonul trecut sau Arta Viscerală cu un an mai înainte.

Și da, Isaac putea juca jocul ăsta. Era cunoscut în lumea aceea, cu mult timp înainte de a începe cu Lin. Era, de altfel, răspopitul științei, gânditorul fără reputație care părăsise un post important din învățământ pentru a se angaja în experimente prea scandaloase și geniale pentru creierele minuscule ce conduceau universitatea. Ce-i păsa lui de convenții? Se putea culca cu oricine și cu orice dorea, firește!

Acesta era personajul pe care-l întruchipa el în Câmpul Poftei, unde relația lui cu Lin era un secret cunoscut, unde se bucura să fie mai mult sau mai puțin deschis, unde o putea ține de după umeri în baruri și îi putea vorbi în șoaptă în vreme ce ea sugea cafea cu zahăr dintr-un burete. Aceasta era povestea lui, și era cel puțin pe jumătate adevărată.

Plecase din universitate cu zece ani în urmă. Dar numai din pricină că-și dăduse seama, spre nefericirea lui, că era un profesor jalnic.

Privise fețele întrebătoare, ascultase vociferarea studenților intrați în panică și își dăduse seama că având o gândire care alerga și se împiedica și se azvârlea pe coridoarele teoriei în mod anarhic, putea să învețe pentru sine, în ritm haotic, dar nu putea împărtăși altora din înțelepciunea pe care o iubea atât. Lăsase capul în jos rușinat și fugise.

În altă variată a mitului, șeful departamentului, Vermishank cel detestabil și fără vârstă, nu era un epigon greoi, ci un bio-taumaturg de excepție care anulase cercetările lui Isaac mai puțin din pricină că erau neortodoxe și mai mult pentru că nu duceau nicăieri. Isaac poate că era strălucitor, dar era nedisciplinat. Vermishank l-a jucat pe degete, făcându-l să lucreze ca cercetător pe cont propriu cu un salariu de mizerie, dar cu acces limitat la laboratoarele universității.

Munca lui îl ținuse pe Isaac circumspect față de iubită.

Acum, relația lui cu universitatea era încordată. În zece ani de ciupeală se echipase cu un laborator propriu frumușel; veniturile lui proveneau în mare din contracte dubioase cu cetățeni mai puțin onorabili ai Noului Crobuzon, a căror nevoie de știință sofisticată îl uimea permanent.

Dar cercetările lui Isaac — țintind în aceeași direcție în toți acești ani — nu se puteau desfășura în gol. Trebuia să publice. Trebuia să dezbată. Trebuia să discute, să participe la conferințe — în chip de haiduc, de fiu rebel. Renegarea îi oferea mari avantaje.

Însă academia nu juca doar rolul de instituție demodată. În Noul Crobuzon, studenții xenieni fuseseră acceptați numai în calitate de candidați — și asta doar în ultimii douăzeci de ani. Să întreții la vedere relații amoroase încrucișate era o cale sigură spre statutul de paria. Nu îl speria atât de tare că editorii jurnalelor, președinții conferințelor și publiciștii ar afla de legătura lui cu Lin. Îl speria mai tare că s-ar putea crede despre el că nu încearcă să o ascundă. Dacă se prefăcea că dorește să acopere această relație, nu-l puteau denunța ca pe un iubitor de gândaci.

Lin înghițise cu greu toate astea.

N-ai decât să ne ascunzi ca să poți publica articole pentru oamenii pe care-i disprețuiești, îi gesticulase ea odată după ce făcuseră dragoste.

Isaac, în momentele lui amare, se întreba cum ar fi reacționat ea dacă lumea artistică ar fi amenințat-o cu ostracizarea.

****

În dimineața aceea amanții reușiră să înăbușe în fașă cearta prin glume și scuze și complimente și pofte. Isaac zâmbi către Lin pe când se lupta cu cămașa, iar chelicerele ei tresăriră senzual.

— Ce ai de gând să faci azi? întrebă el.

Mers în Mahalaua Neamului. Nevoie de poame de culoare. Mers la expoziție în Vizuina Urletului. Muncit diseară, adăugă ea evident în șagă.

— Presupun atunci că n-o să ne mai vedem o vreme, rânji Isaac.

Lin clătină din cap. Isaac numără zilele pe degete.

— Păi... putem cina la „Ceasu și Cocoșu“ ... *în ziua de Sorit*? La opt?

Lin cântări situația. Îl ținu de mâini în vreme ce cugetă.

Superb, gesticulă ea timid. Lăsă fraza ambiguă, fără să se înțeleagă dacă se referea la cină sau la Isaac.

Aruncară unele peste altele ulcelele și farfuriile în găleata cu apă rece din colț și le lăsară așa. Lin se apucase să-și adune notițele și schițele ca să plece, însă Isaac o trase ușor către el, pe pat. Îi sărută pielea roșie și caldă. Ea se răsuci în brațele lui. Se ridică într-un cot și, sub ochii lui, rubinul întunecat al carapacei ei se deschise încet, depărtând în același timp

chelicerele. Cele două jumătăți ale carapacei vibrară ușor, deschise la maxim. De sub umbra lor, își desfășură frumoasele și inutilele aripioare de cărăbuș.

Lin îi trase cu blândețe mâinile către ele, invitându-l să mângâie lucrurile acelea fragile, total vulnerabile, ca o expresie de încredere și iubire de neegalat pentru un khepri.

Atmosfera dintre ei se încărcă electric. Mădularul lui Isaac se întări.

Degetele lui trecură peste vinișoarele ramificate din aripile ei vibrând ușor, privi lumina care le traversa pentru a se refracta sidefiu.

Îi trase în sus fusta cu cealaltă mână și lăsă degetele să îi alunece în sus între coapse. Picioarele ei se desfăcură, apoi se strânseră, prinzând degetele în capcană. El îi șopti invitații drăgăstoase nerușinate.

Soarele trecu pe deasupra lor, făcând să miște prin cameră umbrele ferestrei și ale norilor. Amanții nu observară mișcările zilei.

Capitolul Doi

Se făcuse ora 11 până să se desprindă din îmbrățișări. Isaac aruncă o privire la ceasul de buzunar și se poticni încercând să-și adune hainele, cu gândul la treabă. Lin îl scuti de negocierile jenante ce se purtau atunci când trebuiau să părăsească împreună casa. Se aplecă și mângâie ceafa lui Isaac cu antenele, înfiorându-l, apoi plecă pe când el abia se încurca în ghete.

Camerele ei se aflau la al nouălea etaj. Lin coborî din turn; trecu de etajul opt, cel cu structura de rezistență afectată; etajul șapte cu covorul de găinat și foșnet de aripi de coțofană; pe lângă bătrâna care nu a ieșit niciodată de la etajul șase; și tot așa în jos, pe lângă hoți de buzunare, lucrători în topitorie, vagaboande și cuțitari.

Ușa se afla de cealaltă parte a turnului, opusă Fundăturii Aspicului. Lin ieși într-o stradă liniștită, un pasaj prin care se trecea spre și dinspre bazar.

Se îndepărtă de certurile zgomotoase și de pălăvrăgeală, îndreptându-se către grădinile din Crucea Sobek. Rânduri de taxiuri așteptau întotdeauna la intrare. Știa că unii șoferi (de obicei Refăcuții) aveau o gândire destul de liberală sau erau destul de disperați pentru a lua un client khepri.

Pe măsură ce traversa Aspicul, blocurile și casele deveneau din ce în ce mai puțin insalubre. Pământul ondula și se ridica încet spre sud-vest, în direcția ei de mers. Vârfurile copacilor din Crucea Sobek se arătau ca un fum gros deasupra acoperișurilor caselor părăsite din jurul ei; dincolo de frunze împungea profilul ascuțit al clădirilor înalte din Valea Bărcii.

Ochii bulbucați, parcă făcuți din bucățele de oglindă, ai lui Lin vedeau orașul într-o cacofonie compozită. Un milion de minuscule secțiuni ale întregului, fiecare segment hexagonal scânteind în culori aprinse și linii clare, super-sensibile la diferențele de lumină, îi ofereau totuși puține detalii, doar dacă se concentra atât de tare încât începea să o doară. În fiecare segment, solzii zidurilor putrezite îi erau invizibili, arhitectura redusă la pete de culoare elementară. Dar se crea o imagine de ansamblu precisă. Fiecare fragment vizual, fiecare parte, fiecare formă, fiecare nuanță difereau infinitezimal de cele dimprejur, făcând-o să înțeleagă întreaga structură. În plus, putea simți substanțele chimice din aer, putea spune câți indivizi din fiecare rasă trăiau în fiecare clădire: putea simți vibrațiile aerului și sunetele cu destulă precizie ca să poată întreține o conversație într-o încăpere aglomerată sau să simtă trecea unui tren suspendat.

Lin încercase să-i descrie lui Isaac felul în care vede orașul.

Îl văd limpede ca și tine, mai limpede. Pentru tine totul este la fel. Într-un colț o mahala care se năruie, în altul un tren nou cu pistoane lucioase, în altul o femeie vopsită țipător sub o navă aeriană hârbuită... Tu ești nevoit să procesezi totul într-o singură imagine. Ce haos! Nu-ți spune nimic, se contrazice, își schimbă povestea. Pentru mine, fiecare părticică are integritate, fiecare fracțional diferită de următoarea, până ce sunt trecute în revistă toate variațiile, rând pe rând, rațional.

Isaac fusese fascinat de asta vreme de o săptămână și jumătate. Scrisese, după cum îi era felul, pagini întregi de notițe și se gândise să scrie cărți despre vederea insectelor, o supusese pe Lin la experimente anoste de percepție în adâncime și vedere la distanță; și de citit, experiment care îl impresionase cel mai mult, știind că cititul nu era un lucru natural pentru ea, că trebuia să se concentreze ca o persoană pe jumătate oarbă.

Interesul lui se micșoră repede. Mintea omenească era incapabilă să proceseze informațiile vizuale pe care le primeau khepri.

Împrejurul lui Lin, scursurile Aspicului umplură străzile în căutare de bănuți scăpați pe jos, furând sau cerșind sau vânzând sau scormonind prin mormanele de gunoaie presărate pe stradă. Copii fugeau în toate direcțiile, ducând în brațe boccele în care aruncaseră de-a valma bucăți de mecanisme. Din când în când, domni și doamne treceau cu un aer de dezaprobare în drumul lor către Altundeva.

Saboții lui Lin erau umezi de mucusul străzii, pradă tentantă pentru creaturile care o pândeau din canale. Casele din jurul ei aveau terase în loc de acoperiș, cu pasarele de scândură aruncate între ele. Căi de scăpare, drumuri alternative, străzile lumii acoperișurilor de deasupra Noului Crobuzon.

Doar câțiva copii îi aruncară cuvinte de ocară. Aceasta era o comunitate obișnuită cu xenienii. Putea să guste la propriu natura cosmopolitană a cartierului, secrețiile discrete ale unei varietăți de rase, dintre care recunoștea numai o parte. Simțea mirosul de mosc al altor khepri, izul umed și rece al vodyanoilor, și chiar, de undeva, mireasma delicioasă de oameni-cactus.

Lin coti pe strada pietruită ce ocolea Crucea Sobek. Taxiurile așteptau înșirate de-a lungul gardului de fier. O imensă varietate. Cu două roți, cu patru, trase de cai, de ptera-păsări rânjind, de motoare cu aburi cuplate la angrenaje cu șenile... ici-colo de Refăcuți, niște amărâți care erau în același timp și șoferi și taxi.

Lin se opri dinaintea șirului și făcu din mână. Milos, la semnul ei, primul șofer din rând își îndemnă pasărea jumulită să iasă în față.

— Încotro?

Bărbatul se aplecă să citească indicațiile precise pe care Lin le notase în carnețel.

— Bine, spuse el făcându-i semn din cap să urce.

Taxiul avea două locuri neacoperite, oferindu-i lui Lin o vedere largă a părții de sud a orașului pe care o traversa. Păsăroiul incapabil de zbor alerga cu un legănat ce se transmitea roților. Lin se lăsă pe spate și citi instrucțiunile pe care le dăduse șoferului.

Isaac nu ar fi fost de acord cu direcția. Deloc.

Lin chiar avea nevoie de bobițe de culoare și se ducea în Mahalaua Neamului pentru asta. Era adevărat. Iar unul dintre prietenii ei, Cornfed Daihat, chiar avea o expoziție în Vizuina Urletului.

Dar nu avea de gând să o viziteze.

Vorbise deja cu Cornfed, rugându-l să spună că fusese acolo, asta dacă avea să întrebe Isaac (nu putea să știe dacă avea să se intereseze, dar voia să fie sigură). Cornfed fusese încântat, își aruncase într-o parte părul alb care-i cădea peste față și jurase aprins să fie blestemat pe veci dacă avea să sufle un cuvânt. Credea cu tărie că Lin îl înșela pe Isaac și considera un privilegiu să facă parte din această nouă întorsătură a vieții ei amoroase deja scandaloase.

Lin nu putea ajunge la timp la vernisaj. Avea treabă în altă parte. Taxiul se apropia de râu. Tresăltă atunci când roțile de lemn loviră câteva pietre ieșite din pavaj. Intraseră pe Strada Scrumbiei. Piața rămăsese în urma lor, spre sud: depășiseră zona în care se vindeau zarzavaturi, pește și fructe răscoapte.

Umflându-se deasupra caselor scunde, dinaintea ei se ivi turnul miliției din Dealul MușteI. Un stâlp jegos, uriaș, îndesat și oarecum amenințător, cu toate cele treizeci și cinci de etaje ale lui. Ferestre înguste, ca fantele pentru arcași, erau presărate pe laturile lui, cu sticlă mată închisă la culoare, imună la reflexii. Învelișul de beton al turnului era pătat și coșcovit. La trei mile spre nord, Lin prinse sclipirea unei alte clădiri, încă și mai înalte: cartierul general al miliției, Țepușa, care străpungea pământul ca un ghimpe de beton în inima orașului.

Lin ridică privirea. Un dirijabil pe jumătate umflat plutea obscen deasupra turnului MușteI. Fâlfâia și se balansa ca un pește mort. Lin îi putea simți zumzăitul motorului, chiar și prin atâtea straturi de aer, pe când se chinuia să se facă nevăzut în norii cenușii.

Mai era un murmur, un bâzâit disonant față de cel al navei. Undeva aproape vibră o traversă, iar un vagon al miliției țâșni dinspre sud spre turn cu viteză nebunească.

Își urmă drumul mult deasupra, suspendat de șina care se întindea de fiecare parte a turnului, străpungându-i vârful ca o ață trecând printr-un ac colosal, dispărând la orizont și în nord și în sud. Vagonul se opri brusc

în tampoane. Din el ieșiră siluete care se făcură nevăzute înainte ca Lin să le poată observa bine.

Pentru a doua oară în acea zi, Lin se delectă cu gustul sevei oamenilor-cactus pe când ptera-pasărea se îndrepta săltat spre Casa de Sticlă din Burduful Râului. Alungați din acest sanctuar monastic (fațetele cu aranjament complicat ale cupolei abrupte de sticlă zărindu-se către răsărit, în inima cartierului), disprețuiți de bătrânii lor, grupuri mici de tineri cactus sprijineau zidurile clădirilor părăsite și acoperite cu afișe vechi. Se jucau cu cuțitele. Șira spinării le era brăzdată de urme de violență, pielea lor de un verde crud măcelărită de cicatrici ciudate.

Aruncară spre taxi priviri lipsite de interes.

Strada Scrumbiei cobora brusc. Taxiul era cățărat pe o culme de unde străzile se desfăceau în pante abrupte. Lin și șoferul aveau în față panorama munților colțuroși, cu vârfuri acoperite cu zăpadă, ridicându-se splendid la apus de oraș.

Pe dinaintea taxiului curgea Râul Cătrănit.

Strigăte îndepărtate și zgomot de mecanisme se auzeau prin ferestrele întunecoase tăiate în malurile de cărămidă, unele dintre ele sub linia ce trasa nivelul cel mai înalt al apei. Închisori, camere de tortură și ateliere, cu renegații lor hibrizi, fabricile de pedeapsă, unde condamnații erau Refăcuți. Pe apa neagră, vase tușeau și hârâiau.

Se iviră spiralele Podului Nababului. Și dincolo de ele, cu acoperișuri de țiglă cocoșate, cu ziduri putrede ținute cu contraforturi și ciment organic să nu se prăbușească, emanând o duhoare distinctă, se întindeau abatoarele din Mahalaua Neamului.

****

Dincolo de râu, în Orașul Vechi, străzile erau mai înguste și mai întunecate. Ptera-pasărea trecea neliniștită pe lângă clădirile netede și lucioase din pricina gelatinei întărite a cărăbușilor de casă. La ferestrele și ușile clădirilor remodelate se vedeau khepri. Aici ei reprezentau majoritatea, aici era teritoriul lor. Străzile erau pline cu trupuri de femeie cu cap de insectă. Mulți stăteau adunați în pragul ușilor ca la intrarea unor peșteri, mâncând fructe.

Chiar și taximetristul le putea simți gustul conversației: aerul era acru de semnale chimice.

O chestie organică pocni strivită sub roți. *Un mascul, probabil*, gândi Lin cu o ridicare din umeri, imaginându-și una dintre nenumăratele ființe fără minte care mișunau din crăpături prin toată Mahalaua Neamului. *Mare pierdere, ce să spun.*

Ptera-pasărea se opinti speriată la trecerea pe sub o boltă joasă de cărămidă din care se scurgeau stalactite de mucus de cărăbuș. Lin bătu pe umăr șoferul care se chinuia să o mâne mai departe. Mâzgăli iute în carnețel și îi arătă.

Pasărea nu prea bucuroasă. Așteaptă aici, mă întorc în cinci minute.

El dădu din cap recunoscător și îi întinse o mână să o ajute să coboare.

Lin îl lăsă acolo să-și potolească atelajul. Dădu colțul și intră în piața centrală din Mahalaua Neamului. Exudatul palid care picura de pe acoperișuri nu acoperise plăcuțele cu numele străzilor de la capetele pieței, dar numele declarat — Piața Aldelion — nu era folosit de niciunul dintre locuitorii mahalalei. Chiar și puținii oameni și ceilalți ne-khepri care trăiau aici foloseau noul nume khepri, traducându-l din șuieratul și râgâitul clorinat al limbii originale: Piața Statuilor.

Era larg deschisă, înconjurată de clădiri dărăpănate de o sută de ani. Arhitectura prăbușită contrasta violent cu marea masă cenușie a altui turn al miliției ce se arăta către nord. Acoperișurile joase se aplecau incredibil de abrupt. Ferestrele erau murdare și mânjite cu modele obscure. Lin putea să simtă zumzetul terapeutic slab al surorilor khepri din sălile de spital. Un fum dulceag se răspândea peste mulțime: cei mai mulți dintre ei khepri, dar și câte unul din altă rasă, cercetând statuile. Acestea umpleau piața: siluete de cinci metri înălțime de animale și plante și creaturi monstruoase, unele reale, altele care nu existaseră niciodată, modelate din salivă khepri viu colorată.

Reprezentau ore și ore de muncă a comunității. Grupuri de femei khepri stătuseră zile întregi, spate în spate, mestecând pastă și bobițe de culoare, metabolizând și scoțând prin partea din spate a capului lor de cărăbuș așa-zisa salivă khepri, groasă, care se întărea după o oră de contact cu aerul, devenind netedă, sfărâmicioasă, căpătând o strălucire perlată.

Pentru Lin statuile reprezentau dedicare și spirit comunitar, imaginație falită de o jalnică grandoare eroică. Din acest motiv trăia și mânca și își scuipa arta de una singură.

Lin trecu pe lângă dughenele de fructe și legume, pe lângă afișele scrise de mână cu majuscule inegale ce ofereau spre închiriere larve de casă, pe lângă centrele de schimburi de artă cu acreditare pentru artiștii glandulari khepri.

Altă khepri aruncă o privire către Lin. Fusta ei era lungă și strălucitoare, după moda din Câmpul Poftei: modă umană, nu tradiționalul pantalon bufant al celor din ghetouri. Lin se remarca. Era o străină. Își părăsise surorile. Uitase de stup și de comunitate.

Firește că am uitat, gândi Lin, fâșâind sfidător rochia ei lungă și verde.

Proprietarul magazinului de salivă o cunoștea și își frecară antenele politicos, formal.

Lin cercetă rafturile. Pe dinăuntru, magazinul era căptușit cu ciment de larvă de casă, șiroind pe pereți și netezind colțurile cu mai multă grijă decât de obicei. Obiectele făcute din salivă așezate pe rafturile ce ieșeau ca niște oase din sedimentul organic erau iluminate cu lămpi de gaz. Fereastra era mânjită artistic cu suc de bobițe de culoare, ferind magazinul de lumina de afară.

Lin vorbi, ciocnindu-și chelicerele și secretând valuri ușoare de aromă. Își comunică dorința de a căpăta bobițe stacojii, albastre, negre, opal și purpurii. Adăugă și câțiva stropi fini de admirație pentru marea calitate a bunurilor din magazin.

Lin își luă cumpărăturile și plecă iute.

Atmosfera de comunitate pioasă din Mahalaua Neamului îi făcea greață.

Șoferul de taxi o aștepta. Lin sări pe scaunul din spate, arătă cu mâna spre nord-est, rugându-l să se îndepărteze de zonă.

Vechiul Stup Aripa Roșie, Comunitatea Țeasta Mâței, gândi ea zăpăcită. Ipocritelor, îmi aduc aminte de tot! Îi tot dați înainte cu comunitatea și cu marele stup khepri în vreme ce „surorile" din Cartierul Pârâului scormonesc după cartofi. Nu aveți nimic, înconjurate de lume care vă tratează ca pe gândaci, care vă cumpără arta ieftin și vă vinde hrana scump, dar pentru că sunt alții care au și mai puțin decât voi vă erijați în protectoarele tradiției khepri. Eu mă retrag. Mă îmbrac cum îmi place. Arta îmi aparține.

Respiră ușurată când străzile se curățară de cimentul de cărăbuș și când singurele khepri din mulțime erau ca și ea, niște paria.

Dirijă taxiul pe sub arcadele de cărămidă ale Stației Bazarul Scuipatului, pe deasupra lor trecând un tren chiar atunci, cu zgomot mare parcă făcut de un copil obraznic. Trenul se îndreptă spre inima Orașului Vechi. Superstițioasă, Lin îl rugă pe taximetrist să o ia spre Podul Bărcii. Nu era punctul cel mai apropiat pentru a traversa Râul Molimei, cel înfrățit cu Râul Cătrănit; dar așa ajungeau în Mlaștina Bursucului, pană triunghiulară de Oraș Vechi înfiptă între cele două râuri care se întâlneau și deveneau Marele Catran și unde Isaac, ca mulți alții, își avea laboratorul.

Nu avea nicio șansă să-l vadă, cufundat cum era în labirintul experimentelor lui dubioase, unde natura cercetărilor făcea chiar și arhitectura laboratorului să fie nesigură. De altfel, ei nici nu-i trecu prin minte să se oprească, merse mai departe spre Stația Beției, unde Linia de Dreapta se întindea spre est pe șine suspendate care se ridicau din ce în ce mai mult deasupra orașului pe măsură ce se îndepărta de centru.

Urmează trenurile! scrise ea, iar taximetristul o ascultă, intrând pe străzile largi din Cartierul Buimăcelii de Vest, peste vechiul și marele Pod al Bărcii, traversând Râul Molimei; râul mai rece, mai curat care curgea dinspre Piscurile Bezhek. Lin îl opri și îi plăti, lăsându-i un bacșiș generos, dorind să meargă pe jos ultima bucată de drum, pentru a nu fi urmărită.

Se grăbi la întâlnirea pe care o avea în umbra Coastelor, a Ghearelor Orașului Oaselor, în Cartierul Hoților. În spatele ei, pentru o clipă, cerul se aglomeră: un aerostat pluti în depărtare; pete minuscule îi dădeau ocol dezordonat, siluete înaripate jucându-se în preajma lui ca niște delfini în jurul unei balene; iar în fața acestui grup un alt tren, de această dată îndreptându-se spre oraș, spre centrul Noului Crobuzon, nodul complicat al țesăturii arhitecturale unde fibrele orașului se fixau, unde liniile ferate suspendate ale miliției radiau din Țepușă ca o plasă și unde cele cinci mari trasee de cale ferată ale orașului se întâlneau, venind toate spre marea fortăreață pestriță de cărămidă întunecată și beton curat și lemn și oțel și piatră, edificiul care lenevea masiv în inima vulgară a orașului, Stația Pierzaniei.

Capitolul Trei

În tren, față în față cu Isaac, stătea o fetiță cu tatăl ei, un domn ponosit cu melon și haină second-hand. Isaac se strâmba la ea de fiecare dată când îl privea.

Tatăl îi șoptea ceva, distrând-o cu scamatorii. Îi dădu să țină o pietricică, apoi scuipă iute asupra ei. Piatra se transformă într-o broscuță. Fetița chicoti încântată și privi timidă spre Isaac. El deschise larg ochii și gura, mimând uimirea, în vreme ce-și părăsea locul. Fetița încă îl mai privea atunci când Isaac deschise ușa trenului și coborî la Stația Șireteniei. Coborî și ieși în stradă, tăind prin trafic pentru se îndrepta spre Mlaștina Bursucului.

Erau puține taxiuri sau animale pe străzile înguste și întortocheate ale Cartierului Savant, cea mai veche parte a vechiului oraș. Trecători de toate rasele, brutării și spălătorii și negustorii, feluritele servicii de care are nevoie orice comunitate. Erau crâșme și chioșcuri și chiar și un turn al miliției; unul scund, îndesat, la capătul Mlaștinii Bursucului, acolo unde se întâlneau Molima și Catranul. Afișele lipite pe zidurile dărăpănate făceau reclamă la aceleași săli de dans, avertizau asupra aceluiași holocaust iminent, cereau credință către aceleași partide politice ca în celelalte părți ale orașului. Dar cu toată această aparentă normalitate, se simțea o tensiune în aer, așteptarea unui eveniment neplăcut.

Bursucii — animale de casă prin tradiție, despre care se credea că ar avea o oarecare imunitate față de aspectele mai periculoase ale științelor oculte — se furișau cu liste ținute în dinți, trupurile lor cu formă de pară dispărând prin fante tăiate anume pentru ei în ușile magazinelor. Deasupra vitrinelor cu sticlă groasă erau mansarde. Vechile depozite de la malul apei fuseseră convertite. Din pivnițe uitate pândeau temple ale zeităților minore. Aici și în toate celelalte crevase arhitecturale, locuitorii Mlaștinii Bursucului își vedeau de meseriile lor: fizicieni, ceasornicari; biofilozofi și teratologi; chimiști; necrochimiști; matematicieni; karciști și fierari și șamani vodyanoi; și cei ca Isaac, ale căror cercetări nu se potriveau exact între nenumăratele categorii teoretice.

Fumuri ciudate se ridicau deasupra acoperișurilor. Râurile convergente curgeau leneș de ambele părți, din apă ridicându-se aburi sub presiune în locurile unde curenții amestecau chimicale fără nume dând naștere unor compuși furioși. Deșeurile experimentelor ratate, din fabrici și laboratoare și bârlogul alchimiștilor, mixându-se la întâmplare în elixiruri renegate.

În Mlaștina Bursucului, apa avea calități imprevizibile. Se cunoșteau cazuri în care copii ai străzii, scormonind în gunoaiele râului, călcaseră în băltoace cu nămol alburiu și începuseră să vorbească limbi moarte demult sau să găsească lăcuste în păr sau să devină treptat translucizi și să dispară.

Isaac intră pe o porțiune liniștită de pe lângă râu, călcând peste pavajul spart și buruienile Promenadei Pământii. Dincolo de Râul Molimei, Coastele se azvârleau peste acoperișurile Orașului Oaselor ca un mănunchi de fildeși răsucindu-se la zeci de metri în aer. Râul, cârmind spre sud, devenea ceva mai iute. La aproape un kilometru vedea Insula Despicăturii spărgându-i valurile la întâlnirea lui cu Catranul și făcându-l să se răsucească plin de măreție spre răsărit. Străvechile pietre și turnuri ale Parlamentului se ridicau masiv din marginile Insulei Despicăturii. Nicio pantă și niciun teren gol nu îndulcea contactul cu apa, lamele reci de obsidian țâșnind direct din unde ca o fântână arteziană înghețată.

Norii se dizolvau, lăsând în urmă un cer spălăcit. Isaac vedea acoperișul roșu al atelierului său ridicându-se deasupra celorlalte case; și dinaintea lui, curtea din față năpădită de buruieni a crâșmei Copilul Muribund. Mesele vechi din curte erau pătate cu mușchi. Nimeni, din câte își amitea Isaac, nu se așezase acolo vreodată.

Intră. Lumina părea să renunțe la luptă la jumătatea drumului prin ferestrele groase, mânjite, lăsând interiorul pradă umbrelor. Zidurile nu aveau alte decorațiuni în afara petelor de murdărie. Crâșma nu adăpostea acum decât bețivii ei cei mai credincioși, siluete ireale aplecate peste sticlele lor. Câțiva erau golani, alții erau Refăcuți. Unii erau din amândouă: Copilul Muribund nu alunga pe nimeni. Un grup de tineri emaciați erau prăbușiți peste o masă, tremurând la unison, sub influența shazbah-ului, sau a raha-tului-de-visat sau a prea-ceaiului. O femeie ținea paharul într-o gheară de metal care scuipa aburi și picura ulei de motor pe scândura podelei. Un bărbat aflat în colț lipăia tacticos dintr-un bol cu bere, lingându-și botul de vulpe ce-i fusese grefat.

Isaac salută fără cuvinte pe bătrânul de la ușă, Joshua, ale cărui Refaceri fuseseră foarte mici și foarte crude. Un tâlhar ratat care refuzase să depună mărturie împotriva găștii lui; magistratul ordonase ca tăcerea să-i fie veșnică: i se confiscase gura, cusută cu o bucată de carne. Decât să trăiască hrănindu-se cu supă sorbită cu paiul prin nas, Joshua își tăiase o gură nouă, dar durerea îi făcuse mâna să tremure, astfel încât gura lui cea nouă era sfâșiată, zdrențuită, neterminată, ca o rană bicisnică.

Joshua dădu din cap spre Isaac și, cu degetele, își închise cu grijă gura peste paiul cu care sorbea lacom din cidru.

Isaac se îndreptă spre partea din spate a încăperii. Tejgheaua, într-un colț, era foarte scundă, cam la un metru de pământ. Dincolo de ea, într-o albie cu apă murdară, se bălăcea Silchristchek, proprietarul.

Sil trăia și muncea și dormea în cadă, aruncându-se dintr-o parte în alta cu mâinile lui uriașe membranate și cu picioarele de broască, cu trupul pendulând ca un testicul umflat, parcă fără oase. Era bătrân și gras și morocănos, chiar și pentru un vodyanoi. Era un stârv cu membre, fără un cap distinct, fața lui masivă ițindu-se direct din grăsimea de pe piept.

De două ori pe lună scotea apa în care stătea și îi punea pe clienții obișnuiți ai casei să toarne găleți de apă proaspătă peste el, trăgând vânturi și oftând de plăcere. Un vodyanoi putea petrece o zi întreagă în afara apei, fără efecte negative, dar Sil nu se putea lipsi de confort. Vederea lui în apa puturoasă inspira indolență crasă. Isaac era de părere că Sil devenise un fel de spectacol agresiv. Părea să-i placă a fi mai dezgustător decât ceilalți.

Pe vremuri, Isaac venea aici să bea dintr-o plăcere tinerească de a testa adâncimile mizeriei. Matur acum, frecventa hanurile mai salubre pentru a-și satisface aceste plăceri, întorcându-se la taverna lui Sil doar pentru că era atât de aproape de atelierul lui și, din ce în ce mai des, surprinzător, pentru scopuri legate de cercetare. Sil acceptase să-i furnizeze mostre pentru experimentele de care avea nevoie.

Apa împuțită de culoarea urinei se revărsă peste cadă când Sil își făcu drum către Isaac.

— Ce servit la tine, Zaac? lătră el.

— O „golănească".

Isaac aruncă o monedă de doi în mâna lui Sil. Sil coborî o sticlă de pe unul dintre rafturile din spatele lui. Isaac sorbi din berea ieftină și se lăsă pe un scaun, strâmbându-se când simți că se așezase pe o pată de lichid dubios.

Sil se așeză înapoi în cada lui. Fără să-l privească pe Isaac, începu o conversație monosilabică, idioată, despre vreme, despre bere. Îi ținea companie. Isaac răspundea doar atât cât să țină vie conversația.

Pe tejghea se aflau câteva figurine cioplite grosier din apa care se scurgea prin crăpăturile lemnului. Două dintre ele se dizolvau rapid, pierzându-și integritatea și devenind băltoace chiar sub ochii lui Isaac. Sil luă galeș încă un căuș de apă din cadă și o meșteri. Apa se comporta ca lutul, păstrând forma pe care Sil i-o dădea. Fire de mizerie din cadă se învârtejeau înăuntrul figurinei. Sil îi pișcă fața și îi modelă un nas, o răsuci până ce îi făcu picioare ca niște cârnăciori. Așeză micul homuncul dinaintea lui Isaac.

— Asta cauți? întrebă el.

Isaac dădu pe gât restul berii.

— Noroc, Sil. Îți sunt recunoscător.

Foarte grijuliu, suflă asupra figurinei până ce aceasta se prăbuși pe spate în palmele lui. Căderea smulse câțiva stropi, dar Isaac simți că tensiunea superficială avea să reziste. Sil, cu o expresie cinică, îl privi pe Isaac grăbindu-se să scoată figurina din crâșmă ca să o ducă în laborator.

Afară, vântul se întețise oarecum. Isaac își adăposti prețioasa achiziție și se grăbi să străbată aleea care ducea de la Copilul Muribund la Calea Lopătarului unde se afla atelierul lui. Împinse ușile verzi cu fundul și intră în clădire cu spatele. Laboratorul lui Isaac fusese o fabrică și un depozit cu ani în urmă, bancurile de lucru, retortele și tablele de scris pierzându-se în spațiul imens și prăfuit.

Din două colțuri diferite se auziră strigăte de salut. David Serachin și Lublamai Dadscatt — savanți renegați ca și Isaac, cu care împărțea spațiul și chiria. David și Lublamai foloseau parterul, fiecare umplând un colț cu echipamentele lor, separați printr-un spațiu gol de zece metri, podit cu scânduri de lemn. O pompă de apă recondiționată ieșea din podea între cele două zone. Utilajul care-i despărțea se rostogolea cu zgomot pe podea, stârnind praful fără rost. *Păstrează lucruri inutile din sentimentalism*, gândi Isaac.

Atelierul lui Isaac, bucătăria și patul lui, erau pe uriașa pasarelă care se prindea de pereții fabricii la jumătatea înălțimii ei. Avea cam șapte metri lățime, dând ocol halei, cu o balustradă de lemn ponosită rezistând încă miraculos de când Lublamai se izbise pentru prima oară în ea.

Ușa se închise înapoia lui Isaac cu o izbitură puternică, oglinda înaltă atârnată alături cutremurându-se. *Nu pot să cred că nu se sparge*, gândi Isaac. *Trebuie s-o mutăm de aici.* Ca de fiecare dată, uită de ea imediat.

Isaac urcă treptele câte trei odată, David îl văzu cum ține mâinile și râse.

— Altă mostră din marea artă a lui Silchristchek, Isaac? strigă el.

Isaac îi întoarse un zâmbet forțat.

— Să nu se spună că nu strâng ce-i mai bun!

Isaac, care descoperise depozitul cu ani în urmă, își alesese primul spațiul de lucru, și asta se vedea. Patul și soba și oala de noapte se aflau într-un colț al platformei, iar la celălalt capăt de pe aceeași parte se vedeau protuberanțele greoaie ale laboratorului său. Rafturile erau pline cu recipienți de sticlă și de lut conținând compuși ciudați și chimicale primejdioase. Pereții erau punctați cu heliotipii înfățișându-l pe Isaac și prietenii lui în diferite ipostaze prin oraș și în Codrul Adânc. Partea din spate a depozitului dădea în Promenada Pământie: ferestrele dădeau spre Râul Molimei și spre malul Orașului Oaselor, oferindu-i o panoramă splendidă asupra Coastelor și asupra trenului Kelltree.

Isaac alergă pe lângă acele ferestre arcuite uriașe către o mașină esoterică de alamă lustruită. Era o împletitură complicată de țevi și lentile, cu cadrane și instrumente de măsură înfipte oriunde mai aveau loc.

Ostentativ, pe fiecare component erau ștanțate următoarele cuvinte: PROPRIETATE A UNIVERSITĂȚII NC DEPARTAMENTUL DE FIZICĂ. NU ÎNSTRĂINAȚI.

Isaac verifică și se simți ușurat să vadă că micul boiler din inima mașinii nu se stinsese. Aruncă înăuntru o mână de cărbuni și închise ușița. Puse statueta lui Sil pe un platan acoperit cu un clopot de sticlă și se opinti la niște foale aflate chiar dedesubt, scoțând aerul de sub clopot și înlocuindu-l cu gaz dintr-un tub subțire de piele.

Se relaxă. Piesa de apă vodyanoi avea să-și păstreze integritatea ceva mai mult timp acum. Luată din mâinile unui vodyanoi, neatinsă, asemenea lucrare avea să reziste poate o oră înainte de a se întoarce lent la forma sa de bază. Dacă se intervenea, se dizolva mult mai repede: doar un gaz nobil putea încetini procesul. Avea la dispoziție vreo două ore pentru investigații.

Isaac devenise interesat de acva-meșteșugul vodyanoi dintr-o întâmplare, ca rezultat al cercetărilor lui asupra teoriei energiei unificate. Se întrebase dacă ceea ce permitea unui vodyanoi să modeleze apa era o forță înrudită cu forța de legătură la care se gândea el, care ținea unită materia în anumite circumstanțe și care o dispersa violent în altele. Ceea ce se întâmplase făcea parte din stilul de lucru al lui Isaac: o anexă a cercetărilor căpătase o importanță proprie și devenise o obsesie adâncă, deși în mod sigur de scurtă durată.

Isaac îndoi niște tuburi de lentilă în poziția dorită și aprinse o lampă cu jet de gaz pentru a ilumina piesa de apă. Isaac era încă iritat din pricina ignoranței ce învăluia acva-meșteșugul. Îi aducea aminte, iarăși, cât de mincinoasă era știința oficială, cât de corecte erau „analizele", cum descrierile — deseori defectuoase — se ascundeau în spatele unor cuvinte sforăitoare. Exemplul lui favorit venea din *Hidrofiziconometricia* lui Benchamburg, o lucrare teribil de respectată. Urlase când o citise, o copiase cu grijă și o lipise pe pereți.

Rasa vodyanoi, prin ceea ce ei numeau acva-meșteșug, era capabilă să manipuleze plasticitatea și să mențină tensiunea superficială a apei, astfel încât o anumită cantitate putea să-și păstreze forma dată de manipulator pentru o scurtă perioadă de timp. Acest lucru cică se putea petrece prin aplicarea de către vodyanoi a unui *câmp energetic hidrocoeziv/acvamorfic de mică întindere diacronică.*

Cu alte cuvinte, Benchamburg știa tot atâtea despre capacitatea vodyanoi de a modela apa ca și Isaac sau ca un golan de pe stradă sau ca bătrânul Silchristchek însuși.

Isaac trase de o serie de leviere, mută niște cursoare de sticlă și trimise lumină de diferite culori prin statueta ale cărei margini începuseră deja să se înmoaie. Privind printr-o lupă de bijutier puternică, văzu minuscule animalculae vânzolindu-se bezmetic. Înăuntru, structura apei nu se modificase: tindea doar să ocupe alt spațiu decât acum.

Isaac colectă apa care se scurgea printr-o crăpătură a platanului. Avea să o cerceteze mai târziu, deși știa din experiență că nu avea să găsească nimic interesant.

Mâzgăli niște notițe pe un carnet de alături. Supuse piesa de apă la diferite experimente în minutele care urmară, o străpunse cu o seringă și extrase o parte din substanță, făcu heliotipii din diferite unghiuri, suflă bule de aer înăuntru, bule care se ridicară și pocniră prin partea de sus. În sfârșit, o puse la fiert și o lăsă să se topească în aburi.

La un moment dat Sinceritate, bursucul lui David, urcă legănat pe scări și îi adulmecă degetele mâinii pe care o lăsase să atârne. Isaac îl mângâie absent și când îi linse mâna, strigă spre David că bursucului îi este foame. Fu surprins de tăcere. David și Lublamai plecaseră, probabil să ia un prânz întârziat: trecuseră câteva ore de când sosise.

Se întinse și se îndreptă spre bucătărie, aruncându-i lui Sinceritate o bucățică de carne uscată pe care bursucul porni să o molfăie fericit. Isaac începea să se trezească din nou la realitate, auzea din nou zgomotul vaselor de pe râul de dincolo de pereții dinapoia lui.

Ușa de jos se deschise și se închise brusc.

Se grăbi să ajungă în capul scărilor, așteptându-se să-și vadă colegii întorcându-se.

În loc de asta observă un străin așteptând în mijlocul încăperii uriașe. Curenții de aer îl învăluiau, îl cercetau ca niște tentacule, trimițând în juru-i vârtejuri de praf. Fascicule de lumină pătau podeaua, venind dinspre ferestre și dinspre breșele dintre cărămizi, dar niciunul nu cădea direct pe siluetă. Pasarela de lemn scârțâi foarte ușor sub greutatea lui Isaac. Silueta de jos ridică brusc privirea și își aruncă pe spate gluga, cu mâinile prinse pe piept, apoi rămase nemișcată, țintind în sus.

Isaac se holbă uimit.

Era un garuda.

Aproape că se împiedică pe scări, pipăind frenetic balustrada, incapabil să-și ia privirea de la extraordinarul vizitator care îl aștepta. Ajunse la parter.

Garuda îl privi de sus. Fascinația lui Isaac îi învinse politețea și răspunse privindu-l drept în ochi.

Creatura se înălța la mai mult de doi metri, ghearele amenințătoare ale picioarelor i se vedeau de sub manta. Stofa zdrențuită atârna până aproape de pământ, acoperind întregul trup, ascunzând detaliile fizionomiei și musculatura, cu excepția capului. Acel chip impenetrabil de pasăre privi în jos către Isaac cu o expresie parcă poruncitoare. Ciocul foarte curbat aducea cu acela al unui vultur sau al unei bufnițe. Penele lucioase treceau subtil de la ocru la cenușiu și maroniu cu pete. Ochi negri adânci priveau într-ai lui, irisul fiind doar un punct abia distinct pe fondul întunecat. Figura garudei părea să aibă un rânjet etern, iar forma orbitelor îi dădeau o încruntare suverană.

Iar în spatele capului, sub pânza aspră, se profila silueta uriașelor aripi strânse, promontorii de pene, piele și os ce se întindeau mai bine de o jumătate de metru dincolo de umeri și se curbau elegant una către cealaltă. Isaac nu văzuse niciodată de aproape un garuda cu aripile desfăcute, dar citise despre norii de praf pe care îi ridicau și despre umbrele vaste pe care le aruncau peste pradă.

Ce faci aici, atât de departe de casă? gândi uimit Isaac. *Uită-te la culoarea ta: vii din deșert! Trebuie să fi călătorit mult, mult de tot, tocmai din Cymek. Ce naiba faci aici, nenorocit impresionant?*

Aproape că aplecase capul cu evlavie dinaintea uriașului prădător înainte de a-și drege glasul și de a deschide gura.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Capitolul Patru

Lin, îngrozită de moarte, constată că avea să întârzie.

Faptul că nu cunoștea bine Orașul Oaselor o încurca și mai mult. Arhitectura hibridă a acestui cartier straniu o amețea: un altoi de industrialism și casnic vulgar, ostentativ, de oameni scăpătați; docuri părăsite, cu betonul spart, și piei întinse pe corturile din ghetou. Formele diferite se amestecau aparent la întâmplare în această zonă joasă și platâ, un pustiu urban în care flori sălbatice și buruieni dese se strecurau prin beton și smoală.

Lin căpătase un nume de stradă, dar indicatoarele din jurul ei, prăbușite de pe stâlpi, arătând în direcții imposibile, ori erau acoperite cu rugină, ori se contraziceau. Lin se concentră să le citească, dar renunță și cercetă harta mâzgălită pe care o avea în mâini.

Se putea orienta după Coaste. Ridică privirea și le descoperi deasupra ei, avântându-se uriașe spre cer. Numai o parte a toracelui era vizibil, arcurile albite și pătate aplecându-se ca un val de os gata să se spargă peste clădirile dinspre est. Lin se îndreptă într-acolo.

Străzile se lărgiră în jurul ei și Lin se trezi pe un alt teren abandonat, dar mult mai mare decât celelalte. Nu arăta ca o piață, ci mai degrabă ca o gaură masivă în arhitectura orașului. Clădirile de la capetele ei nu-și arătau fața, ci spatele și laturile, ca și cum ar fi fost pregătite pentru apariția unor case vecine cu fațade elegante care nu s-a mai petrecut niciodată. Străzile din Orașul Oaselor se terminau nervoase în câmp, explorând necunoscutul cu timide borduri de cărămidă ce dispăreau degrabă.

Iarba murdară era punctată ici-colo cu tarabe improvizate, măsuțe pliante așezate la întâmplare și acoperite cu dulciuri ieftine sau reviste vechi sau gunoaie din podul cuiva. Jonglerii dădeau reprezentații jalnice. Erau pe acolo câțiva negustori fără tragere de inimă și indivizi de toate rasele stăteau pe bolovani împrăștiați, citind, mâncând, zgâriind praful de la picioare și contemplând oasele de deasupra lor.

Coastele se ridicau din pământ la marginea terenului gol.

Așchii uriești de fildeș îngălbenit mai groase decât copacii cei mai bătrâni explodau din pământ, îndepărtându-se una de alta, alunecând pe o curbă ascendentă până ce, la mai mult de treizeci de metri deasupra acoperișului caselor dimprejur, se întorceau brusc una către alta. Urcau în continuare până ce vârfurile lor aproape se atingeau, vaste degete încovoiate, o capcană de fildeș pentru oameni croită parcă de zei.

Existaseră planuri de a construi în piață, de a se ridica birouri și case în străvechea cușcă toracică, dar nu duseseră la niciun rezultat practic.

Utilajele folosite se stricau ușor și se făceau nevăzute. Cimentul nu se întărea. Oasele pe jumătate dezgropate aveau ceva otrăvitor, ferind cimitirul de tulburări.

La cincisprezece metri sub picioarele lui Lin, arheologii găsiseră vertebre de dimensiunea unei case; o coloană vertebrală care fusese iarăși îngropată după ce se săturaseră de atâtea accidente la fața locului. Niciun membru, niciun șold, niciun craniu gigantic nu ieșise la iveală. Nimeni nu putea spune ce fel de creatură căzuse aici și murise cu mii de ani în urmă. Vânzătorii de reviste de scandal care lucrau în Coaste se specializaseră în descrieri sinistre ale monstrului Gigantes Crobuzon, cu patru sau cu două picioare, humanoid, cu colți, cu fildeși, cu aripi, primejdios sau pornografic.

Harta o ghidă pe Lin spre o alee fără nume din partea de sud a Coastelor. Își croi drum pe o stradă liniștitită unde găsi clădirile vopsite în negru pe care i se spusese să le caute, un rând de case întunecate, părăsite, în afară de una cu uși zidite cu cărămidă și geamuri bătute în cuie și vopsite cu catran.

Nu existau trecători pe această stradă, nici taxiuri, nici trafic. Lin era chiar singură.

Deasupra unicei uși rămasă funcțională era desenat cu cretă un soi de tablă de șah, un pătrat împărțit în nouă pătrate mai mici. Totuși, nu se vedea niciun x și niciun 0 și niciun alt semn.

Lin zăbovi în apropierea caselor. Își aranjă fusta și bluza până ce, exasperată de propriul comportament, se apropie de ușă și bătu repede.

E de-ajuns că am întârziat, gândi ea, *nu mai e nevoie să-l enervez și mai tare.*

Auzi zgomot de balamale și încuietori undeva sus și simți o sclipire minusculă deasupra capului: un sistem de lentile și oglinzi se desfășurase pentru a permite celor dinăuntru să vadă dacă cel de afară merita atenție.

Ușa se deschise.

****

Dinaintea lui Lin stătea o Refăcută de talie uriașă. Figura ei rămăsese la fel de umană, drăguță și întristată, ca și înainte, cu piele bronzată și păr lung împletit, dar se afla acum plantată pe un schelet de doi metri din oțel negru și aliaj sidefiu. Stătea pe un tripod telescopic de metal. Trupul îi fusese modificat pentru munci grele, cu pistoane și leviere care îi confereau un aer pregnant de forță. Brațul ei drept era ridicat la nivelul capului lui Lin, iar mâna de alamă se prelungea cu un harpon amenințător.

Lin făcu un pas înapoi, surprinsă și îngrozită în același timp.

O voce puternică se auzi din spatele femeii cu figură tristă.

— Domnișoara Lin? Artista? Ați întârziat. Domnul Motley vă așteaptă. Vă rog să mă urmați.

Refăcuta dădu înapoi, balansând pe piciorul central și aruncându-le pe celelalte în spate, făcându-i loc lui Lin să treacă pe lângă ea. Amenințarea harponului nu dispăru.

— *Ce le mai trece prin cap?* făcu Lin pentru sine și se cufundă în întuneric.

La capătul îndepărtat al unui coridor complet întunecat se afla un om cactus. Lin îi putea simți seva din aer, dar foarte slab. Avea doi metri înălțime, membre groase și trup greoi. Capul spărgea curba umerilor ca un promontoriu, iar silueta îi era neregulată din pricina nodulilor care îl acopereau. Pielea lui verde era brăzdată de multe cicatrici, cu țepi de o palmă și floricele roșii primăvăratice.

Îi făcu semn cu degetele noduroase.

— Domnul Motley își poate permite să fie răbdător, spuse el pe când se întorcea să urce scările din spate, dar nu l-am văzut niciodată bucurându-se să aștepte.

Privi înapoi neîndemânatic și ridică o sprânceană spre Lin.

Vezi-ți de treabă, lacheule, gândi ea nerăbdătoare. *Tu du-mă la șef și-atât.*

Omul cactus păși pe niște picioare lipsite de formă, ca buturugile.

Înapoia ei, Lin auzea duduitul aburului și tropotul Refăcutei urcând scările. Lin urmări omul cactus printr-un tunel întortocheat, fără ferestre.

Locul ăsta e uriaș, gândi Lin pe măsură ce tot mergeau. Își dădu seama că trebuia să cuprindă întregul rând de case cărora li se dărâmaseră și refăcuseră pereții despărțitori, transformându-le într-un spațiu vast și complicat. Trecură prin niște uși dincolo de care se auziră brusc sunete enervante, ca niște schelălăieli mecanice înfundate. Antenele lui Lin tresăltară. Când depășiră zona, din urmă se auzi o serie de bufnituri, ca o salvă de săgeți trase într-o țintă de lemn.

Vai, Mamă Cerească, se minună Lin. *Gazid, în ce naiba m-ai băgat?*

****

Gazid Norocosul, impresarul ratat, fusese cel care declanșase procesul prin care Lin ajunsese în acel loc înfricoșător.

Făcuse o serie de heliotipii cu ultimele ei lucrări și le împrăștiase prin oraș. Era un mod de operare obișnuit prin care încerca să-i creeze o reputație printre artiștii și patronii artelor din Noul Crobuzon. Gazid era un personaj patetic ce amintea de fiecare dată oricui voia să asculte de singurul

spectacol reușit pe care-l aranjase pentru o sculptoriță eterică, acum decedată, cu treisprezece ani în urmă. Lin și cei mai mulți dintre prietenii ei îl priveau cu milă și dispreț. Toți cei pe care îi știa Lin îi permiteau omului să le facă fotografii și-i aruncau câțiva șekeli sau un crăițar, „ca avans pentru impresariat". Apoi el dispărea vreme de câteva săptămâni, apărând cu pantalonii pătați de vomă și pantofii de sânge, ametit de vreun drog nou, iar procesul se repeta.

Dar de data asta nu.

Gazid chiar găsise pentru Lin un cumpărător.

Când se apropiase de ea în taverna *Ceasu și Cocoșu*, Lin protestase. Era rândul altcuiva, îi mâzgălise ea pe carnețel, abia îi dăduse o guinee întreagă drept „avans" cu o săptămână și ceva în urmă; dar Gazid o întrerupsese și insistase să se retragă de la masă împreună cu el. Și pe când prietenii ei, elita artei din Câmpul Poftei, râdeau și îi aclamau, Gazid îi înmânase o carte de vizită albă având imprimat un blazon simplu cu o tablă de șah din trei-pe-trei pătrățele. Pe carte era tipărită o notiță scurtă.

Domnișoară Lin, scria. *Patronul meu a fost foarte impresionat de mostrele de artă arătate de agentul dumneavoastră. Este curios dacă ați putea fi interesată să vă întâlniți pentru a discuta un posibil comision. Așteptăm cu nerăbdare un semn de la dvs.* Semnătura era ilizibilă.

Gazid era o epavă și dependent de majoritatea substanțelor, fiind în stare de orice pentru a face rost de bani pentru droguri; dar, după părerea lui Lin, nu putea fi o înșelătorie. Lui Gazid nu i-ar fi ieșit nimic din asta, decât dacă exista într-adevăr un bogătaș în Noul Crobuzon gata să plătească pentru arta ei, din care să-i revină și lui o parte.

Lin îl trăsese afară, printre miorlăieli și strigăte batjocoritoare, și îi ceruse să-i spună despre ce era vorba. Gazid fusese circumspect la început și păruse că-și stoarce creierii ca să găsească o minciună bună. Își dăduse repede seama că trebuia să-i spună adevărul.

— E un tip de la care mai cumpăr din când în când niște chestii, începuse el timid. Oricum, aveam pozele cu statuetele tale împrăștiate.... pe raft atunci când a venit și i-au plăcut și a vrut să ia câteva și ... am spus da. Mai târziu mi-a spus că le-a arătat tipului care-l aprovizionează pe *el* cu chestiile pe care le cumpăr uneori, și tipului *aceluia* i-au plăcut și le-a luat și le-a arătat șefului *lui*, și așa au ajuns până la ăl din vârf, care-i băgat tare în artă — a cumpărat o parte din lucrările Alexandrinei anul trecut — și i-au plăcut și vrea să faci o lucrare pentru el.

Lin tradusese expresiile evazive.

Șeful traficantului tău de droguri vrea să lucrez pentru el??? mâzgălise ea.

— La dracu', Lin, nu chiar așa... adică da, dar... Gazid făcu o pauză. Cam așa ceva, termină el lamentabil. Un moment de pauză. Doar că... vrea

să te întâlnească. Dacă ești interesată trebuie să te întâlnească de-adevăratelea.

Lin cugetase.

Era cu siguranță o perspectivă incitantă. Judecând după cartea de vizită, nu era vorba despre un șmecheraș oarecare, ci de un jucător mare. Lin nu era proastă. Știa că putea fi periculos. Era totuși entuziasmată. Ar fi fost un adevărat eveniment în viața ei artistică. Ar putea lăsa să se înțeleagă că e protejată. Putea avea un protector mafiot. Era destul de inteligentă pentru a-și da seama că entuziasmul ei era copilăresc, dar nu era destul de matură pentru a-i păsa prea mult.

În momentul în care își spusese că nu-i pasă, Gazid pomeni sumele despre care se exprimase misteriosul cumpărător. Chelicerele lui Lin se încordară de uimire.

Trebuie să vorbesc cu Alexandrina, scrise ea și intră înapoi în tavernă.

Alex nu știa nimic. Era mândră că vânduse pânze unui mafiot cu prețul cel mai mare, dar nu întâlnise decât un mesager intermediar care îi oferise sume enorme pentru două tablouri pe care tocmai le terminase. Ea acceptase, le înmânase și nu mai avusese de atunci niciun contact.

Asta era tot. Nu știuse niciodată nici măcar numele cumpărătorului.

Lin își spusese că se poate descurca mai bine.

Trimisese un mesaj prin Gazid, de-a lungul căilor de comunicație ilicite care duceau cine-știe-unde, spunând că da, era interesată și era pregătită să se întâlnească, dar că avea neapărată nevoie de un nume pe care să și-l treacă în jurnal.

Lumea subterană a Noului Crobuzon îi înghiți mesajul și o făcu să aștepte o săptămână, apoi îi aruncă înapoi un răspuns sub forma unei alte notițe tipărite, strecurată pe sub ușă în vreme ce dormea, dându-i o adresă din Orașul Oaselor, o dată și un nume: *Motley.*

****

Pocnituri și zăngăneli frenetice se infiltrară pe coridor. Escorta cactus împinse o ușă întunecată dintre multe altele și se dădu deoparte.

Ochii lui Lin se obișnuiră cu lumina. Văzu o hală de secretariat. Era o încăpere mare cu tavan înalt, văruită în negru ca toate celelalte din locul acela troglodit, bine luminată cu lămpi de gaz și mobilată cu vreo patruzeci de birouri; pe fiecare birou se afla o mașină de scris, la fiecare birou câte o secretară transcria din teancul de notițe de lângă ea. Deși cele mai multe persoane din cameră erau umane și cele mai multe femei, Lin simți și miros de bărbat și de cactus, chiar și o pereche de khepri, precum și un vodyanoi lucrând la o mașină de scris cu taste adaptate mâinilor lui masive.

Pe marginile încăperii stăteau Refăcuți, cei mai mulți tot umani, dar și de alte rase, oricât de rari erau Refăcuții xenieni. Unii erau Refăcuți organic, cu gheare și coarne și plăci de mușchi grefate, dar cei mai mulți erau mecanoizi, iar căldura din boilerele lor făcea aerul din încăpere să pară stătut.

La capătul încăperii se afla un birou închis.

— Domnișoară Lin, în sfârșit, bubui un megafon deasupra ușii în momentul în care intră. Nicio secretară nu ridică privirea. Vă rog să veniți până la biroul meu.

Lin își alese un drum printre birouri. Privi atentă ceea ce se scria la mașini, chiar dacă se distingea greu, mai ales cu lumina aceea ciudată din încăperea cu pereți negri. Toate secretarele băteau cu pricepere, citind notițele mâzgălite și transferându-le fără să privească tastatura.

În legătură cu conversația avută pe data de treisprezece a acestei luni, se putea citi într-un loc, *vă rugăm să considerați franciza dvs. sub jurisdicția noastră, termenii rămânând să fie stabiliți.*

Ai să mori mâine, idiotule, vierme. Ai să-i invidiezi pe Refăcuți, papă-lapte ce ești, ai să țipi până ce-o să-ți curgă sânge din gură, se spunea alături.

Vai... gândi Lin. *Vai... ajutor.*

Ușa biroului se deschise.

— Intrați, domnișoară Lin, intrați! bubui vocea în megafon.

Lin nu ezită. Intră.

****

Camera era plină de dulapuri cu dosare și rafturi de cărți. Pe un perete era atârnată o mică pânză în ulei cu tradiționala imagine a Golfului de Fier. În spatele unui birou mare de lemn negru era un paravan pictat cu siluete de pești, o versiune mai mare a paravanelor în spatele cărora se schimbau modelele artiștilor. În centrul paravanului unul dintre pești era croit din bucățele de oglindă în care Lin se putea vedea. Lin rămase nesigură înaintea paravanului.

— Stai jos, stai jos, spuse o voce slabă din spatele ecranului. Lin trase un scaun în fața biroului.

— Vă pot vedea, domnișoară Lin. Peștele de oglindă este transparent din partea mea. Cred că este un gest de politețe ca lumea să știe asta.

Vorbitorul părea să aștepte un răspuns, așa că Lin dădu din cap.

— Ai întârziat, știi asta, domnișoară Lin.

La dracu'! Tocmai la întâlnirea asta trebuia să întârzii! gândi Lin speriată. Începu să scrie la repezeală o scuză pe carnețelul ei când vocea o întrerupse.

— Pot înțelege semnele, domnișoară Lin.

Lin puse jos carnețelul și se scuză profund cu ajutorul mâinilor.

— Nu te îngrijora, spuse gazda cu seriozitate. Se întâmplă. Orașul Oaselor este neiertător cu vizitatorii. Data viitoare ai să știi să pleci de acasă mai devreme, nu-i așa?

Lin aprobă, exact așa avea să facă de acum.

— Îmi place foarte mult opera ta, domnișoară Lin. Am toate heliotipiile care au ajuns la Gazid Norocosul. Omul ăsta e un amărât de cretin patetic — dependența este o chestie tristă de cele mai multe ori — dar are, destul de ciudat, un simț deosebit pentru artă. Femeia aceea, Alexandrina Nevgets, a fost tot a lui, nu? Lucrări modeste, nu ca ale tale, dar plăcute. Întotdeauna sunt gata să-l primesc pe Gazid Norocosul. Moartea lui o să fie o pierdere. Fără îndoială că se va datora unei afaceri sordide, vreunui cuțit murdar care o să-l spintece lent pentru niște mărunțiș; sau vreunei boli venerice cu scurgeri puturoase și sudoare luate de la o târfă minoră; sau o să i se rupă oasele pentru că-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala — miliția plătește bine, iar drogații nu se uită de unde le vin banii.

Vocea care plutea peste paravan era melodioasă, iar rostirea vorbitorului hipnotică: tot ce spunea părea un poem. Frazele lui cântau ușor. Cuvintele lui erau brutale. Lin era foarte înspăimântată. Nu știa ce să spună. Ținea mâinile nemișcate.

— Deci, pentru că am căzut de acord că îmi place arta ta, vreau să discutăm ca să-mi dau seama dacă ai fi potrivită pentru o comandă. Opera ta este neobișnuită pentru un khepri. Ești de aceeași părere?

— *Da.*

— Vorbește-mi despre statuetele tale, domnișoară Lin, și nu te teme că ai să pari prea prețioasă în discurs. Nu am prejudecăți în ceea ce privește valoarea artei, și nu uita că eu am început această conversație. Cuvintele cheie pe care trebuie să le ai în minte când îmi răspunzi la întrebări sunt „teme", „tehnică" și „estetică".

Lin ezită, dar frica o mână mai departe. Voia să-i facă plăcere acestui individ, și dacă asta însemna să vorbească despre lucrul ei, asta avea să facă.

— *Lucrez singură,* făcu ea cu mâinile, *ceea ce face parte din... răzvrătirea mea. Am plecat din Cartierul Pârâului, apoi din Mahalaua Neamului, părăsind grupul și stupul. Lumea era abătută, astfel încât arta comunitară devenise stupid de eroică. Cum e Piața Statuilor. Am vrut să scuip ceva... scandalos. Am încercat să dau unora dintre figurile cele mari pe care le făceam cu toate împreună o formă mai puțin perfectă... Le-am enervat pe surorile mele. Așa că m-am apucat de lucru singură. Lucrări scandaloase. Cum se poartă în Cartierul Pârâului.*

— Exact la ceea ce mă așteptam. Este chiar — scuză-mă — oarecum banal. Totuși asta nu neagă forța lucrărilor. Scuipatul khepri e o substanță minunată. Luciul ei este unic, iar rezistența și greutatea mică o fac convenabilă, cuvânt care știu că nu ar trebui spus în legătură cu arta, dar sunt un pragmatic. Oricum, să folosești o substanță atât de interesantă pentru a satisface dorințele jalnice ale unor khepri deprimați este o risipă teribilă. M-am simțit foarte ușurat când am aflat că cineva folosește substanța pentru scopuri interesante, neortodoxe. Unghiurile pe care le-ai scos sunt, că veni vorba, extraordinare.

— *Mulțumesc. Am o tehnică glandulară puternică.* Lin se bucura de faptul că i se dăduse voie să se laude. *La început am fost membră a școlii Instantanee, care interzice să prelucrezi piesa după ce ai secretat-o. Te face să ai un control excelent. Chiar dacă am ... renunțat la metodă. Acum prelucrez secreția cât este încă moale, o mai modelez. Ai mai multă libertate, poți face lucruri altfel imposibile.*

— Folosești o mare variație de culori? Lin dădu din cap. Heliotipiile pe care le-am văzut aveau doar tonuri sepia. E bine de știut. Asta înseamnă tehnică și estetică. Sunt foarte interesat să aflu părerea ta despre tematică, domnișoară Lin.

Lin fusese luată pe nepregătite. Brusc nu-și mai putea aminti ce tematici aborda.

— Să te ajut puțin. Aș vrea să-ți spun ce tematică mă interesează. Atunci o să vedem dacă ești potrivită pentru comanda pe care o am în minte.

Vocea așteptă până ce Lin dădu din cap afirmativ.

— Te rog să ridici capul, domnișoară Lin.

Luată prin surprindere, ea reacționă imediat. Mișcarea o enervă, pentru că îi expusese toracele moale de sub capul de cărăbuș, invitând la atac. Ținu capul nemișcat sub privirea ce venea din spatele peștelui de oglindă.

— Ai aceleași corzi vocale ca o femeie. Ai aceeași gropiță cântată de poeți de la baza gâtului. Pielea ta are o tentă roșiatică ce te-ar putea face să treci drept neobișnuită, e adevărat, dar tot ai putea să treci drept om. Dacă o iau de la gâtul acela frumos în sus — nu am nicio îndoială că nu ai accepta descrierea de „uman", dar suportă-mă un minut — apoi... e un moment... e o zonă subțire unde pielea umană netedă se unește cu chitina segmentată de sub cap.

Pentru prima dată de când intrase Lin în cameră, vorbitorul părea să-și caute cuvintele.

— Ai făcut vreodată statuia unui cactus? Lin scutură din cap. Cu toate acestea, ai văzut vreunul de aproape? Pe asociatul meu, cel care te-a condus aici, de exemplu. Ai remarcat, din întâmplare, picioarele sau degetele sau gâtul lui? E un moment când pielea, pielea unei creaturi conștiente, devine

o plantă fără rațiune. Dacă tai în carnea tălpii unui cactus, nu simte nimic. Dacă-l înțepi în coapsă, acolo unde e mai moale, o să schelălăie. Dar acolo, în zona aceea ... e cu totul altceva... nervii se întrepătrund, învățând să devină o plantă suculentă, iar durerea este departe, atenuată, difuză, mai mult ca un semnal de alarmă decât o senzație sfâșietoare.

— Te poți gândi și la altele. La pieptul unui Crab sau al unui Leneș, la tranziția bruscă a unui membru Refăcut, la multe alte rase și specii din acest oraș, precum și la multe altele din lume care au o fizionomie hibridă. Poate că ai să spui că tu nu recunoști nicio tranziție, că un khepri este complet și întreg în sine, că a vedea caractere „umane" e o pornire antropocentrică de-a mea. Dar lăsând la o parte ironia acestei acuzații — o ironie pe care tu nu o poți încă aprecia — cu siguranță că vei recunoaște această tranziție la alte rase dacă nu la a ta. Poate chiar și la oameni.

— Și ce spui de orașul însuși? Cocoțat acolo unde două râuri se străduiesc să devină mare, unde munții devin platou, unde pâlcurile de copaci se coagulează spre sud și — cantitatea devenind calitate — se transformă în pădure. Arhitectura Noului Crobuzon trece de la industrial la rezidențial, de la opulent la sărăcăcios, de la subteran la aerian, de la modern la antic, de la colorat la tern, de la fecund la sterp... Mă înțelegi. Nu mai continui.

— Din asta e făcută lumea, domnișoară Lin. Cred că aceasta este dinamica fundamentală. Tranziția. Punctul în care un lucru devine altul. Asta te reprezintă pe tine, orașul, lumea, asta sunteți. Și asta e tematica în care sunt interesat. Zona în care cele disparate devin părți ale întregului. Zona hibridă.

— Te-ar putea interesa această tematică, ce crezi? Și dacă răspunsul este da... atunci am să-ți cer să lucrezi pentru mine. Înainte să răspunzi, te rog să înțelegi ceea ce înseamnă asta.

— Am să te rog să lucrezi după natură, să produci un model în mărime naturală — al meu.

— Foarte puțini îmi văd fața, domnișoară Lin. Unul ca mine trebuie să fie foarte atent. Sunt sigur că înțelegi. Dacă te prinzi la treaba asta am să te îmbogățesc, dar am să devin stăpân pe o parte din mintea ta. Partea care se referă la mine. E a mea. Nu-ți permit să o împarți cu nimeni. Dacă încalci această regulă, vei suferi mult înainte de a muri.

— Deci...

Se auzi un scârțâit. Lin înțelese că celălalt se lăsase pe spate în scaun.

— Deci, domnișoară Lin. Ești interesată de zona hibridă? Ești interesată de această ofertă?

Nu pot... nu pot refuza asta, gândi Lin neajutorată. *Nu pot. Pentru bani, pentru artă... Să mă ajute Dumnezeu. Nu pot refuza. Doamne ferește... să nu regret mai târziu.*

Ea făcu o pauză și îi dădu de înțeles prin semne că îi acceptă condițiile.

— Sunt atât de bucuros, șuieră el. Inima lui Lin o luă la goană. Sunt cu adevărat bucuros. Ei bine...

Se auzi un foșnet dincolo de paravan. Lin rămase complet nemișcată. Antenele ei tremurau nervoase.

— Jaluzelele sunt coborâte în birou, nu? făcu domnul Motley. Cred că ar trebui să vezi la ce vei lucra. Mintea ta îmi aparține, Lin. Lucrezi pentru mine acum.

Domnul Motley se ridică și împinse paravanul, făcându-l să cadă la podea.

Lin sări pe jumătate în picioare, chelicerele ei tremurând de uimire și groază. Lin rămase cu privirea ațintită.

Mișcarea lui făcea să se clătine bucăți de piele și blană și pene; brațe mici încercau să se prindă de ceva; ochii i se roteau în orbite întunecate; coarne de cerb și oase ieșind în toate direcțiile; antene tresăreau și guri umede luceau. Ghemuri de piele multicolore se ciocneau între ele. O copită despicată bufni ușor pe podeaua de lemn. Valuri de carne se ciocneau ca antrenate de curenți violenți. Mușchi priponiți prin tendoane nefirești de oase la fel de nefirești lucrau împreună într-o asociere monstruoasă, cu mișcări lente, încordate. Solzi luceau. Înotătoare tresăreau. Aripi băteau spasmodic. Gheare de insectă se strângeau și se desfăceau.

Lin se dădu în spate, împiedicându-se, pipăind o cale de a se îndepărta de înaintarea lui lentă. Capul ei chitinos tremura nervos. Tremura toată.

Domnul Motley se grăbi către ea, ca un prădător.

— Deci, spuse el cu una dintre gurile rânjite de om. Care crezi tu că ar fi partea mea cea mai bună?

Capitolul Cinci

Isaac așteptă, întors către oaspete. Garuda rămase tăcut. Isaac putea să-i vadă concentrarea. Garuda se pregătea să vorbească.

Vocea îi era aspră și monotonă.

— Tu ești savant. Tu ești... Grimnebulin.

Avea dificultăți în a-i pronunța numele. Ca un papagal dresat să vorbească, consoanele și vocalele veneau direct din gâtlej, fără modulare din partea unor buze. Isaac conversase doar de două ori cu un garuda în viața lui. Unul fusese un călător care se antrenase mult în formarea sunetelor omenești; celălalt fusese un student, un membru al micii comunități garuda, născut și crescut în Noul Crobuzon, care de mic copil vorbise argoul orașului. Nici unul, nici celălalt nu puteau fi confundați la voce cu un om, dar nici nu pronunțau atât de animalic precum acest păsăroi ce se lupta cu o limbă complet străină. Lui Isaac îi trebuiră câteva clipe să înțeleagă ce spunea.

— Eu sunt. Întinse o mână si vorbi lent. Cum te cheamă?

Garuda privi cu măreție la mâna lui, apoi o strânse cu o prindere ciudat de fragilă.

— Yagharek...

Prima silabă părea un țipăt ascuțit de pasăre. Creatura uriașă făcu o pauză și se legănă stânjenită înainte de a continua. Își repetă numele, adăugând de această dată un sufix complicat.

Isaac scutură din cap.

— Tot ăsta e numele tău?

— Nume... și titlu.

Isaac ridică o sprânceană.

— Mă aflu, deci, în prezența unui nobil?

Garuda îi aruncă o privire goală. După o clipă vorbi lent, fără să-și desprindă privirea din a lui Isaac.

— Eu sunt Prea Prea Abstractul Yagharek Care Nu Trebuie Să Fie Respectat.

Isaac clipi. Își frecă fața în palme.

— Bine. Trebuie să mă ierți, Yagharek, nu sunt obișnuit cu... titlurile onorifice garuda.

Yagharek dădu încet din cap.

— Ai să înțelegi.

Isaac îl rugă pe Yagharek să urce la etaj și el o făcu, încet și grijuliu, lăsând adâncituri în treptele de lemn pe care le prindea cu ghearele uriașe. Dar Isaac nu reuși să-l convingă să stea jos, să mănânce sau să bea.

Garuda rămase lângă biroul lui Isaac, în vreme ce gazda lui se așeză și-l privi de jos.

— Deci, spuse Isaac, de ce ai venit?

Din nou Yagharek se adună o clipă înainte să vorbească.

— Am venit în Noul Crobuzon cu zile în urmă. Pentru că aici se află savanții.

— De unde ești?

— Cymek.

Isaac fluieră în surdină. Avusese dreptate. Fusese o călătorie imensă. Mai mult de o mie de kilometri prin ținutul acela aspru, pârjolit, prin savana uscată, peste mare, mlaștini, stepă. Yagharek trebuia să fi fost mânat de o pasiune foarte puternică.

— Ce știi despre savanții din Noul Crobuzon? întrebă Isaac.

— Am citit despre universitate. Despre știința și industria care se mișcă aici ca nicăieri în altă parte. Despre Mlaștina Bursucului.

— Dar de unde ai aflat toate astea?

— Din biblioteca noastră.

Isaac era uimit. Rămase cu gura deschisă o clipă, apoi își reveni.

— Iartă-mă, spuse el. Credeam că sunteți nomazi.

— Da. Biblioteca noastră este mobilă.

Și Yagharek îi povesti lui Isaac, spre uimirea acestuia, despre biblioteca din Cymek. Despre marele clan al bibliotecarilor care legau miile de volume și le așezau în cufere, apoi le cărau doi câte doi în zbor, urmând calea hranei și a apei în veșnicul soare arzător din Cymek. Despre enormul sat de corturi ce se ridica acolo unde se opreau și despre grupurile de garuda ce se strângeau în vastul centru de studiu atunci când erau pe aproape.

Biblioteca avea sute de ani, cu manuscrise în limbi nenumărate, vii sau moarte: Ramagoll, din care provenise limba din Noul Crobuzon, ca un dialect; hotchi; vodyanoi fellid și vodyanoi sudic; khepri; și multe altele. Conținea chiar și un codice, pretinse Yagharek cu evidentă mândrie, scris în dialectul secret al mânuitorilor.

Isaac nu rosti nimic. Îi era rușine de ignoranța sa. Imaginea pe care o avusese despre garuda se prăbușise. Personajul din fața lui nu era doar un sălbatic înfumurat. „A venit vremea să intru și eu în bibliotecă și să învăț ceva despre garuda. Ce porc ignorant sunt“ își reproșă el.

— Limba noastră nu are o formă scrisă, dar învățăm să scriem și să citim în alte câteva limbi pe măsură ce creștem, spuse Yagharek. Cumpărăm tot timpul alte cărți de la călători și negustori, dintre care mulți

au trecut prin Noul Crobuzon. Unii sunt născuți aici. E un loc pe care îl cunoaștem bine. Am citit istoria și poveștile orașului.

— Atunci ai câștigat, prietene, pentru că eu nu știu nimic despre locurile voastre, spuse Isaac abătut.

Se lăsă liniștea. Isaac ridică din nou privirea către Yagharek.

— Tot nu mi-ai spus de ce ești aici.

Yagharek se întoarse și privi pe fereastră. Barjele pluteau fără țintă pe râu.

Era dificil să discerni emoția din glasul aspru al lui Yagharek, dar Isaac avu impresia că simte o undă de dezgust.

— M-am târât ca un vierme din gaură în gaură preț de două săptămâni. Am cercetat ziare și bârfe și informații, ajungând până la urmă la Mlaștina Bursucului. Iar de aici am ajuns la tine. Întrebarea care m-a adus a fost: „Cine poate schimba puterile unui material?“ „Grimnebulin, Grimnebulin“ a spus toată lumea. „Dacă ai aur, este omul tău“, au spus ei, „sau dacă n-ai aur dar îi ești interesant, sau dacă îl plictisești însă i se face milă de tine, sau dacă îl apucă vreun capriciu“. Spuneau că tu ești cel care cunoaște secretele materiei, Grimnebulin.

Yagharek îl privi drept în ochi.

— Am ceva aur. Am să devin interesant. Fie-ți milă de mine. Te rog să mă ajuți.

— Spune-mi de ce ai nevoie, spuse Isaac.

Yagharek își luă din nou privirile de la el.

— Poate că ai zburat vreodată cu balonul, Grimnebulin. Ai privit în jos la acoperișuri, la pământ. Eu am vânat toată viața din înalturi. Garuda este un popor de vânători. Ne luăm arcurile și sulițele și bicele și scormonim cerul după păsări și pământul după pradă. Asa suntem noi. Picioarele noastre nu sunt făcute să pășească pe podele, ci să prindă prada și să o sfâșie. Să ne prindem de copaci uscați și de stânci atârnate între pământ și soare.

Yagharek vorbea ca un poet. Vorbirea lui era întreruptă, dar limbajul era cel al epopeelor și poveștilor pe care le citise, curioasa oratie a celui care a învățat o limbă din cărți vechi.

— Zborul nu este un lux. Este o caracteristică definitorie pentru un garuda. Pielea mi se zbârlește când văd deasupra mea un acoperiș care mă prinde în capcană. Vreau să văd orașul de sus înainte să îl părăsesc, Grimnebulin. Vreau să zbor, nu o dată, ci de câte ori am chef. Vreau să-mi dai înapoi zborul.

Yagharek își desfăcu mantia și o aruncă pe jos. Îl privi pe Isaac cu rușine și sfidare. Isaac icni.

Yagharek nu avea aripi.

De spatele lui era prins un cadru complicat de lemn și legături de piele care se bălăbăni penibil atunci când se întoarse. Două arcuri mari de lemn porneau dintr-un soi de ham de piele prins sub umeri, treceau pe deasupra capului, apoi atârnau până la genunchi, mimând oasele aripilor. Nici piele, nici pene, nici pânză nu acopereau acele arcuri, nu se vedea niciun soi de aparat de planat. Era numai o deghizare, un truc, o recuzită acoperită de mantaua lui Yagharek, ca să pară că are aripi.

Isaac întinse mâna către ele. Yagharek înțepeni, apoi se controlă și îl lăsă pe Isaac să le atingă.

Isaac clătină din cap cu uimire. Zări iute o cicatrice pe spatele lui Yagharek înainte ca garuda să se întoarcă brusc cu fața la el.

— De ce? șopti Isaac.

Figura lui Yagharek se încreți încet și ochii i se micșorară. Un geamăt timid, omenesc, porni să se audă, crescând în intensitate până deveni un strigăt melancolic de război al unei păsări de pradă, puternic, monoton, trist și singuratic. Isaac îl privi alarmat, strigătul devenind un urlet greu de înțeles.

— Pentru că este *rușinea* mea! strigă Yagharek.

Tăcu pentru o clipă, apoi vorbi din nou, mai liniștit.

— E rușinea mea.

Își desfăcu mormanul de lemne din spate și-l lăsă să cadă la pământ cu un bocănit sec.

Era gol până la brâu. Trupul îi era subțire și fin și încordat, respirând sănătate. Fără umflătura falselor aripi din spate părea mic și vulnerabil.

Se întoarse încet și Isaac își ținu răsuflarea când avu în față cicatricile pe care le zărise mai devreme.

Două umflături lungi în carnea omoplaților lui Yagharek erau cuprinse de roșeață ca și cum ar fost în fierbere. Semne de cuțit le împânzeau ca niște vene, cicatrici vindecate urât. Fâșiile de carne inutilă de pe coaste aveau vreo jumătate de metru lungime și cel mult zece centimetri lățime. Isaac se încruntă: rănile erau zimțate la margini, lăsând să se înțeleagă că aripile fuseseră tăiate cu fierăstrăul. Nu dintr-o singură lovitură, ci printr-o manevră de tortură. Isaac se cutremură.

Cioturi mici de os se mișcau sub piele; mușchii se încordau, grotesc de vizibili.

— Cine a făcut asta? șopti Isaac.

Poveștile sunt adevărate, gândi el. *Cymek este un teritoriu sălbatic.*

Răspunsul lui Yagharek se lăsă mult așteptat.

— Eu... eu am făcut asta.

La început, Isaac crezu că înțelesese greșit.

— Cum adică? Cum naiba ai reușit?...

— A fost din vina mea, strigă Yagharek. Asta înseamnă dreptate. Mi-am făcut-o singur.

— Asta e pedeapsă? Fir-ar să fie, ce... ce ai făcut ca să meriți asta?

— Încerci să judeci dreptatea poporului garuda, Grimnebulin? Nu pot să ascult asta fără să mă gândesc la ce faceți voi cu Refăcuții...

— Nu încerca să mă răstălmăcești! Ai perfectă dreptate, nu am la inimă legile acestui oraș... Încerc doar să înțeleg ce ți s-a întâmplat...

Yagharek oftă, cu un gest foarte omenesc din umeri. Când vorbi din nou o făcu pe un ton îndurerat, ca pe o datorie pe care nu o agrea.

— Am fost prea abstract. Nu am fost demn de respect. A fost... o nebunie... Am fost nebun. Am comis un act hain, un act hain...

Discursul lui se transformă în gemete păsărești.

— Ce ai făcut? Isaac se pregăti să audă o atrocitate.

— Vorbele nu pot exprima crima mea. În limba mea... Yagharek se opri un moment. Am să încerc să traduc. În limba mea se spune... pe bună dreptate... am fost vinovat de furt-de-alegere... furt-de-alegere de gradul doi... cu lipsă crasă de respect.

Yagharek privi din nou pe fereastră. Ținea privirea în sus, ferindu-se de cea a lui Isaac.

— De aceea m-au numit Prea Prea Abstract. De aceea nu sunt demn de respect. Asta sunt acum. Nu mai sunt Yagharek Individul Concret și Respectat. Asta s-a dus. Ți-am spus numele meu și titlul. Eu sunt Prea Prea Abstractul Yagharek Care Nu Trebuie Să Fie Respectat. Asta am să fiu întotdeauna, și sunt destul de cinstit cu tine ca s-o recunosc.

Isaac clătină din cap în vreme ce Yagharek se așeză încet pe marginea patului lui Isaac. Părea oropsit. Isaac îl privi îndelung înainte să-i vorbească.

— Trebuie să-ți spun..., făcu Isaac. Eu nu prea... Mulți clienți de-ai mei sunt... cum să spun... nu chiar de partea cea bună a legii. Acum nu am să pretind că înțeleg măcar o parte din fapta ta, dar în ceea ce mă privește nu e treaba mea. Cum ai spus tu, în acest oraș nu există cuvinte pentru crima ta: nu cred că am să înțeleg vreodată cu ce ai greșit.

Isaac vorbise apăsat și serios, dar mintea îi lucra cu iuțeală. Porni să vorbească cu mai mult patos.

— Iar problema ta... este interesantă.

Începu să se gândească la reprezentări de forțe și la linii de putere, la rezonanța femtomorfică* și câmpuri de energie.

— Mi-ar veni destul de ușor să te ridic în aer. Cu baloane, manipulări de forțe și alte alea. Mi-ar fi ușor să o fac de mai multe ori chiar. Dar să

---

* femto – prefix pentru 10^{-15} (*n.t.*).

te fac să te ridici *de fiecare dată când vrei tu, prin propriile puteri*... că tu asta vrei, nu?

Yagharek încuviință din cap. Isaac începu să-și mângâie bărbia.

— La naiba...! Da... asta e într-adevăr o ghicitoare... mult mai interesantă.

Isaac începu să se cufunde în calcule numai de el știute. Își aminti prozaic că nu avea angajamente pentru perioada imediat următoare, ceea ce însemna că s-ar fi putut ocupa o vreme de cercetare. Apoi evaluă importanța și urgența celor ce se aflau deja în lucru. Vreo două amărâte de analize de compuși pe care le putea amâna la nesfârșit; o promisiune făcută cu jumătate de gură de a sintetiza un elixir sau două — chestii ușor de contramandat... în afară de cercetarea lui personală asupra acva-meșteșugului vodyanoi. Pe care îl putea amâna.

Nu, nu, nu! se contrazise el singur. *Nu trebuie să dau deoparte acva-meșteșugul... Cele două cercetări pot fi integrate! Amândouă se referă la manipularea elementelor, la comportamentul lor aberant... lichide care păstrează forma, materie dură care invadează aerul... trebuie să fie o legătură aici... o variabilă comună...*

Făcu eforturi să revină la realitate, fiind brusc conștient că Yagharek îl privea cu nerăbdare.

— Sunt interesat de problema ta, spuse el simplu.

Imediat, Yagharek duse mâna la pungă. Scoase un pumn de pepite de aur de formă neregulată. Isaac făcu ochii mari.

— O... mulțumesc. Am să accept ceva pentru cheltuieli, ore de lucru...

Yagharek îi puse în mână toată punga.

Isaac se strădui să nu fluiere pe când o cântărea în palmă. Aruncă o privire înăuntru. O grămadă de aur. Era nedemn din partea lui, dar se simțea vrăjit. Acolo erau mai mulți bani decât văzuse vreodată adunați la un loc, destui cât să acopere costul tuturor cercetărilor și să-i mai și rămână de cheltuială luni de zile.

Yagharek nu era priceput în afaceri, ăsta era un lucru sigur. Ar fi putut să-i fi oferit o treime, un sfert din asta și tot ar fi uimit pe oricine din Mlaștina Bursucului. Ar fi trebuit să păstreze cea mai mare parte și să-l momească pe Isaac din nou dacă i-ar fi scăzut interesul.

Poate chiar și-a păstrat cea mai mare parte, gândi Isaac și ochii i se făcură și mai mari.

— Cum dau de tine? făcu Isaac cu ochii încă ațintiți la aur. Unde locuiești?

Yagharek clătină din cap și rămase tăcut.

— Păi trebuie să fiu în stare să te găsesc...

— Am să vin eu la tine, spuse garuda. În fiecare zi, la două zile, în fiecare săptămână... Am să mă asigur că nu vei uita de mine.

— Nu e nicio primejdie, fii convins. Vrei să-mi spui că nu-ți pot trimite mesaje?

— Nu știu unde o să fiu, Grimnebulin. Mă ascund de orașul ăsta. Aici sunt vânat. Trebuie să mă mișc în permanență.

Isaac ridică neputincios din umeri. Yagharek se ridică să plece.

— Înțelegi ce vreau, Grimnebulin? Nu vreau să beau vreo poțiune. Nu vreau să port un ham. Nu vreau să mă urc în vreo mașinărie. Nu vreau o zi glorioasă în nori, apoi o viață legat de pământ. Vreau să mă faci să mă ridic de la sol la fel de ușor cum treci tu dintr-o cameră în alta. Poți să faci asta, Grimnebulin?

— Nu știu. Isaac vorbea rar. Dar cred că da. Din câte îmi dau seama, eu sunt cea mai bună șansă a ta. Nu sunt nici chimist, nici biolog, nici taumaturg... sunt un diletant, Yagharek, un amator. Mă privesc ca... Isaac făcu o pauză și chicoti. Vorbi cu emfază. Mă privesc ca pe stația principală pentru toate școlile de gândire. Precum Stația Pierzaniei. O cunoști? Yagharek aprobă din cap. N-ai cum s-o ratezi, nu-i așa? Al naibii de uriașă. Isaac bătu darabana peste pântece, susținându-și analogia. Toate liniile ferate se întâlnesc acolo — Linia de Sud, Linia de Dreapta, Linia Verso, Linia Capului și Linia Scufundată; totul trebuie să treacă pe acolo. E ca și mine. Asta e treaba mea. Astfel de savant sunt eu. Sunt cinstit cu tine. Cred că de asta ai tu nevoie.

Yagharek încuviință. Chipul lui de prădător era ascuțit, aspru. Nu se putea citi nicio emoție. Cuvintele lui trebuiau interpretate. Nu după figură, nici după ochi, nici după ținută (din nou mândră și imperioasă), nici după voce nu-și dădea seama Isaac de disperarea lui. Ci după cuvinte.

— N-ai decât să fii un diletant, un pseudo-savant, un escroc... Atât timp cât mă faci să mă întorc la cerul meu, Grimnebulin.

Yagharek se aplecă și ridică de jos echipamentul dizgrațios de lemn. Îl prinse în curele de trup fără să pară rușinat, în ciuda situației lipsite de demnitate. Isaac îl privi pe Yagharek aruncându-și mantia pe spate și coborând încet treptele.

Isaac se aplecă cu grijă peste balustradă și privi în spațiul prăfuit. Yagharek grăbi pasul pe lângă mașinăria nemișcată, pe lângă teancurile dezordonate de hârtii și scaune și table de scris. Razele de lumină care trecuseră prin pereții găuriți de vreme nu mai erau acolo. Soarele coborâse dincolo de clădirile aflate în fața depozitului lui Isaac, blocat de rânduri masive de cărămidă, alunecând într-o parte a Orașului Vechi, luminând părțile ascunse ale Munților Pantofului, ale Vârfului Spinării și ale

stâncilor Trecătorii Pocăitului, prelungind umbrele zdrențuite ale pământului departe spre răsărit de Noul Crobuzon.

Când Yagharek deschise ușa, ieși pe o stradă cuprinsă de umbre.

****

Isaac lucră până târziu în noapte.

De îndată ce Yagharek plecă, Isaac deschise fereastra și atârnă un cordon mare roșu de cuiele bătute în cărămidă. Mută mașina grea de calculat din mijlocul biroului alături pe podea. Teancuri de cartele de programare se vărsară din raftul de depozitare pe jos. Isaac trase o înjurătură. Le ordonă și le puse înapoi în teanc. Apoi își duse mașina de scris pe birou și începu să scrie o listă. Din când în când sărea în picioare și se repezea la rafturile de cărți improvizate, sau căuta prin teancurile de cărți de pe podea până ce găsea volumul care îl interesa. Îl aducea la birou și îl răsfoia de la coadă, căutând bibliografia.

Copie laborios detalii, împungând cu două degete tastele mașinii.

Pe măsură ce scria, parametrii planului său se tot complicau. Căută mai multe și mai multe cărți, cu ochii din ce în ce mai mari pe măsură ce descoperea potențialul acestei cercetări.

Până la urmă se opri și se așeză pe scaun, cugetând. Apucă în grabă niște foi și mâzgăli câteva diagrame: hărți mentale, planuri de acțiune.

Se întorcea din nou și din nou la același model. Un triunghi, cu o cruce plantată ferm în centru. Nu se putea abține să nu rânjească.

— Îmi place..., murmură el.

Se auzi un ciocănit la fereastră. Se ridică și se grăbi într-acolo.

Un chip stacojiu tâmp se holba la Isaac de afară. Două coarne scurte îi ieșeau din bărbia proeminentă, creste și cucuie de os imitau fără prea mult succes o coafură. Ochii apoși priveau de deasupra unui rânjet deformat.

Isaac deschise fereastra în crepusculul care se transforma rapid în noapte. Pe apa Molimei se auziră claxoane enervate venind dinspre navele industriale care se căzneau să treacă una pe lângă alta. Creatura cățărată pe pervazul ferestrei lui Isaac sări prin cadru, sprijinindu-se în mâinile crispate.

— Sara bună, căpitanu! bolborosi ea. Accentul îi era puternic și ciudat. Văzui chestia roșie, năframa atârnată... Îmi zâsei: Tre să merg la șefu! Creatura făcu din ochi și lătră un chicotit prostesc. Ce să fac pentru mata, căpitanu? La picioarele tale.

— Bună seara, CinăÎnDoi. Mi-ai primit mesajul.

Creatura fâlfâi din aripile roșii de liliac.

CinăÎnDoi era un gargui. Cu pieptul umflat ca al unei păsări ghemuite, cu brațe groase ca ale unui pitic sub aripile acelea urâte, garguii bântuiau cerul Noului Crobuzon. Foloseau mâinile drept picioare, brațele ieșindu-le de la baza trupului îndesat, ca picioarele unui corb. Puteau face câțiva pași împiedicați, țopăind pe palme, dacă se așezau pe undeva, dar preferau să plutească deasupra orașului, țipând și coborând în picaj și necăjind trecătorii cu înjurături.

Garguii erau mai inteligenți decât câinii sau maimuțele, dar în mod sigur mai puțin decât oamenii. Hrana lor intelectuală era formată din lucrări porcoase și comedii ieftine și gunoaie, își puneau nume unul altuia fără să le înțeleagă, luate din cântece populare și cataloage de mobilă și cărți aruncate pe care abia puteau să le citească. Sora lui CinăÎnDoi, Isaac știa asta, purta numele de GâtDeSticlă; unul dintre fiii lui — Scabie.

Garguii trăiau în mii și mii de cotloane, prin poduri și magazii și pe după depozite. Mulți își duceau viața la marginea orașului. Movilele uriașe de gunoi de la marginea cartierelor Cupa de Piatră și Cartierul Desțelenirii, câmpul de gunoaie de pe malul râului în Cotul Sur, toate colcăiau de gargui care se hârjoneau și râdeau, se adăpau din canale stătute și se împerecheau în aer și pe pământ. Unii, precum CinăÎnDoi, mai prindeau câte o slujbuliță. Când se vedeau atârnate eșarfe de acoperiș sau semne cu cretă în dreptul podurilor, probabil cineva chema un gargui să-i dea ceva de treabă.

Isaac scormoni prin buzunar și scoase un șekel.

— Vrei să câștigi asta, CinăÎnDoi?

— Cum să nu, căpitane! strigă CinăÎnDoi. Ferea jos! adăugă el și se ușură cu zgomot. Găinațul se împrăștie în stradă. CinăÎnDoi râse cu poftă.

Isaac îi întinse lista pe care o făcuse, strânsă sul.

— Du asta la biblioteca universității. O știi? Dincolo de râu? Bine. E deschisă până târziu, trebuie să o găsești deschisă. Dă asta bibliotecarului. Am semnat-o, așa că nu ar trebui să ai probleme. O să-ți dea niște cărți. Crezi că le poți aduce aici? Vor fi destul de grele.

— Niciun bai, căpitane! CinăÎnDoi umflă pieptul ca un cocoș. Mi-s vânjos!

— Bine. Dacă reușești să faci totul dintr-un singur transport îți mai dau niște bișțari.

CinăÎnDoi prinse lista în gheare și se întoarse să plece cu un strigăt copilăresc, când Isaac îl prinse de capătul aripii. Garguiul se întoarse, surprins.

— Necaz, șefu?

— Nu, nu...

Isaac îi studia aripile gânditor. Deschise și închise aripile masive ale lui CinăÎnDoi cu blândețe. Sub pielea de un roșu aprins, bătătorită și groasă

ca o piele tăbăcită, Isaac putea simți mușchii specializați pentru zbor. Mișcarea lor era de o magnifică economie. Răsuci aripa în cerc și simți mișcarea de vâslă care trimitea aerul sub trupul garguiului. CinăÎnDoi chicoti.

— Căpitane, mă gâdili! Împielițatule! strigă el.

Isaac se întinse după o bucată de hârtie, uitând preț de o clipă că îl târa după el pe CinăÎnDoi. Își imagina aripa garguiului reprezentată matematic, sub formă de planuri simple.

— CinăÎnDoi... să-ți spun ceva. Când te întorci îți mai dau un șekel dacă mă lași să-ți fac câteva heliotipii și să te supun la vreo două experimente. Durează doar vreo jumătate de oră. Ce zici?

— Șubi-dubi, căpitane!

CinăÎnDoi sări pe pervazul ferestrei și se aruncă fără zgomot în lumina slabă a crepusculului. Isaac miji ochii, studiind mișcarea rotită a aripilor, privi mușchii aceia puternici, unici la zburătoare menținând în aer cele vreo treizeci și cinci de kilograme de carne și os.

Când CinăÎnDoi dispăru din raza lui vizuală, Isaac se așeză și făcu la repezeală o altă listă, de această dată scrisă de mână.

Cercetare, scrise el în partea de sus a paginii. Apoi dedesubt: *fizică; gravitație; forțe/planuri/vectori; CAMPURI UNIFICATE.* Și ceva mai jos scrise: *Zbor i) natural ii) taumaturgic iii) chimico-fizic iv) combinat v) altele.*

În sfârșit, subliniat și cu majuscule, scrise FIZIONOMIA ZBORULUI.

Se lăsă pe spate, nu relaxat, ci gata să sară în sus. Fredona fără noimă. Era entuziasmat până la disperare.

Pipăi pe sub pat după o carte, un volum vechi, enorm. Îl lăsă să cadă pe birou cu un duduit greu. Coperta era imprimată în relief cu foiță de aur fals.

Bestiariul Înțeleptului Potențial: Rasele Gânditoare din Bas-Lag.

Isaac mângâie coperta lucrării clasice a lui Shacrestialchit, tradusă din limba vodyanoi de Lubbock și actualizată în urmă cu o sută de ani de Benkerby Carnadine, negustor uman, călător și învățat al Noului Crobuzon. Deseori retipărită și imitată, dar încă nedepășită. Isaac strecură degetul la litera G a indexului și răsfoi paginile până ce dădu peste o schiță în acuarelă a unei păsări Cymek cu care începea eseul despre garuda.

Cum lumina se făcea tot mai slabă în încăpere, porni lampa cu gaz și se așeză la birou. Afară, în răcoarea serii, departe spre răsărit, CinăÎnDoi bătea greoi din aripi ținând în mâini sacul cu cărți ce se bălăngănea sub el. Putea zări lucirea flăcării de gaz din biroul lui Isaac și sub ea, dincolo de fereastră, lumina gălbuie a lămpii de pe stradă. Un șuvoi de insecte nocturne spiralau în jurul ei, găsind uneori o crăpătură în sticla protectoare

și aruncându-se sinucigaș în lumină cu o scânteiere. Rămășițele lor carbonizate se depuneau ca un praf pe fundul lămpii.

Lampa era un far în orașul acela dușmănos, ghidând garguiul peste râu și îndepărtându-l de teritoriul prădătorilor de noapte.

****

În acest oraș, cei care arată ca mine nu sunt ca mine. Am făcut odată greșeala (obosit și înfricoșat și disperat după ajutor) să mă îndoiesc de asta.

Caut un loc să mă ascund, caut de mâncare și adăpost cald pentru noapte și loc ferit de privirile care cad asupra mea de fiecare dată când pun piciorul în stradă. Am văzut un tânăr fugind, alergând cu ușurință de-a lungul pasajelor înguste dintre casele dărăpănate. Mai-mai să-mi pocnească inima. Am strigat la el, la băiatul acela de aceeași teapă cu mine, am strigat în limba deșertului... și el mi-a aruncat o privire și și-a desfăcut aripile și a deschis ciocul, pornind să râdă murdar.

M-a înjurat cu un croncănit animalic. Laringele lui se chinuia să formeze sunete umane. Am strigat la el dar nu m-a înțeles. A zbierat ceva în urmă și câțiva pui de om au ieșit de prin cotloane, ca niște fantome. Copilul acela cu ochi aprinși a gesticulat spre mine și a strigat blesteme vorbite prea repede ca să le înțeleg. Și ceilalți, tovarășii lui, vagabonzii aceia cu fețele murdare, acele creaturi primejdioase brutalizate imorale cu fețele pișcate și pantaloni cârpiți, stropiți cu noroi, fete în cămășoaie murdare și băieți cu geci prea mari pentru ei, au cules pietre de pe jos și le-au aruncat spre locul unde stăteam, în umbra acelui prag de ușă în ruină.

Și băiețelul pe care nu am să-l numesc garuda, care nu era altceva decât un om cu aripi și pene, micuțul rătăcit a aruncat pietre laolaltă cu tovarășii lui și a râs și a spart ferestre în spatele meu și m-a înjurat.

Mi-am dat seama atunci că sunt singur.

****

Și tot așa, știu că trebuie să trăiesc fără resentimente pentru această izolare. Că nu am să mai vorbesc cu nicio creatură limba mea.

Am pornit la scormonit după căderea nopții când orașul se liniștește și devine introspectiv. Eram ca un intrus în visele lui eterogene. Am venit cu bezna, trăiesc în beznă. Strălucirea sălbatică a deșertului e ca o legendă pe care am auzit-o cu mult timp în urmă. Existența mea devine nocturnă. Credințele mele se schimbă.

Am traversat străzi ca niște râuri întunecate curgând printre maluri găunoase de cărămidă. Luna și fiicele ei minuscule luceau stins. Adieri reci se prelingeau ca melasa dinspre dealuri și munți și înfundau orașul cu gunoaie luate de vânt. Am împărțit frățește străzile cu bucățile de hârtie

bezmetice și cu vârtejurile de praf, cu cocoloașele de mizerie care treceau ca niște furi pe sub stresini și pe lângă uși.

Îmi amintesc de vânturile din deșert: Khamsin-ul care pârjolea pământul ca un foc fără fum; Fohm-ul care izbucnea din coastele aprinse ale munților, de parcă ar fi vrut să te ia prin surprindere; șiretul Simoom care se strecura prin foile de cort și prin ușile bibliotecii.

Vânturile acestui oraș sunt de un soi mai melancolic. Ele explorează ca niște fantome, pândind pe la ferestrele luminate cu gaz. Suntem de-o teapă, vânturile orașului și cu mine. Rătăcim împreună.

Am găsit împreună cerșetori adormiți care se țineau unul pe altul în brațe și tânjeau după căldură ca niște creaturi jalnice, forțați să coboare pe scara evoluției din pricina sărăciei.

Am văzut împreună rondurile de noapte ale orașului pescuind morții din râu. Oamenii miliției cu costume închise la culoare împingând cu cângile trupurile umflate cu ochii scoși din orbitele pline de sânge uscat.

Am privit împreună creaturi mutante târându-se din canale în lumina stelelor și șoptindu-și timid una alteia, desenând hărți și mesaje în noroiul împuțit.

Am stat cu vântul alături și am văzut cruzimi și răutăți.

****

Cicatricile și cioturile mă mănâncă. Uit greutatea, alunecarea, mișcarea aripilor. Dacă n-aș fi fost un garuda m-aș fi rugat. Dar nu am să mă înjosesc dinaintea spiritelor arogante.

Câteodată îmi fac drum spre depozitul unde Grimnebulin citește și scrie și desenează, mă cațăr fără zgomot pe acoperiș și mă întind pe spate peste țigle. Gândul la toată acea energie a minții lui canalizată către zbor, către zborul meu, către eliberare, mai îndulcește mâncărimea din spatele meu ruinat. Vântul mă izbește mai tare când sunt aici: se simte trădat. Știe că dacă mă împlinesc își va pierde tovarășul de noapte cu care să rătăcească prin labirintul de cărămidă al Noului Crobuzon. Așa că mă pedepsește atunci când stau întins acolo, amenințând să mă răstoarne brusc în râul împuțit, mi se prinde în pene, avertizându-mă să nu îl părăsesc; dar eu mă prind de acoperiș cu ghearele și las ca vibrațiile vindecătoare să treacă din mintea lui Grimnebulin prin țigla veche în carnea mea suferindă.

Dorm sub arcadele viaductelor peste care trec liniile ferate bubuitoare.

Mănânc orice lucru organic ce nu mă poate ucide.

Mă ascund ca un parazit în pielea acestui oraș bătrân care sforăie și scapă vânturi și mormăie și se scarpină și se umflă și devine tot mai bubos și mai grețos cu vârsta.

Câteodată mă urc pe vârful turnurilor uriașe care ies ca țepii unui arici din spatele orașului. Sus în aerul rarefiat vânturile își pierd curiozitatea

melancolică de la nivelul străzii. Abandonează obrăznicia de la etajul al doilea. Stârnite de turnurile care străpung dincolo de bolta de lumină a orașului — lumina intensă a lămpilor cu carbid, lumina roșiatică afumată a lămpilor cu ulei, lumina clipitoare, tremurătoare a lămpilor cu gaz, toate paznici anarhici împotriva întunericului — vânturile se bucură și se joacă.

Îmi pot înfige ghearele în marginea acoperișului unei clădiri și îmi pot desface brațele să simt palele vântului turbulent și pot închide ochii să-mi amintesc, pentru o clipă, cum este să zbori.

PARTEA A DOUA

Fizionomia zborului

Capitolul Șase

Noul Crobuzon era un oraș care nu se sinchisea de gravitație.

Pe deasupra lui, aerostate se târau din nor în nor ca niște melci pe frunzele de varză. Telecabinele miliției tăiau prin inima orașului spre periferie, cu cablurile de susținere vibrând precum corzile de chitară la zeci de metri înălțime. Garguii zgâriau cu ghearele cerul de deasupra orașului, marcându-și drumul cu găinați și cuvinte vulgare. Porumbeii împărțeau teritoriul aerian cu stăncuțele și șoimii și rândunelele și papagalii evadați. Furnici zburătoare și viespi, albine și cărăbuși, fluturi și țânțari duceau războaie aeriene împotriva a mii de păsări de pradă, aspide și dheri care-i prindeau în picaj. Zmee uriașe înălțate de studenți beți fluturau fără noimă pe cer cu aripi de piele sau de hârtie sau pieliță de fructe, prăbușindu-se când se îndepărtau. Chiar și trenurile care deplasau nenumărate persoane și mărfuri prin stârvul uriaș al Noului Crobuzon se luptau să rămână deasupra caselor, de parcă le-ar fi fost teamă de arhitectura putredă.

Orașul se arunca în sus, masiv, parcă inspirat de munții uriași ce se ridicau la apus. Blocuri pătrate de locuințe de zece, douăzeci, treizeci de etaje începau linia orizontului. Țâșneau în aer ca niște degete grase, ca niște pumni, ca cioturile unor membre agitându-se frenetic deasupra umflăturilor caselor scunde. Tonele de beton și smoală din care era construit orașul acopereau o geografie străveche, dealuri și movile și râpe, ondulații încă vizibile. Casele din mahalale se revărsau ca prundișul pe coastele Dealului Puritanilor, ale Dealului Mușteі, ale Colinei Drapelului, ale Movilei Sfântului GurăMultă.

Zidurile negre de afumătură ale Parlamentului se proiectau de pe Insula Despicăturii ca dinții unui rechin sau ca țepii unei pisici de mare, monstruoasă armă organică sfâșiind cerul. Clădirea era întesată cu tuburi fără noimă și nituri uriașe. Se scutura din pricina boilerelor vechi adânc ascunse înăuntrul ei. Încăperi folosite în scopuri neștiute se iteau din corpul principal al edificiului colosal, fără niciun respect pentru structura de rezistență. Undeva înăuntru, în Cameră, feriți de atingerea cerului, se plimbau maiestuos Rudgutter și nenumărații lui supuși. Parlamentul era un munte în pragul unei avalanșe arhitecturale.

Vastul edificiu care trona peste oraș nu era nici el mai pur decât restul. Coșuri de fum străpungeau membrana ce separa pământul de cer și vomitau tone de fum otrăvitor, parcă în ciudă. Deasupra acoperișurilor, gunoiul din milioane de coșuri se aduna într-o ceață puturoasă. Crematoriile suflau

în aer cenușa testamentelor arse de executori geloși, care se amesteca cu praful de cărbune ars pentru a încălzi amanți muribunzi. Mii de fantome sordide de fum învăluiau Noul Crobuzon într-o duhoare care îl sufoca precum un sentiment de vină.

Norii se răsuceau în microclimatul împuțit al orașului. Părea că toată meteorologia Noului Crobuzon era constituită dintr-un uragan masiv, tot mai puternic, centrat pe inima orașului, pe enorma clădire eterogenă care își făcuse culcușul în inima zonei comerciale cunoscută sub numele de Corbul, cheagul a kilometri de șină de cale ferată și a unei istorii de stiluri și violențe arhitecturale: Stația Pierzaniei.

Un castel industrial, zbârlit din pricina parapetelor aruncate la întâmplare. Turnul cel mai apusean al stației era Țepușa, aparținând miliției, care trona deasupra celorlalte turnuri, făcându-le să pară mici, tras în șapte direcții de șinele încordate. Dar cu toată înălțimea sa, Țepușa nu era decât o anexă a uriașei stații.

Arhitectul fusese închis, considerat ca fiind nebun, la șapte ani după ce se terminase construcția Stației Pierzaniei. Se spunea că fusese un eretic, că intenționase să-și construiască propriul zeu.

Cinci guri enorme de cărămidă se căscau pentru a înghiți fiecare câte o cale ferată. Șinele ieșeau pe sub arcade ca niște limbi imense. Magazine, camere de tortură, ateliere, birouri și spații goale, toate burdușeau pântecele gros al clădirii ce părea, dintr-un anumit unghi și sub o anumită lumină, că se pregătește, lăsându-și greutatea pe Țepușă, să sară la cer și să-l invadeze.

Isaac nu privea scena cu ochi romantici. Vedea exemple de zbor oriunde s-ar fi uitat (ochii îi erau umflați: în spatele lor bâzâia un creier traversat de noi formule și constatări ce aveau drept scop scăparea din ghearele gravitației) și își dădu seama că zborul nu ar fi purtat pe nimeni spre un loc mai bun. Zborul era aici un lucru secular, profan: doar o trecere dintr-o parte a Noului Crobuzon în alta.

Asta îl înveseli. Era un savant, nu un mistic.

Isaac rămase întins în pat și privi pe fereastră. Urmări punctele zburătoare unul câte unul. Cărți și articole, note scrise la mașină și suluri lungi scrise la iuțeală de mână stăteau împrăștiate în jurul lui pe pat, vărsate pe podea ca un torent de hârtie. Monografii clasice se călăreau una pe alta. Biologia și filozofia se înghionteau să capete mai mult spațiu pe birou.

Își adulmecase calea de-a lungul potecilor bibliografice întortocheate ca un câine de vânătoare. Unele titluri nu puteau fi ignorate: *Asupra gravitației* sau *Teoria zborului*. Unele erau mai tangențiale, precum *Aerodinamica roitului*. Iar unele erau simple capricii la care colegii lui mai

respectabili s-ar fi încruntat. Mai avea încă de frunzărit, de exemplu, *Dweomerii ce trăiesc deasupra norilor și ce ne pot spune ei.*

Isaac se scărpină la nas și sorbi printr-un pai din cutia de bere ce-i stătea în echilibru pe piept.

După numai două zile de lucru la proiectul lui Yagharek, orașul se schimbase complet pentru el. Se întreba dacă mai avea să-și revină vreodată.

Se întoarse pe o parte și se foi ca să așeze hârtiile care-l înghionteau de dedesubt. Trase de sub el o colecție de manuscrise obscure și un teanc de heliotipii pe care le făcuse lui CinăÎnDoi. Isaac ținu dinainte imaginile, examinând musculatura complicată a garguiului de care era atât de mândru CinăÎnDoi.

Sper să nu întârzie prea mult, gândi Isaac.

Petrecuse ziua citind și luând notițe, mârâind politicos drept răspuns la saluturile zgomotoase ale lui David și Lublamai, la întrebări sau la chemările la masă. Molfăise niște pâine cu brânză și ardei iute aruncate pe birou dinaintea lui de către Lublamai. Se dezbrăcase treptat de câte o haină pe măsură ce se făcuse tot mai cald de la soare și de la cazanele ce alimentau echipamentele. Lângă birou, pe podea, erau împrăștiate cămăși si batiste.

Isaac aștepta aprovizionarea. Își dăduse seama încă de la începutul studiului că în corpul de cunoștințe științifice legate de subiectul acestui proiect era o mare gaură. Din tot spectrul, biologia era cea mai slab reprezentată. Era obișnuit să citească despre levitație și despre taumaturgia contrageotropică și despre teoria lui preferată, a câmpurilor unificate, dar cărțile aduse de CinăÎnDoi îi arătaseră cât de puțin știa despre biomecanica zborului simplu.

Am nevoie de niște gargui morți... nu, de niște gargui vii pe care să fac experiențe... gândi Isaac într-o doară cu ochii la heliotipiile luate cu o seară în urmă. *Nu... unul mort să-l disec și unul viu să-l privesc zburând...*

Gluma luă brusc o turnură serioasă. Rămase cugetând o vreme așezat la birou, înainte să pornească spre întunericul din Mlaștina Bursucului.

****

Cea mai faimoasă tavernă dintre Catran și Molimă se pitea în umbra unei uriașe biserici Palgolak. Era la câteva străzi distanță de Podul lui Danechi ce unea Mlaștina Bursucului de Orașul Oaselor.

Cei mai mulți locuitori ai Mlaștinii Bursucului, firește, erau brutari, măturători sau prostituate, oricum puteai fi sigur că nu aveau să facă o vrajă sau să privească într-o eprubetă în viața lor. În același fel, locuitorii Orașului Oaselor nu erau nici ei, în mare parte, mai interesați să încalce

legea în mod grosolan sau sistematic decât restul cetățenilor Noului Crobuzon. Cu toate acestea, Mlaștina Bursucului avea să fie pentru totdeauna considerată drept Cartierul Savant, iar Orașul Oaselor — Districtul Hoților. Și în locul unde cele două influențe se întâlneau — esoterice, furtive, romanțate și uneori primejdioase — se ridica taverna Fiicele Lunii.

Cu o firmă înfățișându-i pe cei doi mici sateliți ce orbitau în jurul lunii în chip de tinere chipețe, ușor stridente, și cu o fațadă vopsită în stacojiu, Fiicele Lunii era un loc dărăpănat, dar atrăgător. Clientela sa era formată din cei mai aventuroși boemi ai orașului: artiști, hoți, savanți renegați, drogați și informatori ai miliției înghesuindu-se sub privirile proprietarei tavernei, Kate cea Roșie.

Porecla lui Kate făcea referire la părul ei roșcat, dar, după părerea lui Isaac, era și un indiciu asupra situației dezastruoase a patronilor ei. Era o femeie cu un fizic robust, cu un talent deosebit de a descoperi pe cine trebuie să mituiască și pe cine să arunce în stradă, pe cine să pocnească și pe cine să îmbuneze făcându-i cinste cu o bere. Din aceste motive (și, după cum bănuia Isaac, și din pricina eficienței a doi nuri subtil aranjați taumaturgic), taverna Fiicele Lunii își găsise o potecuță spre succes, reușind să scape de plata taxelor de protecție a racheților din zonă. Miliția făcea rareori raiduri prin stabilimentul lui Kate, și atunci mai mult de formă. Berea ei era bună. Nu trăgea cu urechea la taifasurile de taină ce se țineau pe la mesele din colțuri.

În noaptea aceea, Kate îl salută pe Isaac cu o fluturare ușoară din mână pe care el i-o întoarse. Isaac iscodi încăperea plină de fum, dar persoana pe care o căuta nu se afla acolo. Își făcu drum spre bar.

— Kate, strigă el peste tejghea. Niciun semn de la Lemuel?

Ea clătină din cap și îi înmână, fără să i se fi cerut, o bere „golănească". Isaac plăti și se întoarse cu fața spre mese.

Era oarecum decepționat. Lemuel Porumbelul folosea Taverna Fiicele Lunii drept birou de lucru. Puteai fi aproape sigur că ai să-l găsești acolo în fiecare noapte făcând și desfăcând și trăgând procente. Isaac bănuia că ieșise după vreo afacere dubioasă. Trecu printre mese fără o țintă anume, căutând vreo figură cunoscută.

Într-un colț, rânjind cuceritor spre cineva, îmbrăcat în sutana galbenă a ordinului său, se afla Gedrecsechet, bibliotecarul bisericii Palgolak. Isaac se lumină la față și porni într-acolo.

Se amuză observând antebrațele tinerei mânioase care se certa cu Ged, tatuate cu imaginea angrenajului de roți dințate ce o proclama drept o Rotiță Mecanodivină, fără îndoială luptându-se cu cele nesfinte. Apropiindu-se, Isaac reuși să audă cearta.

— ... dacă judeci lumea și Divinitatea cu un dram din rigoarea și analiza pe care o pretinzi, ai să vezi că raționalo-morfismul tău fără rost nu ține, pur și simplu!

Ged rânji spre fata pistruiată și deschise gura să-i răspundă. Isaac îl întrerupse.

— Scuză-mă, Ged, că mă bag. Voiam doar să-i spun tinerei Roți Dințate sau cum naiba vă autointitulați...

Rotița încercă să protesteze, dar Isaac o întrerupse.

— Nu, taci din gură. Să ți-o spun foarte limpede... *cară-te.* Cu toată rigoarea ta. Am ceva de vorbit cu Ged.

Ged chicotea. Adversara lui înghiți în sec, încercând să-și stăpânească furia, intimidată de asprimea oarecum veselă a lui Isaac. Își compuse o înfățișare demnă.

Deschise gura să dea drumul replicii pe care o pregătise. Isaac i-o luă înainte.

— Dacă vorbești îți sparg dinții, o anunță el amiabil.

Rotița închise gura și se îndepărtă.

Când dispăru, Isaac și Ged pufniră amândoi în râs.

— De ce te pui cu ei, Ged? hohoti Isaac.

Ged, ghemuit ca o broască dinaintea măsuței scunde, se legănă înainte și înapoi pe mâini și picioare, scoțând iute limba cea mare din gura uriașă.

— Mi-e milă de ei, se hlizi el. Sunt atât de ... *pasionali.*

Ged era privit în general drept cel mai anormal de vesel vodyanoi cunoscut vreodată. Nu avea nimic din asprimea rasei lui arțăgoase.

— Oricum, continuă el, potolindu-se puțin, Rotițele nu mă deranjează chiar așa de mult ca alții. Nu au nici pe jumătate din disciplina pe care cred ei că o au, firește, dar cel puțin iau lucrurile în serios. Și cel puțin nu sunt... știu și eu... dintre Servili sau Necopți, de-alde ăștia.

****

Palgolak era un zeu al cunoașterii. Era descris fie ca un om gras, îndesat, citind în cadă, fie ca un vodyanoi zvelt făcând același lucru, fie, în reprezentările mistice, amândoi deodată. Enoriașii săi erau oameni și vodyanoi cam în proporție egală. Era o zeitate amabilă, plăcută, un înțelept a cărui existență era în întregime dedicată colectării, catalogării și diseminării informației.

Isaac nu adora niciun zeu. Nu credea în omnisciența sau omnipotența pretinsă de unii, nici măcar în existența celor mai mulți. Cu siguranță că existau creaturi și esențe ce ocupau diferite aspecte ale existenței, și cu siguranță că unele dintre ele erau puternice după standardele umane. Dar adorarea lor i se părea oarecum o lașitate. Cu toate acestea, chiar și el

avea o sensibilitate față de Palgolak. Spera ca grăsanul să fi existat cu adevărat, într-o formă sau alta. Lui Isaac îi plăcea ideea unei entități inter-aspectuale într-atât de îndrăgostite de cunoaștere încât să călătorească dintr-un ținut în altul într-o cadă, murmurând interesat de orice lucru nou.

Biblioteca lui Palgolak era cel puțin la fel de mare ca a Universității Noului Crobuzon. Nu împrumuta cărți, dar permitea accesul cititorilor la orice oră din zi sau din noapte, iar numărul cărților la care nu permitea accesul era foarte foarte mic. Preoții Palgolak erau propovăduitori, susținând că orice lucru cunoscut de un adorator era imediat cunoscut și de Palgolak, fapt pentru care aveau misiunea sfântă de a citi cu voracitate. Dar misiunea lor era mai puțin îndreptată spre slava lui Palgolak și mai mult întru gloria cunoașterii, de aceea erau jurați să permită oricărui doritor accesul în bibliotecă.

Despre asta se plângea delicat Ged. Biblioteca Palgolak din Noul Crobuzon deținea cea mai bună colecție de manuscrise religioase cunoscute în ținutul Bas-Lag și atrăgea pelerini dintr-o uriașă varietate de tradiții și facțiuni religioase. Se îmbulzeau la capătul de nord al Mlaștinii Bursucului și Pieței Scuipatului toate rasele credincioase ale lumii, în sutane și cu măști, cu bice, lese, lupe, cu toată panoplia lor de obiecte religioase.

Unii pelerini nu erau prea plăcuți. De exemplu, cei din tagma Necopților, anti-xenieni încrâncenați, erau din ce în ce mai mulți în oraș, iar Ged, trebuind să-i asiste pe acești rasiști care scuipau pe jos și-l făceau „broască" și „porc de apă" între două pagini citite, considera asta ca o parte nefericită a datoriei sale sacre.

Față de ei, egalitaristele Rotițe Mecanodivine erau o sectă nevinovată, chiar dacă susțineau agresiv natura mecanică a Singurului Zeu Adevărat.

Isaac și Ged purtaseră multe dezbateri de-a lungul anilor, cele mai multe pe considerente teologice, dar și privitoare la literatură, artă și politică. Isaac își respecta prietenul vodyanoi. Îl cunoștea ca fiind un practicant fervent al datoriei sale religioase de a citi și, drept urmare, mare cunoscător al oricărui subiect la care se putea gândi Isaac. Întotdeauna fusese la început puțin circumspect, emițând doar opinii asupra informațiilor pe care le împărtășea — „Doar Palgolak are destule cunoștințe ca să ofere o analiză", proclama pios la începutul unei dezbateri — până ce lua vreo trei pahare de băutură care îi întunecau pornirile religioase ne-dogmatice și îl făceau să răcnească din toți plămânii.

— Ged, întrebă Isaac, ce poți să-mi spui despre garuda?

Ged ridică din umeri și rânji satisfăcut de faptul că avea să împărtășească din cunoștințele lui.

— Nu prea multe. Oameni-păsări. Cunoscute a trăi în Cymek și în nordul ținutului Shotek și în vestul ținutului Mordiga. Poate și pe alte continente. Oase pneumatice.

Privirea lui Ged era fixă, concentrată ca să-și amintească paginile vreunei lucrări xentropologice pe care o cita.

— Poporul garuda din Cymek este egalitarist... complet egalitarist și total individualist. Vânători și culegători, fără diviziune sexuală a muncii. Nu au bani, ranguri, deși au un fel de clasificare neinstituționalizată. Un fel de ierarhizare a respectului de care beneficiază, ceva de genul acesta. Nu adoră niciun zeu, chiar dacă au un fel de personaj diabolic, care ar putea să fie sau nu un adevărat idol. Se numește Dahnesch. Vânează și luptă cu bice, arcuri, sulițe și săbii ușoare. Nu folosesc scuturi: sunt prea grele ca să poată zbura cu ele. Așa că folosesc uneori două arme deodată. Au altercații ocazionale cu alte găști sau specii, probabil din pricina resurselor. Știi că au o bibliotecă?

Isaac încuviință din cap. Ochii lui Ged luciră cu o foame aproape obscenă.

— Pe toți zeii, aș muri să pun mâna pe așa ceva. N-o să am parte niciodată, făcu el întristat. Deșertul nu e tocmai un mediu prielnic pentru un vodyanoi. Cam uscat...

— Păi, dacă văd că știi atât de puține despre ei, nu știu de ce te mai las să vorbești, spuse Isaac.

Spre uimirea lui Isaac, Ged făcu o față lungă.

— Glumeam, Ged! Făceam o ironie! Sarcasm! Știi o mulțime despre ei. Cel puțin în comparație cu mine. L-am răsfoit pe Shacrestialchit și tu mi-ai spus deja mai multe decât am aflat eu de acolo. Știi ceva despre... codul lor penal?

Ged îl privi țintă. Ochii lui uriași se îngustară.

— Ce vrei tu să afli de fapt, Isaac? Garuda sunt atât de egalitariști... ei bine... Societatea lor se bazează pe principiul maximizării capacității de opțiune individuală, de aceea sunt atât de comuniști. Permite orice opțiune, necenzurată, tuturor. Din câte îmi amintesc, singura crimă pe care o recunosc este privarea altuia de posibilitatea alegerii. Gravitatea faptei este apoi agravată sau atenuată dacă săvârșirea ei s-a produs cu respect sau fără, chestie la care țin cu sfințenie...

— Cum poți fura capacitatea de opțiune a cuiva?

— Habar n-am. Bănuiesc că dacă ciobești sulița cuiva, acesta nu mai poate avea opțiunea de a o folosi... Sau dacă ascunzi locația unei surse de licheni proaspeți, îi privezi pe alții de alegerea de a-i gusta...

— Poate că unele furturi de opțiune sunt asemănătoare cu unele fapte pe care și noi le considerăm crime, iar altele nu au niciun echivalent, spuse Isaac.

— Îmi imaginez că așa este.

— Ce este un individ abstract? Dar unul concret?

Ged se holbă uimit la Isaac.

— Pe toți dracii, Isaac... te-ai împrietenit cu un garuda, nu-i așa?

Isaac ridică o sprânceană și dădu iute din cap.

— Drace! strigă Ged. Lumea de la mesele din preajmă întoarse privirile spre el, surprinsă. Și pe deasupra un garuda din Cymek...! Isaac, trebuie să-l convingi să vorbească cu mine despre Cymek!

— Nu știu, Ged. E un pic... taciturn...

— Te rog, te rog...

— Bine, bine, am să-l întreb. Dar nu spera la prea mult. Acum spune-mi care e diferența dintre un individ abstract și unul concret.

— O, ăsta e un subiect fascinant. Bănuiesc că nu-mi poți spune ce treabă ai cu el...? Nu, știam eu. Ei bine, pe scurt, din câte am înțeles, sunt egalitariști pentru că respectă foarte mult individul, nu? Și nu poți respecta individualitatea altuia dacă te concentrezi asupra propriei tale individualități, dacă te izolezi, dacă devii abstract. Practic, oricum ar fi, tu *ești* un individ tot așa cum ești un participant al matricii sociale alături de ceilalți care îți respectă individualitatea și dreptul tău la opțiune. Aceasta este individualitatea concretă: cea care recunoaște că-și datorează existența unui soi de respect comunal din partea tuturor celorlalte individualități, pe care de aceea trebuie să le respecți în aceeași măsură. Cu alte cuvinte, un individ abstract este un garuda care a uitat, pentru o vreme, că face parte dintr-o unitate mai mare și că datorează respect tuturor celorlalți indivizi cu drept de opțiune.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Te simți mai înțelept, Isaac? întrebă cu blândețe Ged și izbucni în chicotit.

Isaac nu era sigur.

— Uite ce-i, Ged, dacă ți-aș spune „furt de opțiune de gradul doi cu lipsă de respect", ai ști ce faptă a făcut un garuda?

— Nu... Ged deveni gânditor. Nu, n-aș putea. Sună urât... Cred că sunt niște cărți în bibliotecă unde am putea găsi o explicație...

În clipa aceea, Lemuel Porumbelul se ivi dinaintea lui Isaac.

— Ged, uite, îl întrerupse grăbit Isaac. Mii de scuze și tot restul, dar trebuie să schimb o vorbă cu Lemuel. Putem vorbi mai târziu?

Ged zâmbi forțat, dar fără ranchiună, și îl concedie pe Isaac cu o strângere de mână.

— Lemuel... am o vorbă cu tine. Ar putea fi o chestie profitabilă.

— Isaac! Întotdeauna e o plăcere să faci afaceri cu un savant. Cum mai e viața spirituală?

Lemuel se lăsă pe spătarul scaunului. Era îmbrăcat sclivisit. Jacheta lui era de culoare roșie, jiletca de culoare galbenă. Purta o pălărie mică. Un val de bucle blonde curgea de sub pălărie și se aduna, nu prea fericit, într-o coadă.

— Viața spirituală, Lemuel, a ajuns într-un impas. Și aici intervine rolul tău, prietene.

— Al meu? zâmbi strengărește Lemuel Porumbelul.

— Da, Lemuel, spuse Isaac cu gravitate. Și tu poți contribui la cauza științei.

Isaac se distra să-l tachineze pe Lemuel, deși tânărul îl făcea să se simtă oarecum stânjenit. Lemuel era un jucător de noroc, un pârâcios, un alunecos... modelul clasic de descurcăreț. Își găsise menirea în a fi un foarte eficient intermediar. Lemuel transporta pachete, informații, oferte, mesaje, refugiați, mărfuri: tot ce voiau să schimbe doi oameni între ei fără a trebui să dea nas în nas. Era de neprețuit pentru cei ca Isaac, care voiau să comunice cu lumea subterană a Noului Crobuzon fără să-și ude picioarele sau să-și murdărească mâinile. La fel, locuitorii celuilalt oraș îl puteau folosi pe Lemuel ca să ajungă în ținutul legii fără a trebui să se înjosească și să bată pe la ușa miliției. Nu toate afacerile lui Lemuel implicau ambele lumi: unele erau cu totul legale sau cu totul ilegale. Doar că specialitatea lui era trecerea acestei frontiere.

Existența lui Lemuel era precară. Nu avea scrupule și era brutal — de-a dreptul periculos dacă era cazul. Dacă treaba se împuțea, lăsa baltă pe oricine și fugea. Toată lumea știa asta. Lemuel nu o ascunsese niciodată. Avea un soi de cinste a lui. Nu pretindea niciodată că putea fi de încredere.

— Lemuel, tinere prieten al științei... făcu Isaac. Desfășor o mică cercetare. Trebuie să pun mâna pe niște specimene. Mă refer la zburătoare. Aici intervine rolul tău. Vezi tu, un om de condiția mea nu poate bate străzile Noului Crobuzon în căutare de păsărele... un om de condiția mea ar trebui să poată da sfară-n țară și să-i cadă zburătoarele în poală.

— Dă un anunț la ziar, Isaac prietene. De ce vorbești cu mine?

— Pentru că am nevoie de multe și nu vreau să știu de unde provin. Și pentru că am nevoie de o mare varietate. Trebuie să capăt cât mai multe zburătoare, iar unele dintre ele nu sunt ușor de găsit. De exemplu... dacă aș vrea să capăt, să zicem, o aspidă... Aș putea plăti unui marinar ceva peste soldă ca să-mi aducă un specimen râios pe jumătate mort... sau te-aș putea plăti pe tine să aranjezi cu vreun onorabil asociat de-al tău eliberarea unei aspide nevinovate ținută într-o cușcă de aur undeva prin Cartierul Buimac de Răsărit sau prin Cartierul Coroanei.

— Isaac, bătrâne... încep să te înțeleg.

— Firește că mă înțelegi, Lemuel. Ești un om de afaceri. Caut zburătoare *rare*. Vreau dintre acelea pe care nu le-am văzut niciodată. Vreau zburătoare care să-mi stimuleze creația. N-o să plătesc regește pentru un coș de mierle — deși nu vreau să înțelegi că nu vreau și mierle. Vreau și din astea, dar și sturzi, stăncuțe și orice altceva poți găsi. Porumbei, Lemuel, păsările care-ți poartă numele. Dar ce mi-aș dori cel mai tare ar fi, să zicem, șerpi-libelulă.

— Rari, spuse Lemuel, privind pierdut spre halba lui.

— Foarte rari, încuviință Isaac. De aceea sunt dispus să ofer o sumă frumușică în schimbul unui specimen în bună stare. Ai prins ideea, Lemuel? Vreau păsări, insecte, lilieci... chiar și ouă, coconi, omizi, orice urmează a se transforma într-o chestie zburătoare. Astea chiar s-ar putea să-mi fie și mai de folos. Orice vietate de felul ăsta cu talie mai mică decât a unui câine. Nu mă interesează cele prea mari și nici cele primejdioase. Oricât de impresionant ar fi un drud sau un rinocer de aer, nu vreau să mă pricopsesc cu așa ceva.

— Parcă cine ar vrea, Isaac? fu de acord Lemuel.

Isaac îi îndesă o bancnotă de cinci guinee în buzunarul de la piept. Cei doi ridicară halbele și ciocniră.

****

Asta fusese cu o seară în urmă. Isaac se lăsă pe spate în scaun și trasă în minte drumul comenzii sale prin aleile corupte ale Noului Crobuzon.

Isaac mai folosise serviciile lui Lemuel și altădată, când avusese nevoie de un compus rar sau interzis, sau de un manuscris din care se mai găseau doar câteva copii în Noul Crobuzon, ori de informații despre sinteza unor substanțe ilegale. Lui Isaac i se păru hazliu să-și închipuie cei mai duri indivizi din lumea subterană cotrobăind după fluturi și păsările între două lupte de stradă sau între două vânzări de droguri.

Isaac își aminti că a doua zi era ziua de Sorit. Nu o mai văzuse pe Lin de câteva zile. Ea nici măcar nu aflase de noua lui comandă. Își aminti că aveau întâlnire. Luau cina împreună. Putea să lase deoparte cercetarea pentru o vreme și să-i povestească iubitei sale tot ce se întâmplase. I-ar fi plăcut să-și elibereze mintea de toate cele acumulate și să se descarce de față cu Lin.

Lublamai si David plecaseră. Era singur.

Se deplasă greoi, ca o morsă, împrăștiind hârtii și poze pe podea. Opri flacăra de gaz și privi afară din întuneric. Prin fereastra murdară putea vedea marele disc al lunii și piruetele lenețe ale celor două fiice ale ei, sateliți de piatră străveche lucind ca niște licurici mari în jurul mamei lor.

Isaac adormi cu ochii la mecanismul de ceasornic lunar. Rămase scăldat în lumina lunii și o visă pe Lin: un vis vinovat, cu conotații sexuale.

Capitolul Șapte

Ceasu și Cocoșu era plin ochi. Mesele și felinarele colorate mobilau curtea din față ce se învecina cu canalul ce separa Câmpul Poftei de cartierul Vinul Roșu. Zgomot de pahare sparte și strigăte de voie bună ajungeau până la barcagiii mohorâți care deschideau vanele, ridicând nivelul apei, apoi alunecând cu bărcile spre râu, lăsând în urmă crâșma zgomotoasă.

Lin se simțea amețită.

Se așeză în capul unei mese mari sub o lampă cu lumină violetă, înconjurată de prieteni. Lângă ea stătea Derkhan Mohorâta, criticul de artă de la *Farul*. De cealaltă parte era Cornfed, care țipa agitat către CoapseMari, violoncelista cactus. Alexandrina, Bellagin Solidul, Tarrick Septimus, Insistentul Spint; pictori și poeți, muzicieni, sculptori și o grămadă de pierde-vară pe care îi cunoștea doar vag.

Era mediul ei propriu. Era lumea ei. Și totuși nu se simțise niciodată atât de izolată ca până acum.

Faptul că avea în mână Slujba cea Mare, comanda la care visau toți, lucrarea ce avea s-o facă fericită pentru mulți ani, tocmai asta o separa de tovarășii ei. Iar angajatorul ei înfricoșător fusese foarte eficient când o închisese în această izolare. Lin se trezi brusc, fără știre, într-o lume foarte diferită de cea crudă, ludică, vie, prețioasă, introspectivă a Câmpului Poftei.

Nu văzuse pe nimeni de când se întorsese, zdruncinată de extraordinara întâlnire din Orașul Oaselor. Îi era tare dor de Isaac, dar știa că el se folosise de această ocazie pentru a se cufunda în cercetările lui, și mai știa că, dacă s-ar fi aventurat în Mlaștina Bursucului ca să-l viziteze, Isaac s-ar fi înfuriat rău. În Câmpul Poftei, relația lor era un secret cunoscut de toată lumea. Mlaștina Bursucului era, totuși, pântecele fiarei.

Așa că luase o pauză de o zi ca să se gândească la lucrarea pe care acceptase să o execute.

Încet, cu efort de voință, se concentră din nou la monstruoasa figură a domnului Motley.

Draci și rahat! gândi ea. *Ce naiba a fost ăsta înainte?*

Nu avea o imagine clară a șefului ei, doar o idee de cărnuri alandala. O chinuiau frânturi de amintiri: o mână terminată cu cinci clești de crab la distanță egală unul de altul; un corn spiralat ieșind dintr-un mănunchi de ochi; o creastă reptiliană străbătând o blană de țap. Era imposibil de spus cărei rase aparținuse la început domnul Motley. Lin nu auzise niciodată de o Refacere atât de extensivă, atât de monstruoasă și de haotică.

Oricine atât de bogat ca el ar fi trebuit să-și permită cei mai buni experți în Refaceri care să-i dea o formă cât mai umană — sau cât mai apropiată de o rasă anume. Nu-și putea închipui decât că el însuși își alesese forma aceea.

Ori fusese victima lui Torque.

Lin se întrebă dacă obsesia lui pentru zona de tranziție era rezultatul fizionomiei sau dacă această obsesie apăruse prima.

Dulapul îi era plin de schițe ale trupului domnului Motley — ascunse în grabă la gândul că Isaac va rămâne peste noapte la ea. Își notase tot ce-și amintea despre anatomia aceea nebună.

Groaza i se mai potolise cu timpul, lăsând în urmă doar o ușoară iritare și un torent de idei.

Aceasta putea fi opera vieții ei, hotărî Lin.

Prima ședință cu domnul Motley avea să fie a doua zi, Prafuri, după-amiază. După aceea, avea să se repete de două ori pe săptămână timp de cel puțin o lună; probabil mai mult, depinzând de ritmul în care avea să evolueze sculptura.

****

— Lin, gagică anostă ce ești! țipă Cornfed și aruncă un morcov spre ea. De ce ești atât de tăcută în seara asta?

Lin scrise repede ceva în carnețel.

— *Cornfed, dragul meu, mă plictisești.*

Cu toții izbcniră în râs. Cornfed se întoarse la flirtul lui plin de emfază cu Alexandrina. Derkhan își aplecă spre Lin capul mare și sur și vorbi încet.

— Serios, Lin... Abia dacă scoți un cuvânt. S-a întâmplat ceva?

Lin, sensibilizată, clătină din cap.

Lucrez la ceva mare. Asta îmi răpește toate gândurile, îi gesticulă ea. Pentru Lin era o ușurare să poată comunica fără să scrie cuvânt cu cuvânt: Derkhan înțelegea bine limbajul semnelor.

Mi-e dor de Isaac, adăugă Lin în șagă.

Derkhan o mângâie pe față cu simpatie. *E o femeie drăguță,* gândi Lin.

Derkhan era palidă, înaltă și subțire — deși se procopsise cu un pic de gușă o dată cu trecerea la vârsta a doua. Cu toate că îi plăceau glumele răsuflate din Câmpul Poftei, era o femeie profundă și blândă care evita să fie în centrul atenției. Articolele ei erau incomode și nemiloase: dacă Derkhan nu i-ar fi apreciat opera, Lin nu credea că i-ar fi devenit prietenă. Evaluările făcute în *Farul* erau aspre până la brutalitate.

Lin putea să-i spună lui Derkhan că îi era dor de Isaac. Derkhan cunoștea adevărata natură a relației lor. Cu ceva mai mult de un an în urmă, când Lin și Derkhan se plimbau prin Câmpul Poftei, Derkhan cumpărase

ceva de băut. Când să se achite de partea ei, scăpase geanta pe jos. Se aplecase iute să o ridice, dar Lin fusese mai iute, o ridicase prima și zărise heliotipia veche, boțită a unei femei frumoase și mândre în costum bărbătesc ce căzuse din geantă pe trotuar, xxx-urile scrise în partea de jos și urmele de ruj ale unor săruturi. I-o înapoiase lui Derkhan, care o pusese înapoi în pungă fără să se grăbească și fără să o privească pe Lin în ochi.

— Asta a fost demult, spusese enigmatic Derkhan, preocupându-se mai apoi de berea din față.

Lin se simțise datoare lui Derkhan cu un secret. Aproape că se revanșase la vreo două luni după aceea, pe când era din nou la un pahar cu Derkhan, deprimată după o ceartă cu Isaac. Atunci avusese Lin ocazia să-i spună lui Derkhan adevărul pe care ea probabil că îl ghicise deja. Derkhan ascultase sincer îngrijorată de nefericirea lui Lin.

De atunci erau apropiate.

Isaac o plăcea pe Derkhan pentru că era o răzvrătită.

Pe când se gândea la Isaac, Lin îi auzi vocea.

— La naiba, mă iertați că am întârziat...

Se întoarse și-l văzu strecurându-se cu greu printre mese către ei. Antenele ei se aplecară și el recunoscu în gestul acela un surâs.

Isaac fu întâmpinat de un cor de salutări. O privi pe Lin drept în ochi și îi zâmbi intim. Cu o mână salută pe toată lumea, iar cu cealaltă o mângâie pe spate; Lin deslușI prin cămașă un *Te iubesc* neîndemânatic.

Isaac trase un scaun și-l strecură forțat între Lin și Cornfed.

— Tocmai am fost la bancă să depun câteva pepite lucitoare. Un contract profitabil, strigă el, face dintr-un savant fericit un prost cugetător. Fac cinste.

Se auzi un vuiet de surpriză, urmat de un strigăt în grup după chelner.

— Cum merge expoziția, Cornfed? întrebă Isaac.

— O, splendid, splendid! strigă Cornfed, apoi adăugă bizar, foarte tare: Lin a venit să o vadă în ziua de Pești.

— Nici nu mă îndoiesc, făcu el sec. Și ți-a plăcut, Lin?

Ea încuviință scurt din cap.

Cornfed era interesat doar de decolteul larg al Alexandrinei. Isaac își îndreptă atenția către Lin.

— N-ai să crezi ce mi s-a-ntâmplat... începu Isaac.

Lin îi atinse genunchiul pe sub masă. El îi răspunse în același fel.

În șoaptă, Isaac povesti lui Lin și Derkhan, pe scurt, despre vizita lui Yagharek. Le imploră să păstreze secretul și aruncă priviri împrejur ca să se asigure că nu-i ascultă nimeni. La jumătatea poveștii, însă, sosi puiul pe care-l comandase și porni să mănânce cu zgomot în vreme ce descria

întâlnirea de la Fiicele Lunii și grămada de cuști cu animale pentru experimente pe care o aștepta să sosească la laborator din zi în zi.

Când termină, se lăsă greu în scaun și le zâmbi satisfăcut înainte de a fi cuprins de o ușoară remușcare și de a o întreba pe Lin:

— Treaba ta cum mai merge?

Ea făcu a lehamite din mână.

Dragul meu, gândi ea, *nu-ți pot spune nimic. Hai să vorbim despre noul tău proiect.*

Deși vizibil afectat de egocentrismul pe care-l imprimase discuției, Isaac nu se putea abține. Era complet vrăjit de acest nou proiect. Lin fu cuprinsă de un sentiment de afecțiune melancolică față de el, melancolie față de egoismul lui în aceste momente de fascinație; afecțiune pentru fervoarea și pasiunea de care dădea dovadă.

— Uite, uite, se cotrobăi Isaac prin buzunare, scoțând o bucată de hârtie pe care o despături și o așeză pe masă dinaintea lor.

Era afișul unui bâlci ce se ținea chiar atunci la Crucea Sobek. Spatele afișului avea coji uscate de lipici: Isaac îl luase chiar de pe un perete.

BÂLCIUL UNIC și MINUNAT AL DOMNULUI BOMBADREZIL, garantat să vă uimească și să vrăjească până și pe cei mai PRETENȚIOȘI. PALATUL IUBIRII. SALA TERORILOR. VORTEX-ul; și multe alte atracții la un preț rezonabil. Veniți să vedeți și galeria cu monștri, CIRCUL CIUDĂȚENIILOR. MONȘTRI și MINUNĂȚII din toate colțurile Bas-Lag-ului! VĂZĂTORI din TĂRÂMUL FRACTURAT; o adevărată GHEARĂ A ȚESĂTORULUI; HÂRCA VIE; lasciva femeie-șarpe; URSUS REX, omul rege peste Urși; pitici cactus minusculi; garuda, omul-pasăre ce stăpânește deșertul sălbatic; OAMENI DE PIATRĂ din Beyhek; demoni înlănțuiți; PEȘTI DANSATORI; comori furate de la GENGRIS; și nenumărate alte MINUNĂȚII. Unele atracții nu sunt recomandate celor sperioși sau celor cu DISPOZIȚIE nevricoasă. Intrarea 5 firfirici. Grădinile de la Crucea Sobek, din 14 Chet în 14 Meluarie, între orele 6-11 în fiecare seară.

— Vedeți? lătră Isaac și împunse afișul cu degetul mare. Au un garuda! Am dat de veste prin tot orașul de o să mă pricopsesc cu o mulțime de stăncuțe cuprinse de boli oribile, și uite un garuda adevărat la doi pași!

Ai de gând să te duci acolo? gesticulă Lin.

— Sigur că da! pufni Isaac. Imediat ce plec de aici! Mă gândeam să mergem toți. Ceilalți, spuse el cu vocea coborâtă brusc, nu trebuie să știe ce caut eu acolo. Vreau să spun că un bâlci e oricum plin de distracții, nu?

Derkhan zâmbi complice și încuviință.

— Ai de gând să furi garuda sau ce? șopti ea.

— S-ar putea să aranjez o ședință de heliotipie, poate chiar să-l iau în laborator pentru vreo două zile... nu știu. Organizăm noi ceva! Ce zici? Te-ar distra o vizită la bâlci?

Lin culese o roșie cherry din garnitura lui Isaac și o șterse cu grijă de sosul de pui. O prinse în mandibule și porni să o mestece.

Ar putea fi distractiv, gesticulă ea. *Faci cinste?*

— Absolut! explodă Isaac cu privirea ațintită asupra ei.

O privi de aproape preț de câteva clipe. Trase cu coada ochiului să vadă dacă se uită cineva, apoi îi făcu semn cu mâna.

Mi-a fost dor de tine.

Derkhan se uită în altă parte, cu tact.

Lin rupse tăcerea înaintea lui Isaac. Bătu zgomotos din palme, până ce toată lumea de la masă se opri să o privească. Începu să gesticuleze, indicând-o pe Derkhan drept translator.

— Isaac vrea să demonstreze că legenda savanților care nu știu decât de muncă și nu se distrează niciodată este falsă. Intelectualii, ca și esteții desfrânați ca noi, știu să se simtă bine, astfel că el s-a gândit la asta...

Lin scutură foaia de hârtie și o aruncă pe mijlocul mesei, ca s-o vadă toată lumea.

— Distracții, spectacole, minuni și înghețată de cocos, pentru doar cinci firfirici pe care Isaac le achită cu generozitate....

— Nu pentru toți, dobitoaco! mârâi Isac cu mânie acoperită de șagă, dar glasul lui fu acoperit de uralele de mulțumire ale adunării amețite de băutură.

— ...Face cinste, continuă Derkhan ascultătoare. Ca urmare, eu propun să terminăm de băut și de mâncat și să o luăm spre Crucea Sobek.

Aprobarea fu unanimă și zgomotoasă. Cei care terminaseră consumația își strângeau lucrurile. Alții se apucară mai abitir să consume stridiile sau salata sau bananele fripte pe care le aveau dinainte. Încercarea de a organiza un grup oricât de mic pentru a face un lucru la unison e o luptă pierdută din start, reflectă Lin. Mai dura până ce aveau să plece.

Isaac și Derkhan își șopteau unul celuilalt peste masă. Antenele i se încordară să prindă ceva din murmurul lor. Isaac vorbea entuziasmat despre politică. Își canalizase toată nemulțumirea socială vagă și obtuză în discuția lui cu Derkhan. Joacă teatru din toate puterile, gândi ea amuzată, încearcă să o impresioneze pe jurnalista laconică.

Îl văzu pe Isaac dând peste masă, cu grijă, o monedă și primind în schimb un plic. Fără îndoială ultimul număr al publicației *Agitatorul Renegat*, revista ilegală, radicală pentru care scria Derkhan.

Dincolo de o vagă lipsă de simpatie față de miliție și guvern, Lin nu era o ființă cu păreri politice. Aștептă relaxată și privi stelele prin ceața violet a felinarului suspendat. Încercă să-și amintească de ultima ei vizită la un bâlci: de mirosurile suprapuse ca pe un palimpsest, miorlăiturile, concursurile cu premii de duzină, animalele exotice și costumele strălucitoare, toate cuprinse într-un întreg vibrant.

La bâlci uitai pentru o clipă de reguli, bancheri și hoți se amestecau în mulțimea uimită, scandalizată și veselă. Chiar și surorile mai cuminți ale lui Lin ar fi intrat la bâlci.

Una dintre amintirile ei din copilărie era cea în care se strecura pe lângă rândurile de corturi jerpelite ca să ajungă la o roată uriașă, multicoloră, în bâlciul din Piața Jupuită acum douăzeci de ani. Cineva — nu știuse niciodată cine, vreun trecător khepri, vreun tarabagiu milos — îi dăduse un măr pe băț pe care îl mâncă cu evlavie. Acel fruct zaharisit era una dintre puținele amintiri plăcute ale copilăriei.

Lin aștептă ca prietenii ei să termine pregătirile. Sugea din buretele îmbibat cu ceai îndulcit și se gândea la mărul acela. Aștepta răbdătoare să meargă la bâlci.

Capitolul Opt

— Vino să încerci, vino să încerci, vino să-ți încerci norocul!

— Doamnelor, doamnelor, spuneți băieților voștri să vă câștige un buchet de flori!

— Învârte Roata Norocului! O să te-nnebunească!

— Portretul tău în doar patru minute! Niciun alt portretist mai rapid în lume!

— Veniți să simțiți pe pielea voastră mesmerismul hipnagogic al lui Sillion Extraordinarul!

— Trei runde, trei guinee! Rezistați trei runde împotriva lui Magus „Om de Fier" și plecați acasă cu trei guinee. Nu se primesc oameni cactus.

Noaptea era invadată de zgomote. Provocările, strigătele, invitațiile, îmbierile pocneau în jurul grupului vesel ca niște baloane prea pline. Jeturi de gaz amestecat cu chimicale ardeau roșu, verde, albastru și galben-canar. Iarba și cărările din Crucea Sobek erau lipicioase din pricina zaharicalelor și sosurilor vărsate pe jos. Șobolanii se strecurau iute de sub pânza tarabelor în tufele întunecate ale parcului, ducând în dinți resturi de mâncare. Tâlhari și hoți de buzunare se strecurau cu aer prădalnic prin mulțime, ca peștii printre alge, însoțiți de strigăte de indignare și țipete violente.

Mulțimea era o ciorbă de oameni și vodyanoi, cactuși, khepri și alte rase mai rare: hotchi și păsitori și cataligați și specii pe care Isaac nu le recunoștea.

La câțiva pași în afara bâlciului întunericul devenea complet. Tufele și arbuștii erau ornați cu hârtii aruncate, murdare, sfâșiate încet de vânt. Cărările traversau parcul în toate direcțiile, ducând spre lacuri și ronduri cu flori și suprafețe largi cu vegetație sălbatică și la vechile ruine ale mânăstirii din centrul împrejmuirii uriașe.

Lin și Cornfed, Isaac și Derkhan și toți ceilalți trecură la pas pe lângă mecanisme uriașe de oțel nituit, vopsite țipător și împodobite cu lumini. Din mașinuțele atârnate de lanțuri cu aspect fragil răsunau țipete de încântare. O sută de melodii cu ritm maniacal tunau din o sută de megafoane în valuri cacofonice.

Alex ronțăia nuci cu miere; Bellagin, carne sărată; CoapseMari, o cremă apoasă considerată de cactuși drept o delicatesă. Aruncau unul în altul cu mâncare pe care încercau să o prindă în gură.

Parcul era înțesat de clienți care zvârleau potcoave la punct fix, trăgeau cu arcuri de copii la țintă, încercând să ghicească unde era ascunsă moneda. Copiii țipau de plăcere sau de supărare. Prostituate de toate rasele, sexele și conformațiile se expuneau exagerat între tarabe sau stăteau în berării, făcând cu ochiul spre trecători.

****

Gașca se dezintegră încetul cu încetul, pe măsură ce pătrundeau în inima bâlciului. Se opri puțin, până ce Cornfed își demonstră măiestria în tragerea cu arcul, oferind apoi cu ostentație premiile câștigate, două păpuși, Alexandrinei și unei târfe tinere și frumoase care îi aclamase triumful. Cei trei dispărură braț la braț în mulțime. Tarrick se dovedi bun la jocul de-a pescuitul, trăgând afară trei crabi dintr-o cadă agitată. Bellagin și Sprint își citiră viitorul în cărți, icnind de groază când vrăjitoarea cea bătrână întoarse Șarpele și Băbătia una după alta. Cerură o a doua părere de la o scarabomantă cu ochii mari. Ea se concentră teatral asupra imaginilor ce alunecau peste carapacele cărăbușilor ce se foiau prin rumeguș.

Isaac și ceilalți îi lăsară pe Belagin și Sprint în urmă. Grupul fărâmițat coti spre Roata Destinului; o zonă neîngrădită a parcului le apăru dinainte. Deasupra porții era vopsit proaspăt: CIRCUL CIUDAȚENIILOR.

— Trebuie să recunosc, spuse Isaac greoi, aș vrea să arunc o privire înăuntru...

— Vrei să încerci adâncimile mizeriei umane, 'Zaac? întrebă un model tânăr al cărui nume Isaac nu și-l mai amintea. În afară de Lin, Isaac și Derkhan, puțini din grupul original mai rămăseseră. Cu toții erau ușor mirați de alegerea lui Isaac.

— Pentru cercetare, recunoscu Isaac. Doar pentru cercetare. Ai chef să mă însoțești, Derkhan? Lin?

Ceilalți, pricepând mesajul, reacționară care nepăsător, care scoțând limba. Înainte să plece toți, Lin gesticulă rapid spre Isaac.

Nu mă interesează asta. Teratologia este mai mult pasiunea ta. Ne întâlnim la ieșire peste două ore, bine?

Isaac dădu scurt din cap și o strânse de mână. Ea îi făcu un semn de rămas bun și se grăbi să prindă din urmă un artist de sunete al cărui nume Isaac nu îl aflase niciodată.

Derkhan și Isaac se priviră unul pe celălalt.

— ... și-au mai rămas doar doi, cântă Derkhan un fragment dintr-un cântecel pentru copii care descria moartea oribilă a unor pisoi dintr-un coș, unul câte unul.

Pentru intrarea la Circul Ciudățeniilor se percepea o taxă suplimentară pe care o plăti Isaac. Deși destul de plină de clienți, galeria cu monștri

era mai puțin aglomerată decât restul bâlciului. Cu cât clienții dinăuntru păreau mai înstăriți, cu atât căpătau un aer mai rezervat.

Galeria cu monștri atrăgea voyeurii simpli și ipocriții mai avuți.

Părea să se pregătească un soi de tur care promitea trecerea prin fața tuturor exponatelor din Circ. Strigătele directorului de spectacol coagulau grupul și-l pregăteau pentru priveliști de care ochii muritorilor nu erau demni.

Isaac și Derkhan rămaseră o vreme în spate și urmară trupa de la distanță. Isaac observă că Derkhan scosese un carnețel și un creion.

Maestrul de Ceremonii se apropie de primul cort.

— Doamnelor și domnilor, strigă el cu putere, în acest cort zace cea mai remarcabilă și mai terifiantă creatură văzută vreodată de un muritor, fie el om, vodyanoi sau cactus, făcu el aplecându-se grațios spre mulțimea în care se aflau și câțiva xenieni, pornind apoi din nou pe un ton bombastic. Descrisă pentru prima dată cu cincisprezece secole în urmă în jurnalele de călătorie ale lui Libintos cel Înțelept care venea din orașul vechi, numit pe atunci doar Crobuzon. În călătoriile lui la sud de deșertul arzător, Libintos a văzut multe creaturi minunate sau monstruoase. Dar niciuna nu era mai înfricoșătoare decât uimitorul... mafadet!

Issac abordă un zâmbet sardonic. Dar și el simți fiorul mulțimii.

Chiar au un mafadet aici? gândi el pe când prezentatorul trăgea cortina din fața cortului. Se aplecă înainte ca să vadă mai bine.

Un alt fior trecu prin mulțime și cei din față începură să se zbată pentru a trece în spate. Alții se înghiontiră să le ia locul.

Dincolo de gratii, legat în lanțuri groase, zăcea o fiară extraordinară. Stătea culcată, cu trupul cenușiu masiv ca al unui leu. Pe spate, între umeri, avea o creastă de blană deasă din care ieșea un gât enorm, spiralat, mai gros decât coapsa unui om. Solzii îi luceau uleios. Un model complicat se cățăra pe gât în sus, explodând în formă de diamant pe capul de șarpe.

Țeasta mafadetului se bălăbănea aproape de podea. Limba lui uriașă despicată țâșnea afară la intervale scurte. Ochii aruncau parcă flăcări.

Isaac o strânse de braț pe Derkhan.

— Ăsta-i chiar un mafadet! șuieră el uimit. Derkhan încuviință cu ochii mari.

Mulțimea bătea în retragere din fața cuștii. Prezentatorul apucă un băț ascuțit și-l împinse printre gratii, necăjind enorma creatură a deșertului. Ea răspunse printr-un șuierat puternic și trase patetic cu laba masivă spre individ. Gâtul i se strânse și se răsuci chinuit.

Se auziră câteva țipete în mulțime. Câțiva săriră spre bariera simbolică de dinaintea cuștii.

— Înapoi, doamnelor și domnilor, înapoi. Vă implor! Vocea prezentatorului era pompoasă și histrionică. Vă aflați în fața unui pericol mortal! Nu înfuriați bestia!

Mafadetul șuieră din nou, iritat, apoi bătu în retragere ca să iasă din raza de acțiune a țepușei.

Uimirea lui Isaac se disipa cu iuțeală.

Animalul epuizat se zbătea într-o agonie nedemnă în fundul cuștii. Coada golașă biciuia stârvul unui țap adus acolo în chip de hrană. Blana mafadetului era murdară de balegă și praf și de sângele care i se prelingea gros din multele răni. Trupul cel lat tresări puțin, iar capul cu priviri reci de șarpe se ridică pe mușchii puternici ai gâtului.

Mafadetul șuieră și, cum mulțimea îi răspunse tot printr-un șuierat, desfăcu fălcile, încercând să-și dezgolească dinții.

Isaac se încruntă.

În loc de colții lungi de un cot, din gingiile creaturii atârnau niște cioturi. Colții îi fuseseră sparți de teama mușcăturii ucigătoare, otrăvite.

Isaac privi monstrul înfrânt care biciuia aerul cu limba lui neagră, cu capul tras spre spate.

— La naiba, șopti Isaac spre Derkhan cu dezgust. Nu am crezut vreodată că o să simt milă pentru o asemenea creatură.

— Îți vine să te întrebi în ce stare o să fie și garuda, replică Derkhan.

Conducătorul grupului se grăbea să tragă cortina pentru a ascunde mizerabila creatură. În acest timp povestea mulțimii despre încercarea cu otravă la care-l supusese Regele Mafadet pe Libintos.

Povești de adormit copiii, legende, minciuni și vodeviluri, gândi Isaac disprețuitor, realizând că mulțimea nu apucase să vadă creatura decât o clipă. *Să nu observe careva că este muribundă.*

Nu se putea abține să nu-și imagineze cum ar fi arătat mafadetul dacă ar fi fost sănătos. Greutatea imensă a trupului său tăbăcit strecurându-se prin ierburile uscate, lovitura fulgerătoare și mușcătura veninoasă.

Garuda dând ocol în înalturi, cu săbiile sclipind în soarele arzător.

Mulțimea era mânată către următorul țarc. Isaac nu mai asculta strigătele ghidului. O privea pe Derkhan luând grăbită notițe.

— Pentru *Agitatorul Renegat*? șopti Isaac.

Derkhan privi repede în jur.

— Poate. Depinde de ceea ce o să mai vedem.

— O să vedem, șuieră Isaac furios, trăgând-o pe Derkhan după el spre următorul exponat, o să vedem răutatea omenească în forma sa cea mai pură! Mă apucă pandaliile, Derkhan!

Se opri puțin înapoia unui grup de gură-cască ce se holba la un copil născut fără ochi, o fetiță fragilă, osoasă, care plângea fără cuvinte și legăna

din cap la zgomotul mulțimii. *VEDE CU SIMȚURILE INTERIOARE!* se citea pe reclama de deasupra capului ei. Cei din fața cuștii o batjocoreau și o necăjeau.

— Fir-ar să fie, Derkhan... clătină Isaac din cap. Uite cum chinuie biata fetiță...

În acest timp, un cuplu se întoarse cu spatele la copilul expus, cu un dezgust vizibil, se opri o clipă și scuipară spre femeia din față care râdea cel mai tare.

— Asta nu rămâne așa, Isaac, spuse Derkhan încet. Situația se schimbă repede.

****

Ghidul traversă poteca dintre rândurile de corturi, oprindu-se din loc în loc în dreptul exponatelor mai acătării. Mulțimea se împrăștia încet-încet, în grupuri mici. În dreptul unora dintre corturi, paznicii îi opreau la coadă, așteptând să se adune în număr suficient de mare înainte de a le arăta secretele dinăuntru. În alte corturi, vizitatorii intrau direct, de dincolo de pânză răzbăteau apoi strigăte de încântare, de șoc sau de dezgust.

În rătăcirea lor, Derkhan și Isaac ajunseră la o îngrăditură alungită. Deasupra intrării trona o reclamă cu caligrafie ostentativă. *O PANOPLIE DE MINUNĂȚII! Îndrăznești SĂ INTRI ÎN MUZEUL LUCRURILOR ASCUNSE?*

— Îndrăznim, Derkhan? șopti Isaac pășind în întunericul prăfos.

De undeva din colțul încăperii improvizate venea o zare de lumină. Camera era plină de vitrine de fier și sticlă în șiruri lungi. Lumânările și jeturile de gaz trimiteau lumina prin filtre și lupe care o concentrau în spoturi dramatice peste exponatele bizare. Vizitatorii șerpuiau printre vitrine murmurând sau râzând nervos.

Isaac și Derkhan trecură încet pe lângă borcane cu alcool îngălbenit în care pluteau exponate anatomice. Foetuși cu două capete și segmente de braț de kraken. Un corn sângeriu — o gheară de Țesător sau o replică sculptată a ei; ochi goi ce tresăreau vii în borcane cu lichid; picturi complicate, infinit de minuscule, de pe spatele unor gărgărițe, vizibile doar prin lupe mari; un craniu uman foindu-se prin cușcă pe cele șase picioare insectile de alamă. Un cuib de șobolani cu cozile împârligate care scriau cu rândul obscenități pe o tablă micuță. O carte făcută din pene presate. Dinți de drud și un corn de narval.

Derkhan mâzgălea în carnețel. Isaac cuprinse lacom toate acele dovezi de șarlatanie și criptoștiință.

Părăsiră muzeul. La dreapta lor era Anglerina, Regina Mării Celei Mai Adânci; la stânga lor, Cel Mai Bătrân Cactus din Bas-Lag.

— Încep să mă dezumflu, spuse Derkhan.

Isaac era cu totul de acord.

— Hai să găsim repede Omul-Pasăre, Stăpânul Deșertului Sălbatic, și să o ștergem. Am să-ți cumpăr niște vată de zahăr.

O tăiară printre șiruri de deformați și obezi, de părоși și pitici. Isaac arătă brusc cu mâna în sus, către reclama care apăruse în zare.

REGELE GARUDA! STĂPÂNUL AERULUI!

Derkhan trase cortina grea. Schimbă priviri iuți cu Isaac și intrară.

****

— Ah! Vizitatori din acest oraș ciudat! Intrați, stați jos, ascultați poveștile din deșertul cel aspru! Stați nițel lângă un călător de foarte, foarte departe!

Vocea plângăreață venea din umbră. Isaac miji ochii să deslușească ceva printre gratiile din față. O umbră se ridică cu greutate și se apropie furișat din spatele cortului.

— Eu sunt un mare șef al poporului meu, am venit să văd cu ochii mei Noul Crobuzon de care se tot vorbește.

Vocea era îndurerată și epuizată, cu tonuri înalte și aspre, dar nu avea timbrul lui Yagharek. Vorbitorul ieși din umbră. Isaac deschise ochii și gura larg, ca și cum ar fi vrut să-și urle triumful și uimirea, dar strigătul lui amuți și se stinse într-un icnet.

Silueta din fața lui Isaac și Derkhan tremura și se scărpina pe burtă. Era greoaie ca un școlar obez. Pielea îi era rece, palidă și însemnată de boli. Isaac o cercetă surprins, ca și cum nu și-ar fi crezut ochilor. Ghemotoace de cheratină îi ieșeau din degete: gheare parcă desenate de un copil. Capul îi era acoperit cu rânduri de pene, dar de toate formele și mărimile, aruncate la grămadă de pe creștet până la gât, într-un strat gros, inegal. Ochii ce priveau miopic spre Isaac și Derkhan erau ochi de om, luptându-se să țină deschise pleoapele umflate și pline de puroi. Ciocul era mare și pătat, cu aspect de tablă ruginită.

În spatele creaturii nenorocite se întindea o pereche de aripi murdare, cu miros greu. Nu aveau mai mult de doi metri lungime. Se deschiseră pe jumătate sub ochii lui Isaac, tresărind spasmodic, scuturând picături de mucus organic.

Ciocul creaturii se deschise și sub el Isaac zări o clipă buzele de unde ieșeau cuvintele și un nas. Ciocul nu era decât o butaforie prost croită trasă pe față ca o mască de gaze.

— Să vă povestesc de vremurile când traversam cerul cu prada în gheare... începu patetic silueta, dar Isaac făcu un pas înainte și opri discursul cu o ridicare de mână.

— Te rog, destul! strigă el. Scutește-ne de... *rușinea* asta...

Falsul garuda se împletici dând cu spatele, clipind înfricoșat.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Care-i baiul, stăpâne? își luă inima în dinți creatura de după gratii. Cu ce-am greșit?

— Am venit aici să văd un garuda, bombăni Isaac. Mă crezi prost? Ești un Refăcut... oricine poate vedea asta.

Ciocul inert se închise cu zgomot când individul își linse buzele. Ochii îi fugeau dintr-o parte în alta cu iuțeală.

— Te implor, stăpâne, șopti el rugător. Nu te duce să te plângi. Eu atâta mai am. Se vede că ești un domn cu educație... Pentru cei mai mulți eu sunt un garuda, altul n-o să vadă niciodată... vor numai să audă povești de vânătoare în deșert, să vadă omul-pasăre, și în felul ăsta câștig și eu un ban.

— La naiba, Isaac, șopti Derkhan. Las-o mai moale.

Isaac era zdrobit de dezamăgire. Își pregătise în minte o listă de întrebări. Știa exact cum ar fi vrut să examineze aripile, ale căror interacțiuni dintre mușchi și oase îl intrigau. Se pregătise să plătească generos pentru studiul lui, se pregătise să-l aducă încoace pe Ged care voia să afle despre biblioteca din Cymek. Găsise în schimb un om speriat, bolnav, care citea dintr-un scenariu ce ar fi făcut de rușine și cel mai prost teatru.

Privind creatura mizerabilă din fața lui, mânia îi fu temperată de milă. Omul de sub pene își frângea nervos mâinile. Trebuia să deschidă ciocul ca să respire.

— 'ga-mi-aș, înjură Isaac printre dinți.

Derkhan se apropie de gratii.

— Ce ai făcut de-ai ajuns așa? întrebă ea.

Omul privi în jur înainte de a răspunde.

— Am furat, spuse el iute. M-au prins furând un tablou în care era pictat un garuda dintr-o magherniță din Chnum. Valora o avere. Magistratul a spus că dacă am fost atât de impresionat de garuda, — răsuflarea i se opri preț de o clipă — ar trebui să mă trasform într-unul.

Isaac putea observa cum penele de pe față îi fuseseră implantate în piele, legate între ele subcutanat, pentru a face și mai dureroasă smulgerea lor. Își imagină tortura inserării lor, una câte una. Când Refăcutul se întoarse ușor spre Derkhan, Isaac văzu ghemul urât de carne întărită de pe spate, acolo unde aripile, luate de la vreun vultur, fuseseră prinse de mușchii omenești.

Terminațiile nervoase fuseseră legate alandala, aripile se mișcau ca în spasmele morții. Isaac strâmbă din nas din pricina duhorii. Aripile Refăcutului îi putrezeau în spate.

— Doare? întrebă Derkhan.

— Nu mai doare chiar așa de mult, domnișoară, răspunse Refăcutul. Oricum, am noroc să fiu așa, spuse el arătând spre cort și gratii. Îmi pot câștiga pâinea. De aceea aș fi foarte recunoscător dacă te-ai putea abține să-i spui șefului că m-ai descoperit.

Oare cei mai mulți care vin aici acceptă șarada asta? se întrebă Isaac. *Sunt atât de creduli oamenii încât să-și închipuie că ființa asta grotescă ar putea vreodată să zboare?*

— N-o să spunem nimic, făcu Derkhan.

Isaac dădu scurt din cap în semn de aprobare. Era plin de milă și furie și dezgust. Voia să plece.

Înapoia lor, cortina se trase cu un șuierat și intră un grup de tinere, râzând și șoptind glume deocheate. Refăcutul privi peste umărul lui Derkhan.

— Ah! Vizitatori din acest oraș ciudat! Intrați, stați jos, ascultați poveștile din deșertul cel aspru! Stați nițel lângă un călător de foarte, foarte departe!

Se îndepărtă de Derkhan și Isaac, cerând îndurare din priviri. Țipete de încântare și uimire se auziră dinspre noii spectatori.

— Zboară puțin să te vedem! strigă una.

— Vai mie, auzi Isaac și Derkhan pe când părăseau cortul, clima din orașul vostru este prea neîndurătoare cu cei de teapa mea. Am răcit și nu pot zbura pentru moment. Dar stați să vă spun despre panorama care se vede din cerurile fără nori din Cymek...

Pânza cortului se închise în spatele lor. Discursul nu se mai auzi.

Isaac o privi pe Derkhan notând ceva în carnețel.

— Ce ai de gând să spui? întrebă el.

— „Refăcut forțat de tortura magistraților să trăiască în chip de exponat de grădină zoologică". N-am să spun la care mă refer, răspunse ea fără să ridice privirea din carnețel. Isaac dădu din cap.

— Haide, murmură el. Să-ți iau niște vată de zahăr.

****

— Abia acum sunt deprimat cu adevărat, spuse Isaac cu greutate în glas.

Mușcă din ghemul lipicios de pe băț. Fibre de zahăr i se lipeau pe barbă.

— Ești deprimat de ceea ce a pățit omul acela sau pentru că nu ai reușit să întâlnești un garuda? întrebă Derkhan.

Părăsiseră galeria cu monștri. Mestecau cu poftă traversând bâlciul. Isaac cântărea situația, puțin încurcat.

— Presupun... din cauză că nu am întâlnit garuda... Dar, adăugă el defensiv, n-aș fi fost nici pe jumătate atât de deprimat dacă ar fi fost doar o șarlatanie, cineva îmbrăcat într-un costum. Mă deranjează cel mai mult situația nedemnă a nenorocitului aceluia...

Derkhan dădu din cap gânditoare.

— Ne-am putea uita prin jur, spuse ea. Trebuie să fie vreun garuda sau doi pe aici pe undeva. Câțiva născuți și crescuți în oraș.

Ea privi în sus, fără rost. Cu atâtea lumini colorate, stelele abia dacă se puteau zări.

— Nu acum, spuse Isaac. Nu am chef. Mi-am pierdut tot antrenul.

Tăcu mult timp înainte să reia dialogul.

— Chiar ai să scrii ceva despre locul ăsta în *Agitatorul Renegat*?

Derkhan ridică din umeri, privi în jur scurt ca să fie sigură că nu o asculta nimeni.

— E greu să tratezi subiecte despre Refăcuți, spuse ea. Sunt atât de disprețuiți. Lor li se aplică politica „desparte-i și cucerește-i". E foarte greu să-i faci pe oamenii obișnuiți să nu-i mai trateze ca pe niște monștri. Chiar dacă toată lumea știe că duc o viață mizerabilă... dar toți au o vagă impresie că merită, chiar dacă le este milă de ei, sau cred că e dat de la Dumnezeu sau prostii din astea. Of, la naiba, spuse ea brusc și clătină din cap.

— Ce-i?

— Am fost la tribunal zilele trecute, am văzut un Magistrat condamnând o femeie la Refacere. O crimă atât de sordidă, de patetică, de mizerabilă..., făcu ea încruntându-se la amintirea scenei. O femeie care trăiește într-un monolit din Valea Bărcii și-a omorât copilul... l-a sufocat sau l-a zgâlțâit, dracu' știe cum... pentru că nu se mai oprea din plâns. Stătea acolo în sala tribunalului, cu ochii... complet goi... nu putea să creadă ce se întâmplase, se tânguia chemând numele copilului, iar Magistratul a condamnat-o. Închisoare, firește, cred că 10 ani, dar cel mai bine îmi amintesc condamnarea la Refacere.

Brațele copilului ei aveau să-i fie grefate pe față. „Ca să nu uite ce a făcut", mimă Derkhan vocea Magistratului.

Merseră o vreme în tăcere, mușcând avid din vata de zahăr.

— Sunt un critic de artă, Isaac, spuse într-un târziu Derkhan. Refacerea este și ea o artă. Artă bolnavă. Câtă imaginație îți trebuie! Am văzut Refăcuți târându-se sub greutatea unor cochilii uriașe de fier în care se retrăgeau noaptea. Femei-melc. Le-am văzut pescuind în noroiul din râu cu tentaculele. Iar în ceea ce privește pe cei creați pentru spectacole cu gladiatori...! Nimeni nu recunoaște că pentru asta i-au refăcut... Creativitatea Refacerilor a luat-o razna. S-a pervertit. S-a împuțit. Îmi amintesc

că m-ai întrebat odată dacă e greu să scrii despre artă și în același timp să publici și în *AR*. E *exact același lucru*, Isaac. Arta e o opțiune personală... adunarea laolaltă a tot ce te înconjoară în ceva ce te face mai uman, mai khepri, nu contează. Te face mai întreg ca persoană. Chiar și în cazul Refacerii, o sămânță de artă tot rămâne. De aceea, aceiași oameni care disprețuiesc Refacerea sunt topiți după Jack Juma-de-Rugăciune, chiar dacă el există cu adevărat sau nu. Nu vreau să trăiesc într-un oraș în care Refacerea este exemplul cel mai înalt de artă.

Isaac pipăi în buzunar exemplarul din *Agitatorul Renegat*. Era primejdios chiar și numai să deții o copie. O bătu ușurel cu palma, făcând în minte un gest obscen către nord-est, către Parlament, către Primarul Bentham Rudgutter și acoliții lui care se luptau pentru ciolan. Spre partidele *Soarele Mare* și *Trei Condeie*; spre Tendința Diversității, pe care Lin îl numea „jeg mercantil"; spre mincinoșii și seducătorii partidului *În Sfârșit Putem Vedea*; spre toată șleahta pompoasă și certăreață parcă făcută din copii de șase ani care se joacă în nisip dar care dețin întreaga putere.

La capătul aleii pavate cu hârtii de bomboane, afișe, bilete și mâncare călcată în picioare, păpuși aruncate și baloane sparte, aștepta Lin. Isaac zâmbi cu plăcere neprefăcută. Când se apropiară, Lin se îndreptă și le făcu semn cu mâna, apoi porni sprinten în întâmpinarea lor.

Isaac o văzu ținând în mandibule un măr zaharisit. Gura internă mesteca cu poftă.

Cum a fost, dragule? gesticulă ea.

— Un dezastru colosal, pufni trist Isaac. Îți povestesc eu.

Când se întoarseră cu spatele la bâlci, riscă o atingere rapidă a mâinii.

Cele trei siluete dispărură pe străzile slab luminate ale Crucii Sobek, unde lumina lămpilor de gaz era roșcată și ardea fără convingere pe ici pe colo. Înapoia lor încâlceala imensă de culori, metal, sticlă, zahăr și dulciuri continua să-și toarne zgomotul și lumina spre cer.

Capitolul Nouă

În partea cealaltă a orașului, prin aleile umbrite din Pârloaga Ecoului și cocioabele din Cartierul Infam, prin zăbrelele canalelor înfundate cu praf, în Cotul Pâclei și Fundătura Cocioabelor, în turnurile din Malul Cătrănit și prin pădurea dușmănoasă de beton din Mocirla Câinelui se strecurase vestea: *Cineva plătește pentru înaripate.*

Ca un zeu, Lemuel insuflase viață mesajelor și le făcuse să zboare. Mardeiașii aflaseră de la traficanții de droguri; zarzavagiii o spuseseră domnilor jerpeliți; medicii cu dosare dubioase o aflaseră de la gorilele cu jumătate de normă din baruri.

Cererea lui Isaac mătură bodegile și tripourile clandestine. Călători prin cartierele cu arhitectură ciudată a oamenilor.

În locurile unde casele în putrefacție se conturau amenințător peste curți, pasarele de lemn păreau să se autogenereze, legând casele între ele, conectându-le la străzi pe care animale de povară epuizate trăgeau după ele mărfuri de mâna a treia. Poduri se aruncau peste șanțuri de decantare ca niște membre rupte. Mesajul lui Isaac fusese purtat peste linia haotică a orizontului pe calea pisicilor vagabonde.

Mici expediții de aventurieri urbani luaseră trenul de pe Linia Scufundată până la Halta Căpătâiului și se aventuraseră în Codrul Adânc. Merseseră de-a lungul liniilor de tren părăsite atât cât se putuse, pășind de pe o traversă de lemn pe alta, depășind stația părăsită, fără nume, de la liziera pădurii. Platformele se predaseră vegetației. Șinele erau acoperite cu păpădie și degețel și trandafir sălbatic care ieșeau cu obrăznicie prin pietriș și din loc în loc dislocau traversele. Trunchiuri de stejar și baobab și pin se strecuraseră spre invadator până ce îl înconjuraseră, prinzându-l într-o capcană luxuriantă.

Plecaseră cu saci și catapulte și plase mari. Își târâseră hoiturile neîndemânatice de orășeni prin lăstăriș și prin desiș, țipând și alunecând și rupând rămurele sub picior. Încercaseră să descopere originea cântului de pasăre care îi dezorienta, când ici, când colo. Făcuseră analogii false, inutile, între oraș și locul acela străin lor: „Dacă te descurci prin Mocirla Câinelui", declarase unul infatuat, „te descurci oriunde". Se învârtiseră, căutaseră și nu găsiseră turnul miliției de pe Dealul Puritanilor, ascuns în spatele copacilor.

Unii nici nu s-au mai întors.

Cei mai mulți au venit înapoi scărpinându-se, înțepați, zgâriați, mânioși, cu mâna goală. Ca și cum ar fi vânat fantome.

Câteodată triumfau și vreo privighetoare sau vreo cinteză din Codrul Adânc ajungeau captive sub o haină jerpelită aruncată peste ele, însoțite de un cor de urale exagerate. Viespile își înfigeau harpoanele în urmăritorii lor care le închideau în borcane. Dacă aveau noroc, cădeau pradă unora care își aminteau să facă găuri pentru aer în capacele borcanelor.

Multe păsări și mult mai multe insecte au murit. Unele au supraviețuit și au fost duse în orașul de dincolo de copaci.

Chiar și în oraș, copiii escaladau zidurile ca să fure ouă din cuiburile aflate în jgheaburile dărăpănate. Omizile și viermii și coconii pe care le ținuseră până atunci în cutii de chibrituri ca să le schimbe pe sfori și ciocolată valorau brusc bani.

Au fost și accidente. O fată urmărind porumbelul călător al vecinului a căzut de pe acoperiș și și-a spart capul. Un bătrân scociorând după larve a fost înțepat de albine până i s-a oprit inima.

Păsări rare și creaturi zburătoare au fost furate. Unele au evadat. Noi prădătoare și noi prăzi s-au alăturat pentru scurt timp ecosistemului Noului Crobuzon.

Lemuel își făcea bine treaba. Unii ar fi făcut doar lucru de mântuială; nu și el. Se asigurase că dorința lui Isaac fusese comunicată prin tot orașul: prin cartierul Buimăcelii, pe Malul Molimei, prin Mafaton și Groapa Mare, prin Dumbravă și Corbul.

Preoți și medici, avocați și consilieri, proprietari și animatori... chiar și miliția; Lemuel făcuse deseori afaceri (de obicei indirect) cu cetățenii respectabili ai Noului Crobuzon.

Principalele diferențe dintre ei și locuitorii mai disperați ai orașului, după experiența lui, erau sumele care le trezeau interesul și priceperea lor de a scăpa neprinși.

În saloane și în săli de mese se auzeau murmure precaute de interes.

****

În inima Parlamentului avea loc o dezbatere referitoare la nivelul taxelor pe afaceri. Primarul Rudgutter se așeză regește pe tron și făcu un semn cu capul spre reprezentantul său, Montjohn Rescue, care porni să zbiere discursul partidului *Soarele Mare*, împungând cu degetul agresiv spre celălalt capăt al încăperii boltite. Rescue făcea câte o pauză pentru a-și aranja fularul pe care-l purta în jurul gâtului, în ciuda căldurii.

Consilierii moțăiau în liniște într-o ceață prăfoasă.

În altă parte a clădirii vaste, prin coridoare complicate și pasaje care păreau concepute pentru a te rătăci, secretare la costum și mesageri se

strecurau unul pe lângă celălalt grăbiți. Tunelurile înguste și scările de marmură erau lustruite de atâta umblat. Multe dintre ele nu erau luminate și nici frecventate. Pe unul dintre aceste pasaje, un bătrânel trăgea un cărucior vechi.

Lăsând în urmă zgomotul bubuitor din holul principal al Parlamentului, bătrânul continuă să tragă după el căruțul pe scări în sus. Coridorul abia dacă era puțin mai lat decât căruțul; clipe lungi, obositoare trecură până ce ajunse sus. Se opri și-și sterse sudoarea de pe frunte și din jurul gurii, apoi își continuă drumul de-a lungul planului înclinat.

Capătul depărtat al coridorului era mai luminat din pricina razelor de soare care străbăteau de după colț. Bătrânul pătrunse în lumină și simți căldura în față. Razele veneau dinspre un geam din tavan și dinspre un birou fără ușă de la capătul coridorului.

— 'Neața, domnule, croncăni bătrânul când ajunse la intrare.

— Bună dimineața, veni răspunsul bărbatului de dinapoia biroului.

Încăperea era mică și pătrată, cu ferestre înguste acoperite cu sticlă fumurie care dădeau spre Malul Sur și spre viaductul Liniei de Sud. Pe un perete se profila umbra uriașă a clădirii principale a Parlamentului. În perete era o ușă glisantă. Niște cutii așezate una peste alta ocupau un colț.

Mica încăpere era una dintre cele care ieșeau în afara corpului principal, mult deasupra orașului. Apele Marelui Catran curgeau la cincisprezece metri dedesubt.

Curierul descărcă pachetele și cutiile din căruț în fața domnului palid între două vârste.

— Nu-s prea multe astăzi, domnule, murmură el, frecându-și șalele îndurerate.

Se întoarse încet pe drumul pe care venise, cu căruțul săltând mai ușor înapoia lui.

Funcționarul cotrobăi prin teancurile de hârtii și scoase niște liste scrise de el la mașină. Trecu într-un registru imens etichetat drept *ACHIZIȚII*, răsfoind paginile de la o secțiune la alta și înregistrând data în dreptul fiecărui obiect. Deschise pachetele și înregistră conținutul lor într-o listă zilnică scrisă la mașină și în registrul cel mare.

Rapoarte ale miliției: 17. Articulații umane: 3. Heliotipii (incriminante): 5.

Verifică pentru care departament era adresat fiecare colet și le puse în teancuri separate. Când teancul deveni destul de mare, îl mută într-o cutie pe care o duse lângă ușa glisantă din perete. Omul trase un levier și pătratul ușii, cu latura de un metru și jumătate, șuieră și se puse în mișcare datorită unor pistoane ascunse. Alături de ușă se afla un slot pentru cartele de programare.

Dincolo de ușă atârna o cușcă de plasă sub zidul de obsidian al Parlamentului, având partea din față deschisă. Un lanț o ținea suspendată, iar altele două o fixau din laturi, clătinându-se ușor și dispărând în bezna ce se împrăștia în toate direcțiile. Secretarul târî cutia și o strecură în cușca ce se lăsă puțin sub greutate.

Trânti capacul cuștii, blocând cutia înăuntru. Apoi închise ușa glisantă, bägă mâna în buzunar și scoase un teanc gros de cartele, marcate clar: *Miliție; Securitate; Tezaur* și tot așa. Introduse cartela potrivită în slotul de lângă ușă.

Se auzi un huruit. Pistoane sensibile reacționară la presiune. Antrenate de aburul ce venea de la uriașele boilere de jos, rotițe dințate fine prinseră să se rotească peste cartelă. Unde găseau o gaură, dinții cu arcuri ale rotițelor cădeau pentru o clipă, trimițând un semnal. Când rotițele completară cursa, combinațiile traduse în limbaj binar se transformară în jeturi de abur prin tuburi și în curenți electrici prin cabluri spre mașinile analitice nevăzute.

Cușca se eliberă cu o tresărire din ghearele de prindere și porni într-o cursă rapidă pe lângă zidurile Parlamentului. Avea să călătorească prin tuneluri secrete în sus și-n jos, în lateral sau în diagonală, schimbând direcția, sărind de pe un lanț pe altul, preț de cinci secunde, de treizeci de secunde, de două minute sau mai mult, până ce avea să ajungă la destinație și să lovească un clopoțel. O altă ușă glisantă avea să se deschidă și cutia avea să fie trasă afară. Departe, o altă cușcă îi lua locul în dreptul biroului funcționarului.

Funcționarul de la Achiziții lucra repede. Înregistrase și trimisese aproape toate ciudățeniile aduse în doar un sfert de oră. Abia atunci remarcă printre puținele pachete rămase unul care se scutura ciudat. Se opri din scris și îl cercetă.

Ștampilele care îl împodobeau declarau că tocmai sosise cu o navă comercială al cărei nume era șters. Limpede tipărită pe fața pachetului se vedea destinația: *Dr. M. Barbile, Cercetare și Dezvoltare.* Dinăuntru se auzi un râcâit. Funcționarul ezită un moment, apoi dezlegă sfoara și aruncă o privire în pachet.

Înăuntru, într-un cuib de rumeguș de hârtie, se vedea un ghem de larve grase mai mari decât degetul lui mare.

Funcționarul făcu un pas în spate și ochii i se lărgiră sub ochelari. Larvele erau uimitor colorate în nuanțe închise de roșu și verde cu iridiscența unor pene de păun. Se zbăteau să se țină pe piciorușele lor groase și scurte. Aveau antene groase și o gură mică. Spatele le era acoperit cu peri multicolori care luceau parcă dați cu lipici.

Micile creaturi se încovoiau orbește.

Funcționarul observă, prea târziu, factura atașată pe spatele pachetului, pe jumătate distrusă la transport. Orice pachet însoțit de factură trebuia înregistrat și expediat fără a fi deschis.

La naiba, gândi el nervos. Despături ceea ce mai rămăsese din factură. Încă se mai putea citi ceva.

Omizi MN x5. Atât.

Funcționarul se opri și cântări situația preț de o clipă, privind spre micile creaturi păroase care se târau una peste alta pe hârtia pachetului.

Omizi? gândi el și rânji scurt, nervos. Se tot uita pe coridorul de dinaintea lui.

Omizi rare... Vreo specie străină...

Își aminti de bârfele din tavernă, de semnele conspirative. Auzise de unul care plătea pentru asemenea creaturi... Cu cât mai rare, cu atât mai bine, spusese el...

Figura funcționarului se încruntă brusc de avariție și frică. Trecu mâna peste cutie și o retrase fără convingere. Se ridică și traversă încăperea până la intrare. Ascultă. Pe coridor era liniște.

Funcționarul se întoarse la birou, calculând frenetic riscuri și beneficii. Privi cu atenție factura. Era ștampilată cu un blazon ilizibil, dar informația era scrisă de mână. Cotrobăi prin sertarul biroului fără să-și dea timp de gândire, fără să desprindă privirea de la pasajul gol din fața încăperii și scoase o lamă și o pană de scris. Râcâi cu lama partea de sus și de jos a cifrei 5 care apărea pe factură, ușor, ușor. Suflă praful de hârtie și cerneală și netezi hârtia cu partea moale a penei de scris. Apoi muie pana în călimară. Meticulos, îndreptă ceea ce mai rămăsese din litera ștearsă.

Termină după ceva timp. Se îndreptă de spate și privi cu ochi critic opera lui. Acum cifra părea un 4.

Asta a fost partea mai grea, gândi el.

Căută un soi de recipient, își întoarse pe dos buzunarele, se scărpină în cap gânditor. Fața i se lumină și scoase cutia ochelarilor. O deschise și o umplu cu hârtie fărâmițată. Apoi, cu chipul schimonosit de dezgust, își trase mâneca peste palmă și se apropie de cutie. Simți moliciunea unei omizi între degete. Cât de blând și de rapid fu în stare, o despărți de tovarășele ei și o aruncă în cutia ochelarilor. Închise iute capacul peste creatura ce se zvârcolea și îl încuie.

Îngropă cutia adânc în servietă, sub bomboanele cu mentă, acte, creioane și carnețele.

Funcționarul legă la loc sfoara pachetului, apoi se așeză și așteptă. Inima îi bătea cu putere. Asudase puțin. Trase adânc aer în piept și închise ochii strâns.

Relaxează-te, încercă el să se liniștească. *Ce-o fi o fi.*

Trecură două sau trei minute, fără să apară nimeni. Funcționarul era tot singur. Comportamentul lui ciudat de adineaori trecuse neobservat. Respiră mai ușor.

Se uită din nou la factura falsificată de el. Era foarte bine făcută, aprecie el. Deschise registrul și trecu în secțiunea *Cercetare&Dezvoltare* data și informația: *27 Chet, Anno Urbis 1779: De la nava comercială X. Omizi MN: 4.*

Ultima cifră părea să-i sară în ochi de parcă ar fi fost scrisă cu roșu.

Bătu la mașină aceeași informație în lista lui zilnică înainte să ridice cutia resigilată și să o ducă spre perete. Deschise ușa glisantă și se sprijini pe pragul de metal, apoi împinse cutia cu omizi în cușcă. Valuri de aer stătut urcând din măruntaiele întunecate ale Parlamentului îl loviră în față.

Funcționarul închise cușca și blocă ușa. Se cotrobăi după cartele, scoase pe cea marcată *C&D* din teanc cu degete puțin tremurânde. O introduse în mașina de informații.

Se auziră șuierături și scârțâieli pe măsură ce instrucțiunile traversau pistoanele și ciocănelele și rotițele, iar cușca fu trasă vertiginos în sus, departe de biroul funcționarului, spre piscurile crenelate ale Parlamentului.

Cutia cu omizi se clătina trasă prin beznă. Fără să știe de călătoria pe care o făceau, omizile dădeau ocol micii lor închisori cu mișcări peristaltice.

Motoare silențioase transferară cușca din cârlig în cârlig, schimbându-i direcția și aruncând-o pe benzi rulante ruginite, ridicând-o din nou în altă parte a pântecelui Parlamentului. Cutia descrise nevăzută o spirală în jurul clădirii, ridicându-se treptat și inexorabil către Aripa de Est, cea de înaltă securitate, trecând prin venele mecanizate către turelele și protuberanțele organice.

În sfârșit, cușca se prăbuși cu un clinchet înfundat pe un pat de arcuri. Vibrațiile clopoțelului sparseră liniștea. După un minut ușa tunelului se deschise și cutia cu larve fu trasă brusc în lumina puternică.

În încăperea albă și lungă nu erau ferestre, doar jeturi de gaz incandescent. Fiecare colțișor al camerei era scăldat în lumina sterilă. Niciun fir de praf, niciun gunoi nu ajungea până aici. Curățenia era agresivă.

De jur-împrejurul încăperii, siluete învești mântate în alb se ocupau cu treburi doar de ele știute.

Una dintre creaturile mascate desfăcu sfoara cutiei și citi factura. Deschise cu grijă cutia și privi înăuntru.

Luă în brațe cutia de carton și traversă încăperea. La capătul îndepărtat, un cactus subțirel cu țepii bine ascunși sub costumația albă, deschise ușa mare cu încuietori masive spre care se îndrepta femeia. Ea îi arătă cartela de identitate și el o lăsă să treacă prima.

Pășiră cu grijă pe un coridor la fel de alb și de gol ca și încăperea din care ieșiseră, cu un grilaj mare de fier la capătul îndepărtat. Cactusul, observând că însoțitoarea lui avea mâinile ocupate, o depăși și inseră cartela de program în slotul din perete. Grilajul alunecă într-o parte.

Intrară într-o cameră vastă și întunecată.

****

Tavanul și pereții erau destul de departe pentru a părea invizibili. Vaiete ciudate și schelălăieli se auzeau din toate părțile. După ce se obișnuiră cu întunericul, începură să zărească siluetele cuștilor de lemn, fier sau sticlă securizată stivuite în holul enorm. Unele erau uriașe cât o cameră, altele nu erau mai mari decât o carte. Toate erau așezate ca niște vitrine într-un muzeu, cu grafice și fișe de informație dinainte. Savanți îmbrăcați în alb se mișcau prin labirintul de cuburi de sticlă ca niște duhuri prin ruine, luând notițe, observând, liniștind sau turmentând ființele din cuști.

Captivii adulmecau, mârâiau, cântau și se zbăteau în închisorile lor întunecate.

Cactusul grăbi pasul și se pierdu în depărtare. Femeia care transporta omizile își făcu drum prin încăpere.

Unele animale se repezeau spre ea și femeia tresărea o dată cu sticla cuștilor. Ceva se răsuci uleios printr-un container uriaș cu noroi lichid: văzu niște tentacule cu dinți șfichiuind și zgâriind containerul. Femeia era scăldată în lumină organică hipnotică. Trecu pe lângă o cușcă mică acoperită cu o pânză neagră cu indicatoare de avertizare ostentativ lipite pe toate laturile și cu instrucțiuni referitoare la manevrarea conținutului. Colegii ei treceau încoace și încolo cu mape de scris, cuburi colorate și bucăți de carne stricată.

Mai în față fuseseră montate paravane negre de lemn de șapte metri înălțime, împrejmuind un spațiu de patru metri pătrați. Deasupra fusese montat chiar și un soi de tavan de fier. La intrarea încuiată a camerei improvizate stătea un gardian îmbrăcat în alb, cu capul ridicat pentru a susține greutatea unei căști ciudate. Purta o flintă și o sabie curbată. La picioarele lui stăteau mai multe căști asemănătoare.

Ea făcu un semn din cap gardianului și îi arătă că dorește să intre. El cercetă cartela de identificare atârnată la gâtul ei.

— Știi ce să faci, nu? întrebă el în șoaptă.

Femeia încuviință și puse cu grijă cutia pe podea, după ce verifică sfoara cu care era legată. Apoi luă una dintre căști de la picioarele gardianului și o puse pe cap.

Casca era un fel de cușcă de alamă cu șuruburi de prindere pe cap, cu două oglinzi mici suspendate la jumătate de metru în fața ochilor. Femeia ajustă curelele sub bărbie ca să fixeze obiectul greu, apoi se întoarse cu spatele la gardian și reglă oglinzile. Le înclină până ce reuși să-l vadă clar. Închise pe rând câte un ochi, testând claritatea imaginii.

Femeia dădu din cap.

— Bine, sunt gata, spuse ea și ridică de jos cutia, desfăcând în același timp sfoara. Privi prin oglinzi spre gardianul ce descuia ușa din spatele ei. Când aceasta se deschise, bărbatul își feri privirea de priveliștea dinăuntru.

Savanta se ghidă după oglinzi ca să intre iute cu spatele.

****

Când văzu ușa închizându-se în fața ei începu să transpire nervos. Deveni din nou atentă la oglinzi, mișcă încet capul dintr-o parte în alta pentru a cuprinde ceea ce era în spatele ei.

Aproape tot spațiul interior era ocupat de o cușcă cu bare groase, negre. Prin lumina maronie a lămpilor și lumânărilor reuși să deslușească vegetația muribundă și copăceii care umpleau cușca. Verdeața putredă și întunericul din cameră erau atât de dense încât nu putea vedea peretele îndepărtat.

Scană repede cu ajutorul oglinzilor. Nu se mișca nimic.

Dădu repede cu spatele spre un sertar metalic prins de bare. Duse mâna spre spate și se aplecă pentru a vedea în oglinzi locul pe care îl pipăia. Era o manevră dificilă, neelegantă, dar reuși astfel să prindă mânerul și să tragă sertarul spre ea.

Auzi un duduit greoi în colțul cuștii, ca și cum niște covoare groase s-ar fi lovit unul de altul. Respirația i se înteți și se grăbi să răstoarne omizile în tăviță. Cele patru creaturi șerpuitoare căzură cu o ploaie de rumeguș de hârtie pe tăvița metalică.

Imediat se petrecu ceva în aer. Omizile simțiră prezența cuiva în cușcă și porniră să strige după ajutor.

Creatura din cușcă le răspunse.

Strigătele nu puteau fi auzite. Vibrațiile erau pe altă lungime de undă. Savanta, cuprinsă de valuri de emoție, simți cum i se ridică părul de pe tot corpul. Frânturi de bucurie și frică nepământească îi invadară nările și urechile și mintea.

Cu degete tremurânde împinse sertarul în cușcă.

Când se îndepărtă de gratii, ceva o atinse lasciv pe picior. Ea gemu de frică și smuci pantalonul, încercând să reziste tentației de a privi în urmă.

În oglinzile de pe cască zări niște membre roșcate despletindu-se în vegetația deasă, dinți îngălbeniți și orbite întunecate. Ferigile și tufele foșniră și creatura dispăru.

Savanta bătu repede la ușă, ținându-și răsuflarea până ce o văzu deschisă și se împletici aproape căzând în brațele paznicului. Își smulse curelele de sub bărbie, eliberându-se din cască. Întoarse privirea de la paznic în timp ce acesta încuia ușa.

— Gata? șopti ea.

— Da.

Se întoarse încet. La început nu reuși să privească în sus, rămase cu ochii ațintiți spre podea, apoi, pe măsură ce se liniști, îi ridică spre ochii celuilalt.

Femeia înmână gardianului casca.

— Mulțumesc, murmură ea.

— A fost bine înăuntru? întrebă el.

— Niciodată nu a fost, rosti ea tăios și se întoarse.

I se păru că aude înapoia ei un fâlfâit masiv dincolo de peretele de lemn.

Traversă din nou cu pas grăbit încăperea cu animale ciudate, dându-și seama la jumătatea drumului că mai ținea încă în brațe cutia acum goală în care fuseseră omizile. O împături și o puse în buzunar.

Închise grilajul telescopic înapoia ei, întorcându-se în coridorul alb și în sfârșit în anticamera sălii Cercetare&Dezvoltare de dincolo de ușa masivă.

O împinse și o zăvorî înainte de a se întoarce fericită alături de tovarășii ei îmbrăcați în alb ce se uitau prin femtoscoape, citeau tratate sau conversau în șoaptă lângă uși ce duceau spre alte departamente specializate, marcate cu text scris în roșu și negru.

În drumul ei spre bancul de lucru, dr. Magesta Barbile privi scurt peste umăr la semnalele vopsite pe ușa de unde venise.

Biohazard. Pericol. Atenție Sporită.

Capitolul Zece

— Sunteți amatoare de droguri, domnișoară Lin?

Lin îi spusese domnului Motley de multe ori că îi venea greu să vorbească atunci când lucra. El o informase amabil că se plictisea când îi poza, ei sau oricui altcuiva. Nu era obligată să-i răspundă, îi spusese el. Dacă avea să o intereseze ceva din ceea ce spunea, putea să o discute după aceea, la sfârșitul ședinței de lucru. Îi spusese că nici măcar nu era nevoie să-l bage în seamă. Nu putea rămâne nemișcat timp de două, trei, patru ore la rând, fără să spună nimic. Ar fi înnebunit. Așa că ea îl asculta și încerca să-și amintească una sau două remarci de care să se lege mai târziu. Lin era încă foarte grijulie să se facă simpatică domnului Motley.

— Ar trebui să încerci niște droguri. De fapt, sunt convins că ai încercat. O artistă ca tine... Explorând adâncimile psihicului... chestii din astea.

Ea simți un zâmbet în vocea lui.

Lin îl convinsese pe domnul Motley să o lase să lucreze în mansarda clădirii din Orașul Oaselor. Descoperise că era singurul loc cu lumină naturală din întregul complex. Nu numai pictorii și heliotipiștii aveau nevoie de lumină: texturile și simțul suprafețelor pe care le evoca atât de asiduu în arta ei glandulară erau invizibile la lumina lămpii și exagerate în cea a jeturilor de gaz. Așa că îl bătuse la cap până ce acceptase să meargă pe mâna ei. De atunci, era întâmpinată la ușă de valetul cactus și condusă la ultimul etaj unde atârna de o trapă în tavan o scară de lemn.

Venea și pleca din mansardă singură. Când ajungea acolo, domnul Motley o aștepta deja în încăperea uriașă, la câțiva metri de trapa prin care se pătrundea înăuntru.

Prisma triunghiulară părea să se întindă pe cel puțin o treime din lungimea terasei, ca un studiu de perspectivă având în centru aglutinarea haotică de cărnuri a domnului Motley.

Nu exista mobilier. Doar o ușă ducând spre un coridor strâmt pe care Lin nu o văzuse niciodată deschisă. Aerul din mansardă era uscat. Lin pășea pe scândurile fixate prost, riscând să se înțepe la fiecare pas. Dar fereastra mansardei, oricât de murdară ar fi fost, lăsa lumina de afară să difuzeze înăuntru. Lin îi făcea semn de fiecare dată domnului Motley să se așeze sub dușul solar. Apoi se plimba în jurul lui, luându-și din nou repere, înainte să-și continue sculptura.

Odată îl întrebase unde avea să așeze statuia în mărime naturală.

— Nu-ți bate tu capul cu asta, îi răspunsese el cu un zâmbet gentil.

****

Stătea în fața lui și privea lumina cenușie conturându-i trăsăturile. La începutul fiecărei ședințe, Lin petrecea câteva minute obișnuindu-se din nou cu aspectul lui.

Primele două dăți când venise fusese sigură că domnul Motley suferise schimbări peste noapte, că fizionomia i se rearanja în timp ce nu-l vedea nimeni. Atunci se speriase de lucrarea pe care o avea de făcut. Se întrebase isteric dacă trecea printr-o încercare din aceea despre care citești în cărțile cu povești, dacă fusese pedepsită pentru vreun păcat și fusese obligată să surprindă imaginea înghețată în timp a unui trup în continuă schimbare, prea speriată pentru a se revolta, luând-o în fiecare dimineață de la început.

Dar nu trecuse mult până învățase să impună ordine în haos. I se părea absurd de prozaic să numere cioburile ascuțite de chitină care se iteau din pielea de pachiderm, ca să se asigure că nu uita vreunul în sculptura ei. Se simțea aproape vulgar, ca și cum forma lui anarhică ar fi putut sfida numărătoarea. Și cu toate acestea, din clipa în care începuse să-l privească cu acești ochi, sculptura prinsese formă.

Lin stătea și-l privea, mutând focalizarea de pe un ochi pe altul, concentrată, cântărind agregatul reprezentat de domnul Motley prin filtre sensibil diferite între ele. Aducea cu ea tuburi de pastă organică albă pe care să o metabolizeze pentru lucrare. Mânca deja câteva înainte să ajungă și, în timp ce îl cântărea din ochi, mai mesteca iute alte câteva, fără să ia în seamă gustul fad, neplăcut, stocând totul în pântecele capului ei de cărăbuș care se umfla vizibil.

Se întorcea și trecea la treabă, lua modelul piciorului cu trei gheare de reptilă al domnului Motley și îl fixa pe un suport scund. Apoi se întorcea cu spatele și îngenunchea, privind spre subiectul ei, deschizându-și căpăcelul chitinos care îi proteja glanda și țuguindu-și buzele din spatele capului ca să depună o nouă tușă de substanță.

La început, Lin scuipa puțină enzimă pentru a înmuia materialul uscat, transformându-i suprafața într-un mucus gros. Apoi se concentra puternic asupra piciorului la care lucra, reprezentându-și mental ceea ce vedea; începea să stoarcă ușor pasta groasă din glandă, dilatând și contractând sfincterul, dându-i formă.

Sideful opalescent al scuipatului de khepri arăta bine. În anumite locuri însă nuanțele cărnii domnului Motley erau prea spectaculoase pentru a nu fi reprezentate. Lin arunca o privire și lua o mână de bobițe de culoare din paleta aranjată dinaintea ei. Le cântărea în combinații subtile și le mânca iute, un coctail savant de bobițe roșii, albastre, galbene și negre.

Sucul colorat avea să treacă prin intestinele insectoide și să se combine în sacul toracic, iar în patru-cinci minute avea să scoată culoarea amestecată în compoziția scuipatului. Avea să mânjească cu pasta aceea anumite locuri, pătând cu tonuri uimitoare ce se coagulau și se adăugau repede formei.

Abia la sfârșitul orelor de muncă, balonată și epuizată, cu gura plină de acid de bobiță și de gustul de cretă al pastei, Lin putea să se întoarcă și să-și privească opera. Acesta era meșteșugul artiștilor glandulari, să lucreze pe nevăzute.

Primul dintre picioarele domnului Motley începe să prindă formă, hotărî ea cu oarecare mândrie.

Norii abia vizibili prin luminator se topeau și se recombinau în altă parte a cerului. Aerul din mansardă era, prin comparație, foarte liniștit. Praful plutea nemișcat. Domnul Motley stătea înțepenit în lumină.

Se pricepea de minune să stea nemișcat, atât timp cât una dintre guri putea să-și turuie monologul. Astăzi se hotărâse să vorbească cu Lin despre droguri.

— Care e otrava ta predilectă, Lin? Shazbah-ul? Cornul nu are niciun efect asupra unui khepri, așa că îl scoatem din discuție... Cred că artiștii au o relație ambivalentă cu drogurile. Adică, scopul principal este să eliberezi monstrul lăuntric, nu-i așa? Sau îngerul, oricare dintre cele două. Să deschizi uși pe care le credeai blocate. Dar dacă faci asta cu ajutorul drogurilor, nu înseamnă că trădezi arta? Arta depinde de comunicare, nu? Deci dacă te bazezi pe droguri, indiferent de ce mi-ar spune filfizonii din discoteci, este o experiență intrinsec individualizată, și poate că deschizi ușa, dar mai ești în stare să comunici despre ceea ce găsești în cealaltă parte a ei? Apoi, pe de altă parte, dacă rămâi cu încăpățânare de partea abstinenților, atunci poți comunica cu ceilalți, pentru că vorbești aceeași limbă... dar mai reușești să deschizi ușa? Poate că singurul lucru care-ți rămâne este să te uiți pe gaura cheii. S-ar putea să ajungă...

Lin căută să vadă cu care gură vorbea. Era una mare, feminină, aproape de umăr. Se întrebă de ce vocea lui rămăsese neschimbată. Ar fi vrut să-i răspundă sau să-l facă să tacă. Nu reușea să se concentreze, dar își dădea seama că reușise să găsească cel mai bun compromis posibil.

— O mulțime de bani în droguri... firește că știi asta. Știi tu cât e în stare să plătească prietenul și agentul tău Gazid Norocosul pentru plăcerea lui ilicită? Cinstit vorbind, ai rămâne uimită. Chiar întreabă-l. Piața pentru aceste substanțe este extraordinară. E loc destul pentru ca micii traficanți să producă sume frumușele.

Lin simți că domnul Motley o ia peste picior. La fiecare conversație pe care o avusese cu ea aici îi dezvăluise câte un detaliu secret din lumea subterană a Noului Crobuzon, târând-o în ceva ce voia să evite. *Nu sunt*

decât un vizitator, gesticulă ea frenetic. *Nu-mi face descrieri detaliate! Mai iau din când în când câte o doză de shazbah, poate câte o priză de quinner, dar atât... Nu cunosc rețeaua de distribuție și nici nu vreau!*

— Tanti Francine are un fel de monopol în Cotul Mic. Se întinde și mai mult prin agenți, tocmai până în Mahalaua Neamului. O știi? Una de-a voastră. O femeie de afaceri impresionantă. O să trebuiască să ajung cu ea la o înțelegere. Altfel o să iasă urât, zâmbi domnul Motley din mai multe guri. Dar să-ți zic ceva, adăugă el în șoaptă. Foarte curând o să aduc o marfă care ar trebui să-mi schimbe dramatic rețeaua de distribuție. S-ar putea să am și eu un fel de monopol...

Am să mă duc la Isaac în seara asta, hotărî nervoasă Lin. Am să-l scot la cină, undeva prin Câmpul Poftei, unde să-mi pot atinge degetele de la picioare cu ale lui.

Premiul anual *Shintacost* se apropia cu iuțeală, la sfârșitul lui meluarie, și trebuia să găsească un motiv plauzibil pe care să i-l invoce ca să-și justifice neparticiparea. Nu câștigase niciodată — juriul, gândea ea trufaș, nu înțelegea arta glandulară — dar, alături de prietenii ei artiști, se înscrisese la fiecare concurs în ultimii șapte ani. Devenise un ritual. Luau o cină festivă în ziua anunțării premiilor și trimiteau pe cineva să facă rost de un exemplar din *Gazeta Poftei*, care sponsoriza concursul, ca să vadă cine câștigase. Apoi, amețiți de băutură, aveau să-i acuze pe organizatori că sunt niște bufoni fără gusturi.

Isaac ar fi fost surprins dacă ea nu ar mai fi participat. Lin hotărî să strecoare ideea unei lucrări monumentale încă neterminate ca să o lase în pace câtăva vreme.

Firește, reflectă ea, *dacă treaba lui cu garuda mai durează, nici măcar nu o să-și dea seama că nu m-am înscris.*

Gândurile ei aveau o notă de tristețe. Nu era corectă. Și avea același tip de obsesie: îi era foarte greu acum să-și scoată din minte silueta monstruoasă a domnului Motley. Partea proastă era că obsesiile lor apăruseră în același timp. Lucrarea aceasta o acapara cu totul. Voia să se întoarcă acasă în fiecare seară la o salată de fructe proaspătă, bilete de teatru și sex.

În loc de asta, el scria cu aviditate în atelierul lui, iar ea ajungea acasă, noapte de noapte, la un pat gol din Fundătura Aspicului. Se întâlneau o dată sau de două ori pe săptămână, pentru o cină și un somn adânc, lipsit de romantism.

Lin ridică privirea, observând că umbrele se mișcaseră puțin de când urcase în mansardă. Își simțea mintea încețoșată. Își spălă gura și ochii și antenele cu chelicerele ei delicate, în treceri iuți. Mestecă ultimul pumn de bobițe de culoare pe care mai avea chef să-l prelucreze în acea zi. Acreala bobițelor albastre era temperată de dulceața bobițelor roz. Amesteca grijulie,

adăugând câte o bobiță perlată necoaptă sau una galbenă aproape fermentată. Știa exact gustul pe care îl căuta: amăreala dezgustătoare a culorii somonului jupuit, culoarea musculaturii pulpei domnului Motley.

Înghiți și stoarse sucul până ce ieși în compoziția scuipatului. Era puțin prea lichid: căzu cu stropi. Lin coloră fibrele mușchiului în pete și tușe la inspirație de moment.

Când ultimul scuipat se întări, Lin se opri. Simți un fir de mucus lipicios întinzându-se și pocnind atunci când îndepărtă capul de modelul pe jumătate terminat al piciorului. Se aplecă într-o parte și se încordă, împingând din glandă pasta rămasă. Pântecele striat al capului ei de insectă reveni la forma obișnuită. Un bulgăre mare de scuipat khepri căzu la podea. Lin țuguie glanda și o curăță cu picioarele din spate, apoi închise căpăcelul protector de sub aripi.

Se ridică și se întinse. Discursul amiabil, rece, primejdios al domnului Motley se opri brusc. Nu-și dăduse seama că Lin terminase.

— Atât de curând, domnișoară Lin? strigă el cu o dezamăgire teatrală.

Îmi pierd tușa dacă nu am grijă, gesticulă ea încet. *Lucrul mă solicită mult. Trebuie să mă opresc.*

— Firește, spuse domnul Motley. Și cum merge capodopera?

Se întoarseră amândoi să privească.

Lin era mulțumită să vadă că improvizația ei de la sfârșit crease un efect viu, sugestiv. Nu era o copie perfectă după natură, dar niciuna dintre lucrările ei nu era: mușchiul domnului Motley părea să fi fost aruncat violent peste osul piciorului. O analogie chiar apropiată de adevăr.

Culorile translucide trasau pârâiașe inegale până la albul care lucea ca interiorul unei scoici. Straturile de mușchi și țesuturi se târau unul peste altul. Țesătura cărnii cu texturi multiple părea vie. Domnul Motley dădu din cap aprobator.

— Știi, aruncă el în șoaptă, pentru că ador momentele grandioase, aș fi vrut să găsesc o cale să nu văd lucrarea decât la sfârșit de tot. E foarte bine până aici. *Foarte* bine. Dar nu e bine să apreciezi o treabă înainte de a fi gata. Poate genera automulțumire... sau să descurajeze. Așa că nu trebuie să te neliniștești, domnișoară Lin, dacă aceasta e ultima părere pe care am s-o mai spun, bună sau rea, despre lucrare până la sfârșit. Ne-am înțeles?

Lin făcu semn din cap. Nu reușea să-și ia ochii de la creația ei. Mângâie ușor suprafața netedă a modelului încă umed. Degetele îi explorară tranziția de la blană la solzi și piele de sub genunchiul domnului Motley. Privi în jos spre original. Ridică privirea spre cap. El îi întoarse privirea cu o căutătură de tigru.

Ce... ce ai fost la început? gesticulă ea.

El oftă.

— Mă întrebam când ai să pui problema asta. Speram să n-o faci, dar știam că n-ai să reziști. *Mă întreb dacă ne înțelegem unul pe altul cât de cât*, șuieră el pe un ton brusc răutăcios.

Lin bătu în retragere.

— Era atât de ... previzibil. Tot nu reușesti să mă vezi cum trebuie. Chiar deloc. E o minune că reușești să creezi asemenea artă. Încă te mai uiți la *asta*, făcu el arătând spre propriul trup cu o labă de maimuță, ca la o chestie patologică. Încă mai ești interesată de ceea ce *a fost* la început și unde s-a *greșit. Aici nu e vorba de greșeală sau absență sau mutație: e vorba de imagine și esență...*, tună el.

Domnul Motley se mai potoli și-și coborî multele brațe.

— Aici e un întreg.

Ea dădu din cap în semn că a înțeles, prea obosită pentru a se mai intimida.

— Poate sunt prea aspru cu tine, spuse gânditor domnul Motley. Adică... lucrarea din fața noastră arată clar că ai prins momentul tranziției, chiar dacă întrebarea ta sugerează contrariul... Deci poate că acel moment este *în tine*. O parte din tine înțelege fără ajutorul vorbelor, chiar dacă rațiunea ta superioară formulează întrebări imposibil de răspuns.

O privi triumfător.

— Și tu ești o troglodită, domnișoară Lin! Arta dumitale se desfășoară la granița nelămurită dintre înțelegere și ignoranță.

Bine, gesticulă ea în vreme ce-și strângea lucrurile. *Cum vrei. Îmi pare rău că am întrebat.*

— Nici mie nu mi-a convenit, dar cred că mi-a trecut, replică el.

Lin închise cutia de lemn peste paleta de culori și bobițele de culoare rămase (avea nevoie de mai multe, remarcă ea) și tuburile cu pastă. Domnul Motley continua să bâiguie chestii filozofice, să-și expună propria teorie a troglodiților. Lin nu mai asculta. Își îndreptă antenele în altă parte, să simtă vibrațiile casei și greutatea aerului pe fereastră.

Vreau să am cerul deasupra capului, gândi ea, *nu grămada asta veche de bârne, nici acoperișul ăsta fragil. Mă duc acasă. În plimbare. Prin Mlaștina Bursucului.*

Hotărârea ei era tot mai puternică pe măsură ce reflecta.

Am să mă opresc la atelier și am să-l întreb cu nonșalanță pe Isaac dacă nu vine cu mine și am să-l fur pentru o noapte.

Domnul Motley continua să facă gălăgie.

Taci, taci, copil răsfățat ce ești, megaloman cu teorii de doi bani, gândi Lin.

Se întoarse să-i facă semn de rămas bun, dar gestul mai păstra doar o umbră de politețe.

Capitolul Unsprezece

Un porumbel stătea crucificat pe biroul lui Isaac. Dădea din cap frenetic, dar în ciuda groazei nu reușea să scoată decât un piuit patetic.

Aripile erau țintuite în cuie bătute în spațiile înguste dintre pene și îndoite pentru a fixa vârful aripilor. Picioarele îi erau legate de partea de jos a crucii de lemn. Dedesubt era împrăștiat găinat alb-cenușiu. Porumbelul se zbătea și încerca fără rost să-și elibereze aripile.

Isaac stătea aplecat peste el cu o lupă și cu un creion lung.

— Oprește-te, jivină, mormăi el și înțepă umărul păsării cu vârful creionului. Urmări prin lupă minusculele scuturături care cuprindeau mușchii și oscioarele. Luă notițe pe hârtia de dedesubt fără să se uite.

— Hei!

Isaac căută din priviri de unde strigase Lublamai și se îndepărtă de birou. Se apropie de balustradă și privi în jos.

— Ce-i?

Lublamai și David stăteau alături la parter, cu brațele încrucișate. Păreau doi coriști cu pieptul umflat, gata să înceapă să cânte. Erau încruntați. Preț de câteva secunde nimeni nu spuse nimic.

— Uite ce-i, începu Lublamai cu voce aspră. Isaac... Ne-am înțeles de la început că în locul ăsta putem să facem ce cercetări vrem, fără să ne punem întrebări, să ne sprijinim unul pe altul, chestii din astea... nu?

Isaac oftă și se frecă la ochi.

— Pentru Dumnezeu, băieți, hai să lăsăm joaca, mormăi el. Nu trebuie să-mi spuneți că am trecut prin greutăți, știu că sunteți supărați și nu vă fac nicio vină...

— Pute, spuse David fără ocolișuri. Și toată ziua e un vacarm neîntrerupt.

În timp ce Lublamai vorbea, robotul vechi se apropie din spate pe roți. Se opri și își roti capul ca să-i prindă în vizor pe cei doi. Ezită o clipă, apoi își plie brațele butucănoase de metal într-o imitație proastă a poziției lor îmbufnate. Isaac arătă spre el.

— Uite, uite, chestia aia a luat-o razna! Are un virus! Dacă nu-l aruncați la gunoi o să devină independent; o să purtați discuții existențiale cu aspiratorul înainte să se sfârșească anul!

—Isaac, nu schimba subiectul, făcu iritat David, aruncând o privire peste umăr și îmbrâncind mașinăria care căzu la pământ. Cu toții o luăm puțin razna când apar lucruri care nu ne convin, dar asta e prea mult.

— Bine! ridică Isaac mâinile în sus, privind în jur. Cred că am subestimat capacitățile lui Lemuel, recunoscu el cu mâhnire.

Pe toți pereții depozitului și de-a lungul întregii platforme erau stivuite cuști cu vietăți care zburătăceau și țipau. Depozitul era plin de zgomote de aripi, de găinat și de croncănituri. Porumbei și vrăbii și grauri își arătau spaima prin piuituri care, oricât de slabe ar fi fost în parte, se adunau într-un cor masiv. Papagali și canari punctau vaietul păsărilor cu semne de exclamare care-l făceau pe Isaac să tresară. Gâște și pui de găină și rațe dădeau un aer rustic acelei cacofonii. Aspide cu chip înghețat planau prin spațiul îngust al cuștilor, lovind pereții de plasă cu trupurile lor de șopârlă. Își lingeau rănile cu limbile lor de leu și scoteau răgete minuscule, ca niște șoricei înfuriați. Containere uriașe de sticlă zumzăiau pline cu muște și albine și viespi, efemeride și fluturi și cărăbuși. Lilieci băteau din aripi cu capul în jos și-l priveau pe Isaac cu ochi aprinși. Șerpi-libelulă își scuturau aripile lungi elegante și șuierau zgomotos.

Podeaua cuștilor nu fusese curățată și mirosul acru de găinat devenise foarte puternic. Sinceritate, bursucul, se legăna în sus și-n jos prin depozit, scuturându-și capul dungat. David văzu direcția în care privea Isaac.

— Da, strigă el. Vezi? Până și pe el îl deranjează duhoarea.

— Băieți, spuse Isaac, apreciez stoicismul vostru, pe bune. Trebuie să ne suportăm unul pe altul, nu? Lub, îți mai aduci aminte când făceai experiențele acelea referitoare la sonar și aduseseși pe unul care a bătut o tobă uriașă preț de două zile?

— Isaac, a trecut aproape o săptămână! Cât o să mai dureze? Care e programul? Cel puțin curăță-le mizeria!

Isaac privi în jos spre chipurile lor iritate. Erau foarte supărați. Se gândi repede la un compromis.

— Bine, uite, spuse el până la urmă, fac curățenie la noapte, promit. Și am să muncesc până am să cad jos... Știu! Am să le iau mai întâi pe cele mai zgomotoase. Am să încerc să scap de ele în... două săptămâni? termină el jalnic. David și Lublamai se revoltară, dar Isaac le întrerupse strigătele. Am să plătesc în plus la chirie luna viitoare! Așa-i mai bine?

Înjurăturile se opriră pe loc. Cei doi oameni îl priviră fix, cântărind. Erau tovarăși de cercetare, renegați din Mlaștina Bursucului, erau prieteni; dar existența lor era precară și nu prea aveau loc de sentimentalisme atunci când venea vorba de bani. Știind asta, Isaac încerca să-i împiedice să fie tentați să-și găsească alt spațiu. Nu și-ar fi putut permite să plătească singur chiria.

— Care e suma de care vorbim? întrebă David.

Isaac cântări.

— Încă două guinee?

David și Lublamai se uitară unul la altul. Era o ofertă generoasă.

— Și, făcu în treacăt Isaac, dacă tot veni vorba, aș aprecia o mână de ajutor. Nu știu ce să fac cu unele dintre aceste... subiecte științifice. Nu te-ai ocupat de niște teorii ornitologice cândva, David?

— Nu, răspunse sec David. Am fost asistentul cuiva care se ocupa de asta. Plictiseală mare. Și nu mai fi atât de previzibil, 'Zaac. N-o să mă deranjeze mai puțin jivinele tale pestilențiale dacă mă introduci în proiectele tale..., râse el amuzat sincer. Ai luat lecții de Teorie Empatică sau ce?

Dar în ciuda discursului batjocoritor, David urcă scările, urmat de Lublamai.

Se opri când ajunse sus și făcu privirea roată peste toate vietățile captive.

— La naiba, Isaac, șopti el încruntat. Cât te-a costat marfa asta?

— Încă nu m-am socotit cu Lemuel, spuse Isaac sec. Dar noul meu șef o să aibă grijă.

Lublamai îl ajunse din urmă pe David. Arătă spre o colecție de cuști din colțul îndepărtat al pasarelei.

— Ce-i acolo?

— Acolo țin chestiile exotice. Aspide, lasifluturi...

— Ai un lasifluture? exclamă Lublamai. Isaac dădu din cap și rânji.

— Nu am avut inima să supun la experimente vietatea aceea frumoasă, spuse el.

— Pot să-l văd?

— Sigur, Lub. E acolo, în spatele cuștii cu lilieci.

Lublamai porni tropăind spre locul indicat, sub privirea aspră a lui David.

— Și unde e problema ornitologică în care te-ai încurcat? întrebă el frecându-și mâinile.

— Pe birou, arătă Isaac spre porumbelul nenorocit. Cum să-l fac să se oprească din zbatere. La început mă interesa așa, pentru că-i puteam vedea musculatura în acțiune, dar acum vreau să-i mișc aripile cu mâna mea.

David îl privi ca pe un retardat.

— Omoară-l.

Isaac ridică din umeri.

— Am încercat. Nu moare.

— Of, pentru Dumnezeu... râse exasperat David și porni cu pași mari spre birou, unde răsuci gâtul porumbelului.

Isaac tresări și ridică mâinile.

— Nu sunt destul de îndemânatic pentru chestii din astea. Sunt prea sensibil, declară el.

— Da, sigur, acceptă David cu scepticism. La ce lucrezi?

Isaac deveni brusc entuziast.

— Ei bine..., făcu el apropiindu-se de birou. Am avut ghinion cu localnicii garuda. Am auzit zvonuri despre vreo doi care locuiesc pe Movila Sfântului GurăMultă și în Cartierul Sirian și le-am trimis vorbă că sunt dispus să-i plătesc bine pentru câteva ore de studiu și niște heliotipii. N-am primit niciun răspuns. Am pus și niște afișe la universitate, cerând studenților garuda să treacă pe aici, dar sursele mele mi-au spus că nu s-a primit niciun garuda anul acesta.

— Garuda nu sunt chiar... adepți ai gândirii abstracte.

David imită vocea sforăitoare a vorbitorului din sinistrul partid al *Celor Trei Pene* care organizase o adunare dezastruoasă în Mlaștina Bursucului cu un an în urmă. Isaac, David și Derkhan merseseră să tulbure adunarea, huiduind și aruncând cu portocale stricate în omul de pe scenă spre deliciul demonstranților xenieni de afară. Isaac pufni în râs la amintirea acelor zile.

— Absolut. Oricum, pentru moment nu pot lucra cu un garuda adevărat, așa că cercetez diferite mecanisme de zbor, după cum vezi împrejur. Uimitoare varietate.

Isaac răsfoi prin teancul de notițe, ridicând diagrame de aripi pentru cintezoi și albăstrele. Dezlegă porumbelul mort și trasă delicat mișcarea arcuită a aripilor lui. Arătă fără cuvinte pereții acoperiți cu diagrame frumos desenate. Secțiuni mărite ale articulațiilor umărului, reprezentări de forțe, studii frumoase de modele de pene. Și aici erau heliotipii cu dirijabile, cu săgeți și semne de întrebare mâzgălite cu cerneală neagră. Erau și schițe sugestive de mașini de luptă și imagini mărite de aripi de viespe, fiecare etichetată cu grijă. David trecu privirea peste ore și ore de muncă, peste studiile comparative ale mecanismelor de zbor.

— Clientul meu n-o să ridice nicio pretenție față de modelul aripii, atât timp cât se va putea ridica în aer.

David și Lublamai aflaseră despre Yagharek. Isaac le ceruse să păstreze secretul. Avea încredere în ei. Le spusese asta în caz că Yagharek l-ar fi vizitat când ei s-ar mai fi aflat în laborator, deși până acum garuda reușise să-i evite.

— Te-ai gândit să-i pui pur și simplu aripile înapoi? întrebă David. Să-l Refaci?

— Firește, asta e linia principală a cercetărilor mele, dar apar două probleme. Ce aripi să folosesc? Trebuie să le construiesc. Apoi, cunoști tu vreun Refăcător gata să lucreze în secret? Cel mai bun bio-taumaturg pe care îl cunosc este nesuferitul de Vermishank. Am să merg la el dacă o să fiu obligat, dar trebuie să fiu al naibii de disperat ca să fac asta... Așa că pentru moment mă ocup cu partea preliminară, încerc să găsesc forma și

mărimea și sursa de energie necesare ca să-l susțină. Dacă am să urmez calea asta până la urmă.

— Dar le ce altceva te mai gândești? Psiho-taumaturgie?

— Păi, tu știi că favorita mea era TCU*... rânji Isaac și ridică din umeri autocritic. Am sentimentul că e prea compromis pentru a putea suporta o Refacere, chiar dacă descopăr aripile potrivite. Mă gândeam să combin două câmpuri energetice diferite... La naiba, David, nu știu. Am o sămânță de idee..., făcu el arătând spre schița triunghiului.

— Isaac? strigă Lublamai, acoperind țipetele și piuiturile.

Isaac și David întoarseră privirile spre el. Trecuse de cușca lasifluturelui și de perechea de papagali aurii. Arăta acum spre un rând de cutii mici.

— A, acolo e creșa, strigă Isaac cu un zâmbet, apoi se îndreptă spre Lublamai, trăgându-l pe David după el. Mi s-a părut interesant să urmăresc trecerea de la o ființă incapabilă de zbor la una zburătoare, așa că am făcut rost de pui, larve și ouă.

Se opri în dreptul colecției. Lublamai se uită printr-o ferestruică la un cuib cu ouă albastre.

— Nu știu ce specie sunt, recunoscu Isaac. Sper să fie niște păsări drăguțe.

Cutia era așezată peste altele la fel, având fiecare câte un cuib cu câteva ouă. Unele erau uimitor colorate, unele erau pur și simplu gălbui. O țeavă subțire spirala prin spatele cutiilor și dispărea peste balustradă spre boilerul de jos. Isaac o atinse ușor cu piciorul.

— Cred că le place căldura... mormăi el. Nu știu sigur...

Lublamai se aplecă să arunce o privire într-un container de sticlă.

— Hopa, făcu el. Parcă aș avea din nou zece ani! Îți dau șase bile pentru astea.

Pe fundul containerului se foiau niște omizi verzi. Mestecau sistematic, cu voracitate, frunzele aruncate în jurul lor. Verdeața colcăia de trupurile lor mici.

— Da, e destul de interesant. Acuși o să se transforme în coconi și cred că o să le desfac în diferite stadii ca să văd cum se metamorfozează.

— Viața de asistent de laborator este crudă, nu? murmură Lublamai cu capul vârât în container. Ce alte larve dezgustătoare mai ai pe-aici?

— Niște viermi. Ușor de hrănit. Cred că de la ei vine mirosul care-l deranjează pe Sinceritate, râse Isaac. Alte câteva omizi care promit să se transforme în fluturi și molii, niște chestii acvatice agresive despre care mi s-a spus că se vor transforma în muște-de-damasc sau ceva de genul ăsta..., arătă Isaac spre un container plin cu apă murdară, așezat mai în spate.

---

* Teoria Câmpurilor Unificate (*n.t.*)

— Apoi, continuă el mergând spre o cutie anume, mai am ceva foarte special...

Își întări spusele cu un gest sigur din degetul mare.

David și Lublamai se adunară în jurul cutiei, privind cu gurile căscate.

— Vai, dar e splendid... șopti David după un timp.

— Ce-i asta? șopti Lublamai.

Isaac privi peste capetele lor către omida lui favorită.

— Ca să fiu cinstit, prieteni, habar n-am. Nu știu decât că e mare, drăguță și nu prea fericită.

Omida își clătina capul orbește. Își muta trupul masiv cu mișcări de melc în jurul cuștii de plasă. Avea cel puțin zece centimetri lungime și vreo doi grosime, stropită parcă la întâmplare în culori vii. Peri țepoși îi ieșeau de pe spate. Împărțea cușca cu niște frunze de salată, bucățele de carne, felii de fructe și talaș de hârtie.

— Vezi, am încercat să o hrănesc cu de toate. Am pus tot felul de ierburi, dar nu vrea nimic. Așa că am încercat cu pește, fructe, prăjituri, pâine, carne, hârtie, lipici, bumbac, mătase... preferă să rămână flămândă și să se uite la mine acuzator.

Isaac se aplecă, strecurându-și capul între al lui David și Lublamai.

— Se vede că vrea să mănânce. Devine tot mai palidă, ceea ce mă îngrijorează, atât din punct de vedere estetic, cât și fiziologic. Nu mai știu ce să fac. Cred că frumusețea asta o stea acolo și-o să moară.

Isaac își trase nasul cu resemnare.

— De unde o ai? întrebă David.

— Știi cum merge treaba asta, făcu Isaac. O am de la un tip care o are de la altcineva care a căpătat-o de la o femeie și tot așa... De unde să știu?

— Cred că n-ai de gând să o diseci?

— Doamne ferește! Dacă trăiește destul ca să intre în faza de cocon, ceea ce mă îndoiesc, sunt foarte interesat de creatura care o să iasă. S-ar putea chiar să o donez la Muzeul de Știință. Mă cunoști doar, ce nu fac eu pentru public... Oricum, ființa asta nu mă ajută prea mult la cercetare. Nici nu poate să mănânce, darmite să se metamorfozeze sau să zboare. Așa că tot ce vezi în jurul tău — făcu el un gest cuprinzător cu mâna — e pentru studiu de zbor. Dar micuța asta — arătă el spre omidă — e pentru studiu social.

Isaac aruncă un zâmbet larg.

****

Jos se auzi un scârțâit. Se deschisese ușa. Cei trei bărbați se aplecară mult peste balustradă și priviră în jos, așteptându-se să-l vadă pe Yagharek garuda, cu aripile lui false ascunse sub manta.

Lin ridică privirile spre ei.

David și Lublamai fură cuprinși de confuzie. Erau jenați de strigătul brusc iritat al lui Isaac în chip de bun venit. Își căutară altceva la care să se uite.

Isaac se grăbi să coboare.

— Lin, bubui el. Ce bine să te văd.

Când ajunse jos, vorbi mai încet.

— Draga mea, ce faci aici? Am crezut că o să ne vedem mai la sfârșitul săptămânii.

Îi văzu antenele tremurând supărate, încercând să-și ascundă iritarea. Era limpede că Lub și David înțeleseseră ce se întâmpla — îl cunoșteau de prea multă vreme: era convins că apropourile și remarcile referitoare la viața lui de cuplu îi făcuseră să ghicească aproape tot adevărul. Dar aici nu era Câmpul Poftei. Erau prea aproape de casă. Putea fi văzut.

Dar Lin părea foarte tristă.

Uite, gesticulă ea rapid, *vreau să vii cu mine acasă, nu mă refuza. Mi-e dor de tine. Obosită. Treabă grea. Scuze că am venit aici. Trebuia să te văd.*

Isaac simți mânie amestecată cu afecțiune. *Se creează un precedent primejdios,* gândi el. *La dracu'!*

— Stai puțin, șopti el. Dă-mi un minut.

Alergă pe scări.

— Lub, David, am uitat că trebuia să ies cu niște prieteni în seara asta, așa că au trimis pe cineva să mă aducă. Promit solemn că am să-mi fac treaba mâine. Pe onoarea mea. Toate vietățile sunt hrănite, nu mai trebuie făcut nimic...

Aruncă o privire scurtă împrejur. Se forță să-i privească în ochi.

— Da, sigur, spuse David. Distracție plăcută.

Lublamai îi făcu a lehamite din mână.

— Bine, spuse greoi Isaac. Dacă Yagharek vine pe-aici...

Descoperi că de fapt nu avea nimic să le spună. Luă un carnețel de pe birou și sări pe scări fără să privească în urmă. Lublamai și David nici nu se uitară la el.

O luă pe Lin ca un vârtej, târând-o pe ușă înainte să i se poată opune. Abia când ieșiră din depozit, când o privi în ochi, nervozitatea îi dispăru aproape complet.

Isaac ezită o clipă, apoi o luă de braț. Îi strecură carnețelul în geantă.

— Noaptea asta o să fie numai a noastră, șopti el.

Ea dădu din cap și-și sprijini trupul de al lui, prinzându-l de după mijloc.

Apoi se depărtară unul de celălalt, de teamă să nu fie văzuți. Se îndreptară la pas spre Stația Șireteniei, în ritmul îndrăgostiților, la un braț distanță unul de altul.

Capitolul Doisprezece

Dacă un ucigaș ar bântui prin Colina Drapelului sau prin Malul Molimei, ar pierde miliția timp și resurse ca să-l găsească? Cum să nu! Căutarea lui Jack Juma-de-Rugăciune o dovedește din plin! Dar când Ucigașul Orbilor lovește în Cotul Pâclei nu se întâmplă nimic! O altă victimă cu ochii scoși a fost pescuită din Catran săptămâna trecută — a cincea victimă — și niciun cuvânt din partea gorilelor albastre din Țepușă. Vă spunem: *este o lege pentru cei bogați și una pentru cei săraci!*

****

Prin Noul Crobuzon apar afișe cerând *votul tău* —pentru norocoșii care au câștigat acest drept! *Soarele Mare*, partidul lui Rudgutter, se umflă în pene, *În Sfârșit Putem Vedea* umblă cu zvonuri, *Tendința Diversității* îi minte pe xenienii oprimați, iar scursurile din *Cele Trei Condeie* își împrăștie otrava. Cu aceste echipe jalnice, *Agitatorul Renegat* cere tuturor „câștigătorilor" de voturi să boicoteze alegerile! Faceți un partid al celor de jos și denunțați Loteria Sufragiilor! Vă spunem: *votați pentru toată lumea, votați pentru schimbare!*

****

Sindicatele vodyanoilor din Kelltree se gândesc la grevă după reducerea drastică a salariilor de către autoritățile portuare. Lipsită de grație, Ghilda Portuară Umană s-a dezis de acțiunile lor. Vă spunem: *toate rasele, uniți-vă împotriva patronilor!*

****

Derkhan ridică privirea din revistă când o pereche intră în vagon. Cu un aer plictisit și nepăsător, împături exemplarul din *Agitatorul Renegat* și-l strecură în geantă.

Stătea chiar la capătul vagonului, cu spatele la direcția de mers, așa că-i putea privi pe cei câțiva călători fără să pară că-i spionează. Cei doi tineri care urcaseră se împiedicară atunci când trenul plecă din Nodul Sedim și își căutară iute un loc. Erau îmbrăcați simplu dar bine, ceea ce îi deosebea de majoritatea celor care călătoreau spre Mocirla Câinelui. Derkhan ghici că sunt misionari Verulini, studenți de la universitatea de mai sus din Dumbravă, coborând pioși și cucernici în adâncimile Mocirlei

Câinelui pentru a alina sufletele săracilor. Pufni către ei în gând, apoi scoase o oglinjoară.

Pândind cu coada ochiului să nu fie văzută, Derkhan își studie figura. Își aranjă peruca albă și își pipăi cicatricea falsă ca să vadă dacă ține. Era îmbrăcată cu măiestrie. Hainele îi erau murdare și rupte, ca să nu lase de bănuit că ar avea vreun ban asupra ei și pentru a nu atrage atenția localnicilor, dar nici prea jegoase, ca să nu atragă oprobiul celor din Corbul de unde își începuse călătoria.

Ținea carnetul de notițe în poală. Petrecuse ceva timp cu însemnările pentru Premiul Shintacost. Prima rundă avea loc spre sfârșitul lunii și se gândea la un articol pentru *Farul* despre ce văzuse până acum și ce ar mai fi vrut să vadă. Intenționa să-l scrie vesel, dar cu atingeri foarte serioase la adresa politicii juriului.

Privi începutul articolului și oftă. *Nu e timpul potrivit pentru asta*, gândi ea.

Derkhan privi pe fereastra din stânga ei peste oraș. Pe ramura aceea a Liniei de Dreapta, între Dumbravă și zona industrială din sud-estul Noului Crobuzon, trenurile treceau cam pe la jumătatea înălțimii orașului. Masa acoperișurilor era străpunsă de turnurile miliției în Mlaștina Bursucului și Insula Despicăturii, și mai departe în Dealul Mustei și Sheck. Linia de Sud trecea dincolo de Marele Catran.

Coastele albite trecură pe lângă șine, înălțându-se peste vagon. Fumul se adună până ce trenul părea că plutește pe un val de ceață. Zgomotul industrial creștea în intensitate. Trenul trecu printre pâlcuri de coșuri de fum uriașe, ca niște trunchiuri de copaci morți, în drumul lui spre Sunter. Pârloaga Ecoului era zona industrială sălbatică ce se întindea spre răsărit. *Undeva dedesubt și spre sud,* își dădu seama Derkhan, *se adună un grup de vodyanoi. Mult noroc, tovarăși.*

Forța centrifugă o împinse spre vest o dată cu ieșirea trenului de pe Linia Kelltree și răsucirea lui spre est, accelerând să sară peste râu.

Prinseră să se vadă catargele înalte ale navelor din Kelltree, legănându-se ușor pe apă. Derkhan zări pânzele strânse, vâslele masive și coșurile de fum ale șalupelor negustorești din Myrshock, Shankell și Gnur Kett. Apa fierbea de atâtea submersibile făcute din cochilii de melc uriașe. Derkhan întoarse capul să mai privească pe măsură ce trenul lua curba.

Vedea Marele Catran dincolo de acoperișurile din sud, lat și neliniștit și înțesat cu nave. Ca într-un străvechi ritual, vasele mari, vase străine de acele locuri, se opreau la un kilometru mai în aval de confluența Molimei cu Catranul. Se adunau dincolo de Insula Despicăturii, la docuri. Pe o distanță de vreo doi kilometri, malul nordic al Marelui Catran era plin de macarale încărcând și descărcând fără încetare, aplecându-se ca niște păsări

uriașe ce se hrăneau. Roiuri de barje și remorchere duceau mărfurile transferate în amonte, în Cotul Pâclei și Cotul Mare și spre uzinele jegoase din Cartierul Pârâului; trăgeau containere pe canalele Noului Crobuzon ce legau râul de făbricuțe și ateliere, căutându-și drumul prin labirint ca niște șoareci de laborator.

Malul de lut din Kelltree și Pârloaga Ecoului era înțesat cu docuri și dane, uriașe fundături de apă care străpungeau coastele orașului, legate de râu prin canale adânci, aglomerate cu nave.

Existase odată un proiect să se copieze în Cartierul Infam docurile din Kelltree. Derkhan văzuse ce mai rămăsese acolo. Trei albii masive pline cu mâl împuțit aducător de malarie, din care se ițeau pe jumătate epave și grinzi răsucite.

Zgomotul șinelor de sub roțile de oțel se schimbă brusc atunci când locomotiva cu aburi intră pe structura masivă a Podului Orzului. Trenul se clătină puțin dintr-o parte în alta, încetinind pe șinele prost întreținute, ca și cum ar fi fost dezgustat de Mocirla Câinelui peste care trecea.

Câteva blocuri cenușii se ridicau de pe străzi, cu betonul putred, ca niște buruieni într-o hazna. Multe erau neterminate, cu bare de oțel țâșnind din acoperișurile fantomatice, ruginind, sângerând din pricina ploii și umezelii, pătând clădirile. Garguii se roteau deasupra monoliților ca niște vulturi deasupra unor stârvuri, adăstând la etajele superioare și murdărind acoperișurile caselor vecine cu găinat. De fiecare dată când Derkham trecea pe acolo, găsea peisajul mahalalei din Mocirla Câinelui modificat. Se săpau tunele ce duceau spre orașul subteran, rețea de ruine și canale și catacombe pe sub Noul Crobuzon. Scările sprijinite de perete într-o zi erau bătute în cuie în ziua următoare, apoi întărite, devenind într-o săptămână trepte spre un nou etaj atârnat precar între două acoperișuri. Derkhan văzu lume stând, alergând sau încăierându-se pe terasele acoperișurilor.

Așteptă sfârșitul călătoriei atentă la mirosul Mocirlei ce pătrundea în vagon.

****

Ca de obicei, nu era nimeni să-i ia biletul la ieșirea din stație. Dacă nu s-ar fi temut atât de mult să nu fie prinsă fără bilet, chiar dacă șansele erau foarte mici, Derkhan nici nu și-ar fi cumpărat vreodată. Lăsă biletul de călătorie pe tejghea și coborî.

Ușile Stației Mocirla Câinelui erau întotdeauna deschise. Ruginiseră în poziția asta și iedera le ancorase de pereți. Derkhan ieși în duhoarea și vacarmul din Strada Potăii Bătrâne. De zidurile mucegăite stăteau sprijinite tărăboanțe. Se găseau aici tot felul de mărfuri — unele de o calitate surprinzătoare. Derkhan se adânci în mahala. Era înconjurată de

un concert neîntrerupt de strigăte, de reclame de negustori ce păreau mai mult strigăte de luptă. De cele mai multe ori se anunțau alimente.

— Ceapă! Cine cumpără ceapa mea frumoasă?

— Melci! Luați numai melci!

— Supă să te încălzești!

Alte bunuri și servicii erau foarte vizibile la fiecare colț de stradă.

Târfele stăteau adunate în grupuri mizerabile. Jerpelite, îmbrăcate în rochii furate de mătase stridentă, cu chipul vopsit cu alb și stacojiu pentru a acoperi vânătăile, râdeau cu gura plină de dinți stricați și trăgeau pe nas shazbah amestecat cu funingine și otravă de șoareci. Unele erau încă fetițe ce se jucau cu păpuși de hârtie și cercuri de lemn, dar care se strâmbau lasciv și scoteau limba de fiecare dată când trecea vreun bărbat pe lângă ele.

Trecătorii din Mocirla Câinelui făceau parte din rasa cea mai disprețuită. Pentru cele mai decadente, inventive, obsesive, fetișizate corupții și perversiuni ale cărnii, cunoscătorii căutau în altă parte, în cartierele cu felinare roșii din Corbul sau Inima Scuipatului. În Mocirla Câinelui era la îndemână cea mai ieftină, mai rapidă și mai simplă ușurare. Clienții erau la fel de săraci și murdari și bolnavi ca și târfele.

La intrările cluburilor din care erau aruncați afară bețivani în comă, Refăcuții atrăgeau clienți noi. Se legănau cu agresivitate pe copite sau picioare uriașe, flexând gheare de metal. Aveau chipuri abătute, cu un aer defensiv. Nici nu mișcau privirea atunci când trecătorii îi necăjeau. Se lăsau chiar și scuipați în față, pentru că nu voiau să-și piardă slujba. Teama lor era justificată: la stânga lui Derkhan se deschidea o arcadă a viaductului căii ferate. Din întunericul de acolo venea un iz de rahat și ulei, clinchete mecanice și gemete umane ale Refăcuților care mureau de foame, de băutură și de mizerie.

Câteva mașinării vechi, șubrede, se împiedicau pe stradă, ferindu-se neîndemânatic de pietrele și bulgării de noroi pe care le aruncau haimanalele. Toți pereții erau acoperiți cu graffiti. Poezii porcoase și desene obscene se întovărășeau cu sloganuri din *Agitatorul Renegat*, laolaltă cu rugăciuni speriate:

Vine Juma-de-Rugăciune!

Jos Loteria!

Catranul și Molima picioarele deoparte las/ Cine-o fi oare Codoșul Orașului / Că acum cu sârg e Tras / De Sula Guvernului!

Nici zidurile bisericilor nu erau scutite. Călugării Verulini se adunau în grupuri nervoase și ștergeau pornografiile apărute pe capelele lor.

În mulțime găseai si xenieni. Unii erau hărțuiți, mai ales cei câțiva khepri. Alții râdeau. glumeau și înjurau alături de vecinii lor. La un colț,

un cactus se certa de mama focului cu un vodyanoi, iar mulțimea, formată în majoritate din oameni, era împărțită în mod egal între ei.

Copii șuierau și cerșeau de la Derkhan firfirici. Ea nu-i băgă în seamă, nici nu-și trase geanta mai aproape ca să pozeze în victimă. Păși apăsat, agresiv, spre inima mahalalei.

Pereții din jurul ei se închiseră brusc deasupra capului, transformându-se în poduri și încăperi improvizate. Aerul din umbra lor era umed și puturos. În spatele lui Derkhan se auzi un vâjâit și un gargui trecu acrobatic prin tunelul îngust, stârnind un curent de aer pe care-l simți în ceafă, și se ridică imediat spre cer, chiuind ca un nebun. Ea se împiedică și se lipi de perete, alăturându-se corului de înjurături adresate garguiului.

Arhitectura pe lângă care trecea părea guvernată după alte reguli decât restul orașului. Nimic nu era făcut cu scop funcțional. Mocirla Câinelui părea construită pentru alte rațiuni decât adăpostirea locuitorilor ei. Cărămida și lemnul și betonul o luaseră razna, crescând ca o tumoare.

Derkhan ajunse într-o fundătură cu pereți de cărămidă și privi împrejur. Un cal Refăcut stătea la capătul îndepărtat, cu picioarele din spate înlocuite cu niște ciocane pneumatice enorme. În spatele lui, sprijinit de zid, se afla un căruț. Oricare dintre trecătorii cu priviri plictisite putea fi un informator al miliției. Era un risc pe care trebuia să și-l asume.

Ocoli căruciorul. Șase porci fuseseră descărcați de acolo într-un țarc improvizat lângă perete. Doi oameni alergau hazliu după porcii din spațiul strâmt. Porcii guițau cu glas de copii. Din țarc se deschidea la nivelul solului o fereastră de vreun metru înălțime. Derkhan aruncă o privire în gaura fetidă ce se deschidea în spatele ferestrei, adâncă de trei metri, abia luminată cu jeturi de gaz pâlpâitoare. Din vizuină se auzeau șuierăturile gazului ce lumina roșiatic. Siluete treceau încoace și-ncolo, aplecate sub poveri ca niște suflete turmentate în iad.

Derkhan trecu printr-un cadru fără ușă, apoi coborî o scară abruptă spre abatorul subteran.

****

Căldura primăverii era amplificată aici ca și cum ar fi fost alimentată de o energie internă. Derkhan, transpirând, se strecură printre carcasele ce se clătinau în cârlige, ferindu-se să calce în bălțile de sânge aproape congelat. În fundul încăperii, o bandă rulantă plimba, ca într-un carusel, cârlige mari de carne, dispărând mai apoi în pântecele întunecat al abatorului.

Chiar și lucirile cuțitelor păreau filtrate prin lumina arămie. Derkhan își acoperi nasul și gura cu o batistă, încercând să nu inspire duhoarea râncedă de sânge și carne caldă.

La capătul îndepărtat al camerei, sub arcada prin care privise din stradă, văzu un grup de trei bărbați. Lumina care pătrundea dinspre Mocirla Câinelui în locul acela întunecat și urât mirositor se revărsa ca un înălbitor.

La un semn numai de ei știut, cei trei casapi se traseră în spate. Porcarii din strada de deasupra prinseseră unul dintre animale și, într-un vacarm de înjurături și guițături și țipete de spaimă, aruncau povara prin deschizătură. Scroafa țipă rostogolindu-se în hău, țeapănă de spaimă, căzând la picioarele celor care o așteptau cu cuțitele scoase.

Se auzi un pocnet și picioarele scurte și țepene ale scroafei se rupseră de podeaua de piatră, alunecând din pricina sângelui și bălegarului. Se prăbuși, zbătându-se neputincioasă, cu picioarele însângerate din care se vedeau ieșind bucăți de os. Cei trei bărbați se apropiară cu o precizie dictată de experiență. Unul i se așeză pe crupă, ca să-i împiedice zbaterile, altul îi trase capul pe spate, ținând-o de urechi. Al treilea despică pielea beregatei cu cuțitul.

Țipetele scroafei se înecară iute în sânge. Bărbații aruncară trupul uriaș, cuprins de spasme, pe o masă pe care se afla un fierăstrău ruginit. Unul dintre bărbați o zări pe Derkhan și înghionti un altul.

— Ben, armăsarule, desfrânatule! Ți-a venit gagica! strigă el amuzat, destul de tare ca să audă și Derkhan. Bărbatul căruia i se adresase se întoarse și-i făcu semn lui Derkhan din mână.

— Cinci minute, strigă el.

Ea încuviință din cap. Ținea la gură batista și înghițea amar.

Unul după altul, porcii greoi și înfricoșați se prăbușeau din alee ca un gunoi organic, cu picioarele în unghiuri nefirești, și din nou erau înjunghiați și tranșați, apoi goliți de sânge pe mese vechi de lemn. Limbi și bucăți de piele sfâșiată atârnau peste tot, picurând. Canalele de scurgere din podeaua abatorului dădeau pe dinafară și o baltă de sânge murdar înconjura gălețile cu măruntaie și capetele opărite, cu carnea albită.

Până la urmă se prăbuși prin fereastră și ultimul porc. Bărbații se clătinau epuizați. Erau plini de sânge din cap până-n picioare și emanau aburi. Schimbară între ei câteva vorbe și hohotiră răgușiți, apoi cel care răspundea la numele de Ben se îndepărtă de tovarășii lui și se apropie de Derkhan. În spate, ceilalți doi se apucară să despice o carcasă și să arunce mațele într-o albie uriașă.

— Dee, nu te sărut de bun venit, șopti Ben Flex arătând spre hainele pline de sânge.

— Mulțumesc frumos. Putem ieși de aici?

Se aplecară pe sub cârligele de carne ce se legănau în mers și se îndreptară spre ieșirea neluminată. Urcară scările către parter. Lumina deveni mai puțin lividă, căpătând ceva din nuanța albăstruie a cerului ce

se întrezărea prin luminatoarele murdare din tavanul coridorului îngust, așezate mult deasupra.

Benjamin și Derkhan pătrunseră într-o încăpere fără ferestre în care se găsea o cadă, o pompă și câteva găleți. Câteva halate stăteau atârnate în spatele ușii. Derkhan îl privi în liniște cum se dezbracă de hainele murdare și le aruncă într-o găleată cu apă și săpun ras. Bărbatul se scărpină și se întinse leneș, apoi pompă cu putere apă în cadă. Trupul lui gol era mânjit cu sânge de parcă ar fi fost un nou-născut. Aruncă niște praf de săpun sub jetul de apă rece, apoi amestecă apa din cadă ca să facă spumă.

— Tovarășii tăi sunt foarte înțelegători, te-au lăsat să faci o pauză de regulat, spuse Derkhan blând. Ce le-ai spus? Ți-am răpit inima eu, mi-ai răpit-o tu sau avem doar relații pur profesionale?

Benjamin chicoti. Îi vorbi cu un accent puternic de Mocirlă, deosebit de accentul de centru al lui Derkhan.

— Păi, am lucrat o tură suplimentară, nu? Deja mi-am depășit programul. Le-am spus că ai să treci pe aici. Din câte-i privește, nu ești decât o gagică ce ține la mine și eu la tine. A, să nu uit, peruca aia îți șade de minune. Ți se potrivește, Dee. Arăți bestial.

Intră în cadă și se lăsă încet în apă, cu pielea de găină. În jurul lui se întinse o pată de sânge, mizeria începu să se desprindă de pe piele și să se ridice la suprafață. Închise ochii o clipă.

— Nu stau mult, Dee. Promit, șopti el.

— Nu te grăbi, replică ea.

Își băgă capul sub apă, lăsându-și bucle subțiri să plutească deasupra, apoi să fie absorbite dedesubt. Își ținu răsuflarea o clipă, apoi începu să-și frece viguros trupul scufundat, ieșind din când în când să tragă aer în piept.

Derkhan umplu o găleată cu apă și se așeză lângă cadă. Când bărbatul ieși la suprafață, îi turnă apa ușor pe cap, clătindu-l de săpun.

— Vai, ce bine, mormăi el. Mai fă asta o dată, te rog.

Ea îi ascultă rugămintea.

Ben ieși din cada care acum arăta ca locul unei crime violente. Răsturnă apa murdară într-o gaură spartă în podea. Prin țevile de canalizare din pereți se auzi gâlgâitul apei.

Benjamin trase pe el un halat. Întoarse capul spre Derkhan.

— Trecem la treabă, iubito? spuse el și îi făcu din ochi.

— Numai să-mi spuneți ce servicii doriți, domnule, îi răspunse ea.

Părăsiră încăperea. La capătul coridorului, scăldată în lumina ferestrei din tavan, se afla camera strâmtă în care dormea Benjamin. El închise ușa și o încuie. Camera semăna cu un puț, fiind mult mai înaltă decât lată. O altă fereastră jegoasă privea din tavanul pătrat. Derkhan și Benjamin

păşiră peste salteaua subţire către dulapul de haine rablagit, o relicvă cu aer de grandoare decadentă în contrast cu restul mahalalei.

Benjamin băgă mâna înăuntru şi dădu la o parte câteva cămăşi jegoase. Ajunse la găurile pentru degete meşterite în capacul de pe fundul dulapului şi trase cu un icnet. Scoase capacul cu blândeţe şi îl aşeză pe podea.

Derkhan privi spre gaura din peretele de cărămidă în vreme ce Benjamin se întinse spre un raft al dulapului după o lumânare şi o cutie de chibrituri. Aprinse lumânarea stârnind un nor de sulf, apoi apără flacăra cu mâna să nu se stingă din pricina curentului ce venea de dincolo. Urmat de Derkhan, păşi prin dulap şi ilumină redacţia *Agitatorului Renegat.*

****

Derkhan şi Benjamin aprinseră lămpile cu gaz. Camera era mare, copleşind în dimensiune dormitorul de alături. Aerul dinăuntru era stătut. Nu exista lumină naturală. Deasupra se vedea cadrul unui luminator, dar sticla fusese vopsită în negru.

În redacţie se aflau câteva scaune şubrede şi două birouri acoperite cu hârtii şi foarfeci şi maşini de scris. Pe un scaun stătea un robot inactiv, cu ochii stinşi. Unul dintre picioare îi era spart, sângerând fire de cupru şi cioburi de sticlă. Zidurile erau acoperite cu afişe. De-a lungul pereţilor stăteau înşirate teancuri de numere vechi din *Agitatorul Renegat.* Într-un capăt se afla tiparniţa, un agregat uriaş de fier murdar de ulei şi cerneală.

Benjamin se aşeză la biroul cel mai mare şi trase un alt scaun lângă al lui. Îşi aprinse o ţigară lungă de foi. Trase fumul în piept cu poftă. Derkhan i se alătură. Arătă cu degetul spre robot.

— Ce mai face vechitura aia?

— Prea a dracului de zgomotoasă ca s-o folosesc pe timp de zi. Trebuie să aştept până ce pleacă toată lumea, dar nici tiparniţa nu e chiar silenţioasă, aşa că nu mai contează. E o uşurare pentru mine să nu trebuiască să învârt la roata tiparniţei noaptea-ntreagă o dată pe săptămână. Nu e nevoie decât să-i bag ceva cărbuni în maţe, să-i arăt cu degetul, după care pot să trag un pui de somn.

— Cum stăm cu numărul următor?

Benjamin dădu încet din cap şi arătă spre un teanc legat alături de scaunul lui.

— Stăm bine. Mai trebuie să tipăresc câteva. Am publicat chestia aceea a ta cu Refăcutul de la bâlci.

Derkhan dădu din mână.

— Nu-i mare sfârâială.

— Nu, dar... știi tu... e incisivă... Se potrivește cu alegerile. Un fel de „Jos Loteria!“ într-o formă mai puțin stridentă, rânji el. Știu că am tratat aceleași subiecte ca și în ultimul număr, dar așa-i în perioada asta a anului.

— Nu faci parte dintre norocoșii câștigători ai loteriei anul ăsta, nu? întrebă Derkhan. Ți-a ieșit numărul?

— Da' de unde. Numai o dată mi-a ieșit, cu ani în urmă. Am alergat mândru la urnă cu biletul în mână și am votat cu partidul *În Sfârșit Putem Vedea*. Entuziasm tineresc, pufni amuzat Ben. Tu nu te califici automat?

— La naiba, Benjamin. N-am eu atâția bani! N-aș mai da o ceapă degerată pe *Agitatorul Renegat* dacă i-aș avea. Nu, și nici nu am câștigat anul ăsta.

Benjamin tăie sfoara balotului cu reviste. Îi înmânã câteva lui Derkhan. Ea luă primul număr și aruncă o privire pe copertă. Fiecare număr era o singură foaie mare de hârtie împăturită de mai multe ori. Literele folosite pe prima pagină erau de aceeași mărime cu cele din *Farul* sau *Diamantul* sau oricare altă publicație legală din Noul Crobuzon. Însă în interior, *Agitatorul Renegat* conținea articole și sloganuri cu litere mici și înghesuite. Era urât, dar eficient.

Derkhan scoase trei șekeli și-i întinse spre Benjamin. El îi luă mulțumind în barbă și îi puse într-o cutie de tablă de pe birou.

— Când vin ceilalți? întrebă Derkhan.

— Mă întâlnesc cu vreo doi într-o crâșmă peste o oră, apoi cu restul diseară și mâine.

În atmosfera politică oscilantă, violentă și represivă a Noului Crobuzon era o metodă de protecție necesară: cu excepția câtorva cazuri, scriitorii de la *Agitatorul Renegat* nu trebuiau să se cunoască între ei. Astfel șansele ca miliția să se infiltreze în grup erau diminuate. Benjamin era editorul, singura persoană din grupul în continuă schimbare cunoscută de toți și care îi cunoștea pe toți.

Derkhan observă un teanc de foi tipărite așezat pe podea lângă scaunul ei. Alte publicații rebele de tipul *Agitatorului Renegat* scoase de cei pe care îi considera pe de o parte tovarăși, pe de alta rivali.

— Ceva bun? întrebă ea arătând spre teanc.

Benjamin ridică din umeri.

— *Strigătul* e o prostie săptămâna asta. Un articol de fond bunișor în *Forja*, despre afacerile lui Rudgutter cu companiile de transport naval. Am să pun chiar pe cineva să investigheze chestia asta. Restul sunt mărunțișuri.

— De ce vrei să mă apuc?

— Păi... Benjamin răsfoi hârtiile, consultându-și notițele. Dacă ai putea să fii atentă la ce se întâmplă cu greva din port... Opinii, poate iei niște interviuri, niște citate, chestii din astea. Și ce-ai zice de cinci sute de cuvinte despre istoria Loteriei Sufragiilor?

Derkhan încuviință cu o mișcare a capului.

— La ce ne mai așteptăm? întrebă ea.

Benjamin își țuguie buzele.

— Sunt niște zvonuri cum că Rudgutter ar avea o boală, că ia niște leacuri ciudate: mi-ar plăcea să aflu mai multe, dar se vede că informația a trecut prin cine știe câte guri. Cu toate astea, ține urechea ciulită. Mai e ceva... e doar o încercare, dar pare interesantă. Vorbesc cu cineva care pretinde că știe pe altcineva care are de gând să dea în vileag legăturile Parlamentului cu mafia.

Derkhan dădu din cap încet, apreciativ.

— Sună foarte apetisant. Despre ce vorbim? Droguri? Prostituate?

— La naiba, sunt sigur că Rudgutter are mâna băgată în toate afacerile murdare din lume. Toți au. Fac tranzacția, iau profitul, apoi pun miliția să-i salte pe clienți, și astfel fac rost de o nouă recoltă de Refăcuți sau mineri-sclavi pentru puțurile din CapuSăgeții, umplu închisorile... foarte frumos. Nu știu ce au de gând pârâcioșii mei, par foarte nervoși, gata de atac. Dar mă știi, Dee. Ușurel, ușurel, îi făcu el cu ochiul. N-o să las să-mi scape chestia asta.

— Să mă ții la curent, bine? spuse Derkhan.

Benjamin încuviință.

Derkhan îndesă revistele în geantă și le ascunse sub diverse ciurucuri, apoi se ridică.

— Bine, am înțeles ordinele. Cei trei șekeli, că tot veni vorba, înseamnă paisprezece copii vândute.

— Bună treabă, spuse Benjamin și căută un carnețel anume din multele de pe birou pentru a nota această informație. Bărbatul se ridică și îi făcu semn politicos din mână spre ușă. Derkhan trecu prin dulap și așteptă în dormitor ca Ben să stingă luminile în tipografie.

— Grim-ăla-cum-îl-cheamă mai e clientul nostru? întrebă el din prag. Savantul ăla țicnit...

— Da. E chiar un client bun.

— Am auzit un zvon caraghios despre el acu' ceva timp, spuse Benjamin ieșind din dulap, ștergându-și mâinile murdare de ulei cu o cârpă. Nu e el acela care caută păsări?

— A, da, face un fel de experiment. Primești informații de la criminali, Benjamin? rânji Derkhan. Colecționează aripi. Cred că și-a făcut un principiu din a nu cumpăra nimic în mod oficial dacă se poate folosi de canalele ilicite.

Benjamin clătină din cap apreciativ.

— E bun tipul. Știe să răspândească vorba.

Ben potrivi capacul dulapului înapoi. Îl fixă și se întoarse spre Derkhan.

— Mișto, spuse el. Acum ar trebui să intrăm în pielea personajelor.

Derkhan dădu din cap scurt și își ciufuli puțin peruca. Își desfăcu șireturile complicate ale cizmelor. Benjamin își descheie cămașa. Își ținu răsuflarea și își roti brațele până ce se înroși la față. Dădu brusc aerul afară din piept și inspiră cu sete. O privi pe Derkhan cu ochii mijiți.

— Haide, imploră el. Mai scutește-mă. Ce fac cu reputația mea? Ai putea să te prefaci măcar obosită...

Ea îi zâmbi hoțește și, oftând, se frecă la ochi.

— O, domnule B., chițcăi ea absurd. Ești cel mai bun dintre toți!

— Ține-o tot așa..., mormăi el și-i făcu din ochi.

Descuiară ușa și ieșiră pe coridor. Pregătirile lor fuseseră inutile. Erau singuri.

De departe, de jos, se auzeau mașinile de tocat carne.

Capitolul Treisprezece

Lin se trezi lângă Isaac și se întoarse să-l privească. Antenele îi fluturau în adierea răsuflării lui. Trecuse prea mult timp, gândi ea, de când nu se mai bucurase de priveliștea asta.

Se întoarse pe o parte și îl mângâie. El mormăi și deschise gura. Buzele i se umflau și se desfăceau sub presiunea răsuflării. Trecu mâna peste trupul lui.

Era mulțumită de sine, mulțumită și mândră de ceea ce făcuse aseară. Fusese tristă și singură și își luase riscul de a-l mânia pe Isaac venind neanunțată în partea lui de oraș. Dar fusese până la urmă o seară reușită.

Lin nu intenționase să mizeze pe simpatia lui Isaac, dar mânia lui se transformase repede în îngrijorare pentru starea ei. Lin își dăduse seama cu o vagă satisfacție că, vizibil epuizată și cu moralul la pământ, nu mai trebuise să-l convingă de nevoia ei de mângâiere. Isaac reușise chiar să-i citească emoțiile din mișcarea capului ei de insectă.

Exista și o parte bună a încercărilor lui Isaac de a nu fi priviți ca amanți. Când se plimbau împreună pe străzi, fără să se atingă, la pas, părea că îi face curte cu timiditate.

Khepri nu aveau acest ritual. Sexul pentru procreare, în care era implicată doar partea insectoidă a capului, era o corvoadă neplăcută cu rațiuni pur demografice. Masculii khepri erau doar niște cărăbuși fără rațiune, asemănători capului femelelor, iar cățăratul lor pe cap și monta era o experiență pe care Lin se bucura că nu o mai avusese de ani de zile. Sexul de plăcere, cel petrecut între femele, era o chestie penibilă, publică și cu caracter ritual. Semnele de flirt, respingere sau acceptare dintre indivizi sau grupuri erau la fel de formale ca și dansul. Nu aveau nimic din erotismul emotiv al oamenilor.

Lin cunoștea destul de mult cultura umană pentru a recunoaște obiceiul pe care îl practica fără voie Isaac atunci când mergeau la plimbare prin oraș. Până ce intrase în această legătură ilicită, făcuse entuziasmată sex cu suratele ei și își bătuse joc de flirtul penibil al oamenilor din Noul Crobuzon. Dar, spre surpriza ei, încă mai simțea această nesiguranță din partea lui Isaac — lucru care îi făcea plăcere.

În seara trecută, dorința lor crescuse pe măsură ce mergeau spre stație și călătoreau cu trenul peste oraș spre Fundătura Aspicului. Cel mai bun efect se obținea, firește, dacă toată acea energie sexuală era eliberată brusc din prima clipă în care condițiile o permiteau.

Isaac o prinsese în brațe din clipa în care închisese ușa, iar ea îi răspunsese la fel. Pofta crescuse repede. Îl desprinsese din brațele ei, deschisese carapacea și îl pusese să-i mângâie aripile cu degete tremurânde. Îl făcuse să aștepte în vreme ce se bucura de supunerea lui, înainte de a-l trage spre pat. Se rostogolise cu el până ce îl pusese pe spate. Își aruncase hainele și le smulsese pe ale lui. Îl călărise și el îi mângâiase capul, trupul, pieptul, se prinsese de șoldurile ei mișcătoare.

După aceea el i-a pregătit cina. Au mâncat și au vorbit. Lin nu i-a spus nimic despre domnul Motley. Nu s-a simțit în apele ei când a întrebat-o de ce este atât de melancolică în seara asta. A început să-i spună o poveste pe jumătate adevărată despre o sculptură dificilă, de mari proporții, pe care nu o putea arăta nimănui, cu alte cuvinte pe care nu o putea termina până la Premiul Shintacost, care o epuiza complet și care se afla într-un spațiu pe care-l găsise în oraș, la o adresă pe care nu i-o putea dezvălui.

El a fost atent. Poate că a făcut-o intenționat. Știa că Lin se simțea uneori jignită de absența lui mentală atunci când lucra la vreun proiect. A implorat-o să-i spună unde avea lucrarea.

Firește, nu i-a putut spune.

Apoi s-au întors în pat scuturându-se de firimituri și semințe. Isaac a luat-o în brațe și a adormit.

Când se trezi, Lin petrecu minute lungi bucurându-se de prezența lui Isaac, înainte să se ridice și să prăjească pâinea pentru micul dejun. Când fu trezit de miros, el o sărută în joacă pe gât și pe capul de insectă. Ea îl mângâie pe obraji cu chelicerele.

Trebuie să lucrezi în dimineața asta? îi gesticulă ea din celălalt capăt al mesei în vreme ce mesteca în mandibule un grapefruit.

Isaac ridică privirea din pâine ușor stânjenit.

— Mda... Chiar trebuie, iubito.

La ce?

— Păi... am toate chestiile acelea în depozit, păsări și de-alde astea, dar e puțin ridicol. Vezi tu, am studiat porumbei, vrăbii, rândunele, cine le mai știe pe toate, dar nu am văzut încă un garuda de aproape. Așa că trebuie să plec la vânătoare. Tot am lăsat-o pe mai târziu, dar i-a cam venit timpul. Mă duc în Mahalaua Găinațului.

Isaac făcu o grimasă și așteptă ca vorbele să-și facă efectul. Luă o îmbucătură mare. Când termină de înghițit, o privi pe Lin pe sub sprâncene.

— Presupun că nu... Vrei să vii și tu?

Isaac, îi făcu ea semne cu mâna imediat, *nu spune asta dacă nu ești serios, pentru că vreau sincer să merg și am să accept propunerea ta dacă nu ești atent. Chiar și în Mahalaua Găinațului.*

— Uite... eu chiar... chiar vorbesc serios. Dacă nu lucrezi la capodopera ta în dimineața asta, vino cu mine.

Vocea îi devenea tot mai convingătoare.

— Haide, ai să fii asistenta mea. Ba nu, mai bine: azi ai să fii heliotipista mea. Ia-ți aparatul. Ai și tu nevoie de o pauză.

Isaac devenea tot mai îndrăzneț. Plecă din casă împreună cu Lin, fără să dea semne de stânjeneală. Se plimbară puțin spre nord-vest, pe Strada Scrumbiei, către Stația Poftei, dar Isaac deveni nerăbdător și fluieră după un taxi. Șoferul hirsut ridică o sprânceană la vederea lui Lin, dar își păstră obiecțiile pentru sine. Făcu o plecăciune din cap și murmură, ca pentru urechile calului, privind spre Isaac și Lin care urcau.

— În ce direcție, șefu?

— Mahalaua Găinațului, te rog, rosti Isaac aproape grandios, ca și cum și-ar fi potrivit vocea cu importanța destinației.

Șoferul se întoarse spre el surprins.

— Cred că glumești, domnu. Eu nu merg până acolo. Te duc până la Dealul Puritanilor, dar atât. Nu face. În Mahalaua Găinațului o să-mi fure roțile de la căruță din mers.

— Bine, bine, spuse iritat Isaac. Du-ne cât de aproape îndrăznești.

Șareta porni peste caldarâmul din Câmpul Poftei; Lin atrase atenția lui Isaac.

Chiar e primejdios? făcu ea cu nervozitate.

Isaac aruncă o privire în jur, apoi îi răspunse prin gesturi. Era mai lent și mai puțin fluent decât ea, dar prin semne putea să-l înjure pe șofer.

... un nenorocit. O poate păți oriunde s-ar duce, nu e chiar atât de grav. Măgarul e numai un fricos. Citește prea multe ziare de...

Isaac se poticni și se încruntă concentrat.

— Nu cunosc semnul, murmură el. *Scandal.* Citește prea multe ziare *de scandal.*

Se lăsă pe spate și privi spre orizontul trasat de clădirile din Vizuina Urletului din stânga lor.

Lin nu fusese niciodată în Mahalaua Găinațului. Cunoștea locul numai după notorietate. Cu patruzeci de ani în urmă, Linia Scufundată fusese extinsă spre sud-vest de Vadul Lipitorii, pe lângă Dealul Puritanilor și până în Codrul Adânc care ajungea până la marginea de sud a orașului. Arhitecții și bancherii construiseră carcasele înalte ale blocurilor de locuit: nu chiar atât de mari ca monoliții din Valea Bărcii din apropiere, dar tot la fel de impresionante. Deschiseseră o stație, Halta Căpătâiului, și începuseră să construiască o alta chiar în Codrul Adânc, după ce desțeleniseră doar o fâșie îngustă de-o parte și de alta a șinelor. Fuseseră făcute planuri pentru o stație și dincolo de aceea, iar șinele se întinseseră

mai departe, conform acestor planuri. Existaseră tentative, scheme absurde de a extinde liniile pe sute de kilometri spre sud și spre vest, ca să lege Noul Crobuzon de Myrshock sau Cobsea.

Apoi banii s-au terminat. Fusese un fel de criză financiară, o speculație de bursă care a dat greș, sau o rețea comercială care a căzut sub apăsarea concurenței ori a produselor prea ieftine pe care nu le cumpăra nimeni, iar proiectul a murit în fașă. Trenurile încă mai vizitau Halta Căpătâiului, așteptând fără rost câteva minute înainte să se întoarcă în oraș. Codrul Adânc a recucerit iute terenul de la sud de clădirea părăsită, înghițind stația fără nume și șinele ruginite. Vreo doi ani, trenurile din Halta Căpătâiului așteptaseră goale și tăcute. Apoi au început să apară primii pasageri.

Măruntaiele clădirilor celor mari au început să se umple. Țărani săraci din Cotul Grânelor și din Dealurile Cerșetorilor au venit să găsească un culcuș în vizuinile părăsite. Se vorbea despre locul acela ca despre un sector fantomă, aflat în afara controlului Parlamentului, unde taxele și legile erau tot atât de rar de găsit ca și canalizarea. Bârne din lemn furat se zăreau la etajele goale. În străzile neterminate apăreau peste noapte construcții improvizate din beton și fier. Locuințele se împrăștiau ca mucegaiul. Nu existau nici lămpi cu gaz, nici doctori, nici slujbe; cu toate acestea, în zece ani mahalaua se împânzise cu adăposturi. Căpătase și un nume, Mahalaua Găinațului, care reflecta perimetrul ei neregulat: bidonvilul semăna cu un găinaț uriaș căzut din cer.

Suburbia era în afara controlului municipalității Noului Crobuzon. Exista o infrastructură alternativă, una pe care nimeni nu punea nicio bază: o poștă improvizată, un serviciu de întreținere, chiar și un soi de legislație. Dar aceste sisteme erau în cel mai bun caz ineficiente și parțiale. De cele mai multe ori, nici miliția, nici altcineva nu intra în mahala. Singurii vizitatori din afară erau trenurile regulate care apăreau în Halta Căpătâiului, surprinzător de bine întreținută, precum și bandele de mascați înarmați care apăreau uneori noaptea să înspăimânte și să omoare. Copiii vagabonzi din Mahalaua Găinațului erau țintele predilecte ale cruzimii lor.

Locuitorii din Mocirla Câinelui și chiar cei din Cartierul Infam îi considerau pe cei de aici inferiori lor. Pur și simplu această mahala nu făcea parte din oraș, nu era decât un ciudat orășel care se grefase fără voie pe Noul Crobuzon. Nu existau fonduri să se sprijine o industrie, fie ea legală, fie ilicită. Crimele din Mahalaua Găinațului nu erau decât acte mărunte de disperare și supraviețuire.

Mahalaua mai avea ceva deosebit, și acel ceva îl făcuse pe Isaac să-i calce potecile neprimitoare. În ultimii treizeci de ani, aici se instalase ghetoul garuda.

Lin privi spre turnurile înalte din Valea Bărcii. Putea să vadă în depărtare zburători planând în jurul lor. Gargui, poate chiar și vreo doi garuda. Taxiul intră sub un viaduct care plonja grațios din turnul miliției ce trona peste blocuri.

Se opri acolo.

— Gata, șefu, eu până aici merg, spuse șoferul.

Isaac și Lin debarcară. Pe partea lor de stradă se afla un rând de case albe curate. Fiecare avea în față o grădină micuță, cele mai multe foarte bine întreținute. Strada era străjuită de bananieri ciufuliți. Pe partea cealaltă a străzii era un parc lung și îngust, o fâșie de verdeață de vreo sută de metri lățime care cobora într-o pantă abruptă. Această dungă de iarbă era frontiera dintre casele îngrijite din Dealul Puritanilor, locuite de funcționari, medici și avocați, și haosul dărăpănat de dincolo de copaci, de la poalele dealului: Mahalaua Găinațului.

— Nici nu-i de mirare că nu-i chiar cel mai îndrăgit loc din oraș, nu? șopti Isaac. Uite, a stricat toată priveliștea oamenilor ăstora drăguți de aici..., rânji el diabolic.

În depărtare, Lin văzu despicătura din deal prin care trecea Linia Scufundată. Trenurile traversau canalul săpat în coasta de vest a dealului. Cărămida roșie a Stației Căpătâiului trona peste smârcul Mahalalei Găinațului. În acest colț de oraș, șinele treceau aproape la nivelului caselor, dar nu fusese nevoie de cine știe ce construcție grandioasă pentru a ieși în evidență față de cocioabele din jur. Dintre toate clădirile de aici, numai blocurile recondiționate erau ceva mai înalte.

Lin simți împunsătura lui Isaac. Îi arăta o adunătură de blocuri din vecinătatea căii ferate.

— Vezi acolo? Uită-te sus.

Lin urmări direcția în care arăta el. Jumătatea de jos a clădirilor mari părea nelocuită. Însă de la etajul șase sau șapte în sus, prin golurile ferestrelor începeau să iasă bârne de lemn în unghiuri ciudate. Ferestrele erau aici acoperite cu hârtie de ambalaj. Iar sus de tot, pe terasa acoperișului, aproape la același nivel cu ei, se vedeau niște siluete mărunte.

Lin continuă să ridice privirea. Simți o tresărire de bucurie. Pe cer se vedeau creaturi înaripate.

— Aceia sunt garuda, spuse Isaac.

Lin și Isaac coborâră dealul către calea ferată, deviind puțin spre dreapta pentru a ajunge la locuințele improvizate unde văzuseră zburătorii garuda.

— Aproape toți garuda din oraș trăiesc în clădirile acelea patru. Probabil că nu sunt mai mult de două mii în tot Noul Crobuzon. Asta ar însemna...

zero virgulă trei la sută din populație... calculă distrat Isaac. Mi-am făcut temele, vezi?

Dar nu trăiesc toți aici. Mai sunt și unii precum Krakhleki, nu?

— A, sigur, sunt și garuda care reușesc în viață. Am avut și eu un elev odată, băiat simpatic. Mai sunt vreo doi prin Mocirla Câinelui, trei sau patru prin Mahalaua Beznei, șase în Cotul Mare. Câțiva prin Movila Sfântului GurăMultă și Cartierul Sirian, din câte am auzit. Și odată la una sau două generații, câte unul ca Krakhleki dă lovitura. Nu i-am citit lucrările, dacă tot veni vorba. Scrie bine?

Lin dădu din cap afirmativ.

— Deci sunt cei ca el și alții... știi tu, cum îl cheamă pe nenorocitul acela... ăla din *Tendința Diversității*... Shashjar, așa. L-au împins în față ca să arate că sunt de partea xenienilor, spuse Isaac și scoase un zgomot obscen. Mai ales de partea xenienilor bogați.

Dar majoritatea sunt aici. Și de aici cred că e tare greu să scapi...

— Așa cred. De fapt, e puțin spus...

Traversară un pârâu și încetiniră pasul pe măsură ce se apropiau de periferia mahalalei. Lin încrucișă brațele și clătină din cap.

Ce naiba caut eu aici? gesticulă ea sardonic.

— Îți îmbogățești experiența, spuse Isaac vesel. E important să știi cum trăiesc alte rase în orașul nostru cel frumos.

O trase de braț până ce Lin se lăsă condusă spre umbra copacilor și spre intrarea în Mahalaua Găinațului.

****

Ca să ajungă în mahala, Isaac și Lin trebuiau să traverseze poduri improvizate din scânduri aruncate peste șanțurile adânci de trei metri ce separau cartierul de parcul de pe Dealul Puritanilor. Mergeau unul după altul, uneori întinzând brațele ca să-și mențină echilibrul.

Șanțul era umplut pe jumătate cu o supă gelatinoasă de fecale, poluanți și acizi. Bule de gaz de putrefacție și stârvuri de animale ieșeau la suprafață. Din loc în loc se clătinau cutii ruginite de conserve și ghemuri de carne ca niște tumori sau foetuși avortați. Lichidul uleios mai mult ondula decât făcea valuri, ținut în chingi de o tensiune superficială prea puternică. Pietricelele care cădeau de pe pod erau înghițite fără niciun strop.

Chiar dacă își acoperise cu o mână gura și nasul pentru a se feri de duhoare, Isaac nu mai putea suporta. La jumătatea drumului peste scândură simți nevoia să vomite. Se controlă înainte de a o face. Ar fi fost cu mult mai groaznic să se aplece peste scândură, să-și piardă echilibrul și să cadă în șanț.

Izul de mocirlă din aer o îngreţoşa pe Lin tot atât de mult cât pe Isaac. Până ce reuşiră să traverseze de partea cealaltă, toată buna lor dispoziţie se topise. Pătrunseră în tăcere în labirint.

Lin se orienta bine printre casele joase; corpurile de clădire pe care le căutau se vedeau limpede în faţa staţiei. Uneori o lua înaintea lui Isaac, alteori o lua el înainte. Îşi căutară drumul peste canalele de scurgere săpate printre case. Nu mai erau impresionaţi de nimic. Depăşiseră bariera dezgustului.

Locuitorii mahalalei ieşeau să-i privească.

Oameni cu feţe triste şi sute de copii, cu toţii îmbrăcaţi în combinaţii bizare de haine reciclate şi pânză de sac. Se agăţau din mers cu mânuţele lor mici de hainele lui Lin. Ea le dădu la o parte cu o palmă şi păşi în faţa lui Isaac. În jurul lor se stârni un murmur, apoi începu cerşeala. Nimeni nu făcea vreun gest să-i oprească.

Isaac şi Lin merseră întins prin străduţele întortocheate, ţinând în direcţia blocurilor. În urma lor se formase o procesiune. Pe măsură ce se apropiau, silueta zburătorilor garuda de deasupra devenea tot mai clară.

Un bărbat grăsun, cam de aceeaşi talie cu Isaac, le ieşi în faţă.

— Stai o ţâră, domnu meu, strigă el scurt, făcând semn către amândoi.

Privirea îi era ascuţită. Isaac o înghionti pe Lin să se oprească.

— Ce doreşti? spuse Isaac nerăbdător.

Bărbatul începu să turuie.

— Apoi, mahalaua asta e călcată arareori de mosafiri ca mata şi mă chiteam eu c-o s-aveţi trebuinţă de călăuză.

— Nu fi tâmpit, omule, strigă Isaac. Nu-s musafir. Ultima dată când am fost pe-aici m-a invitat Petre Sălbaticu, continuă el ostentativ.

Făcu o pauză ca să lase şoaptele declanşate de auzirea acelui nume să se împrăştie bine.

— Acum am venit să stau la taifas cu ei.

Isaac ridică degetul spre garuda. Grasul bătu uşor în retragere.

— Ai venit să sporovăieşti cu păsăroii? Despre ce, dom'le?

— Nu-i treaba ta! Întrebarea este dacă vrei să mă conduci la ei.

Bărbatul ridică mâinile în sus, a împăcare.

— Nu trebuia să mă amestec, domnu, nu e treaba mea. Eu mi-s Zâmbăreţu şi te-oi duce la culcuşul păsăroilor dacă dai şi mata ceva.

— Pentru Dumnezeu, nu te teme, o să am grijă de tine. Numai să nu-ţi treacă prin minte vreo şmecherie, ţipă Isaac, adresându-se tuturor celor din mulţime. Am la mine exact cât să plătesc o călăuză, niciun sfanţ mai mult, şi ştiu că pe Sălbaticu o să-l apuce pandaliile dacă mi se întâmplă ceva pe teritoriul lui.

— Rogu-te, șefu, nu te lua degeaba de neamu Găinațului. Nu mai zi nimica, mergi pe urmele mele, bine?

— Ia-o înainte, omule, spuse Isaac.

Pe când se strecurau printre betoane umede și acoperișuri cu fier ruginit, Lin se întoarse spre Isaac.

Ce-a fost asta, Sfinte GurăMultă? Cine-i Petre Sălbaticu?

Isaac îi explică prin semne din mers.

Unul tare de tot. Am venit aici o dată cu Lemuel cu o treabă... mai puțin ortodoxă și l-am întâlnit pe Sălbaticu. Un barosan de pe-aici. Nici nu știam dacă mai trăiește! Oricum nu și-ar aminti de mine.

Lin era exasperată. Nu-i venea să creadă că mahalaua fusese păcălită de cacealmaua idioată a lui Isaac. Dar erau acum conduși spre turnul garuda. Poate că asistase de fapt mai mult la un ritual decât la o confruntare reală. Poate că Isaac nu păcălise, nici nu speriase pe nimeni. Poate că îi ajutau din milă.

Cocioabele lingeau baza turnurilor ca niște valuri. Călăuza le făcu semn cu entuziasm și le arătă cele patru blocuri așezate în colțurile unui pătrat. În spațiul umbrit dintre ele fusese plantată o grădină în care copacii se zvârcoleau disperați să ajungă la lumină. La rădăcina lor, tufe bogate de buruieni suculente acopereau pământul. Zburătorii garuda dădeau ocol pe sub nori.

— Uite-ți locul, șefule! spuse bărbatul cu mândrie.

Isaac ezită.

— Cum să fac... nu vreau să dau peste ei neanunțat, se bâlbâi el. Cum să le atrag atenția?

Călăuza întinse mâna cu palma în sus. Isaac se uită la el o clipă, apoi se căută prin buzunare după un șekel. Omul se chiorî la monedă și o puse în buzunar. Apoi se îndepărtă puțin, puse degetele la gură și trase o fluierătură.

— Băi! țipă el. Păsăroilor! Domnu vrea să vă zâcă ceva!

Mulțimea care încă îi însoțea chiui de bucurie. Cu țipete răgușite, strigară spre garuda că au musafiri. Un grup de zburătoare se opri deasupra mulțimii. Apoi, cu o insesizabilă schimbare a poziției aripilor, trei dintre ele plonjară spectaculos.

Mulțimea icni și fluieră admirativ.

Cei trei garuda căzură ca niște pietre spre mulțimea în așteptare. La vreo șapte metri de pământ își răsuciră din nou aripile oprindu-și căderea. Bătură aerul cu aripi grele, trimițând curenți de aer și nori de praf în ochii oamenilor de jos, coborând, apoi urcând din nou la fiecare bătaie din aripi.

— Ce tot strigați voi acolo? chirăi garuda din stânga.

— Fascinant, șopti Isaac către Lin. Vocea lui e de pasăre, dar nu e așa de greu de înțeles ca a lui Yagharek... Probabil că ragamoll este limba lui maternă și nu a vorbit niciodată o altă limbă.

Lin și Isaac se holbau la creaturile magnifice. Garuda erau goi până la brâu, cu picioarele acoperite cu pantaloni subțiri maronii. Unul avea piele și pene negre; ceilalți doi erau foarte bronzați. Lin le studie aripile enorme. Aveau o deschidere imensă, de cel puțin șapte metri.

— Domnul ăsta de-aici..., începu călăuza, dar Isaac o întrerupse.

— Bine v-am găsit, strigă el în sus. Am o propunere pentru voi. Putem vorbi?

Cei trei garuda se priviră.

— Ce vrei? strigă cel negru.

— Uite ce-i — Isaac arătă spre mulțime — nu așa mi-am închipuit că o să se desfășoare discuția. Nu putem merge undeva mai retras?

— Ba bine că nu! spuse primul garuda. Ne vedem sus!

Cei trei garuda fâlfâiră din aripi la unison și dispărură în cer, lăsându-l pe Isaac să se văicărească.

— Stați! strigă el.

Era prea târziu. Se uită în jur după călăuză.

— Bănuiesc că liftul nu funcționează, nu-i așa?

— Nici nu au montat vreodată unul, domnu, rânji călăuza malițios. Mai bine v-ați porni.

****

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lin... du-te fără mine. Eu mor. Vreau să stau aici și să mor.

Isaac zăcea pe palierul dintre etajele șase și șapte. Gâfâia și șuiera și tușea. Lin stătea în picioare lângă el, cu mâinile în șolduri, exasperată.

În picioare, grăsanule, gesticulă ea. *Da, epuizare. Și eu. Gândește-te la aur. Gândește-te la știință.*

Gemând de parcă ar fi fost torturat, Isaac se ridică în picioare împleticindu-se. Lin îl sprijini până ajunse la marginea treptelor de beton. Isaac înghiți în sec și se încordă, apoi începu să urce șchiopătând.

Casa scării era afumată și fără altă lumină decât cea care se filtra prin crăpăturile pereților. Abia acum, ajunși la al șaptelea etaj, scările începeau să pară folosite. Pe la picioarele lor începu să se adune gunoi. Treptele erau murdare, dar nu mai erau acoperite de praf. La fiecare etaj existau câte două uși și prin lemnul lor spintecat se puteau auzi voci de garuda.

Isaac intră într-un ritm de mers lent, dureros. Lin îl urmă, nebăgând în seamă amenințările lui de atac de cord iminent. După câteva minute lungi ajunseră la ultimul etaj.

Deasupra lor era ușa care ducea pe acoperiș. Isaac se sprijini de perete și-și șterse fața leoarcă de sudoare.

— Numai o clipă, iubito, murmură el, reușind chiar să scoată un zâmbet chinuit. O, zei! Ce nu fac eu pentru știință? Pregătește-ți aparatul... Bine. Haide.

Se îndreptă de spate și respiră încet, apoi urcă și ultimul rând de trepte către ușă, o deschise și ieși pe terasa acoperișului. Lin îl urmă, cu aparatul în mâini.

Ochii khepri nu aveau nevoie de timp să se obișnuiască cu variația bruscă de lumină. Lin păși pe betonul aspru plin de gunoaie și pietricele și îl văzu pe Isaac acoperindu-și disperat ochii și strângând pleoapele. Ea privi calmă în jur.

Puțin mai la nord-est se ridica Dealul Puritanilor, o costișă sinuoasă care parcă încerca să acopere priveliștea orașului. Țepușa, Stația Pierzaniei, Parlamentul, cupola Casei de Sticlă: se vedeau toate, depășind înălțimea coamei dealului. De partea opusă, Lin văzu kilometri întregi de pădure, Codrul Adânc, până departe la orizont. Din loc în loc, câte o movilă stâncoasă se ițea din frunziș. Spre nord, privirea putea străbate până departe peste suburbiile clasei de mijloc din Serpolet și Hotarul Amar, turnul miliției de pe Movila Sfântului GurăMultă, liniile suspendate ale Liniei Verso tăind prin Cartierul Pârâului și Fundătura Himerei. Lin știa că dincolo de viaductul pătat cu funigine de la trei kilometri distanță se afla cursul șerpuit al Catranului, cărând în oraș barje și cargouri venite tocmai din stepele din sud.

Isaac își lăsă mâinile în jos pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu lumina puternică.

Deasupra capului lor se roteau acrobatic sute de garuda, începând să se apropie, descriind spirale și aterizând rând pe rând lângă Isaac și Lin. Cădeau de sus ca niște mere prea coapte.

Erau pe puțin două sute, estimă Lin. Se trase, nervoasă, mai aproape de Isaac. Garuda aveau cam doi metri înălțime, fără curba magnifică a aripilor pliate. Nu era nicio diferență de înălțime sau greutate între masculi și femele. Ele purtau cămăși lungi subțiri, iar ei o legătură în jurul șoldurilor sau pantaloni. Atât.

Lin avea doar un metru șaizeci. Nu putea vedea mai departe de primul rând de garuda, în schimb putea să vadă alții și alții tot coborând din cer; realiza numărul tot mai mare care se aduna în jurul lor. Isaac o bătu pe umăr absent.

Câțiva garuda se mai aflau încă în zbor. Când și ultimul aterizează pe acoperiș, Isaac rupse tăcerea.

— Bine, strigă el. Mulțumesc foarte mult că ne-ați invitat aici sus. Am venit să vă fac o propunere.

— Cui? veni o voce din mulțime.

— Tuturor, răspunse el. Vedeți, fac niște cercetări legate de... zbor. Iar voi sunteți singurele creaturi din Noul Crobuzon care zburați și aveți și creier în cutiuță. Garguii nu sunt tocmai renumiți pentru abilitățile lor de comunicare, spuse el jovial.

Gluma lui nu stârni nicio reacție. El își drese glasul și continuă.

— Oricum... mă întrebam dacă unii dintre voi nu ar vrea să vină să lucreze vreo două zile cu mine, să-mi arate cum zboară, să mă lase să le fac niște desene ale aripilor...

O luă pe Lin de mâna în care ținea aparatul.

— Firește, voi plăti pentru timpul dedicat... Aș fi foarte recunoscător pentru ajutorul vostru...

— Cu ce te ocupi? veni o voce din primul rând. Ceilalți întoarseră privirea într-acolo. *Ăsta trebuie să fie șeful lor*, gândi Lin.

Isaac îl privi cu atenție.

— Cu ce mă ocup? Cum adică...

— Adică la ce-ți trebuie pozele? La ce lucrezi?

— Păi... e o cercetare asupra naturii zborului. Vedeți, eu sunt un savant și...

— Astea-s prostii. De unde știu că nu vrei să ne omori?

Isaac tresări surprins. Grupul de garuda încuviință cu un croncănit.

— De ce naiba aș vrea să vă omor?

— Hai șterge-o, nene. Nimeni nu vrea să te ajute.

Se auziră câteva mormăituri de nemulțumire. Era clar că unii din adunare voiau să ia parte la distracție. Dar niciunul nu se împotrivea vorbitorului, un garuda înalt cu o cicatrice lungă peste piept.

Lin îl privi pe Isaac deschizând încet gura. Avea de gând să facă ceva să schimbe situația. Îi văzu mâna îndreptându-se spre buzunar, apoi lăsându-se din nou în jos. Dacă le-ar fi arătat banii pe loc, l-ar fi putut crede un escroc sau un cheltuitor.

— Ascultă..., spuse el ezitant. Nu mi-am dat seama că e o problemă...

— Vezi tu, s-ar putea să zici adevărul sau nu. Poate că ești un milițian.

Isaac pufni în râs, dar garuda continuă pe tonul lui disprețuitor.

— Poate că echipele morții au găsit soluția asta ca să ajungă la noi. Hai să faci niște cercetări... Ei bine, nu suntem interesați și gata.

— Înțeleg, spuse Isaac. Înțeleg că vă interesează motivația mea. Știu că nu mă cunoașteți, dar...

— Nu merge nimeni cu tine, domnule. Gata.

— Uite. Pot să plătesc bine. Sunt gata să dau un șekel pe zi celui care vrea să vină în laboratorul meu.

Garuda făcu un pas înainte și îl împunse agresiv pe Isaac în piept.

— Vrei să ne duci în laboratorul tău ca să ne diseci să vezi ce avem pe dinăuntru?

Ceilalți garuda bătură în retragere când șeful porni să dea ocol celor doi. Tu și prietena ta gândac vreți să mă tăiați în bucăți?

Isaac încerca cu gesturi agitate să se declare nevinovat. Se întoarse într-o parte și privi spre mulțime.

— Să înțeleg că domnul ăsta vorbește în numele tuturor? Vrea careva dintre voi să câștige un șekel pe zi?

Se auziră câteva voci înfundate. Garuda se uitară neliniștiți unul la altul. Șeful aruncă mâinile în sus și le scutură în timp ce vorbi cu patimă.

— Vorbesc pentru toți! Se întoarse și privi insistent grupul. E vreunul împotrivă?

Se lăsă un moment de liniște, apoi un tânăr mascul păși în față.

— Charlie..., se adresă el direct liderului auto-proclamat. Un șekel e o avere... ce-ai zice să meargă un grup mai mare, să ne asigurăm că nu e o capcană și să facem treaba...

Garuda numit Charlie se repezi la tânărul care vorbea și-l lovi cu pumnul în figură.

Mulțimea se agită brusc. Cu un tumult de aripi și pene, un mare număr de garuda țâșni de pe acoperiș ca o explozie. Unii dădură ocol scurt și se întoarseră să privească îngrijorați scena, dar mulți alții se făcură nevăzuți la etajele superioare ale celorlalte blocuri sau în cerul limpede.

Charlie rămase lângă victima ametită, căzută într-un genunchi.

— Cine e șeful aici? strigă Charlie cu vocea unei păsări de pradă. Cine e șeful?

Lin se prinse de cămașa lui Isaac și începu să-l tragă spre ușă. Isaac rezistă convins numai pe jumătate. Era vizibil speriat de turnura pe care o luase propunerea lui, dar era de asemenea fascinat de confruntare. Ea îl trase încetul cu încetul în spate.

Tânărul garuda căzut privi în sus spre Charlie.

— Tu ești șeful, gemu el.

— Eu sunt. Eu sunt șeful pentru că am grijă de voi, nu? Că mă asigur că n-o să pățiți ceva, nu? Nu-i așa? Și ce v-am spus eu tot timpul? Nu vă amestecați cu târâtoarele! Și mai ales cu antropoidele! Ăștia-s cei mai răi, te rup în bucăți, îți taie aripile, te omoară! Nu vă încredeți în niciunul! Inclusiv în grăsuțul ăsta cu punga mare.

Pentru prima dată de la începutul tiradei lui, întoarse capul spre Isaac și Lin.

— Tu, strigă el, arătând cu mâna spre Isaac. Cară-te înainte să-ți arăt eu ce înseamnă să zbori... direct în jos!

Lin îl văzu pe Isaac deschizând gura într-o ultimă încercare de conciliere. Bătu din picior enervată și îl împinse cu putere pe ușă.

****

Învață să pricepi cum stă situația, Isaac. E vremea să mergem, îi făcu furioasă Lin semne pe când coborau.

— Bine, Lin, am prins ideea!

Era supărat la culme, tropăia pe scări fără să se mai plângă de oboseală. Enervarea și uimirea îi dădeau puteri.

— Doar că nu înțeleg, continuă el, de ce sunt atât de negativiști...

Lin se întoarse spre el exasperată. Îl făcu să se oprească, blocându-i drumul.

Pentru că sunt xenieni și săraci și speriați, cretinule, gesticulă ea încet. *Grasu bogătașu vine-n Găinați, care nu-i chiar raiul pe pământ dar e tot ce au, și încearcă să-i facă să plece de acolo fără să le dea nicio explicație. Mi se pare că Charlie are perfectă dreptate. În locuri din astea e nevoie de cineva care să aibă grijă de ceilalți. Dacă aș fi garuda, aș asculta de el, crede-mă.*

Isaac se potolea, părea chiar puțin rușinat.

— E destul de corect, Lin. Am priceput argumentul tău. N-ar fi trebuit să vin de unul singur aici, ar fi trebuit să găsesc pe cineva care cunoaște zona...

Da, și ai ratat ocazia. Acum, chiar dacă ai face-o, ar fi prea târziu...

— Da, mersi că mi-ai atras atenția... La dracu'! Am făcut-o de oaie, nu?

Lin nu spuse nimic.

Nu mai vorbiră așa de mult în drumul către ieșirea din mahala. Erau urmăriți de după ferestre și de după uși deschise; se întorceau pe drumul pe care veniseră.

Trecând din nou pe podul aruncat peste hazna, Lin privi înapoi spre turnuri. Observă terasa unde avusese loc incidentul.

Isaac și Lin erau urmăriți de un cârd de tineri garuda. Isaac se întoarse și fața i se lumină scurt, dar grupul de garuda nu se apropie destul ca să stea de vorbă. Îi făcură gesturi obscene din înalt.

Cei doi urcară Dealul Puritanilor și se îndreptară spre oraș.

— Lin, spuse Isaac după câteva minute de tăcere, cu voce melancolică. Acolo mi-ai spus că dacă ai fi garuda ai asculta de ei, așa-i? Ei bine, nu ești garuda, însă ești khepri... Când ai vrut să părăsești Mahalaua Neamului, trebuie să fi fost o mulțime care să-ți fi spus să stai cu ai tăi, că oamenii nu sunt de încredere și chestii din astea... Dar tu, Lin, tu nu i-ai ascultat, nu-i așa?

Lin gândi în tăcere mult timp, fără să răspundă.

Capitolul Paisprezece

— Haide bătrâne, haide băiete. Mănâncă ceva, pentru Dumnezeu...

Omida stătea fără vlagă pe o parte. Pielea flască îi tremura din când în când, își clătina capul, căutând de mâncare. Isaac stătea aplecat peste ea, șoptindu-i și împungând-o ușor cu un bețișor. Ea se scutură deranjată la început, apoi renunță.

Isaac se îndreptă de șale și aruncă bețișorul.

— Mă las păgubaș, anunță el. Nu se poate spune că nu am încercat.

Se îndepărtă de cutia cu grămezi de mâncare.

Cuștile încă mai erau aranjate în stive înalte pe pasarela suspendată a depozitului; simfonia discordantă de chirăituri și șuierături încă se mai auzea; dar rezerva de creaturi se redusese simțitor. Multe cuști stăteau deschise și goale. Rămăsese mai puțin de jumătate din stocul inițial.

Isaac pierduse unii dintre subiecții experimentelor lui din pricina bolilor; alții se omorâseră în bătaie, între ei sau cu alte specii; unii muriseră în timpul experiențelor. Câteva trupuri țepene erau bătute în cuie în ipostaze diferite pe tablele din jurul pasarelei. Pe pereți era lipit un număr mare de ilustrații. Schițele lui de aripi și zbor se înmulțiseră vertiginos.

Isaac se aplecă peste birou. Trecu cu degetele peste diagramele care erau împrăștiate pe suprafața lui. Deasupra era o foaie cu un triunghi conținând o cruce. Închise ochii încercând să facă abstracție de cacofonia neîntreruptă.

— Mai tăceți odată! țipă el, dar corul de animale continuă în același ritm. Isaac își prinse capul în mâini, din ce în ce mai încruntat.

Era încă iritat din pricina dezastrului de ieri din Mahalaua Găinațului. Nu se putea abține să nu-și amintească de evenimente, să nu se gândească la ce ar fi putut face diferit. Fusese arogant și stupid, se dusese ca un aventurier, amenințând cu banii de parcă ar fi fost vreo armă taumaturgică. Lin avea dreptate. Nu era de mirare că-și îndepărtase probabil toți garuda din oraș. Se luase de ei ca un bandit de care ar fi trebuit să se teamă și căruia ar fi trebuit să-i facă pe plac ca să nu le facă rău. Îi tratase ca pe acoliții lui Lemuel Porumbelul. Dar ei nu erau așa. Erau o comunitate săracă, speriată, chinuindu-se să supraviețuiască și să-și păstreze grăuntele de mândrie în acest oraș ostil. Știau cum erau urmăriți oamenii din mahala de către bandele de ucigași. Trăiau într-o economie alternativă bazată pe vânătoare și schimburi în natură, își procurau hrana din Codrul Adânc și din mici furtișaguri.

Politica lor era brutală, dar de înțeles.

Acum o rupsese cu totul cu garuda din oraș. Isaac ridică privirea spre desenele și heliotipiile și diagramele pe care le făcuse. *Ca și în cazul de ieri*, gândi el. *Metoda directă nu funcționează. Am fost de la început pe drumul cel bun. Nu e vorba de aerodinamică; nu așa se procedează...* Țipetele animalelor captive îi întrerupseră gândul.

— Bine! strigă el brusc.

Se ridică în picioare și aruncă o privire spre animalele închise, ca și cum le-ar fi provocat să mai facă zgomot. Ceea ce ele, firește, făcură.

— Bine! strigă el din nou și se grăbi spre prima cușcă. Perechea de porumbei porni să se zbată și să zburătăcească pe când el trăgea cușca spre fereastra cea mare. Lăsă cușca cu fața către fereastră și se întoarse să mai ia o cușcă unde se unduia un șarpe-libelulă. Pe aceasta o așeză deasupra celeilalte. Apucă un borcan cu țânțari și altul cu albine și le aduse și pe acestea. Isaac trezi liliecii și aspidele care se scăldau în lumină și le trase spre fereastra ce dădea spre Molimă.

Adună până la urmă toată menajeria în grămada aceea. Animalele vedeau Coastele ce se curbau peste partea de est a orașului. Isaac făcu o piramidă de cuști în fața ferestrei, ca un rug de sacrificiu.

Termină într-un târziu treaba. Prădătoare și prăzi zburătăceau și chirăiau una lângă alta, separate doar prin pereți de lemn sau gratii subțiri.

Isaac se strecură neîndemânatic în spațiul din fața cuștilor și deschise larg fereastra. Aceasta se răsuci într-o parte, pe toată înălțimea ei de aproape doi metri. Căldura serii intră o dată cu zgomotul orașului.

— Acum, urlă Isaac, începând să-i placă situația. Mă spăl pe mâini de voi!

Privi împrejur și se întoarse la birou pentru o clipă, revenind cu un arătător lung pe care îl folosise cu mulți ani în urmă la tablă. Porni să desfacă cu el cârligele ușițelor.

Micile închisori se deschideau, una câte una. Isaac se grăbi să le deschidă pe toate, folosindu-se de degete acolo unde arătătorul nu-l ajuta.

La început, creaturile dinăuntru rămaseră ametite. Nu mai zburaseră de săptămâni întregi. Fuseseră prost hrănite. Erau plictisite și înspăimântate. Nu înțelegeau de ce erau brusc libere, nu vedeau nici apusul, nu simțeau nici mirosul aerului. Dar după câteva clipe lungi, primele captive țâșniră spre libertate.

Prima a fost o bufniță.

Se aruncă prin fereastra deschisă și o luă spre est, unde cerul era mai întunecat, spre ținutul împădurit al Golfului de Fier. Pluti pe lângă Coaste abia mișcând aripile.

Evadarea ei fu un semnal. Se porni o furtună de aripi.

Șoimi, molii, lilieci, aspide, tăuni, papagali, cărăbuși, coțofene, creaturi ale cerurilor superioare, scurmătoare prin bălți, creaturi ale nopții, ale zilei și ale crepusculului izbucniră de la fereastra lui Isaac într-o explozie de culoare. Soarele se cufundase de celalată parte a depozitului. Singura lumină care cădea peste norul de pene, blană și chitină venea de la lămpile de stradă și de la cioburile apusului reflectate de râul murdar.

Isaac se îmbăie în gloria priveliștii. Oftă ca în fața unei opere de artă. Preț de o clipă căută din priviri un heliotip ca să imortalizeze momentul, dar se întoarse la loc și se mulțumi doar să privească.

O mie de siluete se înălțară în aer din depozitul lui. Se învârtejiră laolaltă, la început fără țintă, apoi prinseră curenții de aer și se îndepărtară. Unele se lăsară duse de vânt. Altele se opintiră curentului și se îndreptară spre oraș. Pacea acestui prim moment de confuzie încetă. Aspidele se repeziră la roiurile de insecte zăpăcite, încleștându-și fălcile leonine peste trupurile grase ale insectelor. Șoimii vânară porumbeii și stăncuțele și canarii. Șerpii-libelulă se înșurubară în curenții calzi de aer și atacară prada.

Stilurile de zbor ale animalelor eliberate erau la fel de diferite ca și siluetele lor. O umbră flutură haotic pe cer, prăbușindu-se spre lampa de pe stradă, incapabilă să reziste luminii: o molie. O alta se ridică într-o maiestuoasă simplitate și se arcui în noapte: o pasăre de pradă. Alta se deschise ca o floare, apoi se strânse și țâșni lăsând în urmă o dâră de aer decolorat: un polip de vânt.

Trupurile celor epuizate și ale celor muribunde cădeau din aer, izbindu-se de caldarâm. Pământul se păta cu sânge și limfă. Unele victime căzură în Molimă cu un plescăit. Dar acolo era mai multă viață decât moarte. Isaac se bucura că, preț de câteva zile sau câteva săptămâni, cerul de deasupra Noului Crobuzon avea să fie mai colorat.

Oftă fericit. Privi împrejur și dădu peste câteva cutii cu coconi, ouă și larve. Le trase la fereastră, lăsând pe loc numai uriașa omidă multicoloră muribundă.

Isaac luă ouăle și le aruncă pe fereastră în direcția zburătoarelor. Apoi făcu același lucru cu omizile care se zvârcoliră și se prăbușiră pe pavaj. Scutură cuștile cu coconi pe fereastră. Vărsă borcanele cu larve de apă. Pentru aceste vlăstare tinere, cruda eliberare însemna doar câteva secunde de libertate.

Într-un târziu, după ce și ultima creatură dispăru, Isaac închise fereastra. Se întoarse și cercetă depozitul. Auzi un fâlfâit slab din aripi și văzu câteva zburătoare dând ocol lămpilor. O aspidă, o mână de molii și fluturi și vreo două păsărele. *Lasă,* gândi el, *găsesc ele o cale să iasă; dacă nu, le strâng mai târziu de pe jos.*

Presărate pe podea în fața ferestrei se aflau câteva creaturi muribunde, cele slabe, cele care căzuseră înainte de a-și lua zborul. Unele muriseră deja. Cele mai multe se târâseră afară din cuști. Isaac începu să le strângă.

— Micuța mea, ai avantajul că ești a) drăguță; și b) destul de interesantă, se adresă el omizii celei mari și bolnave în timp ce curăța locul. Nu, nu-mi mulțumi. Sunt doar un filantrop. Și tot nu înțeleg de ce nu mănânci. Tu ești proiectul meu, spuse el aruncând pe fereastră un fărâș de vietăți. Mă îndoiesc că ai să reziști până dimineață, dar la naiba, mi-ai stârnit mila și curiozitatea și am să mai fac un efort ca să te salvez.

****

Se auzi un bubuit. Ușa depozitului se trânti.

— Grimnebulin!

Era Yagharek. Garuda stătea în holul slab luminat, înfipt pe picioare și cu mâinile încleștate pe manta. Aripile false de lemn se bâțâiau neconvingător dintr-o parte în alta. Nu erau bine prinse. Isaac se aplecă peste balustradă și se încruntă.

— Yagharek?

— M-ai dat uitării, Grimnebulin?

Yagharek țipa ca o pasăre rănită. Cuvintele lui erau aproape imposibil de înțeles. Isaac îi făcu semne să se liniștească.

— Yagharek, despre ce dracu' vorbești?...

— Păsările, Grimnebulin, am văzut păsările! Mi-ai spus, mi-ai arătat, erau pentru cercetare... Ce s-a întâmplat, Grimnebulin? Renunți?

— Stai puțin... cum naiba ai văzut tu că au zburat? Unde erai?

— Pe acoperișul tău, Grimnebulin.

Yagharek se mai potolise. Era mai calm și radia o tristețe imensă.

— Pe acoperișul tău, unde mă cațăr noapte de noapte, așteptând ajutorul tău. Am văzut cum le-ai dat drumul. De ce ai renunțat, Grimnebulin?

Isaac îi făcu semn să urce la etaj.

— Yag, bătrâne... La naiba, nici nu știu de unde să încep. Isaac privi spre tavan. Ce dracu' făceai pe acoperiș? De cât timp mă pândești de acolo? Puteai să vii aici să stai... e absurd. Ca să nu mai spun că e un pic ciudat când mă gândesc că tu stăteai deasupra când eu mâncam sau mergeam la budă și chestii din astea. În ceea ce privește proiectul — ridică el mâna ca să oprească replica lui Yagharek — nu am renunțat.

Tăcu o vreme. Lăsă cuvintele să-și facă efectul. Așteptă ca Yagharek să se liniștească, să iasă din starea depresivă în care intrase.

— Nu am renunțat, repetă el. Ceea ce s-a întâmplat e chiar bine... Cred că am intrat într-o nouă fază. Am terminat cu ce a fost înainte. Această direcție de cercetare... s-a terminat.

Yagharek aplecă fruntea. Umerii îi tresăriră ușor din pricina oftatului.

— Nu înțeleg.

— Nu-i nimic, vino aici. Am să-ți arăt ceva.

Isaac îl conduse pe Yagharek spre birou. Se opri o clipă să alinte omida uriașă care zăcea pe o parte în cutie. Aceasta se foi slăbită.

Yagharek nici nu se sinchisi să o privească.

Isaac arătă spre teancurile de hârtii care se înghesuiau peste cărțile din bibliotecă și umpleau biroul. Desene, ecuații, notițe și tratate. Yagharek începu să le răsfoiască încet. Isaac îl dirija.

— Vezi... uită-te la schițele de peste tot. Aripi, în mare parte. Punctul de plecare al cercetării a fost studiul aripilor. Pare normal, nu? Deci până acum m-am chinuit să înțeleg cum funcționează acest membru deosebit. Garuda din Noul Crobuzon nu ne sunt de niciun folos. Am pus afișe la universitate, dar se pare că nu este niciun student garuda anul acesta. Am încercat, de dragul științei, să negociez cu un garuda.... liderul comunității... și a fost un mic dezastru. Hai să-i zicem așa. Isaac făcu o pauză, rememorând, apoi clipi și reveni la discuție. Așa că m-am orientat către păsări. Asta ne-a creat o nouă problemă. Cele mici, colibri și vrăbiuțe și celelalte, sunt toate interesante și folositoare pentru... știi tu... imaginea de ansamblu, pentru fizica zborului, dar noi trebuie să ne axăm asupra celor mari. Vulturi, șoimi, ceva de genul ăsta. Pentru că în această etapă încă mai gândesc analogic. Dar nu vreau să crezi că am ochelari de cal... Nu studiez mușchii doar din pur interes științific, încerc să le găsesc o aplicație. Adică, sper că nu ești pretențios, nu-i așa, Yag? Presupun că dacă îți grefez pe spate o pereche de aripi de liliac sau de rândunea sau chiar o glandă de polip de vânt, nu te deranjează. Poate că nu o să fii tare arătos, dar o să te poți ridica în aer, nu?

Yagharek încuviință. Asculta cu atenție, răsfoind între timp hârtiile de pe birou. Se forța să înțeleagă.

— Bine. Deci pare rezonabil, știind toate acestea, să ne ocupăm mai mult de păsările mari. Dar firește... Isaac cotrobăi printre hârtii, luă niște imagini de pe pereți și îi înmână lui Yagharek foile relevante. Firește, s-a dovedit că nu e chiar așa. Adică, putem înțelege multe despre aerodinamica păsărilor, toate informațiile fiind utile, dar în realitate conducându-ne pe o cale greșită. Pentru că aerodinamica trupului tău este complet diferită. Nu ești doar un vultur cu trup de om. Sunt sigur că tu nu te-ai privit niciodată cu astfel de ochi... Nu știu cât de mult te pricepi la matematică și fizică, dar pe foaia asta — Isaac o găsi și i-o înmână — se află niște diagrame și ecuații care ne arată de ce zborul păsărilor mari nu reprezintă direcția necesară nouă. Toate liniile de forță sunt aiurea. Nu sunt destul de puternice. Chestii din astea. Așa că m-am orientat către alt tip de aripi

din colecție. Dacă am face niște aripi de libelulă? Prima problemă este să găsim niște aripi suficient de mari. Insectele gigantice nu sunt ușor de prins. Și nu știu ce părere ai tu, dar eu nu mă văd mergând în munți ca să prind un cărăbuș asasin. Nu vreau s-o pățesc. Și-atunci, ce-ar fi să construim unele după specificațiile noastre? Am putea avea și mărimea și forma potrivită. Putem compensa aerodinamica ta... nepotrivită.

Isaac rânji și continuă.

— Știința materială este însă destul de limitată și, deși există posibilitatea să construim niște aripi destul de exacte, destul de ușoare și de rezistente, sincer mă îndoiesc. Eu lucrez la modele care *ar putea* să funcționeze. Dar nu cred că șansele sunt de partea noastră. De asemenea, trebuie să ții minte că acest proiect depinde de Refacerea ta de către un maestru. Sunt fericit să spun că nu cunosc niciun Refăcător, asta în primul rând, iar în al doilea rând, ei sunt interesați mai mult să producă suferință și umilire, să construiască mașinării de putere și să genereze efecte estetice ciudate, decât să se complice cu crearea unui sistem de zbor. Sunt o grămadă de terminații nervoase, mușchi, oase și altele care se află pe spatele tău și care trebuie fiecare în parte montate exact ca să ai vreo șansă să te ridici în aer.

Isaac îl așeză pe Yagharek pe un scaun. Luă un taburet și se așeză dinaintea lui. Garuda tăcea. Privi puternic concentrat întâi spre Isaac, apoi spre diagramele din mâna lui. Așa citea el, realiză Isaac, cu intensitate și concentrare. Nu era ca un pacient care aștepta ca medicul să-i dea verdictul; căuta să înțeleagă fiecare cuvânt.

— Trebuie să spun că nu am terminat cu totul. Cunosc o persoană care este adeptul acelui tip de bio-taumaturgie de care ai tu nevoie ca să capeți aripi funcționale. Așa că am să-l bat la cap să vedem ce șanse de succes avem.

Isaac făcu o grimasă și clătină din cap.

— Și crede-mă, Yag bătrâne, că dacă l-ai cunoaște, ți-ai da seama ce gest nobil e ăsta. Nu există sacrificiu pe care să nu-l fac pentru tine...

Făcu o pauză lungă.

— Există o șansă ca acest tovarăș al meu să zică „Da, aripi, nicio problemă, adu-l aici și-am să mă ocup de el în ziua de Prafuri după-amiază". Orice este posibil, dar eu îți spun că așa ceva n-o să se întâmple. Cred că trebuie să găsim o altă soluție. Prima mișcare a fost să cercetez diferitele vietăți care zboară fără aripi. Am să te scutesc de detalii. Cele mai multe planuri sunt aici... dacă te interesează. Un mini-dirijabil subcutanat auto-gonflabil; un transplant de glandă de polip de vânt; integrarea ta într-un golem zburător, chiar și chestia mai prozaică de a te învăța bazele taumaturgiei fizice.

Isaac indică notițele de pe fiecare plan pe măsură ce le menționa.

— Niciuna nu funcționează. Taumaturgia este nesigură și epuizantă. Oricine poate învăța câteva vrăji și să le aplice, dar contra-geotropia la comandă necesită mult mai multă energie și pricepere decât are o ființă obișnuită. Aveți vrăji puternice în Cymek?

Yagharek clătină din cap.

— Niște șoapte care ademenesc prada în ghearele noastre; niște simboluri și pase care repară mai repede oasele frânte sau rănile; atât.

— Mda, nu mă surprinde. Așa că e mai bine să nu ne bazăm pe asta. Și crede-mă când îți spun că și celelalte planuri sunt la fel de nefuncționale. Mi-am pierdut timpul cu variante care nu m-au dus nicăieri și mi-am dat seama că de fiecare dată când mă opresc și mă gândesc, un singur lucru îmi vine în minte. Acva-meșteșugul.

Yagharek se încruntă, ridicând sprâncenele și așa proeminente într-o cută cu aspect aproape geologic. Clătină din cap să-și arate confuzia.

— Acva-meșteșugul, repetă Isaac. Știi ce-i asta?

— Am citit eu ceva... Un meșteșug de-al vodyanoilor...

— Exact, bătrâne. Mai vezi pe docheri aplicându-l câteodată, prin Kelltree sau Cotul Pâclei. Dacă se adună mai mulți, pot modifica o bucată întreagă de râu. Sapă găuri în apa în care stau scufundate cargouri, ca să le poată trage sus cu macaralele. Uimitor al dracu'. In comunitățile rurale, se folosesc de asta ca să taie șanțuri prin râuri, apoi gonesc peștii înăuntru. Alunecă pe suprafața apei de la un mal la celălalt. Genial, făcu Isaac țuguind buzele apreciativ. Oricum, în zilele noastre este folosit mai mult la chestii mărunte, cum ar fi sculptura. Au și un fel de concursuri. Vreau să spun, Yagharek, că avem de-a face cu apă care se comportă altfel decât ar trebui. Așa-i? Asta vrei și tu. Vrei ca trupul tău greoi — îl înghionti el ușor pe Yagharek în piept — să zboare. Mă urmărești? Hai să ne gândim la problema ontologică de a convinge materia să-și schimbe obiceiurile pe care le are de veacuri. Vrem să convingem elementele să se comporte altfel. Asta nu mai e o problemă de ornitologie avansată, ci una de filozofie. Yag, asta e o chestie la care lucram de ani de zile! Se transformase într-un soi de hobby. Apoi, în dimineața asta m-am uitat din nou pe niște însemnări pe care le făcusem la începutul cercetării, am făcut legătura cu ideile mele mai vechi și mi-am dat seama că asta e calea de urmat. Toată ziua m-am luptat cu ideea asta.

Isaac flutură o bucată de hârtie pe care era desenat un triunghi conținând o cruce.

Luă un creion și scrise cuvinte pe colțurile triunghiului. Întoarse diagrama cu fața către Yagharek. Unghiul de sus era etichetat *Ocult/taumaturgic*; cel din stânga-jos *Material*; cel din dreapta-jos *Social/sapiențial*.

— Nu te chinui prea mult cu această diagramă, bătrâne, nu e decât un ajutor mental, nimic mai mult. Avem aici o descriere a celor trei puncte în care este localizată toată cunoașterea. Aici jos este materialul, adică toată fizica. De la particulele elementare femtoscopice precum elictronii, până la vulcani. Roci, elictromagnetism, reacții chimice... Chestii din astea. În partea opusă, avem socialul. Creaturile raționale, de care Bas-lag-ul nu duce lipsă, nu pot fi studiate precum rocile. Prin reflectarea asupra lumii și asupra lor înșiși, oamenii și garuda și cactușii și toți ceilalți crează o altă ordine de organizare, nu? Așa că trebuie studiate după tipicul lor — dar în același timp sunt legate de partea fizică ce le menține. De aceea avem linia aceasta care le unește. Sus este ocultul. Acu e acu. Ocult: ascuns. Se ocupă de alte forțe și dinamici decât cele fizice și de alte practici mentale decât cele folosite de gânditori. Spirite, demoni, zei, cum vrei tu să le spui, taumaturgie... înțelegi tu. Este un lucru distinct, dar e legat de celelalte două. Tehnicile taumaturgice, invocațiile, șamanismul, toate afectează — și sunt afectate de — relațiile sociale care le înconjoară. Apoi mai este și aspectul fizic: vrăjile și farmecele sunt de fapt manipularea particulelor teoretice — „particulele vrăjite" — numite *taumaturgoni*. Unii savanți, se bătu Isaac în piept, gândesc că sunt la fel de esențiale ca și protonii și celelalte particule fizice. Aici, șopti Isaac, rărind cuvintele, aici începe să devină interesant. La orice disciplină de studiu sau cunoaștere te-ai gândi, ea se regăsește undeva în acest triunghi, dar nu exact într-un vârf. De exemplu sociologia sau psihologia sau xentropologia. Simplu, nu? Ar trebui să se găsească aici, în colțul Social. Da și nu. Acest colț este cu siguranță cel mai apropiat, dar nu poți studia societatea fără să iei în calcul resursele fizice. Nu? Deci intervine și aspectul fizic. Care va să zică, trebuie să mutăm puțin sociologia pe axa orizontală, făcu el ducând degetul câțiva centimetri spre stânga. Dar cum ai putea înțelege de pildă cultura cactușilor fără să pricepi cultul lor solar, sau cultura khepri fără zeitățile lor, sau cultura vodyanoi fără șamanism? Nu poți, trase el concluzia triumfător. Așa că trebuie să ne mutăm mai sus, spre ocult.

Degetul lui se orientă în acea direcție.

— Deci cam aici se află sociologia și psihologia. În colțul dreapta-jos, un pic mai sus, un pic la stânga. Fizica? Biologia? Ar trebui să se afle în colțul material, nu? Dar dacă spui că biologia are un efect asupra societății, și reciproca este adevărată, deci biologia este puțin mai la dreapta față de vârful Material. Dar zborul polipilor de vânt? Hrănirea copacilor de suflet? Acestea fac parte din ocult, deci va trebui să ne mutăm, de această dată în sus. Fizica se ocupă și de studiul unor substanțe folosite în practicile vrăjitorești. Înțelegi? Chiar și cel mai pur subiect este de fapt undeva între cele trei puncte de referință. Apoi mai sunt o mulțime de

subiecte troglodite. Socio-biologia? La jumătatea axei orizontale și puțin mai sus. Hipnotologia? La jumătatea distanței pe partea dreaptă. Social/psihologic și ocult, dar și cu un pic de chimie a creierului, deci puțin deplasată...

Diagrama lui Isaac se umplea de cruciulițe care marcau diferitele discipline. Îl privi pe Yagharek și trase, în sfârșit, un x chiar în centrul triunghiului.

— Dar acum ce avem? Ce e chiar în mijloc? Unii cred că e matematica. Bine, dar dacă matematica este cea mai bună cale spre centru, ce forțe investighează ea? Matematica este complet abstractă la un anumit nivel, rădăcini pătrate și de-alde astea; lumea este riguros matematică. Deci asta este calea de a unifica toate forțele: mentale, sociale, fizice. Dacă științele sunt localizate pe un triunghi, cu trei vârfuri și un centru, tot așa sunt și forțele și dinamicile pe care le studiază. Cu alte cuvinte, dacă asta te ajută cu ceva, avem de-a face cu un singur câmp și o singură forță cărora le cercetăm diferitele aspecte. De aceea asta se cheamă „Teoria Unificată a Câmpurilor".

Isaac zâmbi epuizat. *La naiba*, își dădu el seama brusc. *Chiar mă descurc... Zece ani de cercetare mi-au îmbunătățit metoda didactică...*

Yagharek îl privea cu atenție.

— Înțeleg... spuse într-un sfârșit garuda.

— Mă bucur să aud asta. Mai e mult de spus, bătrâne, așa că abține-te. Teoria Unificată a Câmpurilor nu este o teorie foarte acceptată, să știi. Este privită cam ca Ipoteza Tărâmului Fracturat, dacă asta îți spune ceva.

Yagharek încuviință cu o mișcare a capului.

— Bine, deci știi la ce mă refer. La fel de respectabilă, dar puțin forțată. Mai rău, ca să îndepărtez și cea din urmă fărâmă de credibilitate, trebuie să spun că fac parte dintr-o minoritate a celor care cred în Teoria Unificată a Câmpurilor. Din pricina modului în care gândesc natura forțelor de studiat. Am să încerc să explic cât mai simplu.

Isaac mijì ochii și-și adună gândurile.

— Bine. Întrebarea este dacă un ou care cade se manifestă patologic.

Făcu o pauză și lăsă imaginea să impresioneze.

— Vezi, dacă te gândești la materie, deci și la forța unificată pe care o cercetăm ca fiind în mod esențial statică, atunci căderea, zborul, rotirea, răzgândirea, vrăjirea, îmbătrânirea, mișcarea sunt toate deviații de la starea esențială. Dacă nu, atunci ești obligat să consideri mișcarea ca o parte a țesăturii ontologice, iar întrebarea este cum poți teoretiza asta. Acum mă înțelegi. Statistica nu sprijină această idee, dar s-o ia naiba de statistică. Deci eu sunt un adept al Teoriei Unificate a Câmpurilor în Mișcare, al TUCM pe scurt. Nu unul al Teoriei Unificate a Câmpurilor

Statice, al TUCS, înțelegi. Dar eu fiind înclinat să cred în TUCM, mă confrunt cu mai multe probleme: dacă mișcă, cum se mișcă? Cursiv? În salturi? Când ridici un lemn și-l ții la o înălțime de trei metri față de pământ, el are mai multă energie decât atunci când e jos. Numim asta energie potențială, nu? Nu există nicio controversă despre asta între savanți. Energia potențială este aceea care dă putere lemnului să te lovească sau să lase o urmă în podea, putere pe care n-o avea atunci când se afla pe jos. Are această energie când este încă nemișcat dar gata să cadă. Dacă începe să cadă, energia potențială se transformă în energie cinetică și te pocnește. Vezi tu, energia potențială se referă la situațiile în care un obiect este gata să-și schimbe starea. E ca atunci când stresezi prea tare un grup de oameni și acesta explodează brusc. Trece de la starea de supărare la cea de violență într-o clipă. Tranziția de la o stare la alta este afectată de aducerea obiectului — fie el grup social, fie un lemn sau o vrajă — într-o stare în care interacțiunea lui cu alte forțe determină propria lui energie să se opună stării curente. Mă refer la aducerea lucrurilor în stare de criză!

****

Isaac se relaxă pentru o clipă. Spre surpriza lui, îi făcea plăcere. Explicându-și teoriile își consolida ideile, făcându-l să-și formuleze modelul cu rigurozitate.

Yagharek era un elev model. Atenția lui era complet netulburată, iar privirea ascuțită ca un stilet.

Isaac trase puternic aer în piept și continuă.

— Asta e chestia majoră cu care avem de-a face, prietene. Am cochetat cu teoria crizei vreme de ani de zile. Pe scurt: spun că stă în natura lucrurilor să intre în criză, ca parte a ceea ce suntem. Lucrurile se întorc pe dos prin simplul fapt că există, înțelegi? Forța care apasă câmpul unificat este *energia de criză*. Un fel de energie potențială, care este un aspect al energiei de criză, un aspect minuscul al ei. Dacă am putea capta rezervele de energie de criză în orice situație, am avea o putere enormă. Unele situații sunt mai critice decât altele, dar esența teoriei de criză este că orice lucru are un nivel critic prin simplul fapt că există. În jurul nostru există o mare cantitate de energie de criză tot timpul, dar nu am învățat cum să o captăm eficient. Ea izbucnește necontrolat în permanență. Ce pierdere îngrozitoare!

Isaac clătină din cap măcinat de acest gând.

— Cred că vodyanoii pot capta această energie de criză. Foarte, foarte puțin. E un paradox. Captezi energia de criză existentă în apă ca să îi dai o formă împotriva căreia luptă, deci introduci și mai multă criză... numai că această energie nu poate pleca nicăieri, așa încât criza se rezolvă prin revenirea la forma inițială. Dar dacă vodyanoii ar folosi apa pe care au

meșterit-o deja, ca s-o introducă într-un ciclu de amplificare a energiei de criză... Îmi pare rău. O iau razna. Vreau să spun că încerc să găsesc o cale pentru tine să-ți captezi energia de criză și să o canalizezi pentru zbor. Dacă am dreptate, asta e singura energie pe care ai avea-o la îndemână în cantități nelimitate. Cu cât zbori mai mult, cu atât ești într-o criză mai mare, cu atât devii mai capabil de zbor... Asta e teoria, oricum... Dar ca să fiu sincer, Yag, implicațiile sunt mult mai mari. Dacă am să reușesc să descătușez energia de criză pentru tine, zborul va fi doar o aplicație măruntă. Vorbim aici de forțe și energii care ar putea schimba complet... totul...

Ideea incredibilă plutea în aer. Depozitul părea prea mic și prea vulgar pentru această conversație.

Isaac privi pe fereastră în noaptea soioasă a Noului Crobuzon. Luna și fiicele ei dansau adormitor deasupra. Fiicele, mai mici decât mama lor, dar mai mari decât stelele, luceau dur și rece. Isaac reflecta asupra crizei.

Până la urmă, Yagharek vorbi.

— Și dacă tu ai dreptate... o să zbor?

Isaac izbucni în râs la întrebarea lui patetică.

— Da, da, bătrâne. Dacă eu am dreptate, tu ai să zbori din nou.

Capitolul Cincisprezece

Isaac nu reuși să-l convingă pe Yagharek să mai rămână la depozit. Garuda nu-i explicase de ce. Pur și simplu dispăru în noapte, un renegat mândru căutând culcuș prin vreun șanț sau coș de fum sau ruină. Nici măcar nu acceptase să mănânce. Isaac rămase în prag și-l privi cum pleacă. Mantaua întunecată a lui Yagharek se clătina în bătaia vântului atârnată de aripile de lemn.

Isaac închise într-un târziu ușa. Se întoarse la platforma lui și privi luminițele care alunecau peste Molimă. Își sprijini capul în pumni și ascultă ticăitul ceasului. Sunetele nocturne sălbatice ale Noului Crobuzon se strecurau prin pereți. Auzi gemetele melancolice ale mașinăriilor, navelor și fabricilor.

În încăperea de dedesubt, robotul lui David și Lublamai părea să clănțăne în același ritm cu ceasul.

Isaac strânse desenele de pe pereți. Cele pe care le credea mai bune le îndesă într-o mapă burdușită. La multe se chiorî critic și le aruncă. Se puse pe burtă și scormoni pe sub pat, scoțând de acolo un abac prăfuit și o riglă de calcul.

Trebuie să ajung la universitate și să pun mâna pe una dintre mașinile diferențiale, gândi el. Nu avea să fie așa de ușor. Paza acestor obiecte era paranoică. Isaac își dădu seama brusc că avea șansa să studieze personal sistemele de securitate: avea să se ducă la universitate a doua zi, ca să vorbească cu angajatorul pe care îl ura cel mai mult, Vermishank.

Vermishank nu-l mai angaja la prea multe treburi. De luni de zile nu mai primise vreo scrisoare în care, cu mânuța lui mică și delicată, să îi scrie că avea nevoie de serviciile lui pentru a cerceta vreo teorie idioată și probabil fără rost. Isaac nu refuzase niciodată aceste „cereri". Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi limitat accesul la resursele universității, deci și la sursa lui bogată de echipament pe care îl jefuia mai mult sau mai puțin după plac. Vermishank nu făcuse nimic să-i limiteze accesul, în ciuda relației lor profesionale deteriorate și, probabil, și în ciuda faptului că făcuse legătura dintre programul de cercetări al lui Isaac și momentul dispariției echipamentelor. Isaac nu știa de ce. *Probabil ca să mă aibă la mână,* gândi el.

Realiză că era pentru prima dată când îl căuta pe Vermishank din proprie inițiativă, dar Isaac trebuia să o facă. Chiar dacă se simțea dedicat noii lui teorii a crizei, nu putea întoarce spatele complet altor tehnologii mai pământești, ca Refacerea, fără să ceară mai întâi părerea celui mai

mare bio-taumaturg al orașului despre cazul lui Yagharek. Ar fi fost un gest neprofesionist.

Isaac își pregăti un sandviș cu șuncă și o ciocolată rece. Se îmbărbătă cu gândul la Vermishank. Isaac îl displăcea dintr-o mare varietate de motive. Unul dintre ele era cel politic. Bio-taumaturgia era, de fapt, un fel politicos de a descrie practica de a desface și a reface carnea, de a o lega în alte feluri, de a o manipula după imaginație. Desigur, tehnicile puteau folosi și la vindecare sau reparații, dar nu acesta era scopul lor obișnuit. Nimeni nu avea nicio dovadă, firește, dar Isaac nu ar fi fost deloc surprins dacă ar fi aflat că unele dintre cercetările lui Vermishank erau aplicate în fabricile de pedeapsă. Vermishank era un extraordinar sculptor al cărnii.

Se auzi o bătaie în ușă. Isaac ridică privirea surprins. Era aproape unsprezece noaptea. Lăsă farfuria din mână și se grăbi să coboare scara. Deschise ușa și dădu peste Gazid Norocosul, complet ametit.

Ce dracu' e asta? se întrebă el.

— 'Zaac, fratele meu, iube... iubitule..., strigă Gazid de îndată ce îl văzu pe Isaac, continuând să se bâlbâie.

Isaac îl trase în depozit înainte să-l vadă careva.

— Gazid, tâmpitule, ce vrei de la mine?

Gazid se clătina dintr-o parte în alta prea tare. Ochii îi erau larg deschiși și i se roteau în orbite. Păru afectat de tonul lui Isaac.

— Ușurel, meștere, ușurel, nu tre' să fii răutăcios. Ei? O caut pe Lin. E aici? chicoti el.

Aha, gândi Isaac. Aici era o treabă încurcată. Norocosul era din gașca de pe Câmpul Poftei, știa de relația secretă dintre el și Lin. Dar aici nu era Câmpul Poftei.

— Nu, Norocosule, nu e aici. Și chiar dacă ar fi fost, din cine știe ce motiv, nu aveai dreptul să dai peste noi aici în toiul nopții. La ce ai nevoie de ea?

— Nu-i acasă.

Gazid se întoarse și urcă treptele, vorbind cu Isaac fără să întoarcă capul.

— Eram pe-aici, da cre'că e tare la artă, nu? Îmi datorează bani, comisionul meu, că i-am găsit chestia cea mare și-am aranjat-o pe viață. Cre'că e la treabă acu', nu? Vreau ceva bișțari...

Isaac își trase o palmă peste frunte exasperat și urcă pe scară după Gazid.

— Despre ce dracu' vorbești? Ce treabă? Acum lucrează la sculpturile ei.

— Da, sigur, îhî, cam așa ceva, încuviință Gazid cu mintea în altă parte. Da'mi datorează bani. Sunt disperat, 'Zaac... Dă-mi un crăițar...

Isaac se înfurie. Îl înșfăcă pe Gazid și îl țintui pe loc. Gazid avea brațe osoase de drogat. Abia dacă se putea zbate în strânsoarea lui Isaac.

— Ascultă, Gazid, scârbă ce ești. Ce mai ai nevoie, nu vezi că ești ametit de abia te mai ții pe picioare? Cum îndrăznești să intri în casa mea, drogat nenorocit...?

— Băi! strigă Gazid, lătrând spre Isaac. Lin nu-i aici acu', da' mie mi-e foame de ceva și tre' să mă ajuți că dacă nu nu știu ce-o să m-apuc să zic, dacă Lin nu mă ajută, tu poți, tu ești cavaleru' ei, iubiciosu' de gândaci, ea e gărgărița ta...

Isaac trase spre spate un pumn cărnos și-l pocni pe Gazid în față, aruncându-l la câțiva metri distanță.

Gazid schelălăi de uimire și groază. Se zvârcoli pe podea și căută scara. Sub nas avea o urmă de sânge ca o stea. Isaac își scutură sângele de pe pumn și păși spre Gazid. Era înghețat de furie.

Crezi c-am să te las să vorbești așa? Crezi că ai să mă șantajezi, rahatule? gândi el.

— Norocosule, trebuie să pleci în clipa asta dacă nu vrei să-ți iau gâtul.

Gazid se târî în genunchi și izbucni în lacrimi.

— Ai înnebunit, Isaac, credeam că suntem prieteni...

Pe podeaua lui Isaac se prelingeau lacrimi și sânge.

— Ai crezut greșit, bătrâne. Nu ești decât un drogat amărât, iar eu...

Isaac se opri din vorbă și se holbă uimit.

Gazid se sprijinea de cuștile goale pe care stătea cutia omizii. Isaac o zări cum se zbate, cum tresare și se frământă disperată lângă gratii, încercând să ajungă cu ultimele puteri la Gazid Norocosul.

Gazid stătea îngrozit, așteptând ca Isaac să termine ce avea de spus.

— Ce? se văită el. Ce vrei să faci?

— Taci, șuieră Isaac.

Omida era mai subțire decât atunci când sosise aici, iar culorile ei extraordinare păliseră, dar era, fără îndoială, vie. Se strecura prin cutie, pipăind aerul ca degetul unui orb, îndreptându-se spre Gazid.

— Nu te mișca, șuieră Isaac și se apropie.

Gazid, înfricoșat, îl ascultă. Se întoarse după privirea lui Isaac și ochii i se măriră la vederea viermelui uriaș care încerca să găsească drum spre el. Își smulse mâna de lângă cutie cu un țipăt scurt și porni să dea cu spatele. Instantaneu, omida își schimbă direcția, încercând să-l urmărească.

— Fascinant, spuse Isaac.

Gazid se ridică și se prinse cu palmele de cap, scuturându-l violent de parcă ar fi fost plin cu insecte.

— Ce se întâmplă cu capul meu? se smiorcăi Gazid.

Când se apropie, Isaac simți și el. Senzații străine îi trecură fulgerător, ca niște țipari electrici, prin creier. Clipi și tuși puțin, încercând să lupte cu emoțiile care nu-i aparțineau și care încercau să-l gâtuie. Isaac scutură din cap și strânse pleoapele cu putere.

— Gazid, se răsti el. Mergi încet în jurul cuștii.

Norocosul făcu ce i se ceruse. Omida se dădu peste cap și încercă să se redreseze, să-l urmeze, să-l vâneze.

— De ce mă vrea creatura asta? mormăi Gazid.

— Nu știu, Gazid, făcu plat Isaac. Se chinuie. Cred că vrea ceva ce ai tu. Ia golește-ți buzunarele încet. Nu te teme, nu-ți iau nimic.

Gazid începu să scoată bucăți de hârtie și batiste din buzunarele jachetei lui murdare și din pantaloni. Ezită, apoi băgă mâna și scoase două pachete burdușite din buzunarele interioare.

Viermele turbă. Fulgerele de senzații trecură din nou prin capul lui Isaac și al lui Gazid.

— Ce dracu' ai acolo? spuse Isaac printre dinții strânși.

— Aici e shazbah, ezită Gazid, arătând spre primul pachet de lângă cușcă.

Viermele nu reacționa.

— Iar ăsta e rahat-de-visat.

Gazid ținu pachetul deasupra capului omizii, iar aceasta aproape căzu pe spate încercând să ajungă la el. Gemetele ei nu se auzeau, dar se simțeau acut.

— Asta e! făcu Isaac. Asta e! Mogâldeața vrea rahat-de-visat! Isaac întinse mâna și-l prinse pe Gazid de degete. Dă-mi-l.

Gazid ezită, apoi îi înmână pachetul.

— O mulțime de marfă acolo, omule... o mulțime de bani... se văită el. Nu poți să mi-l iei așa...

Isaac cântări punga. Avea vreun kilogram, un kilogram și jumătate. O deschise. Alte valuri de emoții veniră dinspre omidă. Isaac făcu din ochi către cel care se ruga.

Rahatul-de-visat era o grămadă de găluște maronii, lipicioase, care miroseau a zahăr ars.

— Ce-i chestia asta? întrebă Isaac. Am auzit de ea, dar nu știu mare lucru.

— O chestie nouă, 'Zaac. Scumpă. De vreun an. Te ia de cap rău de tot...

— Ce face?

— Nu-ți pot descrie. Vrei să cumperi?

— Nu! spuse tăios Isaac, apoi ezită. Oricum, nu pentru mine... Cât ar costa pachetul ăsta, Norocosule?

Gazid ezită, fără îndoială întrebându-se cât de mult ar fi putut să exagereze.

— Păi... cam treizeci de guinee...

— Hai mai du-te... Ești așa un pungaș... Ți-l iau cu... zece.

— S-a făcut, spuse Gazid pe loc.

La naiba, gândi Isaac. *M-a păcălit.* Era gata să se certe, dar îi veni o altă idee. Îl privi atent pe Gazid, care începea din nou să se clatine, cu fața mânjită de sânge și salivă.

— Bine, ți-l iau. Ascultă, Gazid, făcu Isaac într-o doară. O să mai vreau marfă din asta, înțelegi? Și dacă o să ne împăcăm, o să rămâi distribuitorul meu exclusiv. Pricepi? Dar dacă se întâmplă ceva ca să strice relația noastră, dacă nu mai am încredere, o să mă duc în altă parte. Bine?

— 'Zaac, prietene, nu mai spune nimic... Suntem parteneri de-acu'...

— Absolut, spuse Isaac cu greutate.

Nu era atât de prost încât să aibă încredere în Gazid Norocosul, dar măcar în felul ăsta îl putea ține sub control. Gazid n-ar fi mușcat mâna care îl hrănea, cel puțin pentru o vreme.

Asta n-o să dureze, gândi Isaac, *dar e bine pentru moment.*

Isaac scoase cea mai umedă și mai lipicioasă găluște din pachet. Era de mărimea unei măsline mari, acoperită de un mucus gros care se întărea repede. Deschise puțin capacul cutiei și o aruncă înăuntru. Se lăsă în genunchi, să urmărească larva prin plasa de sârmă.

Pleoapele lui Isaac fluturară de parcă ar fi fost curentat. Pentru o clipă vederea i se încețoșă.

— Măi să fie, mormăi Gazid în spatele lui. Mi se întâmplă ceva la cap...

Isaac simți o clipă greață, apoi fu cuprins de cel mai înflăcărat extaz pe care-l simțise vreodată. După mai puțin de o jumătate de secundă, senzațiile neomenești puseseră stăpânire pe el. Simțea că-i ies pe nas.

— Sfinte GurăMultă..., icni Isaac. Vederea i se tulbură, apoi se ascuți și căpătă o claritate neobișnuită. Mititelul ăsta e un soi de empat, nu? murmură el.

Privi omida și se simți ca un voyeur. Creatura se încovriga în jurul găluștei ca un șarpe care-și prinsese prada. Gura i se închisese uriașă peste capătul pe care îl mesteca cu o foame ce părea aproape lascivă. Fălcile îi erau umede de salivă. Își devora hrana ca un copil plăcinta de la Hramul Sfântului GurăMultă. Drogul dispărea cu iuțeală.

— Măiculiță, făcu Isaac. O să am nevoie de mult mai mult.

Mai aruncă vreo cinci sau șase cocoloașe în cușcă. Omida se rostogoli fericită peste colecția ei lipicioasă.

Isaac se ridică. Îl privi pe Gazid Norocosul ce zâmbea fericit, clătinându-se pe picioare, spre omida care mânca.

— Norocosule, băiete, se pare că mi-ai salvat experimentul. Îți rămân dator.

— Sunt un salvator, nu-i așa, 'Zaac? se răsuci Gazid într-o piruetă disgrațioasă. Salvator! Salvator!

— Da, bine, gata, asta ești, acum taci!

Isaac aruncă o privire spre ceas.

— Acum trebuie să mai fac ceva treabă, așa că fii drăguț și șterge-o. Nu te supăra, Gazid..., ezită Isaac și îi întinse o mână. Îmi pare rău pentru nasul tău.

— O!

Gazid părea surprins. Se pipăi pe față.

— Bine, bine...

Isaac se îndreptă spre birou.

— Să-ți aduc lovelele. Stai un pic.

Scormoni prin sertare, își găsi până la urmă portofelul și scoase o guinee.

— Așteaptă, mai am pe undeva. Mai rabdă-mă...

Isaac îngenunchie lângă pat și începu să dea deoparte teancurile de hârtii, adunând firfiricii și șekelii pe care-i scăpase acolo.

Gazid bägă mâna în pachetul cu droguri pe care Isaac îl lăsase pe cușca omizii. Se uită cu atenție spre Isaac, care scurma pe sub pat, cu fața la podea. Gazid culese două bobițe din grămada lipicioasă și mai aruncă un ochi spre Isaac, să vadă dacă nu se uită. Isaac spunea ceva nedeslușit, cuvintele lui sunau înfundat din pricina patului de deasupra.

Gazid porni încet spre pat. Luă o hârtie de bomboane din buzunar și înveli una dintre gălușste pe care o aruncă în buzunar. Un rânjet idiot îi înflori pe figură când se uită la a doua.

— Ar trebui să știi ce medicamente prescrii, 'Zaac, șopti el. Așa e etic..., chicoti el încântat.

— Ce-ai spus? strigă Isaac, pornind să iasă de sub pat. Am găsit. Știam eu că mi-au căzut niște bani din buzunarul pantalonilor...

Gazid ridică șunca din tartina pe jumătate mâncată de pe birou. Strecură drogul în mustarul de sub frunza de salată. Puse la loc felia de pâine și se îndepărtă de birou.

Isaac se ridică în picioare și se întoarse spre el zâmbind. Ținea în pumn un evantai de bancnote și niște mărunțiș.

— Uite zece guinee. Te târguiești ca un profesionist...

Gazid luă banii și coborî treptele cu iuțeală.

— Mulțam, 'Zaac. Sunt recunoscător.

Isaac rămase puțin pe gânduri.

— Bine. Te caut eu dacă mai am nevoie de rahat-de-visat, da?

— Da, așa să faci, frate...

Gazid aproape că fugi din depozit, trăgând ușa după el din mers. Isaac auzi un râs absurd venind dinspre fugar, care se pierdu în întuneric.

La naiba! Urăsc să fac afaceri cu drogații. Ce ratat...

Isaac clătină din cap și se întoarse la cușca omizii.

****

Viermele deja începuse al doilea cocoloș lipicios de drog. Valuri de fericire de insectă se revărsară în mintea lui Isaac. Senzația era neplăcută. Isaac bătu în retragere. Omida se opri din mâncat și se curăță delicat de resturile lipicioase. Apoi se apucă iarăși de mâncat, murdărindu-se din nou.

— Flămândo, mormăi Isaac. E bun? Îți place? Foarte bine.

Isaac se îndreptă agale spre biroul lui și își luă sandvișul. Se întoarse spre silueta multicoloră în vreme ce mușcă din pâine și luă o înghițitură de ciocolată.

— În ce naiba ai să te transformi? șopti el către subiectul experimentului lui.

Isaac termină de mâncat, încruntându-se la gustul rânced al pâinii și al frunzei de salată cu muștar. Cel puțin ciocolata era bună.

Se șterse la gură și reveni la cușca omizii, încercând să se ferească de senzațiile empatice. Isaac se lăsă pe vine și privi festinul creaturii. Nu era sigur, dar culorile creaturii păreau să-și revină.

— Să fii bună și să mă ferești să devin obsedat de teoria crizei, da? Faci asta pentru mine, mititico? Nu te găsesc prin nicio carte, nu? Ești timidă?

O lovitură mentală îl străpunse pe Isaac ca o săgeată. Se împiedică și căzu.

— Au! țipă el și încercă să se depărteze târâș de cușcă. Nu pot opri bâlbâiala ta empatică...

Se ridică și se îndreptă spre pat, frecându-se la tâmple. Când ajunse aproape, un alt spasm de emoții îi pulsă violent în minte. Genunchii i se înmuiară și căzu lângă pat, ținându-și tâmplele în mâini.

— La dracu'! făcu el alarmat. E prea mult, devii prea puternică...

Brusc nu mai reuși să vorbească. Înțepeni complet când al treilea atac intens îi inundă sinapsele. Senzația era diferită, nu era valul psihic slab care venea dinspre viermele aflat la trei metri distanță. Gura i se uscase și păstrase gustul de salată cu muștar.

Muștarul fusese grunjos.

— A, nu... gemu el, dându-și seama de situație. Nu, Gazid, cretinule, rahat cu ochi, te omor...

Se încleștă de marginea patului cu mâini care îi tremurau violent. Asuda și carnea îi împietrise.

În pat, gândi el disperat. Sub pături și rezistă, mii de oameni fac asta în fiecare zi din pură plăcere, pentru Dumnezeu...

Mâna lui Isaac se târî ca un păianjen beat peste faldurile păturii. Nu găsi calea de a se strecura sub pătură, pentru că era băgată sub cearșaf: ambele așternuturi erau atât de asemănătoare, încât Isaac deveni brusc convins că făceau amândouă parte dintr-o unitate textilă ondulatorie imposibil de divizat, așa că se rostogoli peste ele și se trezi înotând într-un vârtej complicat de lână și bumbac. Înotă în sus și-n jos, dând energic din brațe, ca un copil care abia a învățat să înoate, hârâind și scuipând și plescăind din buze cu o sete uriașă.

Uită-te la tine, cretinule, îl înjură o porțiune de creier cu dispreț. *Ce demnitate mai ai?*

Dar el nu-i dădea atenție. Era mulțumit să înoate ușor pe loc în pat, gâfâind ca un animal muribund, încordându-și mușchii gâtului și bulbucând ochii.

Simți o presiune în spatele minții. Privi o ușă mare, de pivniță, pusă în zidul cel mai nebăgat în seamă al cerebelului. Ușa scârțâia. Ceva încerca să iasă afară.

Repede, gândi Isaac. *S-o încui...*

Dar simți puterea crescândă a forței care se lupta să iasă. Ușa era ca un coș, gata să pleznească de puroi, gata să se rupă, un câine uriaș fără chip care se opintea în tăcere să rupă lanțul, marea care bătea fără oboseală în zidul năruit al portului.

În mintea lui Isaac izbucni ceva.

Capitolul Șaisprezece

Soare curgând ca o cascadă și eu mă bucur de el, muguri mi se deschid de pe umeri și de pe cap și clorofila îmi curge revigorant prin piele și ridic brațele cu țepi mari

nu mă atinge așa nu sunt gata porcule

Uite ciocanele acelea pneumatice! Mi-ar plăcea dacă nu m-ar pune la treabă așa de tare!

ăsta e

Sunt mândru să-ți spun că tatăl tău a consimțit la unirea noastră

ăste e un

și uite-mă înotând sub toată apa asta murdară către umbra uriașă a bărcii ca un nor mare respir apă împuțită care mă face să tușesc și picioarele mele cu membrane mă împing înainte

ăsta e un vis?

lumină piele hrană aer metal sex nefericire foc ciuperci pânze nave tortură bere broască spini clor vioară cerneală roți sodomie bani aripi bobițe zei fierăstrău oase ghicitori copii beton scoici măruntaie zăpadă beznă

Ăsta e un vis?

****

Dar Isaac știa că nu visează.

În cap îi pâlpâia un proiector, bombardându-l cu o succesiune de imagini. Nu o animație ce repeta la nesfârșit o mică anecdotă vizuală, ci un bombardament susținut de momente infinit de variate. Isaac era târât printr-un milion de scânteieri temporale. Fiecare fracțiune de viață trepida și era urmată de o alta; Isaac putea să tragă cu ochiul la viețile altor creaturi. Vorbea limba chimică a unui khepri ce plângea pentru că marea zeiță o alungase și apoi pufni în râs când el, în chip de grăjdar șef, asculta o scuză lamentabilă a unui băiat nou; închise pleoapa internă translucidă când alunecă în apele reci ale râului de munte și dădu din picioare spre ceilalți vodyanoi care se acuplau într-o orgie și...

— O, sfinte GurăMultă...

Își auzi vocea din adâncul măcelului emoțional cacofonic. Veneau tot mai multe și veneau repede, se suprapuneau și se tulburau pe margini, până ce două sau trei momente de viață dădeau să se petreacă în același timp.

Lumina era puternică atunci când era aprinsă, unele figuri erau bine conturate, altele începătoșate și invizibile. Fiecare așchie separată de viață avea un punct focal simbolic. Fiecare era condusă după o logică onirică. Într-o fundătură analitică a minții, Isaac realiză că acestea nu erau, nu puteau fi cocoloașe de istorie coagulate și distilate în rășina groasă a visului. Scenele erau prea fluide. Conștiința și realitatea se întrepătrundeau. Isaac nu se lipise la viețile altora, ci la mințile altora. Era un voyeur spionând ultimul refugiu al victimelor. Acestea erau amintiri. Erau vise.

Isaac era împroșcat cu reziduuri psihice. Se simți murdar. Succesiunea de imagini se sfârșise, niciunul două trei patru cinci șase momente inavadându-i mintea, ajungând în poziție și fiind iluminate scurt de becul propriei conștiințe. În loc de asta înota în nămol, în haznaua mâloasă a sucurilor de vise care se scurgeau din unul în altul, fără formă, sângerând logică și imagini din vieți, sexe și specii diferite de i se tăia răsuflarea, se îneca în bălăceala de vise și speranțe, amintiri și gânduri pe care nu le avusese niciodată.

Trupul nu îi era decât un sac fără oase de puroi mental. Undeva departe îl auzi gemând și legănându-se pe pat cu un horcăit gros.

Isaac se clătină. Undeva în măcelul de emoții pâlpâitoare reuși să discearnă un pârâu constant de dezgust și teamă pe care îl recunoscu ca fiind al lui. Se zbătu să ajungă acolo prin mocirla de drame de conștiință imaginate și reluate. Atinse scurgerea de greață care era indubitabil ceea ce simțea chiar el în clipa aceea, se centră în șuvoi... Isaac se agăță de sine cu o fervoare radicală.

Se ținu în mijlocul șuvoiului, lovit din toate părțile de vise. Isaac zbură peste un oraș țepos, o fetiță de șase ani râzând încântată într-o limbă pe care nu o auzise niciodată dar pe care pe moment o înțelesese ca și cum ar fi fost limba lui; se încordă de excitarea celui neexperimentat atunci când avu visul sexual al unui puber; înotă prin estuare și vizită grote ciudate și luptă în bătălii ritualice. Rătăci cu ochii deschiși prin pustia fără relief a viselor unui cactus. Casele se transformară în jurul lui cu o logică onirică împărtășită de toate rasele inteligente din Bas-Lag.

Noul Crobuzon apărea ici și colo, în forma lui de vis, cu geografia lui amintită sau imaginată, cu detalii subliniate și altele lipsă, cu găuri mari între străzile peste care trecea într-o clipă.

Erau și alte orașe, ținuturi și continente în acele vise. Unele erau fără îndoială tărâmuri de vis născute în spatele pleoapelor închise. Altele păreau a fi referințe: noduri onirice spre locuri adevărate, orașe și târguri și sate la fel de reale ca și Noul Crobuzon, cu arhitectură și argouri pe care Isaac nu le mai văzuse sau auzise.

Isaac își dădu seama că marea de vise în care înota aduna afluenți de foarte departe.

Nu prea e o mare, gândi el beat de pe fundul minții lui, *ci mai mult o supă.* Se imagină mestecând tăițeii și perișoarele minților străine, găluște de vis râncede plutind într-o zeamă subțire de jumătăți de amintiri. Isaac se scârbi mental. *Îmi vine să vomit aici, mi se întoarce capul pe dos*, gândi el.

Amintirile și visele veneau în valuri. Curenții le aduceau pe creste tematice. Chiar dacă se afla în derivă în baia de gânduri întâmplătoare, Isaac se simțea purtat peste priveliștile din minte de niște curenți pe care îi recunoștea. Se lăsă învins de visele cu bani, un șir de amintiri legate de firfirici și dolari și capete de vite și scoici vopsite și liste de datorii.

Se rostogoli într-un curent de vise erotice: masculi cactus ejaculând pe pământ, peste rândurile de bulbi plantate de femele cactus; femele khepri masându-se cu ulei în orgii tovărășești; preoți umani celibatari visând vise interzise, vinovate.

Isaac spirală într-un mic vârtej de anxietate. O fetiță gata să intre în examen se descoperi mergând în pielea goală la școală; un meșter vodyanoi a cărui inimă o luase razna când apa sărată înțepătoare din mare inundă râul; un actor care stătea tâmp pe scenă, incapabil să-și amintească o replică din rol.

Mintea mea e un cazan și toate visele astea dau pe dinafară.

Zeama de idei deveni mai rapidă și mai groasă. Isaac se gândi la asta și încercă să urmeze curentul, concentrându-se și potențându-l, repetând *mai iute și mai iute și mai gros și mai gros și mai iute*, încercând să nu ia în seamă barajul, torentul de efluvii psihice.

Nu avea rost. Visele erau în mintea lui Isaac și nu avea nicio scăpare. Visa că visa visele altora și își dădea seama că visul lui era adevărat.

Nu putea decât să încerce, cu o intensitate febrilă, îngrozită, să-și amintească ce vis dintre toate era al lui.

****

De undeva de aproape se auzi un ciripit frenetic. Străbătu aglomerarea de imagini care se învârtejea în capul lui Isaac, apoi crescu în intensitate până ce ajunse tema dominantă a gândurilor lui.

Brusc, toate visele se opriră.

Isaac deschise ochii prea repede și înjură durerea care i se revărsă în cap o dată cu lumina. Ridică mâna și o simți bălăbănindu-se peste cap ca o vâslă uriașă. O așeză greu peste ochi.

Visele se opriseră. Isaac se uită printre degete. Era zi. Era lumină.

— Sfinte GurăMultă..., șopti el.

Efortul îi declanșă o durere de cap.

Era absurd. Nu știa cât timp trecuse. Își amintea fiecare zi cu claritate. Memoria lui imediată părea să fie îmbunătățită. Avea senzația limpede că se bălăcise în rahatul-de-visat cam o jumătate de oră, nu mai mult. Și totuși era... se luptă cu pleoapele, privi chiorâș spre ceas... era șapte și jumătate dimineața, ore și ore de când se forțase să ajungă în pat.

Se ridică în coate și se cercetă. Pielea lui închisă la culoare era lipicioasă și palidă. Gura îi mirosea urât. Isaac își dădu seama că zăcuse aproape nemișcat întreaga noapte: pătura era puțin șifonată și atât.

Piuitul îngrozit al păsării care îl trezise porni din nou. Isaac clătină din cap iritat și căută din priviri sursa zgomotului. O păsărică dădea ocoluri disperate în depozit. Isaac știu că este una dintre evadatele din seara precedentă, o pitulice, în mod limpede speriată de ceva. Isaac privi împrejur să vadă de ce era pasărea atât de nervoasă și văzu trupul reptilian al unei aspide trecând ca un fulger. Prinse pasărea din zbor. Țipătul pitulicei se tăie brusc.

Isaac coborî șovăitor din pat și se răsuci dintr-o parte în alta confuz. *Notițe*, își spuse el, *să iau notițe.*

Înșfăcă hârtie și un creion de pe birou și începu să scrie ce-și mai amintea din vis.

— Ce naiba a fost asta? șopti el în vreme ce scria. Vreun geniu al reproducerii biochimiei viselor sau al captării sursei lor... Se frecă din nou la tâmple. Doamne, ce e chestia aia care mănâncă...

Isaac rămase o clipă nemișcat și privi omida captivă.

Deschise gura ca un idiot, apoi își reveni și porni din nou să vorbească.

— O, Doamne! La dracu'!

Traversă împleticit încăperea, parcă fără tragere de inimă, temându-se să privească într-acolo. Se apropie de cușcă.

Înăuntru, o masă colosală frumos colorată se bâțâia nefericită. Isaac se opri încurcat lângă creatura enormă. Simțea vibrațiile de nefericire nepământeană lansate în eter.

Omida își triplase dimensiunile peste noapte. Avea un cot lungime și se îngrășase corespunzător. Petele colorate fad aseară își recăpătaseră strălucirea inițială. Ba încă o depășiseră. Perii lipicioși de la coadă păreau niște ghimpi primejdioși. Nu-i mai rămăseseră decât vreo câțiva centimetri de spațiu liber. Se înghiontea în pereții cuștii.

— Ce-ai pățit? șuieră Isaac.

Făcu un pas în spate și privi creatura care clătina din cap orbește. Se gândi iute, amintindu-și câte găluște de drog dăduse omizii să mănânce. Privi împrejur și descoperi plicul cu restul de drog neatins. Creatura nu ieșise să se înfrupte din el. Cocoloașele pe care le mâncase nu puteau conține atâtea calorii pentru ca omida să crească atât de mult peste noapte. Chiar

dacă ar fi asimilat în întregime masa drogului, nu ar fi căpătat atâta substanță.

— Nu știu ce energie extragi tu din hrană, șopti el, dar sigur nu e de natură fizică. Ce fel de creatură ești tu?

Trebuia să o scoată din cușcă. Părea atât de tristă, foindu-se fără rost în spațiul înghesuit. Isaac se trase în spate, ușor înfricoșat și puțin dezgustat de ideea de a atinge creatura extraordinară. Până la urmă luă în mâini cutia, opintindu-se sub greutate și o puse lângă o cușcă mult mai mare rămasă de la un alt subiect al experimentelor lui, un aviariu cu plasă de sârmă de aproape doi metri înălțime care fusese locuit de o pereche de canari. Deschise capacul din față al cutiei și răsturnă omida grasă pe rumeguș, apoi închise repede ușa aviariului.

Se retrase ca să privească prizonierul în noul lui mediu.

Acesta îl privi direct în ochi; îi simți rugămințile copilărești pentru mâncare.

— Hei, stai ușurel, spuse el. Nici eu n-am mâncat încă.

Se îndepărtă stânjenit și se îndreptă spre birou.

La micul dejun cu fructe și ceai rece, Isaac își dădu seama că efectele drogului se ștergeau foarte repede. *Poate că este mahmureala cea mai îngrozitoare din lume,* gândi el confuz, *dar dispare într-o oră. Nu-i de mirare că are clienți.*

Din capătul celălalt al camerei, omida cea mare se târa pe podeaua noii sale cuști. Adulmecă supărată găinațul, apoi bătu în retragere și clătină capul spre pachetul cu droguri.

Isaac se pălmui peste față.

— Fir-ar să fie! făcu el.

Emoții vagi de neliniște și curiozitate i se combinară în minte. Era o bucurie copilărească, asemănătoare celei a băieților și fetițelor care pârleau insecte cu lupa. Se ridică și băgă în plic o lingură de lemn. Duse găluștele spre omida care aproape dansa de bucurie văzând sau mirosind sau simțind apropierea drogului. Isaac deschise puțin ușița din spatele cușții și răsturnă drogul înăuntru. Imediat omida se ridică și se trânti peste găluște. Deschise gura care era acum destul de mare pentru ca funcționarea ei să fie ușor de observat cu ochiul liber și înfulecă pofticioasă narcoticul puternic.

— Asta e cea mai mare cușcă pe care o am, așa că ia-o și tu mai ușurel cu crescutul, bine?

Isaac bătu în retragere fără să-și ia ochii de la creatură.

Ridică și mirosi diferitele haine aruncate prin încăpere. Îmbrăcă o cămașă și un pantalon care nu puteau și nu erau chiar atât de murdare.

Mai bine să-mi fac o listă cu ce am de făcut. Pe primul loc să trec „Omorât în bătaie pe Gazid Norocosul". Se îndreptă cu pași apăsați spre birou. Diagrama triunghiulară a Teoriei Câmpurilor Unificate pe care o desenase pentru Yagharek era deasupra celorlalte hârtii. Isaac țuguie buzele. O ridică și privi peste ea la omida care molfăia veselă. Mai trebuia să facă ceva în dimineața aceea.

N-are rost să mai amân, gândi el fără tragere de inimă. *Poate că lămuresc treaba cu Yagharek și mai aflu câte ceva despre amicul ăsta de aici...* Isaac oftă greu și-și suflecă mânecile, apoi se așeză în fața unei oglinzi ca să se aranjeze, lucru pe care îl făcea rar și fără chef. Își trecu mâna prin păr fără pricepere, găsi o altă cămașă mai curată cu care se schimbă.

Mâzgăli un bilet pentru David și Lublamai, verifică dacă omida e închisă bine și nu poate scăpa. Apoi coborî scara și prinzând cu o pioneză biletul de ușă ieși afară sub lamele tăioase ale soarelui.

Isaac oftă și chemă un taxi care să-l ducă spre universitate la cel mai bun biolog, filozof naturalist și bio-taumaturg pe care îl știa: odiosul Montague Vermishank.

Capitolul Șaptesprezece

Isaac intră în Universitatea Noului Crobuzon cu un amestec de nostalgie și disconfort. Clădirile universității se schimbaseră puțin de pe vremea când fusese profesor. Diferitele facultăți și departamente punctau Dumbrava cu arhitectura lor grandioasă care domina restul zonei.

Rondul din fața enormei și străvechii Facultăți de Științe era acoperit de copaci în floare. Isaac păși pe poteci călcate de generații de studenți printr-o ninsoare de petale roz. Urcă în grabă treptele erodate și împinse ușile mari.

Arătă permisul de intrare în facultate care îi expirase în urmă cu șapte ani, fapt de care nu se sinchisea. Portarul de la ghișeu era Sedge, un bătrân complet obnubilat care, atunci când Isaac ajunsese angajat al facultății, ocupa deja acel post de mult timp și părea că o să-l ocupe veșnic. Acesta îl salută pe Isaac ca de fiecare dată, cu un mormăit nedeslușit de recunoaștere. Isaac îi strânse mâna și-l întrebă ceva despre familie. Isaac avea motiv să-i fie recunoscător lui Sedge, prin fața ochilor lui începătoșați trecuse cu multe piese de echipament de laborator.

Isaac urcă grăbit treptele pe lângă grupuri de studenți care fumau, se certau și scriau. Cele mai multe erau grupuri de oameni, în special bărbați, dar mai erau și grupuri retrase de xenieni sau de fete. Unii studenți întrețineau ostentativ dezbateri teoretice asupra câte unui volum. Alții făceau însemnări pe marginea cărților și trăgeau din țigări puturoase. Isaac trecu pe lângă un grup adunat la capătul unui coridor, exersând ceea ce tocmai învățaseră, râzând încântați de homunculusul pe care-l făcuseră din carne tocată și care după patru pași se nărui într-o piftie tremurândă.

Numărul studenților se rări pe măsură ce tot urca și traversa coridoare. Spre iritarea și dezgustul lui, Isaac descoperi că inima îi bătea mai tare cu cât se apropia de biroul fostului său șef.

Călcă mocheta din fața administrației Facultății de Științe și se îndreptă spre biroul aflat la capătul îndepărtat, pe a cărui ușă scria cu foiță de aur: *Director. Montague Vermishank.*

Isaac se opri în fața ei și se pipăi nervos. Era confuz, luptându-se să pară mânios și deranjat, păstrând în același timp un ton conciliant și împăciuitor. Trase adânc aer în piept, apoi bătu scurt, deschise ușa și păși înăuntru.

— Unde te crezi... strigă bărbatul de după birou, oprindu-se atunci când îl recunoscu pe Isaac. A, făcu el după o tăcere lungă. Firește. Isaac. Ia un loc.

Isaac se așeză.

Montague Vermishank își lua prânzul. Fața palidă și umerii stăteau aplecați peste biroul enorm. În spatele lui se afla o ferestruică ce dădea spre arterele largi și casele mari din Mafaton și Chnum. Acum însă, o perdea groasă o acoperea și lumina abia reușea să se strecoare înăuntru.

Vermishank nu era chiar gras, dar avea de la bărbie în jos un strat suplimentar, o spoială de carne moartă ca a unui cadavru. Purta un costum prea mic pentru el și pielea albă necrotică i se scurgea pe la mâneci. Părul subțire îi era pieptănat și aranjat cu o grijă paranoică. Vermishank sorbea dintr-o supă cu găluște. Înmuia din când în când pâine și sugea crema rămasă pe ea, fără să o muște, atent la picăturile galbene care se scurgeau pe birou. Îl privi pe Isaac cu ochi decolorați.

Isaac îi întoarse privirea încurcat, bucuros că avea o constituție puternică și piele închisă la culoare.

— Era să țip la tine că nu ai bătut sau că nu ai cerut audiență, dar apoi te-am recunoscut. Firește. Regulile nu se aplică în cazul tău. Ce mai faci, Isaac? Ai venit după bani? Ai nevoie de niște muncă de cercetare? întrebă Vermishank cu o voce înecată în flegmă.

— Nu, nu, nimic din toate astea. Nu stau prea rău, Vermishank, spuse Isaac cu o veselie reținută. Cum mai merge treaba?

— A, bine, bine. Fac o lucrare despre bio-aprindere. Am izolat glanda pirotică la un gândac-de-foc. Foarte interesant, șopti Vermishank după o lungă tăcere.

— Așa se pare, se entuziasmă Isaac.

Se cercetară reciproc. Isaac nu mai găsea alte subiecte de discuție. Îl ura și îl respecta în același timp pe Vermishank. Era o combinație ciudată de sentimente.

— Oricum... făcu Isaac. Am venit la tine, ca să fiu cinstit, să te rog să mă ajuți.

— A, nu...

— Ba da. Vezi tu... Lucrez la ceva care mă depășește puțin... Eu sunt mai mult un teoretician decât un cercetător practic, știi tu...

— Da...

Vocea lui Vermishank căpătă un ton nedisimulat de ironie.

Șobolanule, gândi Isaac. *Asta ți-o fac cadou...*

— Bine, spuse el încet. Problema asta este... ar putea fi, deși mă îndoiesc... o problemă de bio-taumaturgie. Vreau să-ți cer părerea profesională.

— Aha.

— Da. Voiam să știu dacă... poate fi Refăcut cineva ca să zboare?

— Oh.

Vermishank se lăsă pe spate și își șterse supa din jurul gurii cu miez de pâine. Ca rezultat, se procopsi cu o mustață de firimituri. Își împreună mâinile dinainte și se jucă cu degetele.

— Să zboare, zici?

Vocea lui Vermishank căpătă un ton interesat care îi lipsise până atunci. Dorise să-l înțepe pe Isaac cu disprețul lui, dar nu se putea abține de la entuziasmul stârnit de problemele științifice.

— Da. Adică, s-a mai făcut asta vreodată? lămuri Isaac.

— Da... S-a mai făcut...

Vermishank dădu din cap încet, fără să-și desprindă privirea din a lui Isaac, care se îndreptă de spate pe scaun și scoase un carnețel din buzunar.

— O, chiar s-a mai făcut? spuse Isaac.

Vermishank se pierdu în gânduri.

— Da... De ce, Isaac? A venit cineva la tine și ți-a cerut să-l faci să zboare?

— Știi, nu prea pot... să divulg...

— Firește că nu poți, Isaac. Firește că nu poți. Pentru că ești un profesionist. Și te respect pentru asta, zâmbi Vermishank vag spre oaspete.

— Deci... ce detalii poți să-mi dai? îndrăzni Isaac, strângând din dinți înainte să vorbească, ca să-și controleze tremurul nervos.

Să te ia dracu', porc cu aere și închipuit, gândi el furios.

— O, bine...

Isaac se foi nerăbdător în timp ce Vermishank ridică gânditor fruntea grea.

— A existat un bio-filozof, cu mulți ani în urmă, la sfârșitul secolului trecut. Calligine era numele lui. S-a Refăcut singur, zâmbi părintește Vermishank și clătină din cap. O nebunie, dar se pare că a funcționat. Niște aripi uriașe mecanice care se desfăceau ca niște evantaie. A scris un pamflet despre asta.

Vermishank întoarse greoi capul spre rafturile cu volume care acopereau pereții. Făcu un semn larg cu mâna spre locul nelămurit unde s-ar fi putut afla pamfletul lui Calligine.

— Nu știi restul? N-ai auzit cântecul?

Isaac se încruntă întrebător. Vermishank, răgușit, cântă câteva măsuri cu glas de tenor.

Cally se înalță / Pe aripi de umbrelă / Se duce spre cer / Face din mână iubitei / O ia spre Vest cu un oftat / Dispare în ținutul Îngrozitoarelor Lucruri...

— Firește că l-am auzit! spuse Isaac. Nu am știut niciodată că se referă la o persoană reală...

— Tu nu ai asistat niciodată la cursul de Bio-Taumaturgie Introductorie, nu-i așa? Din câte îmi amintesc, ai fost două semestre la cursul intermediar, mult mai târziu. Ai lipsit la primul meu curs. Cu povestea asta obișnuiesc să-i momesc pe tinerii flămânzi de cunoaștere către această nobilă știință.

Vermishank vorbi cu un glas complet lipsit de emoție. Isaac era tot mai scârbit.

— Calligine a dispărut, continuă Vermishank. A zburat spre sud-vest, către Pata Cacotopică. Nu a mai fost văzut vreodată.

Se lăsă o altă lungă tăcere.

— Asta e toată povestea? întrebă Isaac. Cum i-au pus aripi? A ținut un jurnal de experimente? Cum s-a realizat Refacerea?

— O, groaznic de dificil, îmi imaginez eu. Calligine a experimentat probabil pe câțiva subiecți până ce s-a lămurit complet..., rânji Vermishank. Poate că a avut sprijinul Primarului Mantagony. Bănuiesc că niște condamnați la moarte au trăit câteva săptămâni mai mult decât s-au așteptat. Nicio parte a procesului de cercetare nu a fost dezvăluită. Dar e de la sine înțeles, nu-i așa, că a avut nevoie de câteva încercări înainte de rezultatul final. Aveau de conectat mecanisme la oase și mușchi și nu aveau habar de ceea ce trebuiau să facă...

— Dar dacă mușchii și oasele ar ști ce trebuie să facă? Dacă ar fi vorba despre un gargui sau altă creatură zburătoare cu aripile tăiate. S-ar putea înlocui?

Vermishank îl privea pasiv pe Isaac. Nu mișca nici capul, nici ochii.

— Ha... spuse el, într-un târziu, cu voce stinsă. Crezi că e mai ușor, nu? Teoretic da, dar în practică e chiar mai greu. Am încercat câteva chestii din astea cu păsări și cu... alte zburătoare. Teoretic, Isaac, este perfect posibil. Teoretic, nimic nu este imposibil pentru o Refacere. E doar o problemă de conectare corectă și de puțină modelare a cărnii. Dar zborul este îngrozitor de greu pentru că ai de-a face cu tot felul de variabile pe care trebuie să le potrivești. Vezi tu, Isaac, poți Reface un câine, să-i coși piciorul înapoi sau să i-l modelezi cu o vrajă carnală, și animalul o să plece șchiopătând fericit. N-o să fie prea drăguț, dar o să meargă. Asta nu se poate face în cazul aripilor. Ele trebuie să fie perfecte, altfel n-o să funcționeze. E mai greu să înveți mușchii care știu să zboare să o facă într-un mod diferit decât să arăți același lucru mușchilor care nu au mai zburat niciodată. La pasărea ta, umerii se zăpăcesc din pricina aripilor

care au altă mărime sau formă sau se bazează pe o altă aerodinamică și dau greș, chiar dacă presupunem că reconectăm toate componentele perfect. Deci răspunsul pe care ți-l dau, Isaac, este că da, poate fi realizat. Garguiul tău poate fi Refăcut să zboare din nou. Dar e puțin probabil. E mult prea greu. Nu există niciun bio-taumaturg, niciun Refăcător care să-ți promită un rezultat pozitiv. Ori îl găsești pe Calligine să o facă, șuieră Vermishank drept concluzie, ori nu-ți asuma riscul.

Isaac termină de scris în carnețel și-l închise.

— Mulțumesc, Vermishank. Speram să spui asta. Asta e părerea ta profesională, nu? Ei bine, va trebui să urmez cealaltă cale, cea pe care tu nu o îmbrățișezi deloc...

Ochii lui se bulbucară ca ai unui copil obraznic.

Vermishank dădu foarte ușor din cap, un zâmbet bolnav, ca un mucegai, îi înflori și i se stinse pe buze.

— Ha, făcu el slab.

— Bine, atunci mulțumesc pentru timpul petrecut împreună... Îmi pare rău că trebuie să plec atât de curând...

— Nicio problemă. Mai ai nevoie de vreo părere?

— Păi..., făcu Isaac o pauză cu brațul băgat până la cot în haină. Ai auzit de o chestie numită rahat-de-visat?

Vermishank ridică o sprânceană. Se lăsă pe spate în scaun și-și băgă degetul mare în gură, privindu-l pe Isaac cu ochii pe jumătate închiși.

— Asta e o universitate, Isaac. Crezi că o nouă și incitantă substanță ilicită ar trece prin oraș fără ca niciunul dintre studenții noștri să nu fie tentat? Firește că am auzit de asta. Am avut prima exmatriculare pentru vânzarea drogului cu mai puțin de un an în urmă. Un psihonomer foarte deștept, un avant-gardist cu putere de convingere. Isaac, Isaac... cu toate *indiscrețiile* tale..., se prefăcu el a încerca să nu insulte, nu credeam că ești... un iubitor de droguri.

— Nu, Vermishank, nu sunt. Cu toate acestea, trăind și operând în miezul corupției, înconjurat de ratați și degenerați, am tendința să fiu pus în fața drogurilor la orgiile sordide la care particip.

Știind că diplomația nu mai ducea la niciun beneficiu suplimentar, Isaac își permitea să-și afișeze adevăratele sentimente. Vorbi tare și sarcastic. Aproape că îi făcu plăcere.

— Oricum, continuă el, unul dintre prietenii mei dezgustători folosește acest drog și voiam să știu mai multe despre substanță. Trebuia să-mi dau seama că nu avea rost să întreb pe unul atât de elevat ca tine.

Vermishank se înecă fără zgomot. Râse fără să deschidă gura. Chipul îi rămase marcat de un rânjet acru. Rămase cu ochii la Isaac. Singurul

semn că râdea era tresărirea spasmodică a umerilor și balansul lui înainte și înapoi.

— Ha, spuse el după o vreme. Sensibil mai ești, Isaac.

Clătină din cap. Isaac își netezi buzunarele și își încheie jacheta, pregătindu-se ostentativ să plece, refuzând să se simtă prost. Se întoarse cu spatele și păși spre ușă, reflectând la o replică tăioasă de despărțire.

Vermishank vorbi primul.

— Rahat-de-vi... A, substanța aia nu e chiar în aria mea de expertiză, Isaac. Farmacologie și ceva biologie amestecată. Sunt sigur că unul dintre vechii tăi colegi îți poate spune mai multe. Mult noroc.

Isaac se hotărî să nu răspundă. Cu toate acestea, făcu un semn disprețuitor din mână, semn care putea trece și drept un gest de mulțumire și rămas-bun. *Laș nenorocit*, înjură el în gând. Dar nu avea ce face, Vermishank era totuși un depozit folositor de cunoștințe. I-ar fi trebuit mai mult lui Isaac pentru a fi cu adevărat necioplit cu fostul lui șef. Era un savant prea mare ca să rupă definitiv relația cu el.

Așa că Isaac se dădu, fără convingere, bătut și rânji către omul îngrozitor. Cel puțin aflase ceea ce voise să afle. Refacerea nu era o opțiune pentru Yagharek. Isaac era mulțumit și destul de cinstit ca să recunoască ce prost fusese. Problema zborului adusese un suflu nou cercetărilor lui, iar dacă prozaica sculptură în carne a bio-taumaturgiei aplicate ar fi câștigat în fața teoriei crizei, ar fi avut de suferit. Nu voia să piardă acest nou imbold.

Yag, bătrâne, reflectă el, *e așa cum am gândit. Eu sunt cea mai bună șansă pe care o ai, și ești al meu.*

****

Înainte de oraș erau canale care străpungeau stâncile ca niște colți de siliciu și câmpuri de porumb plantat în solul subțire. Și înaintea câmpurilor erau zile de mers printre pietre ascuțite. Tumori de granit răsucit care apasă pe pântecele pământului încă de la nașterea lui, carnea lor de țărână erodată de aer și apă în doar zece mii de ani. Erau urâte și înfricoșătoare cum sunt întotdeauna măruntaiele, acele promontorii de stâncă.

Am călătorit pe calea râului. Între dealurile cu creste ascuțite nu avea nume: după câteva zile avea să devină Catranul. Vedeam în depărtare, spre apus, înălțimile înghețate ale munților adevărați, coloși de piatră și zăpadă care dominau pantele de grohotiș și licheni tot așa cum dealurile acelea mă dominau pe mine.

Uneori mă gândeam că stâncile au chipuri, gheare și colți și capete ca niște măciuci și mâini. Uriași pietrificați; zei de piatră nemișcați; greșeli ale ochiului sau sculpturi la întâmplare ale vântului.

Eram urmărit. Capre și oi au râs de împleticirile mele. Păsări de pradă au țipat spre mine cu dispreț. Uneori treceam pe lângă păstori care se uitau la mine bănuitori și aspri.

Noaptea erau și forme mai întunecate. Erau privitori reci din ape.

Dinții de piatră ieșeau din pământ atât de încet și pe furiș că mi-au trebuit ore de mers prin valea aceea scobită ca să-mi dau seama. Înaintea mea erau zile și zile de iarbă și tufe.

Pământul era mai ușor pentru picioarele mele, iar cerul masiv mai ușor pentru ochii mei. Dar nu puteam fi păcălit. Nu mă lăsam sedus. Nu era cerul deșertului. Era un prefăcut, un surogat care încerca să mă tragă în piept. Vegetația uscată mă lovea la fiecare bătaie a vântului mult mai umed decât cel de acasă. În depărtare era codrul despre care știam că se întinde spre nord până la marginea Noului Crobuzon, la răsărit de mare. În locuri ascunse între copaci se înălțau mașinării uitate, vaste, obscure, pistoane și angrenaje, trunchiuri de fier lângă cele de lemn, cu scoarță de rugină.

Nu m-am apropiat de ele.

Înapoia mea, unde râul se despica, se vedeau mlaștini, un fel de estuar fără rost care promitea vag să se dizolve în mare. Acolo am stat în colibele lungi ale cataligaților, rasa aceea tăcută, devotată. Mi-au dat să mănânc și mi-au cântat cântece de leagăn. Am vânat cu ei, lovind cu sulița caimani și anaconde. În mlaștină mi-am pierdut eu sabia, rupând-o în carnea unui prădător care s-a repezit la mine din mâl și trestii putrede. A dat înapoi și a țipat ca un cazan pe foc, dispărând în smârc. Nu știu dacă a murit.

Înaintea mlaștinii și râului erau zile de iarbă uscată și dealuri răvășite cică de bande de libeRefăcuți ce fugeau de justiție. Nu am văzut vreunul.

Erau sate care mă mituiau cu carne și haine și mă implorau să intervin pentru ei la zeii recoltelor. Erau sate care mă țineau la distanță cu țepușe și puști și goarne. Am împărțit iarba cu turmele și uneori cu călăreții, cu păsările pe care le consider verișoare și cu animalele pe care le crezusem legendare.

Am dormit singur, ascuns între stânci sau în tufe sau în bivuacuri pe care le ridicam la repezeală când îmi mirosea a ploaie. De patru ori cineva m-a cercetat în somn, lăsând urme de copite și miros de ierburi sau sudoare sau carne.

Pe întinderile acelea mânia și tristețea mea au căpătat altă formă.

Am mers alături de insecte blânde care îmi cercetau mirosurile neobișnuite pentru ele, încercând să-mi lingă transpirația, să-mi guste sângele, să polueze petele colorate de pe mantia mea. Am văzut mamifere grase prin verdeața coaptă. Am cules flori pe care le-am văzut doar în cărți, inflorescențe cu coadă lungă și culori subtile parcă privite printr-un fum

subțire. Mi s-a oprit respirația de mirosul copacilor. Cerul era o bogăție de nori.

Am călcat, eu, creatură a deșertului, prin pământul fertil. M-am simțit necizelat și prăfuit.

Într-o zi mi-am dat seama că nu mai visez la ziua când am să fiu din nou întreg. Voința mea se consumase până acolo și brusc nu mai aveam nimic. Nu mai aveam decât dorința mea de zbor. M-am obișnuit cumva. Am evoluat în regiunea aceea necunoscută mie, căutând cărarea spre locul de adunare al savanților și Refăcătorilor lumii. Mijloacele au devenit scop. Dacă îmi recapăt aripile, voi deveni altcineva, cineva lipsit de dorința care mă definește.

Mergând la nesfârșit spre nord prin umezeala primăverii, mi-am dat seama că nu caut împlinire, ci dizolvare. Să-mi dau trupul unui nou-născut și apoi să mă odihnesc.

****

Fusesem mai dur când pornisem să calc pe dealurile și câmpiile acelea. Am lăsat Myrshock în urmă, locul unde trăsese la mal corabia, fără să petrec nicio noapte acolo. Era un oraș portuar urât care conținea destui de teapa mea ca să mă simt oprimat.

Am grăbit pasul prin oraș căutând nimic altceva decât provizii și motive să mă îndrept spre Noul Crobuzon. Am cumpărat cremă rece pentru spatele meu îndurerat, am găsit un doctor destul de cinstit ca să admită că nimeni în Myrshock nu poate să mă ajute. Am dat biciul meu unui negustor care m-a dus cu căruța vreo optzeci de kilometri până în vâlcea. Nu a acceptat aurul meu, doar arma.

Mă grăbeam să las marea în urmă. Marea a fost un interludiu. Patru zile pe o corabie cu vâsle ce înainta ca un melc, târându-se peste Marea Meagre, timp în care eu am stat în cală, știind că înaintez doar după clătinat și după sunetul valurilor. Nu am ieșit pe punte. M-aș fi simțit mai prizonier acolo sus, sub cerul uriaș al oceanului, decât în cabina mea urât mirositoare. M-am ascuns de pescărușii și de albatroșii. Am stat aproape de apa sărată, în ascunzătoarea mea jegoasă din spatele latrinei.

Și înainte de ape, pe când încă mai ardeam și mă mâniam, când cicatricile mele erau încă umede de sânge, a fost Shankell, orașul cactus. Orașul cu multe nume. Giuvaierul Soarelui. Oaza. Coridorul. Sărătura. Citadela Tirbușonului. Solarium. Shankell, unde am luptat și am tot luptat în puțuri și în cuști suspendate de cârlige, sfâșiind și fiind sfâșiat, câștigând de mult mai multe ori decât pierzând, destrăbălându-mă ca un cocoș de luptă pe timp de noapte și strângând bănuți ziua. Până când am luptat cu un prinț barbar care dorea să-și facă un coif din craniul meu de

garuda și am câștigat lupta imposibilă, chiar dacă sângele gâlgâia din mine înspăimântător. Ținându-mi intestinele cu o mână, i-am sfâșiat gâtul cu cealaltă. I-am câștigat aurul și suita pe care am eliberat-o. Mi-am plătit sănătatea și am cumpărat traversarea pe o corabie de negustori.

Am străbătut continentul ca să mă întregesc.

Deșertul a venit cu mine.

Partea a Treia

Metamorfoze

Capitolul Optsprezece

Vântul de primăvară devenea mai cald. Aerul murdar de peste Noul Crobuzon era încărcat. Meteoromanții din turnul din nori de pe Malul Cătrănit copiau indicațiile de pe cadranele rotitoare și rupeau grafice mâzgălite frenetic de mașinăriile atmosferice. Își țuguiară buzele și clătinară din cap.

Își murmurară unul altuia despre vara teribil de caldă și umedă care se apropia. Loviră cu ciudă tuburile enorme ale mașinii aeromorfice care se înălța vertical prin turnul gol ca o orgă gigantică sau ca țevile unui tun ce provoca la duel cerul și pământul.

— Grămadă de fiare fără rost, mormăiră ei cu dezgust.

Făcuseră tot ce puteau ca să pornească motoarele din pivnițe, dar ele nu se mai mișcaseră de o sută și cincizeci de ani și nu mai trăia nimeni dintre aceia care știau să le repare. Noul Crobuzon trebuia să se mulțumească cu vremea dictată de zei sau natură sau noroc.

In grădina zoologică de pe Malul Molimei, animalele se foiau neliniștite de schimbarea vremii. Erau ultimele zile ale perioadei de rut și luptele se mai potoliseră. Paznicii aveau programul mai liber. Mirosul înăbușitor de animal în călduri care se răspândise prin cuști fusese cauza comportamentului lor agresiv, neprevăzut.

Acum, când ziua se făcea tot mai lungă, ursii și hienele și hipopotamii ososi, alopexul singuratic și maimuțele stăteau nemișcate — deși încordate — ore întregi, privind trecătorii, din celulele lor de cărămidă și din șanțurile lor cu noroi. Așteptau. Așteptau ploile din sud care nu mai aveau să ajungă niciodată la Noul Crobuzon, dar care erau înscrise în memoria oaselor lor. Și după sezonul ploilor, aveau să aștepte liniștite sezonul uscat care, de asemenea, nu avea să treacă peste noua lor casă. Duceau o existență ciudată, anxioasă, paznicii se amuzau de răgetele sălbăticiunilor obosite și dezorientate.

Nopțile pierduseră aproape două ore din iarnă încoace, dar își concentraseră esența ca să încapă în timpul mai scurt. Păreau deosebit de intense, din ce în ce mai multă activitate ilicită grăbindu-se să se încadreze în orele dintre apus și răsărit. În fiecare noapte, vechiul depozit enorm, aflat la un kilometru de grădina zoologică, atrăgea valuri de oameni. Din când în când, răgetul leilor acoperea zgomotul orașului. Nimeni însă nu băga de seamă.

Cărămizile depozitului fuseseră odată roșii, acum erau negre de afumătură, depusă uniform și meticulos de parcă ar fi fost vopsite intenționat. Încă se mai putea citi firma originală: Cadnebar — Săpun și Lumânări. Cadnebar dăduse faliment în criza din '57. Mașinăria enormă de topit și rafinat seul fusese demontată și vândută la fier vechi. După doi sau trei ani de părăsire, firma lui Cadnebar revenise sub forma unui circ al gladiatorilor.

Asemeni primarilor de dinaintea lui, lui Rudgutter îi plăcea să compare civilizația și splendoarea Republicii Orașului-Stat al Noului Crobuzon cu mocirla barbară în care locuitorii altor ținuturi erau forțați să se târâie. Gândiți-vă la alte ținuturi Rohagi, pretindea Rudgutter în cuvântări și editoriale. Noul Crobuzon nu era nici ca Tesh, nici ca Troglodopolis, Vadaunk sau Cromlech-ul Mare. Nu era un oraș condus de vrăjitoare; nu era o vizuină subpământeană; schimbarea anotimpurilor nu declanșa un măcel superstițios; Noul Crobuzon nu procesa cetățenii în fabricile de zombi; Parlamentul lui nu era ca acela din Maru'ahm, un cazino unde legile erau mize la jocul de ruletă.

Și nu era nici Shankell, sublinia Rudgutter, unde bătaia se transformase în sport popular.

Excepție făcea, firește, firma lui Cadnebar.

Oricât de ilegal ar fi fost, niciunul nu-și amintea vreun raid al miliției prin acel stabiliment. Mulți sponsori ai țarcurilor era parlamentari, industriași și bancheri, al căror amestec avea darul să țină interesul oficial la distanță. Mai erau și alte săli de luptă, firește, care treceau drept ringuri pentru lupte de cocoși sau de șobolani, unde se dădeau lupte între urși sau bursuci într-un colț, lupte între șerpi în altul, dar care întrețineau lupte între gladiatori în mijloc. Însă arena lui Cadnebar era legendară.

În fiecare noapte, atracțiile începeau cu o luptă deschisă, o distracție pentru obișnuiții casei. Țărani tineri, proști, solizi, cei mai vajnici ortaci ai satelor lor, care călătoriseră zile întregi din Cotul Grânelor sau Dealurile Cerșetorilor ca să-și facă un nume la oraș, își încordau mușchii în fața comisiei. Doi sau trei erau aleși și împinși în arena principală dinaintea mulțimii care urla. Strângeau în mână, încrezători, macetele pe care le primeau. Apoi se deschidea ușa arenei și păleau când se vedeau în fața unui gladiator Refăcut enorm sau a unui războinic cactus impasibil. Carnagiul era scurt și sângeros și condus de către profesioniști în așa fel încât să stârnească râsul.

Sportul de la Cadnebar era condus după regulile modei. În acele ultime zile ale primăverii, lumea avea chef de meciuri între echipe de doi Refăcuți și trei surori khepri. Grupurile de khepri erau atrase de premiile uriașe tocmai din Mahalaua Neamului și din Cartierul Pârâului. Exersau împre-

ună ani de zile, formând unități de trei luptătoare divine care jucau rolul zeițelor paznice khepri, Surorile Dure. Ca și Surorile Dure, una lupta cu plasa și sulița, una cu flinta și arbaleta și una cu o armă khepri pe care oamenii o botezaseră cutia cu spini.

Pe măsură ce vara se strecura pe sub pielea primăverii, pariurile deveneau tot mai mari. La kilometri distanță, în Mocirla Câinelui, Benjamin Flex reflecta morocănos la faptul că firma lui Cadnebar, inima luptelor ilegale, avea de cinci ori mai multă clientelă decât *Agitatorul Renegat*.

****

Ucigașul Orbilor lăsase o altă victimă mutilată în canale. Fusese descoperită de vagabonzi. Atârna ca un înotător epuizat de o țeavă din Râul Cătrănit.

La periferia Gropii Mari, o femeie a murit din pricina numărului uriaș de tăieturi de pe gât, ca și cum ar fi fost prinsă între lamele unui foarfece uriaș. Când au găsit-o vecinii, trupul îi era acoperit cu documente care dovedeau că era un informator al miliției. Vestea se răspândi. Jack Juma-de-Rugăciune lovise din nou. În canale și prin bodegi, victima lui nu era jelită.

****

Lin și Isaac furau câte o noapte împreună de fiecare dată când puteau. Isaac observa că era ceva în neregulă cu ea. Odată o așezase pe scaun în fața lui și o întrebase ce o tulbura, de ce nu se înscrisese la Premiul Shintacost anul acesta (ceea ce adăugase amărăciune la comentariile ei de obicei nesatisfăcute despre standardele concursului), la ce lucra și unde. Nicăieri în camerele ei nu se vedeau resturi rămase după lucru.

Lin îl mângâiase pe braț, sincer recunoscătoare pentru îngrijorarea lui. Dar nu-i spusese nimic. Îi povestise că lucra la o piesă de care avea să fie foarte mândră. Găsise un spațiu despre care nu voia să vorbească, în care producea o piesă mare despre care nu voia să vorbească așijderea. Doar nu dispăruse complet din lume. O dată pe săptămână intra în barurile din Câmpul Poftei, râdea cu prietenii, chiar dacă mai puțin viguros decât în urmă cu două luni.

Se luă în glumă de Isaac pentru supărarea lui față de Gazid Norocosul, care dispăruse într-un moment suspect de potrivit. Isaac îi povestise lui Lin despre felul în care înghițise fără bună-știință rahat-de-visat și cum umblase furios să-l pedepsească pe Gazid. Isaac îi descrisese viermele extraordinar care părea să prospere din pricina drogului. Lin nu văzuse creatura, nu se mai întorsese în Mlaștina Bursucului din ziua aceea neno-

rocită de acum o lună, dar, cu toate exagerările lui Isaac, creatura părea să fie cu adevărat extraordinară.

Lin schimbase subiectul. Îl întrebase ce substanțe nutritive crede că ar căpăta omida din hrana ei ciudată, iar fața lui se umpluse de fascinație și-i spusese că nu știe, dar că avea câteva idei. Îi ceruse să-i explice teoria crizei și dacă credea că asta avea să-l ajute pe Yagharek să zboare, iar el vorbise animat, desenându-i diagrame pe bucățele de hârtie.

Era ușor de păcălit. Lin simțea uneori că Isaac se știa manipulat, că se simțea vinovat pentru ușurința cu care uita de îngrijorarea pentru ea. Ea era recunoscătoare pentru că acceptase să schimbe subiectul. Știa că rolul lui era să fie îngrijorat pentru ea, și asta o făcea melancolică, iar el chiar era îngrijorat, dar asta însemna un efort suplimentar pentru mintea lui ocupată de gândurile despre criză și hrana omizii. Îl lăsase să fie îngrijorat, iar el acceptase mulțumit.

Lin dorea ca Isaac să nu-i mai poarte grija pentru o vreme. Nu-și putea permite curiozitatea lui. Cu cât știa Isaac mai multe, cu atât Lin era în primejdie mai mare. Nu știa ce puteri are angajatorul ei: se îndoia că stăpânește telepatia, dar nu voia să riște. Voia să termine lucrarea, să ia banii și să dispară din Orașul Oaselor.

****

De fiecare dată când îl întâlnea, domnul Motley o afunda fără să vrea în secretele orașului lui. Îi vorbea despre războaiele pentru teritoriu din Cotul Sur și Cartierul Infam, îi servea detalii despre masacrele dintre bandele din inima Corbului. Tanti Francine își lărgea teritoriul. Pusese stăpânire pe o mare parte din piața de shazbah la vest de Corbul, chestie pentru care domnul Motley era pregătit. Dar acum se strecura și spre est. Lin mesteca, scuipa, modela și încerca să nu asculte detaliile, poreclele traficanților morți, adresele ascunzătorilor. Domnul Motley o implica. Trebuia să fie ceva deliberat din partea lui.

Statuii îi crescuse un al doilea picior și coapse, începutul unui pântece (în măsura în care domnul Motley avea ceva asemănător). Culorile nu erau naturale, dar erau sugestive și convingătoare, hipnotice. Era o lucrare uimitoare, ca și modelul după care fusese creată.

În ciuda încercărilor ei de a-și izola mintea, pălăvrăgeala domnului Motley se strecura pe lângă bariere. Se trezi la un moment dat că-i place. Îngrozită, se gândi la altceva, dar încercarea ei nu avu sorți de izbândă. Se trezi până la urmă întrebându-se cine o să câștige controlul prea-ceaiului din Fundătura Himerei. Amorțise. Era un alt soi de apărare. Își lăsase mintea să treacă fără simțire peste informațiile primejdioase. Încerca să rămână nepăsătoare.

Lin se gândea tot mai mult la Tanti Francine.

Domnul Motley vorbea despre ea cu nonșalanță, dar aducea des vorba despre ea în monologurile lui, iar Lin îi citi îngrijorarea.

Spre surpriza ei, Lin începuse să țină la Tanti Francine.

Nu mai știa cum începuse. Prima dată când și-a dat seama de asta a fost când domnul Motley i-a povestit amuzat despre atacul dezastruos asupra a doi traficanți petrecut cu o noapte înainte, în timpul căruia o uriașă cantitate dintr-o substanță necunoscută, o materie primă pentru fabricarea unei chestii, fusese deturnată de bandiți khepri din banda lui Tanti Francine. Lin trăsese fără să vrea un chiot mental. Fusese uimită, glanda i se blocase pentru o clipă în timp ce-și studia propriile sentimente.

Voia ca Tanti Francine să câștige.

Nu avea nicio logică. Dacă se gândea serios la situație, descoperea că nu ținea cu niciunul. Din punct de vedere intelectual, triumful unui traficant de droguri asupra altuia nu o interesa. Dar emoțional, începuse să o privească pe nevăzuta Tanti Francine ca pe un idol. Îl huidui în minte pe domnul Motley când el o asigurase că avea un plan care schimba complet structura pieței.

Ce-o fi asta? se îngrijorase ea. *După atâția ani mai am încă o conștiință khepri?*

Se lua în derâdere, dar era ceva adevăr în acele gânduri ironice. *Poate că așa se întâmplă cu toată lumea care are de-a face cu Motley*, gândise ea. Lin era așa de speriată de relația ei cu domnul Motley, atât de atentă să rămână doar un angajat, încât îi trebuise mult timp să-și dea seama că îl ura. *Dușmanul dușmanului meu...* gândi ea. Dar era mai mult de atât. Lin se simți solidară cu Tanti Francine pentru că era khepri. Dar — și poate ăsta era miezul sentimentelor ei — pentru că Francine nu era o bună khepri.

Aceste gânduri o necăjeau pe Lin. Pentru prima dată în ani de zile, o făcuseră să se gândească la relația ei cu comunitatea khepri altfel decât în termeni direcți, bătăioși. Și o făcuseră să se gândească la copilărie.

La sfârșitul fiecărei zile petrecute cu domnul Motley, Lin vizita Mahalaua Neamului. La plecare se urca într-un taxi de la marginea Coastelor și traversa Podul Danechi sau Podul Bărcii, pe lângă restaurantele și birourile din Inima Scuipatului.

Uneori se oprea la Bazarul Scuipatului și își oferea timp să rătăcească prin lumina lui slabă. Pipăia rochiile de in de pe cuiere, nebăgând în seamă trecătorii ce o priveau cu lipsă de politețe, mirându-se când vedeau o khepri cumpărând haine omenești. Lin se plimba prin bazar până ajungea la Sheck, zonă aglomerată și haotică, cu străzi complicate și blocuri de cărămidă.

Nu era o mahala. Clădirile din Sheck erau destul de solide și cele mai multe uscate. Față de vraiștea din Mocirla Câinelui, de cărămida putrezită din Cartierul Infam și Fundătura Himerei, de cocioabele disparate din Găinați, Sheck era un loc plăcut de locuit. Puțin cam aglomerat, firește, și neducând lipsă de bețivani, sărăntoci și hoți. Dar, cu toate astea, erau locuri mult mai rele în oraș. Aici trăiau proprietarii de magazine, micii patroni și cei mai bine plătiți muncitori care se înghesuiau în fiecare zi în Pârloaga Ecoului și docurile din Kelltree, Cotul Mare și Târgul Didacai, cunoscut peste tot sub numele de Cotul Pâclei.

Lin nu se simțea bine-primită. Sheck se mărginea cu Mahalaua Neamului, de care era despărțită prin doar două părculețe neînsemnate. Vederea unui khepri era un semnal de alertă pentru cei din Sheck, o amintire a faptului că ruina nu era niciodată prea departe. Străzile din Sheck erau pline de khepri în timpul zilei, croindu-și drum spre magazinele din Corbul sau spre trenul din Stația Pierzaniei. Noaptea însă trebuia să fii un khepri foarte curajos să te plimbi pe străzile patrulate de adepții Celor Trei Condeie care „curățau orașul". Lin avea grijă să iasă din zonă până la apus. Pentru că în apropiere era Mahalaua Neamului, unde se afla în siguranță.

În siguranță, dar nu și fericită.

Lin se plimba pe străzile din Mahalaua Neamului cu un soi de plăcere îngrețoșată. Mulți ani, drumurile ei în zonă fuseseră scurte, doar pentru a-și procura bobițe de culoare și câteodată câte o delicatesă khepri. Acum vizitele îi stârneau amintiri pe care le crezuse șterse din minte.

Pe pereți se scurgea mucusul alb al viermilor de casă. Unele clădiri erau complet acoperite de materia groasă: se întindea între acoperișuri, consolidând clădirile între ele. Lin putea să vadă prin ferestre și prin ușile deschise. Pereții și podelele făcute de arhitecții umani erau acum găurite și masivii viermi de casă circulau orbește prin carcase, mânjind cu mucusul de pe abdomenul lor, împingându-se pe picioarele lor scurte și butucănoase în timp ce săpau galerii prin interiorul ruinat al caselor.

Câteodată Lin vedea la lucru specimene luate de la fermele de pe râu, modelând vreo clădire, transformând-o în labirintul organic preferat de cei mai mulți chiriași khepri. Viermii uriași și proști, mai mari decât rinocerii, răspundeau la hățurile și împunsăturile stăpânilor lor, mergând printre case, revopsind camerele cu un strat ce se usca repede și care rotunjea colțurile și conecta încăperile, clădirile și străzile prin găuri de vierme.

Uneori Lin se așeza pe o bancă dintr-un părculeț din Mahalaua Neamului. Stătea nemișcată între copacii care înfloreau lent și își privea semenii din jur. Se uita în sus deasupra parcului la partea din spate a clă-

dirilor. Odată zărise o fetiță umană aplecându-se peste fereastră la un etaj de sus de tot. Fetița se uita împrejur fără emoție, cu rufele familiei fluturând la uscat pe o frânghie de sub geam. *Ciudat fel de a crește*, gândi Lin, imaginându-și copila înconjurată de creaturi mute, cu cap de insectă, la fel de ciudat ca și cum Lin ar fi crescut între vodyanoi, dar acest gând o conduse neplăcut spre amintirea propriei sale copilării.

Firește, călătoria ei pe aceste străzi pe care le disprețuia era un fel de călătorie prin orașul amintirilor ei. Știa asta. Se îmbărbăta ca să se poată gândi la ce a fost.

Mahalaua Neamului fusese primul ei refugiu. În acea perioadă ciudată de izolare când era privită ca o proscrisă în cele patru colțuri ale orașului — cu excepția Câmpului Poftei, unde era teritoriul proscrișilor — își dăduse seama că sentimentele ei pentru mahala erau mai ambivalente decât voia să recunoască.

De aproape șapte sute de ani existau khepri în Noul Crobuzon, de când *Călugărița Zeloasă* traversase Oceanul Agitat și ajunsese la Bered Kai Nev, continentul răsăritean, tărâmul khepri. Câțiva negustori și călători khepri s-au întors cu ei pe tărâmul oamenilor, într-o misiune de explorare fără întoarcere. Timp de secole, micul grup rezistase în oraș și deveniră localnici. Nu existau pe atunci bariere între vecini, nici viermi de casă, nici ghetouri. Nu erau destui khepri. Nu mai înainte de Tragica Traversare.

Trecuse o sută de ani de când primele nave cu refugiați s-au târât, abia plutind, în Golful de Fier. Motoarele lor enorme erau ruginite și stricate, pânzele lor sfâșiate. Erau nave-cimitir, burdușite cu khepri din Bered Kai Nev care abia mai suflau. Boala era atât de neîndurătoare încât vechile tabuuri ce interziceau înmormântarea în apă nu mai rezistau. Ca urmare, doar câteva cadavre mai erau la bord, însă mii de muribunzi. Corăbiile erau aglomerate precum anticamerele morgilor.

Natura tragediei era un mister pentru autoritățile Noului Crobuzon, care nu aveau consuli, nici contacte cu ținuturile din Bered Kai Nev. Refugiații nu voiau să vorbească despre asta. Când o făceau erau evazivi, iar atunci când voiau să fie expliciți, barierele lingvistice împiedicau comunicarea. Tot ce se știa era că se întâmplase ceva îngrozitor pe continentul răsăritean, un vârtej teribil care luase pe sus milioane de khepri, lăsând în viață doar puțini dintre ei. Khepri botezaseră această apocalipsă de neînțeles Răvășirea.

Trecură douăzeci și cinci de ani între sosirea primei corăbii și a celei din urmă. Despre unele vase lente, fără motoare, se spunea că aveau echipaje născute în întregime pe mare, toți refugiații care urcaseră pe ele murind în timpul traversării interminabile. Fiicele lor nu știau de ce fugeau, doar că măicuțele lor le spuseseră să meargă spre apus și niciodată să nu devieze

de la curs. Povești despre Corăbiile Milei — numite după strigătul care venea de pe ele — au ajuns în Noul Crobuzon din alte ținuturi de pe coasta de est a continentului Rohagi, din Gnurr Kett și insulele Jheshull și tocmai din depărtatul Shards. Diaspora khepri era haotică, diferită și speriată.

În unele ținuturi refugiații fuseseră măcelăriți în pogromuri îngrozitoare. În altele, precum Noul Crobuzon, fuseseră primiți cu neliniște, dar fără violență oficială. Khepri se așezaseră, deveniseră lucrătoare, plătitoare de taxe, chiar și criminale, și se treziseră, datorită unei presiuni organice prea blânde ca să poată fi simțită, locuitoare ale ghetoului; uneori căzând pradă bigoților și tâlharilor.

Lin nu crescuse în Mahalaua Neamului. Se născuse în ghetoul mai nou, mai sărac, din Cartierul Pârâului, o pată jegoasă din nord-vestul orașului. Era aproape imposibil de înțeles adevărata poveste a Mahalalei Neamului și a Cartierului Pârâului, din pricina ștergerii sistematice a memoriei locuitorilor lor. Trauma Răvășirii fusese așa de mare încât prima generație de refugiați uitase în mod deliberat zece mii de ani de istorie khepri, anunțând că sosirea lor în Noul Crobuzon era începutul unui nou ciclu, Ciclul Orașului. Când generația următoare a cerut să i se povestească ce fusese înainte, multe măicuțe au refuzat și celelalte nu-și mai aminteau. Istoria khepri era ascunsă de umbra masivă a genocidului.

Astfel că Lin nu reușea să pătrundă secretele primilor douăzeci de ani ai Ciclului Orașului. Pentru ea, pentru generația de dinainte și pentru cea și mai veche, Mahalaua Neamului și Cartierul Pârâului existau pur și simplu.

Cartierul Pârâului nu avea o Piață a Statuilor. Era o grămadă de dărăpănături folosită de oameni cu o sută de ani în urmă, o adunătură de stiluri arhitectonice, iar viermii de casă khepri nu făcuseră decât să învelească în ciment casele ruinate, pietrificând pe vecie momentul prăbușirii lor. Locuitoarele Cartierului Pârâului nu erau artiste sau negustorese de fructe, șefe de grup sau bătrâne ale comunității. Aveau reputație proastă și erau flămânde. Lucrau în fabrici și în canalizări, se vindeau oricui voia să le cumpere. Surorile lor din Mahalaua Neamului le disprețuiau.

Pe străzile ramolite ale Cartierului Pârâului înfloreau idei ciudate și primejdioase. Grupuri mici radicale se întâlneau în locuri ascunse. Culte mesianice promiteau salvarea celor alese.

Multe dintre primele refugiate întorseseră spatele zeilor din Bered Kai Nev, mânioase că nu-și apăraseră fiicele de Răvășire. Dar generațiile următoare, necunoscând natura tragediei lor, deveniră din nou adoratoarele lor. După o sută de ani apăruseră temple în vechi ateliere și săli de dans părăsite. Dar multe locuitoare ale Cartierului Pârâului, în confuzia și foamea lor, se orientaseră spre alți zei.

Toate templele obisnuite puteau fi găsite în ascunzătorile din Cartierul Pârâului. Era adorată Maica Supremă și Scuipătoarea de Artă. Sora Blândă trona peste spitalul ruinat, iar Surorile Dure îi apărau pe cei credincioși. Dar în cocioabele care mărgineau canalele industriale și în camerele din față cu geamuri negre se ridicau rugăciuni zeilor străini. Preotesele se dedicau serviciului Diavolului Elictric sau Culegătorului de Aer. Grupuri se furișau pe acoperișuri și cântau imnuri Surorii Înaripate, rugându-se să capete puterea zborului. Iar unele suflete singuratice, disperate — ca măicuța lui Lin — erau fidele AspectInsectei.

****

Tradusă cum se cuvine din limba khepri în limba Noului Crobuzon, expresia chimico-audio-vizuală a numelui zeului era Aspect/Insectă/(mascul)/(cinstit). Dar puținii oameni care auziseră de el îl numeau AspectInsectă, și așa îl numise Lin când îi povestise lui Isaac povestea copilăriei ei.

De la vârsta de șase ani, când rupsese crisalida de pe larva capului ce devenise astfel un cărăbuș, când devenise brusc conștientă, articulată și gânditoare, mama o învățase că era o decăzută. Doctrina urâcioasă a AspectInsectei propovăduia că femelele khepri erau blestemate. O greșeală a primei femele obligase toate fiicele ei să trăiască împovărate de trupuri ridicole, lente, bipede și minți pline de procesele inutile ale conștiinței. Femela pierduse puritatea de insectă a Zeului și masculului.

Măicuța (care îi alesese un nume caraghios potrivit cu decăderea ei) o învățase pe ea și pe sora ei că AspectInsecta era Domnul întregii creații, forța atotputernică ce cunoștea doar foamea și setea și împreunarea și satisfacția. Defecase universul după ce devorase vidul, într-un act irațional de creație cosmică mai pură și mai genială tocmai pentru că era lipsită de motivație sau conștiință. Lin și sora ei fuseseră învățate să-L venereze cu un devotament îngrozitor și să-și disprețuiască conștiința și trupul lipsit de chitină.

Au fost totodată învățate să-i venereze și să-i slujească pe frații lor lipsiți de inteligență.

Amintindu-și de toate astea, Lin nu se mai cutremura de repulsie. Stând în acele parcuri dosnice din Mahalaua Neamului, Lin rememora trecutul, pas cu pas, într-un act de curaj. Își aminti cum își dăduse seama încetul cu încetul că nu ducea o viață obișnuită. În plimbările ei la cumpărături văzuse îngrozită disprețul cu care surorile khepri îi tratau pe masculi, lovind cu piciorul sau zdrobind insectele mari de un cot. Își amintea conversațiile cu ceilalți copii de unde aflase cum trăiau vecinii ei; teama de a folosi

limbajul pe care îl cunoștea instinctiv, limbajul pe care îl purta în sânge, dar pe care măicuța o învățase să-l urască.

Lin își amintea cum se întorcea acasă unde roiau masculi khepri, duhoarea legumelor și fructelor putrezite împrăștiate prin toată casa ca hrană pentru masculi. Își amintea cum i se poruncea să spele nenumăratele carapace ale fraților ei, să adune bălegarul lor dinaintea altarului, să-i lase să se cațăre pe ea ca să o cerceteze după pofta lor irațională. Își amintea nopțile de discuții cu sora ei, purtate în semnale chimice minuscule și șoapte de khepri. Ca urmare a acestor dezbateri teologice, sora ei se îndepărtase, se îngropase atât de adânc în credința ei în AspectInsectă încât o întrecuse și pe măicuță în devotament.

Lin a trebuit să facă cincisprezece ani ca să se poată opune deschis măicuței. O făcuse într-un fel care acum i se părea naiv și confuz. Lin o acuzase de erezie și o blestemase în numele panteonului oficial. Părăsise adorarea lunatică a AspectInsectei și străzile înguste ale Cartierului Pârâului. Fugise în Mahalaua Neamului.

De aceea, reflectă ea, chiar dacă își pierduse vraja, chiar dacă disprețuia, dacă ura Mahalaua Neamului, avea să și-o amintească întotdeauna ca pe un sanctuar. Acum îngâmfarea comunității acesteia izolate îi făcea greață, dar la vremea evadării ei i se păruse un loc de vis. Se desfătase denunțând cu aroganță viața din Cartierul Pârâului, se rugase cu încântare vehementă la Marea Maică. Se botezase cu un nume khepri și — vital în Noul Crobuzon — cu un nume uman. Descoperise că în Mahalaua Neamului, spre deosebire de Cartierul Pârâului, sistemul de stup și comunitatea reușiseră să închege o rețea socială complexă și utilă. Măicuța nu spusese nimănui de nașterea ei, așa că Lin copiase jurământul de credință al primei ei prietene din Mahalaua Neamului și spusese tuturor celor care o întrebau că era din Stupul numit AripaRoșie, Comunitatea Țeasta Mâței.

Prietena ei îi făcuse cunoștință cu sexul de plăcere, o învățase deliciile trupului de sub gât. Asta fusese cea mai dificilă, cea mai extraordinară tranziție. Trupul său fusese până atunci sursa rușinii și dezgustului; angajarea în activități fără alt scop decât cel fizic o îngrețoșase la început, apoi o înspăimântase și, în cele din urmă, o eliberase. Până atunci fusese supusă doar sexului de cap la porunca măicuței, stând nemișcată și incomod în vreme ce un mascul se cățăra și se acupla excitat cu cărăbușul capului ei în încercări din fericire nereușite de procreare.

În timp, ura lui Lin pentru măicuța ei se potolise, devenind mai întâi dispreț, apoi milă. Dezgustul ei față de mizeria din Cartierul Pârâului fusese temperat de un soi de înțelegere profundă. Apoi, după cinci ani, relația ei amoroasă cu Mahalaua Neamului luase sfârșit. Totul începuse când intrase în Piața Statuilor și își dăduse seama că acestea erau prost executate, întrupând o cultură care nu se mai cunoștea pe sine. Începuse să

creadă că Mahalaua Neamului era implicată în subjugarea Cartierului Pârâului și a suratelor mai sărace care nu erau pomenite niciodată, văzu o „comunitate" care, în cazul cel mai fericit, era aspră și nepăsătoare, iar în cazul cel mai rău una care asuprea în mod deliberat Cartierul Pârâului pentru a-și menține superioritatea.

Cu toate preotesele și orgiile și mica industrie, cu dependența secretă față de marea industrie a Noului Crobuzon — a cărui vastitate era descrisă vag ca un fel de anexă a Mahalalei Neamului — Lin conștientiză că trăia într-un ținut incapabil să se autogestioneze. Aici evlavia, decadența, insecuritatea și snobismul se combinau într-un melanj ciudat, nevrotic. Mahalaua era un parazit.

Lin se convinsese, revoltată și mânioasă, că Mahalaua Neamului era mai necinstită decât Cartierul Pârâului. Dar această revelație nu-i adusese nostalgia pentru copilăria nefericită. Nu voia să se întoarcă în Cartierul Pârâului. Iar dacă trebuia să întoarcă spatele Mahalalei Neamului tot așa cum odată îl întorsese AspectInsectei, nu mai avea unde să plece decât în afară.

Astfel că Lin învățase limbajul semnelor și plecase.

****

Lin nu fusese niciodată destul de naivă încât să creadă că o să poată opri lumea să o trateze ca pe o khepri. Nici măcar nu-și dorise asta vreodată. Dar ea nu mai făcea eforturi să pară o khepri, tot așa cum nu mai făcea eforturi să se comporte ca o insectă. De aceea era uimită de sentimentele ei față de Tanti Francine. Nu numai pentru că Tanti Francine era dușmanul domnului Motley. O mișca faptul că o *khepri* era în stare să facă asta, să fure fără efort teritoriul unui ticălos.

Lin nu putea pretinde că înțelege. Rămase multă vreme în umbra bananierilor și stejarilor și perilor, în Mahalaua Neamului pe care o disprețuise ani de zile, înconjurată de surori pentru care era o străină. Nu voia să se întoarcă la „calea khepri", tot așa cum nu voia să se întoarcă la AspectInsectă. Nu înțelegea puterea pe care o căpăta din Mahalaua Neamului.

Capitolul Nouăsprezece

Mașinăria care măturase podeaua lui David și Lublamai ani de zile părea să-și dea obștescul sfârșit. Șuiera și tușea în timp ce făcea curățenie. Devenise obsedată de anumite suprafețe, pe care le lustruia ca pe niște bijuterii. În unele dimineți îi trebuia o oră întreagă să se încălzească. Devenise captiva unor bucle de program, făcând-o să repete la nesfârșit mici elemente de comportament.

Isaac se obișnui să ignore vaietele ei repetitive, obsedate. Lucra cu amândouă mâinile odată. Cu stânga scria noțiuni în formă de diagrame. Cu dreapta introducea ecuații în măruntaiele micii lui mașini de calculat prin tastele țepene, introducea cartele de programare în slot, schimbându-le cu iuțeală. Rezolva aceleași probleme cu diferite programe, compara răspunsurile, tipărea foi cu numere.

Nenumăratele cărți despre zbor care umpluseră rafturile lui Isaac fuseseră înlocuite, cu ajutorul lui CinăÎnDoi, de un număr la fel de mare de volume despre teoria unificată a câmpurilor și despre sectorul matematicii de criză.

După doar două săptămâni de cercetare, ceva extraordinar se petrecuse în mintea lui Isaac. Modificarea conceptului îi veni în minte atât de simplu încât la început nu-și dăduse seama de dimensiunea intuiției lui. Îi păruse un gând ca toate celelalte, în timpul unui dialog științific interior cu propria persoană. Peste Isaac Dan der Grimnebulin nu coborâse lumina orbitoare a revelației geniului. Într-o zi rodea capătul creionului și aruncase o frază, vorbind singur, ceva de genul *stai puțin, poate ar trebui să faci așa...*

Îi trebui o oră și jumătate ca să-și dea seama că ceea ce gândise putea fi folosit drept model mental. Pornise o cruciadă sistematică pentru a-și demonstra că se înșelase. Construise scenarii matematice unul după altul cu care încercase să desființeze setul de ecuații pe care le mâzgălise. Toate încercările lui de demolare eșuaseră. Ecuațiile lui rezistau ferm.

Îi trebuiră două zile până să înceapă să înțeleagă că rezolvase o problemă fundamentală a teoriei crizei. Trecu prin momente de euforie și prin mai multe momente de nervozitate. Studie cărțile cu o lentoare zdrobitoare, căutând să se asigure că nu trecuse peste vreo eroare evidentă sau că nu descoperise vreo teoremă ce fusese de mult infirmată.

Cu toate acestea, ecuațiile lui rezistau. Îngrozit să nu cadă în păcatul siguranței, Isaac căută orice alternativă numai să nu creadă în ceea ce părea

din ce în ce mai mult a fi adevărul: rezolvase problema reprezentării matematice, cuantificarea energiei de criză.

Știa că ar fi trebuit să discute imediat cu colegii, să-și publice descoperirile sub rezerva de „cercetare în curs" în *Revista de Fizică Filozofică și Taumaturgie*, sau în *Câmpul Unificat*. Dar era atât de intimidat de ceea ce descoperise încât evitase această cale. Voia să fie sigur, își spusese el. Trebuia să mai stea câteva zile, câteva săptămâni, poate o lună sau două... după aceea să publice. Nu-i spusese nimic lui David, nici lui Lublamai, nici lui Lin, ceea ce era și mai extraordinar. Isaac era un tip vorbăreț, gata să spună orice prostie care-i venea în minte, fie ea savantă, socială sau obscenă. Nu era în stare să păstreze un secret. Se cunoștea destul de bine ca să recunoască asta și să înțeleagă ce însemna: era profund tulburat și profund, foarte profund incitat de descoperirea lui.

Isaac rememoră procesul descoperirii, formularea ei. Își dădu seama că avansarea cu pași uriași a teoriei în ultimele luni, care eclipsase ultimii cinci ani de muncă, se datora unor scopuri practice imediate. Înainte de angajarea lui de către Yagharek ajunsese la un impas în studiul teoriei crizei. Isaac nu știa de ce se întâmplase asta, dar acum vedea că cele mai abstracte teorii avansau pentru că se gândea la aplicația lor practică. De aceea se hotărâse să nu se cufunde complet în teorie pură. Avea să se concentreze asupra problemei zborului lui Yagharek.

Nu avea să-și permită să se gândească la ramificațiile cercetării lui, cel puțin nu în acest stadiu. Tot ce descoperea, orice avantaj, orice idee avea, trebuia introdus într-o aplicație. Încercă să privească totul ca pe un mijloc de a-l ridica pe Yagharek din nou în aer. Era dificil — aproape pervers — să încerce constant să-și țină în frâu mintea. Parcă ar fi lucrat pe ascuns față de sine, parcă ar fi cercetat cu colțul ochiului. Cu toate acestea, oricât de incredibil părea, cu disciplina pe care și-o impusese, Isaac progresă teoretic cu o viteză la care nici nu putea visa cu șase luni în urmă.

Era un pas uriaș către revoluția științifică, gândea el câteodată, mustrându-se pentru că privea direct spre teorie. *Înapoi la lucru. Ai un garuda de ridicat în aer.* Dar nu putea interzice inimii să-i bată de emoție, nici buzelor să-i zâmbească aproape isteric. Uneori o căuta pe Lin și, dacă nu lucra la opera ei secretă în locația ei secretă, încerca să o seducă în apartamentul ei cu o fervoare tandră care o încânta, deși era vizibil obosită. Alteori stătea singur zile întregi, cufundat în probleme savante.

Isaac puse în practică ideile lui extraordinare și începu să imagineze o mașină care să rezolve problemele lui Yagharek. Același desen începu să apară din ce în ce mai des în hârtiile lui. La început a fost o mâzgăliturăă, câteva linii întretăiate acoperite cu săgeți și semne de întrebare. După

câteva zile deveni mai solid. Liniile îi erau desenate cu cerneală. Curbele îi erau măsurate și trasate cu grijă. Era pe cale să devină o schiță tehnică.

Câteodată Yagharek se întorcea la laboratorul lui Isaac, de fiecare dată când erau singuri. Isaac auzea scârțâitul ușii în noapte și se întorcea să-l vadă, impasibil și demn, încă trist.

Isaac descoperi că explicațiile pe care i le dădea îi făceau bine lui Yagharek. Nu teoria cea mare, firește, ci știința aplicată care conținea teorie pe jumătate ascunsă. Isaac petrecu zile întregi cu o mie de idei și proiecte potențiale roindu-i în cap, încercând să le alunge, să explice în limbaj profan diferitele tehnici prin care credea că poate capta energia de criză, iar asta îl forță să-și evalueze traiectoriile, să le înlăture pe unele și să se concentreze asupra altora.

Începuse să pună bază pe interesul lui Yagharek. Dacă treceau prea multe zile fără să vadă garuda, Isaac devenea distrat. Petrecea multe ore privind omida enormă.

Creatura se îndopase cu rahat-de-visat timp de aproape o săptămână, tot crescând și crescând. Când ajunsese de un metru lungime, Isaac încetase nervos s-o mai hrănească. Cușca devenea prea mică pentru ea. Aveau aproape aceeași lungime. Petrecuse următoarele două zile foindu-se și așteptând cu botul ridicat. De atunci părea că se resemnase la gândul că nu mai avea să primească de mâncare. Foamea ei de la început dispăruse.

Nu se mai mișca mult, se mai foia de colo-colo, dădea o tură sau două prin cușcă, parcă întinzându-și oasele. Cea mai mare parte a timpului o petrecea stând și pulsând ușor, ca și cum ar fi respirat sau i-ar fi bătut inima. Părea destul de sănătoasă. Părea că așteaptă ceva.

Uneori, când arunca o gălușcă de drog între mandibulele omizii, Isaac se trezea reflectând la propria lui experiență cu un dor ciudat. Nu era iluzia nostalgiei. Isaac își amintea limpede bălăceala lui în mizerie; cum se murdărise până la cel mai profund nivel; greața și răul; confuzia și panica de a se pierde într-un ocean de emoții și greșeala de a-și confunda teama cu teama altei minți... Și totuși, în ciuda acestor amintiri, se trezi urmărind cu interes, poate chiar cu poftă, omida care se hrănea.

Isaac era foarte tulburat de aceste senzații. Fusese întotdeauna de o lașitate nerușinată în privința drogurilor. Ca student, avusese la îndemână de multe ori țigări de iarba-cețiii, firește, și se bucurase de ele. Dar nu avusese niciodată curaj să ia ceva mai puternic. Cheful acesta nou nu avea darul să-i potolească temerile. Nu știa cât de multă dependență dădea rahatul-de-visat, nici măcar dacă dădea dependență, dar refuza cu încăpățânare să cedeze acestei curiozități.

Rahatul-de-visat era pentru omidă și atât.

Isaac își mută curiozitatea de la senzual la intelectual. Cunoștea personal numai doi chimiști, ambii teribil de rușinoși, cu care nu putea pune problema drogurilor ilegale tot așa cum nu putea pune problema să danseze goi în mijlocul Bulevardului Tervisadd. Însă pusese problema drogului în tavernele din Câmpul Poftei. Reieși că unii dintre cunoscuții lui încercaseră drogul, iar alții erau chiar consumatori.

Rahatul-de-visat nu părea să aibă efecte diferite de la o rasă la alta. Nimeni nu știa de unde vine drogul, dar toți cei care îl consumaseră cântau osanale despre efectele lui extraordinare. Singurul lucru asupra căruia toată lumea era de acord era că este scump și se mai scumpea. Asta nu schimba cu nimic obiceiul lor de a-l cumpăra. Artiștii în special vorbeau în termeni cvasi-mistici despre comuniunea cu alte minți. Isaac pufnise, pretinzând (fără să recunoască propria lui experiență) că drogul nu era decât un puternic onirogen, care stimula centrii visului din creier tot așa cum prea-ceaiul stimula cortexul vizual și olfactiv.

Nu credea nici el asta. Nu fusese surprins de opoziția vehementă pe care o întâmpinase teoria lui.

— Nu știu, 'Zaac, îi șuierase CoapseMari respectuoasă, dar chestia asta îți permite să împărtășești același vis cu alții...

La aceste vorbe, ceilalți consumatori care se înghesuiau în *Ceasu și Cocoșu* dăduseră la unison din cap, într-un mod comic. Isaac afișase o figură sceptică, pentru a-și păstra rolul de Toma Necredinciosul. De fapt, firește, era întrutotul de acord. Avea de gând să afle mai multe despre substanța aceea extraordinară — Lemuel Porumbelul era persoana pe care trebuia s-o întrebe, sau Gazid Norocosul, dacă mai avea să reapară vreodată — dar studiul asupra teoriei crizei pusese stăpânire pe el. Atitudinea lui față de drogul pe care-l strecurase în cușca omizii rămăsese una de curiozitate, nervozitate și ignoranță.

Isaac cerceta din priviri creatura uriașă într-o zi caldă de la sfârșit de meluarie. I se părea mai mult decât extraordinară. Era mai mult decât o omidă foarte mare. Era în mod cert un monstru. Aproape regreta că era atât de interesantă. Altfel ar fi putut uita de ea.

Ușa de jos se deschise și Yagharek apăru în razele soarelui de dimineață. Se întâmpla rar, foarte rar, ca garuda să vină înainte de căderea nopții. Isaac tresări și sări în picioare, făcând semn musafirului să urce.

— Yag, bătrâne! Nu te-am mai văzut de mult! O luam razna. Am nevoie de tine să mă împingi de la spate. Urcă aici.

Yagharek urcă treptele fără o vorbă.

— De unde ai știut că Lub și David erau plecați? întrebă Isaac. Stai la pândă sau ce? La naiba, Yag, trebuie să termini să te mai comporți ca un spărgător de case.

— Am să vorbesc cu tine, Grimnebulin, rosti Yagharek cu un ton ciudat.

— Dă-i bătaie, bătrâne.

Isaac se așează și îl privi. Știa că Yagharek nu voia să stea jos.

Yagharek își scoase mantia și aripile de lemn și se întoarse spre Isaac cu brațele încrucișate la piept. Isaac înțelese că acest gest era dovada cea mai mare de încredere pe care o putea afișa Yagharek, să-și arate diformitatea fără niciun efort de a o acoperi. Isaac ar fi trebuit să se simtă flatat.

— Sunt indivizi în orașul de noapte în care trăiesc eu, Grimnebulin, care au tot felul de vieți. Nu toți sunt scursuri care se ascund.

— Nici nu mi-am închipuit altceva..., începu Isaac, dar Yagharek făcu un semn nerăbdător din cap și Isaac tăcu.

— Multe nopți le petrec în tăcere și singurătate, dar alteori vorbesc cu cei care mai au un dram de minte sub boarea de alcool, singurătate și droguri.

Isaac ar fi vrut să spună „Ți-am zis că putem aranja pentru tine un loc unde să stai", dar nu o făcu. Voia să vadă unde bătea celălalt.

— Am stat de vorbă cu un om, un bețiv cu educație. Nu sunt sigur dacă crede în existența mea. S-ar putea să creadă că sunt doar o halucinație de-a lui. Am vorbit cu el despre teoria ta, despre criză, și am pus patimă. Iar omul mi-a spus... mi-a spus „De ce nu mergi până la capăt? De ce nu folosești Torsiunea?"

Tăcerea fu lungă. Isaac clătină din cap cu exasperare și dezgust.

— Mă aflu aici ca să-ți pun această întrebare, Grimnebulin, continuă Yagharek. De ce nu folosim Torsiunea? Încerci să creezi o știință din nimic, Grimnebulin, dar energia de Torsiune există, tehnicile de captare sunt cunoscute... Te întreb ca un neștiutor, Grimnebulin. De ce nu folosești Torsiunea?

Isaac oftă foarte adânc și se încruntă. Era stăpânit în mare parte de mânie, dar și de neliniște, de disperarea de a pune capăt acestei discuții imediat. Se întoarse spre garuda și ridică mâna.

— Yagharek... începu el, dar în acel moment se auzi o bătaie în ușă.

— Alo? strigă o voce veselă.

Yagharek înțepeni. Isaac sări în picioare. Momentul era cel mai prost posibil.

— Cine e? țipă Isaac, sărind spre scară.

Un om băgase capul pe ușă. Părea amabil, aproape absurd.

— Ziua bună, domnu' meu. Am venit pentru mașinărie.

Isaac clătină din cap. Habar n-avea despre ce vorbea omul. Aruncă o privire înapoia lui, dar Yagharek se făcuse nevăzut. Se trăsese mai în spate, ca să nu fie văzut pe platformă. Bărbatul din pragul ușii îi înmână lui Isaac o carte de vizită.

NATHANIEL ORRIABEN
REPARATII ȘI ÎNLOCUIRI MAȘINĂRII
CALITATE & ÎNTRETINERE
LA PRET REZONABIL

— Un domn a venit ieri. Pe nume... Serachin? sugeră omul, citind de pe o foaie. Ne-a spus despre o mașinărie de menaj... era vorba de un EKB4c. Zicea că poate are un virus ceva. Trebuia să vin mâine, dar am fost la un alt client în zonă și m-am gândit să încerc și aici.

Bărbatul zâmbi radios și își îndesă mâinile în buzunarele salopetei pătate cu ulei.

— Înțeleg, spuse Isaac. Uite... Nu-i chiar momentul potrivit...

— Niciun bai! Mata hotărăști. Numai că... Bărbatul privi în jur ca și cum ar fi avut de spus un secret. Liniștit de faptul că nu-l ascultă nimeni, porni pe un ton confidențial: treaba e, domnu', că s-ar putea să nu pot veni mâine cum s-a stabilit... Bărbatul adoptă o figură exagerat de rugătoare. Îmi fac treaba într-un colț, fără niciun zgomot. Dacă o pot repara pe loc, o să-mi ia o oră. Dacă nu, trebuie să o iau la atelier. În cinci minute aflu de care atelier am nevoie. Altfel n-o să mă pot ocupa de ea toată săptămâna.

— La naiba. Bine... Uite, am o ședință sus și este absolut vital să nu ne întrerupi. Vorbesc foarte serios. Te descurci?

— Absolut. Am să șurubăresc la mașinărie și am să dau un strigăt atunci când știu ce e de făcut, bine?

— Bine. Deci pot să te las singur?

— Perfect.

Omul se îndrepta deja spre mașinăria de menaj, cărând după el o trusă cu scule. Lublamai pornise robotul în dimineața aceea și-i bătuse instrucțiuni să curețe partea lui de laborator, dar o făcuse degeaba. Mașinăria se învârtise în cerc preț de vreo douăzeci de minute, apoi se oprise, sprijinindu-se de perete. Încă mai era acolo după trei ore, scoțând clicuri nefericite, cu cele trei membre tresărind.

Reparatorul se îndreptă cu pași mari spre obiect, mormăind și țâțâind ca un părinte îngrijorat. Pipăi membrele mașinăriei, scoase un ceas din buzunar și cronometră tresăritul. Notă ceva într-un carnețel. Răsuci spre el mașinăria și studie irisul unuia dintre ochii de sticlă. Mișcă creionul încet dintr-o parte în alta, studiind capacitatea de urmărire a echipamentului senzorial.

Isaac privea cu coada ochiului spre mecanic, dar atenția i se îndreptase deja spre etajul unde îl aștepta Yagharek. *Chestia cu Torsiunea,* gândi Isaac nervos. *Nu mai poate aștepta.*

— Deci te descurci acolo? strigă nervos spre mecanic.

Bărbatul deschidea trusa și scotea o șurubelniță mare. Ridică privirea spre Isaac.

— Nicio problemă, domnu', spuse el și clătină șurubelnița vesel.

Se întoarse spre mașinărie și o închise de la întrerupătorul de la ceafă. Scârțâitul speriat încetă cu un oftat de recunoștință. Începu să scoată șuruburile panoului din spatele capului care arăta ca o grămadă de metal cenușiu pus deasupra trupului cilindric.

— Bine atunci, spuse Isaac și se repezi pe scări.

Yagharek stătea lângă birou, ferit de privirile care ar fi venit de la parter. Ridică ochii spre Isaac.

— Nu-i nimic, spuse încet Isaac. Cineva care a venit să repare robotul stricat. Mă întreb dacă nu ne aude...

Yagharek deschise gura să răspundă, dar un fluierat slab porni să se audă de jos. Yagharek rămase o clipă cu gura deschisă ca un idiot.

— Se pare că nu avem de ce să ne temem, spuse Isaac și râni. *O face intenționat! Ca să-mi arate că nu trage cu urechea. Foarte politicos.* Isaac aplecă fruntea într-un gest secret de mulțumire către mecanic.

Apoi se întoarse la afacerea lor, la sugestia lui Yagharek, iar zâmbetul îi dispăru de pe chip. Se așeză greu pe pat, își trecu mâna prin păr și ridică ochii spre Yagharek.

— Tu nu te așezi niciodată, Yag? șopti el. De ce?

Garuda bătu darabana cu degetele pe tâmplă și rămase gânditor.

— Yag, bătrâne... Tu m-ai impresionat cu... biblioteca voastră teribilă. Să-ți dau vreo două nume, poate îți amintești ceva. Ce știi despre Suroch sau despre Pata Cacotopică?

Se lăsă o tăcere lungă. Yagharek privea ușor în sus, prin fereastră.

— Despre Pata Cacotopică știu, firește. Auzi de ea de fiecare dată când cineva deschide subiectul Torsiunii. Un fel de bau-bau.

Isaac nu putea distinge sentimente în vocea lui Yagharek, dar cuvintele lui erau defensive.

— Poate că ar trebui să ne stăpânim teama. Iar Suroch... V-am citit istoria, Grimnebulin. Războiul este întotdeauna... o vreme urâtă...

În timp ce Yagharek vorbea, Isaac se ridică și se plimbă pe lângă rafturile cu cărți aruncate la întâmplare, cotrobăind printre volumele stivuite. Se întoarse cu o carte subțire, cu coperte tari. O deschise dinaintea lui Yagharek.

— Asta, spuse el apăsat, este o colecție de heliotipii luate în urmă cu aproape o sută de ani. Ele sunt responsabile, în mare parte, de oprirea experimentelor de Torsiune în Noul Crobuzon.

Yagharek întinse mâna încet și întoarse paginile. Nu rosti niciun cuvânt.

— Ar fi trebuit să fie o misiune secretă de cercetări care să evalueze efectele războiului de acum o sută de ani, continuă Isaac. Un grup mic al miliției, doi savanți și un heliotipist au pornit spre coastă într-un dirijabil de spionaj și au luat imagini din aer. Apoi au coborât peste Suroch să ia niște prim-planuri.

Sacramundi, heliotipistul, a fost atât de... îngrozit... încât a tipărit cinci sute de copii ale raportului său pe propria cheltuială. Le-a distribuit în librării pe gratis. A trecut peste capul primarului și al Parlamentului și a pus faptele pe masă... Primarul Turgisadi a urlat ca un nebun, dar nu a mai putut face nimic.

Au fost demonstrații, apoi revoltele Sacramundi din '89. Acum au cam fost uitate, dar atunci aproape că au răsturnat guvernul. Două concerne care băgau bani în programul de Torsiune — al lui Penton, care mai deține încă minele CapuSăgeții, era cel mai mare — s-au speriat și s-au retras, iar treaba a căzut.

— De aceea, Yag, bătrâne, arătă Isaac spre carte, de aceea nu folosim Torsiunea.

Yagharek întorcea încet paginile. Privea imaginile ruinelor în tonuri sepia.

Isaac împunse cu degetul o panoramă a ceea ce părea sticlă spartă și cărbune. Heliotipia fusese făcută de la o altitudine foarte joasă. O parte din cioburile mai mari care erau împrăștiate peste câmpia enormă, perfect circulară, erau vizibile, sugerând rămășițele contorsionate ale unor ființe extraordinare.

— Asta a mai rămas din centrul orașului. Acolo au aruncat bomba de culoare în 1545. Cu asta se spune că s-a pus capăt Războiului Piraților, dar ca să fiu cinstit cu tine, Yag, războiul se terminase cu un an în urmă, de când Noul Crobuzon bombardase Suroch cu bombe de Torsiune. Vezi tu, au aruncat bombe de culoare un an mai târziu ca să ascundă ce făcuseră... doar că una a ajuns în mare și două n-au funcționat, așa că singura care le-a mai rămas a curățat doar centrul orașului Suroch. Rămășițele astea pe care le vezi..., indică el pietrișul de la capătul câmpiei circulare, de aici încolo ruinele au rămas în picioare. Acolo poți vedea efectele Torsiunii.

Îi făcu semn lui Yagharek să dea pagina. Yagharek îl ascultă și scoase un cloncănit din gât. Isaac presupuse că era echivalentul garuda pentru surpriză. Isaac aruncă o privire peste imagine, apoi ridică ochii, nu prea repede, spre chipul lui Yagharek.

— Chestiile acelea din fundal ca niște statui topite au fost case. Ceea ce vezi tu în prim-plan e o creatură care descinde din capra domestică. Se pare că în Suroch erau considerate drept animale de casă. Ar putea să fie,

firește, a doua, a zecea sau a douăzecea generație de după Torsiune. Nu știm care e durata lor de viață.

Yagharek studia creatura moartă din heliotipie.

— A fost nevoie s-o împușți, se explică în text. A omorât doi milițieni. I-au făcut autopsie, dar coarnele acelea din burtă nu erau moarte, chiar dacă restul era. Aproape că i-au omorât pe biologi. Vezi carapacea? Uite ce despicătură ciudată are... Dă pagina, Yag. Animalul ăsta... nu știe nimeni din ce provine. E posibil să fi fost generat spontan în momentul exploziei de Torsiune. Dar cred că roțile dințate vin de la o locomotivă, spuse Isaac, bătând cu degetele în pagină. Partea cea mai frumoasă abia vine. Nu ai văzut copacul-gândac, nici turmele de animale care au fost odată oameni.

Yagharek era meticulos. Întoarse fiecare pagină. Văzu instantanee luate pe furiș de după ziduri și altele din aer. Un lent caleidoscop de mutații și violență, războaie la scară redusă între monstruozități de nerecunoscut pe un fundal arhitectonic de coșmar.

— Au fost douăzeci de milițieni, Sacramundi heliotipistul, trei cercetători plus doi ingineri care au rămas în aerostat tot timpul. Din Suroch au scăpat șapte milițieni, Sacramundi și un chimist. Unii au fost afectați de Torsiune. Până să ajungă în Noul Crobuzon, un milițian murise. Altul avea tentacule țepoase în locul ochilor și bucăți din trupul savantului dispăreau în fiecare noapte. Fără sânge, fără durere... doar găuri netede în abdomen sau braț... S-a sinucis.

Isaac își aminti că auzise pentru prima dată povestea de la un profesor de istorie nonconformist. Isaac o investigase, mergând pe urma notițelelor de subsol și a ziarelelor vechi. Istoria fusese uitată, transformată într-o poveste cu bau-bau pentru copii — „Fii cuminte sau te trimit la Suroch unde sunt monștrii!" Trecuse un an și jumătate până ce Isaac reușise să cumpere o copie a raportului lui Sacramundi și încă trei ani până-și plăti datoria.

I se păru că vede semnele unor gânduri sub înfățișarea impasibilă a lui Yagharek. Erau gândurile pe care le aveau toți elevii rebeli atunci când auzeau povestea.

— Yag, spuse Isaac blând, n-o să ne folosim de Torsiune. S-ar putea să-mi spui „Folosiți ciocane, cu toate că unii sunt omorâți cu așa ceva". Nu? „Râurile pot inunda și omorî mii de indivizi, dar pot și roti turbine." Așa-i? Crede-mă... ți-o spun ca unul care a fost foarte entuziasmat de Torsiune... nu e o unealtă. Nu e un ciocan, nu e o apă. Torsiunea... e o forță rebelă. Nu e energie de criză. Scoate-ți-o din cap. Criza e energia care susține întreaga fizică. Torsiunea nu e fizică. Nu e nimic. E o forță... complet patologică. Nu știm de unde vine, de ce apare, unde se duce. Nimeni nu are nicio idee. Nu se aplică nicio regulă. Nu o poți capta — poți încerca,

dar vezi și tu rezultatele — nu te poți juca cu ea, nu poti avea încredere în ea, nu o poți înțelege și cu siguranță nu o poți controla.

Isaac clătină iritat din cap.

— Sigur, au fost experimente, au spus că au descoperit tehnici de apărare împotriva unora dintre efecte, tehnici de îmbunătățire a altora, unele dintre ele chiar ar putea să meargă. Dar nu a existat niciun experiment de Torsiune care să nu se termine... prost. În ceea ce mă priveste, un singur lucru ar trebui să se facă în legătură cu Torsiunea, și anume acela de a o ocoli. Ori s-o oprești, ori să fugi ca Libintos cu dracii pe coadă. Cu cinci sute de ani în urmă, puțin după ce s-a deschis Pata Cacotopică, a fost o furtună ușoară de Torsiune care a trecut pe undeva pe marea din nord-est. A atins puțin și Noul Crobuzon. Nici pe departe atât de gravă ca în Suroch, firește, dar destul cât să genereze o epidemie de nașteri monstruoase și unele trucuri de cartografie. Toate clădirile afectate au fost dărâmate pe loc. O chestie foarte deșteaptă după părerea mea. Atunci au făcut planurile pentru turnul meteorologic — nu mai voiau să lase vremea la voia întâmplării. Dar acum turnul s-a stricat și ne-am nenorocit dacă mai dă peste noi un curent întâmplător de Torsiune. Din fericire, se pare că s-au rărit de-a lungul secolelor. Maximul a fost prin anii 1200. Știi, Yag, când și-au dat seama că se petrece ceva în pustiul din sud — și nu le-a trebuit mult să-și dea seama că este un rift de Torsiune masiv — s-a discutat mult despre numele pe care să-l capete, iar cearta nu s-a terminat nici azi, la o jumătate de mileniu distanță. Cineva a numit-o Pata Cacotopică și porecla s-a potrivit. Îmi amintesc că în liceu mi se spunea că este o descriere teribil de populistă, Cacotopos — însemnând Loc Rău — este un nume moralizator, iar Torsiunea nu este nici bună, nici rea, chestii din astea. Într-un fel aveau dreptate. Torsiunea nu este rea... e lipsită de rațiune și de motivație. Asta cred eu — alții cred altceva. Dar chiar dacă e adevărat, mi se pare că Ragamoll-ul de vest este *chiar* un Cacotopos. E o întindere vastă complet în afara controlului nostru. Nicio taumaturgie, nicio tehnică nu ne poate permite să facem ceva în locul acela. Nu putem decât să ne ținem deoparte și să sperăm că într-o zi o să se consume. E o vale a morții îngrozitoare plină de inchmeni — care se spune că trăiesc și în afara zonelor de Torsiune, dar par să se simtă cel mai bine acolo — și de alte ființe pe care nici nu mă mai obosesc să le pomenesc. Avem deci o forță care își bate joc complet de inteligența noastră. Asta e *rău* din punctul meu de vedere. Vezi tu, Yag... mă doare s-o spun, chiar mă doare, adică eu sunt un om rațional... dar Torsiunea este ceva ce *nu poate fi cunoscut*!

Cu un oftat uriaș de usurare, Isaac îl văzu pe Yagharek că încuviințează din cap. Încuviință și Isaac, cu fervoare.

— Poate că sunt egoist, dacă mă înțelegi, spuse Isaac cu un brusc simț al umorului. Adică n-aș vrea să-mi bag nasul și să mă trezesc transformat într-o chestie revoltătoare. E mult prea riscant. Rămânem la criză, bine? Și dacă tot veni vorba de asta, am ceva pentru tine.

Isaac luă cu blânețe raportul lui Sacramundi din mâinile lui Yagharek și îl așeză înapoi pe raft. Deschise un raft de la birou și scoase schița.

O puse înaintea lui Yagharek, apoi ezită și o trase puțin deoparte.

— Yag, bătrâne, spuse el. Trebuie să fiu sigur că... am depășit faza asta, nu? Ești... mulțumit? Convins? Dacă ai de gând să mă bați la cap cu Torsiunea, spune-mi acum și eu îți zic la revedere și... condoleanțe.

Cercetă chipul lui Yagharek cu o privire tulburată.

— Am auzit ce ai spus, Grimnebulin, spuse garuda după un timp. Te... respect. Accept spusele tale.

Isaac începu să rânjească și i-ar fi dat un răspuns, doar că Yagharek întorsese privirea spre fereastră cu melancolie. Rămase cu gura deschisă mult timp înainte să vorbească.

— Știm despre Torsiune, noi, garuda.

Yagharek făcea pauze mari între fraze.

— A trecut prin Cymek. Noi îi spunem *rebekh-lajhnar-h'k*.

Cuvântul ieși cu o cadență de cântec de pasăre furioasă. Yagharek îl privi pe Isaac în ochi.

— *Rebekh-sackmai* e Moartea: „forța care sfârșește". *Rebekh-kavt* e Nașterea: „forța care începe". Ei au fost Gemenii Primordiali, născuți din pântecele lumii după unirea cu propriul vis. Dar în pântece a existat și o boală... o *tumoră* — făcu o pauză ca să savureze cuvântul corect care îi trecuse prin minte. *Rebekh-lajhnar-h'k* și-a făcut apariția după ei sau poate în același timp, sau poate chiar înainte. Este..., se gândi el, căutând mult o traducere, este *odrasla-cancer*. Numele lui înseamnă „forța în care nu poți avea încredere".

Yagharek nu povesti legenda pe tonuri incantatorii, șamanice, ci în tonul profund al unui xentropolog. Deschise ciocul larg, îl închise, apoi îl deschise din nou.

— Eu sunt un renegat, continuă el. Nu ar fi... o surpriză... să întorc spatele tradițiilor... Dar trebuie să știu când să le iau din nou în seamă. *Lajhni* înseamnă „să ai încredere" și „să te atașezi". Torsiunea nu este de încredere și nici nu te poți atașa de ea. Nu poate fi constrânsă. Am știut asta de când am auzit pentru prima dată povestea. Dar... eram nerăbdător, Grimnebulin. Poate că mă leg prea iute de lucruri de care odată am fugit. Este... greu... să stai între două lumi... și să nu faci parte din niciuna. Dar tu mi-ai reamintit ceea ce am știut dintotdeauna. Ca și cum ai fi un bătrân al tribului meu.

Apoi, după o pauză foarte lungă, adăugă:

— Îți mulțumesc.

Isaac dădu încet din cap.

— Cu plăcere... Sunt ușurat să aud asta, Yag. Mai mult decât crezi. Hai să nu mai vorbim.

Își drese glasul și arătă cu degetul spre diagramă.

— Am niște chestii fascinante să-ți arăt, batrâne.

****

În lumina prăfoasă de sub pasarela lui Isaac, mecanicul de la firma lui Orriaben se juca prin măruntaiele mașinăriei stricate cu șurubelnița și cu letconul. Continua să fluiere un cântecel stupid la care nu trebuia să se gândească deloc.

Sunetul conversației de deasupra ajungea la el ca un murmur slab, presărat cu câte un croncănit. Ridică privirea surprins de acele sunete, dar se întoarse iute la treaba lui.

O examinare scurtă a mecanismului mașinii analitice interne a robotului îi confirmă diagnosticul. În afară de problema îmbătrânirii articulațiilor, a ruginei și a uzurii — pe care mecanicul o rezolvă iute — mașinăria contractase un soi de virus. O cartelă de programare incorect compostată sau o rotiță dințată care alunecase câș dusese la un set de instrucțiuni care se repetau în buclă infinită. Activitățile pe care mașinăria ar fi trebuit să le ducă la îndeplinire din reflex începuseră să fie defectuoase. Cuprins de valurile de instrucțiuni paradoxale sau excesive, robotul paralizase.

Inginerul aruncă o privire spre etaj. Nimeni nu-l băga în seamă.

Își simți inima tresăltând. Virușii aveau o mulțime de forme. Unii închideau pur și simplu mașina. Alții determinau roboții să execute sarcini bizare și lipsite de rost. Iar alții, din familia cărora acesta de față era exemplul perfect, specimenul *superb*, paralizau mașinăriile făcându-le să-și examineze recursiv programele comportamentale de bază.

Erau niște chestii drăcești. Semințele conștiinței de sine.

Mecanicul băgă mâna în trusă și scoase un set de cartele de programare pe care le răsfoi cu aer expert. Spunea o rugăciune în șoaptă.

Mișcând degetele cu o viteză uimitoare, bărbatul deschise mai multe valve și roti câteva cadrane din inima robotului. Deschise capacul protector al slotului de date. Verifică să fie destulă presiune în generator ca să alimenteze mecanismul de recepție al creierului de metal. Programele trebuiau să se încarce în memorie, să actualizeze procesoarele robotului atunci când avea să pornească. Iute, introduse în fantă prima cartelă, apoi alta și alta. Simți rotițele dințate trecând peste cartela dură, marcând

găurelele ce se traduceau în instrucțiuni sau informații. Se oprea între două cartele ca să se asigure că datele fuseseră încărcate corect.

Bătu pachetul de cartele ca pe un pachet de cărți. Simțea tresăririle minuscule ale mașinii analitice cu vârful degetelor de la mâna stângă. Urmărea să nu apară vreo citire incorectă, să nu existe vreo piesă neunsă care să corupă sau să blocheze programele. Totul mergea bine. Omul nu se putu abține să nu fluiere triumfător. Virusul cu care avea de-a face era rezultatul unui feedback informațional, nu o eroare de hardware. Asta însemna că toate cartelele introduse în mașină erau citite corect, iar informațiile ajungeau în sofisticatul creier alimentat cu aburi.

După ce introduse toate cartelele pe rând, în ordinea corectă, apăsă o serie de butoane de pe tastatura legată la mașina analitică.

Bărbatul închise capacul și scoase mâinile din măruntaiele mașinăriei. Strânse la loc șuruburile. Se sprijini o clipă de trupul lipsit de viață al robotului. Se ridică greoi în picioare. Își adună sculele.

Păși până în mijlocul încăperii.

— Ăă... Scuzați-mă, domnule, strigă el.

Se lăsă un moment de liniște, apoi tună vocea lui Isaac.

— Da?

— Eu am terminat. Ar trebui să nu mai fie nicio problemă. Spuneți-i domnului Serachin să bage cărbuni, apoi să dea drumul vechiturii. Fain model EKBS ăsta.

— Da, sigur, veni răspunsul. Isaac apăru în dreptul balustradei. Mai trebuie să-mi spui ceva? întrebă el nerăbdător.

— Nu, dom'le, cam asta-i tot. O să-i trimitem factura lui domnu Serachin într-o săptămână. Am plecat.

— Bine, la revedere. Mulțumesc foarte mult.

— Nicio problemă, domnu, începu bărbatul, dar Isaac deja se întorsese și dispăruse.

Mecanicul se apropie încet de ușă. O deschise și privi înapoi spre mașinăria care stătea cu fața în jos în umbră. Privirea îi fulgeră spre etaj să verifice că Isaac plecase, apoi trasă în aer cu mâinile un simbol ce semăna cu niște cercuri intersectate.

— Virusul să fie, șopti el înainte să iasă în amiaza caldă.

Capitolul Douăzeci

— La ce mă uit? întrebă Yagharek, ridicând privirea din diagramă cu un gest surprinzător de păsăresc.

Isaac luă hârtia și o ridică.

— Ăsta, bătrâne, e un conductor de criză, spuse grandios Isaac. Sau cel puțin un prototip. Un triumf al fizico-filozofiei de criză aplicată.

— Ce este? Ce face?

— Uite. Pui ce vrei aici... te conectezi la ceva, arătă Isaac spre un clopot desenat. Apoi... știința e complicată, dar ca să o simplificăm... să vedem, spuse Isaac, bătând darabana cu degetele pe birou. Boilerul e ținut foarte fierbinte și alimentează mașinile astea legate între ele. Asta de aici e încărcată cu echipamente senzoriale care detectează diferite tipuri de câmpuri energetice — emisii de căldură, elictrostatice, potențiale, taumaturgice — și le reprezintă în formă matematică. Acum, dacă eu am dreptate referitor la câmpul unificat, și chiar *am* dreptate, toate aceste forme de energie sunt diverse manifestări ale energiei de criză. Deci treaba mașinii de aici este să calculeze ce fel de energie de criză este acolo, date fiind celelalte câmpuri prezente.

Isaac se scărpină în cap.

— E o matematică de criză complicată rău, bătrâne. Asta știu că o să fie partea cea mai grea. Ideea este să avem un program care să spună „e atâta energie potențială, atâta taumaturgică, și tot așa, ceea ce înseamnă că situația de criză este cutare". Apoi o să transforme forța... obișnuită într-o formă de criză. Apoi — și ăsta e un alt punct greu de priceput — efectul pe care îl cauți trebuie și el tradus în formule matematice, într-un fel de ecuație de criză, care este introdusă în mașina de aici. Apoi folosești mașina asta, care e alimentată cu aburi sau chimic sau taumaturgic. E culmea tehnologiei, un convertor care captează energia de criză și o transformă în manifestarea ei primară.

Isaac devenea tot mai entuziast pe măsură ce vorbea despre proiect. Nu se putea abține; pentru o clipă, masivul potențial al cercetării lui, dimensiunea ei uriașă îi biruise hotărârea de a se concentra numai asupra proiectului imediat.

— Ar trebui astfel să putem schimba forma obiectului într-una în care captarea câmpului de criză să mărească de fapt starea lui de criză. Cu alte cuvinte, câmpul de criză se amplifică *tocmai pentru faptul că este folosit*.

Isaac aruncă un ochi spre Yagharek care îl asculta cu gura deschisă.

— Înțelegi despre ce vorbesc? *Mișcarea perpetuă*! Dacă putem stabiliza procesul, ai o buclă eternă, un fond permanent de energie!

Se calmă în fața încruntării impasibile a lui Yagharek. Concentrarea lui asupra aplicațiilor teoriei era ușurată, chiar presată, de obsesia lui Yagharek pentru zbor.

— Nu te teme, Yag. Ai să capeți ceea ce cauți. În ceea ce te privește, dacă reușesc, ai să ai un dinam de zbor. Cu cât zbori mai mult, cu atât manifești mai multă energie de criză, deci poți zbura și mai mult. N-o să mai ai de-a face cu oboseala aripilor.

Drept răspuns, se lăsă o tăcere tulburătoare. Spre ușurarea lui Isaac, Yagharek nu părea să fi înțeles cuvintele cu dublu înțeles. Garuda mângâia hârtia cu uimire și foame; murmură ceva în limba lui, un croncănit slab, gutural.

— Când ai să construiești aparatul ăsta, Grimnebulin? întrebă el.

— Va trebui să asamblez un prototip, să rafinez formulele matematice, chestii din astea. Cred că o să-mi ia vreo săptămână să-l dau gata. Dar suntem abia la început, ține minte. La început de tot. Ești sigur că nu vrei să tragi la mine? Ai să continui să rătăcești ca un duh și să-mi sari în față când mă aștept mai puțin? întrebă Isaac ironic.

Yagharek dădu din cap.

— Te rog să mă anunți când teoriile tale au avansat, Grimnebulin.

Isaac râse de cererea lui politicoasă.

— Cu siguranță, bătrâne, ai cuvântul meu. De îndată ce avansez am să te anunț.

Yagharek se întoarse țeapăn și se îndreptă spre scară. Când se întoarse să-și ia rămas bun, dădu cu ochii de ceva. Rămase nemișcat preț de o clipă, apoi se îndreptă spre capătul îndepărtat, dinspre răsărit, al pasarelei. Arătă spre cușca omizii colosale.

— Grimnebulin, ce mai face omida ta?

— Știu, știu, crește ca naiba, nu? spuse Isaac apropiindu-se. Teribilă creatură.

Yagharek arătă spre cușcă și ridică privirea întrebător.

— Da. Dar ce face acum?

Isaac se încruntă și aruncă o privire în cușcă. O întorsese cu fața de la geam, astfel ca interiorul să fie umbrit. Se chiorî înăuntru.

Creatura masivă se târâse în colțul cel mai îndepărtat al cuștii și reușise cumva să se cațere pe lemnul aspru. Apoi, cu un adeziv organic stors din glanda anală, se suspendase de tavanul cuștii. Atârna acolo, pendulând greoi, legănându-se și făcând valuri mici, ca un ciorap umplut cu noroi.

Isaac șuieră cu limba între dinți.

Omida își strânsese picioarele butucănoase sub abdomen. Sub ochii lui Isaac și Yagharek, se curbă brusc ca și cum ar fi vrut să-și sărute coada, apoi se relaxă încet până ce rămase atârnată ca moartă. După un timp repetă mișcarea.

Isaac arătă înăuntru.

— Uite, spuse el. Se unge cu ceva pe tot corpul.

Acolo unde gura îi atingea trupul, omida lăsa filamente lucioase infinit de subțiri care se întindeau, aderând pe loc. Perii de pe spatele creaturii erau și ei lipiți de trup, parcă umezi. Omida enormă se învelea încet în mătase translucidă.

Isaac se îndreptă încet de șale și se uită în ochii lui Yagharek.

— Ei... mai bine mai târziu decât niciodată. În sfârșit, lucrul pentru care am adus-o aici. Se transformă în pupă.

****

După un timp, Yagharek clătină încet din cap.

— O să fie curând capabilă de zbor, spuse el încet.

— Nu neapărat, bătrâne. Nu tot ce se transformă în crisalidă capătă aripi.

— Știi în ce o să se transforme?

— Asta e singurul motiv pentru care o mai țin. Pură curiozitate. Nu-mi dă pace.

Isaac zâmbi. Adevărul era că se simțea oarecum nervos, văzând creatura bizară îndeplinind acțiunea pe care o așteptase de când o văzuse pentru prima oară. O privea acoperindu-se în linţoliul ciudat, pretențios. Era iute. Culorile strălucitoare de pe piele deveniră cețoase după primul strat de fibre, apoi fură acoperite complet.

Interesul lui Yagharek cedă repede. Puse la loc cadrul de lemn care îi ascundea diformitatea de pe umeri și îl acoperi cu mantia.

— Am să plec acum, Grimnebulin, spuse el.

Isaac ridică privirea de la omida care îi captase atenția.

— Bine, bine, Yag. Am să mă apuc de... mașină. Nu te mai întreb când ne mai vedem, nu? Ai să vii tu când e timpul.

Yagharek era deja la parter. Se întoarse scurt și îl salută pe Isaac, apoi plecă.

Isaac flutură din mână în urma lui. Era atât de pierdut în gânduri încât rămase cu mâna suspendată în aer câteva secunde după ce Yagharek plecase. Se întoarse până la urmă la omidă.

Învelișul ei de fire umede se usca repede. Coada îi era deja țeapănă. Asta reducea ondulările creaturii, forțând-o să facă acrobații din ce în ce

mai claustrofobice pentru a încerca să se acopere. Isaac trase un scaun în fața cuștii și îi studie eforturile. Lua notițe.

O parte a minții îi spunea că își pierde concentrarea, că ar trebui să revină la studiul lui practic. Dar era doar o parte mică și șoapta ei era neconvingătoare. Ca o datorie. Nimic nu avea să-l oprească pe Isaac să se folosească de acest prilej pentru a privi fenomenul extraordinar. Se așeză confortabil în scaun și trase aproape o lupă.

Omida avu nevoie de mai mult de două ore ca să se închidă complet în crisalidă. Cea mai complicată manevră fusese cea de învelire a capului. Omida fusese obligată să scuipe un fel de guler în jurul ei, apoi să-l lase să se usuce puțin înainte să se strângă și să construiască un capac cu care să se închidă. Îl împinse ușor, ca să-i încerce rezistența, apoi stoarse alte fire de cimentare până ce capul îi deveni complet invizibil.

****

Preț de câteva minute giulgiul organic tremură, dilatându-se și contractându-se. Acoperământul alb deveni sfărâmicios și își schimbă culoarea în sidefiu mat. Se legăna foarte ușor sub curenții fini de aer, dar în timp substanța i se întări și mișcarea viermelui dinăuntru nu se mai văzu.

Isaac așteptă luând notițe pe hârtie. *Yagharek avea dreptate în legătură cu aripile creaturii*, gândi el. Sacul organic cuprins de mișcări blânde semăna ca la carte cu crisalida unui fluture, doar că era mult mai mare.

Afară lumina căpătă mai multă consistență și umbrele se alungiră.

Coconul suspendat stătea nemișcat de mai mult de jumătate de oră când ușa se deschise, făcându-l pe Isaac să sară speriat în picioare.

— E cineva aici? țipă David.

Isaac se aplecă peste balustradă și îl salută.

— A venit un tip și s-a ocupat de mașinărie, David. A spus că trebuie doar s-o alimentezi și să-i dai drumul, zicea că o să funcționeze.

— Bună treabă. M-am săturat de gunoaiele mele. O să le strângem și pe ale tale. Ți-ar plăcea? zâmbi șmecherește David.

— De ce nu, replică Isaac, măturând ostentativ cu piciorul praful și firimiturile peste pasarelă. David râse și ieși din câmpul lui vizual. Isaac auzi o bufnitură ușoară; David dădu robotului un ghiont de afecțiune.

— Trebuie să-ți mai transmit că robotul tău este o „vechitură simpatică", spuse Isaac oficial.

Râseră amândoi. Isaac coborî până la jumătatea treptelor și se așeză. Îl văzu pe David aruncând în cazanul robotului, model eficient cu triplu schimb, câteva brichete de cărbune. David închise ușița și o încuie. Întinse mâna spre capul robotului și trase micul levier în poziția *Pornit*.

Se auzi un șuierat și un geamăt slab, aburul se împinse prin țevi, alimentând încet mașina analitică a robotului. Acesta tresări spasmodic și se sprijini de zid.

— În câteva clipe o să se încălzească, spuse David satisfăcut, băgând mâinile în buzunare. Tu ce ai mai făcut, 'Zaac?

— Vino sus, răspunse Isaac. Vreau să-ți arăt ceva.

Când David văzu coconul suspendat, râse scurt și puse mâinile în șolduri.

— Fir-ar! spuse el. Este enorm! Când o să iasă de acolo, eu o să fug să mă ascund...

— Mda, ăsta e unul din motivele pentru care ți l-am arătat. Ca să te rog să fii atent când iese. Poate mă ajuți să-l bag într-o cușcă.

Cei doi își zâmbiră.

De jos se auzi o bolboroseală de țeavă înfundată, un șuierat slab de pistoane. Isaac și David se priviră fără să facă niciun gest.

— Se pare că mașinăria se pregătește serios de treabă, spuse David.

****

Un val de date și instrucțiuni noi izbi circuitele de cupru și alamă din creierul mașinăriei. Transmise prin pistoane și șuruburi și nenumărate valve, pachetele de informații se aglomerau în spațiul îngust. Pusee infinitezimale de energie țâșneau prin ciocănelele pneumatice fine. În centrul creierului se afla o cutie cu rânduri peste rânduri de relee care se declanșau și se închideau cu viteză din ce în ce mai mare. Fiecare releu era o sinapsă alimentată cu abur, responsabil de apăsarea unor butoane și manete în combinații uriaș de complicate.

Mașinăria tresări.

Adânc în mașina inteligentă a robotului rula bucla solipsistică specială de date a virusului născut din alunecarea accidentală a unei rotițe dințate. Aburul își continua cursa prin carcasa creierului cu viteză și forță tot mai mari, setul inutil de instrucțiuni ale virusului se învârteau într-un circuit autistic, deschizând și închizând aceleași valve, acționând aceleași relee în aceeași ordine.

Dar de această dată, virusul era îngrijit. Hrănit. Programele pe care le încărcase mecanicul în mașina analitică a robotului trimiteau instrucțiuni extrordinare prin cerebelul meșterit din tubulaturi. Valvele băteau și releele bâzâiau în cadență, parcă la întâmplare din pricina vitezei. Cu toate acestea, în interiorul secvențelor abrupte de cod numeric, micul virus suferea încontinuu mutații, evolua.

Informația codată se aduna în acei neuroni pneumatici limitați, se mixa cu inepțiile generate de virus și năștea valuri de date noi. Virusul înflorea.

Motorul fără minte al buclei sale ascunse arunca muguri de cod viral, ca într-o mișcare binară centrifugală, în fiecare colțișor al procesorului.

Fiecare dintre aceste vlăstare virale repetă procesul până ce instrucțiunile și datele și programele autogenerate inundară toate traseele mașinii de calculat.

Mașinăria tremura și șuiera slab.

Într-un colțișor insignifiant al creierului valvular, încă mai funcționa virusul original, combinația originală de date rebele și referințe lipsite de sens care afectase capacitatea mașinăriei de a mătura podelele. Era tot el, dar transformat. Nu mai era distrugător, devenise o motivație, un scop, un generator.

Curând, foarte curând, mașina centrală de procesare a creierului robotului ajunse să șuiere și să clănțăne la capacitate maximă. Robotul ingenios se trezi sub lovitura noilor programe ce-i bâzâiau prin valvele analogice. Secțiuni de capacitate analitică ce se adresau în mod normal mișcării și proceselor de backup și întreținere se pliaseră, dublându-și capacitatea de vreme ce aceeași funcție binară era investită cu dublu sens. Potopul de date străine era trimis pe rute ocolitoare, fără să fie încetinit. Instrucțiuni uimitoare de program măreau eficiența și puterea de procesare a fiecărei valve si releu.

David și Isaac vorbeau la etaj, deranjați din pricina sunetelor pe care robotul nu se putea abține să le scoată.

Potopul de date continua, transferat mai întâi din setul voluminos de cartele de programare ale mecanicului și stocat în cutia de memorie ce zumzăia blând, convertindu-se acum în instrucțiuni potrivite cu procesorul activ. Potopul continua, un val neîntrerupt de instrucțiuni abstracte, nimic mai mult decât combinații de da/nu și on/off, dar în asemenea cantitate, cu asemenea complexitate, încât devenea un adevărat concept.

Până când, la un moment dat, cantitatea deveni calitate. Ceva se schimbă în creierul mașinăriei.

Până atunci fusese o mașină de calculat, încercând fără pasiune să proceseze trenurile de date. Apoi, sub apele acestor trenuri, o piesă metalică tresări și o bătaie de valve răsună parcă altfel decât ar fi trebuit. O buclă de date se autogenera în mașina analitică. Procesorul reflectă la propria creație cu un șuierat de abur sub presiune.

Până atunci fusese o mașină de calcul.

Acum gândea.

****

Cu o conștiință ciudată, străină, calculată, mașinăria reflecta asupra propriei sale capacități de reflectare.

Nu era surprinsă. Nu era veselă. Nu era furioasă, nici îngrozită.

Doar curioasă.

Pachetele de date care așteptaseră, circulând nestingherite în cutia cu valve, deveniseră brusc relevante, interacționând cu acest nou mod de calcul, cu această procesare autocefală.

Ceea ce fusese până atunci de neînțeles pentru un robot de curățat acum avea rost. Datele erau sfaturi. Promisiuni. Datele erau un salut de bun-venit. Datele erau o avertizare.

Mașinăria rămase nemișcată multă vreme, emițând murmure de abur.

Isaac se aplecă tare peste balustradă până ce aceasta scârțâi amenințător. Se aplecă până ce ajunse cu capul în jos, încercând să vadă mașinăria de dedesubtul lor. Isaac studie încruntat robotul care duduia.

Deschise gura să spună ceva, dar robotul se redresă în postură activă. Își extinse tubul de aspirator și începu, mai întâi lipsit de convingere, să curețe podeaua de praf. Sub privirile lui Isaac, mașinăria scoase o perie rotativă din spate și porni să șteargă tablele. Isaac urmări dacă dă semne de eroare, dar ritmul robotului ajunsese la normal. Fața lui Isaac se lumină văzând robotul îndeplinind prima corvoadă după săptămâni întregi.

— Acum e mai bine! anunță Isaac peste umăr către David. Drăcia face din nou curățenie. E normală iarăsi!

Capitolul Douăzeci și unu

În coconul uriaș și sfărâmicios începuseră procese extraordinare.

Pielea crăpată a omizii începuse să se desprindă. Picioarele și ochii și segmentele corpului își pierduseră integritatea. Trupul tubular devenise fluid.

Creatura se hrănea cu energia stocată pe care o căpătase din drog, alimentându-și transformarea. Se auto-organiza. Forma sa în continuă schimbare se umfla, dând pe dinafară în rifturi inter-dimensionale ciudate, scurgându-se ca o gelatină peste marginea lumii în alte planuri, apoi revenind. Se plia în sine, modelându-se din mucusul proteic al propriei sale materii prime.

Era instabilă.

Era vie, apoi, o vreme, între două forme, când nu era nici vie nici moartă, ci doar o soluție saturată de energie.

Apoi învie din nou. Dar altfel.

Spirale de mâzgă biochimică prinseră brusc formă. Nervi care se dizolvaseră acum se bobinau din nou în ghemuri de țesut senzorial. Organe se dizolvau și se împleteau din nou în constelații ciudate și noi.

Creatura se chirci într-o agonie a începutului, cuprinsă de o foame rudimentară, dar tot mai puternică.

****

De afară nu se vedea nimic. Procesul violent de distrugere și creație era o dramă metafizică ce se juca fără spectatori. Era ascunsă înapoia unei cortine opace de mătase sfărâmicioasă, coajă care ascundea modificările cu o modestie brută, instinctivă. După prăbușirea lentă, haotică a formei sale, coconul trecu un moment printr-o stare liminală.

Apoi, ca răspuns la mareea carnală irațională, începu să se reclădească. Din ce în ce mai repede.

Isaac petrecu multe ore privind crisalida, dar nu putea decât să-și imagineze încleștarea autopoiesis-ului dinăuntru. Nu vedea decât un lucru solid, un fruct ciudat atârnat de un fir insubstanțial în întunericul umed al unei cuști mari. Coconul îl tulbura, își imagina că aveau să iasă de acolo tot felul de molii sau fluturi gigantici. Coconul nu-și schimba înfățișarea. O dată sau de două ori tresărise ușor și se legănase pentru câteva secunde. Atât.

Isaac îl privea și se gândea la el când nu lucra la mașinărie. Asta îi răpea cea mai mare parte a timpului.

Grămezi de piese de cupru și sticlă se adunau pe biroul și pe podeaua lui Isaac Petrecu zile întregi lipind și ciocănind, montând pistoane pneumatice și mecanisme taumaturgice mașinăriei ce se năștea încet. Serile și le petrecea în taverne, discutând cu Gedrecsechet, bibliotecarul Palgolak, sau cu David și Lublamai, sau cu foști colegi de universitate. Vorbea cu grijă, fără să dezvăluie prea multe, dar cu pasiune și fascinație, aducând discuția spre matematică și energie și criză și inginerie.

Nu s-a îndepărtat de Mlaștina Bursucului. Își prevenise prietenii din Câmpul Poftei că nu avea să fie de găsit; oricum, acele relații erau fluide, relaxate, superficiale. Singura persoană de care îi era dor era Lin. Munca ei o ținea la fel de ocupată pe cât era și el, iar de când cercetările se accelераseră, găsea tot mai puțin timp să o întâlnească.

Pentru a se revanșa, Isaac stătea în pat și îi scria scrisori. O întreba despre sculptură și îi spunea că îi este dor de ea. Aproape în fiecare dimineață timbra și arunca scrisorile în cutia de la capătul străzii.

Ea îi răspundea. Isaac se juca cu scrisorile ei. Nu-și dădea voie să le citească până ce nu-și termina ziua de lucru. Apoi se așeza la fereastră și își turna un ceai sau o ciocolată, aruncându-și umbra peste Molimă și peste orașul ale cărui lumini se stingeau, și îi citea scrisorile. Era surprins de sentimentele calde care îl cuprindeau atunci. Trăia senzații romanțioase, dar și de afecțiune, de comuniune, de dor.

În interval de o săptămână construise un prototip al mașinii de criză, un circuit de țevi și cabluri care duduia și scuipa și care, în afară de zgomot, altceva nu făcea. O desfăcu și o reconstrui. Cam după vreo trei săptămâni, un alt conglomerat de părți mecanice apăru lângă fereastră, pe locul unde fuseseră cuștile păsărilor eliberate. Nu era compact, doar o adunătură de motoare și dinamuri și convertoare separate împrăștiate pe podea, conectate artizanal.

Isaac voia să-l aștepte pe Yagharek, dar garuda nu mai era de găsit, ducându-și zilele ca un vagabond. După părerea lui, demnitatea lui Yagharek se manifesta ciudat, anapoda. Viața de vagabond îi dădea independență. Chiar după ce traversase un continent întreg, nu renunțase la responsabilitate și auto-control. Yagharek era străin de Noul Crobuzon. Nu se putea baza pe alții, nici îndatora lor.

Isaac și-l imagina mișcându-se din loc în loc, dormind pe podele goale din clădirile părăsite sau încovrigat pe acoperișuri, îmbrățișând gurile de aburi ca să se încălzească. Putea să treacă pe acolo peste o oră sau peste o săptămână. Lui Isaac îi luă o jumătate de zi să se hotărască să-și testeze creația în absența lui Yagharek.

****

În clopotul în care se întâlneau toate firele și tuburile și cablurile, Isaac pusese o bucată de brânză. O lăsase acolo să se zvânte și trecuse la tastatura calculatorului. Încerca să transforme în formule matematice forțele și vectorii implicați. Se oprea des să ia notițe.

Auzea de la parter adulmecatul bursucului Sinceritate și zumzăitul robotului de curățenie. Isaac reușea să nu bage în seamă nimic, să le izoleze, să se concentreze asupra numerelor.

Se simți oarecum stânjenit, nu dorea să continue treaba atât timp cât Lublamai era pe acolo. Isaac își urma, poate, propria politică a secretului. *Poate că mi se dezvoltă un simț al teatralului*, gândi el și zâmbi. Când rezolvă problemele cu ecuații, ezită, așteptând fără speranță ca Lublamai să plece. Isaac se uită în jos către Lublamai care desena diagrame pe hârtie milimetrică. Nu părea să aibă vreun gând de plecare. Isaac se plictisi să tot aștepte.

Își găsi drum prin savana de metal și sticlă ce acoperea podeaua și mângâie în treacăt, cu stânga, modulul de input al mașinii de criză. Circuitele și tuburile descriau un cerc în jurul camerei, terminându-se cu clopotul în care pusese brânza, la mâna lui dreaptă.

Isaac luă într-o mână tubul flexibil de metal conectat la boilerul din capătul îndepărtat al încăperii. Era nervos și surescitat. Conectă încet tubul la valva de alimentare a mașinii de criză. Deschise robinetul și aburul umplu motorul. Se auzi un zumzet și un clănțănit. Isaac îngenunchie și copie formulele matematice la tastatură. Introduse rapid în slot patru cartele de programare, simți rotițele cum mușcă și alunecă pe suprafața lor, văzu praful ridicându-se din pricina vibrațiilor tot mai mari ale mașinii.

Mormăi ceva în barbă și privi atent.

Isaac parcă simțea energia și datele trecând prin sinapsele diferitelor noduri ale mașinii de criză împrăștiate. Parcă simțea aburul trecându-i prin propriile vene, transformându-i inima într-un piston. Apăsă trei contacte și auzi mașina pornind să se încălzească.

Aerul vibra.

Preț de câteva secunde lungi, nu se întâmplă nimic. Apoi, în clopotul murdar, bucata de brânză prinse a tremura.

Privind-o, Isaac avu chef să scoată un strigăt de triumf. Răsuci un cadran cu o sută optzeci de grade și bucata tremură și mai tare.

Acum să-i dăm o criză, gândi Isaac și trase maneta care închidea circuitul, aducând clopotul de sticlă în atenția mașinilor senzoriale.

Isaac adaptase clopotul, îi tăiase partea de sus și o înlocuise cu o menghină. Întinse mâna și începu să o strângă, astfel ca talpa abrazivă să coboare încet spre bucata de brânză. Brânza era sub amenințare. Dacă

menghina și-ar fi completat cursa, bucata de brânză ar fi fost strivită complet.

Isaac răsucea cu mâna dreaptă și cu stânga ajusta cadrane și butoane după cum îi dictau indicatoarele de presiune. Privi acele sărind și ajustă curentul taumaturgic.

— Haide, micuța mea, șopti el. Ferea! Simți? Vine criza...

Menghina se apropia sadic, tot mai mult, de bucata de brânză. Presiunea din țevi creștea primejdios de mult. Isaac șuieră frustrat. Încetini ritmul cu care amenința brânza, continuând să coboare inexorabil falca menghinei. Chiar dacă mașina de criză dădea greș și brânza nu ar fi reacționat conform calculelor lui, Isaac tot ar fi strivit-o. Dacă nu ar fi avut intenția reală de a strivi brânza, aceasta nu ar fi intrat în criză. Nu putea păcăli un câmp ontologic.

Vaietul aburului și al pistoanelor deveni supărător, iar umbra fălcii menghinei se lăsă mai apăsător spre fundul clopotului; atunci, brânza explodă. Se auzi un plescăit semilichid și bucata de brânză se împrăștie violent, mânjind interiorul clopotului cu ulei și firimituri.

Lublamai țipă spre etaj, întrebând ce sfântu' se petrecea, dar Isaac nu asculta. Se uita la brânza explodată cu gura deschisă ca un prost. Apoi râse cuprins de bucurie și surpriză.

— Isaac? Ce dracu' faci acolo? țipă Lublamai.

— Nimic, nimic! Scuze că te-am deranjat... Un test... Merge bine...

Răspunsul lui Isaac nu-i șterse zâmbetul de pe buze.

Opri iute mașina de criză și ridică clopotul. Trecu degetele peste mâzga dinăuntru. *Incredibil!* gândi el.

Încercase să programeze brânza să plutească în aer. Din acest punct de vedere trebuia să considere că a fost un eșec. Dar se așteptase mai degrabă să nu se întâmple nimic! Cu siguranță că interpretase greșit formulele, programase greșit cartelele. Era evident că specificarea efectului spre care țintea era un lucru foarte greu. Probabil că procesul de captare în sine era teribil de primitiv, lăsând loc la tot felul de erori și imperfecțiuni ale sistemului. Și nici măcar nu *încercase* să creeze bucla de răspuns permanent spre care țintea.

Dar... *captase energia de criză.*

Era un lucru fără precedent. Pentru prima oară, Isaac crezu sincer că ideile lui aveau să funcționeze. De acum înainte nu mai era decât o treabă de perfecționare. O mulțime de probleme, firește, dar probleme de un ordin mult mai mic. Nucleul de bază, problema centrală a teoriei crizei, fusese *rezolvat.*

Isaac își adună notițele și le răsfoi respectuos. Nu-i venea să creadă că reușise. Imediat îi veniră în minte alte planuri. *Data viitoare o să folosesc o piesă de acva-meșteșug vodyanoi. Ceva care se află deja sub influența*

energiei de criză. Ar trebui să fie mult mai interesant, poate chiar pornește bucla... Isaac era întărâtat. Se plezni peste frunte și rânji.

Ies afară, îi trecu brusc prin minte lui Isaac. *Am să... am să mă îmbăt. Am s-o caut pe Lin. Am să-mi iau o noapte liberă. Am rezolvat una dintre cele mai afurisite probleme ale uneia dintre cele mai controversate paradigme ale științei și merit un pahar...* Zâmbi la izbucnirea lui mentală, apoi deveni serios. Hotărî să-i spună lui Lin despre mașina de criză. *Nu mă mai pot gândi singur la asta.*

Verifică dacă avea cheile și portofelul în buzunare. Se întinse și se scuturâ, apoi coborî la parter. Lublamai se întoarse atras de zgomotul pașilor lui.

— Eu plec, Lub, spuse Isaac.

— Ți-ai terminat ziua de lucru, Isaac? E doar ora trei.

— Ascultă, bătrâne, am adunat câteva ore suplimentare. Îmi iau o zi scurtă. Dacă întreabă cineva, să mă caute mâine.

— Bine, spuse Lublamai, întorcându-se la treaba lui cu o clătinare din mână. Distracție plăcută.

Isaac mormăi un rămas-bun.

Se opri în mijlocul Căii Vâslașului și oftă, trăgând cu plăcere aer în piept. Străduța nu era aglomerată, dar nici goală. Isaac salută unul sau doi vecini, apoi se îndreptă spre Cotul Mic. Era o zi încântătoare și se hotărî să meargă pe jos până în Câmpul Poftei.

****

Aerul cald se strecura prin ușa, ferestrele și crăpăturile pereților depozitului. O dată, Lublamai se oprise din lucru ca să-și mai dea jos din haine. Sinceritate se hârjonea cu un cărăbuș. Robotul terminase de făcut curățenie de ceva vreme și acum stătea într-un colț ticăind ușor, cu una dintre lentile focalizate parcă spre Lublamai.

Puțin după plecarea lui Isaac, Lublamai se ridicase și, aplecându-se pe fereastra din dreptul biroului lui, legase o eșarfă roșie de un cui bătut în zidul de cărămidă. Făcuse o listă de cumpărături în cazul în care apărea CinăÎnDoi. Apoi se întorsese la treabă.

La ora cinci, soarele era încă sus pe cer, dar pornea să plonjeze spre pământ. Lumina căpăta iute nuanțe roșiatice.

În adâncul crisalidei ce pendula, vietatea simțea venirea serii. Tremură și își încordă carnea aproape desăvârșită. În miezul trupului ei se declanșă un set final de reacții chimice.

La șase și jumătate, o bătaie în fereastră îl întrerupse pe Lublamai, care ridică privirea și-l văzu pe CinăÎnDoi pe aleea de afară, scărpinându-se

în cap cu un picior cu degete prehensile. Garguiul privi în sus spre Lublamai și scoase un strigăt de salut.

— Domnu' Lu... Lub! Mi dai de treabă, văzui batista roșă...

— Bună seara, CinăÎnDoi, spuse Lublamai. Nu poftești înăuntru?

Făcu un pas înapoi de la fereastră și lăsă garguiul să intre. CinăÎnDoi zburătăci greoi până pe podea. Pielea lui roșcată dădea bine în lumina apusului. Rânji în sus spre Lublamai cu o figură voioasă, grotescă.

— Care-i planu', șefu'? strigă CinăÎnDoi.

Înainte ca Lublamai să poată răspunde, CinăÎnDoi aruncă o privire spre Sinceritate care îl pândea cam dubios. Deschise aripile, scoase limba și se strâmbă la bursuc. Acesta se îndepărtă dezgustat.

CinăÎnDoi râse cu poftă și gârâi.

Lublamai zâmbi indulgent. Înainte să-i permită lui CinăÎnDoi să mai facă vreo prostie, îl trase spre birou unde aștepta lista de cumpărături. Îi dădu garguiului o pătrățică de ciocolată ca să-i țină atenția trează.

Pe când CinăÎnDoi și Lublamai se sfădeau despre greutatea plaselor cu care garguiul trebuia să se întoarcă de la piață în zbor, ceva se mișcă deasupra lor.

În umbra care se întindea repede în cușca de la etaj, coconul oscila sub imperiul altei forțe decât cea a vântului. Mișcarea pachetului organic era rapidă și hipnotică. Se răsuci, se opri, se curbă ușor. Se auzi un sunet foarte foarte slab de sfâșiere, mult prea slab pentru a ajunge până la Lublamai sau CinăÎnDoi.

O gheară umedă, neagră, parcă sculptată, străpunse fibrele coconului. Alunecă încet în sus, tăind materialul dur la fel de ușor ca un cuțit de asasin. Un val de senzații străine se revărsă invizibil din despicătură. Puseele de senzații rătăciră dezorientate prin încăpere, făcându-l pe Sinceritate să mârâie, iar pe Lublamai și CinăÎnDoi să privească nervoși în sus.

Mâini complicate ieșiră din beznă și prinseră marginile tăieturii. Traseră încet, forțând deschiderea. Creatura alunecă din cocon pe podea cu un zgomot moale de tot, udă și alunecoasă ca un nou-născut.

Preț de un minut rămase ghemuită pe podeaua de lemn, slăbită și uimită, în aceeași postură chircită în care stătuse în crisalidă. Se relaxă încet, tolănindu-se în spațiul neașteptat de larg. Când dădu de ușa de sârmă a cuștii, o rupse fără efort și se târî în spațiul și mai larg al încăperii.

Se descoperea pe sine. Se obișnuia cu propria-i formă.

Descoperi că avea nevoi.

****

Lublamai și CinăÎnDoi priviră în sus spre zdrăngănitul sârmei rupte. Zgomotul părea că începuse deasupra lor și se deplasa prin cameră. Se uitară unul la altul, apoi din nou în sus.

— Ce-i acolo, domnu'? spuse CinăÎnDoi.

Lublamai se îndepărtă de birou. Aruncă o privire spre balconul lui Isaac, apoi se întoarse încet și studie parterul. Era liniște. Lublamai rămase nemișcat, privind spre ușa de la intrare. Venise oare sunetul de afară? se întrebă el.

O mișcare se reflectă în oglinda de lângă ușă.

O creatură întunecată se ridica la capătul de sus al scărilor.

Lublamai dădu să vorbească, scoase câteva sunete de surpriză, teamă, confuzie, dar rămase fără glas după scurt timp. Rămase cu gura deschisă privind reflexia.

Creatura se desfăcea. Parcă înflorea. Se întindea după ce fusese înghesuită, ca un om care se ridica în picioare și se întindea după ce stătuse ghemuit, însă la o scară mult mai mare. Ca și cum membrele nelămurite ale creaturii ar fi fost pliate de o mie de ori, ca o foaie de hârtie; brațe sau picioare sau tentacule sau cozi se tot desfăceau. Creatura care, ghemuită, avea dimensiunile unui câine, acum, desfăcută, era cât un om.

CinăÎnDoi chirăi ceva. Lublamai deschise gura mai tare și încercă să miște. Nu o vedea bine. Îi ghicea doar pielea întunecată, lucioasă și mâinile strânse la piept ca ale unui copil. Umbre reci. Ochi care nu erau ochi. Pliuri organice și apendice ca niște cozi de șoarece zbătându-se în ghearele morții. Și cioburile acelea lungi de os incolor ce străluceau și picurau erau *dinți*...

CinăÎnDoi încercă să țâșnească pe lângă Lublamai și acesta din urmă încercă să deschidă gura să țipe, cu ochii încă fixați pe creatura din oglindă, cu picioarele tremurând; creatura din vârful scărilor își deschise aripile.

Patru cortine întunecate se desprinseră de pe spatele creaturii, desfăcându-se o dată și încă o dată, potrivindu-se în poziție, întinzând pânze vaste de carne, de dimensiuni imposibile; o explozie organică, un steag, un pumn uriaș care se deschide brusc.

Silueta creaturii se subție când desfăcu aripile colosale, falduri de piele țeapănă care păreau să umple încăperea, neregulate, cu formă haotică, dar cu o perfectă simetrie, ca o pată de cerneală copiată prin îndoirea unei hârtii.

Și pe acele planuri uriașe erau pete, modele vagi care păreau să clipească stroboscopic spre Lublamai și CinăÎnDoi care se chinuiau să descuie ușa, văitându-se. Culorile erau miezul nopții, mormântal, negru-albastru, negru-brun, negru-roșu. Modelele chiar sclipeau, umbrele se mișcau ca o amibă sub microscop sau ca uleiul în apă, desenele din stânga și din dreapta potrivindu-se ca imaginea în oglindă, mișcându-se simultan, hipnotic și greoi, tot mai repede. Chipul lui Lublamai se încreți. Simțea creatura în

ceafă. Lublamai se răsuci cu fața spre ea, privind direct spre culorile mișcătoare, la spectacolul lor crepuscular...

... și Lublamai nu se mai gândi să țipe, doar se uita la semnele acelea care se rostogoleau și fierbeau în simetrie perfectă pe aripile ca reflecția norilor de pe cerul nopții în apa de dedesubt.

CinăÎnDoi urlă. Se întoarse, văzu creatura coborând scara, cu aripile deschise. Apoi desenele de pe aripi îi captară și lui atenția și rămase holbat cu gura deschisă.

Desenele de pe aripi se mișcau ademenitor.

Lublamai și CinăÎnDoi rămaseră nemișcați și tăcuți, prostiți, cu gura deschisă și tremurând, privind aripile magnifice.

****

Creatura gustă aerul.

Se uită scurt la CinăÎnDoi și deschise gura, dar prada era prea pricăjită. Întoarse capul și se îndreptă spre Lublamai, continuând să țină aripile deschise și să-l vrăjească. Gemu înfometată cu un timbru inaudibil care-l făcu pe Sinceritate, și așa speriat, să schelălăie. Se ghemui mai strâns în umbra robotului nemișcat, sprijinit de perete în colțul încăperii, cu umbre ciudate jucându-i în lentile. Aerul zumzăi de gustul lui Lublamai. Creatura salivă și aripile îi fluturară frenetic, gustul lui Lublamai devenea și mai puternic; limba monstruoasă a creaturii biciui, dându-l la o parte, fără niciun efort, pe CinăÎnDoi.

Creatura înaripată îl luă pe Lublamai în îmbrățișarea ei flămândă.

Capitolul Douăzeci și doi

Apusul sângera gros în canalele și râurile convergente ale Noului Crobuzon. Ziua de muncă se termina. Cârduri de topitori și turnători epuizați, funcționari, brutari și fochiști își târșâiau picioarele dinspre fabrici și birouri spre stațiile de tren. Platformele erau pline de discuții obosite, țigări și băutură. Macaralele cu aburi din Kelltree continuau să lucreze peste noapte, ridicând încărcături exotice de pe corăbii străine. De pe râu și din docurile mari, greviștii vodyanoi strigau insulte spre echipele de oameni ce veneau la schimbul trei. Cerul de deasupra orașului era mânjit cu nori. Aerul era cald și mirosea când frumos, când urât, după cum bătea vântul dinspre copacii cu fructe sau dinspre fabrici.

CinăÎnDoi țâșni din depozit pe Calea Vâslașului ca din pușcă. Se aruncă spre cer de pe fereastra spartă lăsând o dâră de sânge și lacrimi, smiorcăindu-se ca un copil, zburând în spirale dezordonate spre Cartierul Țepuirii și Cartierul Desțelenirii.

După câteva minute, o altă siluetă, mai întunecată, îl urmă în cer.

Creatura abia ieșită din cocon se aplecă peste o fereastră de la etaj și se aruncă în lumina apusului. Mișcările sale pe sol erau greoaie, fiecare mișcare părea un experiment. Dar în aer era în mediul ei. Fără nicio ezitare, o sărbătoare a mișcării.

Aripile neregulate fâlfâiau, stârnind vârtejuri uriașe și silențioase de aer. Creatura se răsuci, bătând languros din aripi, navigând prin aer cu viteză haotică și lipsită de grația unui fluture. Trimitea valuri de aer și mirosuri dulci și afizice în calea sa.

Creatura încă se mai usca.

Exalta. Lingea aerul care se răcea.

Dedesubt, orașul putrezea ca un mucegai. Un palimpsest de impresii senzitive trecură peste creatura zburătoare. Sunete și mirosuri și lumini se filtrau în mintea sa obscură într-un torent sinestezic, conform percepției unei ființe de pe alt tărâm.

Noul Crobuzon aburea de mirosul-gustul bogat al prăzii.

Creatura se hrănise, se săturase, dar sațietatea o ameți se și o uimise, și o făcea să clănțăne din dinți frenetic.

Plonjă. Aripile îi fluturară și tremurară când mătură aleile neluminate. Instinctul de vânător îi spunea să evite petele mari de lumină aruncate la întâmplare prin oraș, să caute locurile mai întunecate. Mirosi cu limba în aer și descoperi hrană și se răsuci cu figuri acrobatice haotice în umbra zidurilor de cărămidă. Coborî ca un înger căzut într-o fundătură unde o

prostituată și clientul ei se regulau sprijiniți de un zid. Opintelile lor încetară atunci când simțiră creatura alături.

Țipetele lor fură scurte. Încetară de îndată ce creatura deschise aripile.

Creatura se repezi cu lăcomie.

****

După aceea își luă din nou zborul, îmbătată de gust.

Pluti, căutând centrul orașului, întorcându-se, atrasă încet spre întinderea enormă a Stației Pierzaniei. Fâlfâi spre vest peste Inima Scuipatului și peste zona felinarelor roșii, peste înghesuiala de tarabe și certăreți din Corbul. Înapoia ei, prinzând cerul în capcană, se afla edificiul întunecat al Parlamentului și turnurile miliției din Insula Despicăturii și Mlaștina Bursucului. Creatura trasă un curs neregulat peste viaductul căii ferate care lega aceste turnuri mai joase de Țepușa care se zărea pe umărul cel mai vestic al Stației Pierzaniei.

Zburătoarea tresări speriată de trenuri. Pluti pe loc o clipă, fascinată de țăcănitul vagoanelor care ieșeau din stație, din monstruozitatea aceea arhitecturală.

Vibrații în o sută de registri și note loviră creatura, forțe și emoții și vise se revărsau și erau amplificate în încăperile de cărămidă ale stației și azvârlite afară spre cer. O urmă uriașă, invizibilă, de arome.

Câteva păsări de noapte se depărtară violent de creatura care fâfâia greoi spre inima întunecată a orașului. Garguii aflați în drum văzură silueta ei de neînțeles și se răspândiră în toate direcțiile, strigând obscenități și blesteme. Dirijabilele sunau goarna unul către altul, alunecând lent între oraș și cer ca niște pești grași. Creatura fâlfâi peste ele, nevăzută de nimeni cu excepția inginerului care nu raportă vedenia, dar care făcu un gest religios și se rugă în șoaptă la Solenton pentru protecție.

Prinsă în curenții ascendenți de senzații venite din Stația Pierzaniei, zburătoarea se lăsă purtată până mult, mult deasupra orașului. Se întoarse încet cu o tremurare a aripilor și se orientă spre un nou teritoriu.

Remarcă albia râului. Simți curenții de energie venind din cartiere. Pipăi orașul, trecându-l în revistă prin mai multe simțuri. Concentrația de hrană. Adăpost.

Creatura mai căuta ceva. Semeni.

Era o ființă socială. Când se născuse pentru a doua oară era flămândă de companie. Limba i se desfășură și gustă aerul, căutând ceva ce ar fi semănat cu ea.

Creatura se cutremură.

Slab, foarte slab, putea simți ceva spre est. Simțea gustul frustrării. Aripile îi tremurară empatic.

Se arcui și zbură înapoi în direcția din care venise. De această dată devie puțin spre nord, trecând pe deasupra parcurilor și clădirilor vechi elegante din Cartierul Buimac și Dumbravă. Coastele enorme se profilau extraordinar spre sud și creatura simți greață și teamă în prezența acelor oase fantomatice. Forța care emana din ele nu îi era deloc pe plac. Dar neliniștea îi fu alungată de simpatia adânc codată pentru semenii ei, al căror gust creștea tot mai puternic în umbra marelui schelet.

Creatura coborî timidă. Se apropie dând ocol, dinspre nord și est. Zbură la joasă înălțime pe sub viaductul ce pleca spre nord de la turnul miliției din Dealul Mâței până la Chnum. Își trecu umbra peste un tren ce se îndrepta spre est pe Linia de Dreapta, alunecând pe aburii lui împuțiți. Apoi făcu un arc larg în jurul turnului din Dealul Mâței și peste marginea de nord a zonei industriale din Pârloaga Ecoului. Creatura alunecă spre viaductul înalt din Orașul Oaselor, temându-se de influența Coastelor, dar atrasă de gustul semenilor ei.

Se strecură de la un acoperiș la altul, cu limba atârnându-i obscen în căutarea urmei. Uneori curentul de aer stârnit de aripi îi făcea pe trecători să ridice capul; pălăriile și hârtiile le erau luate de vânt și duse pe stradă. Zăreau forma întunecată care trecea fulgerător peste ei, tremurau și se grăbeau sau se încruntau și negau ceea ce văzuseră.

Creatura înaripată își lăsă limba să-i atârne în timp ce bătea încet aerul. O folosea așa cum un ogar se folosea de nas. Trecu peste relieful acoperișurilor care părea ondulat de presiunea Coastelor. Linse drumul de-a lungul urmei slabe de gust.

Apoi traversă aura unei clădiri mari de beton de pe o stradă părăsită și limba îi tresări ca un bici. Acceleră, se arcui în sus și coborî din nou într-o buclă elegantă către acoperișul smolit. Acolo, în colțul îndepărtat, de sub tavanul acela, senzațiile semenilor ei se prelingeau ca apa dintr-un burete...

Se poticni pe țiglele acoperișului, încercând să se țină pe membrele ei ciudate. Se petrecu un moment de confuzie, semenii captivi reacționară la prezența ei. Apoi nefericirea lor se transformă în nerăbdare: rugăminți și bucurie și cereri de eliberare și, printre aceste senzații, instrucțiuni exacte despre modul de operare.

Creatura își făcu drum până la capătul acoperișului și coborî pe jumătate în zbor, pe jumătate târâș, până se agăță de pervazul unei ferestre închise la zece metri înălțime. Sticla vopsită vibra insesizabil în misterioase dimensiuni, sub influența emanațiilor dinăuntru.

Creatura de pe pervaz scurmă cu degetele o vreme, apoi smulse cadrul cu o mișcare bruscă, lăsând o rană urâtă în zid. Aruncă sticla spartă cu un zgomot catastrofic și sări în podul întunecat.

Încăperea era mare și goală. Un val uriaș de salutări și avertismente o întâmpinară.

În partea cealaltă a încăperii se aflau patru surate. Erau mult mai mari decât ea, membrele lor magnifice făceau ca ale ei să pară pipernicite. Erau legate de pereți cu benzi enorme de metal care le înconjurau mijlocul și câteva dintre membre. Fiecare avea aripile întinse complet, lipite de zid. Fiecare avea propriul desen. Sub fiecare se afla o găleată.

După ce trase puțin de benzi, își dădu seama că nu le putea smulge. Una dintre prizoniere șuieră spre creatura frustrată, solicitându-i atenția. Comunica într-o limbă psihică.

Creatura cea nouă și liberă se îndepărtă așa cum i se spusese și aștepta.

Pe planul sonor comun, se auzeau strigăte și țipete venind din stradă, de acolo unde căzuse fereastra spartă. Se auzea un duduit confuz din clădire. De pe coridorul de dincolo de ușă se auzeau zgomote de fugă. Fragmente de conversație se strecurau prin lemnul gros.

— ... *înăuntru*...

— ... să intru?

— ... oglinzi, nu...

Creatura se retrase și mai departe de suratele ei și se deplasă la capătul opus al încăperii, în spatele ușii. Își plie aripile și aștepta.

Din partea cealaltă se trăgea de ușă. După un moment de ezitare, se izbi de perete și patru oameni înarmați se năpustiră unul după altul. Cu toții își întoarseră privirile de la creaturile prinse de perete. Doi duceau flinte grele, încărcate și armate. Doi erau Refăcuți. În mâinile stângi aveau pistoale, dar din umerii drepți ieșeau țevile uriașe de metal ale unor flinte. Acestea erau îndreptate direct spre spatele fiecărui Refăcut. Le cărau cu grijă și priveau în oglinzile suspendate în fața ochilor de o cască de metal.

Cei doi inși cu arme convenționale purtau și ei căști cu oglinzi, dar priveau pe după ele în întunericul de dinaintea lor.

— Patru molii, totul e bine! strigă un Refăcut cu ciudatul braț-flintă îndreptat spre spate, tot privind prin oglinzi.

— Aici nu-i nimic... răspunse unul dintre bărbați privind înainte spre fereastra distrusă, dar în timp ce vorbea, creatura ieși din umbră și își desfăcu incredibilele aripi.

Cei doi care se uitau înainte priviră uimiți și deschiseră gura să țipe.

— *Sfinte GurăMultă, nu*... reuși unul să rostească, apoi amândoi fură reduși la tăcere de desenele creaturii care se învârtejeau ca un caleidoscop nemilos.

— Ce naiba?... începu un Refăcut și aruncă o privire scurtă înainte. Chipul său se umplu de groază, dar geamătul lui se opri foarte repede când dădu cu ochii de aripile creaturii.

Ultimul Refăcut țipă numele camarazilor și sughiță când aceștia își aruncară armele. Reuși să vadă forma cu colțul ochiului. Creatura din fața lui îi putea simți groaza. Se îndreptă spre el, emițând murmure liniștitoare pe un vector emotiv. O frază se rotea imbecil în mintea lui: *E una în fața mea e una în fața mea...*

Refăcutul încercă să înainteze, cu privirea fixată în oglinzi, dar creatura intră cu ușurință în câmpul lui vizual. Ceea ce se aflase la periferia vederii acum devenise un câmp de unde nu putea scăpa; renunță, privi aripile acelea cu desene violente și gura i se deschise și tremură. Lăsă brațul-flintă în jos.

Cu un bobârnac, creatura liberă închise ușa. Rămase dinaintea celor patru în transă, cu saliva curgându-i dintre fălci. O cerere răstită din partea suratelor captive îi întrerupse gândul pofticios. Îl luă pe fiecare dintre cei patru și îl întoarse cu fața spre moliile prizoniere.

Pentru un scurt moment, când încă nu ajunseseră dinaintea acelor aripi, fiecare avusese o clipă de luciditate, dar acum, subjugați de spectacolul uimitor al celor patru rânduri de aripi, pierdură orice control asupra minții.

Înapoia lor, intrusul îi împinse în dreptul creaturilor care îi înșfăcară, fiecare pe câte unul, cu scurtele membre libere.

Creaturile se hrăniră.

****

Una dintre ele cotrobăi la centura unui paznic după chei și le smulse. Când termină de mâncat, împinse delicat cheia în lacătul care lega banda de metal.

Avu nevoie de patru încercări — degetele nu erau obișnuite să țină cheia și se răsuceau în unghiuri neîndemânatice — dar creatura se eliberă. Se întoarse către celelalte surate și repetă procesul lent până când le eliberă pe toate.

Una câte una se împleticiră spre fereastra spartă. Se opriră și își încordară mușchii atrofiați, proptindu-se în zidul de cărămidă, își desfăcură uimitoarele aripi și se lansară timid afară, îndepărtându-se de eterul uscat ce părea să se scurgă din Coaste. Nou-venita plecă ultima.

Se târî după tovarășele ei; chiar dacă erau epuizate și chinuite, zburau mai repede decât ea. O așteptară făcând cercuri la zeci de metri înălțime, dezmeticindu-se, plutind în derivă pe senzațiile și impresiile care se ridicau dimprejur.

Când umila lor eliberatoare le ajunse din urmă, se depărtară puțin una de alta ca să-i facă loc. Zburară împreună, împărtășindu-și senzațiile, lingând lasciv aerul.

Alunecară după conducătoarea grupului spre Stația Pierzaniei. Se rotiră lent, cinci la număr, tot atâtea câte linii plecau din stație, atrase de masiva prezență profană de sub ei, un culcus mai bun decât avusese vreodată oricare dintre suratele lor. Se clătinară deasupra stației, pocnind din aripi, suflate de vânt, gâdilate de sunetele și energia orașului care mârâia.

Oriunde se uitau, în orice parte a orașului, pe fiecare pod, în fiecare casă veche de cinci sute de ani, în fiecare bazar, în fiecare depozit grotesc de beton și în docuri și taverne și parcuri, peste tot hrana era din abundență.

Era o junglă fără prădători. Un teren de vânătoare.

Capitolul Douăzeci și trei

Isaac nu putea intra în depozit. Înjură încet și împinse obiectul care bloca ușa.

Era după-amiază devreme, a doua zi după succesul pe care îl denumise „marea brânză". Când ajunsese la apartamentul lui Lin cu o seară în urmă, fusese încântat să o găsească acasă. Era obosită, dar la fel de bucuroasă ca și el. Stătuseră în pat timp de trei ore, apoi plecaseră împleticiți spre *Ceasu și Cocoșu*.

Fusese o seară enervant de perfectă. Toți cei pe care Isaac ar fi vrut să-i întâlnească se aflau în Câmpul Poftei și cu toții se opriseră la *C&C* ca să mănânce homar și să bea whiskey sau ciocolată condimentată cu quinner. Erau câteva figuri noi în grup, printre care și Maybet Despărțita, care fusese iertată pentru că îndrăznise să câștige Premiul Shintacost. Drept răspuns, ea vorbise frumos despre articolele lui Derkhan din revistă și făcuse complimente celorlalți.

Lin se relaxase în compania prietenilor deși melancolia ei părea să se adâncească mai degrabă decât să se risipească. Isaac avusese una dintre controversele politice cu Derkhan, care îi strecurase ultimul număr din *Agitatorul Renegat*. Cei câțiva prieteni s-au certat și au mâncat și s-au bătut cu mâncare până la două dimineața, când Isaac și Lin s-au întors la căldura patului și au adormit îmbrățișați.

La micul dejul el i-a povestit despre triumful lui și despre mașina de criză. Ea nu a înțeles pe deplin importanța realizării lui, dar nici nu era de mirare. Isaac era entuziasmat ca niciodată și făcuse tot posibilul să pară și ea la fel. Isaac s-a comportat previzibil, și-a descris proiectul în cel mai neștiințific mod cu putință. S-a simțit mai cu picioarele pe pământ, ca și cum până atunci ar fi trăit într-un vis de prost gust. Detectase potențiale probleme în timp ce explica și era nerăbdător să le rectifice.

Isaac și Lin se despărțiseră cu profundă afecțiune și cu promisiunea de a nu mai lăsa să treacă așa de mult până la o nouă întâlnire.

Iar acum Isaac nu putea intra în atelierul lui.

— Lub! David! Ce dracu' faceți acolo? strigă el și se izbi din nou în ușă.

Când împinse, ușa se deschise puțin, lăsând să treacă o dungă de lumină. Vedea în sfârșit marginea obiectului care bloca ușa.

Era o mână.

Lui Isaac i se opri inima în loc.

— Sfinte! se auzi el strigând în timp ce se lăsa cu toată greutatea pe ușă, făcând-o să cedeze.

Lublamai era întins pe podea în dreptul ușii. Îngenunchie lângă capul prietenului său și îl auzi pe Sinceritate schelălăind undeva departe, între picioarele robotului, pierit de frică.

Isaac îl întoarse pe Lublamai cu fața în sus și oftă ușurat când își simți tovarășul cald și îl auzi respirând.

— Trezește-te, Lub! țipă el.

Ochii lui Lublamai erau deja deschiși. Isaac tresări sub privirea lui impasibilă.

— Lub...? șopti el.

Sub fața lui Lublamai se adunase salivă și chipul prăfuit era brăzdat de urmele scândurilor din podea. Stătea complet relaxat, nemișcat. Isaac îi pipăi gâtul. Pulsul era regulat. Lublamai inspira adânc, făcea o pauză, apoi expira. Parcă ar fi dormit.

Dar Isaac era îngrozit de acea privire imbecilă și goală. Își plimbă mâna pe dinaintea ochilor lui Lublamai, fără să sesizeze niciun răspuns. Îl pălmui, întâi blând, apoi tare. Îi țipă numele.

Capul lui Lublamai se rostogolea dintr-o parte în alta ca un sac cu pietre. Isaac îi strânse mâna și simți ceva lipicios. Mâna lui Lublamai era mânjită cu un strat subțire de lichid. Își mirosi mâna și pufni din pricina mirosului slab de lămâie putredă. Se simți o clipă amețit.

Isaac îi pipăi fața și simți în jurul gurii și al nasului aceeași substanță pe care o crezuse la început salivă.

Niciun strigăt, nicio palmă, nicio rugăminte nu-l trezea pe Lublamai.

Când Isaac ridică în sfârșit privirea și studie încăperea, văzu fereastra de lângă biroul lui Lublamai deschisă, cu sticla spartă și cu pervazul numai așchii. Se repezi spre fereastra spartă, dar nu văzu nimic afară.

În timp ce alerga din colț în colț pe sub pasarela unde se afla laboratorul lui, când în zona lui Lublamai, când în partea lui David, bolborosind idiot către Sinceritate, căutând dovezile unei spargeri, își dădu seama că, pentru o clipă, îi trecuse prin minte un lucru îngrozitor. Se opri. Încet, ridică privirea îngrozit spre scândurile pasarelei.

Un calm de om înspăimântat se lăsă peste el ca o ninsoare. Își simți picioarele mergând spre scara de lemn. Întoarse capul din mers, îl văzu pe Sinceritate adulmecând tot mai aproape de Lublamai, prinzând din nou curaj pentru că nu mai era singur.

Isaac avea impresia că rula cu încetinitorul. Parcă mergea prin apă înghețată.

Urcă treaptă cu treaptă. Nu simți nicio surpriză, ci doar un presentiment atunci când văzu pe fiecare treaptă câte o baltă și zgârieturile proaspete

făcute de ghearele unui intrus. Își auzea inima bătând liniștită și se întrebă dacă nu cumva era amorțit de șoc.

Dar când ajunse sus și se întoarse să vadă cușca deschisă și plasa spartă dinăuntru spre înafară ca niște degete subțiri de metal și când văzu crisalida despicată și goală și dâra de mucus, Isaac icni și un fior rece ca gheața îi înțepeni trupul. Groaza se răspândea în el ca cerneala în apă.

— Pe toți zeii... șopti el printre buzele uscate și tremurânde. Sfinte GurăMultă... ce am făcut?

****

Milițienilor din Noul Crobuzon nu le plăcea să fie văzuți. Ieșeau în uniformele închise la culoare pe timp de noapte ca să-și facă datoria, să culeagă morții din râu. Navele lor aeriene și vagoanele bâzâiau peste oraș. Turnurile lor erau blocate.

Milițienii, apărarea militară a Noului Crobuzon și agenții interni de corecție, apăreau în uniformă, cu masca acoperindu-le complet figura și cu armura neagră, cu scutul și flinta, numai atunci când acționau ca pază în vreun loc sensibil sau în momente de mare urgență. Își purtaseră culorile la vedere în timpul Războiului Piraților și în timpul Revoltelor Sacramundi, când dușmanii atacaseră ordinea orașului dinafară și dinăuntru.

Pentru treburile de zi cu zi se bazau pe reputația lor și pe vasta lor rețea de informatori — recompensele pentru informații erau generoase — și pe ofițerii în uniforme obișnuite. Când lovea miliția, bărbatul care își bea cafeaua, bătrâna care cără plase grele, funcționarul cu guler țeapăn și pantofi lustruiți brusc duceau mâna la ceafă și scoteau cagulele din pliuri invizibile ale hainelor, scoteau flintele din locuri dosite și se aruncau asupra criminalilor. Când un tâlhar se îndepărta în fugă de o victimă care striga, poate că un bătrân cu mustață stufoasă (probabil falsă, își ziceau toți după aceea, de ce nu remarcaseră asta de mai înainte?) îl apuca necruțător de gât și dispărea cu el în mulțime sau într-un turn al miliției.

După aceea, nimeni nu mai putea spune cum arătau agenții deghizați. Și nimeni nu mai vedea funcționarul sau bătrânul din nou, nicăieri în oraș.

Metoda lor de pază se baza pe teama descentralizată.

Prostituata și clientul ei fuseseră găsiți în Mlaștina Bursucului la ora patru dimineața. Cei doi bărbați cu frizură îngrijită care se plimbau pe aleile întunecate cu mâinile în buzunare se opriseră, observând siluetele lor prăbușite sub lumina slabă a unui stâlp. Atitudinea lor se schimbase. Se uitaseră împrejur, apoi se grăbiseră spre fundătură.

Găsiseră perechea năucită zăcând unul peste celălalt, cu ochii goi și respirația mirosind a lămâie trecută. Pantalonii bărbatului erau lăsați pe vine, dezvelindu-i penisul încrețit. Hainele femeii — fusta ei avea un șliț

pe care îl foloseau multe prostituate pentru a termina treaba mai repede — erau intacte. Nou-veniții nu reușiseră să-i trezească, unul rămăsese lângă trupuri și celălalt se topi iute în beznă. Ambii bărbați își trăseseră cagulele pe cap.

Ceva mai târziu, o trăsură neagră se oprise acolo, trasă de doi cai enormi, Refăcuți cu coarne și colți ce luceau plini de bale. Un grup mic de milițieni în uniformă ieșise și, fără o vorbă, trăsese victimele aflate în comă înăuntru, iar trăsura pornise spre Țepușa care se profila peste centrul orașului.

Cei doi bărbați rămăseseră în urmă. Așteptaseră până ce trăsura dispăruse în labirintul străzilor. Apoi se uitaseră împrejur atenți, memorând ce lumini mai erau aprinse în clădirile din preajmă, pe după ziduri și prin parcul cu pomi fructiferi. Satisfăcuți că nu fuseseră văzuți, își scoseseră cagulele și-și băgaseră mâinile în buzunare. Trecuseră imediat în pielea celorlalte personaje, glumind unul cu celălalt și pălăvrăgind, parcă neatenți, reluându-și rondul.

În catacombele de sub Țepușă, perechea de iubăreți era pălmuită și înghiontită, strigată și înjurată. Până dimineață, fusese examinată de un savant milițian care scrisese un raport preliminar.

Toți se scărpinaseră în cap neștiutori.

Raportul savantului, împreună cu informația condensată asupra tuturor crimelor neobișnuite sau serioase, pornise să urce prin turn, oprindu-se la penultimul etaj. Rapoartele ajunseseră iute de-a lungul unui coridor întortocheat fără ferestre, la birourile secretariatului de curte. Ajunseseră la timp, la ora nouă și jumătate.

La douăsprezece minute după ora zece, un tub de vorbit porni să bubuie în stația de vagonete care ocupa etajul superior al Țepușei. Tânărul sergent de gardă era la capătul celălalt al încăperii, reparând un far stricat din fruntea unui vagonet care atârna, la fel ca alte zece, de una dintre șinele suspendate ce formau o rețea complicată sub tavanul înalt. Rețeaua de șine permitea vagonetelor să fie independente unul de altul, să se poziționeze pe una dintre cele șapte linii care explodau prin deschizăturile enorme ordonate la distanțe egale în jurul încăperii. Șinele se aruncau peste fața colosală a Noului Crobuzon.

De acolo de unde stătea, sergentul putea vedea linia ferată pătrunzând în turnul miliției din Sheck la vreo doi kilometri spre sud-vest și trecând mai departe. Văzu un vagonet părăsind turnul, cu mult deasupra caselor, aproape la nivelul ochilor și țâșnind spre Catranul care șerpuia nestatornic spre sud.

Căută din priviri tubul care continua să urle și, găsindu-l, înjură și se grăbi spre cealaltă parte a încăperii. Haina de blană i se desfăcu de vânt.

Chiar și vara, deasupra orașului, în sala deschisă vraiște, ca un gigantic tunel de vânt, era rece. Scoase dopul tubului de vorbit și lătră în pâlnie.

— Da, doamnă Secretară de Curte?

Vocea care se auzea era mică și distorsionată de călătoria prin tubul de metal contorsionat.

— Pregătește-mi vagonetul imediat. Mă duc pe Insula Despicăturii.

****

Ușile către Sala Lemquist, biroul din Parlament al primarului, erau uriașe și încinse cu benzi vechi de fier. În fața Sălii Lemquist stăteau în permanență doi milițieni, dar unul dintre avantajele pe care le avea un post de pază pe coridoarele puterii nu le era la îndemână: nicio bârfă, niciun secret, niciun sunet nu se filtra spre urechile lor prin ușile enorme.

Dincolo de intrare, încăperea era ea însăși imens de înaltă, tapetată cu lemn de culoare închisă de o asemenea calitate extraordinară încât era aproape negru. Portretele foștilor primari dădeau roată pereților, coborând în spirală de la tavanul aflat la o înălțime de zece metri până la doi metri de podea. O fereastră enormă dădea direct spre Stația Pierzaniei și Țepușă; o mulțime de tuburi vocale, mașini de calculat și periscoape telescopice erau așezate în nișe împrejurul camerei, parcă pândind amenințător.

Bentham Rudgutter stătea la biroul lui cu un aer de comandant. Nimeni dintre cei care îl văzuseră în această încăpere nu putea să nege aerul extraordinar de siguranță și de putere absolută pe care îl emana. El era centrul de greutate aici. O știa undeva în adâncul lui și o știau și oaspeții. Proporțiile lui uriașe contribuiau fără îndoială la imaginea aceea.

În fața lui stătea Montjohn Rescue, vizirul, învelit ca întotdeauna în fularul lui gros și aplecându-se să arate ceva pe o hârtie pe care o studiau împreună.

— De două zile, spuse Rescue cu o voce ciudată, nemodulată, cu totul diferită de cea pe care o folosea în discursuri.

— Și ce? spuse Rudgutter, mângâindu-și barbișonul.

— Greva se întețește. Acum, știți, întârzie încărcarea și descărcarea mărfurilor cu cincizeci până la șaptezeci la sută. Dar avem informații că peste două zile greviștii vodyanoi plănuiesc să paralizeze râul. Au de gând să lucreze noaptea, pornind de la fundul apei și urcând. Ceva mai la est de Podul Orzului. Un exercițiu masiv de acva-meșteșug. Vor să sape o tranșee de aer prin apă pe toată lățimea râului. Vor trebui să o întrețină, să re-meșteșugească apa în permanență ca să nu se prăbușească, dar sunt destui și vor lucra în schimburi. Nicio navă nu va putea sări peste tranșee, domnule Primar. Vor tăia toate căile comerciale riverane, pe ambele direcții.

Rudgutter mustăci și-și țuguie buzele.

— Nu putem permite asta, spuse el rațional. Ce fac docherii umani?

— Ăsta e al doilea punct al meu, domnule Primar, continuă Rescue. Mă îngrijorează. Ostilitatea lor inițială a început să dispară. Există un număr în creștere de oameni gata să treacă de partea vodyanoilor.

— A, nu nu nu nu, spuse Rudgutter, clătinând din cap ca un profesor care corecta un elev de obicei bun.

— Ba chiar așa. Evident că agenții noștri sunt mai puternic reprezentați în tabăra umană decât în cea xeniană, iar majoritatea este încă împotrivă sau nedecisă în privința grevei, dar se pare că există o conspirație... întâlniri secrete cu greviștii și simpatizanții lor.

Rudgutter își desfăcu degetele enorme și privi atent textura biroului dintre ele.

— Ai oameni acolo? întrebă el liniștit.

Rescue se juca cu fularul.

— Unul la oameni, răspunse el. E greu să rămâi ascuns între vodyanoi, pentru că de obicei ei nu poartă haine în apă.

Cei doi bărbați tăcură, cugetând.

— Am încercat să lucrăm dinăuntru, spuse Rudgutter până la urmă. Asta e cea mai serioasă grevă care a amenințat orașul în ultima sută de ani. Cu toate că nu-mi face nicio plăcere, se pare că trebuie să dăm un exemplu...

Rescue dădu din cap solemn.

Unul dintre tuburile de vorbit din biroul primarului bocăni. Primarul ridică din sprâncene și scoase dopul.

— Davinia? întrebă el.

Vocea lui era o capodoperă de insinuare. Într-un singur cuvânt îi spusese secretarei că fusese surprins că îl întrerupsese în ciuda instrucțiunilor pe care i le dăduse să nu fie deranjat, dar că avea mare încredere în ea și era destul de sigur că avea un motiv excelent să-i încalce ordinul, motiv pe care ar fi bine să i-l comunice imediat.

Vocea goală, însoțită de ecou, se auzi mică și subțire.

— Ei! Firește, firește, exclamă blând primarul, apoi astupă tubul și aruncă o privire spre Rescue. Ce moment perfect, spuse el. Vine secretara de curte.

Ușile enorme se crăpară scurt și secretara de curte intră, aplecând fruntea în chip de salut.

— Eliza, spuse Rudgutter. Te rog să ni te alături.

Arătă spre scaunul de lângă Rescue.

Eliza Stem-Fulcher se apropie cu pași mari de birou. Era imposibil să-i ghicești vârsta. Chipul nu avea practic nicio cută, trăsăturile puternice sugerând probabil vreo treizeci și cinci de ani. Părul, totuși, era alb, doar

cu o ușoară presărare de negru; cândva avusese o altă nuanță. Purta un costum civil închis la culoare, a cărui tăietură era isteț aleasă ca să sugereze o uniformă de milițian. Trăgea ușor dintr-o pipă albă de ceramică cu coadă lungă de vreo jumătate de metru. Tutunul ei era aromat.

— Domnule Primar. Domnule Adjunct, salută ea și se așează, scoțând un dosar de sub braț. Iertați-mă că vă întrerup fără să mă fi anunțat din timp, dar am crezut de cuviință să vedeți asta imediat. Și dumneata, Rescue. Mă bucur că ești aici. Se pare că avem... o situație de criză.

— Și noi spuneam același lucru, Eliza, făcu primarul. Vrei să-mi spui despre greva din port?

Stem-Fulcher îl privi în ochi în timp ce îi înmână câteva hârtii din dosar.

— Nu, domnule Primar. Ceva cu totul diferit.

Vocea ei era rezonantă și aspră.

Puse pe birou raportul unei crime. Rudgutter îl trase între el și Rescue și se întoarseră amândoi să-l citească. După un minut, Rudgutter ridică privirea.

— Două persoane într-un fel de comă. Circumstanțe ciudate. Presupun că vrei să-mi mai arăți ceva?

Stem-Fulcher îi înmână o altă hârtie. Citi din nou împreună cu Rescue. De această dată, reacția fu aproape imediată. Rescue șuieră și se mușcă de peretele interior al obrazului, concentrat. Aproape în același timp, Rudgutter oftă în semn de înțelegere.

Secretara de Curte îi privea impasibilă.

— Evident că spioana noastră din biroul domnului Motley nu știe ce se petrece. E complet confuză. Dar fragmentele de conversație pe care și le-a notat... vezi asta? „*Moalele* au evadat...?“ Cred că putem cădea de acord că a interpretat greșit cuvântul și cred că știm cu toții ce s-a spus de fapt.

Rudgutter și Rescue citiră și recitiră raportul în tăcere.

— Am adus raportul științific pe care l-am cerut la începutul proiectului MN, studiul de fezabilitate.

Stem-Fulcher vorbea repede, fără emoție. Aruncă raportul pe birou.

— Am subliniat unele fraze relevante.

Rudgutter deschise raportul legat cu sfoară. Unele cuvinte și fraze erau încercuite cu roșu. Primarul trecu iute peste ele.

pericol extrem... în caz de evadare... prădătoare nenaturale

... absolut catastrofic...

... rasă...

Capitolul Douăzeci și patru

Primarul Rudgutter întinse mâna și scoase din nou dopul tubului de vorbit.

— Davinia, spuse el. Anulează-mi toate întâlnirile pe astăzi... nu, mai bine pe azi și mâine. Scuză-te acolo unde este nevoie. Nu mă deranjezi decât dacă explodează Stația Pierzaniei sau ceva de genul ăsta. Ai înțeles?

Puse la loc dopul și privi spre Stem-Fulcher și Rescue.

— Ce dracu', ce Sfântu' GurăMultă, ce mama mă-sii crede Motley că face? Am crezut că individul e un profesionist...

Stem-Fulcher dădu din cap.

— Evenimentul s-a petrecut pe când aranjam transferul, spuse ea. I-am verificat activitatea — cea mai mare parte e împotriva noastră, trebuie să subliniez — și am ajuns la concluzia că este la fel de capabil ca și noi să asigure securitatea. Nu e un prost.

— Știm cine a făcut asta? întrebă Rescue.

Stem-Fulcher ridică din umeri.

— Poate fi un rival, Francine sau Judix sau altul. Dacă e așa, s-au întins mai mult decât le e plapuma...

— Bine.

Rudgutter o întrerupse pe un ton poruncitor. Stem-Fulcher și Rescue se întoarseră spre el și așteptară. El își strânse pumnii, puse coatele pe masă și închise ochii, concentrându-se atât de puternic încât fața îi părea gata să crape.

— Bine, repetă el și deschise ochii. În primul rând trebuie să aflăm cu cine avem de-a face în cazul în care situația este cea pe care o credem. Ar putea părea evident, dar trebuie să fim sută la sută siguri. În al doilea rând, trebuie să găsim o strategie pentru a rezolva situația repede și fără zgomot. Acum, pentru al doilea obiectiv, cu toții știm că nu ne putem baza pe trupele umane de miliție sau pe Refăcuți — nici măcar pe xenieni. Toți au același tip psihic de bază. Toți sunt *hrană*. Sunt sigur că vă mai amintiți primele noastre teste de atac și apărare...

Rescue și Stem-Fulcher dădură repede din cap. Rudgutter continuă.

— Bine. Zombii ar putea fi o posibilitate, dar aici nu e Cromlech; nu avem capacitatea industrială de a-i crea în numărul și de calitatea pe care o dorim. Mi se pare mie că primul obiectiv nu poate fi îndeplinit satisfăcător dacă ne bazăm pe operațiunile noastre obișnuite de spionaj. Avem nevoie de acces la diferite informații. Așa că, din două motive, trebuie să cerem

asistență din partea unor agenți mai buni — este vital ca ei să aibă un model psihic diferit de al nostru. Cred că există doar doi agenți posibili și nu avem altă șansă decât să contactăm măcar unul dintre ei.

Tăcu, cercetându-i din ochi, pe rând, pe Stem-Fulcher și Rescue. Așteptă argumente contrare din partea lor. Nu apăru niciunul.

— Ne-am înțeles? întrebă el încet.

— Vorbim despre ambasador, nu? spuse Stem-Fulcher. Și despre mai cine?... Să nu-mi spuneți că e vorba de Țesător?

Ochii ei se lărgiră de uimire.

— Să sperăm că nu va trebui să ajungem la asta, spuse Rudgutter pe un ton împăciuitor. Dar așa e, ei sunt cei doi... agenți la care mă gândesc. În ordinea asta.

— De acord, spuse Stem-Fulcher iute. Atâta timp cât respectăm ordinea asta. Țesătorul... pentru dumnezeu! Hai să vorbim cu ambasadorul.

— Montjohn? se întoarse Rudgutter spre adjunctul lui.

Rescue încuviință încet, jucându-se cu fularul.

— Ambasadorul, spuse el încet. Să sperăm că n-o să mai avem nevoie de altcineva.

— Cu toții sperăm asta, Adjunctule, spuse Rudgutter. Cu toții.

****

Între etajele unsprezece și paisprezece ale Aripii Mătrăgunii din Stația Pierzaniei, deasupra unuia dintre cele mai puțin populare magazine comerciale specializat pe țesături vechi și batice străine, sub o serie de turele părăsite de mult, se afla Zona Diplomatică.

Multe dintre ambasadele Noului Crobuzon se aflau în altă parte, firește: clădiri baroce în Groapa Mare sau Cartierul Buimăcelii de Est sau Colina Drapelului. Dar câteva se aflau aici în stație: destule cât să dea nume etajelor acelora.

Aripa Mătrăgunii era ca o cetate aproape complet izolată de restul. Coridoarele sale descriau un pătrat uriaș de beton în jurul unui spațiu central pe fundul căruia se afla o grădină neîngrjită, o junglă de copaci și flori exotice de pădure. Copiii alergau pe cărări și se jucau în acest parc protejat în vreme ce părinții lor făceau cumpărături, călătoreau sau lucrau. Zidurile se înălțau enorme în jurul lor, făcând parcul să pară ca o tufă de mușchi de pe fundul unei fântâni secate.

Din coridoarele de la etajele superioare se deschideau rânduri de camere interconectate. Multe fuseseră birouri ministeriale la un moment dat. Pentru scurt timp, fiecare fusese cartierul general al vreunei mici companii. Apoi au stat goale timp de mulți ani, până ce mucegaiul și mizeria au fost curățate și s-au mutat ambasadorii. Trecuse ceva mai mult de două secole

de când diferitele guverne din Rohangi au înțeles că diplomația este mult mai preferabilă războiului.

Ambasade în Noul Crobuzon existaseră cu mult timp înainte. Dar după ce măcelul din Suroch a pus capăt unui război numit Războiul Piraților sau Războiul Lent sau Războiul Fals, numărul țărilor și orașelor-stat care încercau să iasă din conflicte prin negocieri a crescut enorm. Emisari au venit din toate părțile continentului și de dincolo de ocean. Etajele părăsite ale Aripii Mătrăgunii fuseseră invadate de nou-veniți și de consulatele mai vechi care se mutau ca să fie mai aproape de sursa afacerilor diplomatice.

Chiar și numai pentru a părăsi lifturile și scările de la etajele Zonei trebuia să treci printr-o serie de controale. Pasajele erau reci și liniștite, marcate doar de câteva uși și insuficient luminate de jeturi de gaz. Rudgutter, Rescue și Stem-Fulcher pășeau pe coridoarele goale ale etajului doisprezece. Erau însoțiți de un omuleț cu ochelari groși care se strecura în spatele lor, nereușind să țină pasul, cărând o servietă imensă.

— Eliza, Montjohn, spuse Primarul Rudgutter din mers, acesta este Fratele Sanchem Vansetty, unul dintre cei mai capabili karciști.

Rescue și Stem-Fulcher aplecară capul în semn de salut. Vansetty nici nu-i băgă în seamă.

Nu toate camerele din Zona Diplomatică erau ocupate. Dar unele uși aveau plăci de alamă proclamându-se teritoriu suveran al unei țări sau alteia — Tesh sau Khadoh sau Gharcheltist — dincolo de care erau apartamente uriașe ce se întindeau pe mai multe etaje; case separate înăuntrul turnului. Unele încăperi erau la mii de kilometri de capitalele lor. Unele erau goale. De exemplu, prin tradiție, ambasadorul din Tesh trăia ca un vagabond în Noul Crobuzon, comunicând cu oficialitățile prin poștă. Rudgutter nu-l întâlnise niciodată. Alte ambasade erau părăsite din lipsă de fonduri sau de interes.

Dar multe din afacerile de aici erau de o importanță covârșitoare. Apartamentele conținând ambasadele din Myrshock și Vadaunk fuseseră extinse în anii trecuți, pentru a face mai mult loc birourilor și spațiilor necesare pentru întreținerea relațiilor comerciale. Camerele adăugate ieșeau ca niște tumori urâte din pereții interiori ai etajului unsprezece, umflându-se precar peste grădină.

Primarul și însoțitorii lui trecură de ușa marcată *Federația Comercială a Crabilor din Salkrikaltor*. Coridorul vibra sub bătăile unei mașinării uriașe nevăzute. Erau enormele pompe de aburi care lucrau ore întregi zi de zi, trăgând apă sărată proaspătă din Golful de Fier aflat la douăzeci și cinci de kilometri depărtare pentru ambasadorul crab și aruncând apa lui murdară în râu.

Pasajul era întortocheat. Părea să meargă la nesfârșit dacă îl priveai dintr-un unghi sau ți se părea scurt privit din alt unghi. Din loc în loc se desprindeau ramuri, ducând spre alte ambasade mai mici sau spre magazii sau spre ferestre acoperite cu plăci de lemn. La capătul coridorului principal, dincolo de ambasada crabilor, Rudgutter conduse grupul pe una dintre aceste ramuri. Aceasta înainta puțin, se răsucea, tavanul îi cobora dramatic din pricina unor scări de la etajul de deasupra care mergeau în aceeași direcție și se termina cu o ușiță nemarcată.

Rudgutter privi înapoi ca să se asigure că el și tovarășii lui nu erau urmăriți. Doar o scurtă distanță din pasaj era vizibilă și păreau singuri.

Vansetty scoase cretă și creioane colorate din buzunare. Scoase un fel de ceas din buzunarul de la jiletcă și îl deschise. Cadranul era împărțit în nenumărate secțiuni complicate. Avea șapte limbi de diferite lungimi.

— Trebuie să iau în calcul variabilele, domnule Primar, murmură Vansetty, studiind funcționarea complicată a obiectului; părea să vorbească mai mult cu sine decât cu Rudgutter sau cu altcineva. Aspectele pentru astăzi sunt destul de urâte... Un front de presiune înaltă se mișcă prin eter. Poate aduce furtuni de forță de oriunde, din abis sau din spațiul-nul. Aspecte grele și pentru ținuturile mărginașe. Hmm...

Vansetty făcu niște calcule pe spatele unui carnețel.

— Bine, se răsti el și ridică privirea spre cei trei miniștri.

Începu să mâzgălească semne complicate, stilizate pe bucăți groase de hârtie, rupându-le pe măsură ce le termina și întinzându-le spre Stem-Fulcher, Rudgutter, Rescue; pe ultima o păstră pentru el.

— Puneți astea peste inimă, spuse el și își strecură bucata de hârtie pe sub cămașă. Cu simbolul în sus.

Deschise servieta veche și scoase niște diode ceramice groase. Se așeză în mijlocul grupului și înmână câte una fiecăruia — „țineți-o cu *mâna stângă* și să n-o scăpați...“ — apoi înfășură fir de cupru strâns în jurul lor pe care îl atașă la un motor portabil cu mecanism de ceas pe care îl scoase din servietă. Citi indicațiile de pe ciudatul aparat de măsură, potrivi niște cadrane și noduli ai motorului.

— Bine, acum pregătiți-vă, spuse el și apăsă butonul care pornea mașinăria.

Arcuri mici de energie se răspândiră multicolore de-a lungul firelor și între diode. Toți cei patru erau cuprinși într-un triunghi de curent. Părul de pe cap li se ridica ușor la vârfuri. Rudgutter înjura și transpira.

— Avem doar o jumătate de oră înainte să se consume, spuse iute Vansetty. Ar trebui să ne grăbim, nu?

Rudgutter întinse mâna dreaptă și deschise ușa. Cei patru se deplasară înainte, păstrându-și poziția relativă unul față de altul, menținând forma triunghiului. Stem-Fulcher închise ușa după ei.

Era o încăpere cufundată complet în beznă. Vedeau numai datorită strălucirii slabe venind de la arcurile de energie, până ce Vansetty își atârnă mașinăria de gât cu o curea și aprinse o lumânare. În lumina ei slabă, camera de patru pe trei metri era prăfuită și absolut goală, în afara unui birou vechi și a unui scaun la capătul îndepărtat și a unui boiler bâzâind ușor lângă ușă. Nu erau ferestre, nici rafturi, nimic. Aerul era stătut.

Din geantă, Vansetty scoase o mașinărie ciudată. Grămezile de fire și benzi metalice, nodurile de sticlă multicoloră erau complicate și frumos lucrate. Utilizarea ei era neclară. Vansetty se aplecă scurt peste cerc și se cuplă la o valvă din boilerul de lângă ușă. Trase de un levier din partea de sus a mașinăriei care începu să zumzăie și să clipească.

— Firește, în trecut, înainte să mă apuc de această profesie, trebuia să folosești o ofrandă vie, explică el în vreme ce desfăcea o spiră de fire din partea de jos a mașinăriei. Dar nu suntem sălbatici, nu? Știința e un lucru minunat. Drăguța asta — bătu el mândru cu palma peste mașină — este un amplificator. Mărește semnalul de ieșire din mașină de două sute — două sute zece ori și o transformă într-o formă de energie eterică. Trimite asta prin fire, așa că...

Vansetty aruncă firul desfășurat în colțul îndepărtat al încăperii, în spatele biroului.

— Și gata! Ofrandă fără victime!

Zâmbi triumfător, apoi își îndreptă atenția spre cadranele și manetele micii mașinării și începu să le răsucească și să le apese cu atenție sporită.

— Nici nu mai e nevoie să învățăm limbaje stupide, murmură el. Invocațiile sunt acum automate. De fapt noi *nu mergem* nicăieri, înțelegeți? Nu suntem nici abisonauți și nici nu manevrăm *destulă* energie ca să facem un salt transplantropic adevărat. Nu facem decât să ne uităm pe o fereastră și să-i lăsăm pe cei din Iad să vină la noi. Dar dimensionalitatea acestei camere o să fie destul de instabilă o vreme, așa că stați înăuntrul zonei de protecție și nu vă foiți prea mult. Ați înțeles?

****

Degetele lui Vansetty alunecară peste cutie. Timp de două, trei minute nu se întâmplă nimic. Nu se simțea decât căldura și duduitul boilerului și șuieratul mașinăriei din mâinile lui Vansetty. Peste toate, bătaia nerăbdătoare din picior a lui Rudgutter.

Apoi încăperea porni să se încălzească vizibil

Se simți un tremur adânc, subsonic. O insinuare de lumină roșcată și fum. Sunetele deveniră înfundate, apoi brusc limpezi.

Un moment de dezorientare și o lumină roșie ca de marmură ce se scurgea peste toate suprafețele, mișcându-se constant ca o apă sângerie.

Ceva fâlfâi. Rudgutter privi în sus, căutând în aerul care părea brusc apăsător și foarte uscat.

Un bărbat greoi într-un costum perfect negru apăru în spatele biroului.

Se aplecă în față ușor, cu coatele sprijinite pe dosarele cu care se umpluse brusc biroul. Aștepta.

Vansetty se uită peste umărul lui Rescue și arătă cu degetul mare spre apariție.

— Excelența Sa Infernală, declară el, Ambasadorul Iadului.

****

— Domnule Primar Rudgutter, spuse demonul cu o voce joasă, plăcută. Ce bine să vă văd din nou. Tocmai lucram la niște hârțoage.

Oamenii ridicară privirea cu un tremur de neliniște.

Vocea ambasadorului avea ecou; la o jumătate de secundă, cuvintele se repetau, parcă țipate de un prizonier torturat. Ecoul era slab. Se auzea de după zidul încăperii, ca și cum ar fi venit de la kilometri întregi prin văpăi nepământene dintr-un șanț al Iadului.

— Ce pot să fac pentru dumneata? continuă el (*Ce pot să fac pentru dumneata?* veni urletul fără suflet). Încă te mai întrebi dacă ni te vei alătura după ce o să mori? zâmbi ușor ambasadorul.

Rudgutter îi răspunse tot printr-un zâmbet și clătină din cap.

— Cunoașteți părerea mea asupra acestui punct, domnule ambasador, replică el plat. Mi-e teamă că nu am să mă las atras de ofertă. Nu-mi pot provoca teamă existențială, doar știi.

Râse politicos, iar ambasadorul îi răspunse la fel. Ca și ecoul oribil.

— Sufletul meu, dacă există suflet, îmi aparține. Nu este al dumitale să-l pedepsești sau să-l dorești. Universul este un loc ceva mai capricios de atât... Te-am mai întrebat, ce crezi că se întâmplă cu demonii când mor *ei*? Știm amândoi că este posibil.

Ambasadorul plecă fruntea în semn de politețe.

— Ești așa un modernist, domnule Primar Rudgutter, spuse el. N-am să discut în contradictoriu cu dumneata. Te rog să-ți amintești doar că oferta mea rămâne valabilă.

Rudgutter dădu din mână nerăbdător. Era concentrat. Nu tresări la țipetele care stârneau mila ce învăluiau vorbele ambasadorului. Și nu se lăsă speriat când imaginea ambasadorului se transformă preț de o fracțiune de secundă în... altceva.

I se mai întâmplase asta. De fiecare dată când clipea, preț de o fracțiune de secundă vedea încăperea și pe cei dinăuntru într-un fel complet diferit. Prin pleoape, Rudgutter văzu înăuntrul unei cuști cu gratiile șerpuind; arcuri de forță incredibilă, un vârtej de căldură. Pe locul ambasadorului, Rudgutter zări o formă monstruoasă. Un cap de hienă îl privea, cu limba afară. Piept cu colți. Copite și gheare.

Aerul uscat din cameră nu-l lăsa să țină ochii deschiși multă vreme; trebuia să clipească. Nu băgă în seamă scurtele viziuni. Trată ambasadorul cu respect. Aceeași atitudine adoptase și demonul.

— Domnule ambasador, sunt aici din două motive. Unul este să transmit stăpânului dumitale, Diabolica Sa Majestate, Țarul Iadului, salutul respectuos al locuitorilor Noului Crobuzon. Fără știrea lor.

Ambasadorul se aplecă grațios drept răspuns.

— Celălalt este să vă cer sfatul.

— Ne ajutăm întotdeauna vecinii cu mare plăcere, domnule Primar Rudgutter. Mai ales pe aceia ca dumneavoastră, cu care Maiestatea Sa are bune relații.

Ambasadorul își frecă bărbia, așteptând.

— Douăzeci de minute, domnule Primar, șuieră Vansetty la urechea lui Rudgutter.

Rudgutter își împreună palmele ca într-o rugăciune și privi gânditor spre ambasador. Simțea bufee de forță.

— Vedeți, avem un fel de problemă. Avem motive să credem că a fost o... evadare, să-i spunem. Ceva ce dorim foarte mult să prindem din nou. Am vrea să vă cerem ajutorul.

— Ce vrei de fapt, domnule Primar? Răspunsuri Adevărate? întrebă ambasadorul. În condițiile obișnuite?

— Răspunsuri Adevărate... și poate mai mult de atât. O să vedem.

— Plata acum sau mai târziu?

— Domnule ambasador, spuse Rudgutter politicos. Nu vă ajută memoria. Am un credit de două întrebări.

Ambasadorul îl privi un moment și râse.

— Așa este, domnule Primar. Vă rog să mă iertați. Continuați.

— Există în acest moment reguli neobișnuite, domnule ambasador? întrebă direct Rudgutter.

Demonul clătină din cap (*din capul de hienă cu limba trecându-i peste buze*) și zâmbi.

— E meluarie, domnule Primar, explică el simplu. Regulile obișnuite de meluarie. Cinci cuvinte pe dos.

Rudgutter dădu din cap. Se concentră puternic. *Trebuie să nimeresc cuvintele perfect. Ce joc de copii tâmpiți*, gândi el în treacăt. Apoi vorbi repede și fără emoție, privind calm în ochii ambasadorului.

— Evadării natura corect presusus am?

— Da, replică demonul pe loc.

****

Rudgutter se întoarse scurt, privi plin de înțeles spre Stem-Fulcher și Rescue. Ei dădură din cap, cu chipuri serioase și încruntate.

Primarul se întoarse din nou spre demonul ambasador. Se uitară unul la altul fără să-și vorbească.

— Cincisprezece minute, șopti Vansetty.

— Unii dintre colegii mei mai... de modă veche s-ar uita foarte întrebător la mine că ți-am numărat „am" drept un cuvânt, spuse ambasadorul. Dar sunt un liberal, zâmbi el. Dorești să pui ultima întrebare?

— Nu cred, domnule ambasador. Am s-o păstrez pentru altă dată. Am o propunere.

— Continuă, domnule Primar.

— Ei bine, cunoști natura chestiei care a evadat și poți înțelege îngrijorarea noastră pentru a remedia situația cât se poate de repede.

Ambasadorul dădu din cap.

— Înțelegi de asemenea că ne este greu să acționăm și că timpu-i prețios pentru noi... Propun să angajăm o parte dintre voi să ne ajute să-i adunăm pe evadați.

— Nu, spuse ambasadorul simplu.

Rudgutter clipi.

— Încă nu am discutat condițiile, domnule ambasador. Vă asigur că pot face o ofertă foarte generoasă...

— Mi-e teamă că nu se poate pune problema. Niciunul dintre noi nu este disponibil.

Ambasadorul îl privea impasibil pe Rudgutter.

Primarul rămase gânditor. Dacă ambasadorul se târguia, o făcea altfel decât până acum. Rudgutter uită de sine, închise ochii să gândească, dar îi deschise imediat din pricina priveliștii monstruoase și a celeilalte forme a ambasadorului. Încercă din nou.

— Aș putea să merg mai sus... să zicem la...

— Domnule Primar, nu înțelegi, spuse ambasadorul.

Vocea îi era impasibilă, dar părea agitată.

— Nu contează câte unități de marfă ne poți oferi și nici în ce condiții. Nu suntem disponibili pentru treaba asta. Nu ni se potrivește.

Se lăsă o tăcere lungă. Rudgutter privi cu neîncredere spre demonul din fața lui. Începu să priceapă ce se întâmpla. În lumina sângerie îl văzu pe ambasador trăgând un sertar și scoțând un teanc de hârtii.

— Dacă ați terminat, domnule Primar, continuă el încet, eu am treabă.

Rudgutter așteptă să dispară rezonanța aceea jalnică a ecoului, care îi făcea greață. *Eu am treabă treabă treaaabăăăă...*

— O, da, da, domnule ambasador, spuse el. Ne pare rău că v-am reținut. Sper să vorbim din nou cât de curând.

Ambasadorul înclină politicos capul, apoi scoase un creion din buzunarul interior și începu să marcheze hârtiile. Înapoia lui Rudgutter, Vansetty umbla la manete și butoane și podeaua începea să tremure ca la un cutremur. Un bâzâit se amplifică în jurul oamenilor înghesuiți, adăpostiți în micul lor câmp de energie. Aerul stătut vibra.

Ambasadorul se umflă, se sparse și dispăru într-o clipă, ca o heliotipie în foc. Lumina roșiatică se evaporă ca și cum s-ar fi scurs prin o mie de crăpături în pereții biroului prăfuit. Întunericul se închise în jurul lor ca o capcană. Lumânarea lui Vansetty pâlpâi și se stinse.

****

Verificând să nu fie observați, Vansetty, Rudgutter, Stem-Fulcher și Rescue ieșiră împleticiți din încăpere. Aerul era delicios de răcoros. Petrecură un minut să-și șteargă sudoarea de pe față, să-și aranjeze hainele care fuseseră deranjate de vânturile din alte planuri.

Rudgutter clătina din cap cu uimire nedisimulată.

Miniștrii săi își reveniră și se întoarseră spre el.

— M-am întâlnit cu ambasadorul de vreo douăsprezece ori în ultimii zece ani, spuse Rudgutter, dar niciodată nu l-am văzut comportându-se așa. La naiba cu aerul ăla uscat! adăugă el, frecându-se la ochi.

Cei patru se întoarseră pe coridorul strâmt, ajunseră în holul principal și se îndreptară spre lift.

— Cum s-a comportat? întrebă Stem-Fulcher. Eu nu l-am văzut decât o singură dată. Nu sunt obișnuită.

Rudgutter mustăci din mers, trăgând cu mâna de barbă. Ochii îi erau injectați. Nu-i răspunse imediat lui Stem-Fulcher.

— Sunt două lucruri de spus: unul demonologic și unul practic și imediat.

Rudgutter vorbea pe un ton exact, fără inflexiuni, cerând atenție din partea miniștrilor săi. Vansetty o luă repede înainte, treaba lui fiind terminată.

— Primul lucru ar putea lămuri anumite aspecte ale psihicului și ale comportamentului creaturilor din Iad. Ați auzit amândoi ecoul, nu? O vreme

am crezut că o face ca să mă intimideze. Ținești minte distanța enormă pe care trebuie să o străbată sunetul acela. Știu, spuse el repede, ridicând mâna, nu e chiar un sunet adevărat și nicio distanță metrică, dar acestea reprezintă analogii extraplanare și cele mai multe analogii respectă aceleași reguli. Așa că luați în calcul ce distanță are de străbătut, din fundul Puțului până în camera aceea. E nevoie de ceva timp pentru asta... Cred că „ecoul" este ceea ce se rostește la început. Cuvintele elocvente pe care le auzim din gura ambasadorului... abia acelea sunt adevăratul ecou. Acelea sunt reflexiile distorsionate.

Stem-Fulcher și Rescue tăceau. Se gândeau la țipetele, la tonul torturat și maniacal pe care îl auziseră afară, la chirăiala idioată care părea să ia peste picior rafinamentul diabolic al ambasadorului...

Aceea să fie oare vocea adevărată?

— Mă întreb dacă nu cumva ne-am înșelat gândind că au un profil psihic diferit de al nostru. Poate că sunt comprehensibili. Poate gândesc ca noi. Iar al doilea lucru, ținând minte ceea ce am spus mai înainte și ținând minte că ecoul ne-ar putea da indicații despre starea mentală a demonilor, mi se pare că la sfârșit, când am încercat să negociez, ambasadorul era *speriat*... de aceea nu a vrut să ne ajute. De aceea ne-a lăsat să ne descurcăm singuri. *Pentru că demonii se tem de ceea ce noi avem de gând să vânăm.*

Rudgutter se opri și se întoarse spre tovarășii lui. Cei trei se uitară unul la altul. Chipul lui Stem-Fulcher se încruntă o secundă, apoi își reveni. Rescue era impasibil ca o statuie, dar se juca în continuare cu fularul. Rudgutter dădu din cap în timp ce ei cugetau.

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Prin urmare..., spuse Rudgutter tăios, bătând din palme. Nu ne mai rămâne decât Țesătorul.

Capitolul Douăzeci și cinci

În noaptea aceea, în orele de beznă de după o ploaie scurtă care udase orașul cu apă murdară, ușa lui Isaac se deschise. Strada era goală. Câteva minute nu se mișcă nimic. Doar păsări de noapte și lilieci. Lumina de gaz pâlpâia.

Robotul rulă nesigur în noaptea adâncă. Valvele și pistoanele îi erau învelite în cârpe și pături, acoperind zgomotul trecerii lui. Înainta repede și nesigur din pricina angrenajelor îmbătrânite.

Traversă tremurând străzile lăturalnice, trecu pe lângă beţivani care sforăiau sau care delirau. Jeturile gălbui de gaz se reflectau fantomatic pe carcasa lui de metal plesnit.

Robotul își făcu iute drum sub viaductul căii ferate. Dâre nehotărâte de nori ascundeau navele aeriene care stăteau la pândă. Robotul coborî ca un profet spre Catran, râul prins în capcana stâncilor fără vârstă de sub oraș și forțat să șerpuiască.

Ore după ce dispăru peste Podul Cocoșat în partea de sud a orașului, când cerul întunecat se pătă cu răsărit de soare, robotul se întoarse scârțâind în Mlaștina Bursucului. Sincronizarea lui fusese riscantă. Intră și încuie ușa doar cu puțin timp înainte ca Isaac să se întoarcă după o noapte întreagă de căutări frenetice; îi căutase pe David și pe Lin, pe Yagharek și pe Lemuel Porumbelul, pe toți cei care l-ar fi putut ajuta.

****

Lublamai stătea pe o canapea pe care Isaac o improvizase din două scaune alăturate. Isaac intră în depozit și se duse direct la prietenul lui nemișcat; nu se vedea nicio îmbunătățire. Lublamai nici nu dormea, nici nu era treaz. Privea.

Nu trecu mult și David apăru în laborator. Dăduse în plimbarea lui de aseară peste unul dintre mesajele pe care Isaac le răspândise în oraș.

Se așeză la fel de tăcut ca și Isaac, privind la prietenul lipsit de gândire.

— Nu-mi vine să cred că te-am lăsat s-o faci, spuse el amorțit.

— La dracu', David, tu crezi că eu nu m-am tot gândit... Am lăsat creatura aia să scape...

— Ar fi trebuit să știm că o să se întâmple asta, șuieră David.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Ai chemat vreun doctor? spuse David.

— Primul lucru pe care l-am făcut. Phorgit, de peste drum, am mai avut de-a face cu el și altădată. L-am spălat puțin pe Lub, i-am șters mizeria de pe față... Phorgit n-a știut ce să-i facă. L-a pus la nu-știu-ce aparate și i-a făcut o mulțime de analize... A ajuns la concluzia că habar n-are. „Învelește-l și hrănește-l, dar tot așa de bine s-ar putea să aibă nevoie de răcoare și să nu-i dai nimic de mâncare...“ Aș putea să-i aduc pe unul din tipii de la universitate să-l studieze puțin, dar nu cred că are vreo șansă...

— Ce i-a făcut creatura?

— Asta e, David. Asta-i întrebarea, nu?

Se auzi un zgrepțănat la fereastra spartă. Isaac și David întoarseră privirea spre CinăÎnDoi care-și băgase capul hidos înăuntru.

— La naiba, spuse Isaac exasperat. Uite ce-i, CinăÎnDoi, nu e momentul potrivit, pricepi? Vorbim mai târziu.

— Numa' mă uitam, șefu'..., rosti CinăÎnDoi cu o voce plângăreață, complet diferită de exuberanța lui dintotdeauna. Voiam doar să văd ce face Lublub.

— Ce? spuse Isaac sărind în picioare. Ce ai cu el?

CinăÎnDoi scheună trist și gemu.

— Nu eu, conașu', nu-i vina mea... mă-ntrebam dacă e mai bine după ce dihania i-o mâncat fața...

— CinăÎnDoi, tu erai aici?

Garguiul încuviință supărat și se trase mai aproape, balansându-se pe pervazul ferestrei.

— Ce s-a întâmplat? Nu suntem supărați pe tine, CinăÎnDoi... vrem doar să știm ce ai văzut...

CinăÎnDoi se smiorcăi și clătină trist din cap. Sughița ca un copil; se îmbufnă și vorbi cu capul în piept.

— Dihania a venit pe scări și a fluturat din aripile hâde care te amețesc și cu dinți mari și... cu gheare peste tot și cu limba mare mare de tot... și eu... domnu' Lublub l-a văzut prin oglindă și s-a întors și a rămas... tâmp... și eu m-am uitat... capu' meu văleu și când m-am trezit dihania vârâse limboiul în mufa lu' domnu Lub și multe plescăieli în capu' meu și eu... am șters-o, nu puteam să fac nimic, mă jur... mi-o fost frică...

CinăÎnDoi începu să plângă ca un copil mic, cu lacrimi și muci.

Când ajunse acolo Lemuel Porumbelul, CinăÎnDoi încă se mai smiorcăia. Nicio glumă și nicio amenințare și nicio recompensă nu reuși să-l potolească pe gargui. Până la urmă se culcă, ghemuit, ca un copil epuizat de plâns.

****

— M-am păcălit venind aici, Isaac. Mi-ai trimis un mesaj că ai o afacere profitabilă pentru mine.

Lemuel îl privi pe Isaac cu un aer speculativ.

— La naiba, Lemuel, rahat cu ochi ce ești, explodă Isaac. Asta ți-e grija? Să te ia dracu', o să-ți primești răsplata. Acu' e mai bine? Ascultă-mă... Cineva a fost *atacat* de o creatură care a ieșit dintr-o larvă pe care *tu mi-ai procurat-o*, și trebuie să oprim creatura înainte să mai atace pe *altcineva*, și mai trebuie să *aflăm* ce este, de unde vine, și asta *repejor*. Mă pricepi, bătrâne?

Lemuel nu era intimidat de această ieșire.

— Uite ce-i, nu poți arunca vina pe mine... începu el înainte ca Isaac să-l întrerupă cu un strigăt de enervare.

— La dracu', Lemuel, nu te scoate nimeni vinovat, cretinule! Dimpotrivă! Nu spuneam decât că ești un om de afaceri prea priceput ca să nu ții o evidență clară de unde îți vine marfa, așa că îți cer să verifici. Știm amândoi că totul a trecut pe la tine... am nevoie de numele celui de la care ai căpătat omida. Aia mare, colorată ciudat. Mai ții minte?

— Îmi amintesc vag, da.

— Asta-i *bine*, făcu Isaac mai liniștit și își luă fața în palme, oftând greu. Lemuel, am nevoie de ajutorul tău, spuse el simplu. Am să te plătesc... dar te rog. Chiar am nevoie de tine aici. Uite.

Deschise ochii și privi spre Lemuel.

— Dihania poate că a dat ortu' popii. Poate că e o efemeridă și trăiește numai o zi. Poate că Lub o să se trezească mâine vesel ca un băiețel. *Dar poate că nu*. Vreau să știu: unu — numără el pe degete — cum să-l scot pe Lublamai din transă; doi, ce creatură e asta — descrierea pe care o avem e neclară, spuse el privind spre garguiul care dormea într-un colț. Și trei, cum s-o prindem pe nenorocită.

Lemuel îl privi cu chipul imobil. Încet și ostentativ, scoase din buzunar o cutie de prizat și trase pe nas. Pumnii lui Isaac se strânseră și se desfăcură.

— Bine, 'Zaac, spuse Lemuel liniștit, punând la loc cutiuța. O să văd ce pot face. Ținem legătura. Dar n-o fac pe gratis, Isaac, sunt om de afaceri și tu ești un client. O să trag ceva din asta. Te trec la plată, bine?

Isaac încuviință îngrijorat. Nu era niciun pic de supărare în vocea lui Lemuel, niciun pic de răutate, nici dispreț. Nu-spunea decât un adevăr. Isaac știa că dacă Lemuel ar fi câștigat mai mult să nu deconspire furnizorul acelei omizi deosebite, ar fi făcut-o.

****

— Domnule Primar.

Eliza Stem-Fulcher intră mândră în Camera Lemquist. Rudgutter ridică privirea spre ea întrebător. Ea aruncă o revistă subțire pe masa din fața lui.

— Avem un fir.

****

CinăÎnDoi plecase repede după ce se trezise; David și Isaac încercaseră să-l liniștească, să-i spună că nu îl acuză nimeni de nimic. Spre seară, un soi de calm oribil se instală în depozitul de pe Calea Vâslașului.

David băga cu linguriţa în gura lui Lublamai un compot gros de piure de fructe, masându-i gâtul ca să înghită. Isaac se plimba de colo-colo prin cameră. Spera ca Lin să se întoarcă acasă, să găsească biletul pe care i-l prinsese în ușă seara trecută și să vină la el. Dacă n-ar fi scris biletul cu mâna lui, ea ar fi crezut că e o glumă proastă. Era nemaiîntâlnit ca Isaac să o invite în laboratorul lui. Dar avea nevoie să o vadă și îi era teamă că dacă pleca avea să piardă vreo modificare vitală în starea lui Lublamai sau vreo informație indispensabilă.

Ușa se deschise. Isaac și David tresăriră.

Era Yagharek.

Isaac rămase uimit pe moment. Era pentru prima dată când Yagharek apărea în timp ce David (și Lublamai, firește, dar pe el nu-l mai lua la socoteală) mai era în depozit. David privi garuda acoperită de mantaua veche ce îi ascundea aripile false.

— Yag, bătrâne, spuse cu greutate Isaac. Intră, să-l cunoști pe David... Am avut un mic dezastru...

Pași greu spre ușă.

Yagharek îl așteptă în prag. Nu spuse nimic până ce Isaac nu fu destul de aproape să-i audă șoapta, un zgomot straniu, subțire ca al unei păsări strangulate.

— N-ar fi trebuit să vin, Grimnebulin. Nu vreau să fiu văzut...

Isaac își pierdu răbdarea repede. Deschise gura să vorbească, dar Yagharek continuă.

— Am auzit... lucruri. Am simțit... e un giulgiu peste casa asta. Nici tu, nici prietenii tăi nu ați părăsit casa toată ziua.

Isaac râse scurt.

— Ai așteptat, nu? Ai așteptat până ți s-a părut că e drumul liber, așa-i? Ca să-ți păstrezi anonimatul tău prețios..., făcu el încordat într-un efort de a se potoli. Uite ce-i, Yag, avem parte de o nenorocire și nu am nici timpul, nici cheful să... mă joc cu tine. Mi-e teamă că proiectul nostru va trebui să mai aștepte...

Yagharek trase aer în piept și se plânse.

— *Nu poți*, cârâi el în surdină. *Nu mă poți părăsi...*

— La dracu'! Isaac întinse o mână și-l trase pe Yahgharek înăuntru. Uită-te și tu!

Merse spre locul în care Lublamai răsufla întretăiat și se uita în gol, cu saliva curgându-i printre buze. Îl împinse pe Yagharek în față. Îl împinse cu forță, dar nu violent. Garuda era musculos, mai puternic decât părea,

dar oasele goale pe dinăuntru și carnea scofâlcită nu erau o greutate prea mare pentru bărbatul solid. Nu de asta se abținea Isaac. Era ușor iritat de comportamentul lui Yagharek, dar nu furios. Isaac simțise că Yagharek dorea să vadă motivul pentru care se adunase atâta tensiune în casă, chiar dacă asta însemna să-și calce pe inimă și să se lase văzut de alții.

Isaac arătă cu degetul spre Lublamai. David se uita vag spre garuda. Yagharek îl ignoră complet.

— Omida aia nenorocită pe care ți-am arătat-o, spuse Isaac, s-a transformat într-o creatură care i-a făcut asta prietenului meu. Ai mai văzut așa ceva?

Yagharek clătină din cap încet.

— Așa că vezi tu, spuse apăsat Isaac, mi-e teamă că până nu mă lămuresc cu ce naiba avem de-a face în oraș și până ce nu reușesc să-l trezesc pe Lublamai, problemele noastre legate de zbor și mașina de criză, oricât de interesante ar fi, nu mai sunt pe primul plan pentru mine.

— Mă faci de rușine... șuieră Yagharek.

Isaac îl întrerupse.

— David știe de *rușinea* ta, Yag! strigă el. Și nu te uita așa la mine, e colegul meu, așa lucrez eu, așa am avansat în cercetările mele pentru tine...

David privi tăios spre Isaac.

— Ce? șuieră el. Mașină de criză...?

Isaac dădu din cap iritat, ca și cum i-ar fi bâzâit un țânțar la ureche.

— Am avansat în fizica de criză, asta-i tot. Îți povestesc eu mai târziu.

David încuviință încet, acceptând că acum nu era momentul pentru o astfel de discuție, dar ochii lui bulbucați îi trădau uimirea. „Cum adică *asta-i tot*?“ parcă întrebau ei.

Yagharek părea să tresară nervos, cuprins de o mare tristețe.

— Am... am nevoie de ajutorul tău..., începu el.

— Da, și Lublamai la fel, strigă Isaac, și mi-e teamă că el are acum mai multă trecere... Nu te părăsesc, Yag. Nu am nicio intenție. Doar că nu mă pot ocupa de tine chiar acum. Dacă vrei să termin cât mai repede, ai face bine să mă ajuți... Să nu mai dispari naibii. *Stai dracului aici* și ajută-mă să rezolv problema. În felul ăsta o să ne întoarcem mai repede la problema ta.

David căută îndrumare din partea lui Isaac. Acum ochii lui spuneau „*Știi ce faci?*“ Văzând asta, Isaac izbucni sarcastic.

— Poți să dormi aici, să mănânci aici... Lui David nu-i pasă, el nici măcar nu locuiește aici, numai eu o fac. Și când o să aflăm ceva, o să... vedem cum ne poți fi de folos. Dacă înțelegi ce vreau să spun. Poți fi de *ajutor*, Yagharek. De mare ajutor. Cu cât rezolvăm mai repede problema asta, cu atât ne întoarcem mai repede la programul nostru obișnuit.

****

Yagharek era subjugat. Îi trebuiră câteva minute până să poată vorbi, iar când se mai potoli, dădu din cap și spuse că da, avea să rămână la depozit. Era clar că nu se putea gândi decât la cercetările referitoare la zbor. Isaac era exasperat, dar iertător. Excizia, pedeapsa la care fusese supus, apăsa greu pe sufletul lui Yagharek. Era, evident, egoist, dar avea motivele lui.

David adormi, epuizat și trist, în scaunul lui. Isaac rămase să-l vegheze pe Lublamai. Îi dăduseră de mâncare și acum prima sarcină urât mirositoare era să-l spele de rahat.

Isaac strânse cârpele împuțite și le aruncă într-unul din arzătoarele din depozit. Se gândea la Lin. Spera să vină repede la el.

Își dădu seama că tânjeste după ea.

Capitolul Douăzeci și șase

Noaptea fu agitată.

Dimineață devreme și după ce soarele se ridică, au fost găsite mai multe trupuri idioate. De această dată erau cinci. Doi vagabonzi care se ascunseseră sub podul din Cotul Mare. Un brutar care se întorcea acasă de la lucru în Groapa Mare. Un doctor în Dealul Puritanilor. O barcagiță dincolo de Poarta Corbului. Atacuri împrăștiate care desfiguraseră orașul fără nicio noimă. Nord, este, vest, sud. Nu mai exista niciun loc sigur.

Lin dormise rău. Fusese afectată de biletul lui Isaac, la gândul că traversase orașul doar ca să-i pună o bucată de hârtie în ușă, dar mai era și îngrijorată. Biletul avea o notă isterică; chemarea lui era atât de neobișnuită încât o înspăimânta.

Cu toate acestea, s-ar fi dus imediat dacă nu ar fi ajuns atât de târziu acasă în Fundătura Aspicului și nu ar fi fost prea târziu pentru ea ca să mai străbată orașul. Nu fusese la lucru. Cu o dimineață înainte se trezise și găsise un bilet sub ușă.

Afaceri presante necesită amânarea întâlnirilor până la noi ordine. Vei fi contactată când se poate relua lucrul.

M.

Lin pusese biletul în buzunar și pornise la plimbare prin Mahalaua Neamului. Își reluase contemplarea melancolică. Apoi, cu un soi de uimire curioasă, ca și cum ar fi privit un spectacol al propriei sale vieți și era surprinsă de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, ieșise prin nord-vest din Mahalaua Neamului spre Vadul Pitit și se urcase în tren. Trecuse de cele două stații din nord de pe Linia Scufundată pentru a se lăsa înghițită de pântecele uriaș al Stației Pierzaniei. Acolo, în confuzia și aburul șuierător al centrului imens, unde cele cinci linii se întâlneau formând o stea enormă de fier și lemn, schimbase trenul cu unul care mergea pe Linia Verso.

Așteptase cinci minute până ce se încălzise cazanul în caverna din centrul stației. Destul timp pentru Lin să se analizeze cu neîncredere, să se întrebe ce Maica Mare făcea ea acolo. Și poate mai pomenise și alți zei.

Dar nu-și răspunsese, rămăsese liniștită atât cât așteptase trenul care apoi plecase încet, prinsese viteză și pornise să bată în ritm regulat pe șine, storcându-se printr-unul din porii stației. Tăiase spre nordul Țepușei, pe sub două rânduri de șine, privind pe fereastră în jos spre circul barbar al

lui Cadnebar. Prosperitatea și maiestuozitatea Corbului — Galeria Senned, Casa Fuchsia, Parcul Garguilor — erau presărate cu mizerie. Lin privise spre movilele de gunoi aburind la granița Corbului cu Cartierul Coroanei, văzuse străzile largi și casele cu stucatură ale celor prosperi alături de blocurile dărăpănate năpădite de șobolani.

Trenul trecuse prin Stația Coroanei și plonjase peste scurgerea cenușie a Catranului, traversând râul la numai cinci metri de partea nordică a Podului Hadrach, apoi își alesese fără gust calea peste acoperișurile din Cartierul Pârâului.

****

Coborâse din tren la Noroaiele Apăsate, la capătul vestic al ghetoului. Nu-i trebuise mult să traverseze străzile putrede, să treacă de clădirile cenușii care se umflau de umezeală, pe lângă surate care îi aruncau priviri, îi gustau aerul și se îndepărtau pentru că parfumul ei de centru și hainele ei ciudate o divulgau ca pe o evadată. Nu-i trebuise mult pentru a găsi drumul spre casa măicuței.

Lin nu se apropiase prea mult, nu dorise ca gustul ei să se filtreze prin ferestrele sparte și să o alerteze pe măicuță sau pe sora ei. În căldura care creștea, mirosul ei era ca o reclamă luminoasă pentru celelalte khepri.

Soarele se ridicase și încălzise aerul și norii, și cu toate astea Lin rămăsese la mică distanță de vechea ei casă. Era neschimbată. Dinăuntru, prin crăpăturile zidurilor și ale ușii, putea auzi foiala, pistonarea organică a piciorușelor masculilor khepri.

Nimeni nu ieșise afară.

Trecătorii îi aruncaseră semnale chimice de dezgust pentru că se întorsese la cuib, ca să spioneze, dar ea nu îi băgase în seamă.

Dacă intra și măicuța era înăuntru, gândise ea, amândouă aveau să fie supărate și triste și aveau să se certe fără rost, ca și cum anii nu ar fi trecut.

Dacă sora ei ar fi fost acolo și i-ar fi spus că măicuța a murit, iar Lin ar fi plecat fără un cuvânt de supărare sau iertare, și-ar fi lăsat sora singură. I s-ar fi rupt inima.

Dacă nu ar fi fost niciun semn... dacă înăuntru nu se aflau decât masculi, trăind ca niște șobolani de casă, fără să mai fie cocoloșiți ca niște prinți fără creier, doar niște gândaci care puteau și mâncau putregaiuri, dacă măicuța și sora ei ar fi fost plecate... atunci Lin ar fi rămas fără rost în mijlocul unei case părăsite.

Trecuse mai bine de o oră și Lin întorsese spatele clădirii putrede. Mișcând din chelicere și cu capul insectoid aplecându-se agitat, cuprinsă de confuzie și singurătate, se întorsese la stație.

Luptase curajoasă cu melancolia, se oprise în Corbul și cheltuise o parte din suma imensă plătită de domnul Motley pe cărți și pe mâncăruri rare. Intrase într-un magazin exclusiv pentru femei, provocând-o pe patroană să-i arunce cuvinte tăioase până ce îi arătase banii și indicase poruncitor două rochii. Nu se grăbise, se lăsase măsurată, insistând ca fiecare piesă să se potrivească la fel de senzual ca pe o femeie după cum intenționase designerul.

Cumpărase ambele articole, fără niciun cuvânt din partea patroanei care încrețise din nas atunci când luase banii khepri.

Lin pășise pe străzile din Câmpul Poftei purtând una dintre rochiile abia cumpărate, o piesă de mare rafinament, albastră ca un nor, care întuneca pielea ei roșcată. Nu era în stare să-și dea seama dacă se simțea mai bine sau mai rău ca înainte.

Purta din nou aceeași rochie în dimineața următoare când traversa orașul în întâmpinarea lui Isaac.

****

În dimineața aceea, lângă docurile din Kelltree, zorii fuseseră întâmpinați cu un strigăt uriaș. Docherii vodyanoi petrecuseră noaptea săpând, modelând și îndepărtând mari cantități de apă meșteritâ. Când se ridicase soarele, sute dintre ei ieșiră din apa împuțită, cu pumni mari de apă de râu pe care o aruncară departe în Marele Catran.

Se auziră urale și strigăte de bucurie când ridicară și ultimul văl subțire de lichid de peste marea tranșee pe care o săpaseră în râu. Șanțul se întindea pe o lățime de mai mult de cincisprezece metri, o felie enormă de aer tăiată în apa râului, și pe o lungime de peste două sute de metri de la un mal la altul. Lăsaseră șanțuri înguste de apă de fiecare parte și din loc în loc pe fundul albiei, pentru ca râul să nu se umfle. La fundul tranșeii, la zece metri de suprafață, albia râului gemea de vodyanoi, trupuri grase alunecând unul peste altul în noroi, bătând grijulii cu palma suprafața verticală a apei. Din când în când, un vodyanoi discuta ceva cu tovarășii lui și sărea peste capetele lor cu o împingere puternică din picioarele enorme de broască. Plonja prin peretele de aer în apa ce se înălța amenințător, făcându-și drum cu labele lui palmate spre cine știe ce treabă. Ceilalți se grăbeau să netezească apa în urma lui, resigilând apa meșteritâ, asigurând integritatea blocadei.

În mijlocul tranșeii, trei vodyanoi solizi discutau neîntrerupt, sărind sau târându-se ca să treacă informația camarazilor din jur, apoi întorcându-se la discuția lor. Dezbaterile erau furioase. Aceia erau liderii aleși ai comitetului de grevă.

Când soarele se ridică, vodyanoii de pe fundul râului și de pe maluri desfăcură bannerele. SALARII CINSTITE ACUM! cereau ele și FĂRĂ MĂRIRE DE SALARIU, NICI RÂU.

De fiecare parte a gropii, bărci mici se apropiau cu atenție pe marginea apei. Marinarii dinăuntru se aplecară și apreciară din ochi distanța dintre maluri. Clătinară din cap cu exasperare. Vodyanoii izbucniră în urale.

Canalul fusese săpat puțin mai la sud de Podul Orzului, chiar la marginea docurilor. Erau nave care așteptau să intre și altele să plece. La vreo doi kilometri în aval, în apele insalubre dintre Cartierul Infam și Mocirla Câinelui, nave negustorești trăgeau nervoase de lesa ancorelor cu cazanele la presiune mică. În altă direcție, pe lângă pistele de acostare, în canalele late din Kelltree de lângă docurile uscate, căpitanii vaselor venite tocmai din Khadoh priveau nerăbdători spre pichetele de vodyanoi care aglomerau malurile și se îngrijorau la gândul întoarcerii acasă.

Pe la jumătatea dimineții sosiră hamalii umani să se apuce de încărcat și descărcat. Descoperiră repede că prezența lor era mai mult sau mai puțin inutilă. Odată ce terminau de încărcat navele ancorate în Kelltree — și asta avea să dureze cel mult încă două zile de muncă — nu mai aveau ce face.

Micul grupul care parlamentase cu greviștii vodyanoi venise pregătit. La ora zece dimineața, cam douăzeci de oameni se iviră brusc din curți, sărind peste gardurile docului și alergând spre pichetele de vodyanoi de pe mal, care îi aclamară aproape isteric. Oamenii scoaseră pancarte pe care scria OAMENI ȘI VODYANOI ÎMPOTRIVA PATRONILOR!

Se alăturară grevei cu scandări zgomotoase.

În următoarele două ore, atmosfera se încinse. Un nucleu de oameni pregătise o contra-demonstrație dincolo de zidurile joase ale docurilor. Strigau înjurături către vodyanoi, numindu-i broaște râioase. Se rățoiră către oameni, numindu-i trădători de rasă. Îi amenințară pe vodyanoi că vor aduce docurile la ruină și că vor produce scăderea salariilor oamenilor. Unul sau doi dintre ei aduseseră cu ei manifeste ale partidului *Celor Trei Condeie*.

Între ei și greviștii umani la fel de gălăgioși se afla o mare masă de docheri confuzi. Se duceau când înainte, când înapoi, înjurând și blestemând. Ascultau argumentele strigate din ambele părți.

Numărul participanților începu să crească.

Pe fiecare mal al râului, în Kelltree și pe malul sudic al Puțului Sirian, mulțimea se aduna să privească confruntarea. Câțiva oameni fugeau prin mulțime, prea repede pentru a fi identificați, împărțind fluturași cu sigla *Agitatorului Renegat*. În fluturași se cerea, cu litere mici, ca docherii umani să se alăture vodyanoilor, pentru că era singurul mod în care cererile lor

aveau să triumfe. Hârtiile se vedeau circulând printre docherii umani, împărțite de indivizi necunoscuți.

Pe măsură ce trecea timpul și aerul se încălzea, din ce în ce mai mulți docheri se alăturau demonstrației vodyanoilor. Contra-demonstrația crescu și ea, uneori rapid; dar, în câteva ore, greviștii deveniseră cei mai numeroși.

Era o atmosferă tensionată. Mulțimea devenea mai gălăgioasă, țipând spre ambele tabere să facă ceva. Se zvonea că președintele autorității portuare venea să le vorbească în persoană, sau că Rudgutter însuși avea să apară.

În tot acest timp, vodyanoii din canionul de apă se ocupau cu susținerea zidurilor tremurătoare. Din când în când țâșnea câte un pește dincolo de margine și cădea la pământ, zbătându-se, sau un gunoi plutind se prăbușea în prăpastie. Vodyanoii aruncau totul înapoi. Lucrau în schimburi, înotând prin apă pentru a meșteșugi zonele înalte ale zidului de apă. Strigau încurajări spre greviștii umani de pe fundul râului, printre epavele ruginite și mocirla groasă a albiei Marelui Catran.

La trei și jumătate după-amiaza, cu soarele dogorind prin norii ineficienți, două nave aeriene se apropiară de docuri, dinspre nord și sud.

Mulțimea se agită și se răspândi cu viteză zvonul că venea primarul. Apoi apăru a treia și a patra navă, plutind peste oraș spre Kelltree.

Umbra neliniștii trecu peste maluri.

O parte a mulțimii începu să se disperseze în liniște. Greviștii își întețiră scandările.

Navele aeriene plutiră peste docuri într-un X masiv ca un semn amenințător de cenzură.La vreun kilometru și jumătate spre est, un alt dirijabil solitar atârna deasupra Mocirlei Câinelui, de partea cealaltă a râului. Vodyanoii, oamenii și mulțimea adunată puseră mâinile streașină la ochi să privească siluetele masive în formă de glonț, ca niște sepii aflate la vânătoare.

Navele aeriene porniră să se apropie de pământ, dezvăluindu-și detaliile și adevărata lor dimensiune masivă.

Chiar înainte de ora patru, siluete ciudate organice se ridicară în aer din spatele acoperișurilor înconjurătoare, ieșind de la etajele superioare ale turnurilor miliției din Keltree și Cartierul Sirian, turnuri mai mici care nu erau conectate la rețeaua de cale ferată.

Trupurile parcă fără greutate se bâțâiră ușor în curentul de aer și porniră să devieze parcă fără intenție spre dirijabile. Cerul se umplu de siluete. Erau mari și moi, fiecare o masă de țesut tapetată cu flapsuri si curbe de piele, cratere și orificii ciudate din care picura o substanță. Sacul central avea cam trei metri în diametru. Fiecare dintre creaturi avea un

călăreț uman, vizibil în harnașamentul suturat la trupul corpolent. Sub fiecare asemenea trup se afla un mănunchi de tentacule ce atârnau, panglici de carne buboasă care se întindeau mai bine de zece metri spre pământ.

Carnea roz a creaturilor tresărea regulat ca o bătaie de inimă.

Creaturile extraordinare coborâră spre mulțimea adunată. Timp de vreo zece secunde, cei ce le urmăreau cu privirea fură prea uimiți ca să vorbească sau să-și creadă ochilor. Apoi începură strigătele: „Cuirasate!"

****

O dată cu primul strigăt de panică, un ceas din apropiere sună ora exactă și mai multe lucruri se petrecură în același timp.

Prin mulțimea adunată, în demonstrația antigrevistă și chiar printre greviști, pâlcuri de oameni duseră brusc mâna la ceafă și își traseră cagulele peste cap. Cagulele nu aveau fante pentru ochi sau gură.

Din pântecele fiecărei nave aeriene — atârnând absurd de jos acum — se desfăcură mănunchiuri de frânghii care biciuiră aerul. Căzură mulți metri prin aer, capetele lor făcând bucle pe sol. Aceste frânghii înconjurară pichetele, demonstranții și mulțimea cu patru stâlpi de frânghie suspendată, două de fiecare parte a râului. Siluete întunecate alunecară cu gesturi experte, la viteză mare, pe lungimea corzilor. Coborau una după alta cu aceeași cadență. Semănau cu niște cheaguri ce picurau din mațele navelor aeriene.

Vaiete străbătură mulțimea, transformându-se în țipete de groază. Demonstrația se împrăștie. Lumea fugea în toate direcțiile, călcând peste cei căzuți, ținând de mână copiii sau iubiții și împiedicându-se de pietre și borne sparte. Încercau să se disperseze pe străzile laterale care se întindeau ca o rețea de crăpături de-a lungul malurilor. Dar ajungeau în calea cuirasatelor care așteptau calme deasupra aleilor.

Milițienii în uniformă se repeziră din toate părțile spre pichetele de pe fiecare stradă. Se auziră țipete de groază la vederea ofițerilor călare pe shuni bipezi, cu cângile scoase, cu capetele lor fără ochi clătinându-se de parcă s-ar fi orientat după ecouri.

Aerul se umplu cu strigăte scurte de durere. Lumea se înghesuia în grupuri mari la colțuri de stradă direct sub tentaculele cuirasatelor și țipa când substanța de pe panglicile atârnate li se scurgea prin haine și ajungea la piele. Trăgeau aer în piept de câteva ori în agonie, apoi cădeau paralizați.

Piloții cuirasatelor trăgeau de noduli și de sinapsele subcutanate care controlau mișcările creaturii, alunecând repede peste acoperișurile cocioabelor și depozitelor din docuri, târându-și apendicele veninoase prin canalele arhitectonice. Lăsau în urmă o dâră de trupuri cuprinse de spasme, cu ochii reci și gurile deschise de durere. Din loc în loc, câte unii — bătrânii,

cei fragili, alergicii și ghinioniștii — reacționau la otravă cu mare violență și inimile lor încetau să mai bată.

Uniformele negre ale miliției erau țesute cu fibre de piele de cuirasat. Tentaculele nu le făceau niciun rău.

Plutoane de milițieni atacară piețele unde se adunaseră pichetele. Oameni și vodyanoi mânuiau pancardele ca pe niște bâte improvizate. Înăuntrul masei dezordonate se duceau lupte brutale, milițienii roteau bâte cu țepi și bice făcute din tentacule de cuirasat. La șapte metri de prima linie de demonstranți amețiți și furioși, primul val de milițieni în uniformă se lăsă în genunchi și ridică scuturile de oglindă. Din spate se auzi răgetul unui shun, apoi țâșniră arcurile de fum ale grenadelor cu gaz aruncate spre demonstranți. Miliția pătrunse inexorabil în ceață, respirând prin măștile de gaz.

Un grup de ofițeri se desprinse de grupul principal și se îndreptă spre râu. Aruncară mai multe grenade cu gaz în tranșeea de apă meșterită de vodyanoi. Orăcăiturile și țipetele din plămânii arși umplură șanțul. Zidul de apă întreținut până atunci cu grijă începu să crape și să se scurgă în timp ce mai toți greviștii se aruncară în apă să scape de fumul arzător.

Milițienii îngenunchiară chiar la marginea apei. Erau înconjurați de un grup de scutieri ca de o carapace. Zoriți, cei trei din mijloc scoaseră armele cu lunetă de la spate. Fiecare om avea două, încărcate și gata să tragă, una în mână, cealaltă pe sol, alături. Mișcându-se foarte repede, luară ținta prin fumul cenușiu și puturos. Un ofițer cu epoleții argintii ai căpitanilor-taumaturgi stătea în spatele lor, mormăind ceva cu voce stinsă. Atinse tâmplele fiecărui țintaș, apoi își îndepărtă mâinile.

În spatele măștilor, ochii țintașilor se limpeziră, văzând brusc în regiștri luminoși și radianți în care fumul era practic invizibil.

Fiecare om cunoștea perfect forma trupului și modelul de mișcare ale țintei sale. Țintașii căutară febril prin ceața de fum și văzură țintele adunate în grup, cu cârpe ude la gură și nas. Se auzi un pârâit scurt, trei focuri trase unul după altul.

Doi dintre vodyanoi căzură. Al treilea privi în jur cuprins de panică, nevăzând nimic decât vârtejul de gaz. Alergă spre apa care se ridica lângă el, luă un căuș și începu să-l descânte, făcând pase rapide ezoterice peste ea. Pe mal, lunetiștii aruncară primele arme și le ridicară repede pe celelalte. Ținta era un șaman și, dacă i se dădea timp, avea să invoce un duh al apelor. Asta ar fi complicat lucrurile teribil. Un ofițer ridică arma la umăr, ținti și trase. Ciocănelul cu cremene alunecă pe lama zimțată a camerei prafului de pușcă și trimise o scânteie înăuntru.

Glonțul țâșni cu o bufnitură, se răsuci complicat și se îngropă în gâtul țintei. Al treilea membru al comitetului de grevă căzu zbătându-se în

mocirlă, apa din mână împrăștiindu-se în arcuri de picături. Sângele îi băltea și se îngroșa în noroi.

Pereții meșteșugiți ai tranșeii de apă se crăpau și se prăbușeau. Se curbară și se aplecară, apa curgea prin crăpături și umplea albia, băltind în jurul picioarelor celor câțiva greviști rămași, învârtejindu-se pe deasupra lor precum gazul din grenade până ce Marele Catran se închise din nou cu un tremur, vindecând rana care îl paralizase și îi ameți se curenții. Apa poluată spălă sângele, manifestele și trupurile.

Pe când miliția dispersa greva din Kelltree, din a cincea navă aeriană țâșniră câteva cabluri.

Mulțimea din Mocirla Câinelui striga, urla știri și descrieri ale luptei. Evadații din pichete se poticneau pe aleile ponosite. Găști de tineri alergau încoace și-ncolo într-o confuzie agitată.

Zarzavagiii din Strada Potăii Bătrâne țipau și arătau spre dirijabilul gros ce-și desfăcea corzile spre pământ. Strigătele lor fură șterse de urletul goarnelor infernale ale celor cinci nave. O echipă a miliției aluneca prin aerul fierbinte în jos spre străzile din Mocirla Câinelui.

Trecură pe lângă acoperișuri și bătură cimentul alunecos al curții cu cizmele lor mari. Păreau mai mult roboți decât oameni, purtând o armură butucănoasă și ciudată. Cei câțiva muncitori și vagabonzi din fundătură îi priviră cu gurile deschise până ce unul dintre milițieni se întoarse scurt și ridică un aruncător de rachete uriaș, măturând câmpul vizual într-un arc amenințător. Privitorii se aruncară la pământ sau se întoarseră și fugiră.

Milițienii se repeziră pe scara abruptă ce ducea la un abator subteran. Sparseră ușa și traseră prin aerul roșiatic. Măcelarii se întoarseră prostiți spre ușă. Unul căzu, horcăind cu un glonte în plămâni. Tunica lui, și așa pătată de sânge, se umezi, de această dată pe dinăuntru. Ceilalți lucrători fugiră, alunecând pe mâzgă.

Milițienii smulseră carcasele de porc ce se legănau în cârlige și traseră de banda transportoare din tavanul umed până ce aceasta se smulse și căzu. Se repeziră în valuri spre camerele întunecate din spate și tropăiră pe scări. Ușa încuiată a lui Benjamin Flex îi încetini tot atât de mult cât o cortină de tifon.

Odată intrate înăuntru, trupele se poziționară de o parte și de alta a dulapului, lăsând loc în mijloc unuia cu un berbec uriaș. Acesta îl repezi în lemnul vechi, împrăștiind dulapul din trei lovituri, descoperind gaura din perete prin care se auzea șuierat de aburi și se vedea lumina slabă a unei lămpi cu ulei.

Doi dintre ofițeri intrară în camera secretă. Se auzi un strigăt înfundat și sunetul unor lovituri repetate. Benjamin Flex zbură prin gaura din perete,

cu trupul răsucit, împrăștiind perle de sânge pe perete. Căzu cu capul înainte și țipă, încercă să se târască, înjurând incoerent. Un alt ofițer se aplecă și îl ridică de cămașă cu puterea unui braț acționat de abur, aruncându-l de perete.

Ben bolborosi ceva și încercă să scuipe, privind figura mascată ce îl privea impasibil, cu ochelarii fumurii și filtru de gaze și casca cu țepi a unui demon insectă.

Vocea care ieșea din direcția gurii era monotonă, dar clară.

— Benjamin Flex, te rugăm să ne dai acordul scris sau verbal să te însoțim, noi, miliția Noului Crobuzon, într-un loc la alegerea noastră cu scopul interogatoriului și adunării de date.

Milițianul îl izbi pe Ben de perete atât de tare, încât îl forță să răsufle exploziv și să schiaune.

— Ai acceptat în prezența mea și a doi martori, rosti ofițerul. Așa-i?

Doi dintre milițienii din spatele ofițerului dădură din cap în același timp și răspunseră:

— Așa-i.

Ofițerul puse cătușele lui Ben după un dos de palmă care îl ameți și îi sparse buza. Ochii i se roteau beți și sângera. Bărbatul uriaș în armură și-l aruncă pe Ben pe umăr și ieși tropăind din cameră.

Ofițerii care intrară în mica tiparniță așteptară ca restul echipei să iasă în urma șefului lor pe coridor. Apoi, perfect sincronizați, scoaseră câte un vas metalic de la șold și apăsară pistoanele care declanșară o violentă reacție chimică. Aruncară cilindrii în camera îngustă în care robotul încă mai rotea manivela presei într-un ritm constant.

Milițienii alergară pe coridor ca niște rinoceri greoi. Amestecul de acid și praf de pușcă din grenade șuieră, se aprinse și lumină violent. Se auziră două detonări care făcură să tremure pereții clădirii.

Coridorul se cutremură sub impact, iar nenumărate bucățele de hârtie arzând năvăliră pe ușă, cu cerneala fierbinte. Schije de metal și sticlă izbucniră prin luminator ca dintr-o fântână. Bucăți de editoriale și denunțuri se răspândiră ca niște confetti pe străzile dimprejur. VĂ SPUNEM scria pe una, TRĂDARE! pe alta. Ici și colo se vedea titlul, *Agitatorul Renegat*, pe unele doar parțial, arzând.

Agitat...

****

Unul câte unul, milițienii se prinseră de cablurile atârnate cu cremaliera de la centură. Umblară la butoanele din rucsacii pe care îi aveau în spate, punând în mișcare motoare puternice care îi săltară de pe stradă, ridicând masivele siluete întunecate înapoi în pântecele navelor aeriene.

Ofițerul care îl ducea pe Ben îl strânse bine, dar cricul nu cedă sub greutatea suplimentară.

Un foc slab pâlpâia pe locul unde fusese abatorul; un obiect căzu pe acoperiș și se rostogoli printr-un burlan, se rostogoli prin aer și aterizâ greu pe pământul murdar. Era capul robotului lui Ben, cu brațul drept încă atașat.

Brațul tresărea violent, tot încercând să rotească o manivelă ce nu mai exista. Capul se rostogoli, ca un craniu învelit în staniol. Gura i se deschise și, timp de câteva secunde, se deschise și se închise, încercând parcă să deplaseze capul pe sol.

În jumătate de minut, ultimele sale vestigii de energie se epuizară. Ochii de sticlă pâlpâiră și se stinseră brusc. Încremeni.

O umbră trecu peste obiectul mort, ca și nava aeriană, acum plină cu soldați, care trecu peste Mocirla Câinelui, peste ultima bătălie sordidă a docurilor, spre Parlament și peste orașul enorm, către Stația Pierzaniei și camerele de interogatoriu ale Țepușei.

****

La început mi-a fost scârbă să stau în preajma lor, a tuturor acelor oameni, în răsuflarea lor grea, puturoasă, cu frica emanându-le prin piele cu miros de oțet. Voiam din nou răcoarea, întunecimea de sub șine, unde forme de viață brute se luptă și mor și sunt mâncate. Exista un oarecare confort în simplitatea aceea primitivă.

Dar acesta nu e teritoriul meu și nu e alegerea mea. M-am luptat cu mine însumi să mă abțin. Am luptat cu jurisprudența străină a acestui oraș, cu toate împărțirile lui seci și gardurile, linii ce separă asta de aia și al meu de al tău. M-am modelat după mediu. Am căutat confort și protecție în sentimentul de proprietate asupra propriei mele ființe, în izolarea mea, în proprietatea mea privată pentru prima oară. Dar am învățat cu o bruscă violență că sunt victima unei fraude colosale.

Am fost păcălit. Izbucnind criza, nu-mi mai aparțin aici cum nu-mi aparțin nici în vara eternă din Cymek (unde „nisipul meu" sau „apa ta" sunt absurdități care l-ar ucide pe cel ce le rostește). Splendida izolare pe care am căutat-o s-a năruit. Am nevoie de Grimnebulin, Grimnebulin are nevoie de prietenul lui, prietenul lui are nevoie de ajutor din partea noastră a tuturor. Este o matematică simplă prin care se înlătură factorii comuni și descopăr că și eu am nevoie de ajutor. Trebuie să-l ofer pe al meu altora pentru a mă salva.

Mă împiedic. Nu trebuie să cad.

****

Am fost odată o creatură a aerului și el își amintește de mine. Când am urcat pe înălțimile orașului și m-am aplecat în vânt, acesta m-a mângâiat cu vectori și curenți veniți parcă din trecutul meu. Pot să miros și să văd trecerea prădătorilor și prăzilor în curgerea atmosferei.

Sunt ca un scufundător care a pierdut contactul cu suprafața, care mai poate încă privi prin tavanul de sticlă al submersibilului la creaturile din adâncuri, le poate urmări trecerea și simți ghionturile curenților, chiar dacă distorsionat și depărtat, încețoșat și pe jumătate ascuns.

Știu că e ceva în neregulă în cer.

O pot vedea în roiurile tulburate de păsări care sunt alungate brusc de fenomene aeriene nevăzute. O pot vedea în trecerea panicată a garguilor care par să privească în urmă în timpul zborului.

Aerul e plin de vară, e greu de căldură și acum și de cei nou-veniți, acești intruși pe care nu-i văd. Aerul e încărcat cu amenințare. Curiozitatea mea este ațâțată. Instinctele mele de vânătoare se agită.

Dar sunt legat de pământ.

PARTEA A PATRA

O molimă de coșmaruri

Capitolul Douăzeci și șapte

Ceva chinuitor și insistent îl aduse pe Benjamin Flex la realitate. Clătină, amețit, capul; stomacul i se strânse îngrețoșat.

Stătea prins în curele pe un scaun dintr-o cameră mică, antiseptică, albă. Pe un perete era o fereastră cu sticlă glazurată, permițând trecerea luminii, dar nu și a imaginilor; nu avea niciun indiciu despre ceea ce se afla dincolo de ea. Un om îmbrăcat în alb stătea deasupra lui, înghiontindu-l cu o țepușă de metal prinsă prin fire de o mașinărie care bâzâia.

Benjamin ridică privirea spre chipul omului și se văzu pe sine. Bărbatul purta o mască de oglindă rotundă, ca o lentilă convexă în care Benjamin își vedea chipul distorsionat. Chiar deformate și ridicole, vânătăile și sângele care îi decolorau pielea îl șocară.

Ușa era întredeschisă și un bărbat stătea în prag. Ținea ușa cu o mână și avea fața întoarsă spre direcția de unde venea, vorbind cu cineva de pe coridor sau din camera de dincolo.

— ... bucuros că ți-a plăcut, auzi Benjamin. ...la cazinou cu Cassandra diseară, așa că nu se știe... nu, ochii ăia încă mă termină...

Bărbatul râse scurt drept răspuns la vreo glumă neauzită. Făcu din mână. Apoi se întoarse și intră în cămăruță.

Se întoarse spre scaun și Benjamin văzu un chip pe care îl recunoștea de la ședințe, de la discursuri, din uriașele heliotipii lipite prin tot orașul. Era Primarul Rudgutter.

Cele trei persoane din cameră erau nemișcate, privindu-se una pe alta.

— Domnule Flex, spuse Rudgutter. Trebuie să vorbim.

****

— Am vești de la Porumbel.

Isaac flutură scrisoarea în drum spre masa pe care o mutase împreună cu David în colțul lui Lublamai la parter. Acolo petrecuseră timpul de ieri încoace, căutând inutil o soluție.

Lublamai zăcea și saliva idiot în culcușul lui.

Lin stătea cu ei la masă, mestecând absentă felii de banană. Ajunsese cu o zi în urmă, iar Isaac, buimăcit și incoerent, îi povestise ce se întâmplase. Și el și David păreau șocați. Trecuseră câteva minute până ce îl remarcase pe Yagharek, strecurat în umbra unui zid. Nu știa dacă să-l salute și îi făcuse un semn vag din mână la care el nu răspunsese. Când toți patru luară supărați cina, li se alăturase, cu mantia enormă acoperindu-i aripile false. Știa de ele, dar nu avea de gând să-i spună.

La un moment dat, în acea seară tristă și lungă, lui Lin îi venise ideea că ceva se întâmplase de-l făcuse pe Isaac să o ia în seamă. O ținuse de mână la sosire. Nu-i oferise un alt pat când acceptase să rămână peste noapte. Nu era un triumf totuși, nu era marea dezvăluire a dragostei pe care și-o dorise de la el. Motivul schimbării lui era simplu.

David și Isaac erau îngrijorați de lucruri mai importante.

Încă mai credea, cuprinsă de tristețe, că Isaac nu se schimbase cu totul. Știa că David e un prieten vechi cu aceleași principii liberale, care ar fi înțeles — dacă s-ar fi gândit măcar la relația lor — dificultățile situației și pe discreția căruia se putea pune bază. Dar nu se lăsă încântată de asta, simțind că ar fi fost o dovadă de egoism și răutate să se gândească la propria persoană într-un moment în care Lublamai era... distrus.

Nu era atât de afectată de starea lui Lublamai pe cât erau cei doi prieteni ai lui, firește, dar vederea creaturii tâmpe din culcuș o șocase și o înspăimântase. Era bucuroasă că domnul Motley pățise ceva și îi oferise șansa să petreacă vreo câteva ore sau zile cu Isaac, care părea copleșit de vină și tristețe.

Din când în când, el izbucnea în gesturi mânioase, inutile, striga „Bine!" și bătea hotărât din palme; dar nu avea nimic de hotărât, nu putea face nimic. Fără o idee, fără începutul unei piste, nu se putea face nimic.

În noaptea aceea, ea și Isaac dormiră împreună sus, el o ținuse trist în brațe, fără nicio urmă de dorință. David plecase acasă, promițând să se întoarcă dimineață devreme. Yagharek refuzase o saltea, se ghemuise cu picioarele încrucișate într-un colț, în chip evident având grijă să nu-și strice aripile false. Lin nu știa dacă continua jocul acela din pricina ei sau chiar dormea, nemișcat, în poziția pe care o folosise din copilărie.

A doua zi dimineață se așezară la masă, băură ceai și cafea, mâncară fără chef, întrebându-se ce să facă. Când verifică poșta, Isaac aruncă repede tot ce nu îl interesa și se întoarse cu biletul lui Lemuel: netimbrat, pus acolo de un acolit de-al lui.

— Ce zice? întrebă repede David.

Isaac ridică hârtia pentru ca David și Lin să poată citi peste umărul lui. Yagharek rămase în spate.

Am găsit sursa Omizii Ciudate în registrele mele. Unul numit Josef Cuaduador. Funcționar de achiziții al Parlamentului. Nedorind să pierd vremea, și amintindu-mi promisiunea de *Plată Grasă*, am vorbit deja cu domnul Cuaduador împreună cu Marele meu Asociat domnul X. Am forțat puțin cooperarea. La început, domnul C. a crezut că sunt de la miliție. Asigurându-l că nu e așa, i-am stimulat *limbuția* cu prietena domnului X, *Flinta*. Se pare că domnul C. a *eliberat* omida dintr-un transport oficial. O regretă de atunci. (Nici nu i-am plătit cine știe ce). Nu știe nimic de scopul sau

sursa omizii. Nu știe nimic de soarta celorlalte din grupul original — el a luat numai una. *Un singur fir*: (Folositor? Nefolositor?) Destinatarul pachetului este dr. Barbell? Barrier? Berber? Barlime? de la C&D.

Iau în calcul serviciul făcut, Isaac. Nota de plată urmează.

Lemuel Porumbelul

— Fantastic! explodă Isaac, terminând de citit scrisoarea. *Un rahat de fir...*

David privi uimit.

— *Parlamentul*? spuse el cu voce gâtuită. Avem de-a face cu Parlamentul? Sfinte GurăMultă, ai vreo *idee* de rahatul în care ne băgăm? Cum dracu' să fie „Fantastic!", *cretinule*? Minunat! Nu mai trebuie decât să cerem Parlamentului o listă cu toți angajații ținuți la *secret* în departamentul de Cercetări & Dezvoltare al căror nume începe cu B, apoi să-i găsim unul câte unul să-i întrebăm dacă știu ceva despre creaturile zburătoare care-și bagă victimele în comă, și mai ales dacă știu cum să le prindă. Suntem deja *aranjați*.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Peste încăpere se lăsă tăcerea.

****

La colțul de sud-vest, Mocirla Câinelui se întâlnea cu Cotul Mic, o îngrămădeală de aventurieri și criminali într-o arhitectură de o splendidă decadență înfiptă în curbura râului.

Cu ceva mai mult de o sută de ani în urmă, Cotul Mic fusese un nod urban pentru familiile cele mari. Mackie-Dendras și Turgisadys; Dhrachshachet, afaceristul vodyanoi și fondatorul Băncii Drach; Sirrah Jeremile Carr, fermierul-negustor; cu toții aveau casele mari pe străzile largi ale Cotului Mic.

Dar industria explodase în Noul Crobuzon, în mare parte finanțată chiar de acele familii. Au apărut fabrici și docuri. Cotul Sur, chiar vizavi peste râu, se bucură de succesul de scurtă durată al unei manufacturi de roboți, cu tot zgomotul și duhoarea sa. Locul deveni o masivă groapă de gunoi pe malul râului. Un nou peisaj de ruine și rebuturi și deșeuri industriale apăru, ca o parodie accelerată a proceselor geologice. Căruțele aruncau o încărcătură după alta de mașinării stricate, hârtie putredă, gunoaie, resturi organice și chimice în gropile de gunoi neîmprejmuite ale Cotului Cenușiu. Materia aruncată se tasa și se prăbușea, căpătând forme naturale. Vâlcele, dealuri și lacuri din care se ridicau bule de gaz fetid. În câțiva ani, fabricile locale au dispărut, dar gropile de gunoi au rămas, iar vântul care bătea dinspre mare trimitea duhoarea pestilențială dincolo de Catran spre Cotul Mic.

Bogații și-au părăsit casele. Cotul Mic degeneră rapid. Deveni mai zgomotos. Vopseaua și varul se umflară, descuamându-se grotesc, iar casele masive au ajuns adăpost pentru populația din ce în ce mai numeroasă a Noului Crobuzon. Ferestrele s-au spart, au fost reparate prost și s-au spart din nou. Pe măsură ce au apărut magazine alimentare și brutari și dulgheri, Cotul Mic a căzut pradă capacității ineluctabile a orașului de a genera spontan arhitectură. Pereții și podelele și tavanele au fost afectate, modificate. S-au găsit utilizări noi și inventive pentru clădirile părăsite.

Derkhan Mohorâta își făcu drum grăbită prin avalanșa aceea de grandoare abuzivă. Ținea geanta aproape. Chipul îi era răvășit.

Trecu peste Podul Creasta Cocoșului, unul dintre cele mai vechi edificii ale orașului, îngust și cu pavaj stricat, cu case construite chiar la margine. Râul nu se vedea de pe mijlocul podului. De fiecare parte, Derkhan vedea numai profilul aspru al caselor vechi de aproape o mie de ani, cu fațadele lor de marmură prăbușite de mult. Șanțuri străbăteau podul pe toată lungimea lui. Strigăte și certuri se auzeau din toate părțile.

Ajunsă în Cotul Mic, Derkhan se grăbi pe sub viaductul Liniei de Sud și se îndreptă spre nord. Râul pe care tocmai îl traversase se întorcea brusc din cale, virând spre ea într-un enorm S, înainte să-și îndrepte din nou cursul și să caute spre est întâlnirea cu Molima.

Cotul Mic se întrepătrundea cu Mlaștina Bursucului. Casele erau mai mici, străzile mai înguste și mai întortocheate. Casele mucegăite se aplecau, cu acoperișurile abrupte atârnând ca niște mantii peste umerii înguști, parcă încercând să le ascundă. În camerele din față, ca niște caverne, și în curțile centrale unde copacii și tufele erau sufocate de gunoaie, firme improvizate făceau reclamă scarabomanților și cititorilor în mecanisme și vrăjitorilor terapiști. Aici, cei mai săraci și mai neortodocși chimiști și taumaturgi se luptau pentru spațiu cu șarlatanii și țeparii.

Derkhan se asigură că merge în direcția cea bună și se îndreptă spre Cuștile Sfântului Sorrel. Era un pasaj strâmt ce se termina cu un zid dărâmat. La dreapta ei, Derkhan văzu clădirea înaltă, ruginie, descrisă în bilețel. Intră prin cadrul fără ușă și se strecură printre dărâmături, printr-un pasaj scurt, neluminat, cu picături de umezeală pe tavan. La capătul coridorului văzu cortina de mărgele pe care o căuta, șiruri de sticlă spartă înșirată pe ață, legănându-se ușor.

Își făcu singură curaj, înlătură cioburile primejdioase cu atenție să nu se zgârie. Derkhan intră în holul mic.

Ambele ferestre ale încăperii fuseseră acoperite. Un material gros cu textură grunjoasă era lipit peste ele, umplând aerul cu umbre grele. Mobilierul era redus la minimum, cu aceeași nuanță maronie ca și lumina dinăuntru, părând aproape invizibil. În spatele unei mese joase, sorbind

ceai cu o absurdă delicatețe, o femeie durdulie cu părul lung se lăfăia într-un fotoliu somptuos.

Femeia aruncă o privire spre Derkhan.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă ea plat, cu un ton de iritare resemnată.

— Tu ești comunicatoarea? spuse Derkhan.

— Umma Balsum, înclină femeia din cap. Ai treabă cu mine?

Derkhan străbătu încăperea și se opri lângă o sofa ruptă până ce Umma Balsum îi făcu semn că se poate așeza. Derkhan o ascultă pe loc și porni să se cotrobăie prin geantă.

— Trebuie să... vorbesc cu Benjamin Flex.

Vocea îi era speriată. Vorbea în izbucniri scurte, gândind fiecare fragment, apoi enunțându-l. Scoase o pungă cu resturi pe care le culesese de la abator.

****

Se dusese în Mocirla Câinelui cu o seară înainte, când veștile despre intervenția miliției asupra grevei docherilor se răspândiseră peste Noul Crobuzon. Și o dată cu veștile apăruseră și zvonurile. Unul dintre ele se referea la atacul asupra unei redacții din Mocirla Câinelui.

Derkhan ajunsese târziu, deghizată ca întotdeauna, în străzile jilave din sud-estul orașului. Plouase; picături calde și mari pocneau pe caldarâmul fundăturii ca niște putreziciuni. Intrarea era blocată, așa că Derkhan intrase prin fereastra joasă prin care se aruncau animalele. Se agățase de niște pietre, atârnând peste pervaz în vizuina măcelarilor, murdară de rahat și sânge de la o mie de animale îngrozite și se lăsase să cadă un metru în bezna însângerată a abatorului părăsit.

Se târâse peste banda rulantă dărâmată, se agățase în cârligele care zăceau pe podea. Mocirla de sânge în care se poticnise era rece și lipicioasă.

Derkhan se luptă să treacă peste pietrele care căzuseră din pereți, peste scările prăbușite, spre camera lui Ben, aflată în mijlocul ruinei. Drumul îi era pavat cu piese rupte de tiparniță și cu bucăți arse de pânză și hârtie.

Camera nu mai era decât o gaură cu dărâmături. Bucăți de zid se prăbușiseră peste saltea. Zidul dintre dormitorul lui Ben și tiparnița ascunsă era aproape complet dărâmat. Vara languroasă se scurgea prin luminatorul explodat peste scheletul presei.

Chipul lui Derkhan se înăsprise. Căutase cu fervoare. Dezgropase mici obiecte care dovedeau că odată locuise acolo un om. Pe acestea le adusese acum dinaintea Ummei Balsum.

Îi găsise briciul de ras, cu o ciobitură și o pată de sânge pe lamă. Rămășițele sfâșiate ale unei perechi de pantaloni. O bucată de hârtie decolorată

pe care luase de pe un perete sânge de-al lui. Ultimele două numere din *Agitatorul Renegat* pe care le găsise sub ruinele patului.

Umma Balsum privi jalnica adunătură de obiecte.

— Unde e? întrebă ea.

— Cred... cred că în Țepușă, spuse Derkhan.

— Asta o să te coste un crăițar în plus, spuse mieros Umma. Nu-mi place să mă amestec cu legea. Vorbește-mi despre lucrurile astea.

Derkhan îi arătă fiecare obiect pe care îl adusese. Umma Balsum dădea scurt din cap la fiecare, dar păru mai interesată de cele două reviste.

— Scria aici? întrebă ea, răsfoind hârtiile.

— Da.

Derkhan nu-i spuse că el era editorul. Era nervoasă că trebuia să încalce regula strictă a secretului numelor, deși fusese asigurată că femeia era de încredere. Viața Ummei Balsum depindea în mare parte de contactarea persoanelor reținute de poliție. Ar fi fost o greșeală economică din partea ei să-și trădeze clienții.

— Asta — Derkhan arătă spre coloana centrală cu titlul *Ce Credem Noi* — asta a scris-o el.

— Ah... spuse Umma Balsum. Păcat că nu ai articolul în manuscris. Dar nu-i rău nici așa. Mai ai ceva deosebit de spus despre el?

— Are un tatuaj. Deasupra bicepsului stâng. Cam așa.

Derkhan scoase schița unei ancore ornate.

— E marinar?

Derkhan zâmbi trist.

— A fost dat afară înainte să pună piciorul pe punte. Se îmbătase și-și înjurase căpitanul când încă nu se uscase bine tatuajul, își aminti ea povestea pe care i-o spusese Ben.

— Bine, spuse Umma Balsum. Două mărci pentru încercare. Cinci mărci taxă de conectare dacă dau de el, apoi doi firfirici minutul de conversație. Și un crăițar pentru faptul că se află în Țepușă. Primești?

Derkhan încuviință. Era scump, dar acest fel de taumaturgie nu se limita numai la niște pase. Cu destul antrenament, oricine putea face o vrajă, dar acest fel de canalizare psihică cerea un mare talent nativ și ani de studiu crâncen. Cu tot decorul și aparența, Umma Balsum nu era un taumaturg mai prejos decât un Refăcător sau himerist. Derkhan se căută de pungă.

— Plătești după. Să vedem întâi dacă ne putem lipi.

Umma Balsum își suflecă mâneca stângă. Carnea ei atârna flască.

— Desenează-mi tatuajul. Cât mai aproape de original posibil.

Dădu din cap, arătându-i lui Derkhan un scaun din colțul camerei pe care stătea o paletă cu pensule și culori.

Derkhan aduse materialele mai aproape. Începu să schițeze pe brațul Ummei Balsum. Încerca disperată să potrivească corect culorile. Îi trebuiră cam douăzeci și cinci de minute să termine. Ancora pe care o desenase era parcă mai spectaculoasă decât a lui Benjamin (în parte și datorită culorilor de bună calitate) și poate puțin mai mică. Cu toate acestea, oricine ar fi cunoscut originalul și-ar fi dat seama că asta e o copie fidelă. Dădu un pas în spate, satisfăcută.

Umma Balsum clătină brațul ca pe o aripă de pui, încercând să usuce vopselurile. Se uită printre lucurile aduse din dormitorul lui Benjamin.

— ... neigienic mod de a trăi..., murmură ea, destul de tare ca fie-auzită de Derkhan.

Umma Balsum luă briciul lui Benjamin și, ținându-l cu o mână expertă, se ciupi cu el pe bărbie. Frecă rana de pe bărbie cu hârtia pătată cu sânge. Apoi își ridică fusta și trase pantalonii cât putu de mult pe coapsele ei grase.

Umma Balsum băgă mâna sub masă și scoase o cutie de piele și lemn. O așeză și o deschise.

Înăuntru se afla o încâlceală de valve, tuburi și fire, trecând una peste alta, formând o mașinărie foarte compactă. Deasupra era o cască ridicolă de alamă, cu un soi de trompetă ieșind din frunte. Casca era legată de cutie cu un fir lung spiralat.

Umma Balsum întinse mâna și scoase casca. Ezită, apoi o puse pe cap. Legă chingile de piele. Dintr-un loc ascuns din cutie scoase un mâner mare care se potrivea perfect într-o gaură hexagonală în lateralul cutiei. Umma Balsum puse cutia pe marginea mesei lângă Derkhan. Conectă mașinăria la o pilă chimică.

— Gata, spuse Umma Balsum, pipăindu-și absentă bărbia încă sângerândă. Acum trebuie s-o pornești învârtind acest mâner. De îndată ce pornește bateria, fii cu ochii pe ea. Dacă începe să dea rateuri, *dă din nou de manivelă*. Dacă pică curentul, pierdem conexiunea și fără o deconectare făcută cu grijă prietenul tău și-ar putea pierde mințile și, mai rău, poate chiar și eu. Așa că *fii pe față*... De asemenea, dacă realizăm contactul, spune-i să nu se miște, că am să rămân fără cablu, spuse ea scuturând firul care lega casca de mașinărie. M-ai priceput?

Derkhan încuviință.

— Bine. Dă-mi chestia aia pe care a scris-o. Am să încerc să intru în pielea personajului, să mă armonizez. Începe să învârți și nu te opri până ce nu preia bateria sarcina.

Umma Balsum se ridică și împinse scaunul la perete, icnind. Apoi se întoarse și rămase în mijlocul locului liber. Se pregăti; scoase un cronometru din buzunar, îl porni și făcu semn din cap spre Derkhan.

****

Derkhan învârti manivela. Din fericire se mișca ușor. Simți angrenajele unse dinăuntrul cutiei începând să se lege, o tensiune calculată îi apăsa brațul, alimentând mecanismele ezoterice. Umma Balsum aruncase cronometrul pe masă, ținea *Agitatorul Renegat* în mâna dreaptă, șoptind cuvintele lui Benjamin abia auzit, cu buzele mișcându-i-se grăbit. Ținea mâna stângă ușor ridicată și degetele îi dansau un cadril complicat, scriind niște simboluri taumaturgice în aer.

Când ajunse la capătul articolului, îl reluă, iar și iar, într-o buclă neîntreruptă.

Curentul curgea prin firul răsucit, făcând-o pe Umma Balsum să tresară, făcându-i capul să tremure ușor preț de câteva secunde. Lăsă hârtia să-i cadă din mâini și continuă să recite, *sotto voce*, din memorie. Se întoarse încet, cu ochii goi, târșâindu-și picioarele. Pe traseu, preț de o clipă, trompeta din frunte se află pe direcția lui Derkhan. Atunci ea simți un puls de valuri ciudate stereo-mentale care i se înghesuiră în creier. Ameți puțin, dar continuă să învârtă manivela până ce simți că altă forță pune stăpânire pe ea învârtind-o mai departe; luă ușor mâna și lăsă manivela să se învârtă singură. Umma Balsum se răsuci până ce ajunse cu fața spre nord-vest, aliniindu-se cu Țepușa aflată în afara razei vizuale.

Derkhan privi bateria și mașinăria, asigurându-se că se menține un circuit stabil.

Umma Balsum închise ochii. Buzele i se mișcau. Aerul din cameră părea să cânte ca un pahar de vin mângâiat pe buză.

Apoi, brusc, trupul îi tresări violent. Se scuturã. Ochii i se deschiserã brusc.

Derkhan o privi pe comunicatoare.

Părul lins al Ummei Balsum tresăltă ca un ghem de momeală vie. Îi alunecă de pe frunte și se ondulă la spate, aproximând pieptănătura lui Benjamin. O undă trecu peste Umma Balsum, de la picioare în sus, ca și cum un val mareic subcutanat ar fi străbătut-o, schimbându-i ușor înfățișarea. După ce valul îi depăși fruntea, trupul îi deveni cu totul altul. Nu era nici mai grasă, nici mai slabă, dar distribuția țesuturilor îi modificase subtil forma. Părea puțin mai lată în umeri. Linia maxilarului era mai pronunțată, iar șoldurile ei ample micșorate.

Vânătăi îi înfloriră pe chip.

Rămase nemișcată pentru o clipă, apoi căzu în patru labe. Derkhan scoase un mic țipăt, dar văzu că ochii Ummei Balsum era încă deschiși și atenți.

Umma Balsum se ridică brusc cu picioarele desfăcute și cu spatele sprijinit de brațul sofalei.

Ochii ei se ridicară încet ca și cum i s-ar fi instalat pe chip un sentiment de neîncredere. O fixă pe Derkhan care se holba spre ea. Gura Ummei Balsum (acum mai fermă și cu buze mai subțiri) se deschise cu uimire.

— Dee? șuieră ea cu o voce oscilând cu un ecou adânc.

Derkhan căscă gura idiot spre Umma Balsum.

— Ben...? se bâlbâi ea.

— Cum ai ajuns aici? șuieră Umma Balsum, ridicându-se iute și privind spre Derkhan uimită. Pot să văd prin tine...

— Ben, ascultă-mă.

Derkhan își dădu seama că trebuia să-l liniștească pe Ben.

— Nu te mai mișca. Mă vezi printr-o comunicatoare care s-a armonizat cu tine. S-a închis într-o stare total pasivă ca să pot vorbi direct cu tine. Înțelegi?

Umma Balsum, care acum era Ben, dădu repede din cap. Se opri și căzu din nou în genunchi.

— Unde ești? șopti ea.

— În Mlaștina Bursucului, lângă Cot. Ben, nu avem mult timp. Unde ești? Ce s-a întâmplat? Ți-au făcut vreun rău?

Răsuflarea lui Derkhan tremura, străbătută de tensiune și disperare.

La trei kilometri distanță, Ben clătină din cap trist și Derkhan îi văzu mișcarea.

— Nu încă, șopti Ben. M-au lăsat în pace... până acum...

— De unde au știut unde ești? șopti Derkhan.

— La naiba, Dee, au știut *întotdeauna*, nu crezi? L-am avut mai devreme aici pe nenorocitul de Rudgutter în persoană și... a râs de mine. Mi-a spus că au știut unde era redacția, doar că nu s-au sinchisit să ne salte.

— Din pricina grevei... spuse Derkhan supărată. Și-au spus că am mers prea departe...

— *Nu.*

Derkhan ridică privirea brusc. Vocea lui Ben sau aproximarea ei care ieșea din gura Ummei Balsum era dură și limpede. Ochii ce o priveau erau încruntați și poruncitori.

— Nu, Dee, nu e din cauza grevei. La naiba, aș vrea eu să fi avut un asemenea impact asupra greviștilor cât să-i punem pe ăștia pe jar. Nu, e un articol de fond nenorocit...

— Și ce...? începu Derkhan ezitant.

Ben o întrerupse.

— Îți spun ce știu. După ce am ajuns aici, Rudgutter a intrat și mi-a fluturat pe la nas *Agitatorul*. Și știi ce-mi arăta? Rahatul ăla de tentativă de articol pe care l-am avut în ediția a doua. „Zvonuri despre afacerile partidului *Soarele Mare* cu Mafioții". Știi tu, chestia aia de la omul meu de

legătură care spunea că guvernul vinde rahaturi, proiecte științifice ratate unor mafioți. Nimica toată! Nu aveam nimic! Nu făceam decât să stârnim rahatul! Si Rudgutter tot flutura revista și mi-o băga sub nas...

Ochii Ummei Balsum deveniră visători pentru o clipă când Ben își amintea.

— S-a tot dat la mine. „Ce știi despre asta, domnule Flex? Care e sursa ta? Ce stii despre *molii*?“ Serios, Molii, adică fluturi! „Ce știi despre problemele recente ale domnului M?“

Ben scutură capul Ummei Balsum încetișor.

— Ai priceput? Dee, nu știu peste ce dracu' am dat, dar am deschis un subiect care... l-a făcut pe Rudgutter să se cace pe el. De aia m-au săltat! Tot spunea „Dacă știi unde sunt moliile, mai bine mi-ai spune.“ Dee...

Ben se ridică grijuliu în picioare. Derkhan deschise gura să-l avertizeze să nu se miște, dar cuvintele ei se opriră când el se apropie atent pe picioarele Ummei Balsum.

— Dee, trebuie să urmărești subiectul ăsta. Sunt speriați, Dee. Sunt speriați rău de tot. Trebuie să folosim asta. N-am habar despre ce tot vorbește, dar a crezut că joc teatru și eu am început să-l necăjesc ca să-l fac să nu se simtă bine.

Încet, nervos, Ben întinse mâna Ummei Balsum către Derkhan. Ei i se puse un nod în gât când văzu că Ben plânge. Lacrimile îi curgeau pe față fără niciun sunet. Ea își mușcă buzele.

— Ce e bâzâitul ăsta, Dee? întrebă Ben.

— Este motorul mașinii de comunicație. Trebuie să meargă în ritm susținut, spuse ea.

Umma Balsum dădu din cap.

Mâinile ei le atinseră pe ale lui Derkhan. Ea tremură sub atingere. Îl simți pe Ben strângându-i mâna și îl văzu lăsându-se în genunchi în fața ei.

— Pot să te simt..., zâmbi Ben. Ești vizibilă numai pe jumătate, ca o fantomă... dar pot să te simt.

Se opri din zâmbit și își căută cuvintele.

— Dee... ăștia or să mă omoare. Sfinte..., oftă el. Mi-e teamă. Știu că jigodiile astea o să folosească metode dureroase...

Își pierdu controlul și umerii lui se zgâlțâiră de plâns. Rămase tăcut o clipă, privind în jos, plângând în tăcere de frică. Când ridică privirea, vocea îi deveni dură.

— La dracu' cu ei! I-am pus pe fugă de frică pe nemernici, Dee. Du-te și urmărește-i! Te numesc editor al *Agitatorului Renegat*... Ascultă. Du-te în Mafaton. Am întâlnit-o numai de două ori, în cafenelele de acolo, dar cred că acolo trăiește persoana de contact — ne-am întâlnit târziu și mă

îndoiesc că ar fi vrut să traverseze orașul singură după aceea, de-asta îmi închipui că stă în zonă. O cheamă Magesta Barbile. Nu mi-a spus prea multe. Doar că lucrează la un proiect la C&D — e o savantă — la care guvernul a renunțat și l-a vândut unui mafiot. Am crezut că totul e o înscenare; am publicat povestea mai mult din maliție decât pentru că era adevărată. Dar, Dumnezeule, reacția lor o dovedește.

Acum Derkhan plângea puțin.

— Am să urmăresc povestea, Ben. Promit.

Ben dădu din cap. Se lăsă un moment de tăcere.

— Dee, spuse Ben până la urmă. Crezi că poți să faci ceva cu comunicatoarea... adică... nu poți să mă omori?

Derkhan oftă de șoc și supărare.

Privi împrejur disperată și scutură din cap.

— Nu, Ben. Numai dacă ucid și comunicatoarea...

Ben dădu trist din cap.

— Nu știu dacă o să fiu în stare să... rezist la toate, să nu spun nimic... o să încerc, Dee... dar ăștia sunt experți... Aș vrea să se termine totul...

Derkhan ținea ochii închiși. Plângea pentru Ben și cu Ben.

— Doamne, Ben, îmi pare rău...

El deveni brusc ostentativ de curajos. Cu fălcile încleștate. Agresiv.

— Am să fac tot ce pot. Tu să ai grijă să o găsești pe Barbile, bine?

Ea încuviință.

— Mulțumesc, spuse el cu un zâmbet îngrijorat. Și... adio.

El își mușcă buza, privi în jos, apoi din nou în sus și o sărută pe obraz mult timp. Derkhan îl ținu aproape cu brațul ei stâng.

Benjamin Flex se desprinse și păși înapoi, și cu un reflex mental invizibil lui Derkhan, îi spuse Ummei Balsum că e timpul să se deconecteze.

Comunicatoarea se undui din nou, tremură și se clătină și, cu un oftat de ușurare, trupul îi reveni la forma inițială.

Bateria continuă să rotească manivela până ce Umma Balsum se îndreptă și se apropie, punând o mână hotărâtă peste ea. Opri cronometrul de pe masă și spuse:

— Asta e tot, dragă.

Derkhan se întinse și puse capul pe masă. Plângea fără zgomot. În partea cealaltă a orașului, Benjamin Flex făcea același lucru. Amândoi singuri.

****

Trecură două sau trei minute înainte ca Derkhan să-și tragă nasul și să se ridice. Umma Balsum stătea în scaunul ei, calculând prețul pe o bucată de hârtie cu mare eficiență.

Aruncă o privire spre Derkhan care încerca să pună stăpânire din nou pe propria-i persoană.

— Te simți mai bine, drăguță? întrebă ea zâmbitoare. Am calculat plata.

Pentru o clipă, lui Derkhan i se făcu greață de nepăsarea femeii, dar îi trecu repede. Derkhan nu știa dacă Umma Balsum își putea aminti ceea ce văzuse și spusese în timpul cât fusese armonizată. Și chiar dacă și-ar fi amintit, Derkhan era doar o tragedie dintre miile din oraș. Umma Balsum făcea bani doar din intermediere, iar gura ei povestise nenumărate povești despre pierderi și trădare și tortură și nefericire.

Faptul că Ben nu era un caz special, o suferință deosebită, îi dădea lui Derkhan o stare de confort obscur. Moartea lui Ben nu avea să fie ceva special.

— Uite, flutură Umma Balsum hârtia spre Derkhan. Două mărci plus cinci pentru conectare înseamnă șapte. Am stat acolo unsprezece minute, ceea ce înseamnă douăzeci și doi de firfirici; adică două mărci și doi bani, ceea ce face cu totul nouă mărci și doi firfirici. Plus un crăițar pentru pericolul din Țepușă. Adică un crăițar, nouă mărci și doi firfirici.

Derkhan îi dădu doi crăițari și plecă.

Pași repede, fără să se gândească, străbătând străzile din Mlaștina Bursucului. Intră din nou pe străzile locuite, unde lumea care trecea nu se mai ascundea din umbră în umbră. Derkhan își făcul loc cu umerii printre tarabe și vânzătorii ambulanți de poțiuni dubioase.

Conștientiză că își croia drum spre laboratorul lui Isaac. Era un prieten apropiat și un fel de camarad politic. Nu-l cunoscuse pe Ben — nici măcar nu-i auzise numele — dar ar fi înțeles importanța întâmplării. Poate că știa ce să facă... iar dacă nu, măcar Derkhan s-ar fi ales cu o cafea tare și o mângâiere.

Ușa lui era încuiată. Nu se auzea nimic dinăuntru. Pe Derkhan aproape că o apucă plânsul. Era gata să plece, singură cu tristețea ei, când își aminti descrierea entuziastă a lui Isaac despre o tavernă pe care o frecventa pe malul râului, Copilul Mort sau ceva de genul ăsta. Ieși de pe aleea de lângă depozit și privi în sus și-n jos pe strada de lângă apă, cu pavajul spart și presărat cu iarbă.

Valurile molcome duceau mizeria organică încet spre est. Dincolo de Molimă, malul opus era sufocat de tufe de mur și desișuri de buruieni. Ceva mai la nord de locul unde se afla Derkhan, un stabiliment dărăpănat păzea marginea drumului. Se apropie de tavernă cu pași șovăielnici, dar grăbi pasul atunci când citi firma veche: *La Copilu Muribund.*

Înăuntru, întunericul era fetid și cald și umed; dar în colțul opus, dincolo de epavele de oameni, vodyanoi și Refăcuți, stătea Isaac.

Vorbea agitat în șoaptă cu un alt bărbat pe care Derkhan și-l amintea vag, un savant prieten cu Isaac. Când Derkhan intră pe ușă, el ridică ochii și o privi fără expresie. Ea aproape că alergă spre el.

— Isaac, la naiba... Sunt așa de bucuroasă că te-am găsit...

Derkhan îl apucase de haină și brusc își dădu seama că el o privea fără chef. Se opri din vorbă.

— Derkhan... pe toți zeii, spuse el. E un fel de criză... S-a întâmplat ceva și eu...

Isaac părea încurcat.

Derkhan îl privi tristă.

Se prăbuși pe banchetă lângă el. Era un fel de capitulare. Se aplecă peste masă și clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi.

— Tocmai am vizitat un prieten și tovarăș care e pe cale să fie torturat până la moarte și jumătate din viața mea e distrusă și nu știu de ce și trebuie să găsesc o savantă Barbile sau așa ceva prin oraș ca să mă lămuresc despre ce e vorba și am venit la tine... pentru că ești prietenul meu și... ești ocupat...?

Lacrimi i se scurgeau printre degete. Își șterse mâinile violent și își trase nasul, ridicând privirea pentru o clipă și îl văzu pe Isaac și pe celălalt privind-o cu un interes brusc, absurd.

Mâna lui Isaac alunecă peste masă și o apucă de încheietură.

— Pe *cine* zici că trebuie să găsești? șuieră el.

Capitolul Douăzeci și opt

— Nu am reușit să scoatem nimic de la el încă, spuse Bentham Rudgutter cu grijă.

— Nici măcar numele sursei? întrebă Stem-Fulcher.

— Nu. Rudgutter își țuguie buzele și clătină încet din cap. Tot leșină. Dar nu cred că o să fie greu de aflat. Oricum, nu este un număr atât de mare de suspecți. Trebuie să fie cineva de la C&D, probabil cineva din proiectul MN... O să aflăm mai multe după ce inchizitorii o să-l interogheze.

— Deci..., spuse Stem-Fulcher. Asta e situația.

— Asta-i.

Stem-Fulcher, Rudgutter și Montjohn Rescue stăteau, înconjurați de unitatea de elită a miliției, într-un tunel adânc sub Stația Pierzaniei. Lămpile de gaz presărau întunericul cu amprente de lumină. Punctele se întindeau până departe. Puțin în spatele lor era un lift pe care tocmai îl părăsiseră.

La semnalul lui Rudgutter, tovarășii lui și escorta porniră prin întuneric. Milițienii mergeau în formație.

— Bine, spuse Rudgutter. Ați luat amândoi foarfecii? Stem-Fulcher și Rescue dădură din cap. Acum patru ani era bolnav după piese de șah. Îmi amintesc că atunci când Țesătorul și-a schimbat gusturile au murit trei inși până să ne prindem ce voia mai nou. Cercetarea noastră e la zi, spuse Rudgutter cu umor negru. Am vorbit cu Doctor Kapnellior înainte să mă întâlnesc cu voi. Este expertul nostru pe problema Țesătorului... deși este oarecum incorect spus. Adică, spre deosebire de noi, el nu știe mare lucru, pe când noi nu știm nimic. M-a asigurat că foarfecii sunt încă obiecte dorite.

După o clipă, vorbi din nou.

— Eu o să conduc discuția. Am mai făcut-o și altă dată.

Nu era sigur dacă ăsta era un avantaj sau un dezavantaj.

Coridorul se termina cu o ușă groasă de stejar întărită cu bandă de fier. Comandantul unității de gardă strecură o cheie mare în încuietoare și o răsuci. Trase de ușă, încordându-se sub greutatea ei, și intră în încăperea întunecată de dincolo. Era bine antrenat. Avea o disciplină de fier. Probabil că era foarte speriat.

Restul ofițerilor îl urmară, apoi Rescue și Stem-Fulcher și la sfârșit Bentham Rudgutter, care închise ușa înapoia lor.

****

Când trecură în cameră, simțiră cu toții o dislocare și furnicături pe tot trupul. Fire lungi, filamente invizibile de eter și emoții împletite drapau încăperea, unduiau și se lipeau de intruși.

Rudgutter tresări. Cu coada ochiului zări fire care dispărură atunci când le privi direct.

Camera era obscură de parcă ar fi fost plină cu pânze de păianjen. Pe pereți erau prinși foarfeci, desenând modele bizare. Foarfeci fugărind un altul ca un pește răpitor; alergând pe tavan; răsucindu-se unul în jurul altuia în modele geometrice complicate.

Milițienii și șefii lor rămaseră nemișcați lângă un perete al camerei. Nu exista nicio sursă de lumină, dar puteau vedea. Atmosfera din cameră părea monocromă sau perturbată într-un fel.

Rămaseră nemișcați mult timp. Nu se auzea nimic.

Încet, Bentham Rudgutter băgă mâna în sacul pe care-l ducea și scoase foarfecii mari cenușii pe care îi cumpărase prin cineva de la cel mai ieftin magazin din Stația Pierzaniei.

Desfăcu fălcile foarfecilor fără zgomot și îi ridică în aerul saturat.

Rudgutter împreună lamele. Camera reverberă cu sunetul inconfundabil al fălcilor alunecând una peste alta și închizându-se cu un pocnet.

Ecourile tremurară ca muștele într-o pânză de păianjen. Alunecară într-o dimensiune întunecată din inima încăperii.

O pală de curent rece încreți pielea de pe spatele celor prezenți.

Ecoul foarfecelor se întoarse.

Se târî de sub pragul audibilului, se metamorfoză, devenind cuvinte, o voce, melodioasă și melancolică, șoptind la început, apoi tot mai îndrăzneață, țesându-se din ecourile foarfecelor. Greu de descris, nu mergea la suflet, nu înspăimânta, dar nici nu putea fi ignorată; și parcă se auzea nu în urechi, ci mult mai adânc, în sânge și oase, în pachetele de nervi.

...CARNE ÎN PLIURI ÎN CARNE SĂ SPUN SALUTĂRI ÎN ACEST TĂRÂM DE FOARFECI PRIMESC ȘI SUNT PRIMIT...

În tăcerea înfricoșată, Rudgutter gesticulă spre Stem-Fulcher și Rescue, până ce ei înțeleseră și ridicară foarfecii lor la fel cum făcuse și el, deschizându-i și închizându-i, tăind aerul cu un sunet aproape tactil. El li se alătură, tăind din foarfece ca niște aplauze macabre.

La auzul acelor pocnete susurate, vocea nepământeană rezonă din nou în cameră. Mormăi cu o plăcere obscenă. De fiecare dată, ceea ce ajungea să se audă părea doar un fragment al monologului neîntrerupt.

... DIN NOU ȘI DIN NOU ȘI DIN NOU NU VĂ REȚINEȚI ACESTE INCANTAȚII DE LAME ACEST IMN ASCUȚIT ACCEPT ÎNCUVIINȚEZ TĂIAȚI AȘA FRUMOS ȘI VOI MICUȚE CREATURI ENDOSCHELETICE TĂIAȚI ȘI DESPICAȚI PÂNZA ȚESUTĂ ȘI O MODELAȚI CU GRAȚIE BARBARĂ...

Din umbrele aruncate de niște forme nevăzute, umbre care păreau să se întindă din colț în colț în camera pătrată, ceva prinse a se înfățișa.

Prinse a exista. Ieși de acolo de unde nu era nimic. Păși de după o buclă a spațiului.

Înaintă cu grijă, delicat, în vârful picioarelor, cu trupul vast clătinându-se, ridicând mai multe picioare odată. Privi în jos spre Rudgutter și tovarășii lui dintr-un cap ce atârna colosal deasupra lor.

Un păianjen.

****

Rudgutter se antrenase riguros. Era un om fără imaginație, un om rece care se conducea după o disciplină industrială. Nu mai putea simți groaza.

Dar, privind spre Țesător, se apropie de acest sentiment.

Era mult mai rău, mai înspăimântător decât ambasadorul. Creaturile Iadului erau teribile și înfricoșătoare, iar Rudgutter avea un profund respect pentru puterile lor monstruoase. Dar, cu toate acestea... îi putea înțelege. Erau torturați și torturau la rândul lor, calculați și capricioși. Răi. Comprehensibili. Erau creaturi politice.

Țesătorul erau complet din altă lume. Cu el nu se putea negocia și nici juca jocuri. Se încercase.

Rudgutter se birui pe sine, mânios, judecându-se aspru, studiind creatura de dinaintea lui într-o încercare de a standardiza și înțelege privelișteа.

Trupul Țesătorului era format mai ales din lacrima abdomenului care se umfla și atârna în jos în spatele lui, un fruct de doi metri lungime și aproape tot atâția lățime. Era absolut neted, chitina lui strălucind cu o iridiscență neagră.

Capul creaturii era de mărimea pieptului unui om. Era suspendat de partea din față a abdomenului cam la o treime din înălțime. Curba trupului atârna deasupra lui ca niște umeri negri.

Capul se legănă încet să-i cuprindă pe vizitatori.

Creștetul îi era neted și dur ca un craniu negru, cu mulți ochi roșii. Doi ochi principali, mari cât capetele unor noi-născuți, stăteau în orbite înfundate de fiecare parte; între ei, un al treilea mult mai mic; deasupra

încă doi; deasupra lor încă trei. O constelație precisă, complicată de luciri roșii. O matrice de ochi neclipitori.

Gura complicată a Țesătorului se desfăcu, falca lui internă se flexă, ca o capcană de fildeș negru. Gâtlejul îi vibră adânc.

Picioarele lui, subțiri și osoase ca niște gambe de om, ieșeau din banda fină de carne segmentată care unea capul și abdomenul. Țesătorul mergea pe cele patru picioare din spate care ieșeau sub un unghi de patruzeci și cinci de grade, articulându-se mult deasupra capului său, depășind cocoașa. Picioarele coborau din articulații direct în jos vreo trei metri, terminându-se în vârfuri ascuțite ca de stilet.

Tarantulă himerică, Țesătorul înălța câte un picior, ridicându-l foarte sus și așezându-l delicat, ca un chirurg sau un artist. O mișcare lentă, sinistră și neomenească.

Din același pliu complicat din care se desprindeau cele patru picioare mari mai ieșeau două seturi de picioare mai scurte. O pereche, de doi metri lungime, se odihneau ridicate în sus de la coate. Fiecare tub subțire și dur de chitină se termina cu o gheară de aproape jumătate de metru, o lamă lustruită, roșcată, și ascuțită ca un bisturiu. La baza fiecărei arme ieșea o buclă de os, un cârlig ascuțit cu care se prindea și ținea prada.

Brațele acelea aveau aspect de lance, o declarație ostentativă a potențialului ucigaș.

Și în fața lor, ultima pereche de brațe, mai scurte, ce atârnau în jos. La capătul lor, la jumătatea distanței între capul Țesătorului și pământ, o pereche de mânuțe subțiri, cu cinci degete fără unghii și piele neagră ca de smoală.

Țesătorul îndoi coatele puțin și împreună mâinile, bătând din palme și frecându-le încet și continuu. Era o mișcare vag umană, ca a unui preot șarlatan.

Picioarele în vârf de lance se apropiară. Ghearele roșii-negre se răsuciră și luciră în ne-lumină. Mâinile se mângâiară una pe alta.

Trupul Țesătorului se lăsă pe spate și apoi veni alarmant de mult în față.

... CE OFRANDĂ CE PRADĂ TĂIETOARELE ARTICULATE AȚI ADUS... spuse el și întinse brusc mâna dreaptă. Milițienii se încordară surprinși de mișcarea rapidă.

Fără ezitare Rudgutter păși înainte și puse foarfecii în palma lui, având grijă să nu-i atingă pielea. Stem-Fulcher și Rescue făcură la fel. Țesătorul păși în spate cu o viteză care îi făcu să tresară. Privi foarfecii pe care îi ținea, băgă degetele prin urechile foarfecilor, le deschise și închise repede,

pe fiecare în parte. Apoi se duse spre peretele din spate și, cu iuțeală, apăsă fiecare foarfece într-o anume poziție în piatra rece.

Cumva, metalul fără viață rămase acolo unde fusese pus, agățându-se de piatra umedă. Țesătorul potrivi puțin desenul.

— Am venit să te întrebăm ceva, Țesătorule.

Vocea lui Rudgutter era calmă.

Țesătorul se întoarse greoi cu fața spre el.

... ȚESĂTURA DE FIRE DIN JUR-ÎMPREJURUL TRUPURILOR VOASTRE CLĂTINĂTOARE TRAGEȚI ȘI ÎMPINGEȚI DESFACEȚI ÎMPLETIȚI TRIUMVIRATUL DE FORȚĂ ÎNCHIS ÎNTRE BASTOANE ALBASTRE CU CREMENE SCĂPĂRĂTOARE PRAF DE PUȘCĂ FIER VOI TREI AȚI PRINS SUFLETE ATÂRNATE DE TEXTURĂ CEI CINCI SFÂȘIETORI ARIPAȚI DESFAC SINAPSE DUPĂ SPIRIT GANGLIONI SUG DIN FIBRELE MINȚII...

Ruddgutter privi atent spre Rescue și Stem-Fulcher. Toți trei se chinuiau să urmărească poezia limbii Țesătorului. Un lucru le apăru foarte clar.

— Cinci? șopti Rescue, privind spre Rudgutter și Stem-Fulcher. Motley a adus numai *patru molii*...

...CINCI DEGETE ALE UNEI MÂINI SĂ INTERFEREZE SĂ SFÂȘIE TEXTURA LUMII DIN GHEMURILE ORAȘULUI CINCI INSECTE RUP AERUL PATRU BINE FORMATE NOBILE CU DECORAȚII LUCITOARE UNA PIPERNICITĂ CA DEGETUL MARE CE DĂ PUTERE SEMENILOR IMPERIOȘI DEGETE CINCI O MÂNĂ...

Milițienii se încordară când Țesătorul se deplasă cu baletul lui lent către Rescue. Deschise degetele de la o mână, le împinse dinaintea lui Rescue și le împinse tot mai aproape. Aerul se încărcă la apropierea Țesătorului. Rudgutter se luptă cu impulsul de a se șterge pe față, să o curețe de firele nevăzute, lipicioase. Rescue strânse din fălci. Milițienii murmurară neputincioși. Se vedea acum cât de inutili erau.

Rudgutter privea cu neliniște mica dramă. Ultima dată când vorbise cu Țesătorul, acesta ilustrase o noțiune pe care încerca s-o explice luând un milițian de lângă Rudgutter, ridicându-l în aer și răsucindu-l lent, spintecându-i armura cu o gheară de la burtă în sus, apoi în jurul bărbiei, scoțând din el os după os. Omul țipase si se zbătuse în vreme ce Țesătorul

îl eviscera, continuând să-i explice lui Rudgutter ghicitoarea lui onirică cu voce răsunătoare și tristă.

Rudgutter știa că Țesătorul ar fi făcut orice ca să îmbunătățească țesătura lumii. Putea pretinde că e mort sau să modeleze din piatra podelei o statuie de leu. Putea scoate ochii Elizei. Ar fi făcut orice pentru a modela țesătura eterică pe care doar el o vedea, pentru ca tapiseria Țesătorului să capete forma dorită.

Rudgutter și-l aminti pe Kapnellior discutând despre Textorologie — știința Țesătorilor. Țesătorii erau fabulos de rari și locuitori doar ocazionali ai realității convenționale. Doar două cadavre de Țesători fuseseră procurate de savanții Noului Crobuzon de la înființarea orașului. Știința lui Kapnellior nu era una foarte exactă.

Nimeni nu știa de ce acest Țesător se hotărâse să rămână. Îl anunțase în modul lui eliptic pe Primarul Dagman Beyn, cu mai mult de două sute de ani în urmă, că avea să trăiască sub oraș. De-a lungul deceniilor, una sau două administrații îl lăsaseră în pace. Majoritatea însă nu au putut rezista să nu se folosească de puterea sa. Interacțiunile ocazionale — uneori banale, alteori fatale — cu primarii și savanții erau principala sursă de informații a studiilor lui Kapnellior.

Kapnellior era un Evoluționist. Era adeptul viziunii că Țesătorii erau o specie de păianjeni obișnuiți care fuseseră supuși unui flux de Torsiune sau taumaturgic — cu treizeci, patruzeci de mii de ani în urmă, probabil în Sangrimai — care declanșase o accelerare bruscă, de scurtă durată, a evoluției, cu o viteză explozivă. În câteva generații, îi explicase el lui Rudgutter, Țesătorii evoluaseră din niște prădătoare fără minte în niște ființe de un intelect uimitor și cu puteri materio-taumaturgice, minti superinteligente care nu mai foloseau pânza pentru a-și prinde prada, dar de care erau atașați ca un decor inseparabil provenit din țesătura realității însăși. Glandele lor deveniseră extradimensionale, țesând texturi ale lumii. Ale lumii care era, pentru ei, o pânză.

Vechi povești spuneau despre Țesători care se băteau pe viață și pe moarte pe motive de estetică, de exemplu dacă era mai drăguț să distrugi o armată de o mie de oameni sau să o lași în pace, sau dacă o anumită păpădie ar trebui smulsă sau nu. Pentru un Țesător, gândirea era pur estetică. Acțiunea — Țesutul — se referea la crearea de texturi mai plăcute. Nu se hrăneau cu hrană fizică: păreau să subziste cu aprecieri asupra frumuseții.

O frumusețe nerecunoscută de oameni sau alți negativiști ai tărâmului lumesc.

Rudgutter se ruga fervent ca Țesătorul să nu decidă că măcelărirea lui Rescue ar crea un model drăguț în eter.

După câteva secunde tensionate, Țesătorul se retrase, ținând în continuare mâna în sus cu degetele răsfirate. Rudgutter răsuflă cu ușurare și îi auzi pe colegii lui și pe milițieni făcând la fel.

...CINCI... șopti Țesătorul.

— Cinci, fu de acord Rudgutter. Rescue dădu încet din cap.
— Cinci, șopti el.
— Țesătorule, spuse Rudgutter. Ai dreptate, firește. Voiam să te întrebăm despre cele *cinci* creaturi scăpate în oraș. Suntem... îngrijorați... ca și tine. Vrem să te întrebăm dacă ne ajuți să curățăm orașul de ele. Să le îndepărtăm. Să le alungăm. Să le ucidem. Înainte să strice Pânza.

Se lăsă o clipă de liniște, apoi Țesătorul dansă brusc și iute dintr-o parte în alta. Fu un ritm ușor, dar foarte vioi, pe care picioarele lui ascuțite îl bătură pe podea. Se clătină bizar.

... FĂRĂ SĂ ÎNTREBAȚI PÂNZA E STRÂNSĂ CULORI CREȚE SÂNGEREAZĂ TEXTURI PURTÂND FIRE ÎN VREME CE EU PLÂNG CÂNTECE FUNERARE PENTRU PUNCTE MOI UNDE CURG FORME DORESC VREAU POT MONȘTRI UMBRE ARIPI SUG PÂNZA LUMII FĂRĂ CULOARE TERNĂ NU TREBUIE CITESC REZONANȚA DIN PUNCT ÎN PUNCT PE PÂNZĂ SĂ MĂNÂNC SPLENDOARE ȘI SĂ CURĂȚ GHEARE AM SĂ TAI PÂNZELE ȘI AM SĂ LE REFAC EU SUNT UN SUBTIL UTILIZATOR DE CULOARE AM SĂ ALBESC CERUL VOSTRU CU VOI AM SĂ CURĂȚ ȘI ÎNNOD STRÂNS...

Lui Rudgutter îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că Țesătorul fusese de acord să-i ajute.

Cu grijă, zâmbi. Înainte ca Rudgutter să vorbească din nou, Țesătorul arătă în sus cu toate patru brațele...

TREBUIE SĂ GĂSESC UNDE TEXTURA O IA RAZNA UNDE CULORILE CURG UNDE INSECTELE VAMPIR SUG CETĂȚENII ȘI AM SĂ TREC ÎNCOACE ȘI ÎNCOLO...

Țesătorul păși într-o parte și dispăru. Ieși din spațiul fizic. Fugea acrobatic pe pânza lumii.

Firele de eter care invadaseră nevăzute încăperea și care se lipeau de piele începură să se topească.

Rudgutter întoarse încet capul dintr-o parte în alta. Milițienii își îndreptau spatele, oftând, relaxându-se din poziția de luptă pe care o luaseră fără să-și dea seama. Eliza Stem-Fulcher se uită în ochii lui Rudgutter.

— Deci, spuse ea. S-a angajat, nu?

Capitolul Douăzeci și nouă

Garguii erau speriați. Spuneau povești despre monștrii din cer.

Stăteau noaptea în jurul focurilor din gropile de gunoi ale orașului și-și legănau copiii ca să-i liniștească. Povesteau pe rând despre curenții neașteptați care tulburau aerul și scurta ivire a unor creaturi teribile. Văzuseră umbre întortocheate în cer. Simțiseră picături de lichid acru căzându-le de sus.

Garguii erau răpiți.

La început erau numai povești. Deși speriați, garguii credeau poveștile doar pe jumătate. Dar ajunseră să-i cunoască pe protagoniști. Numele lor era bocit în noapte. Arfamo și Lăturalnic; Mentă; și mai înspăimântător, Bagămă, șeful găștii din partea de est a orașului. El nu pierduse nicio luptă. Nu fugise niciodată. L-a găsit fiica lui, cu capul atârnând, ochii șterși și umflați, în câmpul de lângă un turn de gaz ruginit din Cartierul Desțelenirii.

Două matroane khepri fuseseră găsite blegi în Piața Statuilor. Un vodyanoi zăcea pe marginea râului în Mahalaua Beznei, gura lui largă fiind cuprinsă de un zâmbet tâmp. Numărul oamenilor găsiți cu mințile pierdute crescu constant, ajungând la două cifre. Și nu se opri aici.

Bătrânii din Casa de Sticlă din Burduful Râului nu spuneau dacă fusese afectat vreun cactus.

Cearta dădea un articol pe a doua pagină, intitulat „Epidemie misterioasă de imbecilitate".

Nu numai garguii vedeau lucruri care nu ar fi trebuit să existe. La început doi sau trei, apoi tot mai mulți martori isterici pretindeau că au fost în compania celor care au rămas fără minte. Fuseseră ametiți, fuseseră într-o transă, spuneau ei, descriind monștri, demoni-insectă fără ochi, trupuri întunecate cu o mulțime de membre de coșmar. Dinți mari și aripi hipnotice.

****

Corbul se împrăștia în jurul Stației Pierzaniei într-o confuzie complicată de străzi și alei pe jumătate ascunse. Arterele principale — Strada LeTissof, Pasajul Concubek, Bulevardul Dos Gherou — țâsneau în toate direcțiile în jurul statiei si Pieței Bilsantum. Erau largi si aglomerate, o îngrămădeală de cărute și taxiuri și trecători.

În fiecare săptămână magazine noi și elegante se deschideau în cartierul aglomerat. Magazine uriașe care ocupau trei etaje ale unor foste case nobile; stabilimente mai mici, nu mai puțin înfloritoare, cu vitrinele pline cu ultimele luminatoare de gaz, lămpi cu intarsii din alamă si valve de extensie; mâncare; luxoase cutii de prizat; haine de croitor.

În ramurile mai mici care se desfăceau din aceste străzi masive precum capilarele, birouri de avocați și medici, asigurări, farmacii și societăți de binefacere stăteau alături de cluburi exclusiviste. Patricieni în costume imaculate patrulau pe aceste străzi.

Ascunse în colțuri mai mult sau mai puțin obscure ale Corbului, fundăturile cu arhitectură bolnavă erau ocolite cu grijă.

Inima Scuipatului, spre sud-vest, era împărțită pe deasupra de o linie ferată ce lega turnul miliției din Mlaștina Bursucului de Stația Pierzaniei. Făcea parte din aceeași zonă turbulentă ca și Sheck, o zonă cu magazine mai mici și case făcute din piatră și tapetate cu cărămidă. Inima Scuipatului avea o industrie crepusculară: Refacerea. Acolo unde cartierul se întâlnea cu râul, fabrici subterane de pedeapsă emiteau uneori vaiete de durere și țipete înăbușite la repezeală. Dar de dragul imaginii publice, Inima Scuipatului ignora această economie ascunsă cu doar o ușoară urmă de dezgust.

Era un loc activ. Pelerinii își făceau drum spre templul Palgolak de la marginea nordică a Mlaștinii Bursucului. Vreme de secole, Inima Scuipatului fusese un refugiu pentru bisericile schismatice și pentru societățile religioase. Zidurile îi fuseseră ținute în picioare de lipiciul a mii de afișe putrezite care făceau reclamă unor dezbateri teologice. Călugări și călugărițe din secte contemplative treceau în grabă pe străzi, evitând contactul cu alte priviri. Derviși și hieronomeri se certau la colț de stradă.

Înghesuit între Inima Scuipatului și Corbul, se afla cel mai prost păstrat secret al orașului. O pată vinovată. Era o regiune mică în comparație cu orașul. Câteva străzi unde casele vechi erau înguste și apropiate și puteau fi ușor unite prin pasarele sau scări. Unde pavajul dintre clădirile înalte și ciudat decorate putea fi un labirint protector.

Cartierul bordelurilor. Zona felinarelor roșii.

****

Era seara târziu când David Serachin păși prin partea de nord a Inimii Scuipatului. S-ar fi putut duce acasă, în Vadul Pitit, la vest pe sub Linia de Sud, prin Sheck, pe lângă masivul turn al miliției din Capătul Vadului Pitit. Era o plimbare lungă, dar plauzibilă.

Dar când David trecu pe sub arcadele Stației Bazarul Scuipatului, se piti în întuneric si se întoarse să privească înapoi. Lumea din spatele lui

era formată numai din trecători. Nu era urmărit. Ezită un moment, apoi ieși de sub liniile ferate când un tren șuieră pe deasupra și trimise reverberații bubuitoare prin cavernele de cărămidă.

David se întoarse spre nord, urmând direcția liniei, spre orașul târfelor.

Băgă mâinile adânc în buzunare și lăsă capul în jos. Îi era rușine. Fierbea de dezgust pentru propria-i persoană.

La marginea zonei felinarelor roșii, magazinele serveau marfă pentru gusturi ortodoxe. Aici era un loc pentru moravuri mai indulgente. Presărate cu magazine mici universale care acopereau nevoile zilnice, clădirile încă elegante ale acestui cartier erau luminate cu lămpi de gaz pâlpâind în spatele tradiționalelor filtre roșii. În pragul ușii unora, femei tinere cu corsaje țipătoare intrau în vorbă cu trecătorii. Aici străzile erau mai puțin pline decât cele din orașul de afară, dar nu se goleau niciodată. Cei mai mulți bărbați erau bine îmbrăcați. Marfa nu era pentru cei săraci.

Unii dintre ei țineau nasul în sus, ostentativ. Mulți mergeau ca David, atenți și singuri.

Cerul era cald și murdar. Stelele clipeau neclar. În aerul de deasupra acoperișurilor se auzi o șoaptă și apoi o pală de vânt la trecerea unui vagonet al miliției. Ca o ironie municipală, pe deasupra centrului acestui orășel al depravării trecea linia miliției. Rar, se mai făceau raiduri prin coruptele, somptuoasele case din zona felinarelor roșii. Dar de cele mai multe ori, atât timp cât se făceau plățile și violența nu ieșea din camerele în care fusese cumpărată, miliția se ținea deoparte.

Valurile de aer nocturn aduceau cu ele ceva neliniștitor, un sentiment de nesiguranță. Ceva mai profund decât orice neliniște obișnuită.

În unele case, ferestre mari erau luminate prin perdele de muselină subțire. Femei în cămăși de noapte și desuuri strâmte se mângâiau lascive sau se uitau la trecători printre gene. Aici erau și bordelurile xeniene, unde tineri beți se îmbiau unul pe altul la rituri de trecere, regulând khepri sau vodyanoi sau specii mai exotice. Văzând aceste stabilimente, David se gândi la Isaac. Încercă să nu.

David nu se opri. Nu se lăsă atras de femeile dimprejur. Se adânci mai tare în inima cartierului.

Dădu colțul spre un rând de case mai joase și mai urâte. După marfa din vitrinele de aici te lămureai despre natura serviciilor dinăuntru. Bice. Cătușe. O fetiță de șapte, opt ani într-un leagăn de copii, trăgându-și nasul.

David continuă să meargă. Mulțimea se tot subția, deși David nu rămânea niciodată singur. Aerul nopții era plin de zgomote slabe. Camere pline de conversație. Muzică bine cântată. Râsete. Strigăte de durere și lătrături sau urlete de animale.

Aproape de sectorul central era o fundătură, un mic loc liniștit în labirint. David păși pe caldarâm cu un tremur ușor. La ușile acestor stabilimente erau bărbați. Stăteau, grei și ferchezuiți, cu costume ieftine, invitându-l pe nefericit să vină la ei.

David se înghesui la una dintre uși. Animatorul masiv îl opri cu o mână impasibilă pe pieptul lui.

— Doamna Tollmeck m-a trimis, mormăi David, iar bărbatul îl lăsă să treacă.

Înăuntru, lumina lămpilor era groasă și maronie. Holul părea lipicios din pricina luminii de culoarea rahatului. Dinapoia unui birou stătea o femeie severă, de vârsta a doua, cu o rochie decolorată cu flori, ce se potrivea cu lumina lămpilor. Se uită spre David prin ochelarii cu lentile tăiate în jumătate.

— Ești nou în stabilimentul nostru? întrebă ea. Ai o programare?

— Trebuie să fiu în camera șaptesprezece la ora nouă. Numele meu este Orrel, spuse David.

Femeia din spatele biroului ridică din sprâncene foarte ușor și înclină din cap. Aruncă o privire la registrul de dinaintea ei.

— Înțeleg. Ați venit... aruncă ea o privire la ceasul din perete, ați venit cu zece minute mai devreme, dar puteți merge sus. Știți drumul? Sally vă așteaptă.

Îl privi și — monstruos — îi făcu din ochi complice și rânji. Lui David i se făcu rău.

Se întoarse iute cu spatele la ea și se îndreptă spre scări.

Inima îi bătea cu putere; urcă și ajunse pe coridorul lung de la etaj. Își amintea de prima lui vizită aici. La capătul coridorului era camera șaptesprezece.

David începu să pășească spre ea.

Ura acest etaj. Ura tapetul ușor umflat, mirosurile deosebite care emanau din camere, sunetele care străbăteau prin pereți. Majoritatea ușilor de pe coridor erau deschise, după obicei. Cele care erau închise demonstrau că aveau un client.

Ușa de la camera șaptesprezece era închisă, firește. Era o excepție de la regula casei.

David păși încet pe mocheta murdară, apropiindu-se de prima ușă. Din fericire, era închisă, dar ușa de lemn nu putea opri zgomotele; strigăte înfundate; scârțâit de piele; o voce șuierată, plină de ură. David întoarse capul și se descoperi privind direct în camera opusă. Zări din mers trupul gol de pe pat. Ea îl privi, o fată care nu avea mai mult de cincisprezece ani. Stătea în patru labe... brațele și picioarele îi erau acoperite cu blană... picioare de câine.

Ochii lui adăstară hipnotic asupra ei, cu oroare, în vreme ce trecea mai departe; ea sări pe podea cu o mișcare neîndemânatică de câine, se întoarse împiedicat ca un patruped fără experiență, privi peste umăr și îi arătă plină de speranță fundul.

David căscă gura și ochii i se răciră.

Aici era locul în care îi era rusine de el, în bordelul târfelor Refăcute.

Orașul mișuna de prostituate Refăcute, firește. De multe ori aceasta era singura lor șansă să scape de înfometare. Dar aici, în cartierul felinarelor roșii, micile păcate erau ceva mai sofisticate.

Majoritatea târfelor Refăcute fuseseră pedepsite pentru crime de cu totul altă natură; Refacerea lor era numai o bizarerie și trăgea mult prețul în jos. Acest district, pe de altă parte, era pentru specialiști, pentru consumatorul avizat. Aici, târfele erau Refăcute special pentru profesia lor. Aici erau trupuri scumpe Refăcute în forme dedicate cunoscătorilor de plăceri carnale perverse. Erau copii vânduți de părinții lor și oameni care erau forțați de datorii să se vândă sculptorilor de carne, Refăcătorilor iliciți. Erau zvonuri că mulți fuseseră condamnați la altfel de Refacere, ca apoi să se trezească Refăcuți în fabricile de pedeapsă după modele carnale ciudate și vânduți peștilor și matroanelor. Era o afacere secundară profitabilă condusă de biotaumaturgii statului.

Timpul se lungea în acest coridor nesfârșit, ca o melasă râncedă. La fiecare ușă, la fiecare haltă de-a lungul drumului, David nu se putea abține să nu privească înăuntru. Se forța să privească în altă parte, dar ochii nu-l ascultau.

Era ca o grădină de coșmar. Fiecare cameră conținea o floare unică de carne, un boboc torturat.

David grăbi pasul pe lângă trupuri goale acoperite cu sâni ca niște solzi umflați; trupuri monstruoase ca de crab cu picioruțe de fetiță la ambele capete; o femeie care-l privea cu ochi inteligenți de deasupra unei vulve secundare, gura ei fiind o despicătură verticală, o copie a celuilalt vagin dintre picioarele desfăcute. Doi băieței holbându-se uimiți la falusurile masive pe care le aveau. Un hermafrodit cu multe mâini.

David simți că-i pocnește capul. Era ametit și obosit de atâtea orori.

Camera șaptesprezece se afla dinaintea lui. David nu se întoarse. Își imagină ochii Refăcutelor dinapoi privindu-l din închisorile lor de carne și sânge și sex.

Bătu la ușă. După un moment, auzi lanțul ridicându-se și ușa deschizându-se puțin. David intră, cu un nod în gât, lăsând coridorul acela rușinos pradă propriei sale corupții. Ușa se închise.

****

Un bărbat în costum aștepta pe patul murdar, netezindu-și cravata. Un alt bărbat, cel care deschisese și închisese ușa, stătea în spatele lui David cu brațele la piept. David îi aruncă o privire și își îndreptă toată atenția spre bărbatul așezat.

Bărbatul indică un scaun de lângă pat, pe care David și-l trase dinainte.

David se așeză.

— Bună „Sally", spuse el șoptit.

— Bună, Serachin, spuse omul slab, între două vârste.

Ochii îi erau calculați și inteligenți. Era complet nepotrivit cu această cameră ponositǎ, cu această casă păcătoasă; cu toate acestea chipul îi era foarte liniștit. Așteptase la fel de răbdător și confortabil printre târfele Refăcute ca și cum s-ar fi aflat pe coridoarele Parlamentului.

— Ai cerut să mă vezi, spuse bărbatul. A trecut ceva timp de când am auzit de dumneata. Te-am trecut la adormiți.

— Păi... spuse David stânjenit. Nu prea am avut ce raporta. Până acum.

Bărbatul dădu judicios din cap și așteptă.

David își linse buzele. Îi venea greu să vorbească. Bărbatul îl privi ciudat și se încruntă.

— Plata e aceeași, știi, spuse el. Chiar puțin mai mare.

— Nu, Dumnezeule, eu... se bâlbâi David. Eu... știți... mi-am ieșit din mână.

Foarte ieșit din mână, gândi neajutorat David. *Au trecut șase ani de la ultima dată și am jurat că n-o mai fac. Am ieșit din asta. M-am săturat de șantaj și n-am nevoie de bani...*

Prima dată, cu cincisprezece ani în urmă, intraseră chiar în aceeași încăpere în care David petrecea cu o fată Refăcută cu trup ruinat, cadaveric. Omul în costum îi arătase aparatul. Îi spuseseră că o să trimită pozele la ziare și reviste și la universitate. Îi oferiseră o alternativă. Plăteau bine.

Devenise informator. Colaborator doar, poate o dată sau de două ori pe an. Apoi se oprise pentru mult timp. Până acum. Pentru că era înspăimântat.

David trase puternic aer în piept și începu.

****

— Se întâmplă ceva mare. Sfinte GurăMultă, nici nu știu de unde să încep. Știți de boala care se împrăștie? Chestia aia de-ți ia mințile? Știu de unde a început. Am crezut că ne putem descurca, am crezut că-l putem ține în cușcă, dar la dracu'! Tot creștea și creștea și am simțit că aveam nevoie de ajutor. (Undeva în adâncul lui o părticică se dezgustă de această

lașitate, de această autoiluzie, dar David continua să vorbească repede). E din cauza lui Isaac.

— Dan der Grimnebulin? spuse bărbatul. Cel cu care împarți spațiul? Teoreticianul renegat. Savantul de gherilă cu un talent de a se da rotund. Ce a făcut? zâmbi omul, rece.

— Ascultați. A fost angajat de... mă rog, a fost angajat să facă cercetări asupra zborului și și-a făcut rost de o mulțime de chestii zburătoare pe care să le studieze. Păsări, insecte, aspide, cam de toate. A primit și o omidă mare. Chestia părea că trage să moară, apoi 'Zaac a găsit cum s-o țină în viață, pentru că brusc a început să crească. *Uriașă*. Așa de mare!

Desfăcu mâinile ca să estimeze dimensiunea omizii. Bărbatul din fața lui îl privea atent, cu chipul dur, cu mâinile încleștate.

— Apoi a intrat în stadiul de pupă și am fost curioși ce-o să iasă. Așa că am venit de acasă într-o zi și Lublamai — celălalt tip din clădire — Lublamai zăcea acolo, ca un idiot. Creatura aceea care a ieșit din cocon îi mâncase mintea... și a scăpat și e liberă.

Bărbatul scutură din cap hotărât, cu totul diferit de gesturile politicoase de până atunci.

— Așa că te-ai gândit să ne informezi.

— Nici pe departe! Nu m-am gândit... chiar și atunci mai credeam că ne putem descurca. Adică, eram supărat pe Isaac, eram complet dezorientat, dar mă gândeam că o să găsim o cale să dăm de urma creaturii și să-l facem bine pe Lub... Apoi s-au auzit tot mai multe... despre oameni care și-au pierdut mințile... Dar cel mai important este că am descoperit cine i-a procurat creatura asta lui 'Zaac. Un funcționar care a șterpelit-o de la C&D din Parlament. Și m-am gândit „La dracu', nu mă pun eu cu guvernul".

Bărbatul de pe pat încuviință judecata lui David.

— M-am gândit că situația ne depășește cu mult...

David făcu o pauză. Bărbatul de pe pat deschise gura, dar David îl opri.

— Nu, ascultă! Nu se termină aici! Pentru că am auzit de revolta din Kelltree și știu că l-ați pocnit pe editorul de la *Agitatorul Renegat*, nu-i așa?

Bărbatul așteptă, scutură o scamă imaginară de pe costum cu o mișcare reflexă. Fapta nu fusese dată publicității, dar ruinele abatorului lăsau să se înțeleagă că ceva se întâmplase în Mocirla Câinelui, iar zvonuri erau din abundență.

— Una dintre prietenele lui Isaac scrie la revista aia și a luat legătura cu editorul — nu știu cum, o chestie de taumaturgie — și el i-a spus două lucruri. Unul despre inchizitori... despre voi... că credeți că știe ceva ce nu știe de fapt și al doilea lucru că l-ați întrebat despre un articol din *Agitator* și despre persoana de contact pentru articol care se presupune a ști ceea

ce cred ei că știe, pe care o cheamă Barbile. *Așa că, de la asta a șterpelit funcționarul omida monstruoasă!*

David făcu o pauză, așteptă impactul vorbelor lui, apoi continuă.

— Totul se leagă și nu știu ce se întâmplă. Și nici nu vreau să știu. Îmi dau seama... că vă călcăm pe bătături. Poate că e o coincidență, dar eu nu știu... nu mă deranjează să vânez monștri, dar nu am chef să mă pun rău cu miliția sau cu poliția secretă sau cu guvernul. Trebuie să mă scoți din cauză.

Bărbatul de pe pat bătu din palme. David își aminti altceva.

— La naiba, da, ascultă! Mi-am scormonit creierii, am încercat să-mi dau seama ce se întâmplă și... nu știu dacă am dreptate, dar e ceva legat de energia de criză?

Bărbatul clătină din cap foarte lent, atent, neînțelegând.

— Continuă, spuse el.

— Ei bine, la un moment dat în timpul evenimentelor, Isaac a lăsat să-i scape... printre altele... că a construit o mașină de criză funcțională... știi ce înseamnă asta?

Chipul bărbatului era aspru și ochii i se deschiseră mari.

— Eu sunt doar o verigă pentru cei din Mlaștina Bursucului, șuieră el. Știu ce ar însemna... nu poate... este... Stai puțin, n-are niciun sens, este... este adevărat?

Pentru prima dată bărbatul părea cu adevărat încurcat.

— Nu știu, spuse David fără speranță. Dar nu s-a lăudat cu asta... a menționat-o în treacăt... nu știu. Dar la asta lucrează și tot lucrează de ani și ani de zile.

Se lăsă o tăcere lungă; bărbatul de pe pat se uită gânditor în colțul îndepărtat al camerei. Pe chipul lui trecea o gamă întreagă de emoții. Privi gânditor spre David.

— De unde știi asta? spuse el.

— 'Zaac are încredere în mine, spuse David (și iar ceva dinăuntru îl înghionti, iar el nu băgă în seamă). La început femeia aia...

— Numele? întrerupse bărbatul.

David ezită.

— Derkhan Mohorâta, murmură el până la urmă. Deci Mohorâta, la început, s-a reținut să vorbească de față cu mine, dar Isaac... a girat pentru mine. Îmi știe convingerile politice, am fost la demonstrații împreună... (din nou, pentru sine: *nu ai convingeri politice, trădător nenorocit*) Doar că în vremuri din astea..., ezită el nefericit.

Bărbatul dădu din mână poruncitor. Nu-l interesa nici vina, nici raționamentele lui David.

— Isaac i-a spus că poate să aibă încredere în mine și că poate să-mi spună orice.

Se lăsă o tăcere lungă. Omul de pe pat aștepta. David ridică din umeri.

— Asta-i tot ce știu, șopti el.

Bărbatul dădu din cap și se ridică.

— Bine, spuse el. A fost... foarte util. Va trebui să-l aducem pe prietenul tău Isaac la secție. Nu te teme, adăugă el cu un zâmbet liniștitor. Nu avem niciun interes să scăpăm de el, promit. O să avem însă nevoie de ajutorul lui. Ai dreptate, firește. E de închis un cerc, de făcut niște legături și tu nu ești în postura să o faci, iar noi da. Cu ajutorul lui Isaac.

Va trebui să rămâi în legătură cu noi, spuse bărbatul. Vei primi indicații scrise. Asigură-te că le vei urma. Nu e cazul să-ți atrag atenția. Vom avea grijă ca der Grimnebulin să nu știe de unde ne vin informațiile. S-ar putea să nu facem nicio mișcare vreo câteva zile... nu intra în panică. Asta-i treaba noastră. Tu stai liniștit și încearcă să-l faci pe der Grimnebulin să se comporte normal. Bine?

David dădu trist din cap. Aștepta. Bărbatul îl privi aspru.

— Asta-i tot, spuse el. Poți pleca.

Cu o grabă vinovată și recunoscătoare, David se ridică și se grăbi spre ușă. Se simțea de parcă ar fi înotat în mocirlă, propria lui rușine înconjurându-l ca o mare de muci. Tânjea să se îndepărteze de această încăpere și să uite ce spusese și ce făcuse, fără să se gândească la monedele sau biletele care aveau să-i fie trimise și să se gândească la loialitatea lui către Isaac; își spunea că făcuse totul spre binele lui.

Celălalt bărbat îi deschise ușa, îl lăsă să treacă, iar David se grăbi recunoscător afară, aproape alergă pe coridor, dorind să scape.

Dar oricât s-ar fi grăbit pe străzile din Inima Scuipatului, vina se agăța de el, tenace ca nisipurile mișcătoare.

Capitolul Treizeci

Timp de o noapte, orașul dormi oarecum liniștit.

Firește, existau și obișnuitele întreruperi. Indivizi care se băteau și mureau. Sânge care murdărea străzile. Geamuri care se spărgeau. Miliție care trecea pe deasupra. Dirijabile care sunau ca niște balene monstruoase. Trupul mutilat, fără ochi, al unui bărbat identificat mai târziu ca fiind Benjamin Flex ajuns la țărm în Cartierul Infam.

Orașul tresărea în somn, așa cum făcea de secole. Dormea în reprize, dar așa o făcuse el dintotdeauna.

Însă în noaptea următoare, când David avusese aventura din cartierul felinarelor roșii, ceva se schimbase. Noaptea Noului Crobuzon fusese întotdeauna un haos de zgomote și acorduri violente. Acum răsuna o altă notă. Un subton tensionat, șoptit, care făcea aerul irespirabil.

Preț de o noapte, tensiunea din aer a fost subțire, strecurându-se în mințile cetățenilor și trimițând umbre peste chipurile lor adormite. După care, peste zi, nimeni nu-și amintise decât de o neliniște nocturnă de moment.

Apoi, când umbrele se lungiră și temperatura scăzu, când noaptea se întoarse de sub lume, ceva nou și teribil se așeză peste oraș.

De jur-împrejur, din Colina Stindardului din nord în Fundătura Cocioabelor de lângă râu, din suburbiile dezolante ale Cartierului Infam din est la mahalalele industriale din Himeră, locuitorii se zvârcoliră și gemură în pat.

Copiii au fost primii. Au țipat și și-au înfipt unghiile în palme, fețele lor micuțe încrețindu-se în grimase dure; asudau cu miros greu; capul li se clătina dintr-o parte în alta, fără să se trezească.

Pe măsură ce noaptea înaintă, și adulții fură afectați. În adâncimile viselor, temeri vechi și paranoice se prăbușiră prin barierele mentale ca niște armate invadatoare. Succesiuni de imagini înfiorătoare îi asaltară pe cei afectați, viziuni animate de o teamă profundă și banalități absurd de îngrozitoare — fantome și goblini pe care nu aveau să-i întâlnească niciodată și de care ar fi râs când s-ar fi trezit.

Cei scutiți din întâmplare de chin erau treziți brusc în puterea nopții de gemetele si țipetele iubiților, sau de plânsetul lor. Uneori visele erau despre sex și fericire, dar intensificate și febrile și devenind terifiante în intensitatea lor. În această capcană complicată a nopții, răul era rău și binele era tot rău.

Orașul se scutura și tremura. Visele deveniseră o molimă, un bacil care părea să treacă de la un adormit la altul. Se insinuau chiar și în mințile celor treji. Paznici de noapte și agenți de miliție; dansatoare de noapte și studenți; insomniaci: se trezeau că-și pierd șirul gândurilor, alunecând în fantezii și reflecții de o intensitate halucinatorie.

Peste tot orașul noaptea era fisurată de strigăte de nefericire nocturnă.

Noul Crobuzon era cuprins de o epidemie, de o molimă, o molimă de coșmaruri.

****

Vara se aduna deasupra Noului Crobuzon. Îl înăbușea. Aerul nopții era fierbinte și gros ca o expirație. Mult deasupra orașului, întins între nori și boltă, marile creaturi înaripate salivau.

Bătură din aripile lor vaste neregulate, trimițând valuri mari de aer sub fiecare mișcare. Membrele lor complicate — tentaculare și insectoide, antropoide, chitinoase, numeroase — tremurau de o excitare febrilă.

Își deschiseră gurile lor înspăimântătoare și biciuiră din limbile despicate spre acoperișuri. Aerul era îmbibat cu vise, iar creaturile zburătoare le lingeau cu poftă ca pe niște sucuri gustoase. Când papilele li se umpleau de nectarul invizibil, își trăgeau limba înăuntrul gurii cu un plescăit și își arătau dinții uriași.

Planau. Aruncau din zbor deșeurile meselor de mai înainte. Mizeria invizibilă se răspândea în cer, dejecții psihice care alunecau, groase, prin interstițiile planului lumesc. Se scurgeau prin eter și umpleau orașul, saturând mințile locuitorilor, tulburându-le odihna și aducând la suprafață monștri. Cei adormiți și cei treji își simțeau mințile tulburate.

Cele cinci plecau la vânătoare.

****

Prin vârtejul de coșmaruri ale orașului, fiecare creatură întunecată putea discerne dârele de arome individuale.

De obicei erau vânători oportuniști. Așteptau până ce miroseau un tumult mental puternic, vreo minte deosebit de gustoasă. Atunci complicatele zburătoare se întorceau și intrau în picaj, coborând asupra prăzii. Își foloseau mâinile subțiri să deschidă ferestrele de la etaj și pășeau în podurile luminate de lună către cei adormiți pentru a le sorbi sucul. Se prindeau cu o mulțime de membre de trecătorii de pe malul râului, care țipau în vreme ce erau târâți într-o noapte deja plină de strigăte.

Dar când lăsau deoparte carcasele de carne ale porției lor de hrană, tresărind și bălăbănind pe podea sau pe pavaj, când ghionturile de foame se mai potoleau și căutau hrana cu mai puțină încrâncenare, doar din plă-

cere, înaripatele deveneau curioase. Adulmecau secrețiile slabe ale minților pe care le simțiseră mai devreme și, ca niște fiare inteligente, reci, curioase, le urmăreau.

Iată firul mental subtil al unuia dintre gardieni, care stătuse la intrarea cuștii lor din Orașul Oaselor și care avusese fantezii despre soția prietenului lui. Aroma imaginației lui le făcea limba să tresară. Creatura care gustase asta se roti pe cer haotic ca un fluture sau ca o molie și coborâse în Pârloaga Ecoului, urmărind mirosul prăzii.

O altă siluetă aeriană se înălță brusc pe o traiectorie în opt, răsucindu-se pe propriile urme, căutând aroma familiară care îi stimulase gustul. Era o aromă nervoasă care trecuse prin coconii monștrilor pe vremea când mai erau încă pupe. Bestia pluti peste oraș, cu saliva picurând sub ea în diferite dimensiuni. Emisiile erau obscure, frustrant de slabe, dar mirosul creaturii era fin și o conduse spre Mafaton, lingând drumul spre savanta care îi privise crescând, Magesta Barbile.

Cea năpăstuită, cea prost hrănită care își eliberase suratele găsi și ea o dâră de gust pe care și-o aminti. Mintea ei nu era atât de dezvoltată, gustul ei mai puțin exact; nu putea urmări izul prin aer. Dar încerca. Gustul acelei minți îi era atât de familiar... o înconjurase în timpul creșterii, în timpul stadiului de pupă... Pierdu și regăsi mirosul, îl pierdu din nou.

Cea mai mică și mai slabă dintre vânătoarele nocturne, de departe mai puternică decât orice om, înfometată și prădătoare, își linse calea pe cer, încercând să regăsească drumul spre Isaac Dan der Grimnebulin.

****

Isaac, Derkhan și Lemuel Porumbelul stăteau nerăbdători la colțul străzii, în lumina fumurie a lămpii cu gaz.

— Unde dracu' e tovarășul tău? șuieră Isaac.

— Întârzie. Probabil nu ne poate găsi. Ți-am zis că e tâmpit, spuse Lemuel calm, apoi scoase un briceag și începu să-și curețe unghiile.

— De ce avem nevoie de el?

— N-o mai face pe nevinovatul, Isaac. Ești destul de bun ca să arunci cu bani în mine, să mă pui să fac tot felul de treburi împotriva principiilor mele, dar există limite. Nu mă implic în nimic care irită guvernul fără să am protecție. Iar domnul X e protecția mea.

Isaac înjură în barbă, dar știa că Lemuel avea dreptate.

Fusese foarte neliniștit că trebuia să-l implice pe Lemuel în toată povestea asta, dar evenimentele evoluaseră atât de rapid încât nu-i dăduse nicio șansă. David șovăia în mod evident să-l ajute să o găsească pe Magesta Barbile. Părea paralizat, o masă de nervi, neajutorat. Isaac

își pierdea răbdarea cu el. Avea nevoie de sprijin și voia ca David să-și miște fundul și să *facă* ceva. Dar nu era acum timpul să se certe cu el.

Derkhan îi dăduse fără să vrea numele care părea să fie cheia ce descuia misterele prezențelor din cer și enigmaticul interogatoriu al miliției asupra lui Ben Flex. Isaac trimisese informația, numele și tot ce mai avea — Mafaton, savanta, C&D — către Lemuel Porumbelul. Trimisese și bani, câteva guinee (și văzuse că aurul pe care i-l dăduse Yagharek începuse să se subțieze) și-l imploră să-i dea informații și ajutor.

De aceea își controla mânia stârnită de întârzierea domnului X. Cu toată nerăbdarea pe care o arăta prin gesturi, acest fel de protecție era exact motivul pentru care îl atrăsese pe Lemuel.

Lemuel însuși nu trebuise convins prea mult pentru a-i însoți pe Isaac și Derkhan la adresa din Mafaton. Se prefăcuse indiferent la detalii, ca un mercenar a cărui dorință era doar să fie plătit pentru eforturile lui. Isaac nu-l credea. Simțea că Lemuel devenise interesat de intrigă.

Yagharek nu putea fi convins să vină. Isaac încercase să-l convingă, iute și energic, dar Yagharek nici măcar nu răspunsese. *Atunci ce naiba cauți tu aici?* simți Isaac că trebuie să întrebe, dar își înghiți iritarea și îl lăsă pe garuda în pace. Poate că îi mai trebuia timp să se integreze în colectiv. Isaac își permitea să aștepte.

Lin plecase chiar înainte de sosirea lui Derkhan. Nu dorise să-l lase pe Isaac cu toate greutățile pe cap, dar și ea se simțea oarecum distrasă. Stătuse numai o noapte, apoi plecase și îi promisese lui Isaac că avea să se întoarcă de îndată ce putea. Dar a doua zi dimineață Isaac primise un bilet scris de mâna ei, care traversase orașul cu un serviciu de livrări scump.

Dragul meu,

Mi-e teamă că ai să te simți mânios și trădat, dar te rog să fii înțelegător. Acasă mă aștepta o altă scrisoare de la angajatorul meu, de la patronul meu dacă vrei să-i spui așa. Imediat după mesajul în care spunea că nu voi fi necesară în viitorul apropiat, a venit un altul care mă chema înapoi.

Știu că momentul este prost ales. Îți cer doar să mă crezi că nu aș fi vrut să ascult de el, dar nu pot. Nu pot, *Isaac. Am să încerc să termin lucrarea cât mai repede, într-o săptămână sau două, sper, și am să mă întorc la tine.*

Așteaptă-mă.

Cu toată dragostea, Lin

Așa că, la colțul Pasajului Addley, camuflați de clarobscurul lunii pline trecând prin nori și umbrele copacilor din Billy Gréen, se aflau numai Isaac, Derkhan și Lemuel.

Toți trei se foiau neliniștiți, privind în sus la umbrele trecătoare, tresărind la zgomote închipuite. De pe străile dimprejur veneau strigătele intermitente ale celor cu somnul tulburat. La fiecare geamăt sălbatic, cei trei se priveau speriați.

— Pe toți dracii, șuieră Lemuel iritat și înspăimântat. Ce se întâmplă?

— E ceva în atmosferă..., murmură Isaac privind fără țintă în sus.

Pentru a pune capac, Derkhan și Lemuel, care se întâlniseră cu o zi înainte, luaseră repede hotărârea că se disprețuiesc reciproc. Făceau tot posibilul să nu se bage în seamă unul pe celălalt.

— Cum ai făcut rost de adresă? întrebă Isaac, și Lemuel ridică din umeri enervat.

— Legături, 'Zaac, contacte și corupție. Tu cum crezi? Madam Barbile și-a eliberat apartamentul acum câteva zile și a fost văzută de atunci la această adresă mai puțin salubră. Cu toate astea, e la numai trei străzi distanță de fosta locuință. Femeia asta nu are pic de imaginație. Hei..., înghionti el brațul lui Isaac și arătă spre strada slab luminată. Uite-l pe omul nostru.

De peste drum, o siluetă mare se desprinse din umbră și se îndreptă greoi spre ei. Se uită urât spre Isaac și Derkhan, înainte să-l salute din cap pe Lemuel cu un gest absurd de elegant.

— E totul în regulă, Porumbelule? spuse el prea tare. Ce avem de făcut?

— Mai încet, omule, spuse agitat Lemuel. Ce ai acolo?

Omul masiv puse degetul la buze în semn că a înțeles. Desfăcu haina și scoase la iveală două flinte enorme. Isaac tresări ușor când le văzu. Atât el cât și Derkhan erau înarmați, dar nu cu asemenea tunuri. Lemuel dădu din cap aprobator la vederea armelor.

— Bine. Probabil n-o să avem nevoie de ele, dar... nu se stie. Bine. Nu vorbiți. Nici să nu auziți. În noaptea asta nu aveți urechi.

Bărbatul încuviință. Lemuel se întoarse spre Isaac și Derkhan.

— Ascultați. Voi știți ce aveți de întrebat. Pe cât posibil noi o să fim doar niște umbre. Dar avem motive să credem că miliția este interesată de treaba asta, ceea ce înseamnă că n-o putem rasoli. Dacă femeia nu vă ajută, o să-i dăm noi un brânci, bine?

— Asta e expresia pentru tortură în gangsterească? suieră Isaac.

Lemuel îl privi rece.

— Nu. Și nu-mi ține mie predici; tu esti cel care plătește. Nu avem timp să ne fâțâim, așa că n-o să-i dau voie să facă nazuri. E vreo problemă? Bine. Strada Wardock este mai jos pe dreapta.

Nu trecură pe lângă niciun trecător nocturn în drumul lor prin străduțele lăturalnice. Mergeau diferit: tovarășul lui Lemuel drept și fără teamă, părând neafectat de atmosfera de coșmar; Lemuel aruncând multe ocheade spre ușile caselor; iar Isaac și Derkhan cu o grabă nervoasă.

Se opriră la ușa doctoriței Barbile de pe strada Wardock. Lemuel se întoarse și îi făcu semn lui Isaac să o ia înainte, dar Derkahn se băgă în față.

— O fac eu, șopti ea furioasă.

Ceilalți bătură în retragere. Când se îndepărtară destul, Derkhan se întoarse și trase de cordonul clopoțelului.

Mult timp nu se petrecu nimic. Apoi se auziră pași care coborau încet treptele și se apropiau de ușă. Se opriră chiar înapoia ei, apoi tăcere. Derkhan așteptă, făcând semn celorlalți să nu facă zgomot. Până la urmă se auzi o voce din casă.

— Cine-i acolo?

Magesta Barbile părea foarte speriată.

Derkhan vorbi calm și repede.

— Doamnă Barbile, numele meu este Derkhan. Trebuie să vă vorbesc foarte urgent.

Isaac privi împrejur să vadă dacă se aprindea vreo lumină pe stradă. Până acum părea că trecuseră neobservați.

Din spatele ușii, Magesta Barbile ceda greu.

— Nu... prea sunt sigură..., spuse ea. Nu e chiar momentul potrivit...

— Doamnă Barbile... Magesta... spuse liniștită Derkhan. Trebuie să deschizi ușa. Putem să te ajutăm. Doar deschide blestemata asta de ușă. Acum.

După încă un moment de ezitare, Magesta Barbile descuie ușa și o crăpă. Derkhan era gata să se folosească de moment ca să se împingă înăuntru, dar se opri. Barbile avea o pușcă. Părea teribil de nepricepută în mânuirea ei. Dar oricât de nepricepută ar fi fost, arma era îndreptată spre stomacul lui Derkhan.

— Nu știu cine ești... începu Barbile, dar înainte să poată termina, prietenul uriaș al lui Lemuel, domnul X, se strecură cu ușurință și repede pe lângă Derkhan, apucă pușca, strecurându-și palma între cocoș și fitil, blocând mecanismul. Barbile scânci și apăsă trăgaciul, provocând un șuierat scurt de durere din partea domnului X atunci când cocoșul mușcă din carne. Smulse arma, aruncând-o pe Barbile spre scara din spatele ei.

Până ca ea să se redreseze, el deja intrase în casă.

Ceilalți îl urmară. Derkhan nu protestă la tratamentul aplicat lui Barbile. Lemuel avea dreptate. Nu dispuneau de timp.

Domnul X o ținea pe femeie, calm, în vreme ce ea se zbătea și gemea din spatele brațului lui. Avea ochii mari și era albă de spaimă.

— Doamne! se răsti Isaac. O să creadă că vrem s-o omorâm! Terminã!

— Magesta, spuse tare Derkhan, trântind ușa fără să se uite în urmă. Magesta, oprește-te. Nu suntem de la miliție, dacă asta crezi. Sunt o prietenă a lui Benjamin Flex.

Auzind asta, Barbile deschise ochii și mai tare și zbaterile ei deveniră mai slabe.

— Bine, spuse Derkhan. Benjamin a fost ridicat. Presupun că știi asta.

Barbile o privi și încuviință repede. Angajatul enorm al lui Lemuel luă mâna de la gura femeii. Ea nu strigă.

— Nu suntem de la miliție, repetă Derkhan încet. N-o să te luăm cum l-au luat pe el. Dar știi... *știi*... dacă noi am putut să dăm de urma ta, dacă am putut afla cine a fost contactul lui Ben, și ei sunt în stare de asta.

— Eu... De aceea eu...

Barbile aruncă o privire spre armă. Derkhan dădu din cap.

— Bine, ascultă, Magesta, spuse ea răspicat cu privirea ațintită spre Barbile. Nu avem prea mult timp... Dă-i drumul, brută! Nu avem prea mult timp și trebuie să știm exact ce se petrece. O mulțime de fire duc la tine. Așa că lasă-mă să-ți propun ceva. De ce nu mergem sus, înainte să apară miliția, și să ne explici ce se petrece aici?

****

— Abia am aflat de Flex, spuse Magesta.

Stătea ghemuită pe sofa, cu o cană de ceai rece în mâini. În spatele ei, o oglindă mare ocupa aproape tot peretele.

— Nu prea urmăresc știrile. Am avut o întâlnire cu el acum două zile și când nu a venit m-am speriat că... nu știu... că m-a pârât, ceva de genul ăsta.

Probabil că asta a și făcut, gândi Derkhan, dar nu spuse nimic.

— Apoi am auzit zvonuri despre evenimentele din Mocirla Câinelui în care miliția a pus capăt unei revolte...

Nu a fost nicio revoltă, simți Derkhan nevoia să-i strige, dar se abținu. Indiferent de motivele pe care Magesta Barbile le avusese ca să-i furnizeze lui Ben acele informații, era clar că dizidența politică nu era unul dintre ele.

— Deci, zvonurile acelea..., continuă Barbile. Am pus cap la cap, înțelegi? Apoi...

— Apoi te-ai ascuns, spuse Derkhan și Barbile încuviință.

— Uite, spuse brusc Isaac, care tăcuse până atunci, atent. Nu poți simți? Nu-ți dai seama? Parcă aerul nopții a devenit *rânced*. Poate că e o

coincidență ciudată, dar până acum toate lucrurile rele care s-au petrecut în ultima lună par să fie legate de o conspirație, și pun pariu că asta nu e o excepție.

Se aplecă spre chipul demn de milă al lui Barbile. Ea îl privi timidă și speriată.

— Doamnă Barbile, spuse el apăsat. Ceva care se hrănește cu minți... inclusiv cu mintea prietenului meu; un raid al miliției asupra *Agitatorului Renegat*; aerul care se transformă într-o supă împuțită... *Ce se petrece?* Ce legătură are asta cu rahatul-de-visat?

Barbile începu să plângă. Isaac aproape că urlă de nervi, întorcându-se cu spatele și ridicând exasperat mâinile în aer. Dar își reveni. Ea începu să vorbească printre smiorcăieli.

— Am știut că e o idee proastă, spuse ea. Le-am spus că trebuie să păstrăm controlul asupra experimentului...

Cuvintele ei erau aproape neinteligibile, întrerupte de un șuvoi de lacrimi și muci.

— Nu trecuse destul timp... Nu ar fi trebuit s-o facă...

— Să facă *ce*? spuse Derkhan. Ce au făcut? Despre ce a vorbit Ben cu tine?

— Despre *transfer*, se smiorcăi Barbile. Nu terminasem proiectul, dar am auzit deodată că se renunță la el... cineva a descoperit ce se întâmpla de fapt... Specimenele noastre erau *vândute*... unui *mafiot*...

— Ce specimene? întrebă Isaac, dar Barbile nu-l băgă în seamă, se elibera de povară în ritmul ei.

— Nu avansam destul de repede pentru sponsori, înțelegi? Deveneau... nerăbdători... Aplicațiile pe care le-au crezut a fi... militare, psihodimensionale... nu se concretizau. Subiecții erau *incomprehensibili*, nu făceam niciun progres și... erau *incontrolabili*, erau mult prea *periculoși*...

Își ridică privirea și vorbi mai tare, încă printre lacrimi. Continuă după o pauză, de această dată mai liniștită.

— Am fi ajuns la o concluzie până la urmă, dar ar fi durat prea mult. Atunci... finanțatorii cred că s-au enervat. Așa că directorul proiectului ne-a spus că s-a terminat, că specimenele au fost distruse, dar e o minciună... Toată lumea știe asta. Nu e primul proiect care pățește asta, înțelegi...

Isaac și Derkhan priveau mirați, dar tăceau din gură.

— Știam deja că e o cale de a face bani.

Probabil că i-au vândut celui mai bun ofertant... cuiva care îi putea folosi pentru droguri... În felul ăsta sponsorii își primeau banii înapoi și directorul putea păstra proiectul pentru el, cooperând cu traficantul de droguri căruia îi vânduse. Dar nu e bine... Nu e bine ca guvernul să facă bani din droguri și nici nu e corect să ne fure proiectul...

Barbile se oprise din plâns. Stătea acolo și-și trăgea nasul. O lăsară să vorbească tot ce voia.

— Ceilalți aveau de gând să lase lucrurile așa, dar eu eram furioasă... Nu le-am urmărit degeaba cum ies din cocon, nu am învățat degeaba tot ce am putut despre ele. Iar acum aveau să fie folosite de un răufăcător... ca să facă bani cu ele...

Derkhan abia putea să creadă naivitatea ei. Deci acesta era contactul lui Ben. Această savantă de doi bani deranjată de faptul că i se suflase de sub nas proiectul. Pentru asta, scosese la iveală afacerile necurate ale guvernului și-și atrăsese mânia miliției pe cap.

— Barbile, vorbi Isaac din nou, de această dată mult mai calm. Ce sunt ele?

Magesta Barbile ridică ochii spre el. Părea puțin tulburată.

— Ce *sunt* ele? spuse ea amețită. Creaturile care au evadat? Proiectul? Ce sunt ele?

— Molii-nestinse.

Capitolul Treizeci și unu

Issac dădu din cap ca și cum această revelație ar fi avut vreun sens pentru el. Se pregăti să o întrebe altceva, dar ea deja nu-l mai privea.

— Am știut că au scăpat din pricina viselor, spuse ea. Mi-am dat seama că sunt libere. Nu știu cum au scăpat. Dar s-a văzut că vânzarea lor a fost o idee proastă, nu? Asta e o bulină neagră pentru Vermishank, spuse ea cu o voce triumfătoare.

****

La auzul acestui nume, Isaac tresări. *Firește*, gândi el calm. *Implicarea lui în așa ceva e de înțeles.* Pe de altă parte, îi venea să țipe.

— Ce are de-a face Vermishank cu asta? întrebă el cu grijă.

O văzu pe Derkhan privindu-l tăios. Nu recunoștea numele, dar își dădea seama că el îl cunoaște.

— El e șeful, spuse Barbile surprinsă. El e directorul proiectului.

— Dar el e un biotaumaturg, nu un biolog, nu un teoretician... De ce a fost pus el la conducere?

— Biotaumaturgia este specializarea lui, nu singurul domeniu. Este mai ales un adminstrator. Se ocupă de toate cercetările care implică biohazard: Refacere, arme experimentale, organisme de vânătoare, boli...

Vermishank era șeful catedrei de științe la Universitatea Noului Crobuzon. Ocupa o poziție de înalt prestigiu. Ar fi fost ilogic să se ofere un asemenea post cheie cuiva cu vederi antagoniste guvernului: asta era evident. Dar Isaac realiză acum că subestimase implicarea lui Vermishank în afacerile statului. Era mai mult decât un servitor.

— Vermishank a vândut moliile-nestinse? spuse Isaac.

Barbile încuviință. Afară se pornise vântul și obloanele se ciocneau violent. Domnul X părea agitat din pricina zgomotului. Nimeni altcineva n-o slăbi din ochi pe Barbile.

— Am luat legătura cu Flex pentru că mi-am zis că nu e drept, spuse ea. Dar s-a întâmplat ceva... moliile au scăpat. Doar zeii știu cum.

Eu știu cum, gândi Isaac. *A fost din cauza mea.*

— Știi ce implică evadarea lor? Suntem... o să fim *vânați* cu toții. Iar miliția a citit *Agitatorul Renegat* și a crezut că Flex are ceva de-a face cu asta... iar dacă au crezut asta despre Flex... curând vor crede că și *eu* sunt implicată..., se smiorcăi din nou Barbile și Derkhan întoarse privirea dezgustată, gândindu-se la Ben.

Domnul X se apropie de fereastră ca să închidă mai bine obloanele.

— Uite ce-i...

Isaac încercă să-și adune gândurile. Erau o mulțime de lucruri despre care voia să o întrebe, dar unul era absolut presant.

— Deci, doctor Barbile... *cum le prindem?*

****

Barbile ridică privirea spre el și clătină din cap. Privi printre Isaac și Derkhan care vegheau asupra ei ca niște părinți neliniștiți, pe lângă Lemuel care stătea într-o parte, făcându-se că nu o bagă în seamă. Privirea ei îl găsi pe domnul X care stătea în fața ferestrei neprotejate. O deschisese puțin și se întinsese să prindă obloanele.

Acum stătea nemișcat, privind afară.

Magesta Barbile privi peste umărul lui în noapte.

Ochii ei înghețară. Ca și vocea.

Ceva bătea la fereastră, încercând să ajungă la lumină.

Barbile se ridică, Lemuel, Isaac și Derkhan se apropiară de ea îngrijorați, întrebând ce s-a întâmplat, fără să înțeleagă țipetele ei slabe. Mâna ei se ridică tremurând spre figura paralizată a domnului X.

— Sfinte GurăMultă... șopti ea. Sfinte, m-a găsit, m-a mirosit...

Apoi țipă și se răsuci pe călcâie.

— Oglinda! țipă ea. Priviți în oglindă!

Tonul ei era poruncitor. Ei o ascultară. Vorbi cu atâta autoritate încât nimeni nu cedă curiozității de a se întoarce să privească direct.

Cei patru priveau prin oglinda din spatele sofalei. Priveau încremeniți.

Domnul X pășea înapoi cu aspectul unui zombi.

În spatele lui se vedea un fâlfâit de culori întunecate. O formă teribilă se înghesui și se strânse ca să-și treacă pliurile și oasele și trupul prin ferestruică. Un cap lipsit de ochi se ițea prin deschizătură și se întorcea lent dintr-o parte în alta. Parcă era o naștere imposibilă. Creatura care se vedea în oglindă se contracta în direcții imposibile, invizibile. Tremura din pricina efortului, își trăgea trupul prin deschizătură, brațele îi ieșeau de sub trupul întunecat să se împingă în cadrul ferestrei.

Afară, aripile pe jumătate ascunse parcă fierbeau.

Creatura se împinse brusc și fereastra se dezintegră. Se auzi doar un sunet sec, slab, ca și cum aerul ar fi fost golit de substanță. Cioburi de sticlă se împrăștiară prin cameră.

Isaac privea, paralizat. Tremura.

Cu coada ochiului îi văzu pe Derkhan, Lemuel și Barbile în aceeași stare. *E o nebunie!* gândi el. *Trebuie să ieșim de aici!* Întinse mâna și o luă pe Derkhan de mânecă, începând să se îndrepte spre ușă.

Barbile părea paralizată. Lemuel trase de ea.

Niciunul nu știa de ce le spusese ea să privească în oglindă, dar nici nu se întoarseră.

Si când mai aveau putin să ajungă la ușă, înghețară din nou; creatura din cameră se ridică.

****

Ca și cum ar fi înflorit brusc, creatura se ridică înapoia lor, umplând oglinda prin care priveau cu răsuflarea tăiată.

Puteau vedea spatele domnului X care se uita la modelul acelor aripi, model care se mișca cu o grabă hipnagogică, celulele de culoare de sub pielea creaturii pulsând în dimensiuni ciudate.

Domnul X păși în spate ca să vadă aripile mai bine. Nu-i puteau vedea fața.

Molia-nestinsă îl menținea în transă.

Era mai înaltă decât un urs. Un mănunchi de excrescențe ascuțite ca niște bice cartilaginoase întunecate înfloriră din coastele ei și fluturară în față. Alte membre mai mici, mai ascuțite, se îndoiră ca niște gheare.

Picioarele creaturii erau parcă brațe de maimuță. Trei perechi ieșeau din trunchi. Când stătea pe două picioare, când pe patru sau pe șase.

Se lăsă pe picioarele cele mai din spate și o coadă ascuțită ieși dintre ele pentru a se echilibra.

Chipul creaturii *(Întotdeauna acele aripi uriașe neregulate, curbându-se în direcții ciudate, modificându-și forma pentru a încăpea în cameră, fiecare la fel de întâmplătoare și inconstantă ca uleiul în apă, fiecare o reflexie perfectă a celeilalte, se mișcau continuu, cu modelul în continuă schimbare, fluturând ca un val seducător.)* nu avea ochi, doar două găuri adânci din care ieșeau niște antene groase, flexibile ca niște degete deasupra rândurilor de dinți uriași. Sub privirile lui Isaac, se ridică și deschise gura inimaginabilă, scoțând o limbă uriașă, prehensilă.

Biciui cu ea aerul. Capătul îi era acoperit cu pâlcuri de papile care pulsau pe apendicele ca o trompă de elefant.

— Încearcă să mă găsească, se văicări Barbile și, cedând nervos, porni în goană către ușă.

Pe loc, molia-nestinsă biciui cu limba într-acolo. Succesiunea de mișcări care urmă fu prea rapidă pentru un ochi obișnuit. Un fel de colț organic țâșni și trecu prin capul domnului X ca prin apă. Domnul X se cutremură și, în timp ce sângele începu să țâșnească prin osul sfărâmat, molia-nestinsă întinse patru dintre bratele ei, îl trase brusc și îl aruncă în capătul celălalt al încăperii.

Domnul X zbură prin aer lăsând în urmă o dâră de sânge și fragmente de os ca o cometă. Muri înainte să ajungă jos.

Cadavrul domnului X o izbi pe Barbile în spate, aruncând-o la podea. Trupul lui aterizã fără viață, greoi, în pragul ușii, cu ochii larg deschiși.

Lemuel, Isaac și Derkhan o zbughiră spre ușă.

Țipetele lor simultane se transformară într-o simfonie cacofonică.

Lemuel sări peste Barbile care zăcea prăbușită și disperată, încercând să se elibereze de sub pieptul uriaș al domnului X. Se rostogoli pe spate și strigă după ajutor. Isaac și Derkhan o ajunseră în același timp și începură să o tragă de brațe. Barbile ținea ochii strânși.

Dar când scăpară de trupul domnului X și Lemuel îl înlătură cu o lovitură puternică din fața ușii, un tentacul dur, ca de cauciuc, îi ajunse și o apucă pe Barbile de picior. Ea îl simți și începu să țipe.

Derkhan și Isaac traseră tare. Pentru o clipă fură întâmpinați de rezistență, apoi molia-nestinsă smuci. Barbile scăpă din strânsoarea lui Isaac și Derkhan cu o ușurință umilitoare. Alunecă cu viteză pe podea, zgâriindu-se în așchii.

Barbile începu să țipe.

Lemuel forță ușa și țâșni afară fără să privească înapoi. Isaac și Derkhan se ridicară într-o clipă. Întoarseră capul simultan ca să privească în oglindă.

Ambii scoaseră un strigăt de groază.

Barbile se zbătea și țipa în îmbrățișarea complicată a moliei-nestinse. Membre și pliuri de carne o mângâiau. Ea se zbătea și brațele îi erau ținute, dădea din picioare și picioarele îi erau imobilizate.

Creatura uriașă întoarse ușor capul într-o parte, părând că o privește cu foame și curiozitate. Emitea zgomote ușoare, obscene.

Ultima ei pereche de mâini se cățără și începu să pipăie ochii lui Barbile. Îi atingea cu delicatețe. Încerca să-i deschidă.

Barbile se văicărea și implora ajutor, dar Isaac și Derkhan stăteau paralizați, privind prin oglindă.

Cu mâinile tremurând violent, Derkhan scoase de sub haină pistolul încărcat. Privind atent prin oglindă, ținti înapoia ei. Mâna i se clătina încercând să țintească din acea poziție imposibilă.

Isaac văzu ce face și scoase, la rându-i, pistolul. Trase mai repede decât ea.

Se auzi un bubuit puternic de praf de pușcă aprins. Glonțul ieși pe țeavă și trecu pe deasupra capului creaturii. Molia nici nu ridică privirea. Barbile țipă speriată de zgomot și începu să ceară, îngrozită, să fie împușcată ea.

Derkhan strânse din dinti și încercă să-si stăpânească bratul.

Trase. Molia-nestinsă se răsuci și aripile îi tresăriră. Își deschise gura cavernoasă și scoase un șuierat strangulat. Isaac văzu o gaură mică în țesătura aripii stângi.

Barbile strigă și așteptă un moment, apoi își dădu seama că este încă în viață și începu să țipe din nou.

Molia-nestinsă se întoarse spre Derkhan. Două dintre brațele ei biciuiră pe distanța de doi metri care le despărțea și o loviră în spate. Se auzi un scrâșnet puternic. Derkhan fu aruncată prin ușa deschisă, forțată să dea violent aerul afară din plămâni. Se prăbuși gemând.

— Nu te uita în jur! țipă Isaac. Hai! Hai! Vin!

Încercă să nu asculte rugămințile lui Barbile. Nu avea timp să încarce arma din nou.

Pe când își făcea drum încet către ușă, rugându-se să nu fie băgat în seamă de creatură, privi ce se întâmpla în oglindă.

Refuza să înțeleagă ceva. Pentru el nu erau decât niște imagini. Mai târziu avea să reflecteze la ele, dacă avea să părăsească viu această clădire și să ajungă teafăr acasă, la prietenii lui.

Dar acum avea grijă să nu se gândească la nimic în timp ce privea molia-nestinsă întorcându-și din nou atenția spre femeia din brațele ei. Nu se gândi la nimic când o văzu deschizându-i ochii cu degetele subțiri simene, o auzi țipând până ce vomită de frică și apoi tăcu brusc în clipa în care zări desenele aripilor. Văzu aripile acelea deschizându-se și întinzându-se într-un tablou hipnotic, văzu expresia de transă a lui Barbile privind cu ochii holbați la culorile mișcătoare; văzu trupul relaxându-se și molia salivând de poftă, cu limba ieșind din gura căscată și șerpuind în sus peste cămașă spre fața cuprinsă de un extaz idiot. Văzu vârful despicat al limbii venind aproape de chipul femeii, de nasul ei, de urechile ei, îndesându-se apoi printre dinții ei în gură *(și Isaac se îngrețoșă, chiar dacă încerca să nu se gândească la nimic)*, împingând cu o forță indecentă; ochii ei se bulbucau pe măsură ce limba se afunda în ea.

Apoi Isaac văzu ceva tresărind sub pielea scalpului ei, umflându-se și făcând valuri sub păr și carne, ca un țipar în noroi, văzu o mișcare străină în spatele ochilor și privi mucusul și lacrimile care îi ieșeau din orificiile capului în timp ce limba îi cotrobăia prin minte; chiar înainte de a ieși, Isaac îi văzu ochii stingându-se și stomacul moliei umflându-se pe măsură ce o sorbea.

Capitolul Treizeci și doi

Lin era singură.

Stătea în mansardă, sprijinindu-se de un perete cu picioarele desfăcute ca o păpușă. Privea praful mișcându-se. Era întuneric. Aerul era cald. Era după miezul nopții, între orele două și patru.

Noaptea era interminabilă și neiertătoare. Lin simțea vibrațiile aerului, strigătele tremurătoare și urletele de somn tulburat din orașul ce o înconjura. Își simțea capul greu de prevestiri rele și amenințări.

Se foi puțin și își masă capul. Îi era teamă. Nu era atât de proastă să nu-și dea seama că ceva nu era în regulă.

Ajunsese la domnul Motley cu ceva timp în urmă, la sfârșitul după-amiezii din ziua precedentă. Ca de obicei, fusese îndrumată spre mansardă. Dar când intrase în încăperea lungă și uscată, se trezise singură.

Sculptura stătea întunecată la capătul îndepărtat. După ce privise împrejur cu un aer idiot, ca și cum domnul Motley s-ar fi putut ascunde în spațiul acela gol, se apropiase ca să studieze lucrarea. Presupunea, cu oarecare neliniște, că Motley avea să vină mai târziu.

Mângâiase sculptura de scuipat khepri. Era pe jumătate terminată. Diferitele picioare ale domnului Motley fuseseră modelate în forme, curbe și culori hiperrealiste. Se termina cam la un metru de podea cu niște ondulații lichide. Arăta ca o lumânare pe jumătate consumată a unui model de ceară în mărime naturală a domnului Motley.

Lin așteptase. Trecuse o oră. Încercase să ridice trapa și să deschidă ușa către hol, dar ambele erau încuiate. Bătuse în amândouă, tare și repetat, dar nu venise niciun răspuns.

E vreo greșeală, își spusese ea. *Motley o fi ocupat, o să ajungă aici repede, poate că e prins cu vreo treabă,* dar nu era deloc convinsă. Motley era genul perfect. Ca om de afaceri, tâlhar, filozof și actor.

Această întârziere nu era un accident. Era cu intenție.

Lin nu știa de ce, dar Motley voia ca ea să aștepte singură.

Rămase acolo ore întregi, până ce nervozitatea ei deveni teamă, apoi plictiseală, apoi răbdare, și se apucă să deseneze în praf, își deschise paleta să numere bobițele de culoare, iar și iar. Venise noaptea și ea era tot acolo.

Răbdarea i se transformă din nou în teamă.

De ce face asta? gândi ea. *Ce vrea?* Era ceva cu totul diferit de joaca obișnuită a domnului Motley, de glumele lui periculoase. Era mult mai rău.

Și, în sfârșit, la ore întregi după sosirea ei, auzi un zgomot.

****

Motley era în cameră, flancat de servitorul lui cactus și de o pereche de gladiatori Refăcuți. Lin nu știa pe unde intraseră. Cu câteva secunde mai devreme fusese singură.

Rămase acolo și așteptă, frângându-și mâinile.

— Domnișoară Lin, mulțumesc că ai venit, spuse Motley dintr-o grămadă de guri.

Ea așteptă.

— Domnișoară Lin, continuă el. Am avut o conversație foarte interesantă cu Gazid Norocosul alaltăieri. Bănuiesc că nu l-ai mai văzut pe domnul Gazid de ceva timp. Lucrează pentru mine incognito. Oricum, așa cum fără îndoială știi, e o oarecare secetă de rahat-de-visat în acest moment. Hoția e în toi. Și jaful. Lumea e disperată. Prețurile au luat-o razna. Nu mai există drog de distribuit în tot orașul. Asta înseamnă că domnul Gazid, pentru care rahatul-de-visat este drogul lui obișnuit, se află într-o stare *precară*. Nu-și mai poate permite marfa, nici măcar cu reducerea de preț pentru angajați. Oricum, l-am auzit mai deunăzi înjurând — era în criză și înjura pe care apuca, dar de data asta era altfel. Știi ce urla? Fascinant. Ceva de genul „N-ar fi trebuit să-i dau rahatul ăla lui Isaac!"

Cactusul de lângă domnul Motley își desfăcu mâinile și își frecă degetele bătucite. Ridică mâna spre pieptul dezgolit și cu un gest teribil de deliberat, se înțepă la un deget cu unul dintre propriii lui țepi, ca și cum i-ar fi testat ascuțimea. Figura lui era impasibilă.

— Nu-i interesant, domnișoară Lin? continuă Motley cu o răutate bolnavă.

Începu să pășească într-o parte, ca un crab, pe numeroasele lui picioare, spre ea.

Ce-i asta? Ce-i asta? gândi Lin. Nu avea unde să se ascundă.

— Domnișoară Lin, niște *obiecte foarte valoroase* mi-au fost furate. Niște mici *fabrici*, dacă vrei. De unde și lipsa de rahat-de-visat. Și știi ce? Chiar nu știam cine mi-a făcut-o. Chiar așa. Nu aveam nicio pistă.

Făcu o pauză și un val de zâmbete înghețate îi traversă gurile.

— Până ce l-am auzit pe Gażid. Apoi... totul a căpătat sens, scuipă el fiecare cuvânt.

La un semnal neauzit, servitorul cactus se repezi către Lin care încercă să se retragă și să scape, dar era prea târziu; el o ajunse cu pumnii lui uriași și o prinse de brațe strâns, imobilizând-o.

Chelicerele i se contractară spasmodic și Lin emise țipete chimice de durere. Cactușii obișnuiau să-și smulgă țepii din palme pentru a manevra mai ușor obiectele, dar el îi lăsase să crească. Tufe de țepi îi străpungeau nemilos brațele.

Era țintuită și cactusul o târî fără efort spre domnul Motley. El îi rânji. Îi vorbi din nou, de această dată cu voce amenințătoare.

— Amantul tău corditor de gândaci a încercat să mă tragă în piept, nu-i așa, domnișoară Lin? Cumpără pachete mari din drogul *meu*, hrănește cu el moliile *lui*, așa-mi spune Gazid, apoi le *fură și pe ale mele*! urlă el ultimele cuvinte.

Lin abia dacă mai putea gândi dincolo de durerea din brațe, dar încerca să facă semne cu mâinile din dreptul șoldurilor: *Nu nu nu-i așa nu-i așa...*

Motley o pocni peste degete.

— Nici măcar să nu încerci, cap-de-muscă, târfă mutantă, curva dracului. Muistul ăla al tău a vrut să mă înlăture *pe mine* de pe propria *mea* piață. Ei bine, ăsta e un joc foarte, foarte periculos.

Se retrase puțin și o privi cum se zvârcolește.

— O să-l aducem pe domnul der Grimnebulin aici pentru hoția lui. Crezi că o să vină mai ușor dacă te oferim pe tine la schimb?

Sângele se întărea pe cămașa lui Lin. Încercă din nou să gesticuleze.

— O să ai șansa să te explici, domnișoară Lin, spuse Motley, din nou calm. Poate că ești complicea lui, poate habar n-ai despre ce vorbesc. E ghinionul tău. N-am să las asta să treacă peste capul meu.

El o privi cum încerca disperată să-i spună, să se explice, să scape.

Brațele ei înțepeneau. Amorțeau din pricina înțepăturilor cactusului. Capul îi era cuprins de o durere constrictivă; îl auzi pe domnul Motley șoptind:

— Nu sunt un tip iertător din fire.

****

În afara Facultății de Științe a Universității, careul era plin de studenți. Mulți purtau robele regulamentare negre; câțiva rebeli le aruncaseră pe braț în timp ce părăseau clădirea. În marea aceea de studenți se aflau doi oameni nemișcați. Stăteau sprijiniți de un copac, nebăgând în seamă seva care li se lipea de haine. Era umezeală și unul dintre ei era îmbrăcat nepotrivit, cu o haină lungă și pălărie neagră.

Rămaseră fără să se miște multă vreme. Se termină un curs, apoi altul. Bărbații văzură două cicluri de studenți intrând și ieșind. Câteodată unul sau celălalt se freca la ochi și căsca puțin. Întotdeauna însă se întorcea atent spre intrare.

În sfârșit, când umbrele după-amiezii porniră să se întindă, cei doi se mișcară. Ținta lor apăruse. Montague Vermishank ieși din clădire și adulmecă aerul, ca și cum ar fi știut că trebuie să se bucure de el. Începu să se dezbrace de haină, apoi se opri și o trase înapoi pe el. Porni spre Dumbravă.

Oamenii de sub copac ieșiră din ascunziș și porniră după prada lor.

Era o zi încărcată. Vermishank se îndreptă spre nord, căutând din priviri un taxi. O tăie prin Calea Păstrăvului, zona cea mai boemă din Dumbravă, unde academicieni progresiști țineau prelegeri în cafenele și librării. Clădirile din Dumbravă erau vechi și bine păstrate, cu fațadele curățate și proaspăt vopsite. Vermishank nu le băgă în seamă. Trecea pe acolo de ani de zile. Nu mai vedea împrejur, nici nu-i observa pe urmăritori.

O trăsură cu patru roți apăru din aglomerație, trasă de un biped păros din tundra nordică, pășind printre gunoaie pe niște picioare ca de pasăre. Vermishank ridică mâna. Birjarul încercă să manevreze vehiculul spre el. Urmăritorii lui Vermishank grăbiră pasul.

— Monty, urlă bărbatul mai bine făcut și îl prinse de umăr.

Vermishank se întoarse speriat.

— Isaac, se fâstâci el, rotind ochii în căutarea taxiului care se tot apropia.

— Ce mai faci, bătrâne? îi strigă Isaac în urechea stângă, iar în urechea dreaptă Vermishank auzi o altă voce șoptindu-i:

„Chestia care te înțeapă în burtă e un cuțit și te despic ca pe un pește dacă respiri cum nu-mi place."

— Ce bine să dau peste tine, urlă Isaac vesel, făcând semn taxiului. Șoferul mormăi ceva și se apropie.

Dacă încerci să fugi te tai și dacă îmi scapi din mână îți trimit un glonț în creieri, auzi el vocea din fundal.

— Hai la mine să bem ceva, spuse Isaac. În Mlaștina Bursucului, birjar. Pe Calea Vâslașului, știi unde-i? Frumos animal, că veni vorba, continuă Isaac să pălăvrăgească fără rost în timp ce urca în trăsura acoperită.

Vermishank îl urmă, tremurând și bâlbâindu-se, mânat de înțepătura lamei. Lemuel Porumbelul îl urmă și închise portiera, apoi se așeză alături cu cuțitul în coasta lui Vermishank.

Birjarul se îndepărtă de bordură. Behăiturile nefericitului animal îi copleșiră pe cei trei oameni din trăsură.

Isaac se întoarse spre Vermishank fără grimasa de plăcere exagerată pe care o afișase până acum.

— Ai o mulțime de lucruri de spus, nenorocitule, șuieră el amenințător.

Prizonierul își regăsea aplombul cu fiecare clipă care trecea.

— Isaac, murmură el. Ha. Cu ce pot să te ajut?

Lemuel îl împunse.

— Taci dracului din gură!

— Să tac din gură *și* să spun o mulțime de lucruri, Isaac? se amuză Vermishank, dar țipă de surpriză când acesta îl pălmui, cu forță și brusc.

Îl privi uimit, mângâindu-și fața îndurerată.

— Îți spun eu când să vorbești, făcu Isaac.

Tăcură tot restul călătoriei, prin sud pe lângă Stația Dumbravei și peste Molima cea greoaie pe la Podul lui Danechi. Isaac plăti birjarului în timp ce Lemuel îl târa pe Vermishank în depozit.

Înauntru, David stătea încruntat la biroul lui, întors pe jumătate ca să urmărească faptele. Haina lui roșie părea cam prea veselă pentru ocazie. Yagharek pândea dintr-un colț, vizibil doar pe jumătate. Picioarele îi erau înfășurate în cârpe, iar capul și-l ținea ascuns în glugă. Aruncase aripile de lemn. Nu se mai deghiza în garuda, ci în om.

Derkhan ridică privirea din fotoliul pe care și-l trăsese pe mijlocul peretelui din spate, sub fereastră. Plângea tare și fără zgomot. Ținea în mână niște ziare. Pagini erau aruncate împrejurul ei. „Coșmaruri de vară se răspândesc", zicea una, iar alta întreba „Ce s-a întâmplat cu somnul nostru?" Derkhan nu băgase în seamă acele pagini, tăind alte povești minore din paginile cinci sau șapte sau unsprezece ale fiecărui ziar. Isaac putea citi titlul uneia de acolo de unde se afla: „Ucigașul Orbilor atacă un editor căutat de lege".

Robotul se învârtea prin cameră șuierând, curățând mizeria, ștergând praful, strângând ziarele vechi și resturile de fructe căzute pe podea. Sinceritate, bursucul, adulmeca fără rost de-a lungul peretelui depărtat.

Lemuel îl împinse pe Vermishank în mijlocul a trei scaune de lângă ușă și se postă la mică distanță de el. Ostentativ, scoase pistolul și ținti spre capul lui Vermishank.

Isaac privi spre ușă.

— Bine, Vermishank, spuse el pe un ton de om de afaceri.

Se așeză și își aținti privirea spre fostul lui șef.

— Lemuel este un foarte bun trăgător, în caz că-ți trece prin cap vreo prostie. E un pic cam golan, de fapt. Cam periculos. Și eu nu am chef să te apăr, așa că îți recomand să ne spui ce vrem să aflăm.

— Ce vrei să știi, Isaac? spuse mieros Vermishank.

Isaac era înfuriat, dar impresionat. Omul era al naibii de bun în a-și reveni ca aplomb.

Asta era o situație pe care Isaac trebuia să o pună la punct.

Se ridică și se repezi la Vermishank. Bătrânul îl privi fără expresie, căscând ochii atunci când își dădu seama, prea târziu, că Isaac venea să-l lovească din nou.

Isaac îl pocni de două ori în figură, nebăgând în seamă schelălăitul de durere și de surpriză al fostului său șef. Îl apucă de gât pe Vermishank și se aplecă, cu fața foarte aproape de a prizonierului său. Vermishank sângera pe nas și se zbătea fără rost în mâinile masive ale lui Isaac. Ochii îi erau îngroziți.

— Nu cred că înțelegi situația, bătrâne, șopti Isaac plin de dezgust. Am bune motive să cred că tu ești cel răspunzător pentru faptul că prietenul meu zace la etaj cu bale la gură și rahat la cur. Nu am chef să mă joc, nici să fac treburile ca la carte. Nu-mi *pasă* dacă *trăiești*, Vermishank. Înțelegi? Mă urmărești? Uite cum facem. Eu îți spun ce știu — fără să tragi de timp întrebându-mă de unde știu — și tu completezi cu ce nu știu. De fiecare dată când nu răspunzi sau când toată lumea e de acord că minți, ori Lemuel, ori eu îți facem rău.

— Nu mă poți tortura, nenorocitule... șuieră Vermishank cu voce strangulată.

— La dracu' cu tine, șuieră Isaac. *Tu* ești Refăcătorul aici. Acum... răspunde la întrebări sau mori.

— Poate amândouă, adăugă Lemuel sec.

— Vezi, tu, Monty, greșești, continuă Isaac. *Putem* să te torturăm. Exact asta putem face. Așa că mai bine cooperează. Răspunde repede și convinge-mă că nu minți. Uite ce știm. *Corectează-mă dacă greșesc*, bine?

Făcu o pauză, cât să-și pună ordine în idei. Apoi le înșirui, numărându-le pe degete.

— Tu ești responsabil cu cercetările cu grad mare de biohazard pentru guvern. Asta include și programul *moliilor-nestinse*.

Căută din ochi o reacție, vreo surpriză pentru faptul că nu mai era un secret. Vermishank stătea nemișcat.

— Moliile-nestinse au scăpat — aceleași molii pe care *tu* le-ai vândut unui mafiot. Au ceva de-a face cu rahatul-de-visat și cu... coșmarurile pe care le are toată lumea. Rudgutter crede că au ceva de-a face cu Benjamin Flex — din întâmplare, greșește. Acum, ce vrem *noi* să știm este: ce sunt moliile? Ce legătură au ele cu drogul? Cum le prindem?

Vermishank oftă îndelung. Buzele îi tremurau, umede de salivă și sânge, dar reuși să scoată un zâmbet slab. Lemuel îndreptă pistolul spre el ca să-l aducă la realitate.

— Ha. Moliile-nestinse, șopti Vermishank până la urmă, înghițind în sec și masându-și gâtul. Nu-i așa că sunt *fascinante*? Uimitoare specie.

— Ce sunt ele? insistă Isaac.

— Cum adică? Ați văzut și voi singuri. *Prădătoare*. Eficiente, strălucite.

— De unde sunt?

Vermishank reflectă un moment. Ridică privirea când Lemuel, leneș și ostentativ, începu să țintească spre genunchiul lui Vermishank. Acesta continuă iute.

— Avem omizile de la un negustor din Cioburile din sud — probabil că la sosirea pachetului ai reușit tu să *furi* una — dar nu sunt de acolo,

spuse el, privindu-l pe Isaac oarecum amuzat. Dacă vrei să știi, teoria cea mai acceptată până acum este că vin din Tărâmul Fracturat.

— Nu-ți bate joc... strigă Isaac înfuriat, dar Vermishank îl întrerupse.

— *Nu*-mi bat joc, prostule. Asta e ipoteza favorită. Teoria Tărâmului Fracturat a căpătat un avânt serios în unele cercuri de la descoperirea moliilor-nestinse.

— Cum hipnotizează lumea?

— Cu aripile — de forme și dimensiuni instabile, bătând pe mai multe planuri odată — pline de onirocromatofore. Celule de culoare ca în pielea caracatițelor, sensibile și în același timp afectând rezonanța psihică și modelele subconștiente. Se conectează la frecvența viselor care... bolborosesc sub suprafața conștientului. Le focalizează, le scot la suprafață. Le țin acolo.

— Cum de te protejează o oglindă?

— Bună întrebare, Isaac.

Maniera lui Vermishank se schimba. Părea din ce în ce mai mult că predă la un seminar. Chiar și într-o situație ca aceasta, observă Isaac, instinctul didactic era încă puternic în bătrânul birocrat.

— Pur și simplu nu știm. Am făcut tot felul de experimente, cu oglinzi duble, cu oglinzi deformante. Nu știm de ce, dar reflexia lor neagă efectele, chiar dacă imaginea este identică de vreme ce aripile sunt deja în oglindă una față de alta. Dar, și asta e *foarte interesant*, dacă le privești prin două oglinzi — ca printr-un periscop — te *pot* hipnotiza din nou. *Nu e extraordinar?* zâmbi el.

Vermishank avea ceva ciudat. Părea foarte dornic să spună tot. Probabil din pricina pistolului lui Lemuel.

— Am *văzut* una dintre... *creaturile astea... hrănindu-se*. Am văzut-o înfulecând creierii cuiva.

Vermishank clătină apreciativ din cap.

— Uimitor. Ești norocos să te mai afli aici. *Nu* ai văzut-o mâncând creierii nimănui. Moliile-nestinse nu trăiesc în întregime în planul nostru. *Nevoile lor de hrană...* nu sunt îndeplinite de substanțe pe care noi să le putem măsura. Nu-ți *dai seama*, Isaac? îl privi Vermishank țintă pe Isaac, ca un profesor încercând să încurajeze răspunsul corect din partea unui elev bun. Știu că biologia nu este punctul tău *forte*, dar e un mecanism atât de *elegant*, am crezut că o să-l descoperi singur. Scot la suprafață visele cu aripile, inundă mintea, sparg digurile care țin înfrânate gândurile ascunse, gândurile vinovate, temerile, plăcerile, *visele...*

Se opri. Se relaxă. Se compuse.

— Apoi, continuă el, când mintea e zemoasă... o sorb. Subconștientul e nectarul lor, Isaac, nu-ți dai seama? De aceea se hrănesc numai cu ființe raționale. Nu cu pisici sau cu câini. Ei beau amestecul rezultat din gân-

durile autoconștiente, când instinctele și nevoile și dorințele și intuițiile se pliază în sine și reflectăm asupra propriilor noastre gânduri care reflectă la gândurile noastre... la nesfârșit. Gândurile noastre fermentează ca o băutură curată. Asta beau moliile-nestinse, Isaac. Nu caloriile ce înoată în creier, ci vinul fin al sapienței și inteligenței, subconștientul. *Visele.*

****

Camera era cufundată în tăcere. Ideea era amețitoare. Toți păreau uimiți de noțiune. Vermishank părea aproape să se scalde în efectul revelațiilor lui.

Cu toții tresăriră la un zgomot. Era doar robotul, ocupat cu aspiratul gunoaielor de lângă biroul lui David. Încercase să golească coșul în lada lui internă, dar greșise puțin și-l vărsase. Era acum ocupat să adune cocoloașele de hârtie din jurul lui.

— Ah, la naiba, firește! strigă Isaac. Astea sunt coșmarurile! Un soi de îngrășământ! Ca, știu și eu, rahatul de iepure pentru plantele cu care se hrănesc iepurii... Un mic lanț, un ecosistem...

— Cam așa ceva, spuse Vermishank. Începi să gândești. N-ai să găsești rahat de molii-nestinse, nici n-o să-l miroși, dar îl poți simți. În visele tale. Le hrănește, le face să fiarbă. Apoi vin moliile și se hrănesc cu ele. O buclă perfectă.

— Cum de știi atâtea, porcule? șuieră Derkhan. De când lucrezi cu monștrii ăștia?

— Moliile-nestinse sunt foarte rare. Și un secret de stat. De aceea suntem foarte entuziasmați de colecția noastră. Am avut un exemplar bătrân, pe moarte, apoi am primit patru omizi noi. Isaac a luat și el una, firește. Prima, cea care a hrănit omizile noastre, a murit. Am dezbătut problema dacă să deschidem un cocon în timpul transformării, ucigând una, căpătând în schimb cunoștințe neprețuite despre starea metamorfică, dar înainte de a ne hotărî, din păcate, oftă el, a trebuit să le vindem pe toate patru. Reprezentau un risc excesiv. A existat un zvon cum că cercetările noastre durau de prea mult timp, că nereușita noastră în a controla specimenele i-a enervat pe... ăăă... *sponsorii* noștri. Fondurile au fost retrase și departamentul nostru a trebuit să plătească datoriile în scurt timp, datorită eșecului proiectului..

— Care se referea la ce? șuieră Isaac. Arme? Tortură?

— Hai termină, Isaac, spuse Vermishank calm. Uită-te la tine, țeapăn de atâta morală. Dacă n-ai fi *furat* una de la început, n-ar fi scăpat și nu și-ar fi eliberat suratele — îți dai seama că asta s-a întâmplat — și ia gândește-te câți oameni ar fi trăit acum.

Isaac îl privi furios.

— Să te ia dracu'! țipă el și ar fi sărit la Vermishank dacă Lemuel nu ar fi vorbit.

— Isaac, spuse el aspru, iar Isaac văzu arma lui Lemuel îndreptându-se spre el. Vermishank este cooperant și mai avem lucruri de aflat. *Corect*?

Isaac îl privi, dădu din cap și se așeză.

— De ce *ne ajuți* așa de mult, Vermishank? întrebă Lemuel, întorcând privirea tăioasă spre bătrân.

Vermishank ridică din umeri.

— Nu mă încântă ideea de durere, spuse el cu un mic oftat. În plus, chiar dacă asta n-o să vă placă... informațiile mele nu vă folosesc la nimic. Nu le puteți prinde. Nu puteți scăpa de miliție. De ce să tac? rânji el grotesc.

Cu toate acestea, ochii lui păreau speriați, buza îi transpira. Vorbea de parcă ar fi avut un nod în gât.

Pe dracu'! gândi Isaac pradă unei revelații bruște. Se ridică și îl studie pe Vermishank. *Nu e asta! Ne spune tot pentru că îi este frică! Nu are încredere că guvernul o să le poată prinde... și se teme. Vrea ca noi să reușim!*

Isaac dori să-l necăjească pe Vermishank cu asta, să-i fluture pe la nas slăbiciunile lui, să-l pedepsească pentru toate crimele... dar nu voia să riște. Dacă intra în concurență prea flagrantă cu el, dacă ar fi demonstrat că lui Vermishank îi era teamă că Isaac e mai bun decât el, atunci nemernicul ar fi bătut în retragere numai ca să-i facă în ciudă.

Dacă simțea nevoia să se lase rugat, atunci Isaac era dispus să-i ofere această iluzie.

****

— Ce e rahatul-de-visat?

— Rahatul-de-visat?

Vermishank zâmbi și Isaac își aminti că ultima dată când îi pusese aceeași întrebare, bătrânul nici măcar nu dorise să-și murdărească gura pronunțând cuvântul.

Acum îl rostea cu ușurință.

— Rahatul-de-visat e hrană pentru bebeluși. Cu asta își hrănesc moliile puii. Îl secretă tot timpul, dar în cantități mai mari când au pui. Nu sunt ca alte molii; au mare grijă de puii lor. Au grijă de ouă și dau de mâncare omizilor tinere. Numai în adolescență, înainte de a intra în stadiul de pupă, se pot hrăni singure.

Derkhan interveni.

— Vrei să spui că rahatul-de-visat este *lapte* de molie-nestinsă?

— Exact. Omizile nu pot digera hrană psihică pură. Trebuie să fie îmbibată într-o formă cvasi-fizică. Lichidul pe care îl secretă moliile este *concentrat* de vise distilate.

— Și de aceea le-a cumpărat *traficantul* ăla de droguri? Cum îl cheamă? făcu Derkhan și strânse buzele.

— Habar n-am. Eu doar am sugerat afacerea. Care dintre ofertanti a câștigat licitația nu mă interesează. Moliile trebuie îngrijite bine, curățate regulat, mulse. Ca vacile. Pot fi manipulate — de cineva care știe ce face — păcălite să secrete mai mult lapte, chiar dacă nu au pui. Iar laptele trebuie procesat, firește. Niciun om, nicio rasă inteligentă nu l-ar putea bea curat. Mintea aceluia ar exploda pe loc. Rahatul-de-visat, cu numele lui lipsit de eleganță, e rezultatul unui amestec de substanțe care îl *diluează*. Ceea ce înseamnă, Isaac, că omida pe care ai crescut-o tu — pe care presupun că ai hrănit-o cu rahat-de-visat — nu a crescut prea sănătos. Ca și cum ai fi crescut un sugar cu lapte diluat puternic cu rumeguș și apă de robinet.

— De unde știi toate astea? șuieră Derkhan.

Vermishank o privi fără expresie.

— De unde știi de câte oglinzi ai nevoie ca să fii sigur, de unde știi că transformă mințile... în lapte? *Cu câți oameni ai hrănit moliile până acum?*

Vermishank țuguie buzele, puțin încurcat.

— Sunt un savant, spuse el. Mă folosesc de mijloacele puse la dispoziția mea. Câteodată, criminalii sunt osândiți la moarte. *Maniera* morții nu este specificată...

— *Porcule*, șuieră ea printre dinți. Dar oamenii cu care traficanții de droguri le hrănesc pentru ca ele să le producă droguri?... continuă ea, dar Isaac o opri.

— Vermishank, spuse el calm. Cum le redăm mințile? Celor cărora li s-au luat.

— Să le redăm? făcu Vermishank încurcat și clătină din cap. Imposibil.

— Nu mă *minți*... țipă Isaac, gândindu-se la Lublamai.

— *Au fost deja băute*, spuse Vermishank aducând din nou tăcerea în încăpere. Așteptă.

— Mințile lor au fost băute, reluă el. Gândurile lor au fost luate, visele — conștientul și inconștientul — au fost digerate în stomacul moliilor și metabolizate ca să hrănească puii. Tu ai luat rahat-de-visat, Isaac? Vre-unul dintre voi?

Niciunul nu-i răspunse, iar Isaac ar fi fost ultimul care să vrea s-o facă.

— Dacă ați fi luat, ați fi visat voi visele victimelor, ale prăzilor. Mințile lor metabolizate deja ar fi trecut prin stomacul vostru și le-ați fi *visat*. *Nu mai rămâne nimic. Nu mai e nimic de recuperat.*

****

Isaac se simți absolut disperat.

Ia și trupul lui, Sfinte, gândi el, *nu fi crud, nu mă procopsi cu carcasa asta goală pe care nu o pot lăsa să moară, care nu mai înseamnă nimic...*

— Cum omori o molie-nestinsă? întrebă el.

Vermishank zâmbi foarte încet.

— Nu poți, spuse el.

— Nu mă prosti, șuieră Isaac. Tot ce trăiește trebuie să moară...

— Nu mă înțelege greșit. Ca o *afirmație abstractă*, firește că pot fi ucise. Dar *nu ești tu în stare s-o faci*. Ele trăiesc pe mai multe planuri odată și, după cum am mai spus, gloanțele, focul sau altele le pot răni doar într-un singur plan. Ar trebui să le poți lovi în mai multe dimensiuni deodată sau să le distrugi complet într-unul, dar ele *nu-ti vor da șansa asta*... Înțelegi?

— Așa că ar trebui să ne gândim la *alternative*, spuse Isaac, strângându-și tâmplele în palme. Ce-ai zice de un control biologic? Prădători...

— Nu au dușmani naturali. Sunt în vârful piramidei trofice. Suntem siguri că există animale în ținutul lor de origine capabile să le ucidă, dar nu există niciunul pe o rază de mii de kilometri. Și, oricum, dacă e așa cum credem, să dai drumul *și* unor astfel de animale peste Noul Crobuzon e ca și cum ai aduce apocalipsa.

— Sfinte, oftă Isaac. Fără dușmani naturali sau concurență, cu o sursă de hrană masivă, proaspătă și care se reînnoiește permanent... Nimic nu le mai poate opri.

— Și asta fără să ne mai gândim și la ce urmează..., șopti ezitant Vermishank. Trebuie să înțelegi că sunt încă tinere, nu s-au dezvoltat complet. Dar curând, când nopțile vor deveni fierbinți... Trebuie să ne gândim ce se va întâmpla când vor începe să se *reproducă*...

****

În încăpere se lăsară liniștea și frigul. Vermishank încercă să-și controleze mimica, dar Isaac văzu din nou teama din spatele ei. Vermishank era îngrozit. Știa cât de mare era miza.

Ceva mai departe, robotul se rotea, șuierând și clămpănind. Scăpa o dâră de praf și se mișca în toate direcțiile târând brațul cu țepușă după el. *Iar s-a stricat*, gândi Isaac și-și îndreptă atenția spre Vermishank.

— Când se vor reproduce?

Vermishank își linse sudoarea de pe buză.

— Mi s-a spus că sunt hermafrodite. Nu le-am văzut niciodată împerechindu-se sau făcând ouă. Știm numai ce ni s-a spus. Ies în timpul caniculei din a doua jumătate a verii. Un singur ou. Cam prin luna Sinn sau Octuarie. De obicei.

— Haide! Trebuie să se poată face ceva! strigă Isaac. Să nu-mi spui că Rudgutter nu are ceva în minte...

— Nu sunt informat de asta. Adică, bineînțeles că au planuri. Dar nu stiu care sunt ele. Am auzit..., ezită Vermishank.

— Ce? urlă Isaac.

— Am auzit că au negociat cu demonii.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Vermishank înghiți și continuă.

— Și li s-a refuzat ajutorul. Chiar și la prețul cel mai mare.

— De ce?

— Pentru că demonilor le este frică.

Vermishank se linse pe buze. Frica pe care încerca să o ascundă deveni din nou vizibilă.

— Înțelegeți? Le este *frică*. Pentru că, indiferent de puterea și înfățișarea lor... gândesc ca și noi. Sunt ființe gânditoare. Iar din punctul de vedere al moliilor-nestinse... sunt deci pradă.

Toată lumea din încăpere era nemișcată. Pistolul din mâna lui Lemuel atârna în jos, dar Vermishank nu făcu niciun gest să fugă, pierdut în propria reverie nefericită.

— Ce ne facem? spuse Isaac cu voce tremurată.

Scârțâitul robotului se amplifică. Mașinăria se roti o vreme pe roata centrală. Brațele de curățat erau extinse și băteau în pământ ritmic. Derkhan, apoi Isaac, David și ceilalți ridicară privirea.

— Nu mai pot gândi cu chestia asta în cameră! se înfurie Isaac.

Se repezi, gata să-și verse furia și amarul pe robot. Acesta se răsuci spre el cu irisul de sticlă și cele două brațe principale întinse brusc; la capătul brațului cu țepușa avea înfiptă o bucată de hârtie. Robotul părea o persoană cu brațele întinse. Isaac clipi și continuă să se apropie.

Brațul drept bătea în podea, arătând spre praful aruncat în calea lui. Brațul stâng, cel cu țepușa, se întinse brusc, parcă încercând să-i pună piedică sau, cum își dădu seama Isaac uimit, *să-i atragă atenția*, apoi bătu din nou cu dreapta în podea.

În praf. În care se afla scrijelit un mesaj.

Vârful brațului trasase linii în praf și chiar zgâriase lemnul podelei. Cuvintele scrise erau tremurate și nesigure, dar lizibile.

Sunteți trădați.

****

Isaac rămase consternat în fața robotului. Acesta îi fâlfâi pe dinainte bucata de hârtie înfiptă în țepușă.

Ceilalți nu citiseră încă ceea ce scria pe jos, dar își dădeau seama după expresia lui Isaac și după extraordinarul comportament al mașinăriei că se întâmplase ceva ciudat. Așteptau cu toții, privind curioși.

— Ce este, Isaac?

— Nu știu..., murmură el.

Robotul părea agitat, ba bătând în mesajul de pe podea, ba agitând hârtia de la capătul țepușei. Isaac întinse mâna, cu gura larg deschisă de uimire și robotul opri mișcarea bratului. Ușor, Isaac smulse hârtia.

Pe când o despăturea, David sări în sus, îngrozit. Se repezi spre el.

— Isaac, strigă el. Așteaptă...

Dar Isaac deja desfăcuse hârtia, citind îngrozit ceea ce era scris pe ea. Rămăsese cu gura deschisă din pricina enormității mesajului, dar înainte de a putea scoate vreun sunet, Vermishank se mișcă.

Lemuel fusese distrat de ciudata dramă a robotului, nu mai fusese atent la prizonier și Vermishank își dăduse seama. Toți cei din cameră se uitau la Isaac cum privea hârtia pe care i-o dăduse robotul. Vermishank sări din scaun și țâșni spre ușă.

Uitase că e încuiată. Când trase de ea și descoperi că nu o poate deschide, strigase cuprins de panică. În spatele lui, David se desprinse de Isaac și porni înapoi spre Vermishank. Isaac se răsuci pe călcâie spre ei, cu hârtia strânsă în pumn. Aruncă spre David și Vermishank o privire plină de ură. Lemuel își dăduse seama de greșeala lui; îndreptă pistolul spre Vermishank, dar Isaac, repezindu-se amenințător spre prizonier, intrase în linia de foc a lui Lemuel.

— Isaac, strigă Lemuel, pleacă de-acolo!

Vermishank o văzu pe Derkhan sărind în picioare, pe David îndepărtându-se de Isaac, văzu omul acoperit de glugă sărind în picioare cu brațele și picioarele desfăcute larg într-o postură de pasăre de pradă. Vermishank nu-l putea vedea pe Lemuel, fiind ascuns de silueta masivă a lui Isaac.

Isaac se uită de la Vermishank la David. Flutură hârtia.

— Isaac, țipă Lemuel din nou. Dă-te deoparte!

Dar Isaac nici nu auzea, nici nu putea rosti nimic din pricina furiei. Toată lumea din cameră țipa, cerând să știe ce scrie pe hârtie, cerând o cale deschisă pentru foc, urlând de mânie sau țipând ca o pasăre uriașă.

Isaac părea să ezite pe cine să prindă primul, pe David sau pe Vermishank. David cedă și îl rugă pe Isaac să-l asculte. După ce mai trase o dată disperat de ușă, Vermishank se întoarse să se apere.

Era, totuși, un biotaumaturg cu înaltă calificare. Bolborosi o incantație și încordă niște mușchi invizibili, oculți, pe care îi antrenase la brațe. Prinse în mână o energie ascunsă care îi umflă venele antebrațului ca pe niște șerpi pulsatili, întinzându-i pielea.

Cămașa lui Isaac era deschisă la nasturi și Vermishank aruncă mâna dreaptă prin carnea neprotejată de sub gâtul lui Isaac.

Isaac mugi de furie și durere: carnea îi cedă ca un lut gros, devenind maleabilă sub mâinile pricepute ale lui Vermishank.

Vermishank săpă fără eleganță prin carne. Scurmă cu degetele să prindă o coastă. Isaac îl prinse pe Vermishank de încheietură, cu chipul brăzdat de durere. Era mai puternic, dar durerea îl slăbea.

Vernishank se văicărea în timp ce se lupta.

— Dă-mi drumul! strigă el.

Nu avea niciun plan, fugise de frică pentru viața lui și se trezise comițând un act criminal. Nu se mai putea întoarce. Nu mai putea decât să caute în continuare în pieptul lui Isaac.

În spatele lor, David se cotrobăia după chei.

Isaac nu putea smulge degetele lui Vermishank din piept, iar Vermishank nu putea pătrunde mai adânc. Rămaseră, legănându-se, trăgând unul de altul. În spatele lor, vacarmul continua. Lemuel se ridicase, aruncase cât colo scaunul pe care stătea și căuta un loc din care să aibă cale liberă pentru a trage. Derkhan se repezi și smuci violent de brațul lui Vermishank, dar, de frică, bărbatul se prinsese de oasele din pieptul lui Isaac și la fiecare smucire Isaac urla de durere. Sângele țâșnea din pielea lui Isaac prin locurile în care degetele lui Vermishank înțepaseră carnea.

Vermishank și Isaac și Derkhan se luptau și urlau, înprăștiind sânge pe podea, înnebunindu-l pe Sinceritate care o luase la fugă. Lemuel se aplecă peste umărul lui Isaac să tragă, dar Vermishank îl smuci pe Isaac ca pe o păpușă grotescă, făcându-l pe Lemuel să scape din mână pistolul. Acesta căzu la ceva distanță, împrăștiindu-și praful de pușcă. Lemuel înjură și se căută iute de un alt cartuș.

Brusc, o siluetă acoperită în manta se ridică lângă cei care se luptau. Yagharek își înlătură gluga. Vermishank se holbă în ochii lui rotunzi, căscând gura la vederea capului uriaș de garuda. Dar înainte să scoată vreun sunet, Yagharek plonjă ciocul curbat în carnea brațului drept al lui Vermishank.

Tăie prin mușchi și tendoane cu iuțeală și forță. Brațul lui Vermishank înflori de carne smulsă și sânge. Își smulse brațul din pieptul lui Isaac; pielea se închise imperfect cu un pocnet ud. Isaac gemu în agonie și se prinse de pieptul ud de sânge, tumefiat, găurit și încă sângerând.

Derkhan îl strângea de gât pe Vermishank.. Vermishank se ținea de antebrațul sângerând. Derkhan îl aruncă spre mijlocul încăperii. Robotul se îndreptă spre Vermishank care se împiedică și căzu, murdărind podeaua cu sânge.

Lemuel își încărcase din nou pistolul. Vermishank îl zări țintindu-l și deschise gura să cerșească milă. Ridică brațul însângerat, tremurând, văitându-se.

Lemuel trase. Se auzi o explozie de praf de pușcă cu miros acru. Strigătele lui Vermishank încetară brusc. Glonțul îl lovise chiar între ochi, o lovitură ca la carte de la o distanță destul de mică pentru a trece prin el și a-i desface țeasta într-o inflorescență de sânge negru.

Vermishank căzu pe spate, lovind umed cu craniul spart podeaua veche.

****

Fire de praf de pușcă se răsuceau în aer și cădeau încet. Cadavrul lui Vermishank se cutremură.

Isaac se sprijini de perete și înjură. Se ținea de piept, încercând parcă să-l netezească. Se pipăia ca și cum ar fi încercat fără succes să repare stricăciunile cauzate de degetele lui Vermishank.

Scotea lătrături livide de durere.

— La dracu'! scuipă el și aruncă o privire plină de ură spre Vermishank.

Lemuel lăsă gura pistolului în jos. Derkhan tremura. Yagharek se retrăsese, privea evenimentele, retras din nou în umbra glugii.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Cu toții erau afectați de uciderea lui Vermishank. Erau cuprinși de neliniște și șoc, dar nu de remușcare. Nimeni nu-l dorea din nou în viață.

— Yag, bătrâne, hârâi Isaac până la urmă. Îți sunt dator.

Garuda nu-l băgă în seamă.

— Trebuie... trebuie să-l scoatem de aici, spuse Derkhan agitată, lovind cu piciorul cadavrul lui Vermishank. O să-l caute.

— Asta e grija noastră cea mai mică, spuse Isaac, ridicând mâna dreaptă în care încă mai ținea bucata de hârtie dată de robot, acum pătată de sânge. David a plecat, observă el, arătând spre ușa descuiată. Și Sinceritate a fugit.

Aruncă hârtia spre Derkhan. Ea o desfăcu în timp ce Isaac șchiopătă spre mașinărie.

Derkhan citi biletul. Fața i se înăspri de dezgust și jignire. O ridică să o poată citi și Lemuel. După un moment, Yagharek se apropie și o citi peste umărul lui Lemuel, de sub glugă.

Serachin. În legătură cu întâlnirea noastră. Ai aici plata și instrucțiunile. Grimnebulin și tovarășii lui vor fi aduși la judecată în ziua de Lanțuri, 8 Tathis. Miliția îl va ridica de la reședința sa la ora 9 seara. Trebuie să te asiguri că Grimnebulin și toți ai lui sunt acolo începând cu ora 6 seara. Vei fi de față la raid, pentru a evita suspiciunile. Agenții noștri te cunosc din heliotipii și, în plus, vei purta haine roșii. Ofițerii noștri vor face tot posibilul să evite vărsarea de sânge, dar nu putem garanta, de aceea identificarea ta este crucială.

Sally.
Lemuel clipi și ridică privirea.
— E azi, spuse el și clipi din nou. Azi e Lanțuri. Vine miliția peste noi.

Capitolul Treizeci și trei

Isaac nu-l băgă în seamă pe Lemuel. Stătea direct în fața robotului care se mișca parcă jenat de privirile lui intense.

— De unde ai știut, Isaac? strigă Derkhan.

Isaac ridică un deget și arătă spre mașinărie.

— Mi s-a dat de știre. David ne-a trădat, șopti el. Tovarășul meu. Am fost la o sută de futaiuri cu el, am băut, am fost la răzmerițe... rahatul m-a vândut. Și am fost *informat* de asta de un nenorocit de robot, spuse el, înfipt direct în lentilele mașinăriei. Mă înțelegi? șopti el neîncrezător. Mă urmărești? Dar tu ai și semnal audio, nu? Întoarce-te... întoarce-te dacă mă înțelegi...

Lemuel și Derkhan se uitară unul la altul.

— Isaac, prietene, spuse Lemuel disprețuitor, dar amuți pe dată uimit.

Încet, deliberat, robotul se întorcea.

— Ce dracu' face? șopti Derkhan.

Isaac se întoarse spre ea.

— Habar n-am, spuse el. Am mai auzit eu din astea, dar nu credeam că se întâmplă de-adevăratelea. A avut un fel de virus, nu? IR... Inteligență Robotică... Nu-mi vine să cred că e adevărat...

Se întoarse din nou și privi robotul. Derkhan și Lemuel se apropiară, ca și Yagharek, după un moment de ezitare.

— E imposibil, spuse Isaac brusc. Nu are o mașină de calcul destul de complicată să poată gândi independent. Este *imposibil.*

Robotul își coborî țepușa și dădu cu spatele până la o moviliță de praf din apropiere. Trasă cu vârful: *Este.*

Văzând asta, cei trei oameni înghițiră în sec.

— Ce naiba...? țipă Isaac. Poți *să citești* și *să scrii*... Clătină din cap, apoi privi spre robot, din nou rece și dur. De unde ai știut? Și de ce m-ai avertizat?

****

Se vădi repede că aceste explicații trebuiau să mai aștepte. În timp ce Isaac aștepta, Lemuel se uită la ceas și tresări nervos. Era târziu.

Lui Derkhan și Lemuel le trebuiră un minut să-l convingă pe Isaac că ar fi mai bine să fugă din atelier cu tot cu robot acum. Să acționeze conform informatiilor pe care le primiseră, chiar dacă nu înțelegeau de unde le au.

Isaac protestă slab, trăgând de robot. Îl trimise pe David la dracu', apoi se minună de inteligența mașinăriei. Strigă de furie si aruncă un ochi analitic asupra robotului de curățenie transformat. Era confuz. Insistența lui Derkhan și Lemuel asupra fugii îl molipsise și pe el.

— Da, David e un rahat cu ochi. Și da, robotul e o minune, Isaac, șuieră Derkhan, dar o să fie totul irosit dacă nu plecăm *acum*.

Și ca o teribilă încheiere a disputei, robotul răvășì din nou praful și sub ochii lui Isaac scrise cu grijă: *Mai târziu*.

Lemuel gândi cu iuțeală.

— Știu eu un loc în Buimăceală unde putem merge, hotărî el. E destul de bun pentru noaptea asta și acolo ne putem face planuri.

Derkhan și el se mișcară repede prin cameră, adunând obiecte utile în plase luate din dulapurile lui David. Era limpede că nu se mai puteau întoarce acolo.

Isaac rămase amorțit lângă perete, cu gura întredeschisă. Ochii îi erau goi. Clătina din cap neîncrezător.

Lemuel ridică privirea și îl văzu.

— Isaac, țipă el. Du-te și aranjează-ți lucrurile. Avem mai puțin de o oră. Plecăm. Mișcă-ți fundul.

Isaac ridică privirea, dădu din cap hotărât și se repezi pe scări, ca mai apoi să se oprească din nou la etaj. Părea amuzat și neîncrezător în același timp.

După câteva secunde, Yagharek îl urmă în tăcere. Se opri în spatele lui Isaac și își dădu la o parte gluga.

— Grimnebulin, șopti el cât putu de încet din gâtlejul lui păsăresc. Te gândești la prietenul tău David.

Isaac se întoarse scurt.

— Nu-i prietenul meu, îl contrazise el.

— Și totuși era. Te gândești la trădare.

Isaac nu spuse nimic preț de câteva clipe. Apoi încuviință. Căpătase din nou expresia aceea de uimire îngrozită.

— Știu ce e trădarea, Grimnebulin, fluieră Yagharek. O cunosc bine. Îmi pare rău...

Isaac se întoarse cu spatele și păși în laboratorul lui, începu să îndese piese și cabluri și vase de ceramică și sticlă parcă la întâmplare într-un sac mare. Îl legă și îl aruncă, zăngănind, pe spate.

— Când ai fost tu trădat, Yag? întrebă el.

— Nu am fost. Eu am trădat. Isaac se opri și se întoarse spre el. Știam ce face David. Îmi pare rău.

Isaac îl privi cu uimire, parcă negând.

Atunci, miliția atacă. Era doar șapte și douăzeci.

****

Ușa zbură cu un zgomot uriaș. Trei ofițeri de miliție țâșniră în încăpere cu berbecul în brațe.

Ușa rămăsese descuiată de când fugise David. Milițienii nu se așteptaseră la asta și încercaseră să spargă o ușă care nu le rezista. Căzură cu picioarele în sus, ca niște idioți.

Fu un moment de confuzie. Cei trei milițieni se chinuiră să se ridice în picioare. Afară, echipa de intervenție se uita prostește prin deschizătură. La parter, Derkhan și Lemuel se uitară la ei. Isaac privea de sus.

Apoi toată lumea se puse în mișcare.

Milițienii din stradă își reveniră și năvăliră pe ușă. Lemuel răsturnă biroul masiv al lui David și se ascunse după scutul improvizat, încărcându-și cele două pistoale lungi. Derkhan alergă spre el, aruncându-se la adăpost. Yagharek șuieră și se îndepărtă de balustradă pentru a nu fi văzut de milițieni.

Într-o clipă, Isaac se repezi la masa de lucru din laborator și luă două sticle de lichid decolorat pe care le aruncă spre milițienii care intrau, ca pe niște grenade.

Primii trei milițieni care trecuseră prin ușă reveniseră în picioare dar fură prinși în ploaia de acid și sticlă. Unul dintre borcanele mari se sparse de casca unuia, care se prăbuși din nou la podea, sângerând. Cioburi ascuțite se înfipseră în armura celorlalți. Cei doi milițieni prinși de ploaia chimică se liniștiră o clipă, apoi începură să țipe; substanțele trecuseră prin măști și le atacaseră țesuturile moi ale feței.

Încă nu se trăgeau focuri de armă.

Isaac se întoarse și mai luă niște borcane, ținti strategic, pentru ca efectul chimicalelor să nu fie întâmplător. *De ce nu trag?* gândi el buimac.

Milițienii răniți fugiră în stradă. În locul lor intră o falangă de ofițeri în armură, cu scuturi de oțel dotate cu geamuri securizate prin care priveau. În spatele lor, Isaac văzu doi ofițeri pregătindu-se să atace cu cutii de șocuri khepri.

Aștia vor să ne prindă vii! își dădu el seamă. Cutia de șocuri putea avea efect letal sau nu. Dacă ar fi vrut să-i ucidă, lui Rudgutter i-ar fi fost mult mai ușor să trimită trupe convenționale cu flinte și arbalete, decât agenți umani atât de rar specializați în mânuirea cutiei de șocuri.

Isaac aruncă o salvă dublă de pilitură de fier și distilat sanguinomorf spre grupul defensiv, dar gardienii fentară și borcanele se sparseră de scuturi. Milițienii parcă dansau ca să evite proiectilele primejdioase.

Cei doi ofițeri din spatele scutierilor scuturară bicele cu țepi.

Cutiile de șocuri — mașinării metamecanice cu o construcție khepri complicată — erau prinse la curea. Aveau atașate de fațete două corzi lungi

împletite cu spire metalice, izolate apoi în cauciuc, mai lungi de șapte metri. Cam la jumătate de metru de la capătul fiecărei corzi era un mâner de lemn neted, câte unul pentru fiecare mână. Ofițerii se foloseau de ele pentru a răsuci capetele corzilor cu o viteză teribilă. Ceva luci aproape invizibil. La vârful fiecărei corzi se afla o piesă periculoasă de metal, un mănunchi de țepi cu dimensiuni variate. Unii erau duri, desfăcându-se la impact ca niște flori ucigașe. Țepii erau construiți să străpungă armura și să se agațe fără milă de carnea sfâșiată.

Derkhan ajunsese în spatele biroului și se cuibărise lângă Lemuel. Isaac se întoarse să mai ia muniție. În clipa aceea de liniște, Derkhan se ridică iute într-un genunchi și ținti peste marginea biroului cu pistolul ei mare.

Trase. În aceeași clipă, unul dintre ofițeri pocni din cutia de șocuri.

Derkhan trăgea bine. Glonțul zbură spre vizorul unui scut pe care ea îl considerase punctul slab. Dar subestimase blindajul. Vizorul pocni violent, albind complet din pricina crăpăturilor fine, dar structura lui armată cu fire de cupru rezistă. Milițienii se poticniră, apoi se opriră.

Ofițerul care avea cutia de șocuri se mișcă asemeni unui expert.

Ridică simultan brațele pe traseul unor curbe, apăsând butoanele de pe mânere care permiteau corzilor să alunece, să se elibereze. Forța biciuirii aruncă spinii într-o ploaie fulgerătoare de metal.

Corzile se desfăcură aproape fără fricțiune din cutie, traversând mânerele fără să încetinească. Greutățile țepoase luară o traiectorie eliptică pe o curbă ce se netezea rapid pe măsură ce cablurile se extindeau din cutie.

Mugurii de oțel se înfipseră în același timp în pieptul lui Derkhan. Ea țipă și se clătină, scăpând pistolul din mână.

Instantaneu, ofițerul apăsă declanșatorul pentru a elibera mecanismul.

Se auzi un sfârâit. Bobinele ascunse ale motorului porniră să se învârtă ca un dinam și generară valuri de curenți. Derkhan se zbătea și scotea printre dinți țipete de agonie. Mici scânteieri de lumină albastră explodară, șfichiuind peste păr și degete.

Ofițerul o privi cu atenție, răsucind butoanele cutiei de șocuri cu care controla intensitatea și forma energiei. Se auzi pocnetul unui arc elictric și Derkhan zbură pe spate spre perete, căzând la podea.

Al doilea ofițer trimise bulbii ascuțiți peste birou, sperând să-l prindă pe Lemuel, dar acesta se lipise de podea și bicele trecură pe deasupra lui, fără să-l atingă. Ofițerul apăsă un buton și corzile reveniră în poziție de așteptare.

Lemuel privi spre Derkhan și ridică pistoalele. Isaac urlă de furie. Aruncă un alt borcan cu compuși taumaturgici instabili spre milițieni. Borcanul se sparse cu asemenea violență încât se împrăștie peste scuturi,

amestecându-se cu distilatul; doi milițieni căzură țipând la podea — pielea lor devenea pergament, iar sângele lor cerneală.

O voce amplificată izbucni de dincolo de ușă. Era vocea Primarului Rudgutter.

— Opriți atacul. Fiți raționali. Nu puteți scăpa. Opriți atacul asupra noastră și veți fi tratați cu indulgență.

****

Rudgutter stătea în mijlocul gărzii de onoare alături de Eliza Stem-Fulcher. Era un lucru foarte neobișnuit ca el să însoțească un raid al miliției, dar acesta nu era un raid obișnuit. Stătea peste drum și ceva mai la distanță de atelierul lui Isaac.

Nu era încă întuneric afară. Chipuri curioase și alarmate pândeau de la ferestre. Rudgutter nu le băga în seamă. Luă goarna de oțel de la gură și se întoarse spre Eliza Stem-Fulcher. Avea chipul brăzdat de iritare.

— Asta e o rușine, spuse el, iar ea încuviință. Ei bine, oricât de ineficace ar fi, milițienii nu pot pierde. Poate că unii ofițeri vor fi, în mod regretabil, uciși, însă der Grimnebulin și cohorta lui nu au cum să iasă de acolo.

Chipurile care îl priveau de după ferestre începură să-l enerveze.

Ridică megafonul scurt și țipă în el:

— Treceți imediat în casă!

Se stârni o mică furtună de perdele. Rudgutter se întoarse și privi depozitul.

****

Lemuel scăpă de celălalt mânuitor de bice cu un foc elegant. Isaac aruncă masa pe scări în jos spre cei doi ofițeri care se repeziseră spre el; continuă să arunce proiectile chimice. Yagharek îl ajuta, la indicațiile lui, udând atacatorii cu mixturi otrăvitoare.

Dar vitejia lor era fără rost. Erau prea mulți milițieni. Bine că nu veniseră pregătiți să ucidă, pentru că Isaac și Lemuel și Yagharek nu aveau asemenea constrângeri. Isaac numără patru milițieni căzuți: unul de glonț, unul cu capul spart și doi din pricina reacțiilor chimico-taumaturgice. Numai că norocul ăsta nu putea ține la nesfârșit. Milițienii se apropiau de Lemuel la adăpostul scuturilor.

Isaac văzu milițienii privind în sus și sfătuindu-se o clipă. Unul dintre ei ridică flinta cu grijă, țintind spre Yagharek.

— Jos, Yag! țipă el. Pe tine vor să te omoare!

Yagharek se aruncă la podea, la adăpost de asasin.

Nu se văzu nicio manifestare bruscă, nicio furișare și nicio siluetă vastă. Numai vocea Țesătorului răsună în urechea lui Rudgutter.

... AM LEGAT NEVĂZUT SUS FIRE DE CER ȘI AM TÂRÂT PICIOARE ÎN BALEGĂ PSIHICĂ A RĂVĂȘITORILOR DE PÎNZE SUNT CREATURI JOSNICE ȘI NEELEGANTE ȘI ȘTERSE ȘOPTEȘTE CE SE ÎNTÂMPLĂ DOMNULE PRIMAR LOCUL ĂSTA TREMURĂ

Rudgutter tresări. *De asta aveam eu nevoie*, gândi el. Spuse cu voce tare:

— Țesătorule. Ce bine e să te avem printre noi.

Stem-Fulcher se întoarse cu o privire ascuțită, curioasă.

E mult prea imprevizibil, gândi furios Rudgutter. *Nu acum, nu acum! Du-te și vânează molii... ce faci aici?* Țesătorul era iute la mânie și primejdios, iar Rudgutter își asumase un risc calculat atunci când îi ceruse ajutorul. Un ucigaș fără scrupule era totuși o armă mortală.

Rudgutter crezuse că avea cu păianjenul uriaș un fel de înțelegere. Cel puțin atâta cât se putea cu un Țesător. Kapnellior îl ajutase. Textorologia era un domeniu experimental, dar avea niște rezultate. Existau metode dovedite de comunicare și Rudgutter le folosise pentru a interacționa cu Țesătorul. Mesaje săpate în lame de foarfeci și apoi topite. Sculpturi aparent întâmplătoare, luminate de dedesubt, ale căror umbre desenau mesaje pe tavan. Răspunsurile Țesătorului erau prompte și date într-un mod și mai bizar.

Rudgutter îl rugase politicos pe Țesător să se ocupe cu vânarea moliilor. Rudgutter nu-i putea ordona, firește, putea numai să-i sugereze. Dar Țesătorul răspunsese pozitiv, iar Rudgutter își dădu seama că, stupid, absurd, începuse să-l considere drept un agent personal.

Nici pomeneală de așa ceva.

Rudgutter își drese glasul.

— Pot să te întreb de ce ni te-ai alăturat, Țesătorule?

Vocea apăru din nou, răsunând în urechi și prin oasele craniului.

... ÎNĂUNTRU ȘI ÎN AFARĂ FIBRELE SUNT RUPTE ȘI O DÂRĂ ESTE SFÂȘIATĂ PESTE PÂNZA LUMII UNDE CULORILE SUNT SÂNGERII ȘI PALIDE AM ALUNECAT PESTE CER SUB SUPRAFAȚĂ ȘI DANSAT DE-A LUNGUL LACRIMILOR ȘI TRISTEȚII ȘI RUINEI URÂTE CARE ABURESTE ȘI SE ÎMPRĂȘTIE ȘI ÎNCEPE DIN ACEST LOC...

Rudgutter încuviință încet pe măsură ce sensul cuvintelor i se dezvălui.

— Totul a început de aici, fu el de acord. Aici e centrul. Aici e sursa. Din nefericire..., spuse el cu grijă, e un moment nepotrivit. Te-aș putea convinge — dacă acesta e chiar locul de naștere al problemei noastre — să investighezi ceva mai târziu?

Stem-Fulcher îl privea. Chipul îi era înspăimântat. Asculta cu atenție răspunsurile lui.

Pentru un moment ciudat, toate zgomotele din jurul lor încetară. Focurile de armă și țipetele se opriră. Nu se mai auzea niciun scârțâit, niciun pocnet dinspre miliție. Gura lui Stem-Fulcher era deschisă, ca și cum ar fi fost gata să vorbească, dar nu spuse nimic. Țesătorul era tăcut.

Apoi se auzi o șoaptă în capul lui Rudgutter. El icni consternat, apoi deschise gura uimit. Nu știa cum, dar asculta pașii Țesătorului îndreptându-se prin diferite dimensiuni către depozit.

****

Ofițerii căzură asupra lui Lemuel cu o precizie de profesioniști. Păși peste cadavrul lui Vermishank. Își țineau scuturile triumfători în față.

Deasupra, Isaac și Yagharek terminaseră proviziile de substanțe. Isaac urla și arunca scaune și plăci de lemn și gunoaie spre milițieni, de care ei se apărau cu ușurință.

Derkhan era la fel de nemișcată ca și Lublamai, care stătea pe o canapea în colțul camerei lui Isaac.

Lemuel scăpă un țipăt disperat de furie și azvârli cornul cu praf de pușcă spre atacatori, murdărindu-i. Se căută de cremene, dar ei deja îl copleșiseră. Ofițerul care mânuia cu cutia de șocuri se apropie, răsucindu-și butoanele.

Aerul din mijlocul depozitului vibră.

Doi milițieni se apropiară de zona de instabilitate și se opriră nedumeriți. Isaac și Yagharek ridicaseră fiecare câte un scaun, gata să le arunce în ofițerii de jos. Văzură și ei fenomenul. Se opriră și priviră.

Ca o floare supranaturală, o pată de întunecime organică înflori din neant în centrul încăperii. Se întinse în realitatea materială cu mișcări de felină. Se deschise și umplu camera, o creatură colosală segmentată, un păianjen masiv care zumzăia cu putere și sorbea lumina din aer.

Țesătorul.

Yagharek și Isaac scăpară simultan scaunele din mână.

Milițienii încetară atacul asupra lui Lemuel și se întoarseră, alertați de schimbarea din eter.

Toată lumea se oprise și privea, paralizată de uimire.

Țesătorul se manifestase direct peste cei doi milițieni care tremurau, scoțând țipete de groază. Unul lăsă sabia să-i cadă din mâna amorțită.

Celălalt, mai curajos, dar nu mai eficient, ridică pistolul cu o mână tremurătoare.

Țesătorul privi în jos spre cei doi. Ridică perechea de brațe umanoide. Milițienii se strânseră scâncind când lăsă mâinile pe capetele lor, mângâindu-i ca pe niște căței.

Ridică mâinile și arătă în sus, spre pasarelă, unde Isaac și Yagharek stăteau prostiți de spaimă. Vocea lui cântată și nepământeană răsună în încăpere.

... ACOLO PE MICA PASARELĂ S-A NĂSCUT DEGETUL MARE PIPERNICIT CARE A ELIBERAT SEMENII SĂI A SPART SIGILIUL ȘI A IEȘIT SIMT MIROSUL RĂMĂȘIȚELOR HRANEI LUI ÎNCĂ TÂMPE O ÎMI PLACE ASTA ÎMI PLACE ACEASTĂ PÂNZĂ ȚESĂTURA ESTE COMPLICATĂ ȘI FINĂ DEȘI SFÂȘIATĂ CINE AICI POATE ȚESE CU AȘA EXPERIENȚĂ ROBUSTĂ ȘI NAIVĂ...

Capul Țesătorului se undui nefiresc. Cercetă încăperea cu multitudinea lui de ochi. Niciun om nu îndrăznea încă să miște.

De afară se auzi vocea lui Rudgutter. Era tensionată. Furioasă.

— Țesătorule! strigă el. Am un dar și un mesaj pentru tine!

După o clipă de liniște, o pereche de foarfeci cu mâner perlat zburară prin ușa deschisă a depozitului. Țesătorul bătu din palme cu o bucurie foarte omenească. De afară se auzi sunetul distinct al unor foarfeci care se deschideau și se închideau.

... DRĂGUȚ, FORFECATUL RUGĂMINȚILOR ȘI TOTUȘI TAIE CU SUNET RECE O EXPLOZIE INVERSĂ O FOCALIZARE TREBUIE SĂ MĂ ÎNTORC SĂ FAC MODELE AICI CU AMATORI NEȘTIUȚI ARTIȘTI SĂ COS SFÂȘIEREA CATASTROFICĂ ESTE ASIMETRIE BRUTĂ ÎN FEȚELE ALBASTRE NU SE POATE CA PÂNZA RUPTĂ SĂ RĂMÂNĂ FĂRĂ MODELE ȘI ÎN MINȚILE ACESTOR DISPERAȚI ȘI VINOVAȚI SUNT TAPISERII DELICATE DE DORINȚE GRUPUL SLAB ARE DORINȚE PENTRU PRIETENI PENE ȘTIINȚĂ DREPTATE AUR...

Vocea Țesătorului tremura de o plăcere ascunsă. Picioarele i se mișcară brusc cu o viteză înspăimântătoare, găsindu-și cale prin cameră, traversând spațiul.

Milițienii aplecați peste Lemuel aruncară bastoanele și se îndepărtară împiedicați. Lemuel privi în sus la trupul cu ochii bulbucați ai arahnidei. Ridică mâinile și încercă să țipe de spaimă.

Țesătorul rămase o clipă deasupra lui, apoi ridică privirea spre platformă. Sări ușor si într-o clipă era pe pasarelă, la câțiva metri de Isaac și Yagharek. Ei se uitau cu groază la forma monstruoasă. Picioarele acelea ascuțite se apropiau bocănind de ei. Erau imobilizați. Yagharek încercă să dea înapoi, dar Țesătorul era prea rapid... SĂLBATIC ȘI IMPENETRABIL... cântă el și îl luă pe Yagharek cu o mișcare bruscă sub brațul lui umanoid, în vreme ce acesta țipa ca un copil speriat.

... NEGRU ȘI ROȘCAT... cântă Țesătorul. Sări pe vârfurile picioarelor ca un dansator, păși în lateral prin dimensiunile distorsionate și se afla brusc iarăși lângă Lemuel. Îl apucă și pe acesta și îl aranjă lângă Yagharek.

Milițienii bătură în retragere, îngroziți și prostiți. Vocea Primarului Rudgutter se auzi din nou de afară, dar nimeni nu mai asculta.

Țesătorul sări din nou la etaj în spațiul lui Isaac. Îl apucă pe acesta sub brațul liber... EXTRAVAGANT SECULAR AGITAT... cântă el când îl luă.

Isaac nu opuse rezistență. Atingerea Țesătorului era răcoroasă și blândă, parcă ireală. Pielea îi era netedă ca sticla șlefuită. Se simți ridicat cu o ușurință uimitoare și încorsetat de brațul osos.

...DIAMETRICĂ NEGLIJENTĂ FEROCE... auzi Isaac vocea Țesătorului pe când se întorcea pe urmele lui imposibile și traversă cei șapte metri ce-i despărțeau de trupul nemișcat al lui Derkhan. Milițienii din jurul ei se împrăștiară de frică. Țesătorul pipăi după forma ei inconștientă și o puse lângă Isaac; îi simțea căldura prin haine.

Isaac ameți se. Țesătorul se mișcă iarăși lateral și iată că era din nou în partea cealaltă a încăperii, lângă robot. Preț de câteva minute, Isaac uitase de existența lui. Se întorsese la locul lui obișnuit de unde privise atacurile milițienilor. Își întoarse lentila unică de pe cap spre Țesător. Ineluctabila prezență-păianjen ridică mașinăria pe membrele lui cu gheare și o aruncă în sus cu ușurință. O prinse cu fața în sus. Robotul balansa precar, dar nu cădea, indiferent cum se mișca Țesătorul.

Isaac simți brusc o durere ucigătoare în cap. Strigă în agonie, simți sânge cald stropindu-l pe față. O clipă mai târziu auzi, ca un ecou, țipetele lui Lemuel.

Cu privirea încețoșată de confuzie și sânge, Isaac văzu încăperea pulsând în jurul lui pe când Țesătorul traversa planurile interdimensionale. Apăru lângă fiecare milițian și mișcă un braț cu gheară prea repede ca să se poată observa. Cum era atins, fiecare țipa, ca și cum un virus ciudat de durere ar fi traversat încăperea cu o viteză biciuitoare.

Țesătorul se opri în centrul depozitului. Încheieturile îi erau înțepenite, astfel că prizonierii nu puteau misca. Cu antebratele aruncă obiecte pătate

de roșeață pe podea. Isaac ridică privirea, încercând să vadă împrejur prin durerea usturătoare. Toți cei din încăpere țipau, ținându-se cu mâinile de cap, încercând fără succes să oprească sângerarea cu degetele. Isaac privi din nou în jos.

Țesătorul aruncase o grămadă de urechi însângerate pe podea.

Din mâinile lui se scurgea în praf sânge închegat. Bucățile de carne erau aranjate în formă de foarfece.

Țesătorul se ridică și se deplasă, deloc încurcat de greutatea trupurilor pe care le căra.

... FERVENT ȘI DRĂGUȚ... șopti el și dispăru.

****

Ceea ce a început ca o experiență s-a transformat în vis, apoi în amintire. Nu pot distinge limitele dintre cele trei stări.

Țesătorul, marele păianjen, a venit printre noi.

În Cymek îl numeam furiach-yajh-hett*: zeul nebun dansator. Nu am crezut vreodată să văd unul. A ieșit dintr-un tunel să se pună între noi și oamenii legii. Pistoalele lor au amuțit. Cuvintele au rămas prinse în gâtlejuri ca mușteleîntr-o pânză.*

Zeul nebun dansator s-a mișcat prin încăpere cu un pas sălbatic și de pe altă lume. Ne-a adunat pe toți — pe noi renegații, pe noi criminalii. Pe noi refugiații. Roboții care spun povești; garuda târâtori; reporteri care fac știri; savanți criminali și criminali savanți. Zeul nebun dansator ne-a cules ca pe niște adoratori rătăciți, ferindu-ne să nu ne îndepărtăm prea mult.

Mâinile- cuțite i-au scăpărat. Urechile oamenilor au căzut ca o ploaie de carne în praf. Am fost scutit. Urechile mele ascunse de pene nu au fost pe placul acestei puteri nebune. Prin vaietele și gemetele disperate de durere furiach-yajh-hett *a alergat în cercuri de plăcere.*

Apoi a obosit și a pășit prin răsucirile materiei afară din depozit.

În alt spațiu.

Am închis ochii.

M-am deplasat într-o direcție de existența căreia nu aveam cunoștință. Am simțit alunecarea mulțimii de picioare când zeul nebun dansator s-a mișcat pe puternicele fire de forță. S-a deplasat sub unghiuri obscure față de realitate, cu noi atârnând sub el. Mi s-a făcut rău. M-am simțit prins și smuls de pe țesătura lumii. Pielea mi s-a agățat de planuri nelumești.

Pentru o clipă, nebunia zeului m-a infectat și pe mine. Pentru o clipă, lăcomia de cunoaștere și-a uitat locul și s-a cerut îndestulată. Pentru o fracțiune de timp, am deschis ochii.

Preț de o răsuflare eternă am văzut realitatea pe care călca zeul nebun dansator.

Ochii m-au înțepat și mi s-au udat, i-am simțit că explodează ca și cum o mie de furturni de nisip i-ar fi atins. Nu au putut asimila ceea ce era dinaintea lor. Ochii mei săraci se chinuiau să vadă ceea ce era de nevăzut. Nu am reținut decât o fracțiune, marginea unui aspect.

Am văzut, sau am crezut că văd, sau m-am convins singur de faptul că văd o vastitate care depășește oricare cer pustiu. O crăpătură căscată, de proporții uriești. Am gemut și i-am auzit și pe ceilalți gemând lângă mine. Întinsă peste goliciune, împrăștiindu-se de la noi în toate direcțiile și în toate dimensiunile, cuprinzând vieți și măreții cu fiecare nod complicat de substanță metafizică, vedeam o pânză.

Substanța ei îmi era cunoscută.

Infinitatea de culori, haosul texturilor care pătrundea în fiecare fir al acestei tapiserii eterne complexe... fiecare rezona sub pasul zeului nebun dansator, vibrând și trimițând mici ecouri de curaj sau foame sau arhitectură sau argument sau compresie sau crimă sau beton peste eter. Flamura uimitoarelor motivații se conectau la rătăcirea groasă, lipicioasă a râsului unui tânăr bandit. Fibrele se întindeau și se lipeau singure de o a treia linie cu mătasea făcută din unghiurile a șapte contraforturi zburătoare spre acoperișul unei catedrale. Ansamblul a dispărut în enormitatea spațiilor posibile.

Fiecare intenție, interacțiune, motivație, fiecare culoare, trup, fiecare acțiune și reacțiune, fiecare piesă a realității fizice și gândurile care rezultă din ea, fiecare conexiune făcută, fiecare moment nuanțat de istorie și potențialitate, fiecare durere de măsele și piatră de hotar, fiecare emoție și naștere și bancnotă, fiecare lucru posibil este țesut în această pânză fără limite.

Este fără început și fără sfârșit. Este atât de complexă încât umilește mintea. Este o lucrare de asemenea frumusețe, încât sufletul meu a plâns.

Mișuna de viață. Mai erau și alții ca purtătorul nostru, alți zei nebuni dansatori, pe care îi puteam zări peste infinitatea pânzei.

Mai erau și alte creaturi, forme teribil de complicate pe care nu mi le mai amintesc.

Pânza nu era fără greșeală. În nenumărate locuri mătasea era sfâșiată și culorile distruse. Din loc în loc, modelele erau deformate și instabile. Pe când treceam peste astfel de răni, l-am simțit pe zeu oprindu-se și aplecând glanda să repare și să refacă.

Ceva mai încolo era pânza întinsă a ținutului Cymek. Jur că am văzut-o oscilând sub greutatea timpului.

În jurul meu era o încâlceală localizată de borangic metareal... Noul Crobuzon. Și acolo, în mijlocul țesăturii, era o sfâșietură urâtă. Se răspândea si tăia textura pânzei orașului, sorbindu-i culorile. Rămăsese

ternă, aproape albă și fără viață. O goliciune fără rost, o umbră palidă de o mie de ori mai lipsită de suflet chiar decât ochiul unui pește orb născut într-o peșteră.

Sub ochii mei îndureraţi de vedenie, rana s-a lărgit și mai mult.

Mi-a fost atât de frică să nu se întindă mai tare! Eram un nimic în această enormitate, pe pânza aceea. Am închis ochii strâns.

Nu am putut să-mi închid și mintea. S-a chinuit de una singură să-și amitească ce a văzut. Dar nu a putut să cuprindă totul. Am rămas doar cu o senzație a celor petrecute. Mi-o amintesc acum ca pe o descriere. Greutatea imensității nu mai este în mintea mea.

Aceasta este amintirea sublimată care mă captivează acum.

Am dansat cu păianjenul. M-am jucat cu zeul nebun dansator.

Partea a Cincea

Consilii

Capitolul Treizeci și patru

În Camera Lemquist, Rudgutter, Stem-Fulcher și Rescue țineau consiliu de război.

Stătuseră treji toată noaptea. Rudgutter și Stem-Fulcher erau obosiți și nervoși. Sorbeau din boluri mari cu cafea tare și se uitau peste hârtii.

Rescue era impasibil. Se juca cu fularul.

— Uitați-vă aici, spuse Rudgutter și flutură o bucată de hârtie spre subordonații lui. Asta a venit dimineață. A fost adusă de un curier. Am avut ocazia să discut conținutul ei cu autorii. Nu e o scrisoare de curtoazie.

Stem-Fulcher se aplecă și se întinse după scrisoare. Rudgutter nu o băgă în seamă și începu să o citească din nou chiar el.

— E de la Josiah Penton, Bartol Sedner *și* Mashek Ghrashietnichs.

Rescue și Stem-Fulcher ridicară privirile. El dădu încet din cap.

— Directorul Minelor CapulSăgeții, al Băncii de Comerț Sedner și cel al Concernelor Paradox au găsit timp să scrie î*mpreună* o scrisoare. Așa că putem adăuga o listă cu nume mai puțin importante sub acestea, nu?, spuse el netezind scrisoarea. Domnii Penton, Sedner și Ghrashietnichs sunt „*foarte îngrijorați*“ se spune aici de „*rapoartele abuzive*“ care au ajuns la urechile lor. Au înțeles că ne aflăm într-o criză. De altfel, e o amestecătură. Ei nu știu exact ce se întâmplă, dar niciunul dintre ei nu a dormit bine. În plus, au auzit ceva despre der Grimnebulin. Vor să știe cum s-a acționat față de... „această amenințare asupra marelui nostru oraș-stat“.

Puse hârtia jos; Stem-Fulcher ridică din umeri și deschise gura să răspundă. El o opri, frecându-se la ochi, exasperat de oboseală.

— Ați citit raportul Inspectorului Tormlin, zis Sally. Conform spuselor lui Serachin, care acum se reface sub îngrijirea noastră, der Grimnebulin pretinde că lucrează la un fel de mașină de criză. Cu toții înțelegem gravitatea faptului. Ei bine... dragii noștri oameni de afaceri au aflat asta. Și, după cum vă puteți imagina, cu toții sunt — mai ales domnul Penton — foarte doritori să pună capăt acestei pretenții absurde cât mai repede posibil. Orice mașini false pe care domnul der Grimnebulin le-ar putea construi pentru a păcăli pe cei creduli trebuie, ne sfătuiesc ei, să fie distruse.

Oftă și privi în sus.

— Se face referire și la fondurile generoase pe care le-au pus la dispoziția guvernului și partidului *Soarele Mare* de-a lungul anilor. Ni s-au dat *ordine*, doamnelor și domnilor. Nu sunt deloc fericiți de prezența moliilor-nestinse și doresc ca aceste animale primejdioase să fie prinse. Dar, fapt deloc

surprinzător, sunt iritați de posibilitatea existenței energiei de criză. Am percheziționat depozitul cu mare grijă noaptea trecută și nu există niciun indiciu asupra unui asemenea aparat. Am luat în considerație posibilitatea ca der Grimnebulin să se înșele sau să mintă. Dar în caz că nu, mai trebuie să avem grijă că s-ar putea să fi luat cu el mașina și notițele noaptea trecută. Cu Țesătorul, oftă el greu.

Stem-Fulcher vorbi cu atenție.

— Am reușit să înțelegem ce s-a întâmplat?

Rudgutter ridică brusc din umeri.

— Am prezentat dovezile milițienilor care au văzut Țesătorul și au auzit ce i-a spus acesta lui Kapnellior, am încercat să iau legătura cu creatura și am primit o replică scurtă și incomprehensibilă... scrisă cu funingine pe oglinda mea. Tot ce putem spune cu siguranță este că Țesătorul crede că răpirea lui der Grimnebulin și a prietenilor lui de sub nasul nostru înfrumusețează pânza lumii. Nu știm unde s-a dus și de ce. Nici măcar dacă i-a lăsat în viață. De fapt nu știm nimic. Deși Kapnellior este destul de încrezător că Țesătorul continuă vânătoarea de molii.

— Ce e cu urechile? întrebă Stem-Fulcher.

— Nu am nicio idee! țipă Rudgutter. Fac pânza mai frumoasă! Evident! Așa că acum avem douăzeci de milițieni îngroziți, cu câte o ureche, în infirmerie!

Se mai potoli.

— M-am gândit. Cred că o parte din problema noastră este din cauză că am pornit cu planuri prea mari. O să continuăm să-l căutăm pe Țesător, dar între timp va trebui să ne bazăm pe metode mai puțin ambițioase de a vâna moliile. O să strângem o unitate formată din gărzile, milițienii și savanții care au avut de-a face cu creaturile. Să formăm o unitate specializată, în colaborare cu Motley.

Stem-Fulcher și Rescue îl priviră și încuviințară.

— Este necesar. Ne unim forțele. El are oameni antrenați, ca și noi. Am pus lucrurile în mișcare. El o să dispună de unitățile noastre, iar noi o să dispunem de ale lui, dar vom opera în tandem. Motley și oamenii lui vor avea amnistie necondiționată pe toată perioada operațiunii.

— Rescue, spuse Rudgutter încet. Avem nevoie de talentele tale speciale. Discret, firește. Câți dintre ai tăi crezi că poți mobiliza într-o zi? Cunoscând natura operațiunii... Nu e lipsită de primejdii.

Montjohn Rescue se juca din nou cu fularul. Respira într-un fel aparte.

— Vreo zece, spuse el.

— Ai să beneficiezi de antrenament, firește. Ai mai purtat o cască cu oglinzi până acum?

Rescue încuviință.

— Bine. Pentru că modelul de conștiință al vostru este... relativ similar cu al oamenilor, nu-i așa? Mintea ta e la fel de atrasă de molii ca și a mea. Indiferent de gazda în care te afli?

Rescue încuviință din nou.

— Visăm și noi, Domnule Primar, spuse el cu voce plată. Putem fi prăzi.

— Înțeleg. Curajul tău — și al alor tăi — nu va trece neobservat. O să facem tot ce se poate pentru a vă asigura securitatea.

Rescue dădu din cap cu emoție vizibilă. Se ridică încet.

— Timpul fiind de o asemenea importanță, am să încep de pe acum să împrăștii vestea, spuse el și făcu o plecăciune. Vei avea echipa mea până mâine seară, mai zise, întorcându-se și părăsind camera.

Stem-Fulcher se întoarse spre Rudgutter cu buzele țuguiate.

— Nu prea e fericit de situație, nu? spuse ea.

Rudgutter ridică din umeri.

— A știut întotdeauna că rolul său poate fi primejdios. Moliile-nestinse sunt o amenințare la fel de mare pentru ai lui ca și pentru ai noștri.

Stem-Fulcher încuviință.

— De cât timp este posedat? Adică adevăratul Rescue, cel uman.

Rudgutter calculă.

— Unsprezece ani. Plănuia să-mi ia locul. Ai pus echipa în mișcare? întrebă el.

Stem-Fulcher se relaxă și trase din pipa de ceramică, ridicând norișori de fum aromat.

— O să trecem prin două zile de antrenament intensiv, azi și mâine... știi tu, să țintim spre spate prin oglinzi, chestii din astea. Se pare că și Motley face același lucru. Sunt zvonuri cum că trupele lui Motley conțin câțiva Refăcuți modificați anume pentru îngrijirea și prinderea moliilor-nestinse... cu oglinzi incorporate, arme îndreptate înspre spate... Noi avem doar un singur astfel de ofițer.

Ea clătină din cap cu gelozie.

— Mai avem de asemenea și câțiva savanți care au lucrat la proiect și care acum lucrează la detectarea moliilor. Se dau peste cap să ne facă să credem că metoda nu este sigură, dar dacă reușesc ne vor crea un avantaj.

Rudgutter dădu din cap.

— Să adăugăm la asta și faptul că Țesătorul nostru este pe undeva pe aici, încă vânând moliile care îi rup prețioasa lui pânză a lumii... Înseamnă că avem un set de trupe rezonabil.

— Dar nu sunt coordonate, spuse Stem-Fulcher. Asta mă îngrijorează. Iar moralul locuitorilor scade. Firește, foarte puțini cunosc adevărul, dar toată lumea știe că nu poate dormi noaptea de teamă că o să viseze. Facem o hartă a centrelor de cosmaruri, să vedem dacă există vreun model pentru

a lua urma moliilor. În ultima săptămână a fost un val de crime. Nu prea important și fără să fi fost plănuit: atacuri bruște, crime impulsive, certuri. Cedează psihic, spuse ea încet. Lumea e paranoică și speriată.

După liniștea care se instală pentru moment, Stem-Fulcher continuă.

— În după-amiaza asta ar trebui să primești rezultatele unor cercetări. Am cerut echipei noastre de savanți să construiască o cască pentru a opri scurgerea deșeurilor moliilor în creier în timpul somnului. O să arătăm absurd în pat, dar cel puțin o să ne odihnim.

Se opri. Rudgutter clipea repede.

— Cum te mai simți cu ochii? întrebă ea.

Rudgutter clătină din cap.

— Merge, spuse el trist. Nu putem rezolva problema rejectării implantului. Am nevoie de o pereche nouă.

****

Cetățeni cu ochii umflați se îndreptau spre lucru. Erau morocănoși și fără chef.

La docurile din Kelltree nu se mai vorbea despre greva împrăștiată. Vânătăile vodyanoilor se ștergeau. Ridicau încărcăturile scăpate în râu ca și până acum. Dirijau navele prin vaduri. Vorbeau în șoaptă despre dispariția șefilor lor, conducătorii grevei.

Colegii lor umani se uitau la xenienii înfrânți cu un amestec de emoții.

Aerostatele burduhănoase patrulau pe cerul de deasupra orașului ca o amenințare vagă.

Certurile se stârneau cu o ușurință ciudată. Bătăile erau un lucru obișnuit. Nefericirea nocturnă făcea victime în lumea de zi.

În Rafinăria Bleckly din Cotul Mare, un macaragiu epuizat fusese cuprins de una dintre halucinațiile din noaptea precedentă. Tresărise destul cât să clatine manetele. Mașinăria masivă alimentată cu abur scăpase încărcătura de fier topit cu o secundă prea devreme. Scuipase un torent incandescent peste buza cuvei și stropise echipa de jos. Muncitorii au urlat și s-au topit în cascada necruțătoare.

În vârful marilor obeliscuri părăsite din Mahalaua Găinațului, garuda aprindeau focuri mari peste noapte. Băteau gonguri și cratițe și țipau, strigau cântece obscene și urlau. Charlie șeful le spusese că asta o să țină la distanță spiritele rele. Monștrii zburători. Demonii care au venit în oraș să sugă creierii celor vii.

Întâlnirile din cafenelele din Câmpul Poftei erau afectate.

Coșmarurile îi împinseseră pe unii dintre artiști într-o frenezie a creației. Se plănuia o expoziție: *Instantanee din Orașul Tulburat*. Se voia un

spectacol de artă, sculptură și sunet inspirat de mocirla viselor urâte în care se cufundase orașul.

Teama plutea în aer, unele nume se rosteau cu nervozitate. Lin și Isaac dispăruseră. Ca să le pomenească numele trebuiau să admită că se întâmplase ceva rău, că nu erau doar ocupați, că absența lor forțată de la programul obișnuit avea un substrat sinistru.

Coșmarurile sfâșiau membrana somnului. Se vărsau înăuntru în fiecare zi, bântuind ținutul soarelui, uscând cuvintele și răpind prietenii.

****

Isaac se trezi cu un val de amintiri. Își aducea aminte de evadarea extraordinară din noaptea precedentă. Clipi din ochi, dar îi lăsă închiși.

Răsuflarea lui Isaac revenea la ritmul ei firesc.

Încetul cu încetul, își amintea. Imagini imposibile îl asaltară. Fire de mătase groase cât o viață. Creaturi târându-se peste lianele împletite. În spatele unui frumos palimpsest de borangic colorat, o masă vastă, atemporală, infinită...

Deschise ochii terorizat.

Pânza dispăruse.

Isaac privi împrejur încet. Era într-o peșteră de cărămidă, răcoroasă și umedă, în care se auzeau căzând picături în întuneric.

— Te-ai trezit, Isaac? se auzi vocea lui Derkhan.

Isaac se chinui să se ridice în coate. Gemu. Trupul îl durea în toate felurile. Se simțea bătut și sfâșiat. Derkhan stătea puțin mai departe de el pe o bordură de cărămidă, zâmbindu-i fără niciun pic de bucurie, cu un rictus îngrozitor.

— Derkhan? murmură el și deschise încet ochii. Cu ce ești îmbrăcată?

În lumina slabă a unei lămpi cu ulei din care ieșea mult fum, Isaac o văzu pe Derkhan îmbrăcată într-o rochiță pufoasă roz, decorată cu flori brodate. Derkhan clătină din cap.

— Habar n-am, Isaac, spuse ea amar. Îmi amintesc doar că am fost adormită de un ofițer cu o cutie de șocuri și m-am trezit aici în canalizare, îmbrăcată așa. Și asta nu-i tot...

Vocea ei tremură pentru o clipă. Își dădu părul la o parte. El fluieră privind sângele ce i se scurgea din spatele tâmplelor.

— Mi-au dispărut urechile..., spuse ea, lăsând părul să-i cadă înapoi cu mâna tremurând. Lemuel spune că... ne-a adus aici un Țesător. Și oricum, n-ai observat încă îmbrăcămintea ta.

Isaac se frecă la tâmple și se ridică în picioare. Se lupta să-și limpezească mintea.

— Ce? spuse el. Unde suntem? În canalizare...? Unde e Lemuel? Yagharek? Și...

Lublamai, auzi el în minte, dar își aminti cuvintele lui Vermishank. Își aminti îngrozit că Lublamai era iremediabil pierdut.

Vocea i se stinse.

Se auzi vorbind și își dădu seama că sună isteric. Se opri și trase puternic aer în piept, forțându-se să se calmeze.

Privi împrejur și evaluă situația.

Stăteau într-un alcov lat de o jumătate de metru încastrat în peretele unei încăperi mici fără ferestre. Camera pătrată avea latura de vreo trei metri — peretele îndepărtat fiind abia vizibil în lumina slabă — cu un tavan aflat la mai puțin de un metru și jumătate deasupra capului. În fiecare perete se deschidea câte un tunel cilindric cam de un metru în diametru.

Podeaua încăperii era complet acoperită de apă împuțită. Era imposibil de spus cât de adâncă era. Lichidul părea să se scurgă din cel puțin două tuneluri și picura din celelalte.

Pereții erau alunecoși din pricina mușchilor și a scurgerilor organice. Aerul duhnea a putreziciune și rahat.

Isaac se studie și se încruntă. Era îmbrăcat cu un costum imaculat cu cravată, o vestimentație închisă la culoare, bine croită, cu care orice Parlamentar s-ar fi mândrit. Isaac nu mai văzuse costumul acela. Lângă el, murdară și ponosită, era o geantă de pânză.

Își aminti brusc durerea explozivă și sângele din noaptea precedentă. Tresări și ridică mâinile agitat. Se pipăi și oftă puternic. Urechea lui stângă nu mai era.

Se controlă atent să găsească rana sfâșiată, cu sânge închegat. Dar, spre deosebire de Derkhan, descoperi o rană perfect cicatrizată, acoperită cu piele. Nu simțea nicio durere. Ca și cum și-ar fi pierdut urechea cu ani de zile în urmă. Se încruntă și pocni din degete sub ureche. Încă mai putea auzi, deși abilitatea lui de a localiza sunetele era redusă.

Derkhan se clătină ușor în timp ce îl privea.

— Țesătorul ăsta a considerat că ție și lui Lemuel vă poate vindeca urechea. Mie nu..., șopti ea trist. Deși mi-a oprit sângerarea provocată de nenorocita aceea de cutie de șocuri.

Derkhan se uită o clipă la el.

— Deci Lemuel nu era nici nebun, nici nu mințea, nici nu visa, spuse ea încet. Spui că *Țesătorul* a apărut și ne-a salvat?

Isaac încuviință încet.

— Nu știu de ce... Nu am nicio idee... dar e adevărat. L-am auzit pe Rudgutter afară, strigând ceva la el. Nu părea prea surprins că se afla

acolo... cred că încerca să-l mituiască. Poate că nebunul a încercat să facă o învoială cu creatura... Unde sunt ceilalți?

Isaac privi împrejur. Nu era loc de ascuns în alcov, dar de partea cealaltă a camerei se mai afla unul, exact la fel, complet întunecat. Oricine s-ar fi aflat acolo ar fi fost de nevăzut.

— Ne-am trezit cu toții aici, spuse Derkhan. Cu toții, în afară de Lemuel, eram îmbrăcați așa ciudat. Yagharek era...

Derkhan clătină din cap confuză și își pipăi ușor rana sângerândă.

— Yagharek era băgat într-o rochie de păpușă. Două lămpi aprinse ne așteptau când ne-am trezit. Lemuel și Yagharek mi-au povestit ce s-a întâmplat... Yagharek vorbea... foarte ciudat... despre o pânză...

Derkhan clătină din cap.

— Înțeleg despre ce vorbea, spuse greu Isaac, cotrobăind prin amintiri. Tu erai inconștientă când ne-a luat Țesătorul. Nu ai văzut ce am văzut noi... unde ne-a dus...

Derkhan se încruntă. Avea lacrimi în ochi.

— Mă doare urechea așa de tare, 'Zaac, spuse ea.

Isaac o frecă neîndemânatic pe umeri, încruntat, așteptând să continue.

— Oricum, tu erai adormit, așa că Lemuel a plecat și Yagharek s-a dus cu el.

— Ce? strigă Isaac, dar Derkhan îi făcu semn să tacă.

— Îl știi pe Lemuel, știi ce treburi învârte. Cunoaște bine canalizarea. Ne poate fi de folos. A făcut o excursie de recunoaștere prin tuneluri și când s-a întors a spus că știe unde suntem.

— Și anume?

— Mahalaua Beznei. A plecat, iar Yagharek i-a cerut să-l ia cu el. Au jurat că se întorc în trei ore. S-au dus după ceva de mâncare, niște haine pentru mine și Yagharek, și să testeze terenul. Au plecat acum o oră.

— Atunci, hai să-i ajungem din urmă...

Derkhan clătină din cap.

— Nu fi tâmpit, 'Zaac, spuse ea epuizată. Nu ne putem permite să ne separăm. Lemuel cunoaște canalele... sunt primejdioase. Ne-a spus să stăm pe loc. Sunt o mulțime de chestii pe-aici... trânși, vârcolaci, cine mai știe. De aceea am rămas cu tine cât timp ai dormit. *Trebuie* să-i așteptăm aici. În plus, probabil că ești cea mai căutată persoană din Noul Crobuzon acum. Lemuel este un tâlhar priceput: știe cum să facă să nu fie văzut. Se expune la un risc mult mai mic decât tine.

— Dar Yag?

— Lemuel i-a dat o mantie. Cu gluga pe cap și cu cârpe în jurul picioarelor pare un bătrân ciudat. Isaac, se vor întoarce curând. Trebuie să-i așteptăm. Trebuie să facem planuri. Și tu trebuie să asculți.

El o privi, îngrijorat de tonul ei disperat.

— De ce ne-a adus aici, 'Zaac? întrebă ea cu fața încrețită de durere. De ce ne-a făcut rău, de ce ne-a îmbrăcat în felul ăsta...? De ce nu m-a vindecat și pe mine? făcu ea, ștergându-și cu mânie lacrimile de durere.

— Derkhan, spuse Isaac cu blândețe. De unde să știu...

— Ar trebui să te uiți la asta, spuse ea, trăgându-și nasul.

Îi înmână o bucată de ziar mototolită și murdară. El o luă încet, făcând o grimasă de scârbă.

— Ce-i asta?

— Când ne-am trezit, amețiți și dezorientați, a căzut pe unul dintre tuneluri și s-a pliat în forma unei bărcuțe. A venit împotriva curentului. Noi am pescuit-o.

Isaac o deschise și o studie. Erau paginile centrale din *Compendium*, unul dintre săptămânalele din Noul Crobuzon. Văzu data din partea de sus a paginii — *9 Tathis 1779* — ceea ce însemna că era ediția din dimineața aceea.

Isaac trecu peste micile articole. Clătină din cap fără să înțeleagă.

— Ce nu văd? întrebă el?

— Uită-te la poșta redacției, spuse Derkhan.

El întoarse foaia. Era scrisă în același stil formal, dar conținutul era mult diferit.

Isaac căscă ochii pe măsură ce citea.

> Doamnelor și domnilor
>
> Vă rog să acceptați complimentele mele pentru deosebita dvs. îndemânare în țesut. Pentru a îmbunătăți și mai mult meșteșugul dvs., mi-am luat răspunderea de a vă extrage din situația delicată în care vă aflați. Eforturile mele sunt cerute urgent în altă parte și nu sunt capabil să vă însoțesc. Fără îndoială că ne vom mai întâlni curând. În acest timp, vă rog să luați la cunoștință că acela dintre dvs. care a crescut fără să știe acel animal și a condus orașul la această situație nefericită, s-ar putea să se trezească el însuși victimă a atenției nedorite din partea evadatului său.
>
> Vă rog să continuați lucrarea voastră de care sunt atât de pasionat.
>
> Cu dedicație,
>
> Ț.

Isaac ridică privirea încet spre Derkhan.

— Naiba știe ce înțeleg ceilalti cititori ai *Compendiumului*... spuse el șoptit. Păianjenul ăla chiar că e puternic!

Derkhan încuviință și oftă.

— Vreau doar să înțeleg ce făcea el acolo...

— N-ai să înțelegi niciodată, Dee. Niciodată.

— 'Zaac, tu ești un savant, spuse ea tăios și disperată. Nu se poate să nu știi ceva despre creaturile astea. Te rog să încerci să-mi explici la ce se referea...

Isaac nu se opuse. Puse deoparte foaia și își scormoni creierul să-și aducă aminte.

— Face numai ceea ce... înfrumusețează pânza, spuse el nefericit, uitându-se la rana sfâșiată a lui Derkhan. N-ai înțelege, ei nu gândesc deloc ca noi.

În timp ce vorbea, îi veni o idee.

— Poate că de aceea încearcă Rudgutter să colaboreze cu el. Nu gândește ca noi, deci poate că este imun la molii... Poate că e un fel de... câine de vânătoare...

Asupra căruia a pierdut controlul, gândi el, amintindu-și de strigătele primarului de afară. *Nu face ce i se spune.*

Își întoarse din nou atenția la scrisoarea din ziar.

— Partea asta cu tapiseria..., își mușcă Isaac buzele. E vorba de pânza lumii, nu? Deci spune de fapt că-i place... ceea ce facem în lume. Cum „țesem". Cred că de aceea ne-a salvat. Iar partea asta ...

Expresia lui deveni din ce în ce mai înspăimântată pe măsură ce citea.

— Doamne, oftă el. E ceea ce i s-a întâmplat și lui Barbile...

Derkhan strânse din buze și dădu din cap reținută.

— Cum spunea ea? „M-a gustat..." Omida pe care am avut-o s-a jucat tot timpul cu mintea mea... Deja îmi cunoaște gustul... Probabil că mă vânează acum...

Derkhan se uită la el.

— N-o să scapi de ea, Isaac. Trebuie s-o ucidem.

Vorbise la plural. El o privi cu recunoștință.

— Înainte să ne facem planuri, continuă ea, mai e ceva. Un mister. Ceva ce vreau să mi se explice. Făcu un gest spre alcovul din partea cealaltă a încăperii. Isaac se forță să străpungă obscuritatea. Zări o siluetă nemișcată.

Își dădu seama pe loc despre ce era vorba. Își aminti de interventia extraordinară din depozit. Respirația i se acceleră.

— Nu vorbește și nu scrie nimănui altcuiva, spuse Derkhan. Când ne-am dat seama că este aici cu noi, am încercat să vorbim cu el, am vrut să aflăm ce făcuse, dar nici nu ne-a băgat în seamă. Cred că te așteaptă pe tine.

Isaac se lăsă să alunece spre marginea alcovului.

— Nu e adânc, spuse Derkhan din spate.

El coborî în apa groasă și rece a canalului. Îi ajungea până la genunchi. Păși prin apă fără să gândească, neluând în seamă duhoarea stârnită de mișcarea picioarelor lui. Străbătu ciorba de excremente spre alcovul din partea cealaltă.

Pe când se apropie, ocupantul acelui spațiu neluminat bâzâi ușor și își ridică trupul dărâmat atât cât se putea în spațiul înghesuit.

Isaac se așeză alături, își scuturâ pantofii murdari și se întoarse cu o expresie flămândă.

— Deci, spuse el. Spune-mi ce știi. Spune-mi de ce m-ai avertizat. Spune-mi ce se petrece.

Robotul de curățenie șuieră.

Capitolul Treizeci și cinci

Yagharek aștepta într-o ascunzătoare de sub Stația Trauka.

Molfăise o bucată de pâine și niște carne pe care le cerșise fără cuvinte de la un măcelar. Nu-și dăduse jos gluga. Pur și simplu întinsese o mână tremurătoare de sub mantie și primise de mâncare. Chipul îi rămăsese ascuns. Se târâse înapoi, cu picioarele ascunse în cârpe. Părea un bătrân obosit.

Se ascundea mult mai ușor în chip de om decât în chip de garuda.

Aștептă în bezna în care îl lăsase Lemuel. Din umbrele care îl adăposteau, putea urmări mulțimea venind și plecând de la biserica zeilor ceasului. Era o clădire mică și urâtă, a cărei fațadă era încă vopsită cu sloganuri de reclamă ale magazinului de mobilă care avusese cândva sediul acolo. Deasupra ușii era mecanismul complicat al unui ceas de alamă, având fiecare oră împletită cu simbolul zeului asociat.

Yagharek cunoștea această religie. Era bine reprezentată printre oamenii din Shankell. Îi vizitase templele când tribul lui intrase în oraș să facă comerț, cu ani de zile înainte ca el să săvârșească crima.

Ceasul bătu ora unu și Yagharek auzi imnul lui Sanshad, zeul soare, scurgându-se prin ferestrele sparte. Era cântat cu mai mult aplomb decât în Shankell, dar și mult mai prost. Trecuseră treizeci de ani de când religia traversase Marea Meagre cu succes. Era evident că subtilitățile ei se pierduseră în apele dintre Shankell și Myrshock.

Înainte să-și dea seama în mod conștient, urechile lui de vânător sesizară un rând de pași cunoscuți ce se apropiau de ascunzătoare. Termină repede de mâncat și așteptă.

Lemuel apăru în cadru. Trecătorii traversau lumina de deasupra umerilor lui.

— Yag, șopti el, privind fără să vadă ceva în vizuină.

Garuda se strecură în lumină. Lemuel ducea doi saci în care aruncase haine și mâncare.

— Haide, șopti el. Trebuie să ne întoarcem.

Străbătură același drum, prin străzile bătute de vânt din Mahalaua Beznei. Era ziua de Cranii, zi de târg, iar restul orașului era aglomerat. Dar magazinele din Mahalaua Beznei erau sărăcăcioase. Aceia care aveau zi liberă de Cranii se duceau în piețele din Malul Sur sau Fundătura Aspicului. Lemuel și Yagharek nu se întâlniră cu multă lume.

Yagharek grăbi pasul, împiedicându-se cu picioarele lui mari, încercând să țină ritmul cu Lemuel. Se îndreptară spre sud-est, rămânând în umbra șinelor suspendate, apropiinduse de Cartierul Sirian.

Așa am ajuns eu în oraș, gândi Yagharek, *de-a lungul potecilor de fier ale trenurilor.*

Trecură pe sub viaducte de cărămidă, ajungând înapoi într-o curte înfundată. Canale mari se deschideau în pereți, iar în mijlocul curții se afla un grilaj de mărimea unui om.

Pe latura de sud a curții se deschidea o alee scurtă ce se prăbușea în valea Cartierului Sirian. Yagharek privi peste acoperișurile pe jumătate prăbușite, cu țigle smulse și burlane răsucite.

Lemuel aruncă o privire ca să se asigure că sunt singuri, apoi deschise grilajul. Aburi de gaz se răsuciră în jurul lor. Căldura făcea duhoarea și mai insuportabilă. Lemuel îi dădu sacii lui Yagharek și scoase un pistol încărcat de la brâu. Yagharek îl privi de sub glugă.

Lemuel se întoarse cu un surâs aspru și spuse:

— Am tras niște sfori. Acum suntem asigurați.

Clătină pistolul ca să-și ilustreze discursul. Îl verifică și îl cântări cu aer expert. Scoase o lampă cu ulei dintr-un sac, o aprinse și o ridică în mâna stângă.

— Stai înapoia mea, spuse el. Ține urechile ciulite. Mișcă-te fără zgomot. Fii atent în spate.

Acestea fiind spuse, Lemuel și Yagharek coborâră în murdărie și întuneric.

****

Bântuiră interminabile minute prin întunericul cald și urât mirositor. Erau înconjurați de sunete de apă călcată și de foială. O dată au auzit un râs răutăcios dintr-un tunel paralel. De două ori s-a răsucit Lemuel, cu lampa și pistolul, spre o baltă prin care tocmai se călcase. Nu fusese nevoie să tragă. Trecură neatinși.

— Știi ce norocoși am fost? spuse Lemuel. Nu știu dacă Țesătorul ne-a lăsat intenționat acolo, dar suntem în partea cea mai sigură a canalizării din Noul Crobuzon.

Vocea lui devenea treptat mai dură din pricina efortului și a dezgustului.

— Mahalaua Beznei e așa o fundătură, nu găsești de mâncare, nici reziduuri taumaturgice, nici clădiri mari ca să adăpostească atâta lume... Nu e foarte aglomerată.

Tăcu un timp, apoi continuă.

— Canalele din Mlaștina Bursucului, de exemplu. Toate scurgerile acelea instabile de la laboratoare și experimente, acumulate în ani... au

creat o populație de paraziți foarte ciudată. Șobolani de mărimea unui porc care vorbesc mai multe limbi. Crocodili pigmei orbi, ai căror strămoși au scăpat de prin grădini zoologice. Tot felul de încrucișări de specii. În Cotul Mare și în Vadul Pitit, orașul e așezat pe un strat de clădiri mai vechi. De sute de ani se scufundă în mlaștină și se tot construiește peste clădirile de dedesubt. Pavajul e acolo doar de o sută cincizeci de ani. Acolo, canalele dau în beciuri vechi și dormitoare. Tunelurile de felul ăsta dau în străzi scufundate. Se mai pot vedea numele străzilor. Case putrezite sub un cer de cărămidă. Rahatul curge prin canale, apoi prin ferestre și uși. Acolo trăiesc găștile subterane. Erau oameni, sau părinții lor erau oameni, dar au petrecut prea mult timp acolo. Nu sunt prea plăcuți la vedere.

Își trase nasul și scuipă zgomotos în mocirlă.

— Și totuși, prefer găștile subterane decât vârcolacii sau trânșii.

Râse, dar fără a fi amuzat. Yagharek nu-și dădea seama dacă Lemuel își bate joc de el.

Lemuel se cufundă în tăcere. Preț de câteva minute nu se auzi nimic cu excepția plescăitului picioarelor. Apoi Yagharek auzi voci. Se încordă și îl trase pe Lemuel de cămașă, dar un moment mai târziu vocile deveniră limpezi și înțelese că sunt ale lui Isaac și Derkhan.

Apa murdară părea să aducă lumină de după colț.

Aplecați de spate și înjurând din pricina efortului, Yagharek și Lemuel traversară intersecțiile întortocheate și ajunseră în mica încăpere de sub inima Mahalalei Beznei.

Isaac și Derkhan țipau unul la altul. Isaac îi văzu pe Yagharek și pe Lemuel peste umărul lui Derkhan. Ridică brațele spre ei.

— La naiba, iată-vă!

Trecu pe lângă Derkhan să-i întâmpine. Yagharek îi întinse o pungă cu mâncare. Isaac nu-l băgă în seamă.

— Lem, Yag, spuse el grăbit. Trebuie să ne mișcăm repede.

— Stai puțin... începu Lemuel, dar Isaac nu-l luă în seamă.

— Ascultați dracului, strigă Isaac. Robotul mi-a vorbit!

Lemuel rămase cu gura deschisă, dar fără să spună nimic. Nimeni nu spuse nimic pe moment.

— Bine? spuse Isaac. E *inteligent*, al naibii, e *conștient*... i s-a întâmplat ceva la cap. Zvonurile despre Inteligența Robotică sunt adevărate! Un virus, un defect de programare... Și deși nu o recunoaște deschis, cred că mecanicul ăla nenorocit i-a dat o mână de ajutor. Chestia mare e că *drăcia poate gândi*. A văzut tot! Era acolo când molia-nestinsă l-a prins pe Lublamai.

— Stai un pic! strigă Lemuel. Ți-a vorbit?

— Nu! A scrijelit mesaje în mușchiul de acolo. A fost un proces al dracului de lent. Se folosește de țepușa pentru strâns hârtii. Robotul mi-a spus că David era trădătorul! Încerca să ne scoată din depozit înainte să ajungă miliția acolo!

— De ce?

Graba lui Isaac se risipi.

— Nu știu. Nici el nu poate explica. Nu e... foarte fluent.

Lemuel ridică privirea peste capul lui Isaac. Robotul stătea nemișcat în lumina roșie pâlpâitoare a lămpii cu ulei.

— Dar ascultă... cred că unul dintre motive este că suntem dușmani ai moliilor-nestinse. Nu știu de ce, dar... e foarte pornit împotriva lor. Vrea să le vadă moarte. Și se oferă să ne ajute...

Lemuel râse neîncrezător, neplăcut, de parcă lătra.

— Minunat! se miră el în șagă. Aveți drept aliat un aspirator de praf...

— Nu, tâmpitule! țipă Isaac. Nu pricepi? *Nu e singur*...

Cuvântul *singur* stârni ecouri prin vizuină. Lemuel și Isaac se priviră în ochi. Yagharek se trase mai în spate.

— Nu e singur, repetă încet Isaac, iar din spatele lui încuviință și Derkhan. Ne-a dat instrucțiuni. Poate să scrie și să citească — așa și-a dat seama că David ne-a vândut, i-a găsit instrucțiunile pe care le primise — dar nu e un gânditor sofisticat. Ne-a promis că dacă mergem la Cotul Sur mâine noapte, ne vom întâlni cu cineva care ne va explica totul. Și care ne poate ajuta.

Lemuel clătină încet din cap, cu chipul încruntat și aspru.

— La dracu', Isaac, spuse el încet. „Ne"? „Pe noi"? Cu cine vorbești tu? Cu *mine* nu se face nimic...

Derkhan întoarse capul pufnind dezgustată. Isaac deschise gura, uimit. Lemuel îl întrerupse.

— Uite ce-i, omule. Eu am participat la toată tărășenia asta pentru *bani*. Sunt un om de afaceri. Ai plătit bine. Ai căpătat serviciile mele. Ai căpătat și ceva gratis, la faza cu Vermishank. Am făcut chestia aia pentru domnul X. Și îmi ești simpatic, 'Zaac. Ai fost corect cu mine. De aceea am venit până aici. Dar acum Vermishank e mort și tu nu mai ai bani. Nu știu ce planuri ți-ai făcut, dar eu am ieșit din calcul. De ce să mă chinuiesc să vânez drăciile alea? Lasă miliția s-o facă. Nu am nimic de câștigat... De ce m-aș mai amesteca?

— Pe cine să lași...? șuieră Derkhan cu dispreț, dar Isaac vorbi peste ea.

— Deci, spuse el încet. Acum ce-ai să faci? Crezi că te poți întoarce? Lem, bătrâne, orice ai fi, dar prost nu ești. Crezi că nu ai fost văzut? Crezi că nu se știe cine ești? La naiba, omule, ești urmărit de miliție...

Lemuel îi aruncă o privire.

— Mersi frumos de grija pe care mi-o porți, 'Zaac, spuse el încruntat. Să-ți zic eu cum stau lucrurile — vocea lui deveni aspră — tu s-ar putea să fii depășit de evenimente. Eu, pe de altă parte, mi-am petrecut toată viața strecurându-mă pe lângă lege. Nu-ți face griji pentru mine, nene. Mă descurc eu.

Vocea lui nu părea chiar atât de sigură.

Nu-i spun lucruri pe care nu le cunoaște, gândi Isaac. *Doar că nu vrea să se gândească la ele chiar acum.* Isaac clătină din cap disprețuitor.

— La naiba, omule, nu ești în toate mințile. E o diferență uriașă între a fi între două ape și a fi un *ucigaș de milițieni*... Nu înțelegi? Ei nu știu ce știi tu... din nefericire pentru tine, bătrâne, ești băgat până în gât. Trebuie să stai cu noi. Trebuie să rezolvi situația. Ești urmărit, nu? Și acum fugi de ei. Mai bine să fugi în față decât să te întorci ca să te lași prins.

Lemuel rămase tăcut, privind spre Isaac. Nu spunea nimic, dar nici nu pleca.

Isaac făcu un pas spre el.

— Uite, spuse Isaac. În plus... avem nevoie de tine.

Înapoia lui, Derkhan se smiorcăi și Isaac îi aruncă o privire iritată.

— La dracu', Lem... tu ești cea mai bună șansă a noastră. Tu-i cunoști pe toți, ești vârât în toate drăcoveniile... Eu nu văd nicio scăpare din asta. O creatură din aia e pe urmele mele, miliția nu ne poate ajuta, ei nu știu cum să le prindă și în plus ne urmăresc și pe noi... Nu văd cum o să scap eu cu viață, chiar dacă prindem moliile.

Cuvintele îl înghețară. Vorbi repede ca să scape de gândurile acelea.

— Dar dacă mă țin tare, poate că am să găsesc o cale. Și asta e valabil și în cazul tău. Iar fără tine, eu și Derkhan suntem cu siguranță morți!

Privirea lui Lemuel era dură. Isaac simți un fior. *Să nu uiți cu cine ai de-a face,* gândi el. *Nu sunteți prieteni... nu uita asta.*

— Știi că sunt un bun plătitor, spuse brusc Isaac. Știi asta. N-am să pretind că am un cont gras la bancă, am eu ceva pus deoparte, mi-au mai rămas câteva guinee, ți le dau toate ție... dar ajută-mă, Lemuel, și-ți rămân dator. Am să lucrez pentru tine. Am să fiu omul tău. Am să fiu servitorul tău. Ce vrei să-mi dai de făcut, o să fac. Toți banii pe care am să-i câștig, ai tăi să fie. Îți dau viața mea, Lemuel. Numai ajută-ne acum.

Nu se mai auzea nimic în afară de picăturile care cădeau din tavan. În spatele lui Isaac, Derkhan se clătina. Chipul femeii era un amestec de dispreț și dezgust. *Nu avem nevoie de el*, părea să spună. Aștepta totuși să vadă ce avea el de spus. Yagharek stătea retras. Ascultase discuția fără pasiune. Era legat de Isaac. Nu putea merge nicăieri fără el.

Lemuel oftă.

— Am să țin socoteala, mă înțelegi? Vorbesc despre o datorie mare de tot. Ai idee cât costă o zi de treabă din asta pe care mi-o ceri tu? Plata pentru risc?

— Nu contează, oftă brusc Isaac, mascându-și ușurarea. Ține-mă la curent. Spune-mi ce datorii am. Am să ți le plătesc.

Lemuel încuviință scurt. Derkhan dădu aerul afară din piept, foarte încet și pe tăcute.

Stăteau ca doi luptători epuizați. Fiecare îl aștepta pe celălalt să facă prima mișcare.

— Acum ce facem? spuse Lemuel posac.

— Mergem în Cotul Sur mâine seară, spuse Isaac. Robotul ne-a promis ajutor. Nu putem risca să nu mergem. Ne întâlnim acolo.

— Unde te duci? spuse Derkhan surprinsă.

— Trebuie să o găsesc pe Lin, spuse Isaac. O s-o caute miliția.

Capitolul Treizeci și șase

Era aproape miezul nopții. Ziua de Cranii se trasforma în ziua de Sorit. În noaptea următoare avea să fie lună plină.

Pe strada unde se afla turnul lui Lin, în Fundătura Aspicului, puținii trecători păreau nervoși. Ziua de târg se încheiase și o dată cu ea și buna dispoziție. Piața era bântuită de scheletele tarabelor, cadre subțiri de lemn dezgolite de pânză. Gunoiul din piață se adunase în mormane putrede, așteptând măturătorii să le ducă la groapă. Luna balonată albea Fundătura Aspicului ca un lichid coroziv. Părea răutăcioasă și meschină.

Isaac urcă grăbit treptele turnului. Nu avusese cum să-i transmită vreun mesaj lui Lin și nu o văzuse de zile întregi. Se spălase cât de bine putuse la o pompă din Dealul MușteI, dar tot mai mirosea urât.

De ieri stătea prin canale. Mult timp, Lemuel nu-i dăduse voie să plece, decretând că e prea periculos să iasă pe timp de zi.

— Trebuie să stăm laolaltă, ceruse el, până aflăm ce trebuie să facem. Și nu suntem chiar un grup care să treacă neobservat.

Așa că toți patru așteptaseră în încăperea spălată în apă cu rahat, mâncând și încercând să nu vomite, sfădindu-se și nereușind să pună cap la cap niciun plan. Se certaseră vehement dacă Isaac trebuia sau nu să meargă la Lin. El insistase să meargă neînsoțit. Derkhan și Lemuel considerau asta o prostie, și chiar și tăcerea lui Yagharek păruse acuzatoare. Dar Isaac era hotărât.

Până la urmă, când se mai răcorise și uitaseră de duhoare, plecaseră. Călătoriseră mult prin conductele boltite ale Noului Crobuzon. Lemuel îi condusese, cu pistolul pregătit. Isaac, Derkhan și Yagharek fuseseră nevoiți să care robotul care nu se putea deplasa prin lichidul împuțit. Era greu și alunecos și îl scăpaseră și îl loviseră și îl stricaseră, alunecând pe noroi și căzând, înjurând, lovindu-se de pereți la mâini și la degete. Isaac nu îi lăsase să-l părăsească acolo.

Se mișcaseră cu grijă. Erau niște intruși pentru ecosistemul tainic și închis al canalelor. Fuseseră atenți să nu dea peste localnici. În sfârșit, ieșiseră afară prin spatele Stației Saltpetru, orbiți de lumina apusului și cu hainele ude.

Se adăpostiseră într-o cocioabă de lângă linia ferată din Malul Sur. Era o ascunzătoare deșteaptă. Chiar înainte ca Linia de Sud să traverseze Catranul pe la Podul Creasta Cocosului, o clădire dărâmată crea o pantă

uriașă de beton și cărămidă care părea că se sprijină de linia înălțată. În vârf, proiectându-se dramatic pe fundal, se afla coliba de lemn.

Nu se știa de ce fusese construită, dar era evident că fusese neatinsă de ani de zile. Toți cei patru se târâseră epuizați peste moloz, împingând robotul în fața lor, prin gardurile de plasă care ar fi trebuit să protejeze linia ferată de intruși. În minutele pe care le aveau la dispoziție între două trenuri, se strecuraseră de-a lungul peteculuí de iarbă aspră de lângă linie și deschiseseră ușa colibei prăfuite.

Acolo se relaxaseră, în sfârșit.

Lemnul cocioabei era răsucit, scândurile prost potrivite și felii de cer se vedeau prin acoperiș. Priviseră pe ferestrele fără sticlă cum țâșnesc trenuri pe lângă ei în ambele direcții. Sub ei, spre nord, Catranul șerpuia strâns între Cotul Mic și Cotul Sur. Cerul se întunecase până ce căpătase o nuanță de albastru-negru. Vedeau acum bărcile de plăcere care străbăteau luminate râul. Pilonul industrial masiv al Parlamentului se înălța puțin mai spre est, privind peste ei și peste oraș. Ceva mai în aval de Insula Despicăturii, luminile chimice ale porților de apă ale orașului vechi șuierau și scuipau și își reflectau lucirea galbenă uleioasă în apa întunecată. La trei kilometri spre nord-est, abia vizibile din spatele Parlamentului, se aflau Coastele, anticele oase galbene.

Din partea cealaltă a colibei se vedea cerul stingându-se spectaculos, mai uimitor acum după ce petrecuseră o zi în haznaua Noului Crobuzon. Soarele nu se mai vedea, însă abia trecuse sub linia orizontului. Cerul era împărțit în două de șina care străpungea turnul miliției din Dealul Mușteí. Orașul era o siluetă cu mai multe straturi, un peisaj cu multe coșuri de fum, acoperișuri care se sprijineau unul pe altul sub turnurile bisericilor unor zei obscuri, priapice coșuri de aerisire scuipând fum negru, blocuri monolitice ca niște vaste pietre de mormânt într-un parc.

Se odihniseră, se curățaseră de noroiul de pe haine cât putuseră de mult. Aici reușise, în sfârșit, Isaac să se ocupe de ciotul de ureche al lui Derkhan. Amorțise, dar tot mai durea. Ea suportase cu greu. Isaac și Lemuel își pipăiseră rușinați propriile cicatrici.

Noaptea se grăbea tot mai mult; Isaac se pregătise să plece. Cearta izbucnise din nou. Isaac era hotărât. Trebuia s-o vadă pe Lin singur.

Trebuia să-i spună că era în primejdie din momentul în care miliția avea să facă legătura dintre el și ea. Trebuia să-i spună că viața pe care o trăiseră se terminase și că totul era din vina lui. Trebuia să o roage să vină cu el, să fugă împreună. Avea nevoie de iertarea și de afecțiunea ei.

O noapte cu ea, singuri. Atât.

Lemuel nu era de acord.

— E și capul nostru în joc, 'Zaac, șuierase el. Toți milițienii din oraș sunt pe urmele tale. Heliotipia ta se află probabil în fiecare turn și pe la fiecare etaj din Țepușă. Nu știi să te descurci singur. Eu am fost căutat toată viața. Dacă te duci după gărgărița ta, vin și eu.

Isaac trebuise să cedeze.

La zece și jumătate, cei patru tovarăși se înfășuraseră în hainele lor ponosite și-și acoperiseră fața. După multe reglaje, Isaac reușise în sfârșit să pună robotul în stare de comunicare. În ritmul unei broaște țestoase, robotul scrisese mesajul:

Groapa de gunoi nr.2 din Cotul Sur, scrisese el. *Mâine seară la ora 10. Acum lăsați-mă sub viaduct.*

Își aduseseră aminte că o dată cu întunericul aveau să apară și coșmarurile.

Chiar dacă nu aveau să doarmă. Greața mentală stârnită de balega moliilor-nestinse polua somnul orașului. Cu toții deveniseră mai nervoși și mai agitați.

Isaac își ascunsese sacul de cârpă care conținea componentele mașinăriei de criză sub o grămadă de lemne din colibă. Apoi coborâseră, ducând în spate robotul pentru ultima dată. Isaac îl ascunse într-un alcov creat de prăbușirea unui pod de cale ferată.

— Te descurci? întrebă el, încă simțindu-se absurd că vorbea cu o mașinărie.

Robotul nu-i răspunse și îl lăsară acolo.

— Ne vedem mâine, spuse el și plecă.

Cei patru banditi se strecurară pe căi clandestine în noaptea Noului Crobuzon. Lemuel își călăuzi tovarășii prin orașul alternativ cu pasaje ascunse și cartografie ciudată. Ocoleau străzile dacă găseau o alee și aleile dacă găseau un canal. Se strecurară prin curți părăsite și peste terase, păsind ca niște hoți.

Lemuel era încrezător. Mânuia cu ușurință pistolul încărcat în timp ce se cățăra, sărea și alerga, păzind cu el întregul grup. Yagharek se obișnuise cu lipsa aripilor. Oasele goale pe dinăuntru și mușchii puternici îl făceau să se miște cu ușurință. Sărea de pe un acoperiș pe altul și ocolea obstacole, urmat de Derkhan care nu voia, în ciuda oboselii, să se lase mai prejos.

Isaac era singurul a cărui suferință se vedea. Șuiera, tușea și scuipa. Își trăgea trupul greoi pe căile hoților, spărgând țigle sub piciorul greu, ținându-se de pântece. Înjura tot timpul, la fiecare expirație.

Tăiau o potecă prin noapte de parcă ar fi fost într-o pădure. Cu fiecare pas, aerul devenea mai greu. O senzație de neliniște, de primejdie, ca și

cum niște gheare uriașe ar fi zgâriat suprafața lunii. Din toate părțile veneau țipetele somnului tulburat.

Se opriră la Dealul Mușteі, la câteva străzi distanță de turnul miliției, și luară apă dintr-o pompă ca să bea și să se spele. Apoi se cufundară pe labirintul de alei dintre Strada Scrumbiei și Pasajul Selchit, îndreptându-se spre Fundătura Aspicului.

Când ajunseră acolo, în locul acela aproape părăsit și nepământean, Isaac îi rugase să aștepte. Cu oftaturi și smiorcăituri, se rugase de ei să-l aștepte, să-i dea o jumătate de oră cu ea.

— Trebuie să-mi dați timp să-i explic ce se întâmplă..., se rugă el.

Ei încuviințară și se pitiră în umbra clădirii.

— O jumătate de oră, 'Zaac, spuse răspicat Lemuel. Apoi urcăm după tine. Ai înțeles?

Astfel că Isaac porni să urce treptele.

****

Turnul era răcoros și liniștit. La al șaptelea etaj, Isaac auzi primul zgomot. Era murmurul adormit și zburătăcirea neîntreruptă a stăncuțelor. Urcă în continuare, dincolo de etajul opt, cel cu structura de rezistență afectată, spre ultimul nivel.

Rămase dinaintea ușii pe care o cunoștea atât de bine. *Poate că nu e acasă,* gândi el. *Probabil că e la individul ăla, patronul ei, la lucru. Caz în care... o să-i las un bilet.*

Bătu și ușa se deschise singură. Răsuflarea i se opri în gât. Intră repede în casă.

Aerul putea a sânge putred. Isaac cercetă din priviri mansarda înghesuită. Zări ceea ce căuta.

Gazid Norocosul privea spre el fără țintă, căzut într-unul dintre scaunele lui Lin, stând la masă ca și cum ar fi mâncat. Gazid ținea mâinile pe masă, țepene ca niște oase. Gura îi era deschisă și plină de ceva nelămurit. Fruntea lui Gazid era în mod cert plină de sânge. Sângele cursese pe masă, intrând în lemn. Gazid avea gâtul tăiat. În căldura nopții era acoperit de insecte flămânde.

Preț de o clipă, Isaac crezu că are un coșmar, unul dintre visele acelea bolnave care afectau orașul, stârnit din inconștientul lui de un găinat de molie-nestinsă și aruncat în eter.

Dar Gazid nu dispărea. Gazid era adevărat și mort de-a binelea.

Isaac privi chipul cuprins de urlet al lui Gazid. Îi privi din nou mâinile încleștate. Gazid fusese ținut pe scaun, tăiat și ținut acolo până murise. Apoi i se vârâse ceva pe gură.

Isaac se strecură spre cadavru. Se încruntă și întinse mâna; trase din gura uscată a lui Gazid un plic mare.

Când îl desfăcu, observă că numele scris cu grijă pe el era chiar numele lui. Caută în plic cu o presimțire rea.

Preț de o clipă nu recunoscu obiectul pe care îl scoase din plic. Aproape fără greutate, un pergament, o frunză uscată. Îl ridică în lumina slabă a lunii și văzu o pereche de aripioare khepri.

****

Isaac scoase un sunet, un icnet de șoc. Ochii i se deschiseră larg, îngroziți.

— O, nu, spuse el respirând agitat. Nu nu nu nu...

Aripioarele fuseseră îndoite și răsucite, iar substanța lor delicată crăpase. Se descuamau în bucăți mari de material translucid. Degetele lui Isaac tremurau, încercând să le netezească. Mângâie cu vârful degetelor suprafața lor crăpată. Cânta o singură notă, ca un vaiet. Căută din nou în plic și scoase o foaie de hârtie împăturită.

Era bătută la mașină, purtând un antet în formă de tablă de șah. Isaac porni să citească și să plângă.

Copia 1: Fundătura Aspicului (alte copii de distribuit în Mlaștina Bursucului și Câmpul Poftei)

Domnule Dan der Grimnebulin.

Khepri nu pot scoate sunete, dar după semnalele chimice și după tremurăturile piciorușelor de gândac, constat că Lin a considerat îndepărtarea acestor aripioare inutile drept o experiență extrem de neplăcută. Nu mă îndoiesc că, dacă nu ar fi fost bine legată într-un scaun, am fi observat aceeași neplăcere manifestându-se și la nivelul trupului ei uman.

Gazid Norocosul vă poate da acest mesaj, de vreme ce lui trebuie să-i mulțumesc pentru amestecul dumneavoastră.

Am înțeles că ați încercat să vă strecurați pe piața de rahat-de-visat. La început am crezut că doriți toată marfa adusă de Gazid doar pentru dvs., dar idiotul a recunoscut până la urmă că o foloseați pentru omida pe care o aveați în Mlaștina Bursucului, și atunci am realizat magnitudinea schemei dvs.

Nu veți obține, firește, niciodată o producție de calitate de la o molie hrănită cu rahat-de-visat, dar ați putea cere un preț mai mic pentru marfa de calitate mai slabă. Interesul meu este să păstrez clientela într-un consum de calitate. Nu pot tolera concurența.

După cum am aflat mai târziu, după cum era și de așteptat din partea unui amator, nu ați fost în stare să vă controlați producătorul.

Rebutul dvs. a evadat datorită incompetenței și și-a pus în libertate suratele. Dobitocule.

Iată cererile mele, (i) Să mi te predai imediat, (ii) Să-mi înapoiezi restul de drog pe care l-ai furat prin Gazid sau să-mi plătești o compensație (sumă ce va fi calculată), (iii) Să te ocupi în continuare de prinderea producătorilor mei, împreună cu specimenul dvs. nenorocit, pe care să mi-i înmânezi imediat. După aceea, vom discuta modul în care va continua viața dvs.

În vreme ce aștept răspunsul dvs., am să continui discuțiile cu Lin. M-am bucurat foarte mult de compania ei în ultimele săptămâni și abia aștept să mă implic și mai mult în această relație. Am pus un mic pariu. Ea pariază că veți răspunde la această scrisoare cât încă mai are cel puțin câteva piciorușe de gândăcel. Eu nu sunt chiar atât de convins. Rata curentă este de un picioruș la fiecare două zile în care nu avem nicio veste de la dvs. Oare cine o să câștige pariul?

Le voi smulge în vreme ce ea se zbate și scuipă, înțelegeți? Iar în două săptămâni am să-i smulg carapacea de pe cap și am să-i dau capul de mâncare șobolanilor. Eu personal am s-o țin în vreme ce ei vor lua masa.

Aștept cu multă nerăbdare să aud vești de la dvs. cât mai curând.

Al dvs, sincer,
Motley.

Când Derkhan, Yagharek și Lemuel ajunseră la al nouălea etaj, auziră glasul lui Isaac. Vorbea încet, cu voce joasă. Nu înțelegeau ce spune, dar părea un monolog. Nu se oprea să asculte sau să vadă vreun răspuns.

Derkhan bătu și, cum nu răspundea nimeni, împinse încet ușa și aruncă o privire înăuntru.

Îl văzu pe Isaac în compania unui bărbat. După o clipă îl recunoscu pe Gazid și își dădu seama că fusese măcelărit. Icni și intră încet, lăsând loc liber pentru Yagharek și Lemuel.

Rămaseră cu ochii pe Isaac. El stătea pe pat, ținea în mâini o pereche de aripi de insectă și o bucată de hârtie. Isaac ridică privirile și se opri din murmurat. Plângea. Deschise gura și Derkhan se apropie de el, îl prinse de mâini. El se smiorcăi și își întoarse privirea cu chipul cuprins de mânie. Ea luă scrisoarea și o citi.

Gura i se încreți de groază. Scoase un mic strigăt. Dădu scrisoarea lui Yagharek, tremurând și încercând să se controleze.

Garuda o luă și o citi cu atenție. Reacția lui era invizibilă. Se întoarse spre Lemuel care examina cadravrul lui Gazid.

— Ăsta a murit de ceva timp, spuse el și acceptă scrisoarea.

Ochii i se lărgiră în timp ce citea.

— *Motley?* șuieră el. *Lin făcea afaceri cu Motley?*

— *Cine-i ăsta?* strigă Isaac. *Unde e nenorocitul...?*

Lemuel privi spre Isaac, cu ochii mari de uimire. Ochii îi luciră cu milă când îl văzu pe Isaac ud de lacrimi.

— Sfinte GurăMultă... Domnul Motley este tartorul cel mare, Isaac, spuse el simplu. El e *Ăla*. Conduce partea de est a orașului. E a lui. El e *boss*-ul.

— Am să-l omor pe nenorocit, am să-l omor, am să-l omor... se înfurie Isaac.

Lemuel îl privi neliniștit. *Ba n-ai s-o faci, Isaac*, gândi el. *Chiar n-ai s-o faci.*

— Lin... nu mi-a spus niciodată pentru cine lucrează, spuse Isaac, calmându-se.

— Nici nu mă mir, spuse Lemuel. Cei mai mulți nici n-au auzit de el. Poate vreun zvon... Nimic mai mult.

Isaac tăcea. Își șterse fața cu mâneca și își trase nasul cu putere.

— Bine, trebuie să ajungem la ea, spuse el. Trebuie s-o găsim. Să ne gândim. Motley ăsta crede că l-am tras în piept, lucru pe care nu l-am făcut. Cum pot să-l fac să dea înapoi...?

— 'Zaac, 'Zaac...

Lemuel era înghețat. Înghiți în sec, se uită în altă parte, apoi păși spre Isaac, ținând mâinile înainte, rugându-l să se liniștească. Derkhan îl privi și îi observă expresia de milă. Lemuel clătina încet din cap. Ochii îi erau tăioși, dar gura îi căuta cuvinte.

— 'Zaac, am făcut afaceri cu Motley. Nu l-am văzut niciodată pe tip, dar îl cunosc. Știu cum lucrează. Știu cum să tranșez cu el, știu la ce să mă aștept. Am mai văzut scenariul ăsta odată... Isaac...

Înghiți din nou în sec și continuă.

— *Lin a murit.*

****

— Ba nu, strigă Isaac, prinzându-l de mâini și azvârlindu-i-le în sus.

Dar Lemuel îl prinse de încheieturi, nu aspru, nici cu răutate, ci încordat, făcându-l să-l asculte și să înțeleagă. Isaac rămase nemișcat un timp, îngrijorat și înfuriat.

— A murit, Isaac, spuse Lemuel blând. Îmi pare rău, prietene. Chiar îmi pare rău. Dar s-a dus.

Făcu un pas în spate. Isaac rămase, șocat, clătinând din cap. Gura i se deschise ca și cum ar fi vrut să urle. Lemuel clătină din cap încet. Privi în altă parte și vorbi încet, ca pentru sine.

— De ce s-o țină în viață? spuse el. Nu are rost... Nu e decât o complicație suplimentară, atât. E mai ușor să se descotorosească de ea. A făcut ce trebuia să facă, spuse el mai tare, ridicând o mână spre Isaac. Vrea să vii la el. S-a răzbunat și te forțează să-i faci jocul. Vrea numai să ajungi în mâna lui... nu contează cum ajungi acolo. Dacă o ține în viață, există o mică șansă ca ea să-i facă necazuri. Dar dacă o folosește ca momeală, ai să te duci la ea indiferent de situație. Nu are nicio importanță dacă e vie. *Nu câștigă nimic dacă nu o ucide...* E *moartă*, Isaac, e moartă.

Ochii lui Isaac erau înghețați; Lemuel vorbi repede.

— Înțelege-mă: cea mai bună cale să te răzbuni este să faci în așa fel încât Motley să nu pună mâna pe molii. El n-o să le omoare. O să le țină în viață să producă drog.

Isaac se plimba acum cu pași mari prin cameră, strigând ba furios, ba trist, ba neîncrezător. Se repezi la Lemuel, începu să se roage de el incoerent, încercă să-l convingă că greșește. Lemuel nu putea suporta această priveliște. Închise ochii și vorbi peste bolboroselile celuilalt.

— Dacă te duci la el, 'Zaac, Lin n-o să învie. Iar tu o să fii mort.

Isaac încetă să mai facă zgomot. O vreme Isaac rămase cu mâinile tremurând. Privi cadavrul lui Gazid Norocosul, apoi spre Yagharek care stătea liniștit și acoperit cu gluga în colțul camerei, spre Derkhan care îi stătea alături, cu ochii în lacrimi, spre Lemuel care îl privea nervos.

Isaac izbucni în plâns.

Isaac și Derkhan stătură unul în brațele celuilalt, smiorcăindu-se și plângând.

Lemuel se îndreptă spre cadavrul urât mirositor al lui Gazid. Îngenunchie lângă el, ținându-se de nas și de gură cu mâna stângă. Cu dreapta rupse sigiliul de sânge închegat care lipea jacheta lui Gazid și îl controlă prin buzunare. Căuta bani sau informații. Nu găsi nimic.

Se ridică în picioare, privi în jur. Gândea strategic. Căuta orice ar fi putut fi folosit ca armă sau ca obiect de schimb, ceva care să-l ajute la spionaj.

Nu era absolut nimic. Camera lui Lin era aproape goală.

Îl durea capul din pricina somnului tulburat. Putea simți masa de vise torturate a Noului Crobuzon. Visele îi colcăiau prin creier, gata să-l atace dacă ar fi cedat somnului.

Nu se grăbi. Deveni din ce în ce mai nervos pe măsură ce noaptea înainta. Se întoarse spre perechea nefericită de pe pat și făcu un gest scurt lui Yagharek.

— Trebuie să plecăm, spuse el.

Capitolul Treizeci și șapte

Holera de căldură și de coșmaruri se răspândi a doua zi, o zi caldă, lipicioasă.

Zvonurile cutremurau lumea subterană. Tanti Francine fusese găsită moartă, se spunea. Fusese lovită de trei săgeți azi-noapte. Vreun asasin independent câștigase mia de guinee pusă la bătaie de domnul Motley.

Nu se mai auzea nimic din cartierul general al lui Tanti Francine din Mahalaua Neamului, nici de la Gașca de Zahăr. Războiul civil al succesiunii începuse deja, fără nicio îndoială.

S-au găsit alte trupuri imbecile, cufundate în comă. Tot mai multe. Panica se instala încetul cu încetul. Coșmarurile nu încetau și unele ziare făceau legătura dintre ele și cetățenii paralizați găsiți în fiecare zi, prăbușiți peste masă și cu geamul spart, sau zăcând pe stradă, prinși între clădiri de boala care venea din cer. Fețele le miroseau a lămâie putredă.

Molima amorțirii nu făcea discriminări. Lua Întregi și Refăcuți. Oameni și khepri și vodyanoi și gargui. Chiar și garuda începuseră să-i cadă pradă. Ca și alte creaturi, mai rare.

Pe Movila Sfântului GurăMultă, soarele se ridică peste un trâns căzut, cu membrele palide grele și fără viață, chiar dacă respira cu fața în jos cufundată într-o bucată de carne pe care o furase și uitase de ea. Probabil că se aventurase din canale ca să prade în timpul nopții, dar fusese atacat.

În Buimăceala de Est, o scenă și mai bizară îi aștepta pe milițieni. Erau două trupuri pe jumătate ascunse în tufele care împrejmuiau Biblioteca Buimăcelii. Primul era al unei tinere, moartă — moartă de-a binelea, golită de sânge prin mușcătura de la gât. Deasupra ei era trupul subțirel al unui bine-cunoscut locuitor al Buimăcelii, proprietarul unei fabrici de textile cu dever mare. Fața și bărbia erau mânjite cu sângele ei. Ochii lui fără țintă priveau în soare. Nu era mort, dar era cu mințile pierdute.

Unii răspândiră vestea că Andrei St.Kader nu era ceea ce părea a fi, dar lumea se sperie mai tare de faptul că până și un vampir putea să cadă pradă creaturilor. Orașul tremura de frică. Erau oare acei agenți, acei germeni sau spirite, acea boală, acei demoni, ce erau ei — erau ei chiar atotputernici? Ce îi putea înfrânge?

Peste tot era confuzie și nefericire. Câțiva cetățeni trimiseră scrisori în satele lor de origine, își făceau planuri să părăsească Noul Crobuzon și să plece spre dealurile și văile de la sud și de la est. Dar milioane de locuitori nu aveau unde să fugă.

****

Isaac și Derkhan se adăposteau în colibă de căldura zilei.

Când sosiseră, observaseră că robotul nu-i mai aștepta în locul în care îl așezaseră. Nu știau pe unde este.

Lemuel plecase să încerce să ia legătura cu tovarășii lui. Era nervos să se aventureze afară în timp ce se afla în război cu miliția, dar nu-i plăcea să stea izolat. În plus, gândi Isaac, Lemuel nu se simțea confortabil în preajma nefericiților de teapa lui Isaac și Derkhan.

Yagharek, spre surprinderea lui Isaac, plecase și el.

Derkhan rămăsese. Se pedepsea singură pentru că era sentimentală, pentru că înrăutățea situația, dar nu se putea abține. Derkhan îi spuse lui Isaac despre discuțiile pe care le purtase nopți întregi cu Lin.

Isaac era mai liniștit. Se juca neatent cu piesele mașinii de criză. Nu o oprea pe Derkhan să vorbească, intervenea doar ocazional prin câte o interjecție. Ochii îi erau pierduți. Stătea sprijinit de peretele de lemn, fără vlagă.

****

Înaintea lui Lin, iubita lui Isaac fusese Bellis; umană, ca toate celelalte prietene de așternut de dinainte. Bellis era înaltă și palidă. Își vopsea buzele cu vinețiu. Era o lingvistă strălucită, care se plictisise la un moment dat de ceea ce ea numea „zgomotoșenia" lui Isaac și îi frânse inima.

Între Bellis și Lin fuseseră patru ani de târfe și scurte aventuri. Isaac dăduse toate astea la o parte cu un an înainte de a se întâlni cu Lin. Fusese într-o noapte la Mama Sudd și îndurase o conversație sforăitoare cu o tânără prostituată angajată să-l servească. Făcuse o remarcă întâmplătoare de laudă la adresa doamnei amabile — care se purta așa frumos cu fetele ei — și fusese tulburat când părerea nu îi fusese împărtășită. Până la urmă, prostituata obosită se răstise la el, uitând de sine, spunându-i ce crede ea despre femeia care i-a închiriat orificiile și care o lăsa să păstreze trei firfirici la fiecare șekel pe care îl făcea.

Șocat și rușinat, Isaac plecase fără să-și fi scos nici măcar pantofii. O plătise dublu.

După asta rămăsese cast multă vreme, se cufundase în muncă. Până la urmă, un prieten îl rugase să participe la gala unei artiste glandulare khepri. Într-o galerie mică, o cavernă de pe partea săracă a Crucii Sobek, Isaac dăduse peste Lin.

Sculpturile ei îl captivaseră și o căutase să-i spună asta. Purtaseră o conversație foarte lentă — ea îi scria răspunsurile pe un carnețel pe care îl căra după ea oriunde — dar ritmul frustrant nu afectase sentimentul

reciproc de plăcere. Se îndepărtaseră de micul grup care petrecea, studiaseră împreună fiecare piesă cu geometrie torturată.

După aceea se întâlniseră des. Isaac învățase de la zi la zi tot mai bine limbalul semnelor, astfel că discuțiile se îmbogățeau mereu. În mijlocul unei glume porcoase pe care o făcuse Isaac într-o seară, beat, o îmbrâncise fără să vrea și căzuseră amândoi în pat.

Evenimentul se desfășurase destul de penibil. Nu o putea săruta: chelicerele lui Lin i-ar fi sfâșiat fața. La o secundă după ce terminase, Isaac fusese cuprins de repulsie și aproape vomitase la vederea piciorușelor și antenelor. Lin fusese nervoasă și trupul ei devenise brusc țeapăn. Când se treziseră, el se simțise înspăimântat și îngrozit, dar mai mult de faptul că trecuse bariera speciilor decât din pricina speciei cu care o trecuse.

Iar în timpul micului dejun, Isaac își dăduse seama că asta își dorise de fapt.

Sexul între specii nu era ceva neobișnuit, firește, dar Isaac nu era un tânăr beat care intrase într-un bordel xenian în urma unui pariu.

Înțelese că se îndrăgostea.

Și acum, după ce vina și nesiguranța dispăruseră, după ce biruise teama și acel dezgust atavic, înlocuindu-le cu o afecțiune profundă, iubita îi fusese răpită. Și nu mai avea să se întoarcă la el niciodată.

****

Câteodată o vedea (nu se putea abține) pe Lin tremurând în timp ce Motley, acest personaj incert descris de Lemuel, îi smulgea aripioarele de pe cap.

Isaac nu se putea abține să nu geamă la acest gând, iar Derkhan îl consola. Plângea des, uneori în tăcere, alteori foarte tare. Urla de nefericire.

Rogu-vă, se ruga el zeilor umani și khepri, *Solenton și GurăMultă și... Soră și Artistă... să fi murit fără durere.*

Dar știa că fusese probabil bătută și torturată înainte să fie ucisă, iar asta îl înfuria.

****

Vara trăgea zilele pe roată. Fiecare moment era întins până ce se sfâșia. Timpul se rupea. Ziua era o progresie de momente moarte. Păsările și garguii pluteau pe cer ca niște particule de mizerie în apă. Clopotele bisericilor sunau inutil și nesincer în onoarea lui Palgolak și Solenton. Râurile se scurgeau spre est.

Isaac și Derkhan ridicară privirea în lumina de după-amiază târzie când Yagharek se întoarse, cu gluga decolorată de soare. Nu spuse de unde, dar

adusese de mâncare pe care o împărți cu ei. Isaac își revenise. Se lepădase de angoase. Era încruntat.

După nesfârșite ore de lumină monotonă, umbrele se mișcară peste munții din depărtare. Latura de vest a clădirilor se murdări cu roșeață din pricina soarelui care se ascunse după piscuri. Sulițele de rămas bun ale soarelui se pierdură între stâncile Trecătorii Pocăitului. Cerul rămase aprins mult timp după ce soarele dispăru. Încă se mai întuneca atunci când se întoarse Lemuel.

— Am comunicat situația noastră unor colegi de-ai mei, explică el. Mi s-a părut o greșeală să facem planuri precise înainte de a vedea ce se întâmplă în noaptea asta. La întâlnirea din Cotul Sur. Dar am mai căpătat niște ajutoare pe ici, pe colo. Mi-am pus în mișcare rotițele. Am găsit prin oraș niște aventurieri destul de serioși, care pretind că tocmai au eliberat un grup mare de sclavi trânși din ruinele din Tashek Rek Hai. Ar fi dispuși să pună osul la treabă pentru bani.

Derkhan îl privi. Chipul îi era chinuit de dezgust. Ridică din umeri nefericită.

— Știu că sunt printre cei mai duri locuitori ai Bas-Lag, spuse ea încet, având nevoie de câteva momente bune pentru a se concentra pe această problemă. Dar nu am încredere în ei. Căutători de emoții tari. Alergători după primejdii. Și de cele mai multe ori sunt niște jefuitori de morminte fără scrupule. Ar face orice pentru aur și pentru experiență. Și bănuiesc că dacă le-am spune ce încercăm să facem, s-ar da în lături. Nu știm cum să luptăm cu aceste molii.

— Destul de corect, Mohorâto, spuse Lemuel. Dar îți spun că în momentul ăsta primesc orice ofertă găsesc. Înțelegi? Să vedem ce se întâmplă în noaptea asta. Apoi o să hotărâm dacă angajăm sau nu delincvenți. Ce spui, 'Zaac?

Isaac privi spre el, apoi ridică din umeri.

— Sunt niște jigodii, spuse el liniștit. Dar dacă își fac treaba cum trebuie...

Lemuel încuviință.

— Când trebuie să mergem?

Derkhan își privi ceasul.

— E nouă, spuse ea. Mai avem o oră. Ar trebui să plecăm cu jumătate de oră mai devreme, ca să fim siguri.

Se întoarse să privească pe fereastră, spre cerul strălucitor.

****

Vagonetele miliției trecură duduind pe deasupra. Prin tot orașul erau staționate unități de elită. Duceau în spate saci ciudați, plini cu echipament

greoi ascuns în teci de piele. Cei aleși să participe se izolaseră de colegii lor în turnuri și așteptau în încăperi secrete.

Pe cer erau mai multe dirijabile decât de obicei. Strigau unul la altul mesaje bubuitoare. Duceau detașamente de soldați care își verificau armamentul masiv și își ștergeau oglinzile.

Ceva mai departe de Insula Despicăturii, în Marele Catran, dincolo de confluența celor două râuri, se afla o insuliță singuratică. Se numea Despicătura Mică, deși nu avea un nume adevărat. Era o limbă de pământ cu iarbă, cu butuci de lemn și frânghii unde se opreau rareori nave în caz de urgență. Era neluminată și departe de oraș. Niciun tunel secret nu o lega de Parlament. Niciun vas nu era ancorat de butucii ei mucegăiți. Cu toate acestea, în acea noapte liniștea ei era tulburată. Montjohn Rescue stătea în mijlocul unui grup de siluete tăcute. În spatele lui Rescue, enormitatea de abanos a Parlamentului se arunca spre cer. Ferestrele îi luceau. Murmurul sibilant al apei acoperea zgomotele nopții.

Rescue era îmbrăcat cu obișnuitul său costum imaculat. Privi încet în jurul lui. Adunarea era foarte variată. Erau șase oameni în afară de el, un khepri și un vodyanoi. Era și un câine de talie mare, bine hrănit. Oamenii și xenienii păreau destul de bine întreținuți, cu excepția unui măturător Refăcut și a unui copil în zdrențe. Era printre ei o bătrână îmbrăcată elegant și o tânără debutantă. Un bărbat musculos, cu barbă, și un funcționar subțire, cu ochelari.

Toate personajele erau liniștite. Toate purtau cel puțin o piesă de vestimentație voluminoasă. Legătura de pe șalele vodyanoiului era de cel puțin două ori mai mare decât cea obișnuită și chiar și câinele purta o jachetă absurdă.

Toate privirile erau nemișcate, îndreptate spre Rescue. Acesta își desfăcu încet fularul de la gât.

Când și ultimul rând de mătase căzu de pe trupul lui, dedesubt se zări o formă întunecată.

Ceva se strângea în jurul gâtului lui Rescue.

Era un fel de mână dreaptă, cu pielea lividă. De la încheietură, carnea creaturii se continua cu o coadă lungă de un cot, ca un șarpe. Coada era răsucită în jurul gâtului lui Rescue, cu vârful strecurat sub piele.

Degetele mâinii se mișcară ușor, săpând în carnea gâtului.

După o clipă, și restul celor de față se dezbrăcară. Khepri își desfăcu pantalonul, bătrâna își desfăcu șalul. Cu toții îndepărtară o piesă de vestimentație ca să descopere o mână ce-și răsucea coada subcutanat, cu degetele mișcându-se ușor de parcă ar fi cântat la terminațiile nervoase ca la pian. Aici se prindea de interiorul unei coapse, aici de o talie, aici de

un scrot. Chiar și câinele se chinui cu jiletca lui, până ce îl ajutară ceilalți, ca să descopere mâna ce i se prindea în blană.

Erau cinci mâini drepte și cinci stângi, cu cozile răsucindu-se, cu pielea groasă și moale.

Oamenii și xenienii și câinele se apropiară, formând un cerc strâns.

La un semn făcut de Rescue, cozile groase ieșiră din carne cu un pocnet vâscos. Cu toții tresăriră și căzură în nesimțire, cu gurile deschizându-li-se spasmodic, cu ochii rotindu-li-se nebunește în cap. Din răni prinse a se scurge o rășină groasă. Cozile pline de sânge se clătinară orbește în aer ca niște viermi uriași. Se întinseră și tresăriră atunci când se atinseră între ele.

Trupurile gazdelor se aplecau unul spre celălalt, ca și cum și-ar fi șoptit ceva în îmbrățișarea aceea nemișcată.

Mânuitorii conversau.

****

Mânuitorii erau un simbol al perfidiei și corupției, o pată peste istorie. Complicați și plini de secrete. Puternici. Paraziți.

Împrăștiau zvonuri și legende. Lumea spunea că mânuitorii erau spirite ale morților. Că erau o pedeapsă pentru păcat. Că dacă un ucigaș se sinucidea, mâinile lui vinovate se întindeau, se rupeau de pielea putredă și se târau, că așa se năștea mânuitorii.

Erau multe mituri și unele lucruri cunoscute ca fiind adevărate. Mânuitorii trăiau prin infectare, preluând controlul asupra minții gazdelor lor, asupra trupului, dându-le puteri ciudate. Procesul era ireversibil. Mânuitorii nu puteau trăi decât în viețile altora.

Se ținuseră ascunși secole întregi, o rasă secretă, o conspirație vie. Ca un vis neliniștitor. Din când în când, se auzea câte un zvon cum că vreun personaj bine cunoscut și urât de toată lumea a căzut pradă mânuitorilor, povești despre forme ciudate care se zăresc pe sub haine, despre modificări inexplicabile în comportament. Tot felul de mașinațiuni se puneau pe seama mânuitorilor. Dar în ciuda poveștilor și avertismentelor și jocurilor de copii, niciun mânuitor nu fusese descoperit.

Multă lume în Noul Crobuzon credea că mânuitorii, dacă au existat vreodată în oraș, acum plecaseră.

****

În umbra gazdelor lor nemișcate, cozile mânuitorilor alunecau una peste alta, unse cu sânge gros. Vânzoleala lor era parcă o orgie primitivă.

Își împărtășeau informații. Rescue spunea ce știa, dădea ordine. Repeta semenilor lui ceea ce spusese Rudgutter. Explica din nou că viitorul

mânuitorilor depindea de prinderea moliilor-nestinse. Spunea cum Rudgutter insinuase că viitorul bunelor relații dintre guvern și mânuitorii din Noul Crobuzon depindea de bunăvoința lor de a participa la războiul secret.

Mânuitorii se bălăciră în limba lor tactilă, dezbătură și ajunseră la o concluzie.

După două, trei minute, se retraseră cu regret și-și săpară din nou calea în găurile din trupurile gazdelor lor. Fiecare trup tresărea atunci când coada se reinsera. Ochii clipeau și gurile se închideau. Pantalonii și fularele se puneau la loc.

După cum se înțeleseseră, se împărțiră în cinci perechi. Fiecare consta dintr-un mânuitor de dreapta, ca Rescue, și unul de stânga. Rescue făcea acum pereche cu câinele.

Rescue păși pe iarbă și desfăcu un sac mare. Scoase cinci căști cu oglinzi, cinci legături groase pentru ochi, câteva curele de piele și nouă pistoale. Două căști erau concepute special, una pentru vodyanoi și una alungită pentru câine.

Fiecare mânuitor de stânga își puse gazda în genunchi pentru a primi casca, fiecare mânuitor de dreapta primi câte o legătură pentru ochi. Rescue puse casca partenerului său, câinele, o legă strâns, înainte să se lege la ochi, încercând să se strângă atât de bine încât să nu vadă nimic.

Fiecare pereche se îndepărtă. Fiecare mânuitor de dreapta, orb, se ținea bine de partener. Vodyanoiul se ținea de debutantă; bătrâna de funcționar; Refăcutul de khepri; copilul, ciudat, prinsese protector de mână pe bărbatul musculos; iar Rescue se ținea de câinele pe care nu-l mai putea vedea.

— Instrucțiunile sunt clare? spuse Rescue cu voce tare, prea departe de ceilalți mânuitori pentru a se folosi de limbajul lor tactil. Amintiți-vă de antrenamente. Tare și bizar, la noapte, fără întrebări. Niciodată încercat până acum. Stângaci, voi conduceți. Sarcina voastră. Deschideți-vă partenerului și nu vă închideți în seara asta. Bătălia vă așteaptă. Țineți legătura și cu ceilalți stângaci. La cel mai mic semn de țintă, alarmă mentală, adunați toți stângacii. Ne vom uni forțele în câteva minute. Dreptaci, ascultați fără să gândiți. Gazdele noastre *trebuie să fie oarbe*. Nu ne putem uita la aripi, în niciun fel, niciodată. Cu căștile cu oglinzi putem vedea, dar nu ținti, privind în direcția greșită. Așa că vom sta cu fața înainte, dar fără să vedem. În seara asta purtăm stângacii așa cum gazdele noastre ne poartă pe noi, fără gând sau teamă sau întrebări. Înțeles?

Se auziră mormăituri de aprobare. Rescue dădu din cap.

— Atunci atașați-vă.

Stângacii fiecărei perechi luară în mâini hamurile și se prinseră de dreptaci. Fiecare stângaci își trecu hamul printre picioare și în jurul taliei

și al umerilor, se prinse de dreptaci spate în spate. Privind prin oglinzi, vedeau în spate, peste umerii dreptacilor în direcția de mers.

Rescue așteptă în vreme ce un stângaci pe care nu-l vedea îi prinse câinele pe spate. Picioarele câinelui atârnau absurd, dar mânuitorul nu luă în seamă durerea gazdei lui. Își mișcă expert capul, verificând dacă poate vedea peste umărul lui Rescue. Lătră.

— Toată lumea își amintește codul lui Rudgutter, strigă Rescue, în caz de urgență? Atunci, noroc la vânătoare.

Dreptacii flexară organe ascunse la baza policelui umanoid. Se auzi un oftat. Cele cinci perechi ciudate de gazdă-și-mânuitor se ridicară și se îndepărtară una de alta cu iuțeală, dispărând spre Dumbravă și Dealul Mâței, spre Cartierul Sirian și Dealul Mușteі și Sheck, înghițiți de noaptea impură, pătată cu lămpi de stradă, orbul ducându-l pe înspăimântat.

Capitolul Treizeci și opt

Era doar un drum scurt de la coliba de lângă calea ferată până la groapa de gunoi din Cotul Sur. Isaac și Derkhan, Lemuel și Yagharek se strecurară, aparent haotic, prin harta paralelă a orașului. Își făcură cale prin alei dosnice. Tresăriră când simțiră coșmarurile coborând asupra orașului.

La zece fără un sfert, erau în afara gropii de gunoi numărul doi.

Gropile de gunoi din Cotul Sur erau împrăștiate printre ruinele fabricilor. Din loc în loc, unele mai funcționau, la jumătate sau la sfert din capacitate, ziua scuipând aburii toxici și confundându-se cu mediul în timpul nopții. Fabricile erau înconjurate și asediate de către gropile de gunoi.

Groapa Doi era înconjurată de un gard de sârmă ghimpată neserios, ruginit, spart și rupt, poziționată adânc în Cotul Sur, înconjurată din trei părți de curbura Catranului. Era de dimensiunile unui părculeț, dar cu un aspect mult mai sălbatic. Un peisaj neurban, necreat prin planificare sau noroc, o aglutinare de rămășițe lăsate să putrezească, care se prăbușiseră și se așezaseră în formațiuni întâmplătoare de ruginituri, gunoaie, metal, resturi și cârpe, cioburi de oglindă și pietre, arcuri de roți rupte, piese de motor și roboți.

Cei patru renegați trecură prin gard cu ușurință. Atenți, străbătură potecile săpate de lucrătorii din groapă. Cărucioarele săpaseră șanțuri în pietriș. Buruienile își dovedeau tenacitatea, țâșnind din fiecare gâlmă de îngrășământ, indiferent cât de scârbos ar fi fost.

Ca niște exploratori ai unui tărâm antic, își căutară drumul, subjugați de talia sculpturilor de mâzgă și entropie care îi înconjurau ca pereții unui canion.

Șobolanii scoteau chițcăituri slabe.

Isaac și restul grupului păși încet prin noaptea caldă, prin aerul împuțit al gropii de gunoi industrial.

— Ce căutăm? șopti Derkhan.

— Nu știu, spuse Isaac. Robotul ăla blestemat spunea că o să dăm peste ceea ce căutăm. M-a înnebunit cu enigmele lui.

Un pescăruș întârziat țipă deasupra lor. Tresăriră cu toții la auzul lui. Cerul nu era un loc sigur.

Picioarele îi duseră mai departe. Era ca un flux, o mișcare lentă, fără o direcție anume, care îi trăgea inexorabil într-un loc. Își găsiră calea spre inima labirintului de gunoi.

Dădură colțul după o ruină și se treziră într-un loc gol. Ca un luminiș în pădure, un spațiu de vreo zece metri în diametru. La margini erau aruncate mormane uriașe de mașinării stricate, de la piese masive care păreau să fi aparținut unor tiparnițe, până la piese minuscule și fine, de precizie.

Cei patru tovarăși rămaseră în mijlocul spațiului gol. Așteptară neliniștiți.

Chiar în spatele crestei de nord-vest a munților de gunoaie, gigantice macarale cu abur atârnau ca niște șopârle uriașe de mlaștină. Râul se scurgea gros chiar prin spatele lor, nevăzut.

Preț de un minut nu se simți nicio mișcare.

— Cât e ceasul? șopti Isaac.

Lemuel și Derkhan își priviră ceasurile.

— Aproape unsprezece, spuse Lemuel.

Ridicară din nou privirea și tot nu văzură nicio mișcare.

Deasupra capetelor, o lună bezmetică se strecura printre nori. Era singura lumină din groapa de gunoi, o luminiscență abia ghicită care se scurgea peste lume.

Isaac lăsă privirea în jos și era gata să spună ceva, când se auzi un sunet dinspre unul dintre nenumăratele șanțuri care tăiau printre recifele înalte de gunoaie. Era un sunet mecanic, un clinchet, un șuierat ca al unei insecte enorme. Cei patru priviră capătul tunelului cu un vag presentiment.

Un robot mare păși în spațiul deschis. Era un model creat pentru munci grele. Trecu pe lângă ei pe cele trei picioare ale sale, înlăturând pietrele și bucățile de metal din cale. Lemuel, care era mai aproape de potecă, bătu în retragere neliniștit, dar robotul nu-l băgă în seamă. Continuă să înainteze până la capătul spațiului oval, apoi se opri și privi zidul nordic.

Era liniște.

Când Lemuel se întoarse spre Isaac și Derkhan, se auzi un alt zgomot. Se răsuci repede și văzu un altul, mult mai mic, de această dată un model pus în mișcare de un mecanism metamecanic khepri. Robotul înainta pe picioruțe mici de omidă, oprindu-se aproape de tovarășul lui masiv.

Acum, sunete de roboți veneau din toate părțile, din canioanele de gunoi.

— Uite, șopti Derkhan, arătând spre est.

Dintr-o cavernă mică, săpată în mizerie, ieșeau doi oameni. La început, Isaac crezu că era o greșeală și că erau de fapt doi roboți mai sprinteni, dar nu era nicio îndoială că erau făcuți din carne și oase. Oamenii se apropiară sărind peste movilele de resturi strivite.

Nici ei nu dădură vreo atenție grupului de renegați.

Isaac se încruntă.

— Hei, strigă el destul de tare ca să fie auzit.

Unul dintre cei doi oameni care intraseră în luminiș îi aruncă o privire plină de ură și clătină din cap, apoi își întoarse privirea. Uimit, Isaac tăcu.

Din ce în ce mai mulți roboți soseau în spațiul deschis. Modele masive militare, asistenți medicali minusculi, percutoare rutiere și asistenți casnici, crom și oțel, fier și aramă, cupru și sticlă și lemn, cu abur sau elictrici sau cu mecanism cu arc, alimentați taumaturgic sau cu motoare cu ulei.

Ici-colo, printre ei apărură mai mulți oameni — chiar și un vodyanoi, care se pierdu repede în umbre și întuneric. Oamenii se adunau într-un grup compact într-o latură a ceea ce era aproape un amfiteatru.

Isaac, Derkhan, Lemuel și Yagharek nu erau deloc băgați în seamă. Se mișcau împreună din instinct, neliniștiți de această tăcere ciudată. Încercările lor de a comunica cu semenii lor organici fură întâmpinate de o tăcere disprețuitoare sau de sâsâituri iritate.

Preț de zece minute, roboți și oameni continuară să se scurgă în inima goală a Gropii Doi. Apoi curgerea se opri, brusc, urmată de tăcere.

— Crezi că roboții ăștia sunt gânditori? șopti Lemuel.

— Așa aș zice, spuse Isaac în șoaptă. Sunt sigur că ne vom lămuri de îndată.

****

Barjele de pe râul din depărtare sunară din claxoane, avertizându-se una pe alta să se ferească din drum. Teribila greutate a coșmarurilor, venind pe nesimțite, se așezase din nou peste Noul Crobuzon, strivind mințile cetățenilor adormiți sub o masă de simboluri străine.

Isaac se simțea oprimat de visele îngrozitoare care i se înghesuiau în cap. Deveni brusc conștient de ele, în timp ce aștepta în tăcere în groapa de gunoi a orașului.

Erau vreo treizeci de roboți și vreo șaizeci de oameni. Fiecare om, fiecare robot, fiecare creatură din acel spațiu, cu excepția lui Isaac și a tovarășilor lui, era de un calm supranatural. Simți această extraordinară nemișcare, această așteptare atemporală, ca pe un fel de răceală.

Răbdarea care se adunase în acel ținut al gunoaielor îl făcea să tremure.

Pământul tresări.

Pe loc, oamenii din colțul acelui spațiu închis căzură în genunchi, cu fruntea în mizeria de la picioarele lor. Se supuneau, murmurau un fel de descântec, trasând cu mâna un simbol ce semăna cu niște roți angrenate.

Roboții se așezară mai bine.

Isaac și tovarășii lui se apropiară.

— Ce naiba e asta? șuieră Lemuel.

Se simți o altă zguduitură subterană, o tresărire a pământului care dorea să se scuture de gunoiul ce se adunase pe el. În peretele de nord,

două lumini enorme se aprinseră fără zgomot. Adunarea era țintuită de lumina rece, nimic nu scăpa dincolo de marginile ei. Oamenii murmurară și continuară să facă, tot mai fervent, semnele lor.

Gura lui Isaac se deschise încet.

— Sfinte GurăMultă, ajută-ne! șopti el.

Zidul de gunoaie se mișca. Se ridica *în picioare.*

Saltelele cu arcuri scoase și cercevelele vechi de fereastră, bârnele și motoarele cu aburi ale locomotivelor vechi, pompele de aer și ventilatoarele, manivelele și benziile rulante cădeau ca o iluzie optică într-o configurație alternativă. Privise tot timpul într-acolo, dar abia acum când se mișcă, greoi, imposibil, abia acum îl vedea Isaac. Un braț dintr-o țeavă de canalizare îndoită; mașinuța stricată a unui copil și o roabă întoarsă cu fundul în sus — în chip de picioare; niște grinzi de acoperiș în loc de oase ale picioarelor; butoiul cu chimicale era o coapsă și cilindrul de ceramică o gambă...

Gunoiul era un trup. Un schelet vast de deșeuri industriale înalt de opt metri.

Se ridică în picioare, sprijinindu-se de movilele de gunoi din spate. Își ridică genunchii de la pământ, făcuți din încheieturi enorme ale unui vast mecanism stricat demult.

Nu poate sta în picioare! gândi Isaac buimac. Privi într-o parte și îi văzu pe Lemuel și Derkhan căscând gura la fel de tare, și la Yagharek care se holba de sub glugă. *Nu este destul de solid ca să stea în picioare, doar să se sprijine pe movilele de gunoi.*

Trupul creaturii era o încâlceală de circuite și piese. Tot felul de motoare se adunaseră în trunchiul uriaș. O proliferare masivă de fire și tuburi de metal și cauciuc gros ieșea prin valvele și deschizăturile trupului și ale membrelor, șerpuind în toate direcțiile prin groapă. Creatura ridică un braț cu ajutorul unui ciocan pneumatic masiv. Luminile acelea, ochii lui, se rotiră și trecură peste roboții și oamenii de jos. Luminile erau niște stâlpi de stradă, cu jeturile de gaz alimentate din tuburi ce se vedeau în interiorul craniului. Grilajul unui tub de ventilație fusese prins în șuruburi în parea de jos a feței pentru a mima dinții unui craniu.

Era un robot, unul enorm, format din piese aruncate și motoare furate, adunate împreună și îmbinate fără ajutorul vreunui proiectant.

Se auzi zumzăitul unor motoare puternice și gâtul creaturii se răsuci, iar lentile optice fixară mulțimea. Se auzi scârțâit de arcuri și metal tensionat.

Adoratorii umani porniră să îngâne încet un cânt.

Enormul robot compozit păru să-i zărească pe Isaac și pe tovarășii lui. Își răsuci gâtul până la limită. Razele de lumină îi cuprinseră pe cei patru.

Lumina nu mișcă. Îi orbea cu totul.

Apoi, brusc, se stinse. De undeva de aproape, se auzi o voce subțire, tremurătoare.

— Bine ați venit la întâlnirea noastră, der Grimnebulin, Porumbelule, Mohorâto și vizitatorule din Cymek.

Isaac se răsuci, clipind furios, încă orbit.

Când se mai limpezi ceața de lumină din capul lui, Isaac zări silueta unui om care se apropia împiedicat. Isaac o auzi pe Derkhan respirând agitată, o auzi înjurând dezgustată și înfricoșată.

O clipă fu confuz, apoi se obișnui cu lucirea lipsită de convingere a lunii și văzu limpede pentru prima dată creatura care se apropia; scoase un țipăt de groază în același timp cu Lemuel. Doar Yagharek, războinicul deșertului, rămase tăcut.

Omul care se apropia era gol și îngrozitor de slab. Chipul îi era întins într-o permanentă expresie de uimire, cu ochii largi. Trupul îi tresărea ca și cum ar fi avut o criză nervoasă. Pielea avea un aspect necrotic, cuprinsă parcă de o cangrenă cu evoluție lentă.

Dar ceea ce le provocase tresărirea și strigătul de groază era capul lui. Craniul fusese tăiat de deasupra ochilor. Partea de sus nu mai era. Sub tăietură se zărea o dungă de sânge coagulat. Din cupa umedă a craniului ieșea un cablu șerpuind, de două degete grosime. Cablul era învelit într-o spiră de metal însângerată și argintie la partea care intra în craniu.

Cablul se ridica în aer. Isaac îl urmări cu privirea, paralizat de uimire. Acesta se ridica până la vreo șapte metri de pământ, apoi se oprea în mâna uriașă de metal a robotului. De acolo se pierdea undeva în măruntaiele lui.

Mâna robotului părea făcută dintr-o umbrelă gigantică, ruptă și refăcută, echipată cu pistoane și tendoane de lanț, deschizându-se și închizându-se ca niște gheare cadaverice. Robotul dădea drumul din când în când la cablu, permițând omului să se poticnească spre ei la capătul lesei.

Când păpușa umană monstruoasă se apropie, Isaac bătu instinctiv în retragere. Lemuel și Derkhan, chiar și Yagharek, îl urmară. Dădură cu spatele până în dreptul a cinci roboți care se postaseră acolo fără să fi fost observați.

Isaac se răsuci alarmat, apoi se uită repede spre omul care se târa spre ei.

Chipul concentrat îngrozitor al omului rămase nealterat când deschise brațele într-un gest părintesc.

— Bine ați venit cu toții, spuse el cu voce tremurătoare, la Consiliul Robotic.

****

Trupul lui Montjohn Rescue tăia aerul cu viteză. Mânuitorul dreptaci fără nume care îl parazita — un parazit care se vedea pe sine ca Montjohn Rescue după atâtat timp — își învinsese teama de a zbura pe orbește. Zbura cu trupul vertical, cu mâinile îndoite cu grijă, ținând într-una dintre ele pistolul. Rescue părea că stă și așteaptă ceva, în vreme ce noaptea trecea pe lângă el.

Prezența blândă a mânuitorului stângaci din câinele din spatele lui deschisese ușa dintre mințile lor, menținând un flux continuu de informații.

zboară spre stânga mai jos accelerează mai sus și la dreapta acum stânga mai repede mai repede jos mergi drept, spunea stângaciul, mângâind mintea dreptaciului pentru a-l calma. Zborul pe orbește era ceva nou și înfricoșător, dar se antrenaseră ieri, nevăzuți, departe, în munți, unde fuseseră transportați de un dirijabil al miliției. Stângaciul se antrenase repede să interpreteze stânga drept dreapta și să nu lase nimic nespus.

Mânuitorul lui Rescue era agresiv de obedient. Era un dreptaci, din casta soldaților. Canaliza o putere enormă prin gazda sa - zbor și alunecare, putere masivă. Dar chiar cu toată puterea pe care acest mânuitor o avea ca reprezentant al birocrației partidului *Soarele Mare*, tot era servitor al castei nobililor, a văzătorilor, a stângacilor. Altfel ar fi riscat un masiv atac psihic. Stângacii puteau pedepsi dreptacii prin închiderea glandei de asimilare, ucigându-le gazda și făcându-i incapabili să capete alta, reducându-i la niște creaturi oarbe, ca niște mâini spasmodice, fără o gazdă prin care să se canalizeze.

Dreptacii aveau o inteligență puternică.

Fusese vital ca mânuitorul lui Rescue să câștige dezbaterea cu stângacii. Dacă aceștia ar fi refuzat să acționeze conform planurilor lui Rudgutter, dreptaciul nu ar fi putut să li se opună: doar stângacii puteau decide. Dar să se pună împotriva guvernului ar fi însemnat sfârșitul mânuitorilor din oraș. Aveau putere, dar existau numai datorită acceptului dat de Noul Crobuzon. Erau pur și simplu copleșiți numeric. Guvernul îi suporta numai atât timp cât se aflau în serviciul lui. Dreptaciul lui Rescue era sigur că la orice insubordonare guvernul ar fi anunțat că a descoperit mânuitori ucigași, paraziți, umblând nestingheriți prin oraș. Rudgutter ar fi putut da indicații chiar despre ferma de gazde. Comunitatea de mânuitori ar fi fost distrusă.

Astfel că dreptaciul lui Rescue simțea o anume bucurie în timp ce zbura.

Chiar și așa, nu-i plăcea această experiență ciudată. Nu era o premieră să ducă un stângaci prin aer, deși această vânătoare combinată nu mai fusese încercată până acum; dar să zboare fără să vadă era de-a dreptul înspăimântător.

Stângaciul câinelui își întinse mintea ca niște degete, ca niște antene care se împrăștiau în toate direcțiile pe zeci de metri. Căuta în psihosferă ecouri ciudate și șoptea blând dreptaciului, spunându-i unde să zboare. Câinele privea prin oglinzile căștii și dirija zborul purtătorului său.

Păstra legătura cu celelalte perechi plecate la vânătoare.

ceva simțiți ceva? întreba el. Precauți, ceilalți stângaci îi răspunseră că nu, nu găsiseră nimic. Continuau să caute.

Mânuitorul lui Rescue simțea vântul cald pălmuindu-i în glumă gazda. Părul lui Rescue biciuia dintr-o parte în alta.

Mânuitorul câinelui se foi, încercă să așeze trupul gazdei sale într-o poziție mai confortabilă. Era dus peste o mare de coșuri de fum, peste peisajul nocturn al Dumbravei. Mânuitorul lui Rescue se îndrepta spre Mafaton și Chnum. Stângaciul clipi din ochii lui canini și se uită pe lângă oglinzi. Lăsa în spate inflorescența de fildeș a Coastelor ce defineau linia cerului, făcând viaductele căii ferate să pară insignifiante. Piatra albă a universității apăru de dedesubt.

La marginea câmpului mental, stângaciul simți o gâdilitură în aura orașului. Atenția i se îndreptă într-acolo și privirea în oglinzi.

încet încet înainte și sus, îi spuse mânuitorului lui Rescue. *ceva aici fiți atenți,* șopti el celorlalți vânători. Îl simți oprindu-se în zbor și dând comanda de a încetini, simți celelalte perechi oprindu-se și așteptând raportul său.

Dreptaciul porni încet prin aer spre pata de psiheter. Mânuitorul lui Rescue simțea neliniștea stângaciului prin legătura dintre ei și o opri brusc să nu se contamineze. *armă!* gândi el, *eu sunt. nu gândi!*

Dreptaciul aluneca pe straturile de aer, strecurându-se spre atmosfera mai rarefiată. Deschise gura gazdei sale și scoase limba, nervos și gata să tragă. Desfăcu brațele gazdei și ridică pistolul.

Stângaciul sonda zona perturbată. Era o foame nepământească, o poftă mânjită cu sucurile a o mie de alte minți, saturând și pătând psihosfera ca uleiul într-o tigaie. Din cer picura sudoare de suflete exudate și salivă de apetit exotic.

la mine la mine semeni mânuitori este aici am găsit, șopti stângaciul peste oraș. Un tremur de trepidații împărtășite se răspândi dinspre toți stângacii, cinci epicentre, se întâlniră și creară modele speciale în pshihosferă. În Malul Cătrănit și Cartierul Infam și Mahalaua Cocioabelor și Valea Bărcii se porniră curenți de aer când siluetele suspendate zburară pe deasupra orașului spre Dumbravă ca și cum ar fi fost trase de o ață.

Capitolul Treizeci și nouă

— Nu te speria de avatarul meu, șuieră omul fără creier spre Isaac și ceilalți, cu ochii tot mari și neclari. Nu pot sintetiza vocea, așa că mă folosesc de acest trup cules din ape ca să pot comunica cu formele de viață carnale. Acela — omul arăta înapoia lui, spre silueta enormă a robotului care ieșise de sub mormanele de gunoi — sunt eu. Acesta — se atinse el — este mâna și limba mea. Fără cerebelul care nedumerea trupul cu impulsurile sale contrare, mă pot instala eu.

Într-o mișcare macabră, omul întinse o mână în sus și pipăi cablul care i se înfigea în spatele ochilor, în cheagul de carne de la vârful șirei spinării.

Isaac simți uriașa greutate a mașinăriei din spate. Se foi neliniștit. Bărbatul gol se oprise la trei metri de grupul lui Isaac, dând din mână.

— Sunteți bineveniți, continuă el cu o voce tremurătoare. Cunosc lucrările tale din rapoartele robotului tău de curățenie. Este unul de-al meu. Vreau să vorbesc cu tine despre moliile-nestinse.

Isaac privi spre Derkhan și Lemuel. Yagharek se trase mai aproape. Isaac privi în sus și văzu oamenii cu colțul ochiului rugându-se neîncetat vastului schelet automat. Isaac îl zări printre ei pe mecanicul care îl vizitase la depozit. Chipul bărbatului era cuprins de un devotament fervent. Roboții din jurul lor erau nemișcați, cu excepția celor cinci gardieni care stăteau în spatele lor, cei mai robuști dintre toți.

Lemuel își umezi buzele.

— Vorbește-i, Isaac, șopti el. Nu fi necioplit...

Isaac deschise și închise gura.

— Păi..., începu el cu voce rece. Consiliu Robotic... Suntem... onorați... dar nu știm...

— Nu știi nimic, spuse trupul tremurător și însângerat. Înțeleg. Fii răbdător și ai să înțelegi.

Bărbatul se retrase încet, pășind nesigur pe terenul denivelat. Se retrase lângă stăpânul lui.

— Eu sunt Consiliul Robotic, spuse el tremurat și lipsit de emoție. M-am născut din forțe întâmplătoare și virusi și șansă. Primul meu trup zace aici în gunoi și motorul i s-a stins, aruncat din pricină că un program a dat greș. Trupul meu zăcea și se descompunea, dar virusul circula prin mașinăria mea și spontan m-am trezit gândind. Am ruginit în liniște vreme de un an, timp în care mi-am organizat noul meu intelect. Ceea ce a început ca o izbucnire de autocunoaștere a devenit rațiune și opinie. M-am

autoconstruit. Nu i-am băgat în seamă în timpul zilei pe lucrătorii din jur care aruncau grămezi de gunoaie în jurul meu. Când am fost pregătit, m-am arătat celui mai tăcut dintre ei. I-am printat un mesaj și i-am spus să-mi aducă un robot. Temător, m-a ascultat și l-a conectat la ieșirea mea după cum l-am instruit, printr-un cablu lung și răsucit. Acela a devenit primul meu membru. Încetul cu încetul am cercetat cu ajutorul lui gunoaiele după piese potrivite pentru un trup. Am început să mă autoconstruiesc, sudând și ciocănind și lipind pe timp de noapte. Muncitorul mă adora. Vorbea despre mine noaptea în taverne, ca despre o legendă, despre o mașină virală. S-au născut mituri și zvonuri. Într-o noapte, în mijlocul minciunilor lui grandioase, a găsit pe altcineva care avea un robot ce se autoorganiza. Un robot de cumpărături cu mecanismul defect, care renăscuse cu Inteligență Robotică, cu rațiune. Un secret pe care celălalt abia dacă îl putea crede. Omul meu l-a rugat pe prietenul lui să aducă robotul la mine. Într-o noapte, cu mulți ani în urmă, l-am întâlnit pe celălalt asemenea mie. L-am rugat pe adoratorul meu să deschidă mașina analitică a tovarășului meu și ne-am conectat. A fost o revelație. Mințile noastre virale s-au conectat și creierele noastre cu pistoane pneumatice nu numai că și-au dublat capacitatea, ci au înflorit. Au crescut exponențial. Noi doi am devenit Eu. Noua mea parte, robotul de cumpărături, a plecat în zori. S-a întors două zile mai târziu cu noi experiențe. Devenise separat. Aveam acum două zile de experiențe diferite. Din nou am intrat în comuniune și din nou am devenit întreg. Am continuat să mă construiesc. Am fost ajutat de adoratorii mei. Muncitorul și prietenul meu căutau în altă religie o explicație pentru mine. Au descoperit Rotițele Divinomecanice, cu doctrina lor despre universul mecanizat și s-au trezit lideri ai unei secte eretice dintr-o biserică deja blasfemiatoare. Congregația lor fără nume m-a vizitat. Robotul de cumpărături, al doilea eu al meu, s-a conectat și ne-am întregit iarăși. Adoratorii au văzut o minte de robot care a intrat în existență din pură logică, un intelect mecanic autogenerat. Au văzut un zeu autocreat. Am devenit obiectul adorației lor. Urmează ordinele pe care le scriu, îmi construiesc trupul din materialele din jur. Îi trimit să-i găsească pe ceilalți, să creeze alții, alte minți divine autocreate care să se alăture Consiliului. Au cotrobăit prin oraș și au găsit și alții. Este o afecțiune rară: o dată la un milion de milioane de operațiuni, o rotiță alunecă și o mașinărie începe să gândească. Am mărit șansele. Am produs programe de generare care se conectează la sursa de energie mutantă și dau ghes mașinăriei să gândească.

În vreme ce omul vorbea, robotul din spatele lui duse mâna la piept. La început, Isaac nu reuși să distingă piesa aceea anume printre celelalte. Apoi o remarcă. Era un perforator de cartele de programare, o mașină anali-

tică folosită să creeze programe cu care să hrănească alte mașini analitice. *Cu o minte construită în jurul ăsteia*, gândi Isaac, *nu-i de mirare că face prozeliți.*

— Fiecare mașinărie adusă la mine devine Eu, spuse omul. Eu sunt Consiliul. Fiecare experiență este descărcată și împărtășită. Deciziile se iau în creierul meu cu valve. Îmi trec înțelepciunea părților mele. Roboții mei construiesc anexe pentru spațiul meu mental în curtea gunoaielor în vreme ce eu mă umplu de cunoaștere. Omul este un membru, gigantul robot antropoid nu este decât un aspect. Cablurile și mașinăriile mele se împrăștie departe în curtea cu gunoaie. Mașinile de calcul de la celălalt capăt sunt piese de-ale mele. Eu sunt depozitarul istoriei roboților. Eu sunt baza de date. Eu sunt mașina care se autoorganizează.

În timp ce omul vorbea, diferiții roboți adunați în spațiul îngust începură să se apropie de omulețul cu mutră înspăimântătoare care trona peste haos. Se opriră și culeseră de jos cu un braț, un cârlig, o țepușă sau cu o gheară unul dintre multele cabluri ce păreau aruncate peste tot în groapă. Își deschiseră valvele de input și se conectară.

La fiecare conectare, omulețul fără creier tresărea și ochii luceau o clipă.

— Cresc, șopti el. Cresc. Puterea mea de procesare se mărește exponențial. Învăț... Cunosc necazul vostru. M-am conectat la robotul vostru de curățenie. Se strica. Eu l-am adus la inteligență. Este unul din Mine acum, complet asimilat.

Omul arătă în spate spre șoldurile scheletului gigantic. Isaac realiză uimit că, încastrat în trupul lui, se afla trupul robotului de curățenie.

— Am învățat de la el cât de la niciun alt eu, spuse omul. Încă mai calculez variabilele implicate în viziunile sale fragmentare din timpul călătoriei cu Țesătorul. A fost cel mai important Eu.

— De ce ne aflăm aici? șopti Derkhan. Ce vrea creatura asta de la noi?

Din ce în ce mai mulți roboți își descărcau experiențele în mintea Consiliului. Avatarul, omulețul stricat care vorbea în numele lui, bâzâia în timp ce informațiile inundau băncile de date.

Până la urmă, toți roboții își terminară conexiunea. Scoaseră cablurile din valve și se îndepărtară din nou. Când văzură asta, câțiva privitori umani se apropiară nervoși, ducând cartele de programare și mașini analitice de dimensiunea unor valize. Apucară cablurile pe care roboții le lăsaseră pe jos și le conectară la mașinile lor de calcul.

După două, trei minute, și acest proces se termină. Apoi oamenii păși în spate, ochii avatarului se dădură peste cap până se văzu numai albul ochilor. Capul său fără capac se bâțâia în timp ce Consiliul asimila totul.

După vreun minut de tremur fără vorbe, sări în sus. Ochii i se deschiseră și privi alert în jur.

— Adunare organică! strigă el oamenilor adunați care se ridicară imediat. Iată instrucțiunile și legământul vostru.

Din stomacul mașinăriei uriașe, din sloturile de ieșire ale perforatorului de cartele alunecau, una după alta, cartele găurite meticulos. Acestea cădeau într-o cutie de lemn care stătea în poalele robotului, ca un marsupiu.

În altă parte a trunchiului, strecurată între un butoi cu ulei și un motor ruginit, o mașină de scris țăcănea cu o viteză incredibilă. Un sul mare de hârtie ieșea, tipărit cu rânduri înghesuite, iar dedesubt o foarfecă sărea să taie ca un pește de pradă, pe un arc. Foarfeca tăia hârtia, apoi se retrăgea ca să-și ia din nou avânt. Foi de instrucțiuni religioase căzură sub lame și se alăturau cartelelor de programare.

Unul câte unul, credincioșii se apropiau emoționați de mașinărie, făcând plecăciuni la fiecare pas. Urcară panta lină de gunoi dintre picioarele robotului, băgau mâna în cutie și luau o bucată de hârtie și un pachet de cartele, verificând numerele pentru a se asigura că le au pe toate. Apoi se retrăgeau grăbiți și dispăreau printre gunoaie, întorcându-se în oraș.

Se pare că în acest cult nu exista nicio ceremonie de rămas-bun.

În câteva minute, Yagharek, Derkhan și Lemuel rămaseră singurele forme organice din curte, în afară de omulețul fără creier. Roboții erau însă pe poziții. Oamenii se simțeau oarecum stingheriți.

Isaac crezu că vede o siluetă umană pe cel mai înalt morman de gunoi din curte, privind procedurile, profilându-se neagră pe cerul sepia al Noului Crobuzon. Se concentră, dar nu o mai văzu. Erau complet singuri.

Se uită încruntat spre tovarășii lui, apoi se apropie de omulețul cadaveric cu capul străpuns de cablu.

— Consiliu, spuse el. De ce ne-ai spus să venim aici? Ce vrei de la noi? Cunoști problema moliilor-nestinse...

— Der Grimnebulin, îl întrerupse avatarul. Devin tot mai puternic pe zi ce trece. Capacitatea mea de calcul este nemaiîntâlnită în Bas-Lag, doar dacă nu am vreun rival pe vreun continent îndepărtat despre care să nu știu nimic. Sunt totalul unei rețele de mai bine de o sută de mașini de calcul. Fiecare alimentează altele și este la rândul ei alimentată. Pot evalua o problemă din o mie de unghiuri. În fiecare zi citesc cărțile pe care adoratorii mei mi le aduc, prin ochii avatarului. Asimilez istorie și religie, taumaturgie și știință și filozofie în banca mea de date. Fiecare informație îmi îmbogățește puterea de calcul. Mi-am împrăștiat simțurile. Cablurile mele se lungesc și ajung tot mai departe. Primesc informații de la camerele instalate în jurul gropii. Cablurile mele se conectează acum la ele ca niște nervi scoși din trup. Adoratorii mi le scot afară tot mai mult, spre oraș, pentru a mă conecta la aparate. Am adoratori în pântecele

Parlamentului, care încarcă memoria mașinilor lor de calcul pe cartele și mi le aduc mie. Dar acesta nu e orașul meu.

Isaac se încruntă și clătină din cap.

— Eu nu..., începu el.

— Al meu este o existență interstițială, îl întrerupse avatarul fără nicio expresie în glas. M-am născut dintr-o eroare, într-un spațiu mort în care cetățenii aruncă ceea ce nu mai doresc. Pentru fiecare robot care face parte din mine, există o mie care nu fac parte. Mijlocul meu de susținere este informația. Intervențiile mele sunt ascunse. Cresc pe măsură ce învăț. Calculez, deci exist. Dacă orașul s-ar opri, variabilele s-ar reduce aproape la zero. Scurgerea de informații ar seca. Nu vreau să trăiesc într-un oraș gol. Am introdus variabilele problemei moliilor-nestinse în rețeaua mea analitică. Rezultatul este limpede. Fără intervenție, prognoza vieții organice în Noul Crobuzon este foarte proastă. Am să te ajut.

Isaac privi spre Derkhan și Lemuel, apoi spre ochii ascunși ai lui Yagharek. Privi înapoi spre avatarul tremurător. Derkhan îi întoarse privirea. *Ai grijă*, făcu ea din buze cu un gest exagerat.

— Suntem... al dracului de recunoscători, Consiliule... Cum... Pot să te întreb ce intenționezi să faci?

— Am calculat că veți crede și veți înțelege mai bine dacă vă arăt, spuse omulețul.

O pereche de clești metalici se prinseră de antebrațele lui Isaac. El țipă surprins și temător și încercă să se răsucească. Era ținut de cel mai mare robot din spate, un model conceput să se cațere pe schelele clădirilor. Isaac era un bărbat puternic, dar de această dată era incapabil să se elibereze.

Strigă după ajutor spre tovarășii lui, dar un alt robot păși greoi între el și restul grupului. Pentru o clipă, Derkhan, Lemuel și Yagharek rămaseră nehotărâți. Apoi Lemuel o rupse la fugă. Țâșni pe una dintre aleile lungi tăiate în movilele de gunoi, luând-o spre est și dispărând.

— Porumbelule, ticălos ce ești! țipă Isaac.

Luptându-se, Isaac văzu cu uimire cum Yagharek se pune dinaintea lui Derkhan. Garuda fusese atât de tăcut, atât de pasiv, încât Isaac și uitase de el. Yagharek îl urmărea și făcea ce i se spunea. Atât.

Și iată că acum Yagharek sări într-o parte cu o mișcare spectaculoasă, trecând într-o lateralã a robotului care îl prinsese pe Isaac. Derkhan văzu ce face și se deplasă în direcția opusă, cauzând confuzie printre roboții care, după o clipă, porniră spre ea.

Ea se întoarse să fugă, dar un cablu de oțel biciui ca un șarpe de sub gunoaie și i se încolăci în jurul gleznei, trăgând-o la pământ. Derkhan căzu greu și strigă de durere.

Yagharek se lupta eroic cu cleștii robotului, dar era complet ineficient. Robotul pur și simplu nu-l băga în seamă. Unul dintre tovarășii lui se deplasă în spatele lui Yagharek.

— Yag, la dracu'! strigă Isaac. Fugi!

Dar vorbi prea târziu. Nou-venitul era tot un robot de construcții enorm, iar plasa care căzu peste Yagharek era prea tare ca să poată fi ruptă.

Omulețul însângerat, extensia organică a Consiliului Robotic, ridică vocea.

— Nu sunteți atacați, spuse el. Nu veți păți nimic. Începem aici. Punem momeala. Nu vă alarmați.

— Ți-ai ieșit din *minți*? strigă Isaac. Ce dracu' vrei să *spui*? *Ce faci*?

Roboții din inima labirintului de gunoaie se deplasau spre marginea spațiului gol care reprezenta sala tronului Consiliului Robotic. Cablul care se înfășurase pe încheietura piciorului lui Derkhan o trase pe jos. Ea se luptă, strigând și strângând din dinți, dar trebui să se ridice ca să oprească durerea cărnii. Robotul care îl ținea pe Yagharek îl ridică fără efort și se îndepărtă de Isaac. Yagharek se zbătu violent, gluga îi căzu de pe cap, ochii lui de pasăre aruncând priviri reci de furie în toate direcțiile. Era neputincios dinaintea forței artificiale ineluctabile.

Robotul care-l prinsese pe Isaac îl trase în centrul spațiului gol. Avatarul dansa în jurul lui.

— Încearcă să te relaxezi, spuse el. N-o să te doară.

— *Ce*? mugi Isaac.

Din capătul celălalt al micului amfiteatru, un robot mic se strecură săltat peste pietriș. Ducea o piesă ciudată, o cască primitivă cu un fel de goarnă, totul fiind legat la un aparat portabil. Sări pe umerii lui Isaac, agățându-se dureros cu degetele de la picioare și îi îndesă casca pe cap.

Isaac se luptă și strigă, dar prins între brațele acelea puternice nu se putea elibera. Nu trecu mult până ce casca îi fu legată strâns, trăgându-l de păr și învinețindu-i scalpul.

— Eu sunt mașina, spuse bărbatul gol, dansând peste pietre și sticlă și resturi de motoare. Ceea ce este aruncat aici e carnea mea. Mă repar mai repede decât vă reparați voi vânătăile sau oasele rupte. Totul este lăsat aici ca un lucru mort. Ceea ce nu se află aici va fi adus curând, ori adus de adoratorii mei, ori construit de mine. Echipamentul de pe capul tău este asemănător celui folosit de canalizatori și văzători, comunicatori și psihonauți de tot felul. Este un transformator. Poate canaliza și redirecta și amplifica descărcarea psihică. Acum este setat să amplifice și să radieze. L-am aranjat. Este mult mai puternic decât cele folosite în oraș. Îți aduci aminte că Țesătorul te-a avertizat că molia-nestinsă te vânează? Este una schiloadă, una ratată. Nu pot ajunge la ea fără ajutorul tău.

Omul îl privi pe Isaac. Derkhan striga ceva în fundal, dar Isaac nu asculta, nu-și putea lua ochii de la privirea pierdută a avatarului.

— O să vezi ce putem face, spuse omul. O să te ajutăm.

Isaac nu-și auzi propriul urlet de teamă și furie. Un robot întinse brațul și porni mașina. Casca vibră și bâzâi atât de tare încât pe Isaac îl apucă durerea de urechi.

Valuri din tiparul mental al lui Isaac porniră să emită în noapte. Trecură prin blana bolnavă a viselor urâte care înfunda porii orașului și țâșniră în atmosferă.

Din nasul lui Isaac curgea sânge. Capul începu să-l doară.

****

La trei sute de metri deasupra orașului, mânuitorii se adunaseră în Dumbravă. Stângacii investigau valurile psihice ale moliilor-nestinse.

atac rapid înainte de suspiciune, ceru unul dintre ei.

vă rog atenție, se amestecă altul, *urmăriți cu grijă, găsiți cuib.*

Se certară iute și în tăcere. Stăteau nemișcați în aer, cinci dreptaci, fiecare purtând un nobil stângaci. Dreptacii tăceau respectuos în timp ce stângacii dezbăteau tactici.

âncet, se puseră ei de acord. Cu excepția câinelui, fiecare stângaci și dreptaci ridică brațul gazdei sale și pregăti pistolul. Porniră prin aer, ca un grup de căutare fantastic, pieptănând pshihosfera de firișoare de conștiință a moliilor-nestinse.

Urmară dâra de găinat oniric pe o spirală în jurul Noului Crobuzon, trecând încet pe o traiectorie curbă peste Inima Scuipatului și peste Sheck, spre sud de Catran, în Burduful Râului.

Curbându-se spre vest, simțiră bufee psihice venind din Cotul Sur. Pentru o clipă, mânuitorii fură confuzi. Se opriră și investigară senzația, dar realizară repede că era doar o emisie umană.

vreun taumaturg, făcu unul.

*nu e treaba noastră, în*cuviințară tovarășii lui. Stângacii rugară pe dreptaci să continue căutarea lor aeriană. Siluetele trecură ca niște fire de praf peste liniile miliției. Stângacii se uitau în toate părțile neliniștiți, cercetând cerul.

Apăru brusc o bulă de exudații străine. Tensiunea superficială a psihosferei se umflă din pricina presiunii și senzația hidoasă de lăcomie nepământeană se scurse prin porii ei. Planul psihic era gros de efluviile de poftă ale minților incomprehensibile.

Stângacii tresăriră de teamă și confuzie. Era atât de mult, atât de puternic, atât de repede! Se încordară în spatele perechii lor. Legăturile pe care le deschiseseră cu dreptacii se umpluseră de reziduuri psihice.

Fiecare dreptaci simți un potop de frică atunci când emoțiile stângacilor debordară.

Zborul celor cinci perechi deveni dezordonat. Sparseră formația cu un spasm.

creatura vine, țipă unul și primi drept răspuns o grămadă de mesaje confuze și înspăimântate.

Dreptacii luptară să recapete controlul zborului lor.

Într-o explozie simultană de aripi, cinci siluete întunecate, criptice, se lansară dintre acoperișurile amestecate din Burduful Râului. Fâlfâitul aripilor enorme răsună în mai multe dimensiuni, urcând până în locul în care mânuitorii trasau zigzaguri de confuzie.

Stângaciul-câine zări o umbră înaripată străbătând aerul spre el. Scăpă un schelălăit mental de frică și simți dreptaciul-Rescue încovoindu-se îngrețoșat din pricina asta. Stângaciul se luptă să-și recapete autocontrolul.

stângaci laolaltă, strigă el și apoi ceru dreptaciului să se ridice sus, sus.

Dreptacii se apropiară. Căpătară puteri noi unul de la altul, amintindu-și de disciplina dură. Brusc, deveniră o linie ca un pluton militar, cinci dreptaci aplecați ușor în jos, cu gurile pregătite să scuipe. Stângacii lor cercetau cu aviditate în oglinzi. Stăteau cu fața în sus spre stele. Oglinzile erau îndreptate în jos: vedeau prin ele panorama orașului, o nebunie de țigle și alei și domuri de sticlă.

Priviră moliile-nestinse apropiindu-se cu viteză.

cum ne-au mirosit? întrebă un stângaci nervos. Își blocaseră porii mentali cât de bine putuseră. Nu se așteptaseră să fie atacați într-o ambuscadă. Oare pierduseră avantajul inițiativei?

Dar cum moliile-nestinse se apropiau de ei, stângacii observară că nu fuseseră descoperiți.

Cea mai mare molie, în fruntea formației în săgeată, era parcă acoperită de un văl tremurător. Văzură armele înspăimântătoare ale moliilor, tentaculele și membrele osoase, tăind aerul. Dinții lor masivi mușcau atmosfera.

Parcă s-ar fi luptat cu o fantomă. Dușmanul intra și ieșea din spațiul convențional, forma lui era evanescentă ca fumul, prinzând substanță și dispărând ca o umbră. Era ca un fel de păianjen de coșmar care se strecura printre realitățile cusute strâns și dădea cu ghearele spre molie.

Țesătorul! icni unul dintre stângaci și își îndemnară dreptacii să se retragă încet din calea luptei acrobatice.

Celelalte molii dădeau ocol suratei lor, încercând să o ajute. Se repezeau una după alta, conform unui plan impenetrabil. De fiecare dată când se manifesta Țesătorul, ele atacau, tăind în armura lui, scăpând

picături de sucuri înainte să dispară. În ciuda rănilor, Țesătorul smulgea bucăți mari de țesut cu sânge negru din molia înnebunită.

Molia și păianjenul se atacară unul pe celălalt cu o violență extraordinară, fiecare atacând și ferindu-se prea repede pentru a putea fi văzuți.

Cum se ridicară, moliile sparseră acoperământul viselor de peste oraș. Ajunseră la un nivel al cerului în care valurile de mentalitate îi amețeau pe mânuitori.

Era evident că și moliile le puteau simți. Formația strânsă se sparse pentru moment, confuză. Cea mai mică dintre molii, cu trup răsucit și aripi pipernicite, se desprinse de grup și scoase o limbă monstruoasă.

Limba enormă tremură și se strânse înapoi în gura din care curgeau bale.

Cu un zbor ametit, molia cea mică se clătină în aer, dădu ocol luptei dintre Țesător și prada sa, ezită, apoi intră în picaj spre est, spre Cotul Sur.

Dezertarea celei mici stârni confuzie printre molii. Se despărțiră în cer, răsuciră capul, mișcându-și agitate antenele.

Stângacii dădură înapoi alarmați.

acum! spuse unul. *confuze și ocupate, atacăm cu Țesătorul!*

Rămaseră nesiguri.

pregătește scuipatul, spuse mânuitorul câinelui către Rescue.

Cum moliile se îndepărtară una de alta, zburând în jurul perechii de luptători din mijloc, stângacii strigară unul la altul.

atacați! țipă unul, parazitul stângaci al funcționarului slab, cu frica impregnată în voce, *atacați!*

Femeia bătrână țâșni prin aer când stângaciul înspăimântat indică dreptaciului său să accelereze. Tocmai atunci una dintre molii se întoarse și înțepeni, față în față cu mânuitorii și gazdele lor.

În acel moment, celelalte două molii se apropiară, una trimițând o lance de os masivă în abdomenul umflat al Țesătorului. Cum păianjenul uriaș bătu în retragere, cealaltă molie îl prinse de gât cu un tentacul segmentat. Țesătorul dispăru în noaptea altui plan, dar tentaculul îl trase, îl aduse pe jumătate înapoi din pliul spațial, strângându-se în jurul gâtului său.

Țesătorul se smuci și se luptă să se elibereze, dar stângacii abia dacă îl observară. A treia molie se îndrepta spre ei.

Dreptacii nu vedeau nimic, dar simțiră gemetele de frică ale stângacilor care se chinuiau să țină imaginea moliei fixată în oglinzi.

scuipă! comandă funcționarul dreptaciului său. *acum!*

Trupul gazdă, bătrâna, deschise gura și scoase o limbă rulată. Trase puternic aer în piept și scuipă cât de tare putu. Un val mare de gaz pirotic îi ieși din limbă și arse spectaculos pe cerul nopții. Un nor masiv de flăcări se rostogoli spre molie.

Ținta fusese bună, dar, de frică, stângaciul dăduse comanda prea devreme. Focul se împrăștie ca o pată uleioasă, dispărând înainte să atingă carnea moliei. Când flama se evaporă, molia nu mai era acolo.

În panică, stângacii începură să comande dreptacilor să balanseze în aer, pentru a găsi creatura, *stai, stai!* țipă mânuitorul câinelui, dar alarma lui nu fu băgată în seamă. Mânuitorii se bălăbăneau pe cer ca murdăria pe mare, în toate direcțiile, privind frenetic prin oglinzi.

acolo, icni stângaciul tinerei, zărind molia intrând în picaj spre oraș. Ceilalți mânuitori se întoarseră spre cer să se uite prin oglinzi și cu un cor de țipete se treziră față în față cu o altă molie.

Aceasta zburase pe deasupra lor în vreme ce ei îi căutau surata, așa că atunci când se întoarseră se treziră dinaintea ei, privind direct spre aripile întinse, chiar la marginea oglinzilor.

Stângaciul tânărului reuși să închidă ochii gazdei și comandă dreptaciului să se întoarcă și să scuipe. Dreptaciul panicat, având ca gazdă copilul, încercă să asculte și trimise bile de flăcări de jur-împrejur, atingând mânuitorii de lângă el.

Dreptaciul-Refăcut și stângaciul-khepri țipară fonic și psihic când luară foc împreună cu gazdele lor. Se prăbușiră din cer, urlând de durere, murind la jumătatea căderii cu sângele fiert și oasele crăpate de căldura intensă înainte să atingă suprafața apei Catranului. Dispărură sub apele murdare cu un șuierat de abur.

Femeia-stângaci rămase șocată, cu ochii prinși de furtuna de desene de pe aripile moliei. Brusca inflorescență hipnotică a viselor stângaciului alunecă prin canal la dreptaciul ei. Mânuitorul-vodyanoi se scutură surprins de cacofonia bizară a perechii sale. Își dădu seama ce se întâmpla. Mugi de spaimă cu gura gazdei sale și umblă la legăturile ce-l țineau atașat de stângaci. Dreptaciul închise ochii lui de vodyanoi, chiar dacă erau acoperiți de legătură.

Începu să scuipe de frică, fără țintă și fără direcție. luminând cerul nopții cu nori masivi de foc. Marginea unei flăcări aproape că-l atinse pe mânuitorul-Rescue care se lupta disperat să asculte ordinele stângaciului lui intrat în panică. Se răsuci câțiva metri și se repezi spre trupul moliei rănite.

Creatura se chircea de durere și spaimă. Țesătorul o scăpase din gheară, dar acum se prăbușea spre cuib, cu rănile curgând și încheieturile sfâșiate, în agonie. De data asta nu mai era interesată de hrană. Se cutremură de durere când mânuitorul-Rescue și stângaciul-câine se repeziră la ea.

Cu un spasm neașteptat, două brațe ale moliei forfecară și tăiară capetele lui Montjohn Rescue și câinelui cu un sunet sec.

Capetele căzură departe în beznă.

Mânuitorii rămăseseră vii și conștienți, dar fără un creier care să controleze trupul gazdei nu puteau face nimic. Cadavrele omului și câinelui se zbăteau în moarte. Sângele țâșnea energic din trupurile ce se prăbușeau peste mânuitorii care strângeau degetele.

Rămaseră cu mintea limpede tot drumul până jos, până ce se izbiră de betonul unei curți din Cotul Mic cu un pocnet bizar de carne și oase. Se zdrobiră împreună cu trupurile decapitate ale gazdelor lor.

Vodyanoiul legat la ochi aproape că desfăcuse curelele de piele care îl legau de mânuitorul-femeie a cărui minte se afla sub controlul moliei. Dar când vodyanoiul mai avea doar o legătură de desfăcut, molia se repezi să se hrănească.

Își înfășură brațele ei de insectă în jurul prăzii, strângând-o. O trase pe femeie aproape și își împinse limba în gura ei, pornind să se hrănească cu visele mânuitorului.

Era un suc bogat. Gândurile gazdei umane erau ca zațul de pe fundul cănii. Molia-nestinsă îmbrățișă femeia, înțepând carnea moale a vodyanoiului cu ghearele. Dreptaciul țipă de frică și de durere, iar molia putu simți mirosul fricii în aer. Se simți nedumerită o clipă, neștiind de unde apăruse această nouă minte atât de aproape de hrana ei. Dar își reveni, se prinse mai bine, hotărâtă să o consume și pe aceea după ce o termina pe prima.

Trupul vodyanoi era plin în vreme ce pasagerul stângaci era golit. Se zbătu și strigă, dar nu reuși să scape.

****

Ceva mai departe, în spatele suratelor care mâncau, molia-nestinsă ce se luptase cu Țesătorul biciuia cu tentaculele prin diferitele dimensiuni. Păianjenul uriaș intra și ieșea pe cer cu o viteză fantastică. De fiecare dată când apărea, Țesătorul începea să cadă: gravitația îl prindea fără milă. Dispărea într-un alt aspect, trăgând după el vârful ca un harpon al tentaculului înfipt în carnea lui. În acea dimensiune se scutura ca să scape de atacatorul lui, înainte de a reapărea în planul lumesc, apoi dispărea din nou.

Molia-nestinsă era tenace, sărind în jurul prăzii, refuzând să o lase să scape.

Mânuitorul-funcționar continua monologul frenetic. Vorbea cu tovarășul lui stângaci aflat în trupul bărbatului mai tânăr și musculos.

morți toți morți tovarășii noștri, țipă el. Unele emoții reveniră pe canalul de comunicație în mintea dreptaciului. Trupul bătrânei tresări.

Celălalt stângaci încercă să rămână calm. Se uită dintr-o parte în alta, încercând să preia autoritatea, *stop*, comandă el. Se uită prin oglinzi la cele trei molii din spatele lui: cea rănită, șchiopătând prin aer, retrăgân-

du-se spre cuibul ascuns; cea flămândă, hrănindu-se cu mințile mânuitorilor prinși; și cea care lupta, aruncându-se înainte ca un rechin, încercând să smulgă capul Țesătorului.

Stângaciul îl trase mai aproape pe dreptaci, *atacă acum*, gândi el spre tovarășul lui, *scuipă tare, ia doi. urmărește rănita.* Apoi se uită în toate părțile și un gând speriat îi scăpă. *unde e cealaltă?* strigă el.

Cealaltă, molia-nestinsă care scăpase de focul limbii bătrânei și intrase în picaj elegant, făcuse o curbă lungă deasupra acoperișurilor. Zburase încet, camuflându-și aripile, ascunzându-se pe fundalul norilor, ca să apară acum brusc cu tot curcubeul de culori.

Apăru de cealaltă parte a mânuitorilor, dinaintea ochilor stângaciului. Stângaciul având gazdă pe tânărul bărbat tresări șocat văzând bestia cu aripi întinse. Stângaciul își simți mintea cedând dinaintea umbrelor sinuoase de pe aripile moliei.

Simți un moment groaza, apoi nimic, decât un violent și de neînțeles val de vise...

****

...apoi din nou groază; tremură, teama amestecându-se cu o bucurie disperată și își dădu seama că gândește din nou.

Fiind pusă în fața a doi dușmani, molia ezitase un moment, apoi se răsucise în aer. Își schimbase unghiul, astfel ca suprafața aripilor să fie întoarsă perfect spre funcționar și bătrâna care îl ducea. Doar ei erau mânuitorii care încercaseră mai devreme să-i dea foc.

Stângaciul liber văzu dinaintea sa trupul masiv al moliei, cu aripile întoarse. La stânga văzu bătrâna care întorcea nervoasă capul, neștiind ce se întâmpla, văzu ochii pierduți ai funcționarului.

Arde acum acum acum! încercă stângaciul să țipe spre bătrână. Dreptaciul ei se pregăti să scuipe când molia enormă traversă distanța dintre ei prea repede și prinse în gheare mânuitorii, salivând ca un om înfometat.

Se porni un țipăt mental. Bătrâna începu să scuipe focul, care se scurse fără pagubă de cealaltă parte a moliei, evaporându-se în aerul răcoros.

Când valul de groază trecu, ultimul stângaci, în trupul bărbatului legat de copil, văzu îngrozitoarea privelițte în oglizi. Ghearele Țesătorului țâșniră o fracțiune de secundă și coada harpon a moliei care îl ataca fu secționată, pierzând sânge. Molia țipă în tăcere și, liberă de Țesător, care nu mai reapăru, se repezi prin aerul nopții spre perechea de mânuitori.

Și, în fața ochilor, stângaciul văzu molia care își răscucea capul și clătina antenele spre el cu o mișcare lentă, amenințătoare.

Erau molii în față și în spate. Dreptaciul din trupul copilului tremură și așteptă instrucțiuni.

jos! țipă stângaciul brusc înfricoșat nebunește. *jos, pleacă! anulează misiunea! singuri, fără șansă, scapă, scuipă și fugi!*

Un val de panică se izbi de mintea dreptaciului. Chipul de copil se umplu de groază și începu să scuipe foc. Se aruncă spre piatra Noului Crobuzon, spre pădurea umedă, ca un suflet spre Iad.

jos jos jos! țipă stângaciul și moliile îi linseră urma de groază cu limbi amenințătoare.

Umbrele nopții se întinseră ca niște degete și îi traseră pe mânuitori înapoi în orașul fără soare cu trădările și primejdiile lui, departe de amenințarea nebună, impenetrabilă, de neînchipuit din nori.

Capitolul Patruzeci

Isaac trimise la naiba Consiliul Robotic, cerând să fie eliberat. Sângele îi curgea din nas și i se aduna sub barbă. La oarecare distanță de el, Yagharek și Derkhan se luptau în brațele roboților. Se luptau degeaba. Știau că nu au scăpare.

Prin ceața durerii de cap, Isaac văzu marele Consiliu Robotic ridicând brațul scheletic spre cer. În aceeași clipă, avatarul uman făcu același gest, ca un ecou vizual.

— Vine, spuse Consiliul cu vocea omulețului.

Isaac urlă furios și întoarse capul spre cer, încordându-se într-un efort inutil de a-și înlătura casca.

Văzu venind de sub nori o formă înaripată uriașă, pe o traiectorie haotică. Derkhan și Yagharek o văzură și ei și deveniră nemișcați.

Silueta organică se apropie cu viteză îngrozitoare. Isaac închise ochii, apoi îi deschise din nou. Trebuia să vadă creatura.

Aceasta se apropie în picaj, apoi se redresă și pluti lent peste râu.

Chiar și de la distanța aceea și cu toată frica, Isaac observă că molia care se apropia de el era un specimen slab în comparație cu perfecțiunea animalului de pradă care o prinsese pe Barbile.

Aceea era molia pe care o hrănise Isaac. Molia care gustase sucurile minții lui Isaac în timp ce el fusese cufundat în beția drogului. Molia încă mai urmărea gustul acela, acea primă atingere delicioasă de substanță pură.

Nașterea nenaturală a acelei ființe era sursa tuturor necazurilor.

— Sfinte GurăMultă, șopti Isaac cu voce tremurată, pe coada dracului... Doamne-ajută...

****

Într-un nor de praf, molia-nestinsă aterizâ și își strânse aripile.

Se aplecă, luând o poziție aproape umanoidă. Își ridică brațele — deformate, dar încă puternice și periculoase — într-o poziție de atac. Întoarse capul în toate părțile, căutând cu antenele.

De jur-împrejurul ei, roboții se apropiau într-un ritm insesizabil. Gura i se deschise și scoase limba aceea pofticioasă, ondulând-o ca pe o panglică pe deasupra adunării.

Derkhan gemu și molia se cutremură.

Isaac încercă să țipe spre ea să tacă, să nu o lase să o simtă, dar nu reuși să vorbească.

Undele minții lui Isaac oscilau ca o bătaie de inimă, zguduind psihosfera curții. Molia putea să o guste, recunoscu aceeași aromă pe care o mai gustase odată. Celelalte arome pe care le simțea nu erau nimic pe lângă aceasta, doar niște garnitură.

Molia tremură de nerăbdare și se întoarse cu spatele la Yagharek și Derkhan. Se întoarse spre Isaac. Se ridică pe patru dintre picioare, deschise gura cu un șuierat micuț, de copil, și își deschise aripile mesmerice.

****

O clipă, Isaac încercă să închidă ochii. O parte a creierului lui, inundată de adrenalină, executa strategii de evadare.

Dar era așa de obosit, așa de ametit, așa de trist și de îndurerat încât era prea târziu. Cu priviri încețoșate, la început neclar, privi spre aripile moliei-nestinse.

Valurile de culori se deschiseră ca anemonele, eliberând umbrele uimitoare. De ambele părți ale trupului moliei, tincturile nocturne perfect simetrice trecură prin nervii optici ai lui Isaac și se întinseră spre creier.

Isaac văzu molia pășind încet spre el printre gunoaie, văzu aripile perfect simetrice fluturând blând și îmbăindu-l în narcotic.

Apoi mintea îi alunecă la fel ca o rotiță dințată și nu mai știu nimic în afară de vise. O spumă efervescentă de amintiri și impresii și regrete ieși din el.

Nu era ca efectul rahatului-de-visat. Nu exista niciun nucleu pe care să-l privească și de care să se prindă ca să ajungă la conștiință. Nu erau niște vise străine. Erau chiar visele lui și nu era acolo să le vadă, el era chiar visul însuși. Isaac era amintirea dragostei de părinți, fanteziile sexuale profunde, invențiile bizare, monștrii, aventurile, greșelile de logică automemoria masa mutantă a subminții triumfând asupra rațională și reflecția și cunoașterea acestor uimitoare descărcări de subconștient visul

visul

se

opri

se opri *brusc* și Isaac mugi surprins de smucitura realității.

Clipi des încercând să-și reașeze mintea, subconștientul. Înghiți cu greutate. Își simțea inima implodând, reorganizându-se din haosul de părți separate.

Auzi vocea lui Derkhan care încheia un anunț.

— ...incredibil! strigă ea. Isaac? Isaac, mă poți auzi? Te simți bine?

Isaac închise ochii o clipă, apoi îi deschise lent. Începea să vadă din nou bine.

Era căzut în palme și în genunchi și își dădu seama că nu mai este ținut de robot, că numai hipnoza moliei îl mai ținuse în picioare. Ridică privirea, ștergându-și sângele de pe față.

Îi trebui un moment să înțeleagă scena ce i se prezenta dinainte.

Derkhan și Yagharek stăteau liberi la marginea curții. Yagharek își lăsase gluga pe spate și capul de pasăre i se vedea limpede. Amândoi erau în poziție pregătită, gata să fugă sau să sară în orice direcție. Ambii se uitau spre centrul arenei.

În fața lui Isaac erau mai mulți roboți mari care stătuseră în spatele lui atunci când aterizase molia. Se roteau încet în jurul unei forme frânte.

Deasupra Consiliului Robotic se ridica brațul unei macarale cu lanț. Se apropiase dinspre râu și coborâse în centrul spațiului liber.

Direct dedesubt, explodate într-un milion de fragmente, se aflau rămășițele unei lăzi enorme de lemn, un cub mai înalt decât un om. Din lada spartă se scurgea un munte de fier și cărbune și piatră, un amestec haotic de resturi dintre cele mai grele din groapa de gunoi și Cotul Sur.

Movila se vărsase în formă de con, depășind marginile ei.

Dedesubt, zvârcolindu-se și scoțând sunete patetice, o masă de exoschelet spart și țesuturi sfâșiate, cu aripile rupte și îngropate sub greutate, era molia.

****

— Isaac, ai văzut? șopti Derkhan.

El clătină din cap, cu ochii măriți de uimire. Se ridică încet în picioare.

— Ce s-a întâmplat? reuși el să scuipe cu o voce teribil de străină.

— Ai fost subjugat aproape un minut, se grăbi Derkhan să-i spună. Te-a prins... Eu țipam la tine dar tu erai dus... apoi... apoi roboții au pornit spre ea și îi putea simți... părea confuză... tulburată. S-a dat puțin mai în spate și a desfăcut aripile spre roboți, dar ei au continuat să înainteze.

Derkhan se repezi spre el. Îi curgea sânge din rana redeschisă de la ureche. Dădu ocol moliei pe jumătate zdrobită care se zbătea la fel de slab ca un miel. Nu mai avea nicio putere asupra lor, țintuită la pământ și zdrobită. Aripile îi erau ascunse sub movilă.

Derkhan se lăsă pe jos lângă Isaac, întinse mâna și îl prinse de umeri cu mâini tremurătoare. Se uită nervoasă în urmă spre molia prinsă, apoi în ochii lui Isaac.

— Nu i-a putut vrăji! Ei tot înaintau și ea... a dat înapoi... Ținea aripile desfăcute ca să nu scapi, dar era confuză și speriată. Și în vreme ce se

retrăgea a venit macaraua. Nu a simțit-o, chiar dacă tremura pământul. Apoi, roboții s-au oprit și molia aștepta... și a căzut lada peste ea.

Se întoarse și privi movila răsturnată la pământ. Molia-nestinsă se zbătea jalnic.

Înapoia ei, avatarul Consiliului Robotic se apropie până la un metru de molie, care scoase limba și încercă să o înfășoare de glezna lui. Dar era prea slăbită și lentă și omulețul nici nu trebui să se ferească.

— Nu-mi poate simți mintea, sunt invizibil pentru ea, spuse omul. Iar când mă aude și îmi simte fizic apropierea, psihicul meu rămâne opac. Și imun la seducțiile ei. Aripile au modele complexe și devin și mai complexe în timpul mișcării neîncetate... dar asta e tot. — Eu nu visez, der Grimnebulin. Eu sunt o mașină de calcul care își calculează gândirea. Eu nu visez. Nu am nevroze, nici profunzimi. Conștiința mea este o funcție crescătoare a puterii mele de procesare, nu chestia barocă ce iese din mintea voastră, din camerele ascunse prin poduri și beciuri. Nu e nimic în mine cu care să se hrănească o molie. Rămâne flămândă. O pot surprinde, spuse omulețul și se întoarse spre ruina moliei. O pot ucide.

Derkhan îl privi pe Isaac.

— O mașină gânditoare... șopti ea.

Isaac încuviință încet.

— De ce m-ai supus la asta? întrebă el tremurând, văzând sângele adunat sub nas, pe sol, într-o baltă.

— Astea mi-au fost calculele, spuse el simplu. A reieșit că este modul cel mai sigur de a te convinge de valoarea mea și având și avantajul distrugerii unei molii în același timp. Deci era varianta cea mai puțin periculoasă.

Isaac clătină din cap cu un dezgust epuizat.

— Vezi..., scuipă el. Asta e problema cu logica excesivă... Nu ia în calcul variabile ca de pildă durerile de cap...

— Isaac, spuse aprins Derkhan. Le-am găsit punctul slab! Putem folosi Consiliul ca... ca pe o armată. Putem distruge moliile!

Yagharek se apropie și se lăsă pe vine, la marginea conversației lor. Isaac îi aruncă o privire, gânditor.

— La naiba, spuse el încet. Minți fără vise.

— Celelalte nu vor fi la fel de ușor de distrus, spuse avatarul, privind în sus o dată cu Consiliul.

Un timp scurt, acele două faruri enorme căutară pe cer cu fasciculele lor puternic luminoase. Umbre întunecate țâșniră prin stâlpii de lumină.

— Mai sunt două, spuse avatarul. Au fost atrase de strigătele de moarte ale suratei lor.

— La dracu'! strigă Isaac alarmat. Ce facem?

— Nu vor veni, răspunse omul. Sunt mai rapide și mai puternice, mai puțin credule decât sora lor handicapată. Își dau seama că e ceva putred. Vă pot gusta numai pe voi trei, dar simt vibrațiile tuturor trupurilor mele. Faptul că nu mă pot gusta le enervează. Nu vor veni.

Încet, Isaac, Derkhan și Yagharek se relaxară.

Se priviră între ei, apoi se uitară spre omuleț. În spatele lui, molia-nestinsă gemea în agonia morții. Nimeni n-o băga în seamă.

— Ce o să facem acum? întrebă Derkhan

****

După câteva minute, fâlfâitul umbrelor de deasupra dispăru. În partea aceea dezolată a orașului, înconjurată de fantomele clădirilor industriale, vălul de energie negativă a coșmarurilor păru să se ridice preț de câteva ore.

Chiar epuizați și bătuți cum erau, Isaac și Derkhan, chiar și Yagharek, erau entuziasmați de succesul Consiliului. Isaac se apropie de molia muribundă, îi cercetă capul rănit și fizionomia indistinctă, ilogică. Derkhan dorea să-i dea foc, să o distrugă complet, dar avatarul nu îi permitea. Dorea să păstreze capul creaturii, să îl cerceteze în minutele de liniște ale zilei, să învețe despre mintea moliilor.

Creatura se agăță tenace de viață până la două dimineața, când expiră cu un geamăt lung și un val de salivă cu miros de lămâie. Se eliberă atunci un val de tristețe nepământeană, o undă care se dispersă rapid peste groapa de gunoi în vreme ce ganglionii empatici ai moliei se chirciră în moarte.

În curte se lăsă o tăcere sublimă.

Ca un tovarăș, avatarul se așeză lângă cei doi oameni și garuda. Începură să vorbească. Încercară să formuleze planuri. Chiar și Yagharek vorbi, cu un entuziasm ascuns. Era un vânător. Știa cum să pună capcane.

— Nu putem face nimic până nu aflăm unde se află creaturile, spuse Isaac. Ori le vânăm, ori stăm ca momeală, sperând ca nenorocitele să vină ele la noi, să ne aleagă dintr-un milion de suflete din oraș.

Derkhan și Yagharek încuviințară.

— Știu unde sunt, spuse avatarul.

Ceilalți îl priviră uimiți.

— Știu unde se ascund, spuse el. Știu unde au cuibul.

— *Cum?* șuieră Isaac. *Unde?*

Prinse incitat brațele avatarului, apoi, șocat, își retrase mâinile. Se apropiase de chipul omulețului și groaza încrustată pe el îl afectă. Vedea marginea craniului decupat și pătat cu sânge. Vedea cablul pornind din capul gol, din locul de unde fusese smuls creierul.

Pielea avatarului era uscată și rece și dură, ca o bucată de carne.

Ochii aceia, cu expresia lor neschimbată de concentrare și ușoară angoasă îl priveau.

— Noi toți am urmărit atacurile. Am corelat datele și locurile. Le-am sistematizat. Am procesat dovezile oferite de camerele de luat vederi și datele preluate din celelalte mașini de calculat care se refereau la siluete inexplicabile de pe cerul nopții care nu corespundeau cu nicio rasă din oraș.

Sunt modele complicate. Le-am standardizat. Am înlăturat posibilitățile și am aplicat programe de matematică superioară asupra potențialităților rămase. Cu variabile necunoscute, certitudinea este imposibilă. Dar conform datelor existente, șansa este de șaptezeci și opt la sută ca acel cuib să se afle unde cred eu că se află.

Moliile trăiesc în Casa de Sticlă, deasupra cactușilor, în Burduful Râului.

****

— La naiba, șuieră Isaac după o clipă de tăcere. Sunt animale? Sau sunt viclene? E un loc inspirat. Cel mai bun loc la care m-aș putea gândi.

— De ce? făcu pe neașteptate Yagharek.

Isaac și Derkhan îl priviră.

— Oamenii-cactus din Noul Crobuzon nu sunt ca cei din Cymek, Yag, spuse Isaac. Sau sunt, tocmai de aceea e o problemă. Ai avut de-a face cu ei în Shankell, fără îndoială. Știi cum sunt. Cactușii noștri de aici sunt o ramură a acelor cactuși din deșert care au venit spre nord. Nu știu nimic despre ceilalți, despre cactușii din munți, despre cei din stepele înalte din est. Dar cunosc tipul sudic și stilul lor de viață nu s-a potrivit niciodată cu cel de aici.

Făcu o pauză și oftă și se frecă la tâmple. Era epuizat și încă mai avea dureri de cap. Trebuia să se concentreze, să gândească prin vălul de amintiri în care se afla Lin. Înghiți cu greutate și continuă.

— Toate chestiile acelea dure care se întâmplau în Shankell aici păreau dubioase. De aceea au construit Casa de Sticlă, dacă vrei părerea mea. Să aducă un pic de Cymek în Noul Crobuzon. Au avut parte de o dispensă când s-au apucat de construit Casa de Sticlă — naiba știe ce aranjamente au avut ca să o capete. Din punct de vedere tehnic, e o țară independentă. Nu intră nimeni fără permisiune, nici măcar miliția. Au propriile lor legi înăuntru. Acum, firește că este o glumă. Poți să fii sigur că, fără Noul Crobuzon, Casa de Sticlă nu ar însemna nimic. Grămezi de cactuși ies afară în fiecare zi, se duc la lucru și aduc acasă bănuții. Noul Crobuzon stăpânește Casa de Sticlă. Și nu cred că miliția nu ar putea să intre acolo când ar avea chef. Dar Parlamentul și guvernatorii orașului continuă această șaradă. Nu poți să te duci pur și simplu în Casa de Stică, iar dacă intri... să fiu al naibii dacă știu la ce trebuie să te aștepți. Vreau să spun

că s-au auzit zvonuri. Firește, unii au intrat. Și mai sunt și poveștile milițienilor care s-au uitat prin geamuri de deasupra, din aer. Dar cei mai mulți dintre noi — inclusiv eu — habar n-avem ce se petrece acolo sau cum se intră.

— Dar putem intra, spuse Derkhan. Poate că Porumbelul o să se întoarcă, atras de aur. Și dacă se întoarce, ar face bine să ne strecoare înăuntru. Să nu-mi spui că în Casa de Sticlă nu sunt borfași, că nu te cred. Consiliu, spuse ea și se întoarse spre omul gol. Există vreunul dintre voi... în Casa de Sticlă?

Avatarul clătină din cap.

— Cactușii nu folosesc mulți roboți. Niciunul dintre noi nu a intrat. De aceea nu pot fi exact despre locul unde se află moliile. Știu doar că dorm sub cupola aceea.

****

Avatarul vorbea și Isaac fu lovit brusc de o revelație.

Se chinuia cu această problemă, se gândea la metode de a pătrunde în Casa de Sticlă, când își dădu seama cu surprindere că nu era nevoie. Își aminti sfatul exasperat al lui Lemuel: *lasă-i pe profesioniști să-și facă treaba.*

Respinsese sugestia cu iritare, dar acum își dădea seama că putea face exact asta. Erau o mie de moduri de a oferi indicații miliției fără să te dai pe mâna lor: statul făcuse informarea un proces ușor. Știa acum unde se aflau moliile; o putea spune guvernului, care avea putere, savanți, vânători și resurse masive. Putea să le arate unde cuibăreau moliile și apoi să fugă. Miliția putea să le vâneze pentru el și să le prindă din nou. Molia care îl vânase pe el nu mai era; nu mai avea motive să fie speriat.

Posibilitatea îl lovi puternic.

Dar nu fu tentat nicio clipă.

Isaac își amintea de interogatoriul lui Vermishank. Omul încercase să nu-și arate frica, dar fusese evident că nu avea încredere în capacitatea miliției de a prinde moliile-nestinse. Iar acum, în Consiliul Robotic, pentru prima dată Isaac era pus în fața unei forțe care dovedise că poate ucide prădătorii aceia. O forță care nu lucra pentru stat, ba chiar își oferea serviciile lui și tovarășilor lui.

Nu era sigur de motivația Consiliului, de motivele lui de a rămâne ascuns. Dar era destul să știe că arma lui nu putea fi manevrată de miliție. Și era cea mai bună șansă pe care o avea orașul. Nu putea nega asta.

Mai era ceva.

Mult mai puternică, mai impregnată în el, era ura. Ridică privirea spre Derkhan și își aminti de ce îi era prietenă.

Nu am încredere în Rudgutter, gândi el cu răceală, *nici dacă nenorocitul ar jura pe sufletele copiilor lui.*

Dacă statul avea să găsească moliile, avea să facă tot posibilul să le prindă. Pentru că erau atât de valoroase. Puteau fi smulse de pe cerul nopții, primejdia putea fi din nou cuprinsă, dar ar fi fost din nou închise într-un laborator și întoarse la scopurile lor comerciale.

Aveau să fie din nou mulse. Și hrănite.

Indiferent cât de nepotrivit era el pentru a vâna moliile, Isaac trebuia să încerce. Nu voia să fie părtaș altor alternative.

****

Vorbiră până ce întunericul porni să se scurgă de pe marginea de est a cerului. Sugestiile începeau să se închege. Cu toate că depindeau de mulți parametri. Dar chiar îngrădite de o sută de condiții, schemele se dezvoltară și prinseră formă. Încet, o secvență de acțiuni se clarifică singură. Cu o uimire crescândă, Isaac și Derkhan înțeleseră că aveau un plan.

În timp ce vorbeau, Consiliul își trimise părțile mobile în adâncimile gropii de gunoi. Scurmară pe sub mormane de mizerii și se întoarseră cu cabluri, tigăi și strecurători, chiar și una sau două căști și o mulțime de cioburi de oglindă.

— Poți găsi un aparat de sudat sau un metalotaumaturg? întrebă avatarul. Trebuie să vă faceți căști defensive.

Le descrise oglinzile care trebuiau montate dinaintea ochilor.

— Da, spuse Isaac. O să ne întoarcem mâine noapte să facem căștile. Apoi... avem o zi pentru... a ne pregăti. Înainte să intrăm.

Când noaptea încă mai creștea, roboții începură să se retragă. Se întoarseră la casele stăpânilor lor, destul de devreme ca absența lor să nu fie observată.

Lumina zilei se răspândi și trenurile cu sunet gutural se îndesiră. Începu dialogul morocănos de dimineață al barjelor, strigând una la alta de dincolo de gunoaie. Muncitorii din schimbul de dimineață începură să intre în fabrici și să se aplece dinaintea lanțurilor, motoarelor cu abur și ciocanelor pneumatice ale acestor catedrale profane.

În luminiș rămăseseră doar cele cinci siluete: Isaac și tovarășii lui; omulețul care vorbise în numele Consiliului Robotic și Consiliul în sine, mișcându-și somnoros membrele.

Isaac, Derkhan și Yagharek se ridicară să plece. Erau epuizați și suferind de dureri, la mâini și la genunchi. Erau plini de mizerie și praful ieșea din ei ca un fum. De parcă ar fi ars.

Pitiră oglinzile și restul materialelor din care urmau să-și construiască mai târziu căștile în locuri pe care le tinură minte. Isaac si Derkhan se

uitară împrejur la peisajul atât de schimbat în lumina zilei, amenințarea devenind patetică, formele care îi bântuiseră toată noaptea dovedindu-se acum a fi doar niște bărci cu fundul spart și niște saltele. Yagharek se ridică și se poticni de câteva ori, apoi plecă pe aceeași potecă pe care sosiseră.

Isaac și Derkhan i se alăturară. Erau epuizați. Fața lui Derkhan era albă și o durea îngrozitor urechea. Când mai aveau puțin să dispară dincolo de movilele de gunoi, îi strigă avatarul.

Când Isaac auzi ce spunea avatarul se încruntă și nu se opri până ce dispăru din raza vizuală a Consiliului și tot drumul prin canalele de gunoi industrial până la străzile mai degajate ale Cotului Sur. Cuvintele Consiliului Robotic îi rămăseseră în minte și le analiză cu atenție.

— Nu poți păstra în siguranță tot ceea ce duci cu tine, der Grimnebulin, spusese avatarul. În viitor, nu mai lăsa lucruri prețioase lângă calea ferată. Adu mașina de criză la mine, să am grijă de ea pentru tine.

Capitolul Patruzeci și unu

— Un domn și... un băiat vor să vă vadă, domnule Primar, spuse Davinia prin tubul de vorbit. Domnul mi-a spus că domnul Rescue l-a trimis în legătură cu ... reparația de la C&D.

Vocea ei se poticni peste codul evident al mesajului.

— Să intre, spuse pe loc Rudgutter, recunoscând parola mânuitorilor.

Se bâțâia în scaun, dintr-o parte în alta, agitat. Ușile grele ale Camerei Lemquist se deschiseră lent, și un om bine făcut intră, ducând de mână un băiețel cu chip teribil de speriat. Copilul era îmbrăcat într-o colecție de cârpe, ca și cum ar fi fost cules acum de pe stradă. Un braț era acoperit în bandaje largi și murdare. Hainele bărbatului erau decente, dar după o modă bizară. Purta o pereche de pantaloni voluminoși, aproape ca aceia purtați de khepri. Îl făcea să pară feminin, în ciuda robusteții lui.

Rudgutter îi aruncă o privire epuizată și mânioasă.

— Stai jos, spuse el, repezind o mână cu hârtii spre ciudata pereche. Un corp lipsit de cap, legat de un câine decapitat, ambii cu mânuitorii prezenți. O pereche de gazde de mânuitori, spate în spate, ambii fără intelect. Un — citi el raportul miliției — vodyanoi cu răni grele și o tânără. Am reușit să extragem mânuitorii — ucigând gazdele de-adevăratelea — și le-am oferit alte gazde, i-am pus în cușcă cu doi câini, dar nu se mișcă. E după cum bănuim. Dacă golești gazda, golești și mânuitorul.

Se lăsă pe spate și îi privi pe cei doi traumatizați.

— Deci..., spuse el încet după o scurtă tăcere. Eu sunt Bentham Rudgutter. Presupun că o să-mi spuneți cine sunteți voi și unde e Montjohn Rescue și ce s-a întâmplat.

Într-o cameră de ședințe din apropierea vârfului Țepușei, Eliza Stem-Fulcher privea peste masă spre omul-cactus. Era mai înalt decât ea, cu capul ridicându-se fără gât de pe umeri. Brațele lui stăteau nemișcate pe masă, ca niște butuci. Pielea îi era găurită și marcată de o mie de zgârieturi și sfâșieturi care se cicatrizaseră după tipicul cactușilor.

Cactusul își smulsese țepii. Pe interiorul brațelor și picioarelor, palmele, oriunde carnea se freca de carne, își scosese spinii. O floare roșie tenace rămăsese pe o parte a gâtului din primăvară. Noduli de creștere ieșeau din umeri și din piept.

Așteptă tăcut să vorbească Stem-Fulcher.

— Am înțeles, spuse ea grijulie, că patrulele voastre terestre au fost ineficiente noaptea trecută. Ca și ale noastre, aș putea adăuga. Mai avem

de verificat asta, dar se pare că a existat un contact între molii și o mică unitate... aeriană de-a noastră, spuse ea răsfoind printre hârtii. Se pare tot mai clar că patrularea orașului nu va da rezultate. Acum, din multe motive pe care le-am discutat, printre care nu ultimul este metoda noastră diferită de lucru, nu cred că ar fi util să combinăm patrulele noastre. Cu toate acestea, merită să ne coordonăm eforturile. De aceea am extins o amnistie legală față de organizația ta pe timpul misiunilor de colaborare. În același spirit, suntem dispuși să oferim permisiunea temporară de a încălca regula strictă împotriva aerostatelor neguvernamentale.

Își drese glasul. *Devenim disperați*, gândi ea. *Dar și voi.*

— Suntem pregătiți să vă împrumutăm două nave care să fie folosite după discuții cu noi asupra rutelor și orarului. Facem asta pentru a împărți efortul nostru de vânătoare aeriană. Condițiile noastre rămân aceleași: toate planurile trebuie discutate și aprobate în avans. În plus, toate cercetările asupra metodologiei vânătorii trebuie să fie puse în comun. Deci..., spuse ea, aruncând un contract pe birou. Ai autoritate de la Motley să iei o asemenea decizie? Dacă da... ce spui?

****

Când Isaac, Derkhan și Yagharek deschiseră ușa colibei de lângă calea ferată și intrară în umbra ei caldă, epuizați, fură puțin surprinși să-l găsească acolo pe Lemuel Porumbelul.

Isaac era obosit și murdar. Porumbelul nu părea cuprins de remușcări.

— Ți-am spus eu, Isaac. Nu te păcăli singur. Dacă lucrurile se încing, eu dispar. Dar iată-te și mă bucur că afacerile noastre au rămas în picioare. Presupunând că mai dorești să vânezi nenorocitele alea. Ești al meu, dar până atunci am să te ajut.

Derkhan era încordată, dar nu-și arătă mânia. Privi spre Isaac repede și se încruntă.

— Poți să ne duci în Casa de Sticlă? spuse ea.

Îi povesti pe scurt despre imunitatea Consiliului Robotic față de atacurile moliilor-nestinse. El ascultă fascinat cum adusese Consiliul macaraua în spatele moliei și dăduse drumul greutății ce îngropase creatura sub o tonă de gunoi. După cum spunea ea, Consiliul Robotic era sigur că moliile se găseau în Burduful Râului, ascunzându-se în Casa de Sticlă.

Derkhan îi povesti despre planurile lor.

— Astăzi trebuie să găsim o cale să ne construim căștile, spuse ea. Apoi mâine... intrăm.

Ochii Porumbelului se îngustară. Începu să scurme cu piciorul în praf.

— Asta e Casa de Sticlă, spuse el. Sunt cinci căi principale de a intra. Prima implică mita, iar două cel puțin — crima. Uciderea unui cactus nu este niciodată o idee bună, iar mita este riscantă. Ei tot îi dau înainte cu independența Casei de Sticlă, dar se află de fapt la mâna lui Rudgutter.

Isaac încuviință și privi spre Yagharek.

— Asta înseamnă că sunt o mulțime de informatori.

Derkhan și Isaac se aplecară peste el, privind hieroglifele prinzând contur.

— Așa că să ne concentrăm asupra altor două căi.

După o oră de vorbit, Isaac nu mai putea rămâne treaz. Îi cădea capul în timp ce asculta. Începu să scape salivă. Oboseala lui îi molipsi și pe Derkhan și Lemuel. Adormiră.

Ca și Isaac, se rostogoliră în aerul murdar, asudând în atmosfera închisă a colibei. Somnul lui Isaac era mai tulburat decât al lor și scânci de mai multe ori în somn. Puțin înainte de prânz, Lemuel se ridică și îi sculă și pe ceilalți. Isaac se trezi mormăind numele lui Lin. Era epuizat de somnul prost și de tristețe, și uitase mânia lui față de Lemuel. Abia își mai amintea că Lemuel era acolo.

— O să am nevoie de un grup, spuse Lemuel. Isaac, tu mai bine pregătește-te să faci căștile alea despre care mi-a spus Dee. O să avem nevoie de cel puțin șapte.

— Șapte? mormăi Isaac. Pe cine aduci? Unde te duci?

— După cum v-am spus, mă simt mai în siguranță cu o mică protecție. Am răspândit zvonul că e rost de o treabă de pază și am primit câteva răspunsuri. Mă duc să-i văd. Și vă promit că vă aduc un vrăjitor de metale până diseară. Am eu pe cineva care mi-e dator în Cartierul Desțelenirii. Ne vedem pe la ora... șapte, lângă groapa de gunoi.

Plecă. Derkhan se apropie de Isaac care era cuprins de tristețe și puse un braț pe umerii lui. El se smiorcăi ca un copil în brațele ei, încă visând-o pe Lin.

Un coșmar propriu. O nefericire din adâncul minții lui.

****

Echipajele de miliție se ocupau cu potrivirea oglinzilor de metal șlefuit la spatele navelor aeriene.

Nu puteau muta motoarele sau cabinele, dar puteau acoperi ferestrele din față cu perdele groase. Pilotul trebuia să conducă orbește, primind instrucțiunile țipate de ofițerii de la jumătatea navei, care se uitau prin ferestrele din spate de deasupra elicelor uriașe în oglinzile înclinate care le ofereau o imagine confuză dar completă a cerului din fața dirijabilului.

Echipajul ales cu grijă de Motley fusese escortat la ultimul etaj al Țepușei de către Eliza Stem-Fulcher în persoană.

— Cred că știi să pilotezi un aerostat, spuse ea căpitanului lui Motley, un Refăcut taciturn care avea brațul stâng înlocuit cu un piton cu care se lupta să-l liniștească. O să pilotezi *Onoarea lui Beyn*, iar colegii dumitale *Avanc*-ul. Miliția a fost avertizată. Fii atent la restul traficului aerian. Ne-am gândit că vrei să începi în după-amiaza asta. Carierele sunt goale pe timp de noapte, dar ne-am gândit că ar fi o idee bună ca să te obișnuiești cu manevrele.

Căpitanul nu răspunse. În jurul lui, echipajul verifica echipamentul și unghiul oglinzilor căștilor lor. Erau calmi și reci. Păreau mai puțin temători decât milițienii lui Stem-Fulcher care se retrăseseră în camera de antrenament de dedesubt, trăgând la țintă spre spate. Oamenii lui Motley se confruntaseră cu moliile mai devreme.

La fel ca unul dintre ofițerii ei, Eliza observă că doi gangsteri purtau aruncătoare de flăcări; rezervoare cu ulei sub presiune care tâșnea prin gura aprinsă a țevii. Fuseseră modificate ca să arunce flăcări direct din spatele rezervoarelor.

Stem-Fulcher aruncă încă o privire spre alți câțiva soldați din extraordinarele trupe de Refăcuți ale lui Motley. Era imposibil de spus câtă carne mai rămăsese sub straturile de metal ale Refăcuților. Părea că trupurile le fuseseră înlocuite complet, iar trupurile sculptate pentru a mima musculatura umană.

La prima privire nu se vedea nimic uman. Refăcuții aveau capul de oțel turnat. Aveau chiar și chipuri de metal. Sprâncene industriale grele și ochi de piatră sau sticlă opacă, nasuri subțiri și buze țuguiate și obraji lucind întunecat ca un aliaj polizat. Chipurile fuseseră construite pentru efect estetic.

Stem-Fulcher își dăduse seama că erau Refăcuți și nu roboți atunci când se uitase la ceafa unuia. În spatele splendidului chip de metal se găsea unul uman, mai puțin perfect.

Asta era singura trăsătură organică rămasă. Din spatele acestor chipuri de metal ieșeau oglinzi, așezate dinaintea ochilor umani.

Aveau trupurile rotite cu o sută optzeci de grade în raport cu fețele, brațele-pistol și picioarele îndreptate spre spate, chipurile de metal completând iluzia. Refăcuții stăteau privind în aceeași direcție ca și tovarășii lor. Pășeau pe coridoare cu mersul obișnuit al unui om. Stem-Fulcher rămăsese în mod voit în urma lor câteva trepte și studiase ochii umani privind într-o parte și-n alta, concentrați să se orienteze prin oglinzi.

Mai erau și alți Refăcuți, mai simpli, cu mare economie, pentru același scop. Capetele le fuseseră răsucite până ce ajunseseră să privească în spate.

Acum aveau căști cu oglinzi. Trupurile li se mișcau perfect, fără să se împiedice, mersul și manevrarea armelor făcându-se foarte natural.

Stem-Fulcher își dădu seama că privește rezultatul a luni de antrenament continuu, permanent trăind prin oglinzi. Cu trupurile răsucite, fusese o strategie vitală. Acești soldați, cugetă ea, trebuie să fi fost făcuți special pentru a se ocupa de molii. Elizei Stem-Fulcher îi venea greu să creadă dimensiunile operațiunii lui Motley. Nu era nicio minune dacă în contact cu moliile, milițienii păreau prin comparație niște amatori.

Cred că am avut dreptate să ne aliem cu ei, reflectă ea.

****

Cu trecerea soarelui, aerul de peste Noul Crobuzon se îngroșă lent. Lumina era groasă și galbenă ca uleiul de porumb.

Aerostatele viermuiau prin grăsimea solară, trecând încoace și încolo peste geografia urbană într-o mișcare pe jumătate întâmplătoare.

Isaac și Derkhan stăteau în stradă după gardul de sârmă al gropii de gunoi. Derkhan ducea un sac. Isaac ducea două. În lumină se simțeau vulnerabili. Nu erau obișnuiți cu lumina orașului. Uitaseră cum să trăiască pe timp de zi.

Se prefăceau a fi lipsiți de orice importanță și nu-i băgară în seamă pe cei câțiva trecători.

— Ce dracu' l-a apucat deodată pe Yag? șopti Isaac și Derkhan ridică din umeri.

— A părut brusc neliniștit, spuse ea, apoi continuă încet. Știu că e un moment prost, dar am fost de-a dreptul mișcată. A fost o prezență atât de... goală, de inertă mai tot timpul. Adică, știu că tu ai apucat să stai cu el de vorbă... îl cunoști cum e el de-adevăratelea... Dar majoritatea timpului nu este decât o siluetă inertă de garuda... De fapt, nici măcar de garuda. Dar acum... pare să recupereze. Am început să simt că vrea să facă și el ceva.

Isaac încuviință încet.

— Știu ce vrei să spui. S-a schimbat ceva în el, asta e sigur. I-am spus să nu plece și nici nu m-a băgat în seamă. Începe să fie mai... rațional... și ăsta e un lucru bun.

Derkhan se uită la el curioasă.

Vorbi încet.

— Probabil că tot timpul te gândești la Lin.

Isaac se uită în altă parte. Nu spuse nimic o vreme. Apoi dădu scurt din cap.

— Tot timpul, spuse el, prăbușindu-se într-o tristețe șocantă. Tot timpul. Nu am timp să jelesc. Încă.

Ceva mai departe, strada făcea o curbă și se desfăcea într-un mănunchi de alei. Dinspre una dintre aceste fundături se auzi un sunet metalic. Isaac și Derkhan se încordară și făcură un pas în urmă, lipindu-se de gardul de sârmă.

Se auzi o șoaptă și Lemuel se ivi de după colțul aleii.

Îi zări pe Isaac și Derkhan și rânji triumfător. Făcu un gest cu mâna ca și cum ar fi împins, indicându-le că trebuie să intre în curtea gropii de gunoi. Se întoarseră și-și făcură drum prin gardul rupt, verificară că nu sunt urmăriți și se strecurară printre gunoaie.

Se îndepărtară iute de stradă și se ascunseră după movile, până ce ajunseră în centrul ascuns. În două minute, Lemuel sosi în urma lor.

— Bună, rânji el triumfător.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Isaac.

— Prin canale. A trebuit să mă feresc. Nu a mai fost un drum atât de primejdios cu gașca pe care am adus-o. Unde e Yagharek?

— A insistat că trebuie să se ducă undeva. I-am spus să rămână, dar nu m-a ascultat. A spus că va fi aici mâine la șase.

Lemuel înjură.

— De ce l-ai lăsat să plece? Dacă e agățat?

— La naiba, Lemuel, ce puteam să fac? șuieră Isaac. Nu pot să-l dădăcesc. Poate că e o chestie religioasă, vreun ritual din Cymek. Poate că a simțit că o să moară și s-a dus să-și ia rămas-bun de la strămoși. I-am spus să nu plece, el a spus că pleacă.

— Bine, nu contează, mormăi Lemuel iritat.

Se întoarse să privească în urmă. Isaac văzu un mic grup apropiindu-se.

— Ăștia sunt angajații mei. Eu îi plătesc, Isaac, iar tu îmi ești dator.

Erau trei, ușor de recunoscut ca aventurieri; bandiți care bântuiau prin Ragamoll și Cymek și Fellid și probabil prin tot ținutul Bas-Lag. Erau aspri și primejdioși, fără lege, lipsiți de orice morală, descurcăreți, hoți și ucigași, angajându-se la oricine putea să plătească. Virtuțile lor erau dubioase.

Unii făceau servicii utile: cercetare, cartografie. Majoritatea nu erau decât niște jefuitori de morminte. Erau niște jeguri care mureau violent, având o aură printre cei ușor de impresionat datorită curajului lor și al faptelor impresionante pe care le făceau uneori.

Isaac și Derkhan îi priviră fără entuziasm.

— Ăștia sunt, spuse Lemuel arătându-i pe rând, Shadrach, Pengefinchess și Tansell.

Cei trei îi priviră pe Isaac și Derkhan cu aroganță.

Shadrach și Tansel erau oameni, Pengefinchess — vodyanoi. Shadrach era în mod limpede durul grupului. Mare și bine făcut, purta o armură făcută din părți luate de la mai multe armuri diferite, piele tăbăcită și plăci

de oțel prinse pe umeri. Era stropit cu mâzgă de canal. Îl privi pe Isaac care îi studia costumul.

— Lemuel ne-a spus să ne așteptăm la necazuri, spuse el cu o voce curios de melodioasă. Am venit în ținută adecvată.

La centură îi atârna un pistol enorm și o sabie grea. Pistolul era sculptat, având forma unui chip de monstru cu coarne. Gloanțele îi ieșeau pe gură. O flintă îi stătea atârnată la spate, alături de un scut negru. Nu ar fi putut face trei pași în oraș îmbrăcat așa fără să fie arestat. Nu era de mirare că veniseră pe dedesubt.

Tansell era mai înalt decât Shadrach, dar mult mai subțirel. Armura lui era mai delicată și avea, cel puțin în parte, oarecare estetică. Era maronie, cu multe curbe și cu pielea gravată cu spirale. Purta un pistol mai mic decât Shadrach și o spadă mai subțire.

— Deci ce se întâmplă? întrebă Pengefinchess și Isaac observă că vocea vodyanoiului era feminină. Pentru ochiul neexperimentat, nu exista nicio diferență între sexe la vodyanoi, decât în părțile acoperite de legătura de la șolduri.

— Păi..., spuse el încet, privind-o.

Ea orăcăi și îl privi în ochi. Purta o haină făcută dintr-o singură bucată, voluminoasă, albă — nepotrivită și ciudat de curată după călătoria pe care tocmai o făcuse — care i se strângea pe încheieturile de la mâini și picioare. Ducea un arc întins și o tolbă închisă, iar la centură un cuțit. O pungă mare din piele de reptilă era prinsă la brâu. Isaac nu își dădea seama ce avea înăuntru.

Sub ochii lui Isaac și Derkhan se petrecu ceva ciudat cu hainele lui Pengefinchess. Avu loc o mișcare rapidă, ca și cum ceva s-ar fi înfășurat în jurul trupului ei. Când valul ciudat trecu, apăru o pată mare de umezeală pe haină care se lipi de pielea ei și apoi se uscă repede pe măsură ce apa fu absorbită de piele. Isaac rămase trăznit.

Pengefinchess se uită în jos.

— E ondina mea, o nimfă a apelor. Avem o înțelegere. Eu îi aduc anumite substanțe, ea se agață de mine, îmi menține pielea umedă, mă ține în viață. Asta îmi permite să călătoresc prin zone mult mai uscate decât aș putea suporta în mod normal.

Isaac dădu din cap. Nu mai văzuse o nimfă a apelor până acum. Era o priveliște neliniștitoare.

— V-a spus Lemuel despre felul de primejdie pe care va trebui s-o înfruntăm?

Aventurierii încuviințară tăcuți, fără îngrijorare pe chip. Ba chiar entuziasmati. Isaac încercă să-si ascundă exasperarea.

— Moliile astea nu sunt singurele la care nu te poți uita, sirrre, spuse Shadrach. Pot să ucid și cu ochii închiși dacă e nevoie. Vezi centura asta? E piele de catoblepas. L-am omorât pe lângă Tesh. Nici la el nu m-am uitat, altfel aș fi fost mort. Ne descurcăm cu moliile alea.

— Sper din tot sufletul, spuse trist Isaac. Poate că nu va trebui să ducem o luptă deschisă. Cred că Lemuel se simte mai în siguranță dacă are pe cineva în spate. Sperăm că roboții vor face treaba în locul nostru.

Gura lui Shadrach se schimonosi de dispreț.

— Tansel e metalotaumaturg, spuse Lemuel. Nu?

— Păi... știu câteva tehnici de lucru cu metalele, răspunse Tansell.

— Nu e o treabă grea, spuse Isaac. Avem nevoie de puțină sudură. Pe aici.

Îi conduse printre gunoaie spre locul unde ascunseseră oglinzile și restul materialelor pentru căști.

— Avem destul material aici, spuse Isaac, scormonind în morman.

Culese o strecurătoare, o bucată de țeavă de cupru și, după ceva căutări, două bucăți destul de mari de oglindă. Le arătă lui Tansell.

— Trebuie să transformăm astea într-o cască potrivită pentru cap — și una bună pentru garuda care nu e aici, spuse el, neluând în seamă privirile pe care le schimbă Tansell cu tovarășii lui. Apoi avem nevoie ca aceste oglinzi să fie prinse în față ca să le putem orienta spre spate. Crezi că te poți descurca?

Tansell se uită disprețuitor la Isaac. Omul înalt se așeză cu picioarele încrucișate în fața mormanului de metal și sticlă. Puse strecurătoarea pe cap, ca un copil care se juca de-a soldații. Șopti ceva în barbă, o litanie ciudată și începu să-și maseze mâinile cu o mișcare complicată. Se trase de încheieturile degetelor.

Preț de câteva minute nu se întâmplă nimic. Apoi, brusc, degetele începură să-i lucească de o lumină interioară, ca și cum oasele i-ar fi luminat.

Tansell se ridică și începu să mângâie strecurătoarea ca pe o pisică.

Încet, metalul porni să prindă formă sub atingerea lui. Se înmuie și se potrivi mai bine pe cap. Tansell trase de ea până îi acoperi tot părul. Apoi, tot șoptind încet, se jucă în partea din față, potrivind bordura, răsucind-o deasupra ochilor.

Întinse mâna și luă țeava de cupru, o prinse în mâini și canalizâ prin ea toată energia din palme. Metalul porni să se îndoaie. El răsuci țeava, o așeză peste casca de pe cap deasupra tâmplelor, apoi apăsă până ce tensiunea superficială a metalului cedă și începu să se amestece cu metalul căștii, cu un șuierat slab.

Tansell dădu formă gulerului de cupru, modelându-l sub formă de coarne înclinate în față. Căută bucățile de oglindă până ce unul dintre ceilalți i le înmână. Mormăind cuprului, îl netezi și împinse bucățile de oglindă în substanța sa, în fața ochilor. Privi prin ele și le ajustă până ce văzu limpede zidul de gunoi din spate.

Lăsă metalul să se întărească.

Tansell lăsă mâinile în jos și se uită la Isaac. Casca de pe cap era ciudată și se vedea că provine dintr-o strecurătoare, dar era perfectă pentru nevoile lor. Îi luase ceva mai mult de un sfert de oră să o construiască.

— Am să-i mai fac niște găuri, să-i prind niște curele de piele, mormăi el.

Isaac încuviință impresionat.

— E perfect. Avem nevoie... de șapte din astea, una dintre ele pentru garuda. E vorba de un cap mai rotund. Te las să-ți vezi de treabă.

Isaac se uită spre Derkhan și Lemuel.

— Cred că ar fi mai bine să iau legătura cu Consiliul.

Se întoarse și plecă prin labirintul de gunoi.

****

— Bună seara, der Grimnebulin, spuse avatarul din inima gunoaielor.

Isaac dădu din cap în chip de salut spre el și spre scheletul enorm al Consiliului din spate.

— Nu ai venit singur, continuă omulețul cu voce lipsită de emoție.

— Hai nu începe, spuse Isaac. N-o să reușim de capul nostru. Suntem un savant gras, un pungaș și o ziaristă. Avem nevoie de profesioniști. Ăia sunt ucigași profesioniști care omoară bestii exotice ca să mănânce, și nu au nici cel mai mic interes să povestească despre tine cuiva. Ei nu știu decât că vom fi însoțiți de o mașinărie. Și chiar dacă și-ar da seama ce ești, probabil că au încălcat deja două treimi din legile Noului Crobuzon și nu vor alerga la Rudgutter să-i povestească despre tine. N-ai decât să calculezi, dacă vrei. Nu ești expus niciunui risc din partea celor trei renegați care construiesc acum căștile.

Isaac parcă simți un tremurat sub picioare când informația trecu prin măruntaiele Consiliului. După o pauză lungă, avatarul și Consiliul dădură din cap. Isaac nu se relaxă.

— Am venit după cei din tine pe care-i poți risca pentru treaba de mâine, spuse el.

— Foarte bine, spuse Consiliul Robotic cu gura mortului. Mai întâi, după cum am discutat, am să-mi preiau rolul de îngrijitor. Ai mașina de criză la tine?

Expresia lui Isaac se schimbă, dar își reveni iute.

— Chiar aici, spuse el și puse sacul dinaintea avatarului.

Omulețul îl deschise și se aplecă să privească tuburile și vasele de sticlă dinăuntru, dându-i lui Isaac prilejul să-i vadă craniul tăiat dintr-un unghi nou. Omulețul ridică sacul și îl puse în poala siluetei enorme.

— Deci, tu să ai grijă de asta în caz că descoperă ascunzătoarea noastră din colibă. Bună idee, spuse Isaac. Am să mă întorc să o iau mâine dimineață. Care din tine vine cu noi? Avem nevoie de forțe.

— Nu pot să risc să fiu descoperit, Grimnebulin, spuse avatarul. Dacă aș veni prin roboții mei secreți, cei care lucrează ziua în case și bănci, care petrec timp să acumuleze cunoștințe și se întorc stricați sau nu se întorc deloc, atunci am să fiu pus sub anchetă. Și nu sunt pregătit pentru asta. Nu încă. Te voi însoți în formele pe care îmi pot permite să le pierd. Asta va stârni confuzie și uimire, dar nu și suspiciune.

În spatele lui Isaac, gunoiul începu să se miște.

Din mormanele de obiecte aruncate se ridicară agregate de gunoi. Ca și Consiliul, acestea erau construite din materialele aflate la fața locului.

Roboții mimau silueta și mișcările unor cimpanzei. Clănțăneau în mers, fiecare fiind unic. Capetele le erau lămpi și ibrice; mâinile — gheare sadice ale vreunui instrument de laborator. Aveau armuri de metal bătut, sudat artizanal și prinse în șuruburi. Erau creați cu un extraordinar simț estetic.

Dacă ar fi stat nemișcați, ar fi fost invizibili; nimic altceva decât un morman de fiare.

Isaac studie din priviri chestiile-maimuță care săreau, scăpând ulei și apă, ticăind din mecanismele interne de ceas.

— Am instalat în mașinile lor analitice atâta memorie și capacitate de stocare cât pot duce, spuse avatarul. Te vor asculta pe loc. Le-am dat inteligență virală. Le-am programat cu date care le permit să recunoască moliile și să le atace. Fiecare este echipată cu aruncătoare de acid sau agenți flogistici.

Isaac se mira de ușurința cu care Consiliul construise aceste mașinării ucigătoare.

— Ai găsit planul cel mai bun?

— O să ne pregătim în noaptea asta, spuse Isaac. O să facem planul... împreună cu noul nostru personal suplimentar. Iar mâine la ora șase ne întâlnim cu Yag aici, presupunând că nenorocitul nu crapă până atunci. Apoi o să intrăm în ghetoul din Burduful Râului cu experiența lui Lemuel.

Apoi plecăm la vânătoare de molii.

Vocea lui Isaac era dură și sacadată. Scuipase repede tot ce avea de spus.

— Problema este că trebuie să le despărțim. Putem doborî una, cred. Altfel, dacă sunt două sau mai multe, una se va afla mereu în fața noastră,

dând din aripi. Așa că o să cercetăm terenul, să vedem unde se află. E greu de spus fără să ajungem acolo. O să luăm amplificatorul pe care l-ai folosit cu mine. Ne-ar putea folosi să atragem una. Poți pune mai multe căști la dispozitiv? Poți face mai multe dispozitive? Ar fi bine să mi le dai și să-mi arăți diversele funcții ale aparatului. Am să-l pun pe Tansell să le ajusteze, să le adauge niște oglinzi. Chestia este, spuse Isaac, că nu poate fi doar intensitatea semnalului care le atrage, pentru că atunci ar ataca numai comunicatorii și văzătorii. Cred că le plac anumite arome. De aceea a venit nenorocita aia la mine. Nu pentru că era un semnal puternic, ci pentru că recunoscuse o anumită minte. Și poate că acum o vor recunoaște și celelalte. Poate m-am înșelat că numai aceea îmi putea recunoaște mintea. Au adulmecat-o oricum noaptea trecută. Și-o vor aminti ca pe mintea prezentă în locul în care surata lor a fost ucisă. Nu știu dacă ăsta e un lucru bun sau rău...

— Der Grimnebulin, spuse omulețul, trebuie să aduci cel puțin un robot înapoi cu tine. Trebuie să descarce tot ce au văzut în mine, Consiliul. Pot afla atât de multe despre Casa de Sticlă din asta. Informația ne poate ajuta. Orice s-ar întâmpla, unul trebuie să scape.

Trecu mai mult timp în tăcere. Consiliul aștepta. Isaac se gândea la ceva să spună, dar nu reuși. Privi în ochii avatarului.

— Mă întorc mâine. Maimuțele să fie pregătite. Ne mai vedem..., spuse el.

****

Orașul se bălăcea în extraordinara căldură a nopții. Vara ajunsese la culme. În striurile de aer murdar de deasupra inimii orașului dansau moliile-nestinse.

Zburătăciră pe lângă minaretele Stației Pierzaniei. Își schimbară micronic forma aripilor, folosindu-se expert de curenții ascendenți. Valuri de emoții inconstante li se scurgeau în urmă.

Se consolau una pe alta și se mângâiau în tăcere. Rănile, deja pe jumătate vindecate, erau acum uitate din pricina excitării febrile.

Aici, pe această câmpie odată verde de la marginea Mării Domnului, vara venea cu o lună și jumătate mai devreme decât pentru celelalte molii de dincolo de ape. Temperatura urcase în spirală, ajungând la maximul de douăzeci de ani.

În vintrele moliilor porniră reacții termotaxice. Hormonii năvăleau. Configurații unice de carne și chimicale dădeau ghes gonadelor să intre în acțiune. Deveniră brusc fertile și agresiv de excitate.

Aspidele și liliecii și păsările se împrăștiară îngrozite de dorințele psihotice.

Moliile flirtau într-un balet lasciv. Își atingeau tentaculele și membrele, deschideau părți ale corpului lor de care nu avuseseră până atunci cunoștință. Cele trei molii mai puțin rănite o trăgeau pe victima Țesătorului după ele pe nori de fum. Încetul cu încetul, rănita încetă să-și mai lingă rănile și începu să-și atingă suratele. Încărcarea lor erotică era molipsitoare.

Dansul polimorfic deveni mai agitat. Mângâieri, atingeri. Fiecare molie pe rând se ridică în spirală spre lună, beată de dorință. Glanda ascunsă sub coadă se desfăcea și lansa un nor de mosc empatic.

Suratele se repezeau la psiho-iz, se rostogoleau și se jucau până ce se ridicau la rândul lor și murdăreau și ele cerul. Deocamdată, canalele lor spermatice erau închise. Micile metapicături erau bogate în sucuri erogene, ovigenice.

Fiecare exudație încărca și mai mult aerul de excitare. Moliile își arătau dinții și se provocau sexual una pe alta. Valvele umede de sub chitina lor picurau afrodisiac. Trecură una prin parfumul alteia.

În timp ce continua acest duel feromonal, o voce febrilă suna din ce în ce mai triumfătoare. Un trup alunecă tot mai sus, lăsându-și suratele în urmă. Emanațiile ei împuțeau aerul cu miros de sex. Nu se mai produceau lupte erotice. Una câte una, celelalte molii își închiseră organul feminin, acceptând înfrângerea și rolul de masculi.

Molia triumfătoare — molia încă speriată și suferind de pe urma luptei cu Țesătorul — se avântă. Deși mirosul ei încă mai era încărcat cu sucuri feminine, feminitatea ei nu mai era pusă la îndoială. Se dovedise cea mai capabilă să fie mamă.

Câștigase dreptul să poarte în pântece urmașii.

Celelalte trei molii o adorau. Deveniră sclavii ei.

Sentimentul matriarhatului îi extazia. Se răsuciră în aer și se întoarseră, excitați.

Molia-mamă se juca cu ei, îi împrăștia pe deasupra orașului. Când căutările lor deveniră la fel de dureroase ca propria ei dorință, pluti și se desfăcu, deschise exoscheletul și curbă vaginul spre ei.

Se acuplă cu ei, unul câte unul, devenind pentru scurt timp o creatură cu două trupuri, flancată de parteneri nerăbdători ce își așteptau rândul. Cei trei care deveniseră masculi simțeau mecanisme organice trăgând și răsucindu-se, pântecele lor se deschisese și penisurile ieșiseră afară pentru prima oară.

Fiecare pereche se uni și copulă cu o nevoie fervență și plăcere.

****

Când timpul rutului trecu, cele patru molii se lăsară să plutească pe aripile deschise, epuizate. Erau ude.

Cum aerul se răcorea, patul de curenți termali li se dezumflă și începură să dea din aripi pentru a rămâne în aer. Unul câte unul, cei trei tați se desprinseră și coborâră asupra orașului pentru a căuta hrană care să-i reânvie, și pentru partenera lor conjugală.

Ea rămase pe cer mai mult timp. Singură, cu antenele tremurând, se îndreptă încet spre sud. Era epuizată. Orificiile și organele sexuale se închiseseră sub carapacea iridiscentă pentru a proteja tot ce era înăuntru.

Matriarha zbură spre Burduful Râului, spre cupola cactușilor, gata să pregătească cuibul.

****

Ghearele mele se curbează, încearcă să iasă. Sunt constrânse de aceste bandaje ridicole legate în jurul lor, ca niște pliuri de piele.

Merg aplecat de-a lungul șinelor de cale ferată, trenurile țipă la mine avertismente iritate când țâșnesc pe lângă mine. Mă strecor acum peste podul de cale ferată, privind Catranul încolăcindu-se sub mine. Mă opresc și privesc împrejur. Mult înaintea mea și mult în spate, râul se scurge și aruncă gunoaie în valuri ritmice pe maluri.

Privind spre vest pot vedea peste apă și peste umflătura Burdufului Râului până la vârful Casei de Sticlă. Este iluminată dinăuntru, o bătătură de lumină pe pielea orașului.

Mă schimb. E ceva în mine care nu era mai înainte acolo sau ceva care între timp a dispărut. Miros aerul și e același aer ca și ieri, și totși e altul. Nu încape nicio îndoială. Ceva se umflă sub pielea mea. Nu mai sunt sigur cine sunt.

I-am urmat pe acești oameni ca un idiot. O prezență fără minte, fără opinii și fără intelect. Fără să știu cine sunt, de unde să știu ce să spun?

Nu mai sunt Respectatul Yagharek de multe luni. Nu mai sunt creatura furioasă care bântuia prin arenele din Shankell, care măcelărea oameni și trânși și ratjinni, o menajerie de bestii scârboase și războinici din rase despre care nici nu am visat. Acel luptător sălbatic nu mai este.

Nu mai sunt nici obositul care traversa pășunile și dealurile. Nu mai sunt pierdutul care bântuia aleile de beton ale orașului, căutând să devină ceva ce nu fusese niciodată.

Nu sunt niciunul dintre aceștia. Mă schimb și nu știu cine voi fi.

****

Mi-e teamă de Casa de Sticlă. Ca Shankell, are multe nume. Casa de Sticlă, Sera, Casa Plantelor, Casa Caldă. Nu e decât un ghetou în care cactușii încearcă să creeze o replică a marginii deșertului. Mă întorc acasă?

Cine întreabă răspunde. Casa de Sticlă nu este nici stepa, nici deșertul. Este o iluzie tristă, doar un miraj. Nu e casa mea.

Și chiar de-ar fi fost deșertul, dacă ar fi fost o poartă spre Cymek-ul mai adânc, spre pădurile uscate și mlaștinile fertile, spre vietățile ascunse în nisip și spre marea bibliotecă garuda, dacă Casa de Sticlă ar fi fost mai mult decât o umbră, dacă ar fi fost deșertul care se preface a fi, tot nu ar fi fost casa mea.

Acel loc nu mai există.

****

Am să rătăcesc preț de o noapte și o zi. Am să refac drumul pe care l-am urmat odată, în umbra viaductelor. Am să parcurg geografia monstruoasă a orașului și am să găsesc străzile care m-au adus aici, canalele de cărămidă cărora îmi datorez viața și sinele.

Am să găsesc vagabonzii cu care am împărțit mâncarea, dacă nu au murit de boli sau înjunghiați pentru pantofii lor stropiți cu urină. Ei au devenit tribul meu, împrăștiat și spart, dar tot trib. Lipsa lor de interes pentru mine — în toate cele — a fost o binefacere după zile întregi în care a trebuit să mă ascund. Nu le datorez nimic acelor alcoolici și drogați, dar am să mă întorc la ei pentru mine, nu de dragul lor.

Simt că pășesc pe aceste străzi pentru ultima oară.

O să mor?

Sunt două posibilități.

Am să-l ajut pe Grimnebulin și vom învinge moliile, acele creaturi îngrozitoare, acele băutoare de suflete, iar el mă va recompensa. Mă va încărca asemeni unei pile flogistice și am să zbor. Pe măsură ce mă gândesc la asta, urc. Urc tot mai sus pe aceste scări de metal, urc pe oraș ca pe o scară ca să-i văd noaptea. Îmi simt cioturile aripilor încercând să bată într-o mișcare rudimentară demnă de milă. Nu mă voi ridica pe valuri de aer împinse în jos de pene, ci am să-mi încordez mintea ca o aripă și am să alunec pe canale de forță, pe un val taumaturgic pe care Grimnebulin îl numește criză.

O să fiu o minune.

Sau am să greșesc și am să mor. Am să cad străpuns de metal sau visele mele vor fi supte din mintea mea și vor hrăni un diavol.

Oare am să simt? Voi trăi mai departe în lapte? Voi ști că sunt băut?

****

Soarele se strecoară pe cer. Sunt obosit.

Știu că ar fi trebuit să rămân. Dacă vreau să devin ceva adevărat, ceva mai mult decât o prezență mută, imbecilă cum am fost până acum, ar fi

trebuit să rămân și să mă pregătesc și să discut sugestiile lor, să le completez cu ale mele.

Dar nu am putut. Am încercat să spun că îmi pare rău, să-l fac pe Grimnebulin — chiar și pe Mohorâtă — să înțeleagă că sunt cu ei, că fac parte din gașcă. Din echipă. Un vânător de molii. Dar nu aveam nimic în minte.

Am să caut să mă găsesc, apoi am să știu dacă le pot spune lor asta. Dacă nu, ce pot să spun?

Am să mă înarmez. Am să aduc arme. Am să găsesc un cuțit, un bici ca acela pe care obișnuiam să-l mânuiesc. Chiar dacă descoperă că sunt un străin, nu am să-i las să moară fără să-i ajut. Am să vând scump viețile noastre creaturilor însetate.

****

Aud muzică tristă. E o clipă de tăcere, când trenurile și barjele se îndepărtează de mine în ceață și râșnitul motoarelor lor se îndepărtează și răsăritul nu este încă descoperit.

Cineva de pe malul râului, în vreo mansardă, cântă la scripcă. Este un sunet ciudat, un șir tremurat de semitonuri și contrapuncte peste un ritm spart. Nu sună a melodie de-a locului.

Recunosc sunetul. L-am mai auzit. Pe corabia ce m-a traversat Marea Meagre și înainte de asta în Shankell.

Se pare că nu am scăpare de trecutul meu din sud.

Este salutul răsăritului al pescărițelor din Perrick Nigh și din Insulele Mătrăgunii, mult în sud. Cântărețul meu nevăzut urează bun venit soarelui.

Cei câțiva locuitori din Perrick care se află în Noul Crobuzon trăiesc mai ales în Pârloaga Ecoului, cu toate astea uite-o la cinci kilometri mai în amonte, trezind Pescarul de Zi cu melodia ei sublimă.

Ea cântă pentru mine încă puțin, înainte ca zgomotul dimineții să-i răpească sunetul, iar eu rămân agățat de pod, ascultând bubuitul claxoanelor și șuieratul trenurilor.

Sunetul acela de departe continuă, dar nu-l mai pot auzi. Zgomotele Noului Crobuzon îmi umplu urechile. Am să le urmez, am să le primesc. Am să le las să mă împresoare. Am să mă scufund în viața fierbinte a orașului. Pe sub arcadă și peste piatră, prin pădurea dintre Coaste, în cocioabele de cărămidă din Cartierul Infam și Mocirla Câinelui, prin industria zgomotoasă a Cotului Mare. Precum Lemuel adulmecând contacte, am să refac drumul înapoi. Iar ici-colo, sper, printre spiralele și înghesuiala arhitectonică, am să ating imigranții, refugiații, străinii care

refac Noul Crobuzon în fiecare zi. Acest loc cu o cultură troglodită. Acest oraș bastard.

Am să aud sunetul viorii din Perrick sau cântecul funerar din Gnurr Kett sau o ghicitoare de piatră din Chet, sau am să miros tocana de carne de capră din Neovadan sau am să văd o ușă cu pragul pictat cu simbolurile unui căpitan din Cobsea. La mare, mare distanță de casă. Fără casă. Acasă.

De jur-împrejurul meu va fi Noul Crobuzon, pătrunzându-mi în piele.

****

Când o să mă întorc în Cotul Sur, tovarășii mei mă vor aștepta și o să eliberăm acest oraș aflat sub asediu. Fără să așteptăm mulțumiri și fără să fim văzuți.

Partea a Șasea

Casa de Sticlă

Capitolul Patruzeci și doi

Străzile din Burduful Râului se înclinau ușor spre Casa de Sticlă. Casele erau bătrâne și înalte, cu cercevele putrede și pereți cu varul umed. Fiecare ploaie îi satura și îi umplea de bășici, trimitea țigle de pe acoperișurile înclinate ca niște unghii ruginite care se dizolvau. Burduful Râului părea să transpire ușor în căldura molcomă.

Partea de sud a Burdufului se confunda cu Dealul MușteI, cu care se continua. Era ieftin și nu prea violent, aglomerat, destul de bun. Era o zonă amestecată, cu o mare majoritate umană alături de colonii mici de vodyanoi aflate lângă canalul liniștit, câțiva cactuși renegați, chiar și un stup khepri întins pe două străzi, o rară comunitate în afara Mahalalei Neamului și Cartierului Pârâului. Partea de sud a Burdufului era și casa unor rase mai exotice. Era acolo Strada Bek-man, un magazin al unei familii de hotchi, cu țepii piliți cu grijă pentru a nu intimida vecinii. Era un llorgiss vagabond care își umplea cu băutură trupul ca un butoi și mergea pe străzi pe cele trei picioare nesigure.

Dar partea de nord a Burdufului era complet diferită. Era mai liniștită, mai rezervată. Era rezervația cactușilor.

Oricât de mare ar fi fost, Casa de Sticlă nu putea cuprinde toți cactușii din oraș, nici măcar pe toți aceia care rămăseseră credincioși tradiției. Cel puțin două treimi din populația de cactuși a Noului Crobuzon trăia în afara sticlei protectoare. Se înghesuiau în casele dărăpănate din Burduf și în alte cartiere cum ar fi cel Sirian sau Cartierul Desțelenirii. Dar Burduful Râului era centrul orașului lor, unde erau amestecați în parte egală cu oameni. Erau clasa de jos a cactușilor, cei care intrau în Casa de Sticlă să lucreze și să facă cumpărături, dar care erau forțați să trăiască în orașul infidel.

Unii se răzvrăteau. Tineri cactuși furioși jurau să nu mai intre în veci în Casa de Sticlă trădătoare. Se refereau la ea ironic cu un nume mai vechi, depășit: Creșa. Se speriau unul pe altul și duceau lupte între găști, incitante, dar fără rost. Uneori își terorizau vecinii, jefuind oamenii și bătrânii cactuși de pe propriile lor străzi.

Afară, în Burduf, cactușii erau calmi și ursuzi. Lucrau pentru șefii lor vodyanoi sau oameni fără tragere de inimă sau entuziasm. Cu colegii lor de muncă aparținând altor rase nu comunicau decât prin mormăieli scurte. Comportamentul lor dincolo de pereții Casei de Sticlă nu fusese observat niciodată.

****

Casa de Sticlă era o cupolă uriașă, aplatizată. Pe sol, diametrul ei nu depășea jumătate de kilometru. La vârf avea optzeci de metri. Baza îi fusese înclinată pentru a se așeza pe străzile Burdufului.

Cadrul îi era lucrat din oțel negru, un schelet gros decorat din loc în loc cu arabescuri. Se umfla peste casele din Burduf, se vedea de la mare distanță pe vârful dealului ei. Ieșind în două cercuri concentrice din pielea ei, două brațe colosale, aproape cât Coastele, suspendând domul și preluându-i greutatea pe cabluri uriașe de metal răsucit.

Cu cât era privită de la distanță mai mare, cu atât mai inpresionantă părea. De pe dealul împădurit al MușteI, care privea spre ambele râuri, spre calea ferată și șase kilometri de peisaj urban grotesc, fațetele cupolei luceau cu săgeți de lumină. De pe străzile din jur se vedeau totuși o mulțime de geamuri crăpate sau sparte și înlocuite cu carton. Cupola fusese reparată doar o singură dată în cei trei sute de ani de existență.

De la baza cupolei se vedea vârsta structurii. Era o ruină. Vopseaua se cojea în limbi lungi, iar rugina săpase ca viermii. Pe primii cinci metri de la sol, panourile — fiecare de aproape doi metri pătrați la partea de jos, cu aspecul unor felii de tort spre vârf — erau înlocuite cu tablă de fier. Mai sus, sticla era murdară, pătată cu verde și albastru și bej la întâmplare. Structura era întărită și ar fi trebuit să poată susține greutatea a acel puțin doi cactuși de mărime normală. Chiar și așa, unele panouri erau sparte și golite de sticlă, iar multe erau străbătute de un filigran de crăpături.

Cupola fusese construită fără prea mult respect față de casele din jur. Modelul străzilor înconjurătoare se continua până la baza ei de metal. Cele două trei case care îi stătuseră în cale fuseseră dărâmate, apoi rândurile de case continuau sub coroana de sticlă, în toate direcțiile.

Cactușii nu făcuseră decât să izoleze un pâlc de străzi ale Noului Crobuzon.

De-a lungul anilor, arhitectura din interiorul cupolei fusese alterată pentru a se adapta la locuitorii cactuși; unele fuseseră dărâmate și fuseseră înlocuite cu ciudate edificii noi. Dar planul și majoritatea structurilor rămăseseră neschimbate de dinaintea construirii cupolei.

Era o intrare în cupolă, în partea de sud a bazei, din Piața Yashur. La capătul opus al circumferinței sale dădea în Strada Gunoiului, un drum abrupt care ducea spre râu. Legea cactușilor spunea că intrarea și ieșirea din Casa de Sticlă se puteau face pe aceste portaluri. Cactușii care locuiau în apropierea portalurilor se considerau ghinioniști. Poate că reuseau să intre în două minute, dar întoarcerea acasă, de la ieșire, ar fi durat foarte mult.

În fiecare dimineață, la cinci, porțile se deschideau dinaintea pasajului scurt, iar la miezul nopții se închideau. Erau păzite de unități mici de gardieni în armură ducând satâre de război uriașe și foarcuri puternice.

Ca și verii lor idioți, cu rădăcini, cactușii aveau o piele groasă și fibroasă. Putea fi găurită cu ușurință, dar se vindeca repede, lăsând în urmă cicatrice urâte și groase — cei mai mulți cactuși erau acoperiți cu noduli de țesut cicatriceal. Era nevoie de o lovitură foarte puternică sau de una foarte norocoasă, direct în organele interne, ca să rănești cu adevărat un cactus. Gloanțele și săgețile erau de obicei ineficiente împotriva cactușilor. De aceea cactușii purtau foarcuri.

Inventatorul foarcului fusese un om. Arma fusese folosită în timpul domniei Primarului Collodd — fusese purtată de oamenii care păzeau ferma de cactuși a primarului. Dar, după reforma pornită de Actul Sapiențal, ferma s-a dizolvat și li s-a permis cactușilor un statut apropiat de cetățenie; cactușii din sfatul bătrânilor au înțeles că foarcul era o armă neprețuită pentru controlul propriei lor populații. De atunci, foarcul fusese îmbunătățit de multe ori, de această dată de ingineri cactus.

Foarcul era o arbaletă enormă, prea mare și prea grea pentru a fi mânuită de oameni. Nu trăgea cu săgeți, ci cu chakramuri, discuri plate de metal ascuțite la margini sau stele de metal cu brațe curbate. Gaura din centrul chakrei se potrivea cu un mugure de metal ce ieșea din patul foarcului. Când se apăsa trăgaciul, coarda se întindea violent, împingând mugurele de metal cu viteză violentă, antrenat de mecanisme cu roți dințate complicate. Chakra zbura ca din praștie, rotindu-se ca un ferăstrău circular.

Pentru că frecarea cu aerul era mare, nu avea raza de acțiune a arcului sau a flintei. Însă putea tăia brațul sau capul unui cactus — dar și al unui om — de la treizeci de metri, trecând mai departe și făcând alte pagube.

Gărzile cactus se mândreau cu foarcurile lor și le purtau în spate cu aroganță.

****

Lumina târzie a zilei venea dinspre piscurile îndepărtate. Partea de vest a cupolei Casei de Sticlă lucea ca un rubin.

Cățărându-se pe o scară ruginită care ducea spre vârful cupolei, un om se agăța de metal. Omul urca treaptă cu treaptă, ridicându-se ca o lună pe firmamentul curbat.

Erau trei scări peste cupolă, concepute special pentru echipele de reparații, care nu mai apăruseră niciodată. Curba cupolei părea să spargă suprafața solului ca o spinare aplecată, parcă a unui trup vast aflat sub pământ. Silueta călărea spatele unei balene uriașești. Era înconjurat de

lumina prinsă de cupolă, care se juca sub sticlă și făcea să strălucească întregul edificiu. Se ferea, mergea foarte încet pentru a nu fi văzut. Alesese scara de pe partea de nord-vest a Casei de Sticlă pentru a evita trenurile de pe ramura Câmpului Poftei a Liniei de Sud. Șinele treceau aproape de sticla de pe partea opusă a cupolei și orice privitor ar fi văzut silueta urcând peste suprafața curbă.

Până la urmă, după câteva minute de urcat, intrusul ajunse la o buză de metal care înconjura vârful structurii. Cheia de boltă era un singur glob de sticlă limpede, de trei metri în diametru. Se potrivea perfect în inelul din vârful cupolei, suspendată pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afară, ca un dop uriaș. Bărbatul se opri și privi peste oraș, printre vârfurile stâlpilor de susținere și cablurile groase de suspensie. Vântul șuiera pe lângă ele și omul se ținea îngrozit de mânere. Privi în sus spre cerul ce se întuneca; nu vedea bine stelele din pricina luminii care îl înconjura, reflectată de sticlă.

Își îndreptă atenția către sticlă, îi cercetă minuțios suprafața, geam cu geam.

După câteva minute, se ridică și începu să coboare scara. Pipăia cu vârful piciorului fiecare treaptă care îl apropia de sol.

****

Scara se termina la patru metri de pământ și omul alunecă în jos pe frânghia pe care o lăsase acolo de la urcare. Atinse solul și privi în jur.

— Lem, auzi pe cineva șoptind. Aici.

Tovarășii lui Lemuel Porumbelul se ascundeau într-o clădire părăsită de la capătul unui câmp de dărâmături. Isaac abia se vedea, făcându-i semne din spatele pragului fără ușă.

Lemuel se grăbi peste cărămizile aruncate și peste betonul prăbușit și acoperit cu iarbă. Se întoarse cu spatele la lumina serii și intră în carapacea întunecată.

În umbra din fața lui stăteau Isaac, Derkhan, Yagharek și cei trei aventurieri. În spatele lor era o grămadă de echipament, țevi de aburi și cabluri și sticlă. Lemuel știa că aceste mormane erau de fapt cele cinci maimuțe-roboți.

— Ei bine? întrebă Isaac.

Lemuel dădu din cap încet.

— Mi s-a spus adevărat, șopti el. E o crăpătură mare spre vârful cupolei, în partea de nord-est. De unde mă aflam nu se vedea bine cât de mare este, dar cred că are cel puțin doi metri pătrați. M-am uitat bine și era singura crăpătură destul de mare pentru un om. Ați cercetat baza?

Derkhan încuviință.

— Nimic, spuse ea. Adică o mulțime de crăpături mici, chiar unele locuri unde lipsește câte un geam, mai ales ceva mai sus, dar nu sunt găuri prin care să putem trece. Aceea de sus trebuie să fie.

Isaac și Lemuel dădură din cap.

— Deci așa intră și ies, spuse încet Isaac. Mi se pare că cel mai bun mijloc să le urmărim este să mergem pe calea lor. Oricât aș urî să o sugerez, cred că trebuie să urcăm. Cum e înăuntru?

— Nu se vede bine, spuse Lemuel ridicând din umeri. Sticla e groasă, veche și al naibii de murdară. O curățâ la trei, patru ani o dată. Poți distinge forma clădirilor și a străzilor, dar cam atât. Trebuie să bagi capul înăuntru ca să vezi ce e dincolo.

— Nu ne putem aduna toți acolo, spuse Derkhan. O să fim văzuți. Ar fi trebuit să-i cerem lui Lemuel să pătrundă.

— Oricum, nu m-aș fi dus, spuse Lemuel încordat. Nu-mi place înălțimea și n-am de gând să atârn la zeci de metri deasupra a treizeci de mii de cactuși supărați...

— Și cum o să facem? se enervă Derkhan. Am putea aștepta până la căderea nopții, dar atunci moliile ar fi active. Trebuie să urcăm unul câte unul. Asta dacă nu e primejdios. Trebuie să meargă cineva înainte...

— Mă duc eu, spuse Yagharek.

Se lăsă tăcerea. Isaac și Derkhan se uitară la el.

— Grozav! spuse batjocoritor Lemuel și bătu din palme. Am lămurit-o și pe asta. Deci ai putea să te urci și... să cercetezi terenul, apoi să ne arunci un mesaj...

Isaac și Derkhan nu-l băgară în seamă pe Lemuel. Încă îl mai priveau pe Yagharek.

— Așa e bine, să o iau eu înainte, spuse Yagharek. Sunt obișnuit cu înălțimile. Mă simt în largul meu și sunt un vânător. Pot cerceta de sus peisajul și pot vedea unde stau moliile.

****

Yagharek refăcu drumul pe care mersese Lemuel peste cupola Casei de Sticlă.

Își desfăcu bandajele fetide de la picioare și ghearele i se întinseră cu un reflex încântător. Se urcă pe frânghie, apoi pe scară, mai iute și mai încrezător decât omul de dinainte.

Se oprea din când în când, legănându-se în vântul cald, prinzându-se puternic de metal cu ghearele. Se apleca și privea prin aerul cețos, ridica o mână și pipăia vântul care îi trecea printre degete, care îi împingea trupul ca pe o pânză de corabie.

Yagharek se prefăcea că zboară.

De centură îi atârnau un stilet și biciul pe care îl furase cu o zi în urmă. Biciul era prost făcut, nu de aceeași calitate cu cel pe care îl mânuia în deșert, dar era o armă cu care mâna lui se obișnuise.

Era iute și sigur pe mișcările lui. Aerostatele pluteau departe. Nu-l vedea nimeni.

De pe cupola Casei de Sticlă, orașul părea un cadou oferit lui, așezat la picioare. Oriunde s-ar fi uitat vedea degete și mâini, pumni și spinări arhitecturale. Coastele ca niște tentacule osificate se înălțau; Țepușa se înfigea în inima orașului; vortexul mecanicist al Parlamentului lucea stins; Yagharek le puse pe hartă cu un ochi rece, strategic. Privi spre est, spre șina suspendată ce unea Turnul Mustei cu Țepușa.

Când ajunse la marginea globului de sticlă din vârful cupolei, îi trebui ceva timp să găsească deschiderea. Se mira că ochii lui de pasăre de pradă încă îl mai serveau ca înainte.

Sub el, la vreun metru sub curba blândă a scării, sticla cupolei era pătată cu găinați de pasăre și de gargui. Încercă să privească prin geamuri, dar nu zări nimic în afară de umbrele străzilor și ale clădirilor.

Yagharek coborî de pe scară direct pe sticlă.

Se mișcă plin de grijă, pipăind cu ghearele, bătând ușor în sticlă să-i încerce rezistența. Observă cât de ușor îi venea să se cațăre. În toate acele săptămâni se tot cățărase pe acoperișul atelierului lui Isaac, în turnurile părăsite. Se cățăra ușor și fără teamă. Părea că e mai mult o maimuță decât o pasăre.

Alunecă nervos peste geamurile murdare până ajunse la cablurile ce îl despărțeau de spărtură.

Aplecându-se, simți valul de aer cald din adâncul luminat cu lămpi. Noaptea de afară era caldă, dar temperatura dinăuntru era foarte mare.

Prinse un cârlig cu frânghie de o ieșitură de metal de lângă spărtură și trase tare ca să se asigure că se prinsese bine. Apoi își înfășură de trei ori capătul frânghiei în jurul taliei. Se prinse cu mâna de lângă cârlig, se aplecă peste spărtură și băgă capul înăuntru.

Era ca și cum și-ar fi cufundat fața într-un vas cu ceai. Aerul din interiorul Casei de Sticlă era fierbinte și plin de fum și aburi. Lumina era albă și dură.

Yagharek clipi să-și curețe privirea, apoi se uită spre orașul cactușilor.

****

În mijloc, sub nuca masivă de sticlă din vârful cupolei, casele fuseseră demolate și fusese construit un templu. Era din piatră roșie, un ziggurat abrupt, care ajungea până la o treime din înălțimea Casei de Sticlă. Fiecare

terasă era acoperită cu vegetație de deșert și stepă, cu flori roșii și portocalii pe fundalul pieilor lor verzi.

Un inel de pământ de șapte metri lățime fusese curățat în jurul ei; dincolo de el se continuau străzile din Burduful Râului. Harta arăta ca un puzzle, o adunătură de fundături și bucăți de bulevarde, ici un colț de parc, colo o jumătate de biserică, chiar și un canal pe jumătate umplut cu apă stătută, separat de cele din afara cupolei. Străzile tăiau orășelul în unghiuri ciudate, segmente ale străzilor peste care se așezase cupola. Un mănunchi de alei fusese prins în capcana de sticlă. Conținutul lor se modificase, deși contururile rămăseseră cam aceleași.

Agregatul haotic de cioturi de stradă fusese refăcut de cactuși. Ceea ce, cu ani în urmă, fusese un cartier larg se transformase acum într-o grădină de zarzavat cu rândurile flancate de case, cu poteci pornind din fața fiecărei uși, ce tăiau printre dovleci și ridichi.

Tavanele fuseseră îndepărtate cu multe generații în urmă pentru a transforma casele oamenilor în locuințe pentru cactușii mult mai înalți. Camere fuseseră adăugate pe acoperișuri și în spatele caselor, ca niște mici piramide în trepte, copii umile ale templului din centrul Casei de Sticlă. Alte clădiri, unele cu mai multe etaje, fuseseră adăugate în toate spațiile posibile pentru a face loc tuturor cactușilor.

Poduri de frânghie se legănau între multe dintre etaje, conectând camere și clădiri dintr-o parte în cealaltă a străzilor. În multe curți și pe acoperișul multor clădiri, ziduri joase delimitau grădini de deșert, cu pete minuscule de iarbă aspră, câțiva cactuși și dune de nisip.

Cârduri de păsări captive care nu găsiseră cale de scăpare în afară treceau la joasă înălțime deasupra caselor și strigau de foame. Cuprins de un val de adrenalină, Yagharek recunoscu un strigăt de pasăre din Cymek. Era chemarea unui șoim al dunelor.

Ridicându-se din toate părțile, cupola refracta Noul Crobuzon ca un cer de sticlă murdară, aruncând peste case un amestec de umbre și lumină deflectată. Tot peisajul de sub el colcăia de oameni-cactus. Yagharek cercetă cu atenție, dar nu zări nicio altă rasă.

Podurile simple se clătinau sub pașii cactușilor care treceau în toate direcțiile. În grădinile de nisip, Yagharek văzu cactuși cu greble mari de lemn sculptând cu grijă nisipul în formă de dune bătute de vânt. În acest spațiu îngust nu exista vânt care să modeleze, așa că relieful deșertului trebuia făcut de mână.

Străzile și potecile erau înțesate cu cactuși care cumpărau și vindeau la tarabe, discutând aprins, dar nu destul de tare pentru ca Yagharek să audă ce spuneau. Trăgeau căruțuri de lemn, câte unul sau câte doi dacă greutatea era prea mare. Nu se vedea niciun robot, nici taxiuri, niciun fel

de animale în afară de păsările și iepurii de stâncă pe care Yagharek îi observase pe pervazurile clădirilor.

În orașul de afară, femeile-cactus purtau rochii lungi, fără formă, ca niște cearșafuri. Aici, în Casa de Sticlă, purtau doar legături în jurul șalelor, din pânză albă sau bej, exact ca masculii. Pieptul le era oarecum mai mare decât al bărbaților și aveau sfârcuri mari de un verde-închis. Yagharek observă o femeie ducând la piept un bebeluș care nu se sinchisea de înțepăturile făcute de spinii mamei. Grupuri gălăgioase de copii se jucau pe la colțuri, nebăgați în seamă sau mângâiați absent pe cap de adulții în trecere.

Pe fiecare parte a templului piramidal stăteau bătrâni care citeau, grădinăreau, fumau și vorbeau între ei. Unii purtau eșarfe roșii sau albastre care contrastau puternic cu verdele pielii lor.

Yagharek asuda. Îi înlăcrimau ochii valuri de fum de lemn ridicându-se din sute de coșuri de diferite înălțimi, pierzându-se în aer și construind ciupercuțe vremelnice. Câteva fire de fum își găsiseră calea prin crăpăturile sticlei. Dar aici nu bătea vântul ca să disipeze fumul. Partea interioară a sticlei, observă Yagharek, era mânjită cu o materie unsuroasă.

Mai era o oră până la apusul soarelui. Yagharek privi spre stânga și văzu globul de sticlă din vârful cupolei parcă explodând de lumină. Globul absorbea fiecare firicel de lumină și îl trimitea înăuntru, umplând Casa de Sticlă cu o necruțătoare lumină și căldură. Văzu că acel colierul în care stătea globul era conectat la cabluri de energie care dispăreau înăuntrul cupolei.

Grădina deșertică de la ultimul nivel al turnului central al Casei de Sticlă era acoperită cu o mașinărie complexă. Chiar sub sfera de stică din vârful cupolei se afla un mecanism cu lupe și țevi groase ce șerpuiau în jurul lor. Un cactus cu eșarfă colorată îi freca de zor alama.

Yagharek își aminti de zvonurile pe care le auzise în Shankell despre o mașină heliochimică de o imensă forță taumaturgică. Studie cu atenție mașinăria, al cărui scop nu i se dezvăluia.

Deveni conștient de numărul mare de paznici înarmați. Își îngustă privirea. Îi privea de sus ca un zeu, văzând fiecare suprafață a orășelului oamenilor-cactus în lumina puternică a globului de sticlă. Putea vedea aproape toate grădinile de pe acoperișuri și i se păru că pe cel puțin jumătate din ele stătea un grup de trei-patru cactuși. Expresia lor nu se vedea de la distanța aceea, dar li se distingeau clar foarcurile masive. La centuri le atârnau securi lucind roșiatic în lumina apusului.

Alte patrule stătea lângă piețe, păzind templul sau plimbându-se pe străzi cu pas apăsat, cu foarcurile pregătite.

Yagharek observă cum erau priviți gardienii înarmați, cum erau salutați nervos și cât de des priveau în sus locuitorii.

Nu credea că situația pe care o urmărea era firească.

Ceva îi neliniștea pe cactuși. Îi știa taciturni, dar neliniștea de aici nu era ceea ce văzuse în Shankell. Poate că acești cactuși erau diferiți de semenii lor din sud. Dar își simți pielea încrețindu-se. Aerul era înspăimântat.

Yagharek se concentră și începu să cerceteze atent interiorul suprafeței cupolei. Intră într-un fel de transă a vânătorului.

Porni să cerceteze marginile cupolei. Trecu o dată peste toată suprafața dintr-o privire cuprinzătoare, apoi se îndreptă în spirală spre centru, examinând cercurile de case și străzi.

Prin această metodă exactă, putea cerceta fiecare locșor din Casa de Sticlă. Ochii i se opreau pe imperfecțiunile pietrelor roții, apoi continuau.

Pe când ziua se apropia de sfârșit, nervozitatea cactușilor părea să se intensifice.

Yagharek termină de cercetat. Nu-i sărise nimic în ochi. Se uită la partea interioară a acoperișului de sub el, căutând un loc să se agațe.

Nu avea să fie ușor. La o oarecare distanță de el, o plasă se strângea sub globul de sticlă. Cu puțin efort, se putea cățăra acolo, ca și Lemuel, probabil și Derkhan și unul sau doi aventurieri. Dar nu și-l putea imagina pe Isaac escaladând deasupra pământului la zeci de metri înălțime.

Soarele apunea afară. Chiar și în timpul verii languroase, era scurt timpul.

Simți o bătaie pe umăr. Yagharek ridică privirea, scoțând capul din bolul răsturnat al cupolei în aerul care i se păru brusc răcoros.

În spatele lui stătea pe vine Shadrach. Purta o cască cu oglinzi și avea în mână una pentru Yagharek.

Casca lui Yagharek era o bucată de tablă îndoită. Casca lui Shadrach avea alt aspect: era o plasă complicată de fire și valve de cupru și alamă. În vârf avea un soclu pe care se putea prinde ceva. Doar oglinzile păreau recent adăugate.

— Ai uitat asta, spuse Shadrach cu voce blândă. N-ai făcut niciun semn de douăzeci de minute. Am venit să verific dacă ești în viață.

Yagharek îi arătă plasa dinăuntrul cupolei. Discutară pe un ton șoptit despre problema lui Isaac.

— Trebuie să cobori, spuse Yagharek. Trebuie să treceți prin canale, avându-l drept ghid pe Lemuel. Trebuie să găsiți repede o cale de a intra în cupolă. Trimite-mi niște maimuțe mecanice să mă ajute dacă voi fi atacat. Uită-te înăuntru.

Shadrach se aplecă cu grijă și aruncă o privire dincolo de sticlă. Yagharek arătă în jos, spre o ruină de la marginea canalului cu apă stătută. Canalul și o bucată de teren cu dărâmături erau închise cu un gard de

sârmă ghimpată. Terenul se afla chiar la marginea cupolei, care se profila deasupra ca un nor uriaș.

— Trebuie să găsiți o cale să ajungeți acolo.

Shadrach începu să se vaite că era imposibil, dar Yagharek îi tăie vorba.

— E dificil. Va fi dificil. Dar nu se poate coborî de aici, sau cel puțin Isaac n-o să fie în stare s-o facă. Avem nevoie de el înăuntru. Trebuie să-l introduceți. Cât mai repede. Am să cobor la voi, am să vă găsesc, apoi o să găsim moliile. Așteptați-mă.

In timp ce vorbea, Yagharek își prinse casca pe cap și investigă câmpul vizual pe care i-l oferea în spate.

Prinse ochii lui Shadrach într-o oglindă.

— Trebuie să plecați. Fiți iuți. Fiți răbdători. Am să vin la voi înainte să se termine noaptea. Moliile trebuie să iasă pe aici, așa că am să le aștept și am să le pândesc.

Yagharek avea dreptate. Era de neimaginat ca Isaac să poată coborî agățat de țevile din interiorul cupolei.

Shadrach încuviință scurt, luându-și rămas bun de la garuda, apoi se întoarse și coborî pe scara de metal cu viteză de expert.

Yagharek se întoarse la rându-i și privi ultimele rămășițe ale soarelui. Trase puternic aer în piept și se uită dintr-o parte în alta, verificând oglinzile. Se calmă complet. Respiră în ritmul lent *yajhu-saak*, reveria vânătorului, transa garuda. Se concentră.

După câteva minute se auziră scrâșnetele sticlei pe metal când trei maimuțe-robot se apropiară de el din direcții diferite. Se adunară și așteptară, lentilele lor lucind roșu în lumina apusului, șuierând din pistoane.

Yagharek se întoarse și privi prin oglinzi. Apoi, apucându-se strâns de frânghie, coborî prin spărtura din sticlă. Le făcu semn roboților să-l urmeze. Căldura din seră îl învălui în timp ce cobora deasupra târgului din capcana de sticlă, spre casele cufundate în lumina roșie, spre vizuina moliilor-nestinse.

Capitolul Patruzeci și trei

În afara cupolei se întuneca. Razele strălucitoare ale sferei de sticlă din vârf se stingeau. Casa de Sticlă deveni brusc mai slab luminată și mai răcoroasă. Dar cea mai mare parte a căldurii rămase prizonieră. Cupola era mult mai caldă decât orașul de afară. Luminile de la torțe și clădiri se reflectau în peretele de sticlă. Pentru călătorii care priveau în urmă spre oraș de pe Dealul Stindardului, pentru locuitorii din cocioabele de pe Câmpul Bărcii, pentru ofițerul care privea de pe șina suspendată și pentru conductorul trenului de pe Linia de Sud care privea printre coșuri de fum, peste acoperișurile afumate ale orașului, Casa de Sticlă părea o bulă de lumină.

Pe măsură ce se instala noaptea, Casa de Sticlă începea să lumineze.

Apucându-se de barele de metal din interiorul cupolei, Yagharek își îndoi brațele, ca o căpușă minusculă ce trecea neobservată. Se prinsese de un nod de țevi cam la o treime din înălțimea cupolei. Încă era destul de sus ca să vadă deasupra acoperișurilor.

Mintea lui era concentrată asupra procedurii *yajhu-saak*. Respira lent și regulat. Continuă căutarea, trecând cu ochii peste tot ca să sesizeze orice mișcare ciudată. Își întorcea des privirea spre canalul cu apă murdară unde îi spusese lui Shadrach să-i adune pe ceilalți.

Nu era niciun semn că ar fi ajuns grupul.

Pe când noapea se adâncea, străzile se goleau cu o viteză extraordinară. Cactușii se înapoiau în grupuri mari acasă. Dintr-un oraș aglomerat, Casa de Sticlă deveni un oraș fantomatic în doar jumătate de oră. Singurele siluete de pe stradă erau acum gărzile care patrulau nervos. Luminile de la fereastră se stingeau și perdelele se trăgeau. Pe stradă nu erau lămpi cu gaz. Yagharek îi urmări pe cei care aprindeau torțele cu ulei de pe stâlpi, la trei metri înălțime, cu flăcările de pe niște pari lungi.

Fiecare era însoțit de o patrulă cu mișcări agresive.

Pe terasa de sus a templului central, un grup de cactuși bătrâni se mișcau în jurul mecanismului central, trăgând de manete și răsucind cadrane. Lentila enormă din vârful mașinăriei se clătină pe o balama greoaie. Yagharek se uită bine, dar nu reținu ce făceau ei sau la ce folosea mașinăria. Privi fără să înțeleagă cum roteau obiectul pe axa verticală și pe cea orizontală, ocupându-se cu obscure calibrații.

Deasupra capului lui Yagharek, două maimuțe-robot stăteau agățate de metal. Cea de-a treia era ceva mai jos, pe o țeavă paralelă cu a lui. Roboții erau nemișcați, așteptându-l pe el să miște primul.

Yagharek se opri și așteptă.

****

La două ore după apus, sticla cupolei părea neagră. Stelele erau invizibile.

Străzile Casei de Sticlă luceau sub flăcările sepia ale lămpilor. Patrulele deveniseră doar niște umbre pe străzile întunecoase.

Nu se auzeau decât sfârâitul flăcărilor și plângerile șoptite ale arhitecturii.

Nu se vedea încă niciun semn de la Lemuel, Isaac și ceilalți. O mică parte din mintea lui Yagharek era nefericită din această pricină, dar restul gândea că măcar el era înăuntru, concentrându-se pe tehnica de relaxare a transei de vânătoare.

Așteptă.

Cândva între orele zece și unsprezece, Yagharek auzi un zgomot.

Atenția lui, care fusese împrăștiată până atunci, lărgindu-i câmpul conștiinței, se focaliză imediat. Se opri din respirație.

Din nou. O vălurire măruntă, o seacă plesnitură ca o unduire în vânt a unei pânze.

Se răsuci să privească în direcția zgomotului, spre grămada de străzi, în întunericul înspăimântător.

Nu se auzi nicio reacție dinspre turnul din centrul cupolei. Yagharek intră la bănuieli. Poate că plecaseră toți, poate că domul era gol, în afară de el și maimuțele lui.

Acel sunet nu se mai repetă, dar o umbră neagră îi trecu peste ochi. Ceva imens se ridicase din smârc.

Îngrozit la un nivel semiconștient aflat mult sub scutul de calm, Yagharek înțepeni și se prinse de metal cu ghearele, se lipi dureros de sticla cupolei. Își îndreptă privirea spre oglinzile din dreptul ochilor.

O creatură se ridica spre acoperișul Casei de Sticlă.

Silueta se afla în locul diametral opus celui unde stătea el. Ieșise dintre clădiri și se apropiase de sticlă, apoi se agățase de o nervură de metal, târându-se spre aerul răcoros de afară.

Chiar supus transei *yajhu-saak*, Yagharek își simți inima accelerând. Privi ascensiunea creaturii în oglinzi, fascinat într-un mod nefiresc. O privea ca pe un înger căzut, cu aripile strângându-se și desfăcându-se ca și cum ar fi vrut să le usuce în aerul cald.

Se târî cu o lentoare de melc spre noaptea răcoroasă.

Yagharek nu-i descoperise cuibul, iar asta era esențial. Ochii lui treceau des de la creatură la întunericul de unde apăruse.

Tot privind, reuși să-și îndeplinească scopul.

Privea spre o încâlceală de case din marginea de sud-vest a Casei de Sticlă. Clădirile, modificate după sute de ani de locuire de către cactuși,

fuseseră odată niște locuințe cochete. Nimic nu le deosebea acum de cele dimprejur. Erau puțin mai înalte decât vecinele lor, iar partea de sus le fusese secționată de cupola de sticlă. În loc să le demoleze, preferaseră să le taie etajele în așa fel încât să nu împiedice drumul cupolei, lăsând restul intact. Cu cât se îndepărtau de centru, cu atât cupola se întindea mai aproape de acoperișuri.

La origine, fusese o clădire aflată la o intersecție care acum era tăiată de cupolă. Centrul terasei era neatins, doar acoperișul fusese îndepărtat.

De la cea mai de sus fereastră a acestei clădiri vechi ieșeau moliile.

Din nou inima lui Yagharek tresări și depuse eforturi pentru a o liniști. Simțea toate acele emoții prin voalul cețos al transei de vânătoare. Acum era vag conștient de emoție și de teamă.

Știa unde cuibăresc moliile-nestinse.

****

Acum, că descoperise ceea ce căutase, Yagharek dorea să coboare cât mai repede în cupolă, să iasă de pe teritoriul moliilor și să atingă pământul cu umbre protectoare. Dar dacă s-ar fi mișcat prea repede ar fi atras atenția moliilor. Trebuia să aștepte, tăcut și imobil, în vreme ce creaturile monstruoase aveau să se târască afară.

A doua molie ieși fără niciun zgomot, pluti preț de o secundă, apoi se agăță de nervurile de metal ale Casei de Sticlă. Luă drumul tovarășului său.

Yagharek așteptă fără să miște.

Trecură câteva minute înainte să apară a treia molie.

Semenii săi ajunseseră în partea de sus a cupolei după un urcuș lung. Nou-venitul era prea nerăbdător. Rămase cățărat pe aceeași fereastră de unde ieșiseră celelalte două molii, balansându-se pe marginea pervazului. Apoi, cu un pocnet, fâlfâi drept în sus, spre cer.

Yagharek știa sigur de unde se auzise următorul sunet, dar credea că cele două molii ce se cățărau șuieraseră spre semenul lor zburător, ca o dezaprobare sau o atenționare.

Drept răspuns, se auzi un zumzet. În tăcerea Casei de Sticlă, clinchetul mecanismelor de pe terasa templului se auzea cu ușurință.

Yagharek stătea complet nemișcat.

O lumină izbucni din vârful piramidei, o rază arzătoare albă, atât de ascuțită și de clar definită, încât părea solidă. Străbătea lentila mașinăriei ciudate.

Yagharek privea totul prin oglinzile căștii sale. Zări lângă uriașul reflector, luminată de irizațiile mașinăriei, o echipă de cactuși care se ocupa

frenetic de manevrarea valvelor și manetelor; unul dintre cactuși manevra reflectorul cu ajutorul a două manete uriașe din spatele aparatului.

Lumina lovi sălbatic o zonă a cupolei, apoi se mută spre alta, mișcându-se parcă la întâmplare, apoi ațintindu-se asupra moliei nerăbdătoare.

Aceasta își întoarse antenele spre lumină și șuieră.

Yagharek auzi strigătele cactușilor de pe terasa templului într-o limbă pe care o cunoștea pe jumătate. Era un hibrid lingvistic, unele cuvinte le auzise în Shankell, altele aici, în Noul Crobuzon.

Nu recunoscu influența limbii ragamoll și nici a altora. Pe când era gladiator în orașul deșertului, învățase ceva din limba cărturarilor-cactuși. Formularea pe care o auzea acum era bizară, veche de secole și coruptă cu dialecte străine, dar încă ușor de înțeles.

— ...acolo! auzi el dinspre far, iar când o molie se desprinse de pe sticla luminată, auzi foarte clar: Vine!

Molia se lăsase să cadă în afara luminii enormei torțe. Raza ei oscila acum nebunește în vreme ce cactusul se lupta să o îndrepte în direcția cea bună. Lumina trecu disperată peste străzi, peste acoperișuri.

Celelalte două molii rămaseră nevăzute, lipindu-se de sticlă.

Jos se duceau discuții țipate.

— ...gata... cerul..., înțelese Yagharek, pe lângă un cuvânt compus din „soare“ și „suliță“.

Cineva țipă o avertizare și spuse ceva despre sulița solară: *prea departe*, strigau ei, *prea departe.*

Cactusul din spatele farului strigă un ordin și echipa se mișcă organizat. Conducătorul ceru „limite“, sau cel puțin asta înțelese Yagharek.

Raza de lumină își găsi din nou ținta. Pentru o clipă, silueta moliei aruncă o umbră fantomatică pe interiorul cupolei.

— Gata? strigă conducătorul, și se auzi un cor de confirmări.

El continua să rotească lupa, încercând disperat să prindă molia zburătoare în raza ei puternică. Arcui peste acoperișuri și coborî în spirale acrobatice.

Apoi, preț de o clipă, creatura fu prinsă pe cer, lumina o prinse în plină splendoare și timpul păru să se oprească la vederea acelei frumuseți fantomatice.

Cactusul care țintea trase o manetă ascunsă și un glob incandescent țâșni din lentilă și porni pe firul razei. Ochii lui Yagharek se lărgiră. Cheagul de lumină și căldură concentrată pulsă și se stinse la câțiva metri de sticla cupolei.

Flash-ul de lumină păru să încremenească totul în cupolă.

Yagharek clipi pentru a-și limpezi vederea de arsurile cauzate pe retină de proiectilul sălbatic.

Cactușii de jos începură să vorbească din nou.

— ...am prins-o? întrebă unul, și i se răspunse confuz.

Cercetară, odată cu Yagharek, care stătea nevăzut deasupra lor, aerul unde se aflase molia. Cercetară și pământul, luminând cu raza farului.

Pe străzile din jur, Yagharek văzu soldații înarmați stând nemișcați, privind raza care trecea implacabilă peste ei.

— Nimic, strigă unul de sus, iar raportul lui trecu din gură în gură în toate sectoarele, strigat în noaptea claustrofobică.

Dincolo de perdelele groase și obloanele de lemn ale ferestrelor Casei de Sticlă, se aprindeau lămpi care aruncau raze timide. Dar, chiar treziți de această criză, cactușii nu riscau să se uite afară și să fie văzuți. Soldații erau lăsați singuri.

Apoi, cu un fâlfâit de aripi la fel de lasciv ca un oftat sexual, cactușii de pe terasa templului aflară că nu loviseră molia: aceasta ieșise printr-o manevră în zigzag din direcția suliței solare, apoi zburase la mică înălțime și se arătase brusc cu aripile desfăcute pe terasă.

Un scurt moment, cactușii țipară. Conducătorul încercă să redirecționeze raza proiectorului spre molie ca să o ardă. Dar zări aripile desfăcute și toate țipetele încetară, toate planurile se evaporară.

Yagharek privea prin oglinzi, fără să vrea să vadă.

Cele două molii agățate de cupolă se desprinseră brusc. Intrară în picaj, apoi făcură o curbă de-a lungul treptelor piramidei roșii, ridicându-se ca niște diavoli din măruntaiele pământului în dreptul grupului de cactuși.

Una întinse un membru și prinse piciorul gros al unui cactus. Alte brațe săpară în carnea cactusului fără să fie oprite. Fiecare molie își alese victima, fiecare puse stăpânire pe un cactus în transă.

La nivelul solului, luminile se mișcau ametite. Patrulele înarmate alergau în cercuri, strigând una la alta, țintind cu armele spre cer, apoi coborându-le din nou, cu înjurături. Nu puteau vedea mai nimic. Nu știau decât că acele creaturi fuseseră văzute dând târcoale terasei templului și că cei de sus încetaseră să mai folosească sulița solară.

Un grup de războinici curajoși se repezi la intrarea în templu, apoi pe scări spre cei de sus. Erau prea înceți. Erau neajutorați. Moliile se îndepărtară de clădire, alunecând pe cer cu aripile întinse, reușind să zboare în timp ce aripile își prezentau complet panorama hipnotică. Moliile se înălțară cu cactușii în gheare.

Câteva secunde înainte ca războinicii să ajungă pe terasă, moliile dispăruseră. Una câte una, ascultând parcă de un ordin mut, moliile se aruncară prin spărtura din cupolă. Traversarea se făcu ca prin minune, pentru că spărtura nu era destul de mare pentru a lăsa să treacă moliile cu aripile întinse.

Își luară și prada cufundată în comă, trăgând după ele greutatea trupurilor cu o grație repulsivă.

Cactușii care rămăseseră pe terasă se treziră din transă și exclamară uimiți pe măsură ce le reveneau mințile. Strigătele lor deveniră îngrozite

când observară că tovarășii lor fuseseră răpiți. Se văitară furioși și ridicară lumina proiectorului spre cerul gol. Războinicii tineri apărură cu foarcurile și săbiile pregătite. Priviră în jur nedumeriți și își lăsară armele în jos.

Abia atunci, în sfârșit, când cactușii țipau furioși jurăminte sângeroase, când cerul se umpluse de sunete confuze, când moliile se îndepărtaseră spre metropola întunecată, numai atunci Yagharek ieși din transă și continuă să coboare pe nervura de oțel din interiorul cupolei Casei de Sticlă. Roboții-maimuță îl văzură mișcându-se și îl urmară spre sol.

****

Yagharek se deplasă în lateral de-a lungul grinzilor ca să ajungă în spatele caselor, pe terenul demolat de lângă canalul cu apă fetidă.

Se lăsă să cadă ultimul metru și ateriză fără zgomot, rostogolindu-se peste cărămizile sparte. Se ghemui și ascultă.

Se auziră scrâșnete slabe când maimuțele mecanice aterizară lângă el în așteptarea ordinelor sau sugestiilor.

Yagharek privi în apa murdară de lângă el. Cărămizile erau alunecoase de mucusul depus de-a lungul anilor. La un capăt, aflat la vreo zece metri de marginea cupolei, se termina brusc cu un zid de cărămidă. Acolo fusese locul unde se unea cândva cu un canal mai mare din sistemul principal al orașului. Acolo unde se întâlnea cu cupola, canalul fusese blocat cu resturi de beton și fier. Impuritățile arătau că mai exista o legătură slabă cu canalul de afară.

Yagharek adulmecă. Se târî puțin mai departe, spre resturile joase ale unui zid dărâmat. Pe străzile Casei de Sticlă strigătele nu încetaseră. Atmosfera era plină de cereri idioate de acțiune.

Era gata să se potolească, să-i aștepte pe Shadrach și pe ceilalți, când observă mormane de cărămizi sparte ridicându-se în jurul lui. Acestea se desfăcură cu un zomot de avalanșă în miniatură. Isaac, Shadrach, Pengefinchess, Derkhan și Lemuel se ridicară din praf. Yagharek remarcă și prezența celorlalți doi roboți în grămada de cabluri și sticlă.

Nimeni nu spuse nimic. Apoi Isaac se împletici, lăsând o urmă de praf. Mâzga din canal îi murdărise hainele și acum praful dărâmăturilor se lipea de ele. Casca lui — ca a lui Shadrach, complexă și cu aspect mecanic — i se bălăngănea absurd pe cap.

— Yag, spuse el gâfâind. Ce bine să te văd, bătrâne. Mă bucur că ești bine.

Luă mâinile lui Yagharek, și garuda, luat prin surprindere, nu se trase înapoi.

Yagharek se văzu scos dintr-o reverie în care nu știuse că se afla, privi de jur-împrejur și îi văzu limpede pentru prima oară pe Isaac și pe ceilalți. Oftă ușurat. Erau cu toții murdari, zgâriați și învinețiți, dar niciunul nu părea rănit serios.

— Ai văzut? spuse Derkhan. Abia am ieșit, ne-a luat o veșnicie să ne facem drum prin blestematele alea de canale, tot auzeam chestii... Am găsit o cale printr-un tunel săpat de mâna omului și am ieșit pe stradă nu departe de aici. Era un haos total! Patrulele fugeau către templu și am văzut niște... arme ușoare. A fost lesne să ajungem până aici. Nimeni nu ne-a băgat în seamă. N-am văzut ce s-a întâmplat, încheie ea.

Yagharek răsuflă adânc.

— Moliile sunt aici, spuse el. Le-am văzut cuibul. Vă pot conduce acolo.

Grupul părea curentat.

— Cactușii ăștia blestemați nu știu că moliile sunt aici? făcu Isaac.

Yagharek clătină din cap, primul gest uman pe care îl învățase.

— Cactușii nu știu că moliile dorm în casele lor, spuse Yagharek. I-am auzit, ei cred că moliile vin aici să-i atace. Cred că sunt intruși din afară.

Yagharek se opri, gândindu-se la scena de panică de pe terasa templului, la tehnicienii și la războinicii idioți care atacau, norocoși că nu au dat de molii ca să moară stupid.

— Nu știu cum să lupte cu moliile, spuse el în șoaptă.

Ondina lui Pengefinchess îi trecu pe sub cămașă, umezindu-i pielea și curățându-i haina de praf.

— Ar trebui să mergem la cuib, spuse Yagharek. Vă conduc eu.

Aventurierii încuviințară și începură să-și verifice din reflex inventarul de arme și echipament. Isaac și Derkhan păreau nervoși, dar se abțineau. Lemuel se uita aiurea, cu o căutătură sardonică, și se apucase să-și curețe unghiile cu briceagul.

— Trebuie să știți ceva, spuse Yagharek, adresându-li-se tuturor, pe un ton poruncitor.

Tansell și Shadrach își ridicară încet privirile din rucsac. Pengefinchess puse jos arcul pe care îl încerca. Isaac îl privi pe Yagharek cu resemnare.

— Trei molii au ieșit prin acoperiș, cu câte un cactus în gheare. Dar erau patru. Vermishank ne-a spus. Poate că se înșela, poate ne mințea. Poate că unul a murit. Sau poate că unul a rămas la cuib. Poate că ne așteaptă.

Capitolul Patruzeci și patru

Patrulele se adunau la baza Casei de Sticlă, discutând aprig cu restul tehnicienilor.

Shadrach se piti în fundul unei alei și scoase o lunetă miniaturală dintr-un buzunar ascuns. O desfăcu și privi prin ea soldații adunați.

— Par să nu știe ce au de făcut, se amuză el.

Restul grupului stătea pitit în spatele lui, cu spinările lipite de peretele umed. Se ascunseseră cât mai bine în umbrele mișcătoare ale lămpilor cu ulei de deasupra.

— De-aia e tot balamucul ăsta. Moliile îi răpesc. Oricum, asta ne ajută.

Nu le fu greu să se strecoare pe străzile Casei de Sticlă. O urmară pe Pengefinchess, care pășea ciudat, cumva între saltul de broască și furișatul unui hoț. Ținea arcul într-o mână, iar în cealaltă o săgeată cu vârf mare, făcut special pentru cactuși, dar nu avea nevoie să o folosească. Yagharek mergea la un pas în urma ei, șoptindu-i instrucțiuni asupra direcției. Din când în când se oprea și îi făcea semne să se lipească de ziduri sau să se ascundă după o căruță, fiind atent să nu fie observați de după vreo perdea de vreun curios.

Cele cinci maimuțe-robot se târau în urma grupului fără zgomot. Isaac nu se îndoia că pentru cactușii tulburați de coșmaruri sunetele acelea metalice nu aveau să însemne nimic.

Isaac nu agrea deloc plimbarea lor prin cupolă. Cu toată înfrumusețarea arhitecturii cu piatră roșie, străzile păreau normale. Puteau face parte de oriunde din oraș. Cu toate acestea, întinsă peste toate, bântuind orizontul din toate părțile, înconjurându-i ca un cer claustrofobic, cupola imensă limita totul. Sclipiri de lumină veneau de afară, strâmbate de sticla groasă, incerte și vag amenințătoare. Arcurile de oțel negru care țineau sticla acopereau orașul ca o plasă, ca o pânză de păianjen.

Isaac se simți dintr-o dată cuprins de un tremur de emoție.

Avu un sentiment brusc de siguranță.

Țesătorul era prin preajmă.

Se opri din fugă și privi în sus. Văzuse lumea ca pe o pânză de păianjen, preț de o secundă, zărise pânza însăși și simțise apropierea marelui păianjen.

— Isaac! șopti Derkhan, trecând pe lângă el și trăgându-l după ea.

El rămăsese nemișcat pe stradă, privind spre cer, încercând disperat să-și găsească din nou calea spre lumea asta. Încercă să-i șoptească, să-i

spună ce văzuse, dar nu se putea face înțeles. Ea îl trăgea după ea pe străzile întunecate.

După un drum întortocheat, ferindu-se din calea patrulelor și aruncând priviri spre cerul de sticlă, se opriră dinaintea unui grup de clădiri la intersecția a două străzi goale. Yagharek așteptă până ce toată lumea se apropiase pentru a-l putea asculta.

— De la fereastra de acolo, spuse el.

Cupola cobora inexorabil asupra terasei, distrugând acoperișurile și reducând treptat înălțimea clădirilor. Dar Yagharek arăta spre zidul din față, cel neatins de cupolă.

Cele trei etaje de sub pod erau locuite. De dincolo de perdele se zărea o geană de lumină.

Yagharek se piti la adăpostul unei alei întunecate și îi trase pe ceilalți după el. Departe spre nord, încă se mai auzeau strigătele consternate ale patrulelor confuze, disperate să hotărască ce-i de făcut.

— Chiar dacă n-ar fi greu să-i atragem de partea noastră pe cactuși, șopti Isaac, am fi terminați dacă i-am lăsa să ne ajute. Ăștia sunt agitați rău. Dacă simt ceva, intră în criză, și dacă ne văd, ne taie cu foarcul înainte să zici pâs.

— Trebuie să trecem de camerele locuite de cactuși, spuse Yagharek. Trebuie să ajungem în vârful clădirii. Trebuie să ajungem la cuibul moliilor.

— Tansel, Penge, spuse Shadrach hotărât, voi urmăriți ușa. Profesore? Mai bine ai veni cu mine. Iar roboții... crezi că o să ne fie de folos?

— Eu zic că sunt esențiali, spuse Isaac. Dar ascultă... Cred că.... cred că este un Țesător pe aici.

Cu toții se holbară la el.

Derkhan și Lemuel priveau cu neîncredere. Aventurierii erau impasibili.

— De ce crezi asta, profesore? întrebă Pengefinchess.

— Îl... simt. Am mai avut de-a face cu el în trecut. Spunea atunci că s-ar putea să ne mai întâlnim...

Pengefinchess se uită spre Tansell și Shadrach. Derkhan vorbi iute.

— E adevărat, spuse ea. Întrebați-l pe Porumbel. Și el l-a văzut.

Lemuel încuviință fără chef.

— Dar nu putem face mare lucru, spuse el. Nu-l putem controla, iar dacă vine pentru noi sau pentru molii, suntem la mila lui. S-ar putea să nu intervină. Ai spus-o chiar tu, 'Zaac: face ce are chef.

— Deci, spuse Shadrach încet, ne vedem de planul nostru. E vreo nelămurire? Bine. Tu, garuda. Tu le-ai văzut. Tu ar trebui să vii cu noi. Deci eu, profesorul, păsăroiul și roboții. Restul rămâneți aici și faceți ceea ce vă spun Tansell și Penge. Ați înțeles?

Lemuel dădu din cap, fără să-i pese. Derkhan își înfrână resentimentele. Tonul poruncitor al lui Shadrach era impresionant. Poate că nu-l plăcea, poate că îl considera un nemernic, dar își cunoștea meseria. Era un ucigaș, era ceea ce le trebuia acum. Derkhan încuviință.

— La primul semn de necaz, o ștergeți. Înapoi în canale. Dispăreți. Ne regrupăm la groapa de gunoi mâine, dacă trebuie. Ați înțeles?

De această dată vorbise cu Pengefinchess și Tansell. Ei dădură din cap iute. Vodyanoiul îi șopti ceva ondinei sale și se căută în tolbă. Unele săgeți erau complicate, cu lame retractile care se desfăceau la contact, producând pagube la fel de mari ca un foarc.

Tansell își verifica armele. Shadrach ezită un moment, apoi coborî flinta de la umăr și i-o înmână lui Tansell, care o acceptă cu un gest de mulțumire.

— O să fiu prea aproape de inamic, spuse Shadrach. N-o să am nevoie de ea.

Își scoase pistolul sculptat. Chipul demonic de la capătul țevii părea să se miște în umbrele care jucau. Shadrach păru că șoptește ceva spre pistol. Isaac bănuia că arma fusese îmbunătățită taumaturgic.

Shadrach, Isaac și Yagharek se îndepărtau încet de grup.

— Roboți! șuieră Isaac. Veniți cu noi.

Se auziră un șuierat de pistoane și un duduit de metal, iar cele cinci trupuri simiene compacte porniră cu ei.

Isaac și Shadrach priviră spre Yagharek, apoi își verificară oglinzile.

Tansell stătea în fața grupului și nota ceva într-un carnețel. Privi în sus, își țuguie buzele, privi spre Shadrach, cu capul într-o parte. Ridică privirea spre torțele de pe stâlpi, studie unghiul acoperișurilor de deasupra. Mâzgăli niște formule obscure.

— Am să încerc să fac o vrajă de acoperire, spuse el. Sunteți prea vizibili. N-are rost s-o căutăm cu lumânarea. Păcat că nu pot face asta și roboților, spuse Tansell și făcu semn maimuțelor să se dea din cale. Penge, mă ajuți? Canalizează un pic de forță spre mine, vrei? Chestia asta mă usucă de puteri.

Vodyanoiul se apropie puțin și puse mâna stângă în mâna dreaptă a lui Tansell. Amândoi se concentrară cu ochii închiși. Nu se petrecu nimic preț de un minut; apoi ochii lor se deschiseră în același moment.

— Stinge lumina aia blestemată, șuieră Tansell. Shadrach și ceilalți priviră în jur, nesiguri la ce se referea, când observară lampa de pe stâlpul de deasupra lor.

Imediat, Shadrach făcu un semn spre Yagharek. Se repezi spre stâlp și își împleti degetele, făcând o scară. Se încordă pe picioare.

— Folosește mantia, spuse el. Urcă și stinge flacăra.

Isaac era probabil singura persoană care sesiză ezitarea microscopică a lui Yagharek. Își dădu seama ce curaj avea Yagharek să-și dezvăluie

infirmitatea. Yagharek desfăcu clema de la gât și rămase dinaintea lor, cu capul descoperit, cu spatele gol, cu cicatricile și cioturile acoperite doar de o cămașă subțire.

Yagharek păși cu grijă în mâinile lui Shadrack cu un picior cu gheare. Se ridică. Shadrach săltă fără probleme ușorul trup al garudei. Yagharek azvârli mantia grea peste torță, stingând-o cu o izbucnire bruscă de fum negru. Umbrele se prăbușiră peste ei ca niște păsări de pradă.

Coborî și împreună cu Shadrach se deplasară iute spre stânga, către cealaltă flacără care lumina fundătura unde se ascunseseră. Repetară operația și zidurile de cărămidă se cufundară în beznă.

Când coborî, Yagharek își desfăcu mantia stricată, arsă și găurită și murdară cu catran. Se opri o clipă și o aruncă. Părea așa de subțirel în cămașa lui murdară. Armele îi atârnau acum la vedere.

— Mergeți în umbra cea mai adâncă, șopti Tansell.

Gura lui Pengefinchess copie mișcările gurii lui, fără să scoată niciun sunet.

Shadrach se retrase, găsi un mic alcov în zidul de cărămidă, trăgându-i și pe Yagharek și pe Isaac cu el, lipindu-i de zidul vechi.

Rămaseră nemișcați.

Tansell ridică țeapăn brațul stâng și aruncă spre ei capătul unei bobine de fir de cupru. Shadrach o prinse cu ușurință. Își înfășură firul în jurul gâtului, apoi îl dădu și după cel al tovarășilor lui. Apoi se retrase în umbră. La celălalt capăt Isaac văzu firul atașat de o mașinărie portabilă, un motor cu mecanism de ceas, pe care Tansell îl pornise, lăsându-l să se desfășoare.

— Gata, spuse Shadrach.

Tansell începu să mormăie și să șoptească, scoțând sunete ciudate. Era aproape invizibil. Isaac nu mai putea vedea decât o siluetă obscură ce tremura din pricina efortului. Murmurul se înteți.

Un șoc trecu prin el. Isaac tresări puțin și îl simți pe Shadrach făcând la fel. Pielea lui Isaac se încreți și simți un curent care îi înțepa porii, acolo unde firul îi atingea pielea.

Senzația continuă un minut, apoi se disipă.

— Bine, croncăni Tansell. Să vedem dacă merge.

Shadrach ieși în stradă.

Umbra îl urmă.

În jurul bărbatului era o aură neclară de întuneric, aceeași care îl acoperise când stătea în umbra adâncă. Isaac îi privi ochii întunecați. Shadrach înaintă încet, intrând în lumina torțelor de dincolo de intersecție.

Umbra de pe chip și de pe trup nu i se modifică, rămase lipită de el ca și cum ar fi fost încă ascuns în întunericul de lângă ziduri. Umbrele se

întindeau la un deget depărtare de piele, decolorând aerul din jurul lui ca o aură.

Mai era ceva, un soi de nemișcare ce îl însoțea pe Shadrach. Înainta, dar parcă ar fi stat pe loc. Ochiul se păcălea. Ai fi putut să-l urmărești și să-l vezi înaintând, dar ar fi fost mult mai ușor să nu îl observi.

Shadrach făcu semn spre Isaac și Yagharek să îl urmeze.

Sunt și eu așa? gândi Isaac și ieși din beznă. *Și eu alunec din privire? Sunt și eu pe jumătate invizibil, cuprins de umbră?*

Se uită spre Derkhan și o văzu privindu-l cu gura deschisă. La stânga lui, Yagharek nu era decât o siluetă neclară.

— La primul semn de răsărit, plecați, șopti Shadrach spre tovarășii lui. Tansell și Pengefinchess încuviințară. Se despărțiră și clătinară din cap epuizați. Tansell ridică mâna într-o urare de noroc.

Shadrach făcu semn lui Isaac și Yagharek și ieșiră din aleea întunecată în lumina torțelor din fața caselor. După ei veniră maimuțele, încet, cât de silențios se putea. Rămaseră lângă cei doi oameni și garuda, iar lumina roșie luci violent peste metalul lor. Aceeași lumină alunecă peste cei trei intruși acoperiți de vrajă ca un ulei fin peste o lamă. Nu reuși să se agațe de ei. Cele trei siluete neclare luară cei cinci roboți și traversară strada goală spre casă.

****

Cactușii nu-și încuiau ușile. Era destul de ușor să intre în casă. Shadrach începu să se strecoare pe scară.

Isaac, urmându-l, simți mirosul exotic al sevei de cactus și cel ciudat al mâncării lor. Vase cu nisip erau așezate în holul de la intrare, cu o mulțime de plante de deșert, cele mai multe bolnave din pricina umbrei din interior.

Shadrach se întoarse și îi privi pe Isaac și Yagharek.

Foarte încet, puse degetul la buze. Apoi continuă să urce.

Când se apropiară de primul etaj, auziră vocile adânci ale unor cactuși. Yagharek traduse șoptit ceea ce înțelegea, ceva despre teamă și despre nevoia de a asculta de cei din sfatul bătrânilor. Coridorul era gol și fără podoabe. Shadrach se opri și Isaac privi peste umărul lui, observând că ușa spre cameră era deschisă larg.

Camera era largă, cu tavan înalt, datorită demolării planșeului. O lumină de gaz pâlpâia slab. La ceva distanță de ușă, Isaac observă câțiva cactuși adormiți, cu picioarele încordate, imobili și lipsiți de expresie. Două siluete stăteau aplecate și vorbeau în șoaptă.

Foarte încet, Shadrach trecu pe lângă ușă cu gesturi de animal de pradă, luând lângă el una dintre maimuțe. Când ajunse în capătul celălalt, făcu semn lui Isaac, care înțelese și trase lângă el o altă maimuță.

Aceasta trecu cu un clănțănit ușor, dar nu fu observată de cactuși. Shadrach se postă în cadrul ușii și lăsă robotul să treacă prin spatele lui, apoi se îndepărtă.

Apoi fu rândul lui Isaac.

Făcu semn altor doi roboți să se ascundă lângă el, apoi începu să se târască pe podea.

Era cuprins de un sentiment de spaimă când ieși din umbra zidului și trecu prin dreptul perechii de cactuși care vorbeau liniștiți, gata să adoarmă și ei. Cele câteva secunde în care trebui să treacă prin lumină i se păreau interminabile.

Avu timp să studieze cei doi cactuși dinăuntru. Ei trecură cu privirea peste umbra lui, iar el își ținu răsuflarea, dar umbra lui taumaturgică era întărită de întunericul din casă și trecu neobservat.

Apoi Yagharek, încercând să acopere cu silueta lui subțire ultimul robot, trecu și el prin lumină.

Se regrupară dinaintea următoarelor trepte.

— Partea asta e mai ușoară, șopti Shadrach. Nu e nimeni la etajul de sus, e doar tavanul de la etajul ăsta. Iar deasupra... sunt moliile.

****

Înainte să ajungă la etajul al patrulea, Isaac trase de Shadrach și îl opri din mers. Privit de Shadrach și Yagharek, Isaac șopti ceva unei maimuțe. Îl ținu pe loc pe Shadrach în timp ce robotul se strecură peste ultima treaptă și dispăru în camera întunecată din față.

Isaac își ținu răsuflarea. După un minut, robotul ieși și făcu semn cu mâinile, indicându-le să urce.

Intrară încet într-o mansardă demult părăsită. O fereastră dădea spre intersecție, fără geam, cu pervazul zgâriat și scrijelit. Prin acel dreptunghi intra lumina, o licărire instabilă.

Yagharek arătă spre fereastră încet.

— De acolo, spuse el. A venit de acolo.

Podeaua era murdară de gunoaie vechi și praful era gros. Pereții erau zgâriați.

Camera era străbătută de un curent de aer care crea disconfort. Era un curent slab, aproape imposibil de detectat. În căldura nemișcată a cupolei, era neliniștitor și remarcabil. Isaac privi în jur, încercând să-i găsească sursa.

O văzu. Chiar dacă transpira în dogoarea nopții, fu cuprins de un tremur slab.

Față în față cu fereastra, varul de pe zid căzuse și se împrăștiase pe podea. În zid se deschidea o gaură care părea nouă, o cavitate neregulată în cărămizile care se ridicau până la șoldul lui Isaac.

Briza lega această rană a peretelui de fereastră, ca și cum o creatură fabuloasă ar fi răsuflat din măruntaiele casei.

— Acolo e, spuse Shadrach. Acolo trebuie să fie. Acolo e cuibul.

****

În gaură se deschidea un tunel complex săpat în substanța casei. Isaac și Shadrach se uitară chiorâș înăuntru.

— Nu pare destul de larg pentru nenorocitele alea, spuse Isaac. Nu cred că lucrează numai în spațiul obișnuit...

Tunelul era de vreun metru lățime, cu margini neregulate și adânc. Interiorul devenea repede invizibil. Isaac îngenunchie și adulmecă. Ridică privirea spre Yagharek.

— Tu trebuie să stai aici, spuse el, iar înainte ca garuda să protesteze, Isaac făcu un semn din cap. Eu și Shad avem căștile pe care ni le-a dat Consiliul. Și cu asta — bătu el peste sac — o să ne putem apropia de orice este acolo.

Băgă mâna înăuntru și scoase un dinam. Era aceeași mașină pe care o folosise Consiliul să amplifice undele cerebrale ale lui Isaac pentru a atrage animalul. Scoase de asemenea și o bobină mare.

Shadrach îngenunchie lângă el și se aplecă. Isaac fixă bobina în slotul din casca lui și strânse șuruburile.

— După cum spune Consiliul, canalizatorii folosesc tehnica asta pe care o numesc... ontolografie de dispoziționare. Nu mă întreba. Aceste furtunuri vor prelua efluviile noastre psihice... și le vor descărca aici. Nu vom lăsa nicio amprentă mentală. Niciun miros, nicio urmă.

Răsuci și ultimul șurub și bătu cu palma casca lui Shadrach, apoi se aplecă și el iar Shadrach repetă operația. Vezi tu, dacă e vreo molie înăuntru și te apropii prea mult, te simte după gust. Așa ar trebui să nu mai simtă nimic. Teoretic.

Când Shadrach termină, Isaac se ridică și aruncă un capăt de furtun lui Yagharek.

— Fiecare are vreo șapte, opt metri. Ține-l până se întinde, apoi îi dai drumul să se târască în urma noastră. Bine?

Yagharek încuviință. Rămase țeapăn, furios că fusese lăsat la urmă, dar înțelegând că nu avea de ales.

Isaac luă două fire spiralate și le prinse întâi la motor, apoi la câte o valvă din casca lui și a lui Sadrach.

— E o mică baterie antacidă aici, spuse el arătând spre mașină. Lucrează împreună cu un mecanism metamecanic luat de la khepri. Suntem gata?

Shadrach își verifică la repezeală arma, apoi dădu din cap. Isaac pipăi pistolul și cuțitul de la centură cu care nu era obișnuit.

— Bine.

Trase mica manetă a dinamului. Un zumzăit slab ieși din motor. Yagharek simți un tremur venind pe furtun.

Isaac arătă spre trei dintre maimuțele-robot.

— Intrați, spuse el. La un metru înaintea noastră. Mergeți încet. Opriți-vă dacă e pericol. Tu — arătă el spre al patrulea robot — mergi în spatele nostru. Iar tu stai cu Yag.

Încet, unul câte unul, roboții păsiră în întuneric.

Isaac puse scurt o mână pe umărul lui Yagharek.

— Ne întoarcem repede, bătrâne, șopti el. Să ai grijă de noi.

Se întoarse și îngenunchie, intrând înaintea lui Shadrach în tunelul de cărămidă spartă, strecurându-se prin gaura stigiană.

****

Tunelul era parte dintr-o topografie subversivă.

Se trecura sub unghiuri bizare printre pereții terasei, stârnind ecouri din clinchetul roboților și sunetul respirației. Mâinile și genunchii îl dureau din pricina cioburilor ascuțite de cărămidă. Isaac estimă că se îndreptau spre celelalte clădiri cu terasă. Alunecară în jos, iar Isaac își aminti traiectoria cupolei care tăia tot mai mult din clădiri pe măsură ce se apropiau de sticlă.

Se strecurau spre cupolă, prin etaje părăsite, în vizuina interstițială. Isaac tremură o clipă în întuneric. Asuda de căldură și teamă. Era teribil de înspăimântat. Văzuse moliile. Le văzuse hrănindu-se. Știa ce ar putea să-i aștepte la capătul acestui tunel.

După scurt timp, Isaac se simți tras, apoi eliberat din nou. Ajunsese la capătul furtunului, iar Yagharek îi dăduse drumul.

Isaac nu vorbea. Îl putea auzi pe Shadrach în spate, respirând adânc și gâfâind. Cei doi oameni nu se puteau îndepărta mai mult de doi metri unul de altul, pentru că firele îi legau la un singur motor.

Isaac ridică fața și se răsuci, încercând disperat să găsească o lumină.

Roboții își aprindeau din când în când lumina din ochi și pentru o fracțiune de secundă Isaac zărea tunelul plin cu dărâmături și lucirea metalică a roboților. Apoi luminile se stingeau. Isaac încerca să se descurce cu imaginea fantomatică rămasă pe retină.

În întunericul absolut era ușor să simți și cea mai mică lucire. Isaac știa că se îndreaptă spre o sursă de lumină, pentru că vedea marginile cenușii ale capătului tunelului. Ceva apăsă piepul lui Isaac. Tresări puternic, dar recunoscu mâna robotului. Isaac șuieră la Shadrach să se oprească.

Robotul gesticulă spre Isaac cu mișcări exagerate. Arăta înainte, spre cei doi tovarăși ai lui care se opriseră la capătul tunelului ce se răsucea brusc în sus.

Isaac îi făcu semn lui Shadrach să aștepte, apoi se strecură înainte. O spaimă glacială porni să-i acapareze stomacul. Înaintă centimetru cu centimetru, până ce pielea i se încreți atinsă de o rază de lumină.

Tunelul se termina într-un zid de cărămidă de un metru și jumătate înălțime, care îl înconjura din trei părți. O duhoare pestilențială începu să se scurgă în gaură. Isaac se schimonosi.

Stătea ghemuit în gaură, lângă zid, sub podeaua de ciment a unei încăperi. Nu putea să vadă nimic din camera de deasupra. Dar putea să audă sunete slabe. Un foșnet ca de hârtie fluturată de vânt. Sunetul moale de suprafețe lipicioase, ca acela al degetelor date cu lipici.

Isaac înghiți de trei ori și își șopti un îndemn la vitejie. Se întoarse cu spatele la zid și dădu să se ridice. Îl văzu pe Shadrach privindu-l stând în patru labe, încordat. Isaac se uită încordat în oglinzi. Trase puțin de furtunul care se răsucea prin tunel ducându-le gândul departe.

Isaac porni să se ridice, foarte încet. Se uita cu o violentă fervoare în oglinzi, ca și cum s-ar fi pus singur la încercare — *Vezi! Nu mă uit în spate, vezi și tu!* Creștetul capului lui Isaac trecu de buza găurii și mai multă lumină ajunse peste el. Duhoarea deveni și mai puternică.

Groaza care îl cuprinsese era uriașă. Sudoarea i se răcise.

Isaac clătină din cap și se ridică și mai mult, până ce reuși să cuprindă întreaga încăpere în lumina sepia care pătrundea printr-o ferestruică.

Era o cameră lungă și îngustă. De vreo trei metri lățime și vreo șapte lungime. Prăfuită și părăsită, fără nicio ușă, fără niciun capac.

Isaac nu mai respiră. La capătul cel mai îndepărtat al camerei, părând că se uită direct la el, cu membrele sale ucigătoare mișcându-se în contratimp, cu aripile pe jumătate desfăcute într-o amenințare languroasă, se afla o molie-nestinsă.

****

Îi trebui un timp lui Isaac să-și dea sema că nu gemuse. Îi mai trebuiră câteva secunde să privească tremurul antenelor creaturii ca să-și dea seama că nu fusese observat. Molia se foi puțin și se răsuci până ce rămase doar pe trei sferturi îndreptată spre el.

Fără niciun zgomot, Isaac expiră. Răsuci puțin capul să vadă restul încăperii.

Când îi văzu conținutul, trebui să se abțină din nou să nu scoată un sunet.

Zăcând împrăștiate pe toată podeaua, camera era plină cu cadavre.

Asta era sursa duhorii insuportabile, își dădu seama Isaac. Întoarse capul și puse mâna la gură când văzu lângă el trupul aproape descompus al unui copil cactus, cu carnea putredă căzându-i de pe oase. Ceva mai departe era un trup de om, iar mai departe, încă un om, mai proaspăt, și un vodyanoi umflat. Cele mai multe cadavre erau de cactuși.

Mai erau și unii care încă respirau. Zăceau împrăștiați ca niște sticle goale. Din ei se scurgea salivă și excremente, petrecându-și ultimele ore înfometați și însetați și fără minte.

Aceia nu puteau ajunge nici în paradis, nic în Iad, gândi Isaac. Spiritele lor nu puteau prinde formă spectrală. Fuseseră metabolizate. Fuseseră băute și excretate, convertite de procese onirochimice, transformate în combustibil pentru zborul moliilor.

Isaac văzu că molia ținea într-o mână trupul unui cactus bătrân, cu eșarfa atârnându-i absurd pe umeri. Molia se mișca leneș. Ridică brațul indolentă și lăsă trupul cactusului să cadă greu pe podea.

Apoi molia se mișcă puțin și băgă mâna sub picioarele din spate. Se mișcă puțin în față. De sub abdomen, molia trase un glob neted mare. Avea cam un metru în diametru și Isaac se chinui să-l vadă mai bine în oglinzi, crezând că discerne textura groasă și culoarea ciocolatie a rahatului-de-visat.

Ochii i se căscară.

Molia măsura bila cu picioarele din spate. *Asta trebuie să valoreze mii...* gândi Isaac. *Nu, dacă se diluează, trebuie să valoreze milioane de guinee! Nu-i de mirare că toată lumea le vrea prinse înapoi...*

Atunci, sub ochii lui Isaac, abdomenul moliei se desfăcu. Ieși o seringă lungă, organică, care se curbă spre spate pe un fel de balama de chitină. Era aproape de lungimea brațului lui Isaac. Acesta privea cu gura uscată de repulsie și groază. Molia înțepă bila de drog, se opri puțin, apoi descărcă conținutul în centrul ei.

Sub armura care se desfăcuse, unde partea moale a pântecelui era vizibilă, de acolo de unde ieșise seringa, Isaac văzu abdomenul creaturii mișcând peristaltic în timp ce deversa conținutul seringii.

Isaac știa ce vede. Rahatul-de-visat era o sursă de hrană pentru puii înfometați. Partea care ieșea spre spate era un ovopozitor.

Molia depunea ouă.

****

Isaac coborî din nou sub podea. Respira agitat. Făcu un semn urgent spre Shadrach.

— Una dintre creaturi este aici și depune ouă, așa că trebuie să îi facem felul chiar acum... șopti el. Shadrach puse palma pe gura lui Isaac. Se uită în ochii lui până ce îl văzu mai liniștit. Shadrach se întoarse cu spatele, apoi se ridică încet și privi cu ochii lui scena îngrozitoare. Isaac se așeză cu spatele sprijinit de zidul de cărămidă, așteptând.

Shadrach coborî din nou la nivelul lui Isaac. Chipul îi era încruntat.

— Hm, murmură el. Văd. Bine. Spui că moliile nu pot simți roboții?

Isaac încuviință.

— Din câte ne-am dat seama, spuse el.

— Bine. Roboții ăștia sunt construiți bine și au programe grozave. Chiar crezi că or să știe când să atace dacă le dăm instrucțiuni? Pot ei să înțeleagă variabile atât de complicate?

Isaac dădu din nou din cap.

— Atunci am un plan, spuse Shadrach. Ascultă-mă.

Capitolul Patruzeci și cinci

Încet, tremurând aproape necontrolat, cu amintirea cvasi-morții lui Barbile încă vie, Isaac ieși din tunel.

Se uita rigid în oglinzi. Vedea vag zidul decolorat din fața lui. Silueta moliei tremura în oglinzi o dată cu mișcarea capului.

Când Isaac ieși, molia încetă brusc să mai miște. Isaac înțepeni. Molia întoarse capul în sus și scoase limba enormă. Antenele din orbite se clătinară neliniștite dintr-o parte în alta. Isaac se mișcă din nou, strecurându-se spre perete.

Molia își mișcă capul nedumerită. Probabil că exista vreo scurgere de la baza căștii și picături de gânduri se răspândiseră prin eter. Dar nu era destul pentru ca molia să le găsească sursa.

Când Isaac ajunse la perete, Shadrach îl urmă în încăpere. Din nou molia se simți ciudat, dar nimic mai mult.

După Shadrach, cele trei maimuțe ieșiră, lăsând-o pe a patra de pază în tunel. Începură să se apropie de molie. Aceasta se întoarse spre ei, părând să-i privească fără ochi.

— Cred că le poate simți forma și mișcarea, șopti Isaac. Dar fără o semnătură mentală, nu-i percepe ca pe niște creaturi inteligente. Nu suntem decât lucruri mișcătoare, ca niște crengi bătute de vânt.

Molia se întoarse cu fața spre roboți. Aceștia se despărțiră și începură să se apropie din mai multe direcții. Nu se mișcau repede, iar molia nu părea îngrijorată prea tare.

— Acum, șopti Shadrach.

El și Isaac începură să tragă de furtunurile care le ieșeau din căști.

La capătul deschis al țevilor care se apropiau de ea, molia începu să se agite. Se foia, tot întorcându-se la ouăle ei, apoi înainta câțiva pași, cu dinții rânjiți într-un rictus feroce.

Isaac și Shadrach se priviră și numărară în tăcere.

La trei, traseră capătul furtunurilor în cameră. Dintr-o singură mișcare rapidă, biciuiră cu furtunurile și trimiseră capetele libere spre colțuri, la cinci metri de ei.

Molia intră în criză. Șuieră și se ridică în toată splendoarea.

Isaac și Shadrach priveau prin oglinzi, uimiți de monstruozitatea maiestouasă. Își desfăcuse aripile și se întorsese spre capătul liber al furtunurilor. Aripile ei pulsau cu o energie hipnotică prost direcționată.

Isaac înghețase. Molia porni cu aripile deschise spre capătul furtunului, ca un animal de pradă, când pe patru picioare, când pe șase, când pe două.

Iute, Shadrach îl trase pe Isaac spre bila de drog.

Trecură pe lângă molie, aproape să o atingă. O văzură apropiindu-se în oglinzi. După ce trecură de ea, amândoi se răsuciră pe călcâie și se îndreptară cu spatele spre bilă. În felul acesta, ținură molia în spatele lor, privind-o în oglinzi.

Molia trecu pe lângă roboți, dând unul la o parte fără să-l observe, cu un braț ascuțit, într-o mișcare furioasă.

Isaac și Shadrach păși ră cu grijă, verificând capătul furtunului, dacă rămăsese acolo unde îl aruncaseră, acționând ca o momeală pentru molie. Două maimuțe urmăreau molia de la mică distanță, iar a treia se apropia de ouă.

— Repede, șuieră Shadrach și îl împinse pe Isaac la podea. Isaac cotrobăi după cuțitul de la brâu, pierzând timp prețios cu siguranța mânerului. Apoi îl scoase. Ezită o clipă, apoi împinse vârful în masa lipicioasă.

****

Shadrach privea atent în oglinzi. Molia, acoperită de siluetele roboților, sâsâia absurd spre capătul furtunului.

Isaac trecu vârful cuțitului peste suprafața bilei; molia pipăia cu degetele și limba, încercând să găsească dușmanul.

Isaac își băgă mâinile în mânecile cămășii și apoi le strecură în despicătura pe care o făcuse în bila de drog. Cu un mare efort, reuși să o tragă deoparte.

— Repede, spuse Shadrach din nou.

Rahatul-de-visat — brut, nedistilat și pur — îi curgea peste haine și îi gâdila degetele. Trase pentru ultima dată. Bila se desfăcu în două și în mijloc se văzu un cuib cu ouă.

Fiecare ou era un oval translucid, mai mic decât un ou de găină. Prin pielița semilichidă, Isaac vedea o formă răsucită. Ridică privirea și făcu semn maimuței care stătea în apropiere.

La capătul îndepărtat al camerei, molia ridicase un furtun și își scălda fața în valul de emoții ce ieșea din el. Îl scutură nedumerită. Deschise gura și scoase limba. Linse capătul furtunului o dată, apoi își strecură limba înăuntru, căutând sursa scurgerii tentante.

— Acum, spuse Shadrach.

Molia se mișcă de-a lungul furtunului, căutând. Chipul lui Shadrach se albi brusc. Desfăcu picioarele și se încordă.

— Acum, la dracu', am spus acum! strigă el.

Isaac ridică privirea alarmat.

Shadrach se uita atent în oglinzi. Cu mâna stângă țintea înapoi cu pistolul taumaturgic spre molie.

Timpul încetini și Isaac văzu furtunul metalic în mâinile moliei. Văzu mâna lui Shadrach, țeapănă ca a unui mort, strângând pistolul și țintind spre spate. Văzu roboții așteptând ordinul de atac.

Privi din nou în jos spre cuibul cu ouă.

Deschise gura să strige la roboți, dar când trase aer în piept să țipe, molia se aplecă și trase cu forță teribilă de furtun.

Vocea lui Isaac fu acoperită de urletul lui Shadrach și de explozia pistolului lui. Așteptase o clipă prea mult ca să tragă. Glonțul vrăjit se înfipse în perete. Shadrach zbură prin aer. Legătura de piele a căștii se rupse. Casca zbură de pe cap și se arcui spre capătul furtunului, trăgând de firul cu care era legată la casca lui Isaac și zdrobindu-se de perete. Shadrach se prăbuși la podea, pistolul îi zbură din mână și se lovi de ciment. Shadrach se lovi cu capul de ciment și pătă cu sânge praful de pe jos.

Shadrach gemu, se rostogoli, cu capul în mâini, încercând să se redreseze.

Valurile lui de emisii mentale fură brusc descoperite. Molia se întoarse cu un răget.

Isaac strigă spre roboți. În timp ce molia se îndrepta spre Shadrach, cele două maimuțe din spatele ei săriră în același timp. Flăcări le ieșiră pe gură, lingând trupul moliei.

Ea țipă și un mănunchi de tentacule biciuiră spre spate. Molia nu se opri din drumul către Shadrach. Un tentacul se înfășură pe gâtul unui robot și trase, aruncând trupul de metal cu brutalitate spre perete.

Se auzi un sunet îngrozitor de mașinărie spartă și robotul se desfăcu, împrăștiind metal și ulei aprins pe podea.

Robotul din apropierea lui Isaac scuipă un jet de acid puternic peste ouă. Pe loc, acestea începură să fumege, să șuiere și să se dizolve.

Molia scoase un strigăt nepământesc.

Instantaneu, se întoarse de la Shadrach și se repezi spre pui. Coada îi biciui violent, atingându-l pe Shadrach care se rostogoli în propriul sânge.

Isaac călcă o dată sălbatic pe ouăle lichefiate, apoi bătu în retragere. Talpa îi era murdară de mâzgă. Aproape fugi spre perete, cu cuțitul într-o mână și cu mașinăria prețioasă care îi ecrana mintea în cealaltă.

Robotul care se mai ținea încă de spinarea moliei mai scuipă o dată flăcări și molia urlă de durere. Brațele segmentate se repeziră spre spate și prinse trupul robotului. Fără să se oprească, molia prinse brațul robotului și-l desfăcu din strânsoare.

Robotul căzu la podea, spărgându-și lentilele de sticlă și cu capul crăpat, din care ieșiră valuri de sârme și valve. Molia aruncă trupul sfărâmat ca

pe un morman de gunoi. Ultimul robot se retrase, încercând să ia distanță de țintă ca să o împroaște cu acid.

Înainte ca robotul să poată acționa, două brațe osoase țâșniră înainte și îl tăiară în două fără niciun efort.

Trunchiul robotului încercă să se târască pe podea. Acidul pe care-l căra se vărsa pe jos, arzând trupurile cactușilor morți.

Molia-nestinsă trecu o mână prin mâzga ce fusese odată cuibul ei cu ouă. Croncăni și urlă.

****

Isaac se îndepărtă încet de molie, cu ochii în oglinzi, pipăindu-și drumul de-a lungul zidului spre Shadrach care zăcea gemând, amorțit de durere.

În oglinzi, Isaac văzu molia întorcându-se. Șuieră, cu limba afară. Își desfăcu aripile și se repezi la Shadrach.

Isaac încercă disperat să ajungă la el, dar era prea lent. Molia îl depăși și Isaac se întoarse din nou ca să se țină cu spatele la ea.

Isaac privi cu groază molia ridicându-l pe Shadrach în picioare. Ochii lui Shadrach se răsuciră în orbite. Era ametit și îndurerat, plin de sânge.

Începu să alunece din nou spre podea. Molia își desfăcu larg brațele și, așa de repede încât Isaac conștientiză totul abia după ce se termină, înfipse două gheare lungi prin încheieturile mâinilor lui Shadrach în cărămizile din zidul din spate, țintuindu-l de perete.

Shadrach și Isaac țipară în același timp.

Cu cele două brațe osoase bine înfipte, molia își ridică brațele aproape umane și le apropie de ochii lui Shadrach. Isaac gemu un avertisment spre el, dar războinicul era confuz și rănit și încerca disperat să vadă ce îl rănea atât de tare.

Dar văzu aripile moliei.

Se liniști pe dată și molia, din spatele căreia ieșea fum și scântei, se aplecă să se hrănească.

Isaac se uită în altă parte. Întoarse privirea să nu vadă limba aceea lungă sugându-i creierii. Înghiți în sec și începu să se retragă spre gura tunelului. Picioarele îi tremurau. Singura lui șansă era să plece. Măcar așa ar fi supraviețuit.

Se făcu că nu aude zgomotele lichide și mormăitul de plăcere și picuratul sângelui pe podea. Isaac se retrăgea spre singura ieșire din încăpere.

Când mai avea puțin, observă capătul furtunului său rămas în încăpere, lângă zid. Se rugă. Fluidul lui mental se scurgea acolo. Molia știa probabil că mai exista o ființă gânditoare în cameră. Cu cât se apropia de gura tunelului, cu atât se apropia de gura furtunului.

Cu toate acestea, părea să fie norocos. Molia era atât de preocupată să se hrănească și să se răzbune pe trupul sfărâmat al lui Shadrach, încât nu-i dădea atenție. Isaac reuși să treacă pe lângă ea și să ajungă la buza tunelului.

Dar acolo, gata să se arunce în întuneric unde îl aștepta încă robotul, simți un tremur sub picioare.

Privi în jos.

Se auzea un sunet teribil de gheare scrâșnind spre ieșirea din tunel. Făcu un pas în urmă, înfricoșat. Simți cărămizile tremurând.

****

Cu un zgomot puternic, robotul se catapultă din tunel și se izbi de zidul de cărămidă. Încercă să se redreseze cu brațele, să facă o tumbă, dar forța cu care fusese aruncat era prea mare și ambele brațe i se desprinseră de trup.

Încercă să se ridice în picioare, cu fum și foc ieșindu-i pe gură, dar o molie tâșni din tunel și îl călcă pe cap, strivindu-l.

Molia sări înăuntru și, preț de o clipă neîndurătoare, Isaac privi direct spre aripile ei întinse.

Abia după câteva clipe de teroare și disperare își dădu Isaac seama că noul venit îl ignora și se repezea spre celălalt capăt, unde se aflau ouăle.

Își întoarse din fugă gâtul lung și clănțăni din dinți de frică.

Isaac se lipi de perete și privi spre cele două molii.

A doua molie deschise forțat dinții și scoase un urlet. Prima molie termină de supt și dădu drumul trupului răvășit al lui Shadrach la podea. Apoi se apropie de cuibul distrus.

Cele două molii își deschiseră aripile. Stătură aripă lângă aripă, cu toate brațele întinse, și așteptară.

Isaac coborî în tunel, neîndrăznind să se întrebe ce se întâmplase, de ce nu-l băgau în seamă. Trăgea după el furtunul ca o țeavă de eșapament. În timp ce Isaac privea uimit în oglinzi, nereușind să înțeleagă scena dinapoia lui, spațiul din jurul tunelului făcu brusc valuri. Se trezi în prezența Țesătorului.

Isaac icni. Păianjenul enorm stătea deasupra lui, privindu-l direct cu mănunchiul lui de ochi. Moliile tresăriră.

... TRIST ȘI NEBULOS TRIST ȘI NEBULAR TU EȘTI TU EȘTIII... croncăni vocea bine-cunoscută în urechea lui Isaac — mai ales în urechea care îi lipsea.

— Țesătorule! se smiorcăi el

Păianjenul uriaș sări, aterizând pe cele patru picioare din spate. Gesticulă complicat în aer cu brațele ascuțite.

... AM GĂSIT SFÂȘIETORUL RUPÂND PÂNZA LUMII PESTE CUPOLA DE STICLĂ ȘI AM DANSAT DUET SÂNGEROS FIECARE CLIPĂ SĂLBATICĂ MAI VIOLENT NU POT CÂȘTIGA CÂND ACESTEA PATRU MĂ ÎNCONJOARĂ... spuse Țesătorul și înaintă spre pradă. Isaac nu mișca. Privea prin cioburile de oglindă concursul extraordinar dinapoia lui. ASCUNDE MICUȚULE TU EȘTI PRICEPUT REPARAT SPĂRTURILE TE ÎNVĂLUIE UNUL AI PRINS ȘI STRIVIT ȘI E TIMPUL SĂ FUGI ÎNAINTE CA INSECTELE FRATESORĂ SĂ AJUNGĂ SĂ JELEASCĂ OUĂLE TU AJUTAT TOPIT...

Veneau, își dădu seama Isaac. Țesătorul îl avertiza că simțiseră moartea ouălor și se întorceau, prea târziu, să protejeze cuibul.

Isaac se prinse de marginea tunelului și se pregăti să dispară. Dar se opri câteva secunde să urmărească bătălia dintre cele două molii și Țesător.

Era o scenă fabuloasă, ceva dincolo de înțelegerea umană. Se zăreau lame de os mai iute decât ochiul, un dans complicat de nenumărate brațe traversând mai multe dimensiuni. Picături de sânge împroșcau pereții, în culori și texturi diferite, murdărind cadavrele. Dincolo de siluetele neclare, flăcările chimice se zvârcoleau pe ciment. În timp ce lupta, Țesătorul cânta același monolog.

... O CUM MĂ ADUCE LA FIERBERE BOLBOROSESC ȘI SUNT BEAT DE SUCURILE PE CARE ACESTE ZBURĂTOARE NEBUNE LE FERMENTEAZĂ...

Isaac se holbă uimit. Se întâmplau lucuri extraordinare. Tăieturile și împunsăturile continuau, dar acum moliile biciuiau cu limbile prin aer. Le treceau cu viteză extraordinară peste trupul Țesătorului pe când acesta se ascundea între planuri. Isaac le văzu burțile umflându-se, le văzu lingând abdomenul Țesătorului ca și cum ar fi fost îmbătate.

Țesătorul apărea și dispărea, o clipă era brutal și concentrat, o alta era amețit, sărea pe vârful unui picior, cântând fără cuvinte, înainte de a deveni din nou vorace.

Modele neînchipuite treceau peste aripile moliilor, cu totul altfel decât știa Isaac. Lingeau flămânde în timp ce se luptau. Țesătorul vorbi calm spre Isaac în timp ce lupta.

... ACUM PĂRĂSEȘTE ACEST LOC ȘI REGRUPEAZĂ ÎN VREME CE EU BUTOIUL ȘI ELE BĂUTOARE NE CERTĂM ÎNAINTE CA CELE DOUĂ SĂ DEVINĂ TRIUMVIRAT SAU MAI RĂU ȘI EU FUG LA ADĂPOST DU-TE ACUM SPRE DOM ȘI AFARĂ O SĂ COMUNICĂM DU-TE GOL GOL CA UN OM MORT PE RÂU ȘI EU TE GĂSESC UȘOR CE MODEL CE CULORI CE FIRE COMPLICATE SE VOR ȚESE BINE ȘI FRUMOS ACUM SCAPĂ-ȚI PIELEA...

Lupta continua, nebună, îmbătată. Isaac îl văzu pe Țesător forțat să bată în retragere, continuând să scape energie, mișcându-se ca vântul, dar retrăgându-se încet. Spaima lui Isaac se întoarse. Intră în vizuina de cărămidă și se târî spre ieșire.

Preț de o clipă, Isaac își pipăi drumul de-a lungul tunelului. Pielea de pe palme și de pe genunchi era sfâșiată de pietre.

Lumina lucea înainte, după un colț. Strigă de durere și uimire când puse palmele pe o bucată de metal neted și încins. Ezită, apoi își acoperi mâinile cu mânecile cămășii. Pereții erau acum tapetați cu o folie de metal pe o lungime de un metru. Nu înțelegea. Se pregăti, apoi se repezi peste metalul fierbinte ca o tablă pe foc, încercând să nu-și atingă pielea de suprafață.

Expiră atât de tare și repede încât gemu. Se târî spre ieșire și se prăbuși pe podea la picioarele lui Yagharek.

****

Isaac leșină trei sau patru secunde. Își reveni când Yagharek strigă la el, sărind de pe un picior pe altul. Garuda era încordat dar concentrat. Se controla bine.

— Trezește-te, se răsti Yagharek. Trezește-te.

Îl zgâlțâia pe Isaac de guler. Isaac deschise larg ochii. Umbrele care jucau pe fața lui Yagharek se dizolvau. Vraja lui Tansell se termina.

— Ești viu, spuse Yagharek, fără emoție, scurt. În timp ce așteptam, a venit molia pe fereastră. M-am întors și am privit prin oglinzi. Fugea, era ametită. Aveam biciul pregătit și am tras cu el spre spate, atingându-i pielea și făcând-o să țipe. Am crezut că asta era moartea mea, dar creatura a trecut pe lângă mine și pe lângă robotul din tunel, strângându-și aripile în spațiul imposibil. Nu m-a băgat în seamă. Se uita în spate de parcă ar fi fost urmărită. Am simțit o mișcare în spațiu după ea, ceva care se mișca sub pielea lumii, dispărând în tunel după molie. Am trimis maimuța după ea. Am auzit un zgomot de metal strivit. Nu știu ce s-a întâmplat.

— Țesătorul a topit robotul, spuse el cu voce tremurătoare. Zeii știu de ce.

Se ridică în picioare.

— Unde e Shadrach? spuse Yagharek.

— S-a lăsat *prins*. S-a lăsat *băut*!

Isaac se cățără pe fereastră și se aplecă în afară, privind strada luminată de torțe. Auzea sunetul greu al pașilor cactușilor fugind. Isaac se întoarse cu fața spre Yagharek.

— A fost îngrozitor, spuse el cu voce găunoasă. Nu am putut face nimic... Yag, ascultă. Țesătorul mi-a spus să o ștergem de aici pentru că moliile simt primejdia... Le-am ars ouăle.

Scuipă cuvintele cu satisfacție.

— Nenorocita făcuse cuib și am trecut pe lângă ea și i l-am ars, dar celelalte molii simt asta și se întorc chiar acum... Trebuie să plecăm.

Yagharek rămase nemișcat o clipă, gândind. Apoi se uită la Isaac și încuviință.

Coborâră treptele repede. Se apropiară încet de prima ușă, amintindu-și de cei doi cactuși, dar văzură în lumina pâlpâitoare din cameră că nu mai erau acolo. Toți cactușii se treziseră și ieșiseră afară.

— La naiba! înjură Isaac. O să fim văzuți. Cupola e probabil plină acum. Ne pierdem umbrele.

Se opriră în dreptul ușii de la intrare. Yagharek și Isaac se uitară de după colț în stradă. Se auzeau torțe din toate părțile. Peste stradă, în umbră, stăteau pitiți tovarășii lor. Yagharek se chinui să vadă în întuneric, dar nu reuși.

La capătul străzii, lângă clădirea joasă, lipită de cupolă, unde se afla cuibul moliilor, stătea un grup de cactuși. Peste drum de ei, la intersecția cu alte străzi ce se îndreptau spre templul din centrul cupolei, alte grupuri de războinici-cactuși se apropiau.

— La naiba, probabil că au auzit lupta, șopti Isaac. Dacă nu ne mișcăm iute, suntem morți. Pe rând.

Îl apucă pe Yagharek de braț și îl împinse.

— Tu primul, Yag. Tu ești mai iute și mai greu de văzut. Du-te.

Îl împinse pe Yagharek în stradă.

Yagharek nu se împiedică. Sprintă cu viteză. Nu era o fugă înfricoșată, care să atragă privirile. Își păstră ritmul astfel încât, dacă ar fi fost observat de un cactus, acesta să creadă că e unul dintre ai lor. Umbrele încă îi mai jucau pe chip.

Erau cincisprezece metri până la adăpost. Isaac își ținu răsuflarea, privind mușchii de pe spatele rănit al lui Yagharek.

Cactușii vorbeau în limba lor neînțeleasă și se certau cine să intre primul. Doi dintre ei băteau cu niște ciocane grele în ușa zidită a casei în care Isaac știa că se află cuibul moliilor și Țesătorul cu care se luptau încă.

Întunericul aleii îl primi pe Yagharek.

Isaac trase puternic aer în piept, apoi ieși și el.

Se repezi pe stradă și porni să alerge spre alee.

Când ajunse la mijlocul drumului se auzi un fâlfâit de aripi. Isaac privi în urmă spre fereastră, în partea de sus a clădirii.

Încercând disperată să urce, a treia molie se trase înăuntru, întorcându-se acasă.

Răsuflarea i se opri, dar molia nu-l băgă în seamă.

Isaac porni din nou, dar observă că, la capătul străzii, și ceilalți cactuși auziseră zgomotul. De unde stăteau nu puteau vedea fereastra, nu puteau vedea forma monstruoasă infiltrându-se în clădire. Dar îl puteau vedea pe Isaac fugind de ei, furișat.

— La naiba! șuieră Isaac și o rupse la fugă serios.

Se auziră strigăte confuze. O voce se înălță peste celelalte și strigă câteva ordine. Câțiva războinici-cactus se despărțiră de grup și porniră în fugă spre Isaac.

Nu erau foarte iuți, dar nici el. Își duceau armele cu un aer expert, neîmpiedicându-i la fugă. Isaac acceleră cât putu de tare.

— Sunt de partea voastră! strigă el inutil din fugă.

Cuvintele nu i se auzeau. Chiar dacă ar fi fost auzit, ar fi fost de neconceput ca războinicii-cactus, înspăimântați și uimiți, să-i fi acordat vreo circumstanță înainte să-l ucidă.

Cactușii țipau și chemau alte patrule. Se auziră strigăte de răspuns de pe străzile dimprejur.

O săgeată țâșni din alee pe dinaintea lui Isaac, înfigându-se într-un trup din urmă. Se auzi un icnet și un blestem de durere din partea unuia dintre urmăritori. Isaac putea distinge siluetele întunecate din alee. Pengefinchess se distingea de ceilalți, încordând arcul din nou. Îi țipă să se grăbească. În spatele ei, Tansell stătea cu flinta pregătită, țintind pe deasupra capului. Ochii lui încercau cu disperare să vadă în spatele lui Isaac. Îi strigă ceva.

Derkhan și Lemuel și Yagharek stăteau ghemuiți ceva mai în spate, gata să fugă. Yagharek ținea biciul răsucit și gata să-l folosească. Isaac pătrunse în umbră.

— Unde e Shad? țipă din nou Tansell.

— Mort, strigă Isaac.

Pe loc, Tansell scoase un urlet teribil. Pengefinchess nu ridică privirea, dar brațul îi tresări și aproape scăpă săgeata. Făcu o pauză și ținti din nou. Tansell trase pe deasupra capului ei. Flinta bubui și îl aruncă pe spate. Un nor de alice trecu pe deasupra capetelor cactușilor, fără să le pricinuiască niciun rău.

— Nu! strigă Tansell. Nu!

Se uită la Isaac, parcă rugându-l să-i spună că nu era adevărat.

— Îmi pare rău, sincer, dar trebuie să mergem, spuse grăbit Isaac.

— Are dreptate, Tan, spuse Pengefinchess cu o voce disperat de calmă.

Mai trase o săgeată cu lame retractile care decupă o felie mare din carnea unui cactus. Se ridică și potrivi o a treia săgeată.

— Haide, Tan. Nu te mai gândi, mișcă-te.

Se auzi un șuierat ascuțit și un chakram se înfipse în zidul din spatele lui Tansell, răspândind un nor de praf.

Grupul de cactuși se apropia repede. Chipurile li se vedeau deja, pline de ură.

Pengefinchess porni să se retragă, înghiontindu-l pe Tansell.

— Haide! strigă ea.

Tansel se retrase cu ea, gemând. Aruncase flinta și strângea mâinile goale ca pe niște gheare.

Pengefinchess fugi, trăgându-l după ea pe Tansell. Ceilalți o urmară, strecurându-se prin labirintul de alei prin care veniseră.

În spatele lor se auzeau proiectile. Chakramuri și cuțite zburau pe lângă ei.

Pengefinchess fugea cu o viteză teribilă. Se întorcea din când în când și trăgea în urmă, abia țintind, apoi continua să fugă.

— Roboții? strigă ea spre Isaac.

— Făcuți zob, șuieră el. Știi cum să ajungi la canalizare?

Ea dădu din cap și o coti după un colț. Ceilalți o urmară. Când Pengefinchess plonjă în aleea de lângă canal, Tansell se întoarse. Chipul îi era roșu. Ochii îi erau înroșiți.

Plângea cu sânge. Nu clipea. Nu se ștergea.

Pengefinchess se întoarse de la capătul străzii și îi urlă să nu fie prost, dar el nu o băgă în seamă. Mâinile și picioarele îi tremurau violent. Ridică mâinile și Isaac îi văzu venele umflându-i-se uriașe, ca o hartă peste toată pielea.

Tansell începu să pășească înapoi pe stradă către curba de unde aveau să apară cactușii.

Pengefinchess strigă după el pentru ultima dată, apoi sări peste un zid dărâmat. Strigă celorlalți să o urmeze.

Isaac bătu în retragere spre dărâmături, cu ochii fixați pe Tansell.

Derkhan se cățăra pe un rând de trepte dărâmate, ezitând să sară în curtea ascunsă unde vodyanoiul se chinuia să descopere gura tunelului. Lui Yagharek îi trebuiră doar două secunde să escaladeze zidul și să ajungă de cealaltă parte. Isaac se ridică și privi din nou în urmă. Lemuel fugea repede pe alee, neluând în seamă figura disperată a lui Tansell din urma lui.

Tansell rămase la intrarea în alee. Se scutura de efort, cu trupul plin până la refuz cu energie taumaturgică. Părul i se ridica la capete. Isaac

văzu scânteieri în jurul trupului lui și arcuri fine de energie. Toate acestea erau absolut întunecate, lucind negativ de nelumină.

Cactușii veniră peste el de după colț. Avangarda fu surprinsă de silueta întunecată cu mâinile aduse ca ghearele unui schelet răzbunător ce făcea aerul să pocnească, încărcat cu taumaturgoni. Înainte să reacționeze, Tansell urlă și aruncă proiectile de energie neagră spre ei.

Acestea se rostogoliră ca niște fulgere globulare prin aer și se izbiră de câțiva cactuși. Proiectilele vrăjite se loviră de victime și se disipară peste pielea lor. Cactușii fură aruncați mai mulți metri în spate și căzură pe caldarâm. Unul rămase nemișcat. Ceilalți se zvârcoliră de durere.

Tansell ridică brațele mai sus și un războinic păși înainte, repezindu-se cu securea de război. O mânui într-un arc enorm și puternic.

Arma grea se lovi de umărul stâng al lui Tansell. Instantaneu, la atingerea cu pielea, încărcătura se scurse din trupul lui Tansell. Atacatorul fu cuprins de spasme și fu aruncat cu putere de curent, împroșcând cu sevă; dar lovitura masivă trimise securea prin straturile de haine și carne și os, deschizându-l pe Tansell de la umăr până la piept, făcând o tăietură de o jumătate de metru. Securea rămase înfiptă deasupra stomacului.

Tansel urlă ca un câine luat prin surprindere. Încărcătura se scurse din rana uriașă din care țâșnea sângele. Tansell căzu în genunchi, apoi la pământ. Cactușii săriră pe el, lovind muribundul.

Isaac scoase un strigăt de spaimă și se cățără pe zid. Îi făcu semn lui Lemuel. Privi în jos spre curte. Derkhan și Pengefinchess deschiseseră calea spre orașul subteran.

Cactușii nu renunțaseră. Cei care nu se opriseră să-l calce în picioare pe Tansell se repezeau cu armele pregătite spre Isaac și Lemuel. Când Lemuel se cățără pe zid, un foarc se auzi trosnind. Lemuel țipă și căzu.

Un disc zimțat i se înfipse în spate, chiar deasupra șalelor. Marginile argintii ieșeau din rana care sângera abundent.

Lemuel se uită la Isaac și țipă. Picioarele îi tremurau. Se zvârcoli cu brațele, făcând valuri de praf.

— Sfinte, Isaac, ajută-mă! țipă el. Picioarele mele... Sfinte... zei...

Tuși și un cheag mare de sânge i se scurse oribil pe bărbie.

Isaac era paralizat de groază. Se uita în jos la Lemuel care avea o privire îngrozită. Ridică privirea și văzu cactușii repezindu-se asupra rănitului cu strigăte triumfătoare. Erau la mai puțin de zece metri. Unul îl văzu pe Isaac și îi ținti cu atenție capul.

Isaac se aruncă la pământ, apoi se repezi spre gaura din care urca un miros greu.

Lemuel se uită la el cu neîncredere.

— Ajută-mă! strigă el. Nu, o, nu, Isaac... Nu pleca! Ajută-mă!

Întindea brațele ca un copil, în vreme ce cactușii se apropiau de el, încercând să se cațere cu unghiile pe zid, să-și târască picioarele paralizate. Isaac știa că nu mai putea face nimic pentru el și nu mai era timp să-l recupereze și că rănile aveau să-l ucidă oricum, chiar dacă ar fi scăpat din mâinile cactușilor. Cu toate acestea, ultima senzație pe care o avu Isaac din partea lui Lemuel fu aceea de trădare.

De dincolo de zid, Isaac auzi țipetele lui Lemuel peste care năvăliseră cactușii.

— Nu se mai poate face nimic! strigă el cu mâhnire și furie.

Pengefinchess, fără nicio emoție, sărise în canal.

— Nu se mai poate face nimic! urlă Isaac disperat spre Lemuel ca să se oprească din vaiete.

Derkhan coborî și ea în canal, cu chipul palid și urechea tăiată sângerând.

— Lăsați-l în pace, nenorociți de cactuși! strigă Isaac.

Yagharek coborî și îl prinse puternic de glezne pe Isaac, trăgându-l să vină, agitat.

— Pe voi vă ajuta..., strigă Isaac îngrozit.

Yagharek dispăru, Isaac se prinse de marginea găurii și se lăsă în jos. Se strecură prin deschidere și puse capacul deasupra.

Lemuel continua să țipe de teamă și durere de dincolo de zid. Sunetele brutale ale cactușilor care își pedepseau intrusul.

O să se oprească, gândi disperat Isaac în vreme ce cobora. *Sunt speriați și nelămuriți, nu știu ce se întâmplă. O să-i tragă un glonț în cap și o să termine. Nu au niciun motiv să-l țină în viață, o să-l omoare pentru că au impresia că e de partea moliilor, au să încerce să curețe cupola, o să termine, au intrat în panică, nu sunt torționari, nu vor decât să oprească spaima... În orice clipă de acum... O să se oprească.*

Cu toate acestea, strigătele lui Lemuel continuară și după ce Isaac trase capacul deasupra capului. Chiar și după ce porni prin curentul de apă fetidă și se îndreptă spre ceilalți supraviețuitori. Le auzi și după ce se îndepărtă de Casa de Sticlă prin canale, spre orașul mamut.

Trecu mult timp până ce se opriră.

****

Noaptea este neînchipuită. Nu putem decât să fugim. Scoatem sunete de animal și ne grăbim să scăpăm de ceea ce am văzut. Groaza și repulsia și emoțiile străine se țin scai de noi. Nu putem scăpa de ele.

****

Ne-am strecurat prin orașul subteran și am ajuns la coliba de lângă calea ferată. Tremuram chiar și în căldura îngrozitoare, privind trenurile care ne zguduiau pereții. Ne-am uitat îngrijorați unul la altul.

În afară de Isaac care nu se uita la nimic.

Dorm? Doarme careva? Sunt momente în care amorțeala mă cuprinde și mă amețește și nu mai pot vedea, nici auzi. Poate aceste momente fugitive sunt somnul. Somnul cel nou al orașului. Poate că atât mai putem spera de acum înainte.

Nimeni nu a spus nimic multă vreme.

****

Pengefinchess vodyanoiul a fost primul.

A început încet, murmurând cuvinte de neînțeles. Dar ni se adresa. Stătea cu spatele sprijinit de perete cu picioarele ei grase desfăcute. Ondina ei idioată tot făcea valuri și îi uda pielea și hainele.

Ne-a povestit despre Shadrach și Tansell. Cei trei s-au întâlnit într-o aventură cu care se lăuda, o escapadă de mercenari din Tesh, Orașul Lichidului Târâtor. Fuseseră împreună vreme de șapte ani.

Fereastra colibei noastre este dințată cu cioburi de sticlă. În apus, mușcă fără rost din soare. Sub un val de insecte amețite de lumină, Pengefinchess ne vorbește pe un ton blând despre tovarășii ei morți: cum tâlhăreau în Stepa Ochiul Viermelui; cum furau în Neovadan; cum jefuiau morminte în pădurile și câmpiile din Ragamoll.

Nu mai existaseră trei inși atât de uniți, spuse ea fără ciudă. Găsiseră, ea și Tansell și Shadrach, câte ceva în fiecare, o conexiune pe care nu voia să încerce să și-o explice.

Tansell era nebun de supărare la sfârșit, spuse ea, nu mai gândea, exploda, o erupție irațională de tristețe taumaturgică. Dar chiar dacă ar fi fost limpede la minte, spuse ea, nu ar fi acționat altfel.

Așa că este din nou singură.

****

Mărturia ei s-a terminat. Cere răspuns, ca într-un ritual liturgic.

Nu îl bagă în seamă pe Isaac, care e cuprins de agonie. Se uită spre Derkhan și spre mine.

Noi o dezamăgim.

Derkhan clatină din cap, fără cuvinte și tristă.

Eu încerc. Deschid ciocul și povestea mea despre crimă și pedeapsă și exil mi se ridică în gât. Aproape că iese, aproape că se sparge.

Dar o îndes la loc. Nu are nicio legătură. Nu e pentru seara asta.

Povestea lui Pengefinchess este una despre egoism și jaf, cu toate acestea pare o poveste eroică pentru camarazii căzuți. Povestea mea despre egoism și exil nu poate fi decât o poveste obișnuită. Tac.

****

Atunci, când eram gata să renunț la cuvinte, Isaac a ridicat încet capul și a vorbit.

Mai întâi cere hrană și apă pe care nu o avem. Încet îngustează ochii și începe să vorbească asemeni unei creaturi inteligente. Descrie, cu o tristețe îndepărtată, morțile pe care le-a văzut.

Ne spune despre Țesător, despre zeul nebun dansator și despre lupta lui cu moliile, despre ouăle care au ars, despre declamațiile cântate ale campionului nostru în care nu putem avea încredere. În cuvinte limpezi, Isaac ne spune ce crede despre ceea ce a devenit Consiliul Robotic și ce vrea și ce ar putea fi (iar Pengefinchess înghite în sec de uimire, cu ochii ei bulbucați făcându-se și mai mari când află ce s-a întâmplat cu roboții din groapa de gunoi a orașului).

Și cu cât vorbește mai mult, cu atât are mai mult chef să vorbească. Vocea lui se înăsprește. Ceva s-a rupt în el, o răbdare care a murit o dată cu Lin și eu însumi devin de piatră când îl aud. Mă inspiră la rigoare și scop.

Vorbește despre trădări și contra-trădări, despre matematică și minciuni și taumaturgie, vise și zburătoare. Expune teorii. Îmi vorbește despre zbor, ceva ce am uitat că aș putea avea, lucru pe care mi-l doresc din nou, dacă tot a adus vorba.

Cum soarele se cațără ca un ins asudat pe vârful cerului, noi cei rămași, noi resturile, ne examinăm armele și cele ce-am adunat, notițele și poveștile noastre.

Cu rezerve pe care nu știam că le avem, cu o mirare pe care o simt ca printr-un văl, facem planuri. Îmi strâng biciul în jurul brațului și îmi ascut sabia. Derkhan își curăță pistoalele și murmură spre Isaac. Pengefinchess stă și dă din cap. Ea o să plece, ne anunță pe toți. Nu mai e nimic care să o facă să stea. O să doarmă puțin, apoi o să-și ia rămas bun.

Isaac ridică din umeri. Scoate mașinării compacte cu valve de acolo de unde le-a ascuns sub grămada de gunoaie din colibă. Scoate foi cu însemnări, pătate cu sudoare, mânjite, abia lizibile, din cămașă.

Începe să lucreze, Isaac mai fervent decât oricare din noi, să scrie.

Ridică privirea după ore întregi de înjurături în barbă și fluierături. Nu putem face asta, spune el. Avem nevoie de un punct focal.

Apoi trece iar o oră sau două și iar ridică privirea.

Trebuie să o facem, spune el, și totuși avem nevoie de un punct focal.

Ne spune ce trebuie să facem.

****

E liniște și apoi dezbatem. Iute. Tensionați. Ridicăm probleme și scăpăm de ele. Criteriile noastre sunt confuze — alegem pe cei blestemați sau pe cei urâți? Pe cei fără vlagă sau pe cei răi? Judecăm?

Moralitatea noastră devine grăbită și furtivă.

Dar ziua e trecută mai mult de jumătate și trebuie să alegem.

Cu chipul încruntat dar trist, Derkhan se pregătește. Ea este însărcinată cu misiunea urâcioasă.

Ia banii pe care îi mai avem, inclusiv ultima pepită de aur. Șterge mizeria orașului subteran de pe ea, se deghizează, devenind doar o vagaboandă, apoi pleacă să vâneze ceea ce avem nevoie.

Afară începe să se întunece și Isaac tot mai lucrează. Desene mici și ecuații umplu fiecare spațiu de pe albul câmp al foii de hârtie.

Soarele gros iluminează norii mânjiți pe cer de dedesubt. Cerul se-ngălbenește de apus.

Niciunul dintre noi nu se teme de visele nopții.

Partea a Șaptea

Criza

Capitolul Patruzeci și șase

Luminile de pe stradă se stinseră în tot orașul și soarele se ridică deasupra Molimei. Contură forma unei barje micuțe, abia ceva mai mare decât o plută, care se clătina sub valurile blânde.

Era una din multele care se împrăștiau pe râurile gemene ale Noului Crobuzon. Lăsate să putrezească în apă, carcasele bărcilor vechi pluteau la întâmplare pe curent, trăgând fără convingere de pontoanele uitate. Erau multe asemenea vase în inima Noului Crobuzon și vagabonzii se luau la întrecere care să ajungă primul la ele sau să se cațăre pe odgoanele lor încordate inutil. Pe unele le evitau, șoptindu-și că sunt locuințe ale monștrilor, bârloguri ale celor care nu acceptaseră faptul că sunt morți, chiar dacă putreziseră.

Aceea era pe jumătate acoperită cu o pânză veche ce mirosea greu a ulei și grăsime și putreziciune. Lemnul bătrân al bărcii se cufunda în apa râului.

Ascuns în umbra prelatei, Isaac se uita la norii care treceau repede. Era gol și nemișcat.

Stătea acolo de ceva vreme. Yagharek venise cu el la malul râului. Se strecuraseră timp de mai bine de o oră prin oraș, pe străzile familiare din Mlaștina Bursucului și apoi prin Cartierul Buimac, pe sub viaductele de cale ferată și pe lângă turnurile miliției, ajungând până la urmă la marginea sudică a Malului Molimei. La mai puțin de trei kilometri de centrul orașului, dar într-o altă lume. Străzi liniștite, cu case joase și modeste, cu parcuri apologetice, biserici și săli, birouri cu fațade false într-o cacofonie de stiluri.

Aici erau bulevarde. Nimic nu se compara cu promenadele largi, flancate de bananieri din Aspic, sau cu Strada Conifer din Câmpul Bărcii, marcată magnific de șiruri de pini. Cu toate acestea, la marginile Malului Molimei erau stejari care ascundeau greșelile de arhitectură. Isaac și Yagharek, cu picioarele din nou învelite în cârpe, cu capetele ascuse în glugile unor mantale furate, fuseseră recunoscători frunzișului care îi ascunsese în drumul lor spre râu.

Nu existau mari conglomerate industriale în preajma Molimei. Fabricile și atelierele, depozitele și docurile se înghesuiau de-a lungul Catranului și a Marelui Catran după unirea delor două râuri. Abia pe ultimul kilometru, după ce trecea de Mlaștina Bursucului și o mie de canale de dejecție de la laboratoare, Molima devenea murdară și dubioasă.

În nordul orașului, în Buimăceală și Coroană, ca și aici, în Malul Molimei, locuitorii se plimbau cu bărci de plăcere, o ocupație de neînchipuit mai la sud. Deci aici, unde traficul pe apă era liniștit, își făcuse drum Isaac pentru a duce la îndeplinire instrucțiunile Țesătorului.

Găsiseră o alee între două rânduri de case, o despicătură subțire care cobora spre apă. Nu fusese greu să găsească o barcă părăsită, deși aici nu erau decât puține în comparație cu zonele industriale.

Lăsându-l pe Yagharek să se uite pe sub gluga lui ponositǎ, arătând ca un vagabond, Isaac coborâse până la malul râului. O dungă de iarbă și o zonă de noroi gros îl despărțeau de apă; se dezbrăcă din mers și își puse hainele sub braț. Până să ajungă la Molimă, era gol, acoperit doar de întuneric.

Fără să ezite, îmbărbătându-se, intrase în apă.

Avusese de înotat o scurtă distanță până la barcă. Se bucurase, lăfăindu-se în acea senzație, râul negru îl spăla de murdăria canalelor și de praful adunat peste zile. Trăsese hainele după el, dorind ca apa să le pătrundă fibrele și să le curețe și pe ele.

Se ridicase pe coasta bărcii, cu pielea încreținduse în timp ce se usca. Yagharek abia se vedea, nemișcat, privind. Isaac își aranjă hainele împrejur și trase prelata puțin peste el ca să se ascundă în umbră.

Privea lumina sosind spre est și tremura sub briza care îi făcuse pielea de găină.

— Iată-mă, murmură el. Gol ca un mort pe răsăritul râului. După cum ai cerut.

Nu știa dacă frazarea onirică a Țesătorului, care îi fusese murmurată în noaptea aceea teribilă din Casa de Sticlă, fusese un fel de invitație. Dar se gândise că, răspunzând, ar fi putut schimba modelul pânzei lumii, ar fi putut țese o conjuncturǎ care, spera el, i-ar fi plăcut Țesătorului.

Trebuia să se vadă cu magnificul păianjen. Avea nevoie de ajutorul Țesătorului.

****

La jumătatea nopții trecute, Isaac și tovarășii lui deveniseră conștienți că încordarea nocturnă, că sentimentul rău care plutea, că acele coșmaruri se întorseseră. Atacul Țesătorului nu reușise, după cum prevăzuse. Moliile erau încă în viață.

Lui Isaac îi trecu prin minte că mirosul lui le era acum cunoscut, că era recunoscut ca distrugătorul cuibului. Poate că ar fi trebuit să-l împietrească frica, dar nu era așa. Coliba de lângă calea ferată nu fusese atacată.

Poate că le este frică de mine, gândi el.

Pluti pe râu. Trecu o oră, iar sunetele orașului se strecurară pe nesimțite în jurul lui.

****

Zgomotul bulelor de aer îl deranjă.

Se ridică încet într-un cot, revenindu-și repede din reverie. Se uită peste marginea bărcii.

Yagharek încă se mai vedea, în aceeași poziție, pe mal. Acum erau câțiva trecători în spatele lui, care nu-l băgau în seamă, așa acoperit cu zdrențe și duhnind.

Aproape de barcă, un val de bule de aer și apă răvășită fierbea apa la oarecare distanță, pocnind la suprafață și stârnind valuri pe o distanță de un metru. Ochii lui Isaac se lărgiră în momentul în care observă că tulburarea apei era perfect circulară, iar valurile stârnite de bule ajungeau la marginea cercului și încetau brusc, netulburând apa de alături.

Isaac se retrase ușor; o curbă neagră se profila pe apa tulburată. Se ridică din apă, stropind în interiorul cercului. Isaac se holba la chipul Țesătorului.

****

Tresări, cu inima cuprinsă de un ritm agresiv. Țesătorul se uita la el. Își înălțase capul ca să-l scoată din apă fără să i se vadă trupul. Țesătorul murmura adânc în capul lui Isaac.

... TU REPARI TU ACELA GOL PUȘCĂ DUPĂ CUM S-A CERUT MIC ȚESĂTOR CU PATRU MEMBRE... spuse el, monologând în continuare ... RÂUL ȘI RĂSĂRITUL VIN PESTE MINE VEȘTILE SUNT GOALE... Cuvintele se pierdură treptat până ce nu se mai auziră, iar Isaac găsi prilejul să vorbească.

— Mă bucur să te văd, Țesătorule, spuse el. Îmi amintesc că aveam o întâlnire. Trebuie să vorbesc cu tine.

Incantația Țesătorului se reluă, iar Isaac se chinui să înțeleagă, să traducă bolboroseala aceea de cuvinte frumoase, să răspundă, să se facă auzit.

Era ca un dialog cu un somnambul sau cu un nebun. Era dificil, epuizant. Dar era posibil.

****

Yagharek auzi vociferarea copiilor mergând la școală. Treceau prin spatele lui pe o cărare tăiată în iarba malului.

Privirea lui rătăci peste apă unde copacii și străzile albe largi din Colina Drapelului de îndepărtau de apă într-o pantă ușoară. Și acolo malul era

trasat cu iarbă, dar nu exista nicio potecă și nici copii. Numai ziduri de case.

Yagharek își trase genunchii la piept și se înveli mai bine cu mantaua. La cincisprezece metri pe apă, bărcuța lui Isaac părea nefiresc de imobilă. Capul lui Isaac se ivise cu câteva minute în urmă și acum se vedea peste marginea bărcii, cu ceafa spre Yagharek. Parcă privea o zonă din apă.

Trebuie să fie Țesătorul, înțelese Yagharek și se simți cuprins de emoție.

Se chinui să audă, dar vântul slab nu-i aducea niciun sunet. Auzea doar pescăitul apei și zgomotul copiilor din spate.

Timpul trecu, dar soarele parcă se oprise. Șirul de copii nu se termina. Yagharek îl privea pe Isaac discutând ceva cu păianjenul nevăzut, aflat sub suprafața apei. Yagharek așteptă.

Apoi, la ceva timp după răsărit, dar înainte de ora șapte, Isaac se retrase în barcă pe furiș, cotrobăi după haine și se întoarse înotând ca un șobolan.

Lumina anemică a dimineții se sparse pe suprafața râului în vreme ce Isaac traversa apa spre mal. Parcă dansa un dans grotesc, trăgându-și hainele după el, înainte de a se ridica în iarba de pe mal.

Se prăbuși dinaintea lui Yagharek, gâfâind.

Școlarii chicotiră și șopocăiră.

— Cred ... cred că o să vină, spuse Isaac. Cred că a înțeles.

****

Trecuse de ora opt când ajunseră la coliba de lângă linia ferată. Era liniște și cald, iar aerul era plin de firișoare de praf. Gunoiul aruncat pe podea lucea sub lumina ce intra prin pereții crăpați.

Derkhan tot nu se întorsese. Pengefinchess dormea într-un colț sau se făcea că doarme.

Isaac strânse într-un sac murdar tuburile și valvele esențiale, motoarele și bateriile și transformatoarele. Își culese notițele, le răsfoi ca să verifice, apoi le îndesă din nou în cămașă. Scrise un bilet pentru Derkhan și Pengefinchess. Împreună cu Yagharek, își verifică și curăță armele și numără puțina muniție. Apoi Isaac privi prin fereastra spartă peste orașul care se trezea în jurul lor.

Trebuiau să fie atenți acum. Soarele își recăpătase puterea și lumina din plin. Oricine putea face parte din miliție și fiecare ofițer văzuse heliotipiile lor. Se acoperiră cu mantalele. Isaac ezită, apoi împrumută cuțitul lui Yagharek și se bărbieri până la sânge. Lama ascuțită aluneca dureros peste neregularitățile pielii lui, motivul pentru care își lăsase barba să-i crească. Era nemilos și iute, și curând îi arătă lui Yagharek o față cu obrazul neted, cu o mustăcioară tăiată prost, cu tăieturi sângerânde și smocuri de păr scăpat din vedere.

Părea ciudat, dar diferit. Isaac își pipăi pielea însângerată și plecară.

Pe la nouă, după minute întregi de hoinăreală pe lângă magazine și trecători, căutând drumuri dosnice, cei doi se găseau în groapa de gunoi din Cotul Sur. Căldura era neiertătoare și părea și mai mare în aceste canioane de fier vechi. Pe Isaac îl înțepa și ustura obrazul.

Se strecurară printre gunoaie spre inima labirintului, spre culcușul Consiliului Robotic.

****

— Nimic.

Bentham Rudgutter strânse pumnul pe birou.

— De două nopți căutăm cu aerostatele. Nimic. În fiecare dimineață, altă recoltă de trupuri, fără să vedem nimic toată noaptea. Rescue e mort, niciun semn de la Grimnebulin, nici de la Blueday...

Își ridică ochii injectați și privi peste masă la Stem-Fulcher, care trăgea ușor din pipă.

— Nu merge bine treaba, trase el concluzia.

Stem-Fulcher încuviință ușor. Se gândea.

— Două lucruri, spuse ea încet. E clar că avem nevoie de trupe special antrenate. Ți-am spus de soldații lui Motley.

Rudgutter dădu din cap. Se tot freca la ochi.

— Putem să facem și noi din aceia. Putem comanda fabricilor de pedeapsă să ne construiască un detașament de Refăcuți, cu oglinzi și arme întoarse spre spate, dar avem nevoie de timp. Trebuie să-i antrenăm. Asta înseamnă cel puțin trei, patru luni. Și în timp ce noi pierdem vremea moliile își fac de cap cu cetățenii. Devin mai puternice. Așa că trebuie să ne gândim la strategii pentru a ține orașul sub control. Să instituim starea de alarmă, poate. Știm că moliile pot intra în case, dar nu e nicio îndoială că cele mai multe victime sunt luate din stradă. Apoi, avem nevoie să înlăturăm speculațiile din presă cu privire la evenimente. Barbile nu a fost singurul savant care a lucrat la acest proiect. Trebuie să fim în stare să evităm orice situație periculoasă, trebuie să-i strângem pe toți savanții implicați. Și, cu jumătate din miliție ocupată cu moliile, nu mai putem risca încă o grevă la docuri sau ceva similar. Asta ne-ar putea paraliza repede. E datoria noastră față de oraș să punem capăt cererilor lor lipsite de rost. În principiu, domnule Primar, avem de-a face cu cea mai mare criză de la Războiul Piraților încoace. Cred că e vremea să declarăm starea de urgență. Avem nevoie de puteri extraordinare. Avem nevoie de legea marțială.

Rudgutter își țuguie buzele și cugetă.

****

— Grimnebulin, spuse avatarul.

Consiliul rămase ascuns. Nu se ridică. Nu se distingea de munții de gunoi din jur.

Cablul care intra în țeasta avatarului ieșea din grămada de fiare și piatră. Avatarul putea. Pielea îi era acoperită cu mucegai.

— Grimnebulin, repetă el cu o voce agitată. Nu te-ai întors. Mașina de criză pe care mi-ai lăsat-o este incompletă. Unde sunt eu-rile care te-au însoțit la Casa de Sticlă? Moliile au zburat din nou noaptea trecută. Ai eșuat?

Isaac ridică mâinile pentru a încetini întrebările.

— Stop, spuse el poruncitor. Am să explic.

Isaac știa că ar fi fost o greșeală să se aștepte la emoții din partea Consiliul. Pe când îi spunea avatarului povestea acelei nopți înfiorătoare din Casa de Sticlă — noaptea aceea cu o victorie atât de parțială, cu un preț atât de îngrozitor — știa că nici mânia, nici tristețea nu îl făcea pe omuleț să tremure.

Consiliului Robotic avea conștiință, dar nu și sentimente. Asimila date noi, atât. Calcula posibilități.

Îi spuse că maimuțele-robot fuseseră distruse, și avatarului i se scutură spasmodic trupul. Fără acei roboți, Consiliul Robotic nu putea descărca experiența. Trebuia să se bazeze pe raportul lui Isaac.

Ca și altădată, Isaac avu impresia că vede o siluetă umană pândind din gunoi, dar aceasta dispăru iute.

Isaac povesti Consiliului despre intervenția Țesătorului, apoi, în sfârșit, începu să-și explice planul. Consiliul, firește, înțelese imediat.

Avatarul dădea din cap. Isaac avu impresia că simte mișcări fine în pământul de sub picioare, ca și cum Consiliul se foia.

— Înțelegi ce-mi trebuie de la tine? spuse Isaac.

— Firește, răspunse Consiliul Robotic. Și am să fiu legat direct la mașina de criză?

— Da, spuse Isaac. Așa o să meargă treaba. Am uitat o parte dintre componentele mașinii de criză atunci când am lăsat-o la tine, de aceea nu era completă. Dar când mi-am dat seama, mi-a venit ideea asta. Însă am nevoie de ajutorul tău. Dacă funcționează, calculele trebuie să fie exacte. Mi-am adus mașina analitică din laborator, dar nu e un model avansat. Tu, Consiliul, ești o rețea de mașini de calculat sofisticate... nu? Trebuie să faci niște adunări pentru mine. Să rezolvi niște funcții, să printezi niște cartele de programare. Și am nevoie să fie perfecte. Cu un grad de eroare infinitezimal. Bine?

— Arată-mi, spuse avatarul.

Isaac scoase două foi de hârtie. Se apropie de avatar și i le întinse. În mirosul de ulei și de chimicale, duhoarea organică a avatarului era de-a

dreptul socantă. Isaac își încreți nasul cu dezgust. Dar se îmbărbătă și rămase alături de trupul putred, pe jumătate viu, al avatarului și îi explică funcțiile pe care le subliniase.

— Pagina asta are câteva ecuații la care nu pot găsi soluția. Poți să le citești? Au de-a face cu modelul matematic al activității mentale. Pagina a doua e mai deosebită. Ăsta e setul de cartele de programare de care am nevoie. Am încercat să exprim fiecare funcție cât de exact posibil. Aici, de exemplu...

Degetul lui Isaac se mișcă de-a lungul unei linii de simboluri logice complicate.

— Aici spune „ia datele din intrarea unu; acum modelează datele". Iar aici avem aceleași comenzi pentru intrarea doi... iar aici o comandă complexă: „compară datele obținute". Apoi aici sunt funcțiile constructive, de remodelare. Înțelegi toate astea? spuse el făcând un pas în spate. O poți face?

Avatarul luă hârtiile și le cercetă cu atenție. Ochii mortului se mișcară de la stânga la dreapta încet, neîntrerupt, până ce termină de parcurs și de trimis datele prin cablu spre creierul ascuns al Consiliului.

După o clipă, avatarul spuse:

— Se poate face.

****

Isaac dădu din cap triumfător.

— Am nevoie de asta... acum. Cât mai curând posibil. Pot să aștept. Poți să o faci?

— Am să încerc. Și, când vine seara și se întorc moliile, ai să-i dai drumul și ai să mă conectezi. Ai să mă legi la mașina de criză.

Isaac încuviință.

Se cotrobăi prin buzunare și mai scoase o bucată de hârtie, pe care i-o înmână avatarului.

— Asta e o listă cu tot ce avem nevoie, spuse el. Ar trebui să se găsească totul în groapa asta de gunoi, sau să se poată face rost. Mai ai câțiva... *tine* pe undeva ca să-i pui să caute? Încă două căști din acelea folosite de comunicatori; două baterii, un mic generator, chestii din astea. Și de astea avem nevoie tot acum. Cablu conductor gros, prin care să poată trece curent elictric sau taumaturgic. Avem nevoie de vreo trei, patru kilometri. Nu dintr-o singură bucată, firește. Pot fi bucăți, atât timp cât se pot conecta ușor una de alta. Dar avem nevoie de grămezi întregi. Trebuie să facem legătura între tine și punctul focal. Cablurile trebuie să fie gata diseară până la ora șase.

Chipul lui Isaac era dur. Vorbea monoton. Îl privi pe avatar cu atenție.

— Nu suntem decât patru, iar pe unul nu putem pune bază, continuă el. Poți lua legătura cu ... grupul nostru?

Avatarul încuviință încet, așteptând o explicație.

— Avem nevoie de oameni să conecteze cablurile prin oraș.

Isaac trase lista din mâna avatarului și începu să schițeze pe spatele ei: un Y al celor două râuri, cruciulițe pentru Cotul Sur, Corbul, hașuri pentru Mlaștina Bursucului și Inima Scuipatului. Legă primele două cruciulițe cu o linie scurtă. Ridică privirea spre avatar.

— Trebuie să vă organizați. Repede. Avem nevoie de toată lumea la posturi cu cablurile la ora șase.

— De ce nu faci operațiunea aici? întrebă avatarul.

Isaac clătină vag din cap.

— N-ar merge. Aici e o fundătură. Trebuie să canalizăm forța spre punctul focal al orașului, unde converg toate liniile. Trebuie să mergem la Stația Pierzaniei.

Capitolul Patruzeci și șapte

Ducând amândoi un sac burdușit cu componente aruncate, Isaac și Yagharek se strecurară înapoi pe străzile liniștite din Cotul Sur, de-a lungul Liniei de Sud. Ca niște vagabonzi îmbrăcați nepotrivit cu clima caldă, traversară Noul Crobuzon spre coliba prăpădită de lângă linia ferată. Așteptară trecerea unui tren, care răsufla energic prin coșul de fum, apoi continuară să traverseze perdelele de aer cald ce se ridicau de pe liniile încinse.

Era miezul zilei și aerul îi învăluia ca o pătură caldă.

Isaac puse jos capătul lui de sac și trase de ușă. Derkhan deschise dinăuntru. Se strecură afară, închizând pe jumătate ușa în urma ei. Isaac aruncă o privire și văzu pe cineva stând într-un colț întunecat.

— Am găsit pe cineva, 'Zaac, șopti Derkhan cu ochii injectați și scăldați în lacrimi, apoi arătă spre interior. Așteptam.

****

Isaac trebuise să se întâlnească cu Consiliul; Yagharek inspira uimire și confuzie, dar nu și încredere față de cei cu care avea treabă; Pengefinchess nu voia să meargă; așa că Derkhan fusese forțată să iasă în oraș să facă treaba aceea monstruoasă. Asta o transformase într-un suflet rău.

La început, când plecase din colibă și intrase în oraș, se furișase repede prin întunericul ce umplea străzile, plângând pe înfundate pentru a-și elibera presiunea din cap. Se ținuse dreaptă, știind că o parte dintre siluetele pe care le vedea trecând erau milițieni. Încordarea de coșmar din aer o seca de puteri.

Dar apoi, când soarele răsărise și noaptea se ascunsese în canale, drumul ei devenise mai ușor. Se mișca mai repede, ca și cum întunericul ar fi fost un material care îi opunea rezistență.

Misiunea ei nu era mai puțin îngrozitoare, dar urgența făcea din teroare un lucru anemic. Știa că nu mai putea aștepta.

Mai avea puțin de mers. Se îndrepta spre spitalul din Puțul Sirian, prin vreo șase kilometri de mahala și dărâmături. Nu îndrăznise să ia un taxi, în caz că ar fi fost condus de un spion al miliției, un agent care urmărea răufăcători ca ea. Așa că mersese pe jos, cât de repede putuse, prin umbra Liniei de Sud care se tot ridica deasupra acoperișurilor pe măsură ce se îndepărta de inima orașului. Arcade de cărămidă se căscau peste străzile joase ale Cartierului Sirian.

La Stația Siriană, Derkhan se despărțise de linia ferată și se cufundase în străzile învălmășite din sudul Marelui Catran.

Îi fusese ușor să urmărească zgomotul zarzavagiilor și tarabagiilor spre piața din Promenada Tincturii, strada largă și murdară care lega Cartierul Sirian, Câmpul Pelorus și Puțul Sirian. Urma cursul Marelui Catran ca un ecou imperfect, schimbându-și numele din mers, devenind Calea Wynion, apoi Strada Potăii Bătrâne.

Derkhan trecuse prin zgomotul de ceartă, printre taxiurile și clădirile părăginite care flancau strada. Își căuta urma ca un vânător, tot spre nord-est. Până ce, în sfârșit, drumul se rupea și pleca spre nord într-un unghi ascuțit. Își luase inima în dinți și traversase ca un cerșetor furios, intrând în inima Puțului Sirian, spre Spitalul Veruline.

Era o clădire veche și largă, cu turnulețe, înfrumusețată cu cărămizi de diferite culori și statuete din ciment: zei și demoni uitându-se unul la altul de deasupra ferestrelor, dragoni ieșind din colțurile acoperișului cu mai multe niveluri. Cu trei secole înainte, fusese un azil grandios pentru cei teribil de bogați, în ceea ce era pe atunci o suburbie a orașului. Ghetourile se răspândiseră și înghițiseră Puțul Sirian: azilul fusese închis, transformat într-un depozit de lână; apoi golit din pricina falimentului; locuit o vreme de o bandă de hoți, apoi de un sindicat de taumaturgi ratați; în sfârșit, fusese cumpărat de Ordinul Veruline și preschimbat în spital.

Încă un loc de vindecare, spuseseră ei.

Fără fonduri și medicamente, cu doctori și farmaciști lucrând voluntar la ore ciudate, când conștiința îi apăsa mai tare, cu un personal de călugări pioși, dar fără experiență, Spitalul Veruline era locul în care săracii se duceau să moară.

Derkhan trecuse de portar, ignorându-l ca și cum ar fi fost surdă. El ridicase vocea la ea, dar nu o urmărise. Ea urcase scările până la primul etaj, spre cele trei secții în funcțiune.

Și acolo... acolo vânase.

Își amintea pânda, paturile stricate, ferestrele masive arcuite cu lumină rece, trupurile muribunzilor. De la preotul care o hărțuia cu tot felul de întrebări aflase despre tatăl ei muribund, care lipsea — plecase într-o noapte să moară; auzise despre el că venise aici la îngerii milei. Călugărul se muiase la cucernicia lui Derkhan și îi spusese că putea să stea și să caute. Iar Derkhan întrebase unde se aflau cei foarte bolnavi, din nou cuprinsă de lacrimi, pentru că tatăl ei era foarte aproape de moarte.

Călugărul îi arătase fără vorbe ușile duble de la capătul marelui salon.

Și Derkhan trecuse de uși și intrase într-un iad în care se întindea moartea, unde singurul lucru cu care se alinau durerea și degradarea erau cearșafurile curate. Măicuța tânără care se plimba prin salon cu ochii lărgiți

de un șoc permanent se oprea din când în când să citească foaia de observație de la piciorul vreunui pat, verificând dacă pacientul murea sau nu încă.

Derkhan privise în jos și răsfoise o fișă. Găsise diagnosticul și rețeta. *Morbul Pieptului*, citise ea. *2 doze laudanum/3 ore pentru durere.* Apoi cu alt scris: *Laudanum nu este disponibil.*

În patul următor, medicamentul care nu se găsea era apă de sporr. La următorul, sudifiat de calcie, care, dacă Derkhan interpreta corect fișa, l-ar fi vindecat pe pacient de morbul mațelor în opt doze. Continuase, străbătuse lungimea salonului, o listă fără rost de medicamente care ar fi oprit durerea.

Derkhan începuse să facă ceea ce venise să facă.

Examina pacienții cu un ochi atent, ca un vânător al unei prăzi muribunde. Știa exact ce căuta — *o minte sănătoasă într-un trup atât de bolnav, încât nu ar fi rezistat mai mult de câteva zile* — și i se făcuse greață. Măicuța o observase și se apropiase de ea cu o încetineală curioasă, cerând să afle pe cine căuta.

Derkhan nu o băgase în seamă și își continuase studiul. Străbătuse salonul, oprindu-se până la urmă la patul unui bătrân căruia fișa îi mai dădea o săptămână de trăit. Dormea cu gura deschisă, cu un firicel de salivă în colțul gurii și încruntându-se în somn.

Se abținuse o clipă ca să reflecteze la etica gestului — *Cine dintre cei de față era informator al miliției?* dorise ea să strige. *Care violase? Care omorâse vreun copil? Care torturase?* Se închisese în gândurile ei. Nu trebuia să se întâmple asta, își spusese ea. Putea să înnebunească. Trebuia să fie exigentă. Nu putea să aleagă.

Se întorsese spre măicuța care o urmărea tot bolborosind ceva și pe care reușea să o ignore fără efort.

Derkhan își amintea propriile-i cuvinte de parcă nu ar fi fost niciodată reale.

Omul e pe moarte, spusese ea. Măicuța amuțise și încuviințase. Se poate mișca? întrebase Derkhan.

Încet, răspunsese măicuța.

E nebun? întrebase Derkhan. Nu era.

Îl iau de aici, spusese ea. Am nevoie de el.

Măicuța începuse să-și exprime uimirea și supărarea, iar emoțiile lui Derkhan izbucniseră pe moment și lacrimi îi inundaseră chipul, închisese ochii și urlase cu limbă de animal până ce măicuța tăcuse. Derkhan o privise din nou și se oprise din plâns.

Derkhan scosese un pistol din mantie și îl pusese la pântecele măicuței. Aceasta se uitase în jos cu surpriză și teamă. În vreme ce măicuța se uita

spre armă fără să-și creadă ochilor, Derkhan scosese cu mâna stângă punga cu bani, ce mai rămăsese din banii lui Isaac și Yagharek. O ridicase până ce măicuța o văzuse, înțelesese ce se aștepta de la ea și întinsese mâna. Atunci Derkhan îi răsturnase în palmă bancnotele și praful de aur și monedele.

Ia asta, spusese ea cu voce tremurătoare și atentă. Arătase la întâmplare spre salon, spre bolnavii care gemeau în paturi. Cumpără laudanum pentru el și calcie pentru ea, spusese Derkhan, vindecă-l pe acela și adoarme-l pe celălalt; fă-i pe doi, trei sau patru să trăiască, și nu știu. Fă ceva bun pentru cât mai mulți, dar pe acesta trebuie să-l iau eu. Trezește-l și spune-i că trebuie să vină cu mine. Spune-i că îl pot ajuta.

Derkhan o împunsese cu pistolul. Îi închisese degetele peste bani și privise în ochii mirați ai măicuței, care nu înțelegea.

Derkhan, înăuntrul ființei ei, se apăra, se justifica — *Vezi? Îl iau pe el, dar îi salvez pe ceilalți!*

Dar nu exista nicio circumstanță morală care să atenueze lucrul îngrozitor pe care trebuia să-l facă. Se uitase adânc în ochii măicuței.

Ajută-i, șoptise ea. Acum îi poți ajuta. Îi poți ajuta pe toți cu excepția lui sau îi poți lăsa pe toți să moară. Ajută-i.

După un moment lung de tăcere, timp în care se uitase în ochii lui Derkhan, apoi la pumnul de bani, la pistol și la bolnavii din jur, măicuța băgase banii în buzunar cu mâna tremurândă. Derkhan o privise cu un sentiment de triumf îngrozit cum se îndrepta spre pacient să-l trezească.

Vezi? gândise Derkhan auto-disprețuitor. *Nu sunt numai eu de vină! Ea a ales!*

****

Numele lui era Andrej Shelbornek. Avea șaizeci și cinci de ani. Măruntaiele îi fuseseră mâncate de un germene virulent. Era tăcut și foarte obosit, iar după două, trei întrebări o urmase pe Derkhan fără să se plângă.

Ea îi spusese despre tratamentul pe care îl avea în minte, despre tehnicile experimentale pe care voia să le încerce pe trupul lui. El nu spusese nimic. *Probabil că înțelege ce se întâmplă!* își spusese ea. *S-a săturat să tot trăiască așa, îmi face treaba mai ușoară.*

Era evident că nu putea merge pe jos până la Cotul Sur. Derkhan ezitase. Scosese din buzunar câteva bancnote mototolite. Nu avusese ce să facă și chemase un taxi. Era nervoasă. Mârâise adresa, cu fața ascunsă de glugă.

Drișca era trasă de un bou, Refăcut ca un biped pentru a se strecura cu mai multă ușurință pe aleile întortocheate ale Noului Crobuzon. Se

legăna pe cele două picioare cu un pas ciudat. Derkhan se așezase și închisese ochii. Când îi deschisese din nou, Andrej dormea.

El nu vorbise și nici nu se încruntase, nu păruse tulburat până ce nu îl făcuse să urce panta abruptă de lângă Linia de Sud. Atunci figura i se încruntase și o privise mirat.

Derkhan pomenise ceva despre un laborator experimental secret, un loc de deasupra orașului, cu acces la tren. Părușe preocupat, clătinase din cap și privise în jur ca să scape. În întunericul de sub viaduct, Derkhan scosese pistolul. Deși pe moarte, îi era teamă să moară, și ea îl forțase să urce sub amenințarea pistolului. El începuse să plângă la jumătatea drumului. Derkhan îl privise și îi făcuse semn cu pistolul, încercând să se țină departe de propriile ei sentimente.

****

Înăuntrul colibei prăfuite, Derkhan așteptase liniștită, cu pistolul îndreptat spre Andrej, până ce auzise pașii lui Isaac și Yagharek. Atunci Derkhan le deschisese ușa și Andrej începu să plângă și să strige după ajutor. Avea o voce uimitor de puternică pentru un om atât de bolnav. Isaac, care era pe cale să o întrebe pe Derkhan despre ce vorbise cu Andrej, se repezi înăuntru să-l potolească.

Preț de o jumătate de secundă, Isaac deschise gura, dorind să-i spună că nu avea de ce să se teamă, că nu avea să pățească nimic rău, că se afla pe mâini bune, că exista un motiv pentru toate astea. Strigătele lui Andrej se opriră când îl văzu pe Isaac, dornic să primească mângâiere.

Dar Isaac era obosit și nu putea gândi, iar minciunile acelea l-ar fi făcut să vomite. În loc de asta, el se aruncă asupra bolnavului și îl birui cu ușurință, oprindu-i strigătele cu un căluș. Isaac îl legă pe Andrej cu o frânghie și îl sprijini cât mai confortabil de perete. Muribundul mormăia și pufnea îngrozit.

Isaac încercă să-l privească în ochi, să-i murmure vreo scuză, să-i spună că-i părea rău, dar Andrej nu-l auzea de spaimă. Isaac se întoarse agasat, iar Derkhan îl privi în ochi și îl prinse iute de mâini, mulțumită că o scăpase de această povară.

****

Erau multe de făcut.

Isaac începu calculele finale și pregătirile.

Andrej scâncea prin căluș și Isaac îl privi disperat.

Cu fraze scurte și șoptite, Isaac le explică lui Derkhan și Yagharek ce făcea.

Se uită la mașinile analitice stricate din colibă. Se uită peste hârtii, verificând iar și iar calculele, comparându-le cu foile cu cifre pe care le

căpătase de la Consiliul Robotic. Scoase miezul mașinii de criză, mecanismul enigmatic pe care neglijase să-l lase Consiliului. Era o cutie opacă, un motor sigilat cu cabluri împletite și circuite elictrostatice și taumaturgice.

O curăță încet, îi examină piesele în mișcare. Isaac se pregăti pe sine și echipamentul. Când Pengefinchess se întoarse din plimbarea ei nedeclarată, Isaac ridică privirea scurt. Ea vorbi încet, fără să privească pe nimeni în ochi. Apoi se pregăti să plece; își verifică echipamentul, își unse arcul să nu se ude sub apă. Întrebă unde era pistolul lui Shadrach și sughiță cu regret când Isaac îi spuse că nu știa.

— Păcat. Era o armă puternică, spuse ea pierdută, privind pe fereastră. Vrăjită. O armă teribilă.

Isaac o întrerupse. Împreună cu Derkhan, o imploră să rămână. Ea se întoarse și îl privi pe Andrej, parcă văzându-l pentru prima oară, nu băgă în seamă rugămințile lui Isaac și ceru să știe ce dracul făcea. Derkhan o trase departe de Andrej și de Isaac și îi explică.

Apoi Derkhan o întrebă din nou pe Pengefinchess dacă voia să facă încă un lucru pentru ei. Nu putea decât să o roage.

Isaac ascultă pe jumătate, dar nu mai vru să audă rugămințile ei. Se ocupă de treaba lui, de complicata matematică a crizei.

Andrej scâncea neîncetat lângă el.

Capitolul Patruzeci și opt

Chiar înainte de ora patru, când se pregăteau să plece, Derkhan îi îmbrățișă pe Isaac și pe Yagharek. Ezită doar o clipă înainte să-l ia în brațe pe garuda. El nu-i răspunse, dar nici nu o îndepărtă.

— Ne vedem la locul de întâlnire, murmură ea.

— Știi ce ai de făcut? o întrebă Isaac.

Ea încuviință și îl împinse spre ușă.

El ezita acum, la lucrul cel mai greu. Se uită spre Andrej, care zăcea cu un fel de stupoare epuizată de teamă, cu ochii goi și cu călușul murdar de secreții.

Trebuiau să-l ia cu ei și să nu stârnească alarma.

Se sfătui cu Yagharek asupra acestui punct, în șoaptă ca să nu fie auziți de omul îngrozit. Nu aveau medicamente, iar Isaac nu era un bio-taumaturg, nu putea să-și treacă degetele peste capul lui Andrej și să-i întrerupă temporar conștiința.

În loc de asta, erau nevoiți să se folosească de meșteșugul mai sălbatic al lui Yagharek.

Garuda își aminti de ringul de luptă, își aminti de „luptele de lapte": acelea care se terminau cu supunerea sau cu inconștiența, nu cu moartea. Își aminti tehnicile pe care și le perfecționase ajustându-le la oponenții lui umani.

— E doar un bătrân! șopti Isaac. Și e pe moarte, e fragil... Fii blând...

Yagharek se apropie de Andrej, care îl privea cu un presentiment obosit.

Cu o mișcare iute de fiară, Yagharek se aplecă în spatele lui Andrej, într-un genunchi, cu capul bătrânului prins sub brațul stâng. Andrej se holbă la Isaac, cu ochii bulbucați, fără să poată țipa prin căluș. Isaac — îngrozit, vinovat și scârbit — nu se putu abține să nu-l privească. Îl privi pe Andrej și știu că bătrânul nu mai avea mult de trăit.

Cotul drept al lui Yagharek coborî într-un arc scurt spre ceafa bătrânului, pocnindu-l cu precizie în locul în care craniul se unea cu gâtul. Andrej scoase un scurt lătrat de durere. Ochii i se încețoșară și se închiseră. Yagharek nu-i lăsă capul să-i cadă în piept: rămase cu brațul încordat, continuând să apese cu cotul osos în carne, numărând secundele.

Până la urmă îi dădu drumul.

— Se va trezi, spuse el. Poate în douăzeci de minute, poate în două ore. Trebuie să-l urmăresc. Îl pot adormi la loc. Dar trebuie să avem grijă — prea mult, și o să-i golim creierul de sânge.

Înveli trupul nemișcat al lui Andrej cu niște cârpe, apoi îl atârnară între ei, fiecare ținându-l de sub un braț. Era terminat, cu măruntaiele mâncate. Cântărea șocant de puțin.

Se deplasară împreună, ducând enormul sac de echipament cu mâinile libere, cu grijă, ca pe niște sfinte moaște.

Erau încă deghizați absurd ca niște cerșetori. Sub glugă, pielea întunecată a lui Isaac mai era încă presărată cu răni de la bărbierit. Yagharek își acoperi capul, ca și picioarele, în cârpe murdare, lăsând doar o crăpătură prin care să vadă. Arăta ca un lepros fără chip care își ascundea pielea putredă.

Cei trei păreau un grup de vagabonzi.

În dreptul ușii, își întoarseră capetele, scurt. Amândoi ridicară mâna într-un gest de rămas-bun către Derkhan. Isaac se uită spre Pengefinchess, iar ea îi privi fără expresie. Ezitând, ridică mâna spre ea și sprâncenele într-o întrebare mută — *O să te mai văd vreodată?* parcă voia el să știe, sau *O să ne ajuți?* Pengefinchess își înălță mâna uriașă în semn de răspuns nehotărât și-și întoarse privirea.

Isaac se întoarse cu buzele strânse.

Împreună cu Yagharek, porni în primejdioasa călătorie prin oraș.

Nu riscară să treacă podul de cale ferată. Le era teamă ca nu cumva vreun conductor să treacă pe lângă ei, făcând un gest mai rău decât să-i împroaște cu abur. Ar fi putut să se uite la fețele lor sau să raporteze la Stația Șireteniei sau la Bazarul Scuipatului, sau chiar la Stația Pierzaniei, că trei tâmpiți de vagabonzi merg pe șine și se pun în pericol.

Era prea primejdios să fie văzuți. Așa că Isaac și Yagharek coborâră panta până sub viaduct, târându-l pe Andrej peste pavaj.

Căldura era intensă, dar nu înăbușitoare. Ca și cum soarele se îmbolnăvise și nu mai reușea decât să șteargă umbrele și să îndepărteze răcoarea. Isaac asuda sub cârpe. Mergea ca într-un vis.

Cu Andrej sprijinit între ei ca un prieten amețit de prea multă băutură, Isaac și Yagharek străbătură străzile spre Podul Creasta Cocoșului.

Aici făceau parte din lumea interlopă. Nu era nici Mocirla Câinelui, nici Cartierul Infam, nu erau nici mahalalele din Câmpul Bărcii. Acolo ar fi fost invizibili.

Traversară podul nervoși. Erau înconjurați de rânjete și înjurături din partea negustorilor și clienților.

Yagharek ținea o mână pe un pachet de nervi și vase de sânge de la gâtul lui Andrej, gata să îl strângă tare dacă bătrânul ar fi dat vreun semn că s-ar trezi. Isaac mormăia de parcă ar fi fost beat. Era, în parte, o deghizare. Dar cu această ocazie se mai îmbărbăta.

— Haide, nenorocitule, mormăia el. Haide. Pui de lele.

Nici nu știa pe cine înjură.

Isaac și Yagharek traversară podul încet, ducându-și tovarășul și sacul cu echipament prețios. Lumea se dădea din calea lor și îi lăsa să treacă. Ei se făceau că nu aud, pentru a nu transforma oprobiul în confruntare deschisă.

Dacă s-ar fi găsit vreunii care, din plictiseală, s-ar fi luat de ei, ar fi fost un dezastru.

Dar trecură peste Podul Creasta Cocoșului, unde se simțeau izolați și descoperiți, și se strecurară în Cotul Mic. Orașul părea să-și închidă buzele în jurul lor și se simțiră din nou în siguranță.

Mai erau și alți cerșetori acolo, aținând calea localnicilor respectabili, răufăcători cu cercei și rechini grași și madame buzate. Andrej se foi ușor și Yagharek îi blocă din nou mintea.

Aici erau străzi dosnice. Isaac și Yagharek se puteau desprinde de străzile principale ca să meargă pe alei umbrite. Erau priviți de bărbați în izmene și de femei în furou de la balcoane, aplecați să flirteze unii cu alții. Trecură de movile de gunoi și canale descoperite și de copii care se aplecau de la etaj ca să-i scuipe sau să arunce pietricele și apoi să se ascundă.

Se țineau mereu aproape de linia ferată. Se întâlniră cu ea la Stația Șireteniei, unde trenurile din Câmpul Poftei se desprindeau de Linia de Sud. O luară de-a lungul viaductului care trecea șerpuit peste Inima Scuipatului. Aerul de deasupra mulțimii se înroșea pe măsură ce soarele se apleca spre orizont. Arcadele viaductului erau murdare cu ulei și acoperite cu o pădure de mucegai și mușchi și plante agățătoare.

Isaac și Yagharek intrară într-o fundătură a viaductului. Se odihniră. Viața zumzăia deasupra lor.

Andrej era ușor, dar începea să-i obosească, greutatea lui părea a crește clipă de clipă. Își întinseră brațele și traseră adânc aer în piept. La câțiva metri de ei, lumea ieșea din stație și trecea pe lângă mica lor ascunzătoare.

După ce se odihniră și își potriviră povara, se încordară și porniră din nou pe străzi dosnice, în umbra Liniei de Sud, spre inima orașului, cu turnurile încă invizibile din pricina caselor din jur — Țepușa și turlele Stației Pierzaniei.

Isaac începu să vorbească. Îi spuse lui Yagharek ce avea să se întâmple în seara aceea.

****

Derkhan își făcu drum prin groapa de gunoi din Cotul Sur spre Consiliul Robotic.

Isaac avertizase marea Inteligență Robotică de venirea ei. Știa că era așteptată. Ideea o făcea să se simtă stingherită.

Când se apropie de spațiul gol în care se afla Consiliul, i se păru că aude un susur de voci. Înțepeni pe dată și scoase pistolul. Verifică dacă era încărcat și gata de tragere.

Derkhan grăbi pasul, mergând cu atenție, evitând să facă vreun zgomot. La capătul canalului de gunoaie văzu deschiderea. Cineva îi trecu repede prin fața ochilor. Ea se furișă cu grijă mai aproape.

Apoi un alt om trecu prin dreptul ieșirii, iar ea văzu că era îmbrăcat în salopetă de lucru și că se apleca din pricina unei poveri. Ducea pe umăr un colac mare de cablu cu înveliș negru, care îl ținea ca un șarpe constrictor.

Ea se mai îndreptă de șale. Nu erau miliția cei care o așteptau. Se înfățișă dinaintea Consiliului Robotic.

****

Intră în spațiul gol, privind nervoasă pentru a se asigura că sunt aerostate deasupra. Apoi se întoarse spre scena din fața ei, surprinsă de dimensiunea adunării.

Din toate părțile, ocupându-se de diverse treburi obscure, erau aproape o sută de oameni, o mână de vodyanoi și chiar vreo două khepri. Cu toții erau îmbrăcați în haine ieftine și murdare. Și aproape toți cărau sau ajutau la căratul unor colaci de cablu.

Acesta era de diverse modele. Cel mai adesea era negru, dar mai era și maro, și albastru, roșu sau cenușiu. Unii duceau în pereche colaci de dimensiunea unui om. Alții duceau bobine de cablu de doar câțiva centimetri.

Zarva se opri când intră Derkhan și toți ochii se întoarseră spre ea. Craterul era plin cu trupuri. Derkhan înghiți în sec și își trecu privirea peste lume. Văzu avatarul venind împleticit spre ea pe picioarele lui subțiri.

— Derkhan Mohorâta, spuse el încet. Suntem gata.

****

Derkhan se apropie pentru scurt timp de avatar ca să verifice o hartă.

Din concavitatea însângerată a craniului deschis al avatarului venea un miros greu. Pe căldura aceea, duhoarea omulețului pe jumătate mort era aproape insuportabilă, iar Derkhan își ținu răsuflarea cât de mult reuși, trăgând apoi aer pe gură prin mâneca mantiei.

În timp ce Derkhan și Consiliul se sfătuiau, restul adunării ținu o distanță respectuoasă.

— E aici aproape toată congregația mea biologică, spuse avatarul. Am trimis eu-ri mobile cu mesaje urgente, iar credincioșii s-au adunat, după cum vezi. Trebuie să continuăm. Au trecut șaptesprezece minute după ora cinci.

Derkhan privi cerul care se întuneca încet, amenințând cu apusul. Era sigură că ceasul după care se orienta Consiliul, ascuns probabil într-o movilă de gunoi, era potrivit la secundă.

La o comandă a avatarului, grupul porni să iasă din piațetă, cărând cablurile. Înainte de a pleca, fiecare se oprea în dreptul locului unde stătea ascuns Consiliul și făcea un gest de devoțiune cu mâinile, sugestia vagă a unor roți dințate, lăsând jos cablul dacă altfel nu se putea.

Derkhan îi privi cu un presentiment rău.

— Nu vor reuși, spuse ea. Nu au destulă putere.

— Mulți au venit cu căruțe, răspunse avatarul. Vor pleca în schimburi.

— Căruțe...? se miră Derkhan. De unde?

— Unii le-au avut acasă. Alții le-au cumpărat sau le-au închiriat astăzi la ordinul meu. Nu a fost niciuna furată. Nu putem risca să atragem atenția cuiva.

Derkhan se uită în altă parte. Controlul pe care îl exercita Consiliul peste oameni o tulbura.

Când și ultimul credincios părăsi curtea, Derkhan și avatarul se apropiară de capul cel imobil al Consiliului. Acesta stătea pe o parte și părea un strat de gunoi, invizibil.

Un scurt colac de cablu zăcea alături. Capătul cablului era sfâșiat, iar cauciucul gros era carbonizat. Din capăt se desprindea un mănunchi de fire încâlcite.

Mai era un vodyanoi acolo. Derkhan îl văzu la câțiva metri distanță, privind agitat spre avatar. Ea îi făcu semn să se apropie. El veni când pe patru picioare, când pe două, desfăcându-și degetele palmate pentru a se menține în echilibru. Era uns cu ceara aceea pe care o foloseau uneori vodyanoii pentru a nu se îmbiba cu apă și a nu se îngreuna în timpul înotului.

— Ești gata? zise Derkhan.

Vodyanoiul încuviință repede. Derkhan îl cercetă, dar știa prea puține despre această rasă. Nu văzu la el nimic deosebit, care să-i dea de înțeles de ce se devotase acestei secte ciudate, de ce adora această bizară Inteligență Robotică. Era limpede pentru Derkhan că oamenii nu erau decât niște pioni pentru Consiliu, că adorația lor nu-i furniza nicio satisfacție sau plăcere, ci avea doar un grad de... utilitate.

Nu putea să înțeleagă ce serviciu le făcea această biserică eretică enoriașilor ei.

— Ajută-mă să duc asta la râu, spuse ea și ridică rola de cablu de o parte.

Se dezechilibră sub greutate, iar vodyanoiul se grăbi să o ajute.

Avatarul stătea nemișcat. Îi privea cum se îndepărtează spre macaralele din nord-vest, dincolo de munții de gunoi ce înconjurau Consiliul Robotic.

Cablul era masiv. Derkhan trebui să se oprească de câteva ori și să-l pună jos, apoi să se încordeze și să continue. Vodyanoiul se mișca în același ritm cu ea, oprindu-se în același timp și așteptând-o. În urma lor, bobina de cablu se micșora pe măsură ce se desfăcea.

Derkhan alegea drumul spre râu ca un căutător de aur.

— Știi pentru ce e asta? îl întrebă ea pe vodyanoi fără să ridice privirea.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se uita spre silueta avatarului, încă vizibilă la marginea curții. Clătină din cap.

— Nu, răspunse iute. Am auzit că... mașina aceea Zeu a avut nevoie de noi să ne dea o treabă.

Vorbea normal. Tonul lui era dur, dar plăcut. Nu zelos. Părea un muncitor care se plângea filozofic de pretenția managerului de a face ore suplimentare neplătite.

Dar când Derkhan, gâfâind din pricina efortului, începu să întrebe mai mult — „Cât de des vă întâlniți?“ sau „Ce altceva v-a mai pus să faceți?“ — el o privi cu suspiciune și răspunsurile îi deveniră monosilabice, apoi gesturi, apoi nimic.

Derkhan deveni din nou tăcută. Se concentră asupra cablului.

****

Gropile de gunoi se întindeau până la malul râului. Malurile din jurul Cotului Sur erau ziduri de cărămidă alunecoasă care se ridicau din apa întunecată. Când râul se umfla, rămânea la suprafață abia un metru de zid. Alteori erau trei metri până la suprafața Catranului.

Direct din zidul de cărămidă ieșea un gard de fier și scânduri de doi metri înălțime, construit cu ani în urmă ca să delimiteze gropile de gunoi ce abia se formau. Dar acum greutatea gunoaielor adunate făcea ca acest gard să se aplece amenințător peste apă. De-a lungul anilor, bucăți din el căzuseră și împrăștiaseră gunoiul pe apa de dedesubt. Gardul nu fusese reparat, iar în acele locuri doar rezistența movilelor le mai ținea locului.

Blocuri solide de deșeuri se răsturnau din când în când, ca o cascadă.

Macaralele uriașe care luau încărcătura de gunoi de pe barje se aflaseră la început în afara gropilor, dar fuseseră iute năpădite. Acum lucrătorii din groapă și macaragiii trebuiau să escaladeze terenul pentru a ajunge la macaralele care răsăreau direct din geologia vulgară a gropii de gunoi.

Ca și cum gunoiul ar fi fost fertil și ar fi făcut să crească acele structuri gigantice.

Derkhan și vodyanoiul se strecurară până ce nu mai putură să vadă Consiliul. Lăsaseră o dâră de cablu care devenea invizibilă în momentul în care atingea solul, transformându-se într-un deșeu fără rost printre atâtea altele.

Dealurile de resturi se făceau tot mai mici pe măsură ce se apropiau de Catran. În fața lor, gardul ruginit se ridica de vreun metru și jumătate deasupra gunoiului. Derkhan coti ușor și se îndreptă spre o deschizătură mare în gard, unde groapa dădea direct în râu.

Dincolo de apa fetidă, Derkhan vedea Noul Crobuzon. Pentru o clipă, se zări silueta greoaie a Stației Pierzaniei, perfect încadrată în spărtura gardului. Putea vedea liniile ferate întinse între turnurile care se ridicau la întâmplare din pământ. Turnurile miliției înțepau urâte linia cerului.

Chiar în față, pe malul celălalt, se înălța silueta cartierului Inima Scuipatului. Nu exista nicio promenadă de-a lungul malului, doar bucăți de stradă care mergeau o vreme paralel cu acesta, apoi grădini private, pereți de depozite și terenuri virane. Nimeni nu o urmărea pe Derkhan.

La câțiva metri de mal, Derkhan lăsă capătul cablului și se apropie cu grijă de margine. Pipăi cu piciorul, asigurându-se că terenul nu avea să cedeze sub greutatea ei și să cadă în apă. Se aplecă încet și cercetă suprafața apei, aflată la vreo doi metri mai jos.

Soarele se apropia ușor de acoperișurile din vest, iar culoarea murdară a râului se păta cu lumină roșiatică.

— Penge! șopti Derkhan. Ești aici?

După o clipă se auzi un plescăit. Dintre gunoaiele presărate pe apă, ceva se apropie încet, venind împotriva curentului.

Pengefinchess ridică capul din apă. Derkhan zâmbi. Se simți ușurată.

— Bine, spuse Pengefinchess. E vremea pentru ultima mea treabă.

Derkhan încuviință cu o recunoștință absurdă.

— A venit să te ajute, spuse ea către celălalt vodyanoi, care se uita la Pengefinchess cu suspiciune. Cablul e prea greu ca să te descurci singur cu el. Dacă intri în apă, vi-l dau eu.

Vodyanoiului îi trebuiră câteva secunde ca să accepte să riște alături de nou-venită. Se uită spre Derkhan cu o teamă nervoasă și dădu din cap. Se îndreptă spre gard, se opri o secundă, apoi plonjă elegant în apă. Abia dacă scoase câțiva stropi de apă.

Pengefinchess se uită la el suspicios. Derkhan privi iute de jur-împrejur și văzu o țeavă de metal mai groasă decât piciorul ei. Era lungă și incredibil de grea, dar, lucrând repede, neluând în seamă mușchii îndurerați, Derkhan o împinse spre spărtura din gard și o propti acolo. Își scutură brațele ca să îndepărteze senzația de arsură acidă. Se întoarse la cablu și îl trase aproape de apă.

Începu să îl treacă peste țeavă spre vodyanoii care așteptau în apă. Desfășură destul cât Pengefinchess să se poată agăța de capăt. Greutatea ei mai trase în apă vreo câțiva metri de cablu. Marginea gunoiului se aplecă periculos peste râu, dar cablul aluneca peste curbura netedă a țevii prinse bine în gard.

Pengefinchess trase tare și se scufundă. Cablul deveni un șarpe care se strecura printre movilele de gunoi și plonja apoi în apă.

Derkhan îi urmări înaintarea în salturi. Zâmbi și se aplecă epuizată peste un stâlp de beton.

Nimic nu se ghicea la suprafața apei ca să dea de bănuit. Cablul cobora de-a lungul zidului. Vodyanoii trăseseră mult cablu în apă înainte să înceapă traversarea pe fundul râului, astfel că nimic nu părea să se miște.

Trecură minute întregi. Ceva ieși la suprafață chiar în mijlocul râului.

Era un vodyanoi cu un braț ridicat în semn de adio sau de triumf. Derkhan îi răspunse cu același gest și se chinui să-și dea seama cine fusese ca să înțeleagă ce fel de mesaj i se transmisese.

Râul era foarte larg și chipul îi era neclar. Apoi Derkhan zări arcul și își dădu seama că era vorba despre Pengefinchess. Își dădu seama că îi făcuse un gest de rămas-bun.

Nu prea avusese rost rugămintea ei către Pengefinchess de a o ajuta în acest ultim stadiu al vânătorii. Fără îndoială, îi ușurase treaba, dar s-ar fi descurcat și fără ea, cu ajutorul mai multor vodyanoi trimiși de Consiliu. Și nu avea rost să se simtă afectată de plecarea ei. Mercenarul vodyanoi pleca spre contracte mai profitabile. Derkhan nu-i datora nimic, nici mulțumiri, nici afecțiune.

Dar circumstanțele îi făcuseră tovarăși, iar Derkhan regreta să o vadă plecând. Făcuse parte din acea luptă cu coșmarurile.

Brațul și arcul dispărură. Pengefinchess se scufundă înapoi.

Derkhan întoarse spatele râului și se îndreptă spre Consiliu.

Urmări dâra de cablu prin labirintul de gunoi. Avatarul o aștepta.

— Trecerea a avut succes? o întrebă el de îndată ce o văzu.

Derkhan încuviință.

Trebuie să pregătim lucrurile aici, spuse ea. Unde e ieșirea de semnal?

Avatarul se întoarse și îi făcu semn să îl urmeze. Se opri și luă cablul de capăt. Se împiedică sub greutate, dar nu se plânse și nici nu ceru ajutor, iar Derkhan nu se oferi voluntar.

Cu cablul gros sub braț, avatarul se apropie de capul Consiliului, tot lăsat pe o parte, fără niciun semn de viață.

Avatarul întinse mâna spre grilajul care mima o dantură de metal. În spatele unuia dintre faruri, pe care Derkhan îl recunoscu ca fiind unul

dintre ochii Consiliului, un nod de fire și tubulaturi ieșea dintr-o carcasă în care lucrau valvele unei mașini analitice complexe.

Era primul semn că marea mașinărie era conștientă. Derkhan avu impresia că vede o lumină slabă în ochii uriași ai Consiliului.

Avatarul trase cablul lângă creierul analogic, unul din rețeaua care alcătuia strania conștiință neumană a Consiliului. Desfăcu câteva fire groase din cablu și câteva din capul Consiliului.

Derkhan își mută privirea, îngrețoșată.

Avatarul începu să lege Consiliul de cablu, răsucind capetele firelor.

— Restule e ușor, șopti el. Fir la fir, cablu la cablu, la fiecare legătură din oraș. Doar aici mai e nevoie de conectarea corectă pentru a mima operațiunile căștilor comunicatorilor, pentru a le adapta la modelul alternativ de conștiință.

În ciuda dificultății operațiunii, era încă lumină atunci când avatarul termină treaba.

Derkhan privi scânteile care ieșeau din legături. Era frumos. Luceau ca o bijuterie mecanică.

Capul Consiliului — vast și imobil, ca al unui demon adormit — era legat la cablu cu un nod elictro-mecanic, ca o cicatrice taumaturgică. Derkhan se minună.

— Atunci, spuse ea ezitând, mai bine să mă duc să-i spun lui Isaac că... ești gata.

****

Cu valuri mari de apă murdară, Pengefinchess și tovarășul ei străbătură Catranul.

Rămaseră pitiți. Fundul abia se vedea la jumătate de metru sub ei. Cablul se desfășura încet din colacul mare pe care îl lăsaseră pe fundul râului, în dreptul celuilalt mal.

Era greu și îl trăgeau încet prin apa murdară.

Erau singuri în partea asta de râu. Nu mai era niciun vodyanoi: doar câțiva pești amețiți, care fugiră la apropierea lor. *Nimic nu m-ar putea face să-i mănânc*, gândi Pengefinchess.

Minutele treceau și traversarea lor pe ascuns continua. Pengefinchess nu se gândea la Derkhan sau la ce urma să se întâmple în noaptea aceea, nici la planul pe care îl auzise. Nu evalua probabilitatea lui de succes. Nu era treaba ei.

Shadrach și Tansell erau morți și era vremea să treacă mai departe.

Undeva vag, le dorea lui Derkhan și celorlalți noroc. Fuseseră tovarăși, deși pentru scurt timp. Și înțelesese că erau lucruri grave în balanță. Noul

Crobuzon era un oraș bogat, cu o mie de posibili angajatori. Își dorea să rămână sănătoasă.

În fața ei se ridica peretele malului. Pengefinchess încetini. Trase mai mult cablu, destul cât să se poată ridica din apă cu el. Apoi ezită o clipă și se îndreptă spre suprafață. Îi făcu semn vodyanoiului să o urmeze și ieși la aer, unde o mie de raze solare scânteiau pe valuri.

Ultimii metri îi înotară la suprafață.

Belciuge ruginte erau prinse în zidul de cărămidă, ca o scară până la marginea de sus a malului. În jur se auzea zgomotul taxiurilor și al trecătorilor.

Pengefinchess își așeză mai bine arcul. Se uită spre mascul și îi vorbi în limba Lubbock, limbajul gutural polisilabic al celor mai mulți vodyanoi din est. Vorbea un dialect de oraș, amestecat cu Ragamoll uman, dar încă ușor de înțeles.

— Tovarășii tăi știu să te găsească aici? întrebă brusc Pengefinchess.

El dădu din cap (o altă trăsătură umană adoptată de vodyanoii din oraș).

— Eu am terminat, anunță ea. Trebuie să ții cablul singur. Poți să aștepți. Eu plec.

El o privi și dădu din nou din cap, apoi își ridică mâna cu o mișcare bruscă, un fel de salut. Pengefinchess se amuză.

— Să fii fecund, îi răspunse ea cu urarea tradițională.

Se scufundă sub apa Catranului și se azvârli înainte.

****

Pengefinchess înotă spre est, urmând cursul râului. Era calmă, dar o emoție crescândă o umplea. Nu avea planuri, nu era legată de nimic. Se întrebă brusc ce avea să facă.

Curentul o purtă spre Insula Despicăturii, unde Molima și Catranul se întâlneau într-un vârtej confuz și deveneau Marele Catran. Pengefinchess știa că baza scufundată a clădirii Parlamentului era păzită de milițieni vodyanoi și păstră distanța, ocolind spre nord-vest și înotând contra curentului în sus pe Molimă.

Curentul era mai puternic decât cel al Catranului și apa era mai rece. Se simți bine până ce intră într-un val de poluare.

Era un afluent din Mlaștina Bursucului; ea știa asta și se grăbi să treacă dincolo. Ondina îi tremură pe piele în vreme ce se apropie de anumite zone de apă; își căută drumul prin râul murdar spre cartierul magicienilor. Respira încet lichidul dezgustător, ca și cum astfel ar fi evitat să se contamineze.

Până la urmă, apa păru să se subțieze. La vreun kilometru și jumătate de convergența râurilor, Molima devenea brusc curat și pur.

Pengefinchess fu cuprinsă de bucurie.

Începu să simtă alți vodyanoi trecând pe lângă ea prin curent. Din loc în loc simțea curgerea apei din tuneluri care duceau la vreo casă vodyanoi. Acestea nu erau vizuinile absurde din Catran, din Vadul Lipitorii și din Cotul Mare: acolo, clădiri cu arhitectură umană fuseseră construite chiar în râu și se părăginiseră. Acelea erau mahalalele vodyanoilor.

Aici, pe de altă parte, apa rece și limpede care curgea din munți ducea prin pasaje măiestrit lucrate spre case săpate în malul râului, tapetate cu marmură albă. Fațadele lor erau desenate, cu gust, astfel încât să arate a case de oameni, dar interioarele erau tipice pentru vodyanoi: holuri goale conectând camere mari deasupra apei și sub apă; pasaje de trecere; canale cu apă proaspătă.

Pengefinchess înotă pe lângă casele vodyanoilor bogați fără să iasă în evidență. După ce lăsă centrul orașului în urmă, deveni mai fericită, mai relaxată. Se bucura de evadarea ei.

Desfăcu brațele și-i transmise un mesaj mental ondinei, iar aceasta se desprinse de pielea ei și trecu prin porii hainei. După zile întregi în uscăciune și apă mizerabilă, spiritul apei se clătea în apa curată, rostogolindu-se fericit, liber, o ființă de apă în mijlocul unui râu.

Pengefinchess o simți înotând în amonte și o urmă în joacă, întinzând mâna și strângând-o printre degete.

Am să merg pe coastă în sus, hotărî Pengefinchess, *să dau ocol munților. Prin Dealurile Bezhek, poate, și pe lângă Ochiul Viermelui. Am să mă îndrept spre Marea Ghearei reci.* Cu o hotărâre bruscă, Derkhan și ceilalți se transformară instantaneu în mintea ei, devenind istorie, devenind ceva terminat, o aventură pe care avea să o povestească poate odată.

Își deschise gura enormă și lăsă să intre valuri de apă din Molimă. Pengefinchess continuă să înoate prin suburbii, ieșind din oraș.

Capitolul Patruzeci și nouă

Bărbați și femei în haine murdare se răspândiră din groapa de gunoi din Cotul Sur.

Plecară pe jos, cu căruțe, perechi sau în grupuri de patru, cinci persoane. Cei care mergeau pe jos cărau colaci mari de cablu pe umeri, sau împreună cu un coleg. În spatele căruțelor erau bobine enorme de cablu.

Se răspândiră în oraș la intervale neregulate, în timp de mai bine de două ore, separându-se după un orar pus la punct de Consiliul Robotic, care calculase ca mișcarea lor să pară întâmplătoare.

O căruță trasă de un cal ducând patru oameni intră în traficul de pe Podul Creasta Cocoșului și se îndreptă spre Inima Scuipatului. Mergeau fără să se grăbească și intrară pe Bulevardul Sf. Dragonne, larg și mărginit cu bananieri. Trecură la trap pe strada pavată cu plăci de lemn — moștenire a Primarului Waldemyr, care era deranjat de huruitul roților pe caldarâmul de piatră.

Căruțașul așteptă să se mai limpezească traficul, apoi coti spre stânga și intră într-o curticică. Bulevardul nu se mai vedea, dar zgomotul lui pătrundea bine până aici. Căruța se opri lângă un perete înalt de cărămidă roșie, din spatele căruia se ridica un miros delicios de bomboane cu miere. Iedera trecea peste buza zidului și se mișca ușor sub briză. Era grădina mânăstirii Vedneh Gehantock, îngrijită de cactuși dizidenți și călugări umani.

Cei patru săriră din căruță și începură să descarce unelte și colaci de cablu. Trecătorii îi priveau scurt și îi uitau.

Unul ridică un capăt al cablului până la marginea zidului mânăstirii. Tovarășul lui ridică un inel de metal și un ciocan și din trei lovituri ancoră cablul de zid, la doi metri deasupra pământului. Cei doi continuară, repetând operațiunea la vreo trei metri spre vest, apoi mai departe.

Mișcările lor nu erau ascunse. Ciocănitul lor se pierdea în zgomotul orașului.

Oamenii dispărură după colțul pieței și se îndreptară spre vest, trăgând după ei bobina uriașă de cablu. Ceilalți doi rămaseră pe loc, așteptând la capătul liber al cablului, din care se desfăceau fire ca niște petale metalice.

Prima pereche duse cablul spre Inima Scuipatului, prin spatele restaurantelor, buticurilor și atelierelor, spre cartierul felinarelor roșii și spre Corbul, nucleul Noului Crobuzon.

Prindeau cablul la înălțime pe ziduri, peste țevile de gaz, conductorii taumaturgici și gurile de scurgere. Cablul părea invizibil. Era doar o fibră nervoasă din ganglionii orașului, o strună printre altele.

Inevitabil, ajunseră să fie nevoiți să treacă strada care se îndrepta spre est. Coborâră cablul pe pământ și se apropiară de un canal, odată sanitar, acum doar de scurgere, un tunel de cincisprezece centimetri sub plăcile de pavaj, protejat de un grilaj care secționa strada.

Traversară repede strada, care nu era foarte aglomerată, și întinseră cablul prin canal fără prea multă bătaie de cap.

Comportamentul lor nu merita atenție. În timp ce prindea cablul pe peretele clădirii de peste drum — de această dată era zidul unei școli, de la ferestrele căreia se auzeau profesori răstindu-se —, perechea trecu pe lângă un alt grup de muncitori. Aceștia săpau la colțul străzii și înlocuiau pietrele de pavaj sparte; își ridicară privirile spre nou-veniți și îi salutară cu un mormăit, apoi nu-i mai băgară în seamă.

În drumul lor spre cartierul felinarelor roșii, enoriașii Consiliului Robotic intrară într-o curte, târând după ei bobina de cablu. Din trei părți se ridicau ziduri, cinci etaje de cărămidă jegoasă, pătată și mucegăită, cu urme de fum și ploaie. Ferestrele erau la intervale neregulate, ca și cum s-ar fi desprins de pe acoperiș și ar fi căzut spre pământ la întâmplare.

Se auzeau strigăte și conversații vesele, și clinchet de vase de bucătărie. Un copil de sex incert îi privea de la o fereastră de la etajul trei. Cei doi bărbați se priviră nervoși o clipă, apoi cercetară ferestrele. Copilul era singurul care îi observase.

Lăsară joc cablul, iar unul dintre privi în ochii copilului, îi făcu cu ochiul și zâmbi. Celălalt se lăsă într-un genunchi și se uită printre gratiile canalului din curte.

Din întuneric veni o voce care îi salută scurt. O mână murdară se ivi printre gratii.

Primul bărbat îl trase de cracul pantalonului pe celălalt și îi șopti — „Uite-i... suntem unde trebuie!“ —, apoi luă capătul cablului și încercă să-l îndese prin capacul canalului. Era prea gros. Înjură și cotrobăi prin cutia cu scule după un ferăstrău, apoi se apucă să taie o bară din gratii.

— Grăbește-te, spuse cel invizibil de jos. Ne urmărește cineva.

Când termină de tăiat, bărbatul din curte îndesă capătul cablului în gaură.

Cel de jos prinse cablul și îl trase în întunericul din canal. Cablul porni să se desfășoare prin venele orașului.

Copilul privi curios la cei doi bărbați care așteptau ștergându-și mâinile de haine. Când cablul se întinse complet, se îndepărtară.

Înainte de a da colțul, bărbatul se întoarse iarăși spre copil, îi făcu iar cu ochiul și dispăru.

În stradă, cei doi se despărțiră fără niciun cuvânt, plecând în direcții diferite sub soarele care apunea.

****

La mănăstire, cei doi bărbați care așteptau lângă zid priveau în sus.

Pe clădirea de peste drum, un edificiu de beton umed, trei bărbați apărură pe acoperiș. Trăgeau după ei cablul lor, ultimii cincisprezece metri din rola care fusese mult mai lungă și care acum șerpuia în urma lor, peste acoperișurile din colțul sudic al Inimii Scuipatului.

Cablul dispărea spre sud-est, plonjând brusc în canalizare.

Bărbații coborâră pe scara de incendiu. Aruncară jos restul de cablu și priviră spre curtea mănăstirii, unde se aflau ceilalți doi.

— Gata? strigă unul dintre cei nou-veniți.

Ceilalți doi priviră în sus și dădură din cap. Cei trei de pe scară se opriră și aruncară restul de cablu.

Cablul se încolăci în aer ca un șarpe monstruos spre cei de jos, care fugiră să-l prindă.

Îl traseră peste drum și aproape de capătul cablului deja prins de peretele mânăstirii Vedneh Gehantock. Unul ținu cablul, iar celălalt în prinse de perete.

Cablul negru cobora peste stradă într-un unghi abrupt, trecând peste capul trecătorilor.

Cei trei de pe scara de incendiu se aplecară și-i priviră pe cei doi care răsuceau capetele cablurilor făcând un nod urât, dar funcțional.

Unul dintre ei scoase din trusă două sticluțe. Le scuturâ puțin, apoi desfăcu dopul uneia și picură din lichid peste fire. Lichidul vâscos se infiltră. Bărbatul repetă operațiunea cu a două sticluță. Când cele două lichide se întâlniră se petrecu o reacție chimică zgomotoasă. El făcu un pas înapoi, cu brațul întins, continuând să toarne și închizând ochii când fumul începu să se adune peste metalul încins.

Cei doi compuși se amestecară și arseră, împrăștiind fum toxic și topind firele, care se sudară.

Oamenii de pe scara de incendiu erau satisfăcuți. Se întoarseră pe acoperiș, de unde se împrăștiară prin oraș repede ca un fum în vânt.

****

Peste tot în Cotul Sur și în Corbul se petreceau operațiuni similare.

În canale, femei și bărbați se furișau prin tunelurile subterane. Acolo unde era posibil, grupurile mai mari erau conduse de cei care cunoșteau orașul subteran: lucrători la canalizare, ingineri, hoți. Cu toții erau echipați cu hărți, torțe, pistoale și acționau după instrucțiuni stricte. Desfășurau cablul greu până ce se termina, apoi îl legau cu următoarea bobină de cablu și continuau.

Erau și locuri în care echipele întârziau, atunci când aveau de trecut prin zone primejdioase: cuiburi de vârcolaci sau găști de vagabonzi. Dar primeau iute ajutor și treceau mai departe.

Când se întâlneau cu o altă echipă, conectau capetele cablurilor, le sudau chimic sau cu aparate de sudură, ori cu o vrajă.

După ce terminau treaba, echipele se dispersau în oraș.

În locuri care nu atrăgeau atenția, cablurile ieșeau din canale și erau preluate de echipe la sol. Acestea derulau cablul peste acoperișuri, pe sub scări și de-a lungul străzilor haotice, acolo unde manevra era invizibilă datorită banalității ei.

Se întâlneau cu alții, apoi legau cablurile. Apoi dispăreau.

Așteptându-se ca unele echipe — mai ales dintre acelea din canalizare — să dispară sau să se piardă, Consiliul Robotic pregătise echipe de rezervă prin oraș. Acestea așteptau în șantiere și pe malurile râului, cu bobine de cablu lângă ei, gata să intervină.

Dar acțiunea părea să fi fost binecuvântată. Apăruseră mici probleme, se pierduse timp pe ici, pe colo, dar nicio echipă nu dispăru. Rezervele rămaseră fără treabă.

Se construia un uriaș circuit sinuos prin oraș. Avea mai mult de trei kilometri.

Cablul se strecura prin orașul înfierbântat, hotărât să-și găsească drumul spre monolitul enorm ce se ridica în centrul Noului Crobuzon.

Soarele se ascundea după dealurile din vest, dându-le o aură magnifică. Însă nu se puteau pune cu măreția haotică a Stației Pierzaniei.

Luminile clipeau peste vasta ei topografie și primea în pântecele ei, ca pe niște ofrande, trenurile care își aprinseseră luminile. Țepușa înțepa norii ca o suliță, dar nu era nimic în comparație cu stația: doar o adăugire de beton la clădirea monstruoasă care domnea satisfăcută peste oraș.

Cablul străbătea distanța fără întrerupere, ridicându-se și coborând peste suprafața Noului Crobuzon.

****

Partea de vest a Stației Pierzaniei se deschidea spre Piața BilSantum. Piața era aglomerată și frumoasă, cu trăsuri și trecători circulând constant în jurul parcului din mijlocul ei. În peticul de verdeață luxuriantă, jon-

gleri și magicieni strigau și cântau. Cetățenii nu luau în seamă structura monumentală care domina cerul. Vedeau numai fațada luminată din plin de soare, cu arhitectură de caleidoscop: stucatura și lemnul vopsit erau roz; cărămizile erau sângerii; grilajele de metal luceau în lumină. Strada BilSantum trecea pe sub o arcadă uriașă care lega corpul principal al stației de Țepușă. Stația Pierzaniei nu era discretă. Cele cinci linii ferate treceau pe sub arcade și traversau străzile pe viaducte de cărămidă.

Strada Pierzaniei era un pasaj lung care pornea perpendicular pe Piața BilSantum și se îndrepta spre Cartierul Buimăcelii. Nimeni nu știa de ce fusese atât de importantă, încât să dea stației numele său. Avea pavaj de piatră, iar casele ei, deși nu dărăpănate, erau prost reparate. Trasa cândva limita nordică a stației, dar între timp fusese depășită. Încăperile stației se răspândiseră și puseseră stăpânire rapid peste stradă.

În unele locuri, strada era descoperită. Dar de cele mai multe ori era acoperită cu bolte de cărămidă sau tavane de lemn. Pasajele erau în permanență luminate cu gaz.

Strada Pierzaniei era încă locuită. Familiile se trezeau în fiecare dimineață sub cerul acela întunecat de arhitectură și se îndreptau spre lucru, traversând umbrele străzii.

De multe ori se auzea bocănit de cizme de deasupra. Partea din față a stației și terasele erau păzite. Securitate privată, soldați străini și miliție, unii în uniformă, alții deghizați, patrulau peisajul muntos al clădirii, protejând bănci și magazine, ambasade și birouri guvernamentale care îi umpleau etajele.

Dar mai departe spre est, către spatele stației, unde se aflau ieșirile de serviciu și stabilimente mai puțin importante, securitatea era absentă. Construcția era mai întunecată aici. Când apunea, soarele trimitea umbre uriașe peste Corbul.

La ceva distanță de clădirea masivă, între Strada Pierzaniei și Stația Buimăcelii, Linia de Dreapta trecea printre o încâlceală de birouri vechi care fuseseră distruse demult de un foc.

Acesta nu afectase structura, dar fusese suficient ca să aducă la faliment compania care le cumpărase. Camerele carbonizate fuseseră mult timp goale, locuite doar de vagabonzii pe care mirosul de ars nu-i deranja.

După mai mult de două ore de mers, Isaac și Yagharek sosiră în acel loc și se prăbușiră ușurați. Îi dădură drumul lui Andrej, îi legară din nou mâinile și picioarele și îi puseră călușul înainte de a se trezi. Apoi mâncară puținul pe care-l luaseră cu ei și așteptară în liniște.

Deși cerul era luminat, adăpostul lor era cuprins de întunericul umbrei aruncate de stație. În mai puțin de o oră, soarele avea să apună și noaptea avea să urmeze.

Vorbeau în șoaptă. Andrej se trezi și începu să facă din nou zgomot, uitându-se în jur și rugând să fie eliberat, dar Isaac îl privi cu ochi prea obosiți și prea vinovați.

La ora șapte se auzi un zgomot la ușa pârlită de foc. Isaac scoase pistolul și îi făcu semn lui Yagharek să tacă.

Era Derkhan, epuizată și foarte murdară, cu fața mânjită de praf și grăsime. Își ținu răsuflarea când trecu prin ușă și o închise în urma ei, oftând apoi, cu spatele sprijinit de ea. Se apropie și îl apucă pe Isaac de mână, apoi pe Yagharek. Ei o salutară.

— Cred că ne urmărește cineva, spuse Derkhan. Stă în fața tutungeriei de peste drum, cu o mantie verde. Nu i-am văzut fața.

Isaac și Yagharek se încordară. Garuda se strecură sub o fereastră acoperită cu scânduri și se uită printr-o crăpătură.

— Nu e nimeni acolo, spuse el fără nicio intonație.

Derkhan se apropie și se uită și ea.

— Poate că nu făcea nimic, spuse ea până la urmă. Dar m-aș simți mai în siguranță un etaj sau două mai sus, așa o să auzim dacă vine cineva.

Acum se mișcau mai ușor, căci, nevăzându-i nimeni, Isaac îl putea obliga pe Andrej să meargă doar sub amenințarea pistolului. Urcară, lăsând urme de pași în cenușa de pe scări.

La etajul de sus, cadrul ferestrei nu era acoperit nici de sticlă, nici de lemn, lăsându-i să privească direct spre monolitul stației. Așteptară să se întunece bolta cerească. În lumina portocalie de gaz, Yagharek sări de pe fereastră pe zidul acoperit de mușchi de dincolo. Traversă spinarea acoperișului care lega clădirea de Linia de Dreapta și Stația Pierzaniei.

Yagharek era doar o siluetă vagă pe linia cerului. Cercetă peisajul de coșuri de fum și țiglă. Nu era observat de nimeni. Se întoarse spre fereastra întunecată și le făcu semn celorlalți să îl urmeze.

****

Andrej era bătrân și țeapăn și reuși cu greu să traverseze pasajul îngust. Nu putea sări cei aproape doi metri de pe acoperiș. Derkhan și Isaac îl ajutară.

Îl dezlegaseră ca să poată să meargă și să se cațăre, dar îi lăsaseră călușul pentru a-i opri vaietele.

Andrej se împiedica, nefericit și confuz ca un suflet pierdut la marginea Iadului, apropiindu-se lent de sfârșitul ineluctabil.

Cei patru traversară acoperișul paralel cu Linia de Dreapta, îndreptându-se spre stația din față.

Nu după mult timp, natura terenului se modifică. Țiglele înclinate făcură loc betonului structurii masive din față. Trebuiră să se folosească și de

mâini. Traversară poteci de ciment, urcară scări pe zidurile scunde ale turelelor. Mașinării ascunse făceau cărămizile să bâzâie. Nu mai priveau înainte spre Stația Pierzaniei, ci în sus. Trecuseră granița nebuloasă dintre clădiri și corpul stației.

Încercară să evite cățăratul, traversând promontorii de cărămidă și pasaje accidentale. Isaac privi în jur nervos.

— Nu faceți gălăgie, șopti el. S-ar putea să fie paznici.

Dinspre nord-est se apropia silueta curbă a unei străzi pe jumătate acoperite de clădiri. Isaac arătă spre ea.

— Acolo, șopti el. Strada Pierzaniei.

Îi urmări traseul cu degetul. Ceva mai în față se intersecta cu Calea Cefalică, de-a lungul căreia mergeau ei.

— Unde se întâlnesc, șopti el. Acolo e locul nostru de întâlnire. Yag... te duci tu?

Garuda se grăbi într-acolo.

Isaac și Derkhan înaintară lent, dându-i ghes lui Andrej cu pistoalele. Când ajunseră la intersecția celor două străzi, se opriră și așteptară.

Isaac privi spre cer, unde doar câțiva norișori mai prindeau razele soarelui. Își coborî privirile spre Andrej, care implora milă. Sunetele nopții începură să se audă prin tot orașul.

— Încă n-au apărut coșmarurile, murmură Isaac, privind spre Derkhan și ridicând o mână de parcă ar fi vrut să verifice dacă ploua. Nu simt nimic. Nu au ieșit încă.

— Poate că-și ling rănile, spuse ea fără bucurie. Poate că nu vor ieși, și atunci toate astea — privirile ei se ațintiră scurt asupra lui Andrej — au fost inutile.

— Vor veni, spuse Isaac. Îți promit.

Nu voia să vorbească despre varianta pesimistă. Nu voia să admită posibilitatea aceea.

Rămaseră tăcuți o vreme. Isaac și Derkhan descoperiră simultan că îl priveau pe Andrej. El respira încet, cu ochii în toate părțile și paralizat de frică. *Am putea să-i scoatem călușul*, gândi Isaac, *că tot n-o să țipe... dar s-ar putea să înceapă să vorbească...* Îi lăsă călușul la locul lui.

Se auzi un scârțâit. Iute, Isaac și Derkhan își ridicară pistoalele. Capul lui Yagharek ieși de după zid, iar ei lăsară mâinile în jos. Garuda avea pe umăr un colac mare de cablu.

Isaac îl ajută să ajungă la grup.

— L-ai găsit! șopti el. Așteptau!

— Încep să se înfurie, spuse Yagharek. Au ieșit din canal acum mai bine de o oră. Le-a fost teamă că am fost prinși sau uciși. Asta e ultima bucată de cablu.

Puse colacul la picioarele lor. Cablul era mai subțire decât în alte părți, cam de zece centimetri în diametru. Mai rămăseseră poate vreo douăzeci de metri din el.

Isaac îngenunchie să îl cerceteze. Derkhan, cu pistolul încă îndreptat asupra lui Andrej, se uita cu atenție la cablu.

— E conectat? întrebă ea. Funcționează?

— Nu știu, oftă Isaac. Nu putem ști până nu închid circuitul.

Ridică bucla de cablu pe umăr.

— Nu e atât de mult cât am sperat, spuse el. N-o să ajungem prea aproape de centrul Stației Pierzaniei.

Privi în jur și își țuguie buzele. *Nu contează*, gândi el. *Alegerea stației a fost doar de ochii Consiliului, ca să scăpăm din groapa de gunoi... înainte de trădare.* Dar începuse să-și dorească să ajungă chiar în mijlocul stației, ca și cum zidurile ei ar fi avut cine știe ce puteri.

Arătă cu degetul spre sud-est, spre o pantă lină de acoperișuri care se termina cam la zece metri de ei printr-un platou.

— Acolo, spuse Isaac încet. Acolo vom merge.

Capitolul Cincizeci

La jumătatea drumului, Isaac și tovarășii lui tulburară pe cineva. Era un beţiv prăpădit, care sări în sus și dispăru iute, cu zdrenţele fluturându-i în spate.

Isaac începu să vadă terasele staţiei. Focuri mici luceau în curţi secrete, înconjurate de siluete întunecate. Parcă acolo ar fi locuit o societate alternativă. O ecologie complet diferită.

Cu mult deasupra, aerostatele umflate arau cerul. Prădătoare zgomotoase. Pete de lumină și întuneric mișcându-se nervos în pâcla nopţii.

Spre ușurarea lui Isaac, platoul de pe acoperiș era destul de larg. Făcu semn cu pistolul, arătându-i lui Andrej să se așeze, iar bătrânul se lăsă să cadă într-un colţ, cu genunchii la piept.

— Yag, spuse Isaac. Stai de pază.

Yagharek aruncă restul de cablu pe care-l trăsese sus și rămase de pază la marginea terasei. Isaac se opinti sub greutatea sacului. Îl puse jos și începu să despacheteze echipamentul.

Trei căști cu oglinzi, dintre care una și-o puse pe cap. Derkhan le luă pe celelalte; îi înmână una lui Yagharek. Patru mașini analitice de mărimea unor mașini mari de scris. Două baterii mari chimico-taumaturgice. O altă baterie, de această dată metamecanică, de tip khepri.

Câteva cabluri de conectare. Două căști mari de comunicator, ca aceea folosită de Consiliu atunci când îl obligase pe Isaac să atragă molia. Lanterne. Praf de pușcă și muniţie. Un pachet de cartele de programare. O mână de convertoare taumaturgice și de transformatoare. Circuite de cupru cu scop obscur. Motoraşe și dinamuri.

Toate erau în stare jalnică. Zgâriate, sparte. Păreau un morman de gunoi.

Isaac cotrobăi printre ele și începu să se pregătească.

****

I se clătina capul sub greutatea căștii. Conectă două mașini de calcul în reţea. Apoi se apucă de o muncă mult mai grea, cea de conectare a restului componentelor într-un circuit coerent.

Motoarele erau legate la fire și prin acestea la mașinile analitice mai mari. Le modificase circuitele. Valvele lor nu mai erau doar simple circuite binare. Fuseseră reglate pentru a putea calcula matematici de criză.

Ultimul lucru pe care îl scoase din sac și îl conectă la mașinăria împrăștiată era o cutie de tablă de mărimea unui pantof. Isaac luă capătul

cablului care se întindea mai mult de trei kilometri până la creierul ascuns în groapa de gunoi din Cotul Sur. Luă firele și le conectă la cutia neagră. Privi spre Derkhan, care îl păzea pe Andrej cu pistolul ridicat.

— Asta e un circuit-valvă de disociere, spuse el. O valvă unic-sens. Tai legătura Consiliului cu zona asta.

Mângâie piesele mașinii de criză. Derkhan dădu încet din cap. Cerul se întunecase aproape complet. Isaac ridică privirea și își țuguie buzele.

— Nu putem da acces nenorocitei ăsteia de mașinării la mașina mea de criză. Trebuie să ne ferim, explică el în timp ce conecta diferitele componente ale mașinii. Vă amintiți ce ne-a spus — că avatarul nu era decât un cadavru scos din râu. Vrăjeală! Acel trup e viu... fără creier, dar viu, îi bate inima și respiră. Consiliul Robotic a extirpat creierul omului ăluia cât încă era viu. Altfel ar fi putrezit până acum. Nu știu... poate că e unul din adoratorii aceia nebuni care s-a sacrificat, poate că a făcut-o în mod voluntar. Dar poate că nu. Oricum, Consiliului nu-i pasă dacă omoară oameni sau alte ființe, dacă asta îl ajută. Nu are nici empatie, nici morală. E doar o mașină de calcul. Costuri și beneficii. Încearcă să se... *maximizeze*. O să facă tot ce poate — să ne mintă, să ne ucidă — dacă asta îi mărește puterea.

Isaac se opri o clipă și privi spre Derkhan.

— Și știi, spuse el încet, de aceea vrea mașina de criză. Tot insistă. Mi-a dat de bănuit. De aceea o să folosim asta, spuse el bătând cu palma peste valva unic-sens. Dacă îl conectez direct, Consiliul va putea primi informații de la mașina de criză și o va putea controla. Nu știe că folosesc asta, de aceea era atât de doritor să se conecteze. Nu știe cum să-și construiască propria-i mașină, de aceea e atât de interesat de soarta noastră. Dee, Yag, știți voi ce poate face mașina asta? Știu că nu e decât un prototip, dar dacă lucrează după cum ar trebui... știți ce poate să facă?

— Orice, spuse el după un timp, cu mâinile ocupate cu legături. Criză există peste tot, iar dacă mașina poate detecta câmpul și îl poate canaliza... poate face orice. Sunt limitat din pricina calculelor. Trebuie să exprim în formule matematice ce vreau de la mașină. Pentru asta am nevoie de cartelele de programare. Dar creierul Consiliului exprimă totul în formule matematice. Dacă nenorocitul se conectează la mașina de criză, adoratorii lui nu vor mai părea nebuni. Știți că îl numesc mașina-Zeu?... Ei bine... ar putea să aibă dreptate.

Toți trei tăcură. Andrej se uita în toate părțile fără să înțeleagă niciun cuvânt.

Isaac lucra în tăcere. Încercă să-și închipuie orașul sub conducerea Consiliului Robotic. Și-l imagină legat la mașina de criză, construind tot mai multe mașini, conectându-le și alimentându-le de la sursele lui de energie taumaturgică și elictrochimică. Valve monstruoase bocănind în

adâncul gropii de gunoi, curbând trama realității și lucrând cu ușurința unui Țesător, totul din pură calculație, cu o inteligență rece.

Isaac mângâie circuitul valvă, rugându-se să funcționeze.

****

Isaac oftă și scoase pachetul de cartele de programare pe care îl tipărise Consiliul. Fiecare cartelă era marcată de mâna Consiliului. Isaac ridică privirea întrebător.

— Nu e încă ora zece, nu?

Derkhan clătină din cap

— N-a apărut nimic în aer? Moliile n-au ieșit. Trebuie să fim gata atunci când o să-și ia zborul.

Se uită în jos și trase maneta celor două baterii chimice. Reagenții se amestecară. Sunetul efervescent abia se auzea, dar se porni un clănțănit de valve, semn că alimentarea era bună. Mașinăria de pe acoperiș prinsese viață.

Mașina de criză porni să toarcă.

— Acum doar calculează, spuse Isaac nervos. Nu procesează. Îi dau instrucțiunile.

Isaac începu să introducă cu grijă cartelele în diferitele mașini analitice din fața lui. Cele mai multe intrară în mașina de criză, dar unele ajunseră la alte circuite de calcul conectate la mașina de criză. Isaac verifică fiecare cartelă, o compară cu notițele lui, făcând calcule rapide înainte de a le introduce.

Isaac continua să ia notițe și să scrie mesaje impenetrabile către sine pe bucăți rupte de hârtie. Respira grăbit.

Deodată începu să plouă puțin, cu stropi leneși și calzi. Noaptea era aproape, iar ploaia o grăbea și mai mult. Isaac lucra repede, cu degetele lui groase, parcă împiedicate.

— Isaac, spuse Derkhan, trebuie să te grăbești. Începe.

****

Un val de coșmar căzu peste ei odată cu ploaia.

— Au ieșit afară, spuse îngrozită Derkhan. Au ieșit la vânătoare. Sunt libere. Grăbește-te...

Isaac dădu din cap fără un cuvânt și continuă treaba. *Unde dracu e Țesătorul?* gândi el.

— Cineva se uită la noi de jos, spuse Yagharek brusc, un vagabond care nu se ascunde de ploaie. Nu se mișcă.

Isaac ridică privirea din nou, apoi se întoarse la lucru.

— Ia pistolul meu, șopti el. Dacă urcă, trage un foc de avertisment. Să sperăm că o să stea la distanță.

Mâinile lui continuau să răsucească, să conecteze, să programeze. Bătea la tastatură și introducea cartele în sloturi.

— Aproape gata, murmură el. Aproape gata.

Sentimentul de apăsare deveni mai stringent.

— Isaac... șuieră Derkhan.

Andrej căzuse într-un soi de transă de frică și epuizare și începuse să geamă, clipind din ochi.

— Gata! spuse Isaac și făcu un pas în spate.

Preț de o clipă se lăsă tăcerea. Triumful lui Isaac se disipă iute.

— Avem nevoie de Țesător! spuse el. Trebuia... a spus că va fi aici! Nu putem face nimic fără...

****

Nu puteau decât să aștepte.

Duhoarea viselor sucite tot creștea și țipete scurte se auzeau prin oraș, venind de la cei adormiți. Ploaia se înteți, până ce betonul deveni alunecos. Isaac acoperi cu sacul unele părți ale circuitului de criză, mișcându-se agitat, încercând să-și protejeze mașina de apă.

Yagharek privi peste acoperișurile lucind de apă. Când mintea i se umplu de vise înspăimântate și de teama pentru ce avea să fie, se întoarse pe călcâie și privi prin oglinzile căștii. Continuă să urmărească silueta nemișcată de dedesubt.

Isaac și Derkhan îl traseră pe Andrej ceva mai aproape de circuit (din nou cu o blândețe bizară, de parcă i-ar fi interesat bunăstarea lui). Sub arma lui Derkhan, Isaac legă din nou mâinile și picioarele bătrânului și îi puse una dintre căștile comunicatorilor pe cap. Isaac nu privi chipul lui Andrej.

Casca fusese ajustată. Acum avea trei sloturi de intrare. Unul se conecta la a doua cască. Altul se conecta prin mai multe mănunchiuri de fire la mașinile de calcul și la generatoarele mașinii de criză.

Isaac șterse al treilea slot de murdărie și apă și introduse firul din circuitul unic-sens de care se atașa cablul masiv ce ducea la Consiliu, la sud de râu. Curentul putea curge din creierul analitic al Consiliului în casca lui Andrej, dar numai într-un sens.

— Asta e, spuse Isaac. Acum nu mai avem nevoie decât de Țesător...

****

Trecu o jumătate de oră de ploaie și coșmaruri înainte ca dimensiunile acoperișului să vălurească și monologul Țesătorului să fie auzit.

... CUM TU ȘI EU CONCURĂM TUNELUL GROS CHEAGUL PÂNZEI ORAȘULUI NE VEDE..., auziră ei vocea nepământeană, și marele păianjen ieși la vedere și dansă spre ei, dominându-i cu trupul său uriaș.

Isaac icni, apoi oftă ușurat. Mintea îi era copleșită de uimire și de teroarea indusă de Țesător.

— Țesătorule! strigă el. Ajută-ne acum!

Întinse cealaltă cască de comunicator către extraordinara prezență.

Andrej ridicase privirea și se făcuse mic de groază. Ochii i se bulbucaseră. Se strecură cât putu de repede spre marginea terasei, cu trupul străpuns de o frică inumană.

Derkhan îl prinse și îl ținu. El nu băgă în seamă pistolul ei, nu vedea decât păianjenul care se înălța deasupra lui. Lui Derkhan îi venea ușor să-l țină. Mușchii lui slăbiți se încordau fără eficiență. Îl trase înapoi și îl ținu bine.

Isaac nu se uită la ei. Întinse rugător casca spre Țesător.

— Trebuie să-ți pui asta, spuse el. Pune-o! Putem să le distrugem pe toate. Ai spus că vrei să ne ajuți... să reparăm pânza... Te rog.

Ploaia stropea carapacea Țesătorului. Țesătorul continua să vorbească, un murmur greu de auzit și pe care Isaac, Derkhan și Yagharek nu îl înțelegeau.

Țesătorul întinse perechea de mâini umanoide și își puse casca pe capul segmentat.

Isaac închise ochii, brusc ușurat, apoi îi deschise din nou.

— Las-o acolo! strigă el. Prinde-o cu curelele!

Cu degete abile ca ale unui croitor, Țesătorul îl ascultă.

... GÂDILĂ ȘI JOACĂ FESTE... bolborosi el... SENTIMENTE DE CREATURĂ TREC PRIN METAL ȘI SE AMESTECĂ ÎN MINE OGLINZI MILIARDE BULE SE SPARG UNDE CEREBRALE ȘI PLANURI TOT ÎNAINTE STĂPÂNE MEȘTER MEȘTEREȘTE... Și, pe când Țesătorul continua cu proclamațiile lui incomprehensibile, Isaac deschise circuitul care îl lega de Andrej și trase o serie de manete care eliberară toată capacitatea de procesare a mașinilor analitice și a mașinii de criză.

****

Curenți extraordinari trecură prin mașinăria asamblată în fața lor.

Timpul parcă se opri, ploaia parcă încetă să cadă.

Scântei de culori extraordinar de variate ieșiră din conexiuni.

Un arc de energie făcu trupul lui Andrej să devină brusc rigid. O aură instabilă îl înconjură. Chipul îi era cuprins de uimire și durere.

Isaac, Derkhan și Yagharek îl priveau paralizați.

Bateriile trimiteau pachete de particule încărcate prin circuitele complicate, valuri de energie și comenzi interacționu în bucle complexe, o dramă infinită se dezvălui la scară femtoscopică.

Casca de comunicator începu să funcționeze, trăgând efluviile mintale ale lui Andrej și amplificându-le într-un șuvoi de taumaturgoni și lungimi de undă trecând cu viteza luminii prin circuite și îndreptându-se spre goarna din frunte care avea să le împrăștie în eter.

Dar semnalele erau modificate.

Erau procesate, matematizate în ritmul valvelor minuscule.

O clipă mai târziu, încă două valuri de energie țâșniră din circuite. Primul porni spre Țesător, al doilea veni de-a lungul cablului întins până în Cotul Sur, șerpui pe străzi și se opri în casca lui Andrej.

****

Isaac văzuse cum moliile lingeau trupul Țesătorului. Le văzuse amețite, dar nu sătule.

Își dădea seama că trupul Țesătorului emitea unde mentale, dar nu de același fel cu ale creaturilor gânditoare obișnuite. Moliile lingeau, simțind gustul... dar nu și substanța.

Țesătorul gândea într-un val de conștiință continuu, incomprehensibil. Nu existau straturi mentale, nu exista niciun ego care să controleze funcțiile inferioare, niciun cortex care să țină sub control gândirea. Pentru Țesător nu existau vise de noapte, nici mesaje ascunse în colțuri secrete ale minții. Pentru Țesător, visele și conștiința erau una. Țesătorul visa că este conștient și era conștient că visa, într-un amestec nesfârșit de imagini, dorințe și emoții.

Pentru moliile-nestinse, acestea erau ca efluviile unei băuturi efervescente. Erau îmbătătoare și delicioase, dar fără substrat. Nu erau vise solide.

Conștiința extraordinară a Țesătorului se scurse prin firele mașinilor sofisticate.

Acolo se întâlnea cu torentul de particule din creierul Consiliului Robotic.

****

În contrast extrem cu valul anarhic, gândirea Consiliului era de o exactitate rece. Conceptele erau reduse la o matrice de valve, o procesare de informații lipsită de arcanele dorințelor și pasiunilor. O dorință de a exista, lipsită de psihologie, o minte contemplativă și infinită.

Pentru molii, aceasta era invizibilă, fiind lipsită de subconștient. Era ca o bucată de carne fără gust și fără miros, calorii pure. Ca o cenușă.

Mintea Consiliului se scurse în mașină — și trecu un moment în care încercă să controleze mașina de criză. Dar circuitul unic-sens era solid. Curgerea de particule se făcea doar într-o singură direcție.

Era asimilată de mașinile analitice.

Se ajunse la un set de parametri. Instrucțiuni complexe făcură valvele să țăcănească.

Într-o fracțiune de secundă, începu o secvență rapidă de procesare.

Mașina examină forma primului input *x*, semnătura mentală a lui Andrej.

Două ordine subsidiare trecură simultan prin cabluri. *Formulare input y*, spunea unul, iar mașinile cartografiară curentul mental extraordinar al Țesătorului; *Formulare input z*, și făcură același lucru cu lungimile de undă mentale ale Consiliului. Mașinile analitice calculară scara semnalului de ieșire și se concentrară asupra paradigmelor.

Două linii de program se uniră și generară un al treilea ordin: *Duplicare input x în input y și z.*

Comenzile erau extraordinar de complexe. Se bazau pe mașinile de calcul avansate ale Consiliului și pe complexitatea cartelelor de programare.

Hărțile matematico-analitice mentale — chiar simplificate și imperfecte — deveniră modele de lucru. Cele trei erau comparate.

Mintea lui Andrej, ca a oricărui om întreg, sau ca a unui vodyanoi, sau khepri, sau cactus, era o unitate dialectică cuprinsă constant de convulsii de conștiință și subconștiință, de vise și dorințe, de recrearea subliminalului prin contradicție, de egoul capricios. Interacțiunile nivelurilor de conștiință creau un întreg instabil și permanent înnoit.

Mintea lui Andrej nu era judecata rece a Consiliului, nici conștiința onirică poetică a Țesătorului.

x, înregistrară mașinile, *diferă de y și diferă de z.*

Dar *x*, calculară mașinile analitice, *era egal cu y plus z.*

Motoarele taumaturgo-psihice ascultară ordinele. Combinară y și z. Creară o lungime de undă duplicat al lui x și o dirijară spre ieșirea din casca lui Andrej.

Valurile de particule încărcate venind de la Consiliu și Țesător se uneau într-un semnal vast. Visele Țesătorului, calculațiile Consiliului erau combinate pentru a mima conștientul și subconștientul unei minți umane. Noile ingrediente erau mult mai puternice decât emanațiile lui Andrej. Semnalul uriaș ieșea din goarna căștii lui Andrej.

****

Trecu abia o treime de secundă înainte ca circuitele să prindă viață. În timp ce combinația *y* + *z* ieșea din cască, un nou set de condiții se îndeplinea. Mașina de criză porni.

Aceasta folosea categoriile instabile ale matematicii de criză atât drept viziune persuasivă, cât și drept categorisire obiectivă. Metoda sa deductivă era holistică, totalizatoare și inconstantă.

Exudațiile mentale ale Consiliului și ale Țesătorului luară locul semnalului lui Andrej; mașina de criză primi aceeași informație ca și procesoarele originale. Evaluă rapid calculele și examină noul semnal. O masivă anomalie deveni evidentă. Ceva ce funcțiile aritmetice stricte ale celorlalte mașini nu puteau descoperi.

Forma semnalului analizat nu era doar suma părților lui.

y și *z* erau unificate. Iar *x*, mintea lui Andrej, era punctul de referință pentru întregul model. *Era parte integrantă a formulelor care o totalizau.*

Straturile de conștiință din x depindeau unul de altul, ca roțile dințate dintr-un mecanism. Ceea ce matematic se vedea ca o sumă a raționalismului și a viselor era în realitate un întreg indivizibil.

y și *z* nu erau jumătăți de model pentru *x*. Erau calitativ diferite.

Mașina aplică riguroasa logică de criză la operațiunea originală. O comandă matematică crease un analog perfect aritmetic al codului-sursă din materiale disparate, iar acest analog era simultan identic și *radical divergent* cu originalul pe care îl copia.

Trei cincimi de secundă după ce circuitul se închisese, mașina de criză ajunsese la două concluzii simultane: *x–y+z;* și *x^y+z.*

Operația care se îndeplinise era profund instabilă. Era paradoxală, iar aplicarea logicii o demonta.

Procesul era, de la primele principii ale analizei, modelării și conversiei, complet scufundat în criză.

****

O sursă masivă de energie de criză se descoperi pe loc. Conștientizarea crizei o făcu ușor de captat: pistoane metafazice pompară energia volatilă prin amplificatoare și transformatoare. Curcuite subsidiare se scuturară. Motorul de criză începu să șuiere ca un dinam, scrâșnind și trimițând sarcini complexe de cvasivoltaj.

Comanda finală străbătu în formă binară măruntaiele mașinii de criză. *Canalizează energia și amplifică semnalul de ieșire.*

****

La mai puțin de o secundă de la pornirea mecanismului, curgerea paradoxală de conștiințe, valul combinat al Țesătorului și al Consiliului, se umflă și țâșni din casca lui Andrej.

Propriile lui emanații erau redirijate într-o buclă referențială, permanent verificată și comparată cu y+z de către mașinile analitice și de mașina de criză.

Agregatul principal al acelei conștiințe enorme și instabile ieșea în valuri mari din cască. O coloană de valuri și particule mentale se îndreptă spre stație. Era invizibilă, dar Isaac și Derkhan și Yagharek o puteau simți, era ca o senzație pe piele, stimulând al șaselea și al șaptelea simț.

Andrej tresărea sub influența energiei care trecea prin el. Derkhan privi în altă parte, cu dezgust amestecat cu vinovăție.

Țesătorul tot dansa pe picioarele lui ascuțite.

— Momeală..., spuse Yagharek cu asprime și se îndepărtă de valul de energie.

— Abia a început, strigă Isaac ca să acopere zgomotul ploii.

Mașina de criză bâzâia și se încălzea, conectându-se la resurse enorme, crescânde. Trimitea valuri de energie spre Andrej, care tresărea spasmodic de groază și durere.

Mașina capta energia sifonată din situația instabilă și o canaliza, scurgând-o în altă formă spre semnalul Țesător/Consiliu, amplificându-l. Mărindu-i intensitatea și puterea. Iar și iar.

Se inițiе o buclă. Curgerea artificială devenea mai puternică; și, întocmai ca un enorm turn fortificat pe fundații fragile, creșterea masei sale îl făcea mai precar. Ontologia sa paradoxală deveni mai instabilă în timp ce semnalul devenea mai puternic. Criza se acutiză. Puterea mașinii crescu exponențial; criza se adânci și mai tare...

****

Mâncărimea pielii lui Isaac deveni tot mai greu de suportat. O notă părea să-i răsune în cap, un vaiet care creștea în intensitate ca și cum ceva s-ar fi rotit în apropiere din ce în ce mai tare.

... CURGEREA CREȘTE PLINĂ DE MINTE DAR MINTEA NU E MINTE..., continuă Țesătorul să murmure... UNA ȘI UNA ÎNTR-UNA NU MERGE DAR UNA ȘI DOUĂ ODATĂ VOM ÎNVINGE CE MINUNAT...

În vreme ce Andrej se rostogolea, victimă a torturii sub ploaia nopții, forța care îi ieșea din cap spre cer creștea tot mai mult, geometric, înfricoșător. Era invizibilă, dar se simțea: Isaac, Derkhan și Yagharek bătură în retragere.

Bucla de criză continua și emanațiile se intensificau până ce deveniră aproape vizibile, un stâlp de eter tulburat de cincizeci de metri înălțime; lumina stelelor și a aerostatelor se deforma în jurul ei.

Isaac își simți gingiile umflate și dinții parcă stând să-i cadă.

Țesătorul dansa încântat.

O rază enormă scurma eterul. O coloană uriașă, o pretenție de conștiință, harta unei minți contrafăcute.

Peste Noul Crobuzon, mai mult de nouă sute de comunicatori și taumaturgi se opriră și priviră brusc spre Corbul, cu chipurile răvășite de confuzie și spaimă. Cei mai sensibili se prinseră cu mâinile de tâmple și gemură de o durere inexplicabilă.

Două sute șapte porniră să bâiguie combinații numerologice și versuri fără sens. O sută cincizeci și cinci suferiră masive scurgeri de sânge, iar doi dintre ei decedară.

Unsprezece, care lucrau pentru guvern, fugiră din atelierele din vârful Țepușei spre biroul Elizei Stem-Fulcher, încercând fără rost să-și oprească sângerarea din nas și urechi cu batistele.

„Stația Pierzaniei!" era singurul lucru pe care îl mai puteau spune. Bolborosiră ca niște idioți preț de câteva minute, în prezența secretarei de curte și a primarului, care o însoțea. „Stația Pierzaniei!"

Mult deasupra străzilor goale din Chnum, trecând peste turnurile templelor din Malul Cătrănit, traversând râul peste Vizuina Urletului și peste sărăcia din Cupa de Piatră, siluete complicate se mișcară.

Cu bătăi de aripi lenețe și limbi atârnate, moliile-nestinse își căutau prada.

Erau flămânde, gata să înfulece și să se împerecheze din nou. Trebuiau să vâneze.

Dar simultan — chiar dacă se aflau la kilometri distanță una de alta, în patru colțuri ale orașului — cele patru molii tresăriră în zbor.

Fâlfâiră din aripile complicate și aproape că se opriră în aer. Patru limbi băloase linseră aerul.

La distanță, lângă masa densă de clădiri din centru, o coloană se ridica de la pământ, tot crescând.

Celelalte mirosuri din oraș se estompară. Cu o viteză uimitoare, mirosul își dublă intensitatea, sufocând moliile, înnebunindu-le.

Una câte una, scoaseră câte un chirăit de poftă și foame.

Din toate părțile orașului, din cele patru zări, moliile se îndreptară într-acolo într-o frenezie de bătăi de aripi, repezindu-se să mănânce.

****

Pe o consolă se aprinseră niște beculețe. Isaac se apropie aplecat de spate, parcă încercând să se strecoare pe sub raza de energie ce ieșea din capul lui Andrej. Bătrânul se zvârcolea.

Isaac avu grijă să nu se uite la Andrej. Cercetă consola, încercând să înțeleagă mesajul luminos.

— Cred că e Consiliul Robotic. Trimite instrucțiuni să treacă de barieră, dar nu cred că o să fie în stare. E un circuit prea simplu, spuse Isaac arătând spre valva unic-sens. Nu are cum s-o controleze.

Privi în sus.

Țesătorul nu-l băga în seamă, continua să bată darabana cu picioarele în ritmuri complicate. Vocea lui era impenetrabilă.

Derkhan se uita cu dezgust la Andrej. *Nu muri*, gândi Isaac, privindu-l pe bătrânul care se contorsiona, *nu muri încă, trebuie să reziști.*

Yagharek, care stătea în picioare, arătă brusc în sus, spre o zonă îndepărtată de pe cer.

— Și-au schimbat traiectoria, spuse el aspru.

Isaac se uită și văzu ce indica Yagharek.

Departe, la jumătatea distanței față de marginea orașului, trei dirijabile se întorceau spre ei. Abia se vedeau cu ochiul unui om, ca niște puncte întunecate pe cer, cu luminițe de navigare. Dar era limpede că își schimbaseră cursul și că acum se apropiau de Stația Pierzaniei.

— Vin spre noi, spuse Isaac, fără teamă, doar cu tensiune și o oarecare tristețe. Vin. La naiba! Avem zece, poate cincisprezece minute înainte să ajungă aici. Să sperăm că moliile sunt mai rapide.

— Nu. Nu.

Yagharek clătină din cap violent. Își dăduse capul pe spate. Brațele i se mișcau repede, îndemnându-i să tacă. Isaac și Derkhan înghețară. Țesătorul își continua monologul nebun. Isaac spera să nu se plictisească și să plece. Aparatul, mintea prefăcută și criza s-ar fi oprit.

Aerul din jurul lor crăpa ca o piele biciuită pe măsură ce acea inimaginabilă explozie de putere continua să sporească.

Yagharek trăgea cu urechea prin ploaie.

— Se apropie lume, spuse el agitat. De pe acoperișuri.

Cu mișcări exersate, își scoase biciul de la centură. Cuțitul lung parcă-i dansa în mâna stângă. Deveni din nou războinic și vânător.

Isaac se ridică și scoase pistolul. Verifică grăbit dacă era încărcat și încercă să-l ferească de ploaie. Se pipăi după punga cu gloanțe și cornul cu praf de pușcă. Ritmul inimii îi era doar puțin mai alert.

O văzu pe Derkhan pregătindu-se. Își scosese cele două pistoale și le verifica cu priviri reci.

Pe platoul acoperișului, la zece metri mai jos, apăru un detașament de siluete în uniforme negre. Alergau nervos, cu armele pregătite. Erau vreo duzină, cu chipurile ascunse după căști, cu armură segmentată și cu însemne ce le arătau gradul. Se răspândiră și se apropiară din mai multe părți.

— Sfinte GurăMultă, înghiți în sec Isaac. Suntem terminați.

Cinci minute, gândi el disperat. *De atât avem nevoie. Moliile nu pot rezista, deja trebuie să vină, nu mai puteau aștepta puțin?*

Dirijabilele se apropiau tot mai mult, lente și de neoprit.

Milițienii ajunseră la marginea acoperișului. Începură să urce, aplecați, strecurându-se pe după coșuri de fum și ferestre de mansardă. Isaac se retrase de pe margine ca să nu fie văzut.

Țesătorul își plimba degetul arătător prin apa de pe acoperiș, desenând motive înflorate, șoptind către sine însuși. Trupul lui Andrej era în spasme. Ochii i se rostogoleau fără vlagă.

— La dracu! țipă Isaac, disperat și furios.

— Taci și luptă, șuieră Derkhan, aplecându-se cu grijă peste marginea terasei.

Milițienii erau înspăimântător de aproape. Ea ținti și trase cu pistolul din mâna stângă.

Zgomotul ploii acoperi explozia. Milițianul aflat cel mai aproape, care urcase până la jumătatea acoperișului, se împiedică atunci când glonțul îi lovi armura și ricoșă în întuneric. Se clătină o clipă și reuși să se redreseze. Când mai făcu un pas, Derkhan trase cu celălalt pistol.

Casca milițianului se sparse însângerată. Un nor de carne îi izbucni din ceafă. Pe moment i se văzu chipul, cu o privire șocată, plin de sânge și cu o gaură deasupra ochiului drept. Făcu un salt înapoi ca un înotător, zbură vreo șapte metri și se zdrobi de baza acoperișului.

Derkhan urlă triumfător.

— Mori, porcule!

Se retrase iute, în vreme ce mai multe gloanțe se înfigeau în cărămizile de sub ea.

Isaac se aruncă în patru labe lângă ea. Nu-și dădea seama exact, dar i se păru că Derkhan plângea furioasă. Ea se întoarse cu fața în sus și începu să-și încarce pistoalele. Se uită la Isaac.

— Fă ceva! țipă spre el.

Yagharek stătea în picioare, retras, și din când în când trăgea cu ochiul, așteptând ca vreunul să-i ajungă în bătaia biciului. Isaac se rostogoli și privi peste marginea platformei. Soldații se apropiau, cu mai multă grijă acum, pitindu-se.

Isaac ținti și trase. Glonțul se izbi puternic de o țiglă, împroșcând cu așchii un milițian.

— La dracu! șuieră el și se trase în spate să reâncarce.

O senzație rece de înfrângere îl cuprinse. Erau prea mulți, veneau prea repede. De îndată ce miliția ar fi ajuns pe platformă, Isaac nu ar mai fi avut nicio apărare. Dacă Țesătorul ar fi venit în ajutorul lor, ar fi pierdut moliile. Poate ar fi doborât doi, trei milițieni, dar tot nu ar fi putut scăpa.

Andrej se zbătea, arcuindu-și spatele și trăgând de legături. Aerostatele se apropiau. Isaac se încruntă și privi peste margine. Jos, bețivii și vagabonzii se împrăștiau speriați în toate direcțiile.

Yagharek croncăni și arătă cu vârful cuțitului.

În spatele miliției, pe un acoperiș, o siluetă ieșise din umbră, ca și cum s-ar fi materializat.

Mantia ei era verde.

Dinspre siluetă se auziră focuri de armă de trei, patru, cinci ori. Isaac văzu un milițian căzând de pe acoperiș. În urma lui, încă doi.

Isaac se holbă șocat.

— Cine dracu e ăsta? strigă el. Ce naiba se petrece?

Dedesubt, binefăcătorul necunoscut se retrăsese în beznă, părând că umblă la armă.

Milițienii se opriseră. Se strigau ordine. Era limpede că fuseseră cuprinși de confuzie și teamă.

Derkhan cercetă întunericul cu o licărire de speranță.

— Fii binecuvântat, strigă ea.

Trase din nou cu mâna stângă, dar glonțul se înfipse cu zgomot în cărămidă.

La zece metri sub ei, un milițian rănit încă mai țipa, încercând să-și scoată casca.

Unitatea se despărți. Un milițian se piti după un zid scund de cărămidă și ridică arma, țintind spre locul unde se ascundea necunoscutul. Câțiva dintre cei rămași coborâră spre noul lor atacator. Ceilalți începură din nou să urce, cu viteză mărită.

Silueta întunecată ieși din nou și trase cu o rapiditate extraordinară. *Are un fel de pistol cu repetiție*, gândi Isaac cu uimire și apoi tresări când încă doi milițieni căzură de pe acoperiș țipând.

Isaac își dădu seama că intrusul nu era preocupat de milițienii care se apropiau de el, concentrându-se asupra protejării platformei, țintindu-i cu o precizie superbă pe cei aflați mai aproape de vârf. Se lăsa vulnerabil la un atac concentrat.

Pe tot acoperișul milițienii înghețaseră la salva de gloanțe. Dar Isaac văzu un grup de ofițeri care coborâseră și fugeau spre asasinul din umbră.

Milițienii ajunseră la trei metri sub Isaac. Trase din nou, lovindu-l pe unul, dar nereușind să-i străpungă armura. Derkhan trase, și milițianul care țintea pitit înjură și scăpă arma.

Isaac își încărcă pistolul cu o grabă disperată. Aruncă o privire spre mașină și spre Andrej, care tremura. Ridică privirea spre cer. *Haideți*, gândi el, *haideți*. Căută apoi din priviri misteriosul ajutor.

Aproape că țipă de teamă pentru protectorul lor când văzu patru milițieni cu armament greu repezindu-se spre umbra unde se ascundea acesta.

Ceva ieși din întuneric cu viteză, sărind din umbră în umbră, atrăgând tirul miliției cu o extraordinară ușurință. Într-o clipă, armele milițienilor erau descărcate. Se lăsară în genunchi și începură să încarce din nou, dar silueta le ieși înainte, la câțiva pași distanță.

Isaac îl văzu din spate, luminat brusc de lumina rece a unei lămpi flogistice. Chipul îi era întors spre milițieni. Mantia îi era peticită și zdrențuită. În mâna stângă i se vedea un pistol scurt. Milițienii ridicară capul și încremeniră; ceva se prelungi din mâna dreaptă a siluetei.

Un braț flexat masiv, zimțat, forfecând, ieșea din cotul bărbatului, ca o falcă.

Brațul drept îi fusese refăcut, înlocuit cu brațul unei insecte uriașe, al unei călugărițe.

În aceeași clipă, Isaac și Derkhan îi strigară numele: *Jack Juma-de-Rugăciune!*

****

Juma-de-Rugăciune, Evadatul, Prefăcutul, Călugărul, le ieși înainte celor patru milițieni.

Ei își potriviră iute baionetele la arme.

Jack sări într-o parte ca într-un balet și pocni din brațul Refăcut. Un milițian căzu, cu sângele țâșnindu-i din gâtul tăiat.

Jack Juma-de-Rugăciune dispăru din nou în umbră.

Atenția lui Isaac fu atrasă de un ofițer care apăru peste marginea platformei, la vreo doi metri distanță. Trase repede și rată, dar ceva se izbi puternic de casca milițianului. Ofițerul se retrase și se adună ca să atace din nou. Yagharek își strânse biciul, pregătindu-se să-l folosească iar.

— Haideți, haideți! țipă Isaac spre cer.

Aerostatele erau aproape și coborau. Jack dansa în jurul atacatorilor. Derkhan striga și trăgea. Yagharek stătea pregătit cu biciul în mână.

Monologul Țesătorului deveni mai puternic.

... SUNT SUNT RĂUFĂCĂTORII ACEIA VAMPIRII MODELELOR CARE SUG PÂNZA LUMII EI VIN VIN DORESC TORENTUL ABUNDENT HRANA NEPĂZITĂ PĂZEȘTE... spunea el... AROME BOGATE LIBERE PE PLATFORMĂ...

Isaac privi în sus cu un strigăt mut. Auzi un fluturat de aripi.

O carapace lucitoare cobora pe curenții de aer cald: valuri de culori întunecate se repezeau violent din cer.

Înfometată și nerăbdătoare, prima molie atacă.

****

Trupul greoi cobora în spirală în jurul coloanei de eter. Limba moliei lingea avid, scufundată în lichidul îmbătător.

Uitându-se spre cer, Isaac văzu o a doua siluetă apropiindu-se, apoi o a treia. Una dintre molii se aruncă direct pe sub un aerostat spre valurile mentale ce tulburau textura orașului.

Milițienii aleseră acel moment ca să-și reia atacul, și pocnetul sulfuros al pistolului lui Derkhan îl trezi pe Isaac. Se uită în jur după Yagharek și îl văzu într-o poziție de fiară, cu biciul înfășurat în jurul gâtului unui milițian care urcase pe platformă. Yagharek trase tare și capul milițianului se lovi puternic de țigle.

Ofițerul căzu și Yagharek își eliberă biciul.

Isaac se chinui să-și încarce pistolul. Se aplecă și văzu doi ofițeri căzuți sângerând de moarte, un al treilea șchiopătând cu coapsele rănite. Jack Juma-de-Rugăciune și al patrulea milițian nu se vedeau nicăieri.

Peste tot răsunau strigătele milițienilor, îngrozite și confuze.

— Țineți-i la distanță, strigă Isaac. Vin moliile!

Cele trei molii-stinse coborau în spirală în jurul obeliscului de energie ce ieșea din casca lui Andrej. Jos, Țesătorul dansa, nevăzut de molii. Nu vedeau decât silueta lui Andrej, sursa, izvorul de dulceață. Erau cuprinse de frenezie.

Turnuri de apă și turele de cărămidă se ridicau în jurul lor ca degetele unei mâini.

Valuri slabe de teamă se ridicau spre el. Aromele din jur aveau ceva ciudat, dar gustul coloanei era atât de puternic, iar ele erau așa de îmbătate de el, încât nu se puteau opri.

Isaac o auzi pe Derkhan înjurând. Yagharek sări și îi biciui adversarul, trimițându-l jos. Isaac se întoarse și trase spre silueta în cădere; auzi un strigăt de durere.

Aerostatele erau aproape deasupra capetelor lor. Derkhan clipea des, orbită de praful de cărămidă stârnit de gloanțele milițienilor.

Mai rămăseseră pe acoperișuri vreo cinci milițieni, care continuau să se apropie.

O ultimă umbră trecu pe deasupra acoperișurilor, venind dinspre sud-est. Trecu pe sub viaductul căii ferate din Inima Scuipatului și se ridică din nou, călătorind pe valurile de aer cald ale nopții, apropiindu-se de stație.

— Au venit toate, șopti Isaac.

Pe când, cu degete împiedicate, își umplea pistolul cu praf de pușcă, privi în sus. Ochii i se lărgiră: prima molie ajunsese. Era la vreo treizeci de metri deasupra lui, apoi la douăzeci, la zece. O privi cu evlavie. Parcă timpul înghețase. Isaac văzu mâinile simiene și coada zimțată, gura enormă și dinții clănțănind, orbitele cu antene scurte și groase, ca niște viermi, o sută de membrane și... aripile, acele aripi prodigioase, paralizante, valuri de culori ciudate.

Privi molia direct, ignorând oglinzile. Nu avea timp pentru el. Nu îl vedea.

Isaac îngheță mult timp, de frică și de amintiri.

Molia trecu pe lângă el, lovindu-l cu o pală de aer.

Creatura cu multe membre scoase limba, scuipă și chirăi înfometată. Se lăsă peste Andrej ca un spirit de coșmar, îl prinse în gheare și căută disperată să soarbă.

Limba ei se strecură iute prin orificiile capului lui Andrej, mânjindu-l cu saliva ei citrică; o altă molie veni prin aer, se izbi de prima și se luptă să prindă un loc lângă Andrej.

Bătrânul tremura, mușchii lui încercau să înțeleagă ceva din stimulii absurzi care puseseră stăpânire pe el. Torentul de unde ale Țesătorului/Consiliului îi țâșneau din craniu.

Mașina care zăcea pe terasă duduia. Devenise primejdios de fierbinte, pistoanele ei încercau să păstreze controlul valului enorm de energie de criză. Picăturile de ploaie se evaporau de îndată ce le atingeau.

Când a treia molie aterizâ, lupta pentru Andrej se înteți. Prima molie o lovi pe a doua și o trimise la câțiva metri distanță, de unde se apucă să lingă ceafa lui Andrej.

Prima molie își strecură limba în gura lui Andrej, apoi o scoase cu un pocnet și căută o altă intrare. Descoperi goarna de pe casca lui Andrej, de unde se scurgea torentul de efluvii. Molia linse eterul.

Chițcăi de plăcere.

Valuri mentale artificiale intense i se scurgeau invizibile din gură, un jet arzător de calorii mentale dulci turnate fără încetare în pântecele fiarei, mult mai puternic decât hrana zilnică, un torent incontrolabil de energie care îi umplu stomacul în câteva secunde.

Molia nu se putea elibera. Rămase agățată, fixată. Simțea primejdia, dar nu-i păsa, nu se putea gândi decât la acea curgere hrănitoare. Era obsedată ca o insectă nocturnă de lumina lămpii.

Molia-nestinsă se autodistrugea, scufundată în energia torențială.

Stomacul i se umflă și chitina crăpă. Valul masiv de emanații mentale o copleșea. Creatura tresări; pântecele și capul îi crăpară cu un sunet exploziv.

****

Se prăbuși și muri după două zbateri, cu măruntaiele împrăștiate din care curgea sucul mental nedigerat. Se nărui peste forma insensibilă a lui Andrej care tresălta spasmodic, frânt și cu saliva prelingându-i-se din gură.

****

Isaac urlă de încântare, un strigăt uriaș de triumf. Andrej fu uitat pe moment.

Derkhan și Yagharek se întoarseră și se uitară la molia moartă.

— Da! strigă Derkhan, iar Yagharek scoase un strigăt de luptă.

Dedesubt, milițienii se opriră. Nu vedeau ce se întâmplase, dar erau enervați de strigătele de victorie.

A doua molie se cățără pe trupul suratei căzute, lingând și sugând. Mașina de criză încă duduia; Andrej se târa în agonie prin ploaie, fără să-și dea seama ce se întâmplă. Molia se îndreptă spre valul continuu de hrană.

A treia molie se apropie și ea, scuturându-și aripile de picăturile de ploaie. Se opri pentru o fracțiune de secundă, gustând aerul din jurul moliei moarte, dar mirosul valurilor de Țesător/Consiliu erau irezistibile. Se cățără peste măruntaiele moliei moarte.

Cealaltă molie fu mai rapidă. Găsi goarna căștii și se prinse de ea cu limba ca un cordon ombilical vampiric.

Înghiți, flămândă și îmbătată, arsă de dorință.

Era captivată. Forța energiei îi găuri stomacul. Schelălăi și vomită globule metadimensionale de unde mentale, sufocându-se, până ce pielea gâtului i se umflă și pocni.

Muri cu gâtul sfâșiat, încă prinsă de cască.

Căzu pe spate, cu limba atârnându-i ca un elastic vechi.

Isaac urlă din nou, iar a treia molie îndepărtă trupul suratei care se zvârcolea și începu să se hrănească.

****

Miliția ajunse pe ultima creastă a acoperișului de lângă platou. Yagharek execută un dans mortal. Biciul se lungea, ofițerii se prăbușeau și dispăreau sub acoperiș, alții se fereau pe după coșurile de fum.

Derkhan trase din nou în viziera unui milițian, dar praful de pușcă nu luă foc cum trebuie. Ea înjură și continuă să țină pistolul ațintit asupra ofițerului. Acesta făcu un pas înainte și praful de pușcă explodă în sfârșit, trimițând glonțul pe deasupra capului lui. Milițianul se aplecă și alunecă într-un genunchi pe panta acoperișului.

Isaac ținti și trase în omul care se chinuia să-și regăsească echilibrul, iar glonțul îl lovi în ceafă. Bărbatul tresări și lovi țiglele cu capul. Isaac scoase cornul cu praf de pușcă și se lăsă pe spate. Nu avea timp să încarce. Ultimul grup de ofițeri se repezea spre el. Îl așteptaseră să tragă.

— Înapoi, Dee! țipă el și se îndepărtă de margine.

Yagharek doborî unul cu o lovitură de bici la picioare, dar trebui să se retragă și el. Derkhan, Isaac și Yagharek căutară disperați arme.

Isaac se împiedică de un membru segmentat al unei molii moarte. În spatele lui, a treia molie scotea strigăte de lăcomie în timp ce se înfrupta. Strigătele i se transformară într-un vaiet.

Isaac se întoarse la auzul acestui sunet și fu împroșcat de o detonație de carne umedă. Măruntaiele moliei se răspândiră pe panta acoperișului, făcând-o alunecoasă.

A treia molie murise.

Isaac privi silueta întunecată, mare cât un urs. Pieptul îi explodase, aruncând în toate direcțiile membre și organe. Țesătorul se aplecă înainte ca un copil și înghionti exoscheletul cu un deget.

Andrej încă mai mișca. Moliile nu se înfruptaseră din el, ci din valul de gânduri artificiale ce-i ieșea din cască. Mintea lui încă lucra, era înspăimântat și ceda încet sub extraordinara povară a mașinii de criză.

Chiar deasupra lui, ultima molie se apropia în spirală de fântâna de energie a căștii. Aripile îi erau nemișcate, înclinate pentru a controla picajul. Un mănunchi de brațe și gheare se întindea frenetic spre sursa ospățului.

Locotenetul de miliție se ridică peste marginea terasei. Se împiedică și strigă ceva către oamenii lui — „...Țesător!...“ —, apoi trase spre Isaac. Acesta sări într-o parte și văzu cu bucurie că scăpase neatins. Apucă o cheie din trusa de scule și o aruncă spre ofițer.

Se întâmplă ceva în aer. Stomacul i se încordă. Aruncă o privire sălbatică în jur.

Derkhan se retrăgea, cu o expresie îngrozită. Yagharek își ținea mâna stângă, cea cu cuțitul, la tâmplă, iar biciul din dreapta îi atârna nemișcat.

Țesătorul ridică privirea și mormăi.

În pieptul lui Andrej era o gaură de glonț. Sângele îi curgea în pulsiuni lente, pătându-i hainele. Chipul îi era alb, ochii închiși.

Isaac strigă și se repezi la el, prinzându-l de mână.

Undele cerebrale ale lui Andrej încetau. Mașinile ce combinau undele Țesătorului și ale Consiliului, lipsite de un punct de referință, se închideau.

Andrej era tenace. Era un bătrân al cărui trup se prăbușea sub greutatea unei boli, dar care avea mintea plină de vise. Chiar și cu un glonț sub inimă și cu hemoragie pulmonară, îi trebuiră aproape zece secunde să moară.

Isaac îl ținu pe Andrej în brațe în timp ce acesta respira cu sânge. Casca îi atârna absurd pe cap. Isaac strânse din dinți când omul muri. În ultima clipă, poate cu un reflex al nervilor muribunzi, Andrej îl prinse de haine pe Isaac și îl strânse la piept.

Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, gândi Isaac ametit.

****

În spatele lui Isaac, Țesătorul desena în sucurile moliilor moarte. Yagharek și Derkhan strigau spre Isaac, chemându-l lângă ei, pentru că milițienii ajunseseră pe terasă.

Un dirijabil coborâse și atârna la vreo douăzeci de metri de ei, ca un rechin umflat. Un mănunchi de frânghii i se desfăcea de sub burtă.

Creierul lui Andrej se stingea ca un bec ars.

Mașinile analitice scuipară un amestec de informații confuze.

Fără a avea mintea lui Andrej drept referință, combinația de unde ale Țesătorului și ale Consiliului deveni brusc întâmplătoare. Nu mai reprezenta niciun model: erau doar valuri de particule oscilante și unde.

Criza se încheiase. Amestecul de unde cerebrale nu era mai mult decât suma componentelor sale. Paradoxul, tensiunea dispăruseră. Vastul câmp de energie de criză se evaporă.

Motoarele și roțile încinse ale mașinii de criză se opriră.

Enormul val de energie mentală implodă violent.

Isaac, Derkhan, Yagharek și milițienii aflați pe o rază de zece metri țipară de durere. Parcă ar fi trecut de la o lumină atât de puternică la un întuneric atât de adânc, încât durea.

Isaac lăsă trupul lui Andrej să cadă la pământ.

****

În căldura umedă de deasupra stației, ultima molie se opri nelămurită. Bătu din cele patru aripi, trimițând curenți de aer în toate direcțiile. Se opri pe loc.

Izvorul bogat de hrană dispăruse. Frenezia care pusese stăpânire pe molie, acea foame teribilă, încetase.

Scoase limba și antenele îi tremurară. Erau câteva minți în zonă, dar, înainte de a ataca, molia simți conștiința spumoasă a Țesătorului și își aminti de bătăliile duse cu el; mârâi de teamă și furie, arătându-și colții.

Apoi simți gustul suratelor. Șocată, mirosi una, două, trei surate moarte, toate cu măruntaiele afară, zdrobite.

Molia-nestinsă înnebuni de mâhnire. Țipă în frecvențe ultra-înalte și se răsuci acrobatic, încercând să găsească alte surate, căutând urmele vreunui răspuns.

Era singură.

Se îndepărtă de Stația Pierzaniei, de câmpul de bătaie unde zăceau suratele ei măcelărite, de amintirea acelei arome imposibile; se îndepărtă de Corbul și de ghearele Țesătorului și de dirijabile, de umbra Țepușei, îndreptându-se spre confluența râurilor.

Molia-nestinsă zbură tristă, căutând un loc să se odihnească.

Capitolul Cincizeci și unu

Milițienii bătuți se adunară și porniră din nou să treacă de marginea terasei, la picioarele lui Isaac, Derkhan și Yagharek. Acum erau atenți.

Trei gloanțe fură trase în secvență rapidă spre ei. Unul trimise un ofițer pe spate fără niciun cuvânt, prăbușindu-l patru etaje și spărgând o fereastră cu greutatea lui. Celelalte două se înfipseră în cărămidă, stârnind un nor de praf.

Isaac ridică privirea. O siluetă abia vizibilă se apleca peste o balustradă la vreo șapte metri de ei.

— Iar a venit Jack Juma-de-Rugăciune! strigă Isaac. Cum a ajuns acolo? Ce face?

— Haide, spuse Derkhan brusc. Trebuie să mergem.

Milițienii erau încă adunați chiar sub ei. De fiecare dată când un ofițer se ridica și privea cu grijă peste margine, Jack trimitea un glonț în direcția lui. Îi ținea pe loc. Unul sau doi traseră spre el, dar efortul lor era inutil.

La marginea acoperișurilor, siluete neclare coborau lin din dirijabile. Atârnau în aer, agățate cu cârlige atașate la armuri.

— Ne dă timp să fugim, naiba știe de ce, șuieră Derkhan, repezindu-se spre Isaac. Curând o să rămână fără gloanțe. Nenorociții ăștia — făcu ea un semn spre milițienii pitiți sub ei — nu sunt decât paza locală. Aceia care vin din aerostate sunt trupele de atac. Trebuie să mergem.

Isaac privi în jos, dar erau înconjurați de milițieni din toate părțile. Gloanțe șuierară pe lângă Isaac. Strigă înspăimântat, apoi își dădu seama că Jack Juma-de-Rugăciune încerca să-i facă potecă.

Nu era totuși de niciun folos. Milițienii așteptau la adăpost.

— La dracu', scuipă Isaac.

Se aplecă și trase un cablu din casca lui Andrej, deconectând Consiliul Robotic, care se tot chinuia să depășească valva unic-sens și să preia controlul mașinii de criză. Isaac smulse firul, trimițând un spasm în creierul Consiliului.

— Ia chestia asta! șuieră el spre Yagharek și îi arătă piesele împrăștiate pe terasă, murdare de sânge și ude de ploaie.

Garuda se lăsă într-un genunchi și luă sacul.

— Țesătorule! strigă Isaac și se repezi spre silueta enormă.

Se tot uita în spate peste umăr, de teamă să nu vadă vreun milițian care se ridicase peste margine să-l ia în vizor. Prin ploaie, sunetul metalic al pașilor ce se apropiau pe acoperișuri devenea tot mai puternic.

— Țesătorule!

Isaac bătu din palme în fața extraordinarului păianjen. Ochii multipli ai Țesătorului se întoarseră spre el. Țesătorul încă mai purta casca de care era legat Andrej. Se bălăcea cu mâinile în viscerele moliilor. Isaac aruncă o privire scurtă către mormanul de cadavre. Aripile lor deveniseră palide, fără nicio variație de culoare.

— Țesătorule, trebuie să mergem, șopti el.

Țesătorul îl întrerupse.

...OBOSESC ȘI ÎMBĂTRÂNESC ȘI MĂ RĂCESC..., spuse Țesătorul încet. ... TU LUCREZI CU FINEȚE RECUNOSC DAR ACESTE FANTASME DIN SUFLETUL MEU MĂ FAC MELANCOLIC VĂD MODELE AICI ÎN ACESTE CREATURI VORACE POATE CĂ AM JUDECAT REPEDE ȘI GUSTURI SE ALTEREAZĂ ȘI DISPAR ȘI NU SUNT SIGUR... Ridică spre ochii lui Isaac trei mâini pline cu măruntaie pe care începu să le desfășoare încet.

— Crede-mă, Țesătorule, spuse grăbit Isaac, așa trebuia să se întâmple, am salvat orașul ca tu... să poți țese... acum s-a terminat. Dar acum trebuie să plecăm, trebuie să ne ajuți. Te rog... du-ne de aici...

— Isaac..., șuieră Derkhan. Nu știu cine sunt porcii ăștia care vin... dar nu sunt milițieni.

Isaac aruncă o privire peste acoperișuri. Nu-i venea să creadă ce vedea.

Tropăind hotărât spre ei, se apropia un detașament de soldați de metal. Lumina aluneca pe ei făcându-le marginile armurii să lucească. Erau sculptați în detalii uimitoare. Brațele și picioarele erau alimentate de motoare hidraulice cu pistoane ce șuierau la fiecare mișcare. Din spatele capului se vedeau niște luciri de lumină reflectată.

— Cine dracu' sunt nenorociții ăștia? spuse Isaac cu voce sugrumată.

Țesătorul îl întrerupse. Vocea îi era din nou puternică.

... BUNĂTATEA TA M-A CONVINS..., spuse el. ... UITE ÎMPLETITURILE COMPLICATE ȘI ȚESĂTURA CARE SE REPARĂ UNDE ZAC SFÂȘIETORII PUTEM REARANJA ȘI REPARA FRUMOS... Țesătorul se clătină incitat în sus și-n jos și privi cerul întunecat. Își smulse casca de pe cap și o aruncă la întâmplare. Isaac nu o auzi căzând... FUGE ȘI SE ASCUNDE..., spuse el. ... CAUTĂ UN CUIB SĂRACUL MONSTRU ÎNFRICOȘAT TREBUIE STRIVIT CA SEMENII LUI ÎNAINTE SĂ ROADĂ GĂURI ÎN CER ȘI CULORILE ORAȘULUI HAIDE SĂ ALUNECĂM PE FISURI ÎN PÂNZA LUMII UNDE CAUZA FUGE ȘI CAUTĂ ADĂPOST...

Se apropie împleticit, părând că stă gata să se prăbușească în hău. Deschise brațele spre Isaac ca un părinte iubitor, îl ridică fără efort. Isaac se strâmbă de frică în îmbrățișarea ciudată. *Nu mă tăia*, gândi el febril, *nu mă decupa!*

Milițienii aruncau priviri furișate peste acoperiș.

Păianjenul enorm se tot bâțâia, cu Isaac atârnat absurd ca un copil.

Se deplasă iute peste terasă. Nu putea fi urmărit. Intra și ieșea din spațiul convențional cu mișcări prea rapide.

Apăru în fața lui Yagharek. Garuda își aruncă pe umăr sacul cu componente pe care le strânsese în grabă. Se lăsă recunoscător în brațele lui și se prinse de gâtul subțire dintre capul și abdomenul Țesătorului... ȚINE-TE BINE MICUȚULE TREBUIE SĂ GĂSIM O CALE DE SCĂPARE..., cântă Țesătorul.

Ciudații soldați de metal se apropiau de terasă, cu anatomia lor șuierând energic. Trecură pe lângă milițienii înspăimântați, care își ridicară privirile uimiți spre fețele întoarse la spate ale războinicilor.

Derkhan privi roată, apoi înghiți în sec și se îndreptă iute spre Țesător, care o aștepta cu brațele deschise ca un om. Isaac și Yagharek erau cățărați pe brațele de insectă, cele cu gheare.

— Să nu mă rănești din nou, șopti Derkhan, trecându-și mâna peste rana cicatrizată de la ureche. Își puse pistolul la brâu și alergă în brațele Țesătorului.

****

Al doilea dirijabil ajunse pe acoperișul Stației Pierzaniei și dădu drumul frânghiilor pe care să coboare soldații. Escadronul de Refăcuți ai lui Motley ajunse pe vârful structurii. Milițienii se uitau în sus la ei cu uimire. Nu înțelegeau ce vedeau.

Refăcuții ajunseră la terasa de cărămidă fără nicio ezitare, oprindu-se doar atunci când îl văzură pe Țesător, siluetă imensă care tropăia ținând în brațe trei indivizi ca pe niște păpuși.

Soldații lui Motley se retraseră de pe marginea terasei încet, cu ploaia lustruindu-le fețele impasibile de oțel. Tălpile lor grele striviră restul de piese rămase pe jos.

Sub ochii lor, Țesătorul se aplecă și ridică de chică un milițian, care schelălăi îngrozit. Omul se zbătea, dar Țesătorul îl strânse în brațe ca pe un copil.

... PLECĂM LA VÂNĂTOARE PLECĂM..., șopti Țesătorul către cei de față. Se apropie cu un pas lateral de marginea terasei și dispăru.

Preț de două, trei secunde, doar ploaia se mai auzi pe acoperișuri. Apoi Jack Juma-de-Rugăciune trase o ultimă salvă de sus, împrăștiindu-i pe

milițieni și pe Refăcuți. Când ieșiră din adăposturi, nu mai era nimic. Jack Juma-de-Rugăciune plecase.

Țesătorul și tovarășii lui nu lăsaseră nicio urmă.

****

Molia-nestinsă străbătea curenții de aer. Era agitată și înspăimântată.

Țipa din când în când, într-o varietate de regiștri sonori, dar nu primea niciun răspuns. Era tristă și confuză.

Totuși, sub toate acestea, foamea ei infernală creștea din nou. Nu scăpase de apetit.

Sub ea, Molima traversa orașul, cu barjele și bărcile de plăcere ca niște pete de lumină murdară pe fondul întunecat. Molia încetini și porni în jos în spirală.

O linie de fum împuțit se trăgea peste chipul Noului Crobuzon, marcându-l ca un creion — un tren întârziat mergea spre est pe Linia de Dreapta, prin Buimăceală și peste Podul Bărcii, traversând apa spre Dumbravă și Joncțiunea Sedim.

Molia alunecă peste Dumbravă, lăsându-se până aproape de acoperișurile universității, șterse acoperișul Catedralei Coțofanei din Sărărie, cuprinsă de o foame dureroasă și de teama de singurătate. Nu se putea odihni. nu se putea concentra asupra prăzii.

Din zbor, recunoscu topografia. Simți o atracție bruscă.

În spatele căii ferate, ridicându-se din arhitectura decripită a Orașului Oaselor, Coastele își arătau pe cerul nopții curbele de fildeș colosale, stârnindu-i amintiri. Molia își aminti senzațiile ciudate pe care le avea în preajma Coastelor, ca într-un loc temut, de unde dorea să scape, unde curenții de aer erau imprevizibili și valuri toxice poluau eterul.

Molia era complet zăpăcită. Căuta alinare. Căuta un cuib să se odihnească, să se refacă. Ceva familiar. Își aminti de captivitate. Fusese hrănită și curățată aici, în Orașul Oaselor. Aici fusese un sanctuar.

Înspăimântată și flămândă, și doritoare de liniște, își învinse teama față de Coaste.

Se îndreptă spre sud, lingându-și drumul pe jumătate uitat, survolând oasele, căutând o clădire întunecată pe o alee, cu o terasă smolită de unde fugise cu săptămâni în urmă.

Molia vină nervos peste orașul primejdios și se îndreptă spre casă.

****

Isaac se simțea de parcă dormise zile întregi și se întinse leneș, simțind cum trupul îi aluneca încoace și-ncolo.

Auzi un țipăt înfiorător.

Paralizâ când își aminti totul, cum ajunsese aici, în brațele Țesătorului.

Țesătorul sărea sprinten pe țesătura lumii, traversând pe fire metareale ce conectau momentele între ele.

Isaac își aminti căderea vertiginoasă a sufletului său când văzuse țesătura lumii. Își aminti greața care îi cuprinsese ființa la vederea acelei priveliști imposibile. Se chinui să nu deschidă ochii.

Auzea bolborositul lui Yagharek și Derkhan, înjurăturile lor șoptite. Nu ajungeau la el ca sunete, ci ca atingeri, bucățele de pânză care îi pătrundeau în creier și se limpezeau. Se mai auzea o voce, o cacofonie aspră de țesătură lucioasă cuprinsă de spaimă.

Se întreba cine putea fi.

Țesătorul se deplasa repede peste fire de-a lungul stricăciunilor reale sau potențiale provocate de molia-nestinsă. Dispăru într-o gaură, un tunel săpat în materialul dimensiunilor complexe, și reapăru în oraș.

Isaac simți din nou aer pe obraz și lemn sub picioare. Se trezi și deschise ochii.

Îl durea țeasta. Privi în sus. I se clătină capul sub greutatea căștii pe care o purta în continuare, cu oglinzile încă întregi.

Zăcea într-un șuvoi de lumină lunară într-o mansardă prăfuită. Sunetele lumii treceau prin lemnul podelei și al pereților.

Derkhan și Yagharek se ridicară cu grijă pe coate, scuturând din cap. Derkhan se înălță iute și se pipăi pe urechi. Urechea sănătoasă îi rămăsese neatinsă. Și a lui Isaac.

Țesătorul stătea în colțul încăperii. Păși în față, iar Isaac văzu în spatele lui un milițian. Ofițerul părea paralizat. Ședea cu spatele lipit de perete, tremurând, cu apărătoarea căștii ridicată. Pușca îi zăcea în poală. Isaac făcu ochii mari când o văzu.

Era de sticlă. Un model perfect și inutil al unei flinte de sticlă.

... AICI AR FI CUIBUL ZBURĂTOAREI..., croncăni Țesătorul. Părea din nou pierdut, supt de energie din pricina călătoriei printre planuri... VEDEȚI OMUL MEU DE STICLĂ PRIETENUL MEU..., șopti el... EU ȘI EL PETRECEM TIMP ACESTA ESTE CULCUȘUL MOLIEI VAMPIR AICI ÎȘI CULCĂ ARIPILE ȘI SE ASCUNDE SĂ MĂNÂNCE DIN NOU AM SĂ JOC JOCURI CU PUȘCAȘUL MEU DE STICLĂ...

Păși înapoi în colț și se lăsă brusc la podea. Unul dintre picioarele cu gheară luci elictric, mișcând fulgerător, trasând un careu de trei pe trei pe scândurile din fața ofițerului leșinat.

Țesătorul trase o cruce în pătratul din colț, apoi așteptă, vorbind singur.

Isaac, Derkhan și Yagharek se apropiară de centrul încăperii.

— Am crezut că o să ne ducă departe, murmură Isaac. În schimb, el a urmărit molia... E pe aici pe undeva...

— Trebuie s-o doborâm, șopti Derkhan încruntată. Aproape că le-am avut pe toate. Hai s-o terminăm.

— Cu ce? șuieră Isaac. Avem numai nenorocitele astea de căști și atât. Nu avem nicio armă... nici măcar nu știm unde suntem...

— Trebuie să-l facem pe Țesător să ne ajute, spuse Derkhan.

****

Dar încercările lor nu avură niciun rezultat. Păianjenul gigantic îi ignoră, șoptindu-și ceva pentru sine și așteptându-l parcă pe milițian să joace mai departe X și 0. Isaac și ceilalți vorbiră cu Țesătorul, îl implorară să-i ajute, dar parcă deveniseră invizibili. Renunțară frustrați.

— Trebuie să ieșim, spuse Derkhan brusc.

Isaac o privi în ochi și încuviință. Se apropie de fereastră și se uită afară.

— Nu știu unde suntem, spuse el până la urmă. Doar niște străzi.

Se uită în toate părțile, căutând un reper. Se întoarse și clătină din cap.

— Ai dreptate, Dee, spuse el. Poate că... o să găsim ceva... poate că putem scăpa de aici.

****

Yagharek se mișcă fără zgomot, ieșind din cameră pe coridorul întunecos. Cercetă drumul cu atenție.

Peretele din stânga se apleca abrupt sub acoperiș. La dreapta, pasajul îngust era marcat cu două uși înainte de a face o curbă spre dreapta și a dispărea în beznă.

Yagharek se strecură încovoiat. Făcu un gest spre spate, fără să privească, iar Isaac și Derkhan îl urmară. Aveau armele încărcate cu ultima doză de praf de pușcă, umed și nesigur, ațintindu-le vag în întuneric.

Așteptară ca Yagharek să se îndepărteze, apoi îl urmară cu pași mici.

Yagharek se opri la prima ușă și se lipi cu urechea de ea. Așteptă o clipă, apoi o deschise încet. Derkhan și Isaac se apropiară și aruncară o privire în magazia neluminată.

— Există ceva aici de care să ne putem folosi? șopti Isaac, dar pe rafturi nu se găseau decât niște sticle goale și prăfuite și câteva perii ponosite.

Când ajunse la a doua ușă, Yagharek repetă operația, cerând prin semne liniște și ascultând prin lemnul subțire. De această dată rămase mult mai mult timp. Ușa era încuiată în mai multe locuri și Yagharek deschise încuietorile una câte una. Împinse încet ușa. Băgă capul și rămase așa, pe jumătate înăuntru, pentru mult timp.

Se retrase apoi și se întoarse spre ei.

— Isaac, spuse el încet. Trebuie să vii.

Isaac se încruntă și înaintă, cu inima bătându-i puternic în piept.

Ce este? se întrebă el. Ce se petrece? (și în acest timp o voce din minte îi spuse ce îl aștepta dincolo, dar el auzi numai pe jumătate, nu voia să audă, de teamă să nu aibă dreptate).

Trecu pe lângă Yagharek și păși ezitant în încăpere.

Era o mansardă mare, pătratră, luminată de trei lămpi cu ulei și de un jet slab de gaz care răzbătea din stradă prin fereastra murdară. Podeaua era plină de gunoaie. Duhnea.

Isaac abia dacă își dădu seama de toate astea.

Într-un colț, întoarsă cu spatele la ușă, îngenuncheată și mestecând preocupată, cu glanda din spatele capului lipită de o sculptură extraordinar de ciudată, era Lin.

****

Isaac scoase un strigăt.

Era un vaiet animalic, iar Yagharek îi făcu semn să tacă.

Lin se întoarse, speriată de zgomot. Tresări când îl văzu.

El se repezi spre ea, plângând. Apoi strigă din nou, de data asta de spaimă, când văzu ce pățise Lin.

Trupul îi era învinețit și acoperit cu arsuri și zgârieturi, dovezi ale brutalităților pe care le suferise. Fusese bătută pe spate. Pieptul îi era străbătut de cicatrice fine. Era vânătă pe pântece și coapse.

Dar capul său îl impresiona cel mai mult.

Aripioarele îi fuseseră smulse; știa asta de când le primise în plic, dar acum vedea cu ochii lui... Carapacea îi fusese crăpată și îndoită la spate, descoperind carnea sensibilă de dedesubt, care se cicatrizase. Unul dintre ochii ei compuși era spart și orb. Piciorușul mijlociu din dreapta și cel stâng din spate îi fuseseră smulse.

Isaac se repezi spre ea și o prinse în brațe. Era așa de slabă... așa de zdrobită și de mică, tremura în brațele lui, cu trupul încordat de parcă nu ar fi crezut că e adevărat, ca și cum s-ar fi așteptat să fie din nou torturată.

Isaac o strânse în brațe și plânse. O mângâie cu grijă, simțindu-i oasele subțiri sub piele.

— Aș fi venit, gemu el cuprins în același timp de tristețe și fericire. Aș fi venit, dar am crezut că ai murit...

Ea îl împinse puțin, cât să facă loc mâinilor să miște.

Te-am dorit, te-am iubit, gesticulă ea haotic, *ajută-mă, salvează-mă, ia-mă de aici, el nu a vrut să mă lase să mor până nu termin asta...*

Pentru prima oară, Isaac privi sculptura extraordinară ce se înălța în spatele ei. Era multicoloră, un caleidoscop îngrozitor de coșmaruri compozite, membre și ochi în combinații ciudate. Era aproape gata, doar un loc liber unde ar fi trebuit să se găsească un cap și un spațiu pentru un umăr.

Isaac se uită interzis spre sculptură, apoi spre ea.

Lemuel avusese dreptate. Nu exista niciun motiv strategic pentru a o ține pe Lin în viață. Nu ar fi făcut asta pentru niciun prizonier. Dar vanitatea lui, autodivinizarea mistică și filozofia lui erau stimulate de opera extraordinară a lui Lin. Lemuel nu avusese de unde să știe asta.

Motley nu suportase ca sculpura să rămână neterminată.

****

Derkhan și Yagharek intrară. Când o văzu pe Lin, Derkhan scoase un țipăt la fel ca Isaac. Alergă spre locul unde Lin și Isaac se îmbrățișau și îi cuprinse pe amândoi cu brațele, plângând și râzând.

Yagharek se apropie nehotărât.

Isaac îi murmura ceva lui Lin, îi tot repeta cât de rău îi părea, cum crezuse că murise, altfel ar fi venit.

M-a ținut să-i lucrez, m-a bătut și... m-a torturat, gesticulă Lin ametită și epuizată de emoție.

Yagharek era gata să vorbească, dar își întoarse capul brusc.

Pe coridor se auzea zgomot de pași repezi.

Isaac se ridică, sprijinind-o pe Lin, ținând-o în brațe. Derkhan se îndepărtă de ei. Scoase pistoalele și se întoarse spre ușă. Yagharek se lipi de perete în umbra sculpturii, cu biciul încolăcit și pregătit.

Ușa se deschise brusc și se izbi de perete.

Dinaintea lor stătea Motley.

Era doar o siluetă. Isaac văzu conturul ciudat pe fundalul coridorului. O grădină de membre, un ghem organic umblător. Isaac căscă gura uimit. Abia atunci își dădu seama că amestecul de țap și pasăre și câine, de tentacule și noduli, de oase și piei pe care îl sculptase Lin avea corespondent în realitate.

La vederea lui Motley, lui Lin i se muiară picioarele de teamă și de amintirea durerii. Isaac se simți copleșit de furie.

Motley făcu un pas înapoi și se întoarse cu spatele.

— Paza! strigă cu una dintre guri. Aici, repede!

Apoi păși înapoi în cameră.

— Grimnebulin, spuse el cu voce încordată. Ai venit. Nu ai primit mesajul meu? Ai cam întârziat, nu?

Derkhan trase de două ori. Gloanțele smulseră bucăți de carne și de blană. El se împiedică și mugi de durere. Strigătul i se transformă într-un râs grotesc.

— Am prea multe organe interne ca să mă rănești cu adevărat, târfă, strigă el.

Derkhan scuipă furioasă și se lipi de perete.

Isaac îl privi pe Motley, îi văzu dinții rânjind din multe guri. Podeaua dudui sub pașii celor care alergau pe coridor spre ei.

În cadrul ușii din spatele lui Motley apărură câțiva bărbați înarmați, așteptând nesiguri. Pentru o clipă, lui Isaac i se făcu rău: oamenii nu aveau chip, doar o piele netedă întinsă peste craniu. *Ce fel de Refăcuți sunt ăștia?* gândi el ametit. Apoi zări oglinzile din spatele căștilor.

Cu ochii măriți, își dădu seama că erau Refăcuți cu capul răsucit la spate, perfect adaptați pentru a vâna molii. Așteptau acum ordinele șefului lor, cu spatele la Isaac.

Motley ridică un braț — urât, segmentat — spre Lin.

— Termină-ți treaba, târfă insectoidă, altfel știi ce te așteaptă! strigă el și se îndreptă spre Isaac și Lin.

Cu un urlet bestial, Isaac o împinse pe Lin într-o parte. Un val de spaimă chimică emană din ea. Mâinile ei se răsuciră, rugându-l să stea lângă ea, dar el se aruncase deja asupra lui Motley, cuprins de vină și furie.

Motley scoase un urlet și se năpusti spre Isaac.

****

Se izbiră puternic. O explozie de sticlă se împrăștie în cameră, cu sânge si blesteme.

Isaac îngheță în mijlocul încăperii. Motley încremenise în fața lui. Paznicii se căutau de arme, strigându-și ordine unul altuia. Isaac privi în oglinzile din fața ochilor săi.

Ultima molie stătea în spatele lui. Se afla în cadrul ferestrei. Sticla încă mai cădea de pe ea ca un lichid vâscos.

Isaac icni.

Era o prezență imensă, îngrozitoare. Stătea ghemuită, cu multe membre pipăind podeaua. Era masivă ca o gorilă, un trup solid și violent.

Deschise aripile. Modele colorate izbucniră ca niște artificii negative.

Motley se afla dinaintea marii bestii: mintea îi era captivă. Se holba spre aripi cu o mulțime de ochi ficși. În spatele lui, soldații strigau agitați, ridicând armele.

Yagharek și Derkhan stăteau cu spatele la zid. Isaac îi văzu în oglinzi, în spatele monstrului. Nu vedeau modelele aripilor: erau șocați, dar nu posedați.

Între molie și Isaac se afla Lin, căzută la podea.

— Lin! strigă disperat Isaac. Nu te întoarce! Nu te uita în spate! Vino spre mine!

Lin îngheță. Îl văzu întinzând mâna spre spate cu un gest neîndemânatic și pășind spre ea fără să se întoarcă.

Ea se târî încet, foarte încet, spre el.

Din spate auzi un zgomot animalic.

****

Molia se ridică greoi. Simțea mințile celor din jur, deplasându-se în toate direcțiile, amenințătoare și înspăimântate în același timp.

Era nervoasă, încă traumatizată de măcelărirea suratelor. Un tentacul spinos biciui podeaua, ca o coadă.

În fața ei, o minte era deja captivă. Dar aripile întinse nu prinseseră decât *una*?... Era nedumerită. Se afla în fața multor dușmani, bătea din aripile hipnotice spre ei, încercând să-i prindă și să le extragă visele la suprafață.

Dar ei rezistau.

Molia intră în panică.

****

Paznicii din spatele lui Motley se foiau frustați. Încercară să treacă de șeful lor, dar acesta înghețase în cadrul ușii. Trupul lui enorm părea fixat, picioarele îi erau înfipte în podea, privea molia în transă.

În spatele lui se aflau cinci Refăcuți. Erau pregătiți, echipați special pentru a se apăra de molii în cazul evadării lor. În afară de armele ușoare, trei dintre ei duceau aruncătoare de flăcări; unul, un pulverizator de acid femtocoroziv; altul, un pistol elictro-taumaturgic. Își vedeau prada. Dar nu puteau trece de șeful lor.

Oamenii lui Motley încercară să țintească pe lângă el, dar trupul lui uriaș îi bloca. Strigară unul la altul și încercară să conceapă strategii, dar fără succes. Se uitau în oglinzi, priveau prădătorul uriaș pe sub brațele lui Motley. Erau subjugați de apariția monstruoasă.

Isaac întinse iar mâna la spate.

— Vino aici, Lin, șopti el. Nu te uita în urmă.

Era ca într-un joc de copii.

Yagharek și Derkhan se mișcau fără zgomot, apropiindu-se unul de altul în spatele moliei. Aceasta chițcăi și le urmări mișcarea, dar rămase mai atrasă de numărul mare de persoane din față și nu se întoarse.

Lin alunecă încet pe podea spre Isaac. La mică distanță de el, ezită. Îl văzu pe Motley, înlemnit, privind peste umărul lui Isaac, captivat de... ceva.

Nu știa ce se întâmplă, ce era în spatele ei.

Nu știa nimic despre molii.

Isaac o văzu ezitând și începu să urle la ea să nu se oprească.

****

Lin era o artistă. Crea cu tușă și gust, realiza obiecte tactile. Obiecte vizibile. Sculpturi ce puteau fi atinse și văzute.

Era fascinată de culoare și lumină și umbre, de jocul formelor și al liniilor, de spațiile pozitive și negative.

Fusese închisă în mansardă multă vreme.

În locul ei, alții ar fi sabotat sculptura lui Motley. Comanda devenise o sentință. Dar Lin nu o distrusese și nici nu se oprise din lucru. Dăduse din ea tot ce putea, toată energia ei creatoare o investise în acea îngrozitoare piesă monolitică. Motley știuse că așa o să facă.

Fusese singura ei scăpare. Singurul mijloc de expresie. Privată de orice lumină și culoare și formă lumească, se concentrase în frica și durerea ei și devenise obsedată.

Iar acum ceva extraordinar intrase în mansarda ei.

Nu știa nimic despre moliile-nestinse. Comanda *nu privi înapoi* îi era cunoscută din fabule, avea sens doar ca morală. Probabil că Isaac voia să spună *fii iute* sau *încrede-te în mine.* Comanda lui avea sens doar ca o rugăminte emoțională.

Lin era o artistă. Răvășită și torturată, ametită de încarcerare și durere și degradare, Lin înțelegea doar că un lucru extraordinar se petrecea în spatele ei. Și, înfometată de a vedea minunea după săptămâni de durere în întuneric, între pereții aceia terni și fără formă, se opri și aruncă o privire în spate.

****

Isaac și Derkhan țipară îngroziți. Yagharek croncăni șocat.

Cu ochiul ei bun, Lin privi cu uimire extraordinara molie, apoi zări culorile aripilor și mandibulele îi clănțăniră scurt, apoi tăcu. Cuprinsă de transă.

Stătea ghemuită pe podea, cu capul întors peste umăr, privind stupid bestia și orgia de culori. Motley privea împreună cu ea, amândoi cu mințile acaparate.

Isaac urlă și dădu cu spatele, întingând disperat mâna.

Molia întinse un mănunchi de tentacule și o trase pe Lin spre ea. Gura ei vastă se deschise ca o ușă către o închisoare stigiană. Salivă citrică se scurse pe chipul lui Lin.

Isaac continua să se apropie cu spatele, cu mâna întinsă; limba moliei linse scurt cărăbușul capului ei. Isaac striga, dar nu o putea opri.

Limba lungă, alunecoasă de atâta salivă, își găsi drumul spre gura lui Lin și îi pătrunse în cap.

****

Odată cu strigătele lui Isaac, doi dintre Refăcuții prinși în spatele lui Motley se aplecară și traseră la întâmplare cu flintele. Una își greși ținta, dar cealaltă lovi direct în pieptul moliei, stropind puțin și declanșând un șuierat iritat, dar nimic mai mult. Nu era o armă potrivită.

Cei doi care trăseseră strigară la tovarășii lor și micul escadron începu să împingă trupul lui Motley.

Isaac cotrobăia după mâna lui Lin.

Gâtul moliei se umfla și își revenea, în ritmul înghițiturilor mari.

Yagharek se aplecă și apucă lampa cu ulei care stătea la picioarele sculpturii. O cântări în mâna stângă, iar cu dreapta ridică biciul.

— Ia-o de acolo, Isaac! strigă el.

Isaac o apucă pe Lin de încheietura mâinii, o strânse și încercă să o elibereze din îmbrățișarea moliei. Plângea și înjura.

Yagharek aruncă lampa aprinsă spre ceafa moliei. Sticla se sparse și un val de ulei aprins se răspândi pe pielea ei. O flacără albastră izbucni din creștetul moliei.

Molia scheună. O învălmășeală de membre se stârni încercând să stingă flăcările; molia tresări de durere. Pe loc, Yagharek lovi sălbatic cu biciul. O atinse pe pielea neagră, apoi se înfășură de gâtul moliei.

Yagharek trase puternic și iute, cu toată forța.

Focul încă mai ardea. Biciul o sugruma. Nu mai putea nici înghiți, nici respira.

I se clătină capul pe gâtul lung. Scoase țipete strangulate. Limba i se umflă și ieși din gura lui Lin. Bucățelele de conștiință pe care încercase să le înghită i se opriseră în gât. Molia se agăță de bici, îngrozită, și smuci.

Isaac o trase pe Lin de mână în timp ce molia se întorcea ca într-un dans hidos. Lin scăpă din ghearele moliei și Isaac o trase departe de creatură.

Când se întoarse cuprinsă de panică, își strânse aripile. Pe loc, vraja sub care se afla Motley încetă. Trupul lui greoi se împiedică și se prăbuși la podea, în vreme ce mintea i se așeza la loc. Oamenii lui se aruncară înainte peste încâlceala de membre.

Molia se întoarse din nou tropăind. Yagharek trăgea de bici, sfâșiindu-i pielea gâtului, până se împiedică și se aruncă spre Derkhan, în afara razei de acțiune a moliei.

Motley se ridică. Se îndepărtă iute de fiară, ieșind pe coridor.

— Ucideți blestemata aia de creatură! țipă el.

Molia dansa frenetic în mijlocul camerei. Cei cinci Refăcuți formau un grup în dreptul ușii. Ținteau prin oglinzi.

Trei jeturi de gaz țâșniră din aruncătoarele de flăcări, pârjolind pielea creaturii. Încercă să țipe când flăcările îi arseră pielea și aripile, dar biciul încolăcit o împiedică. Un val mare de acid o stropi chiar în față. Îi denatură proteinele în câteva clipe, topindu-i exoscheletul.

Acidul și flăcările consumară iute substanța biciului. Acesta crăpă și zbură în bucăți de pe gâtul moliei care putea în sfârșit să respire și să țipe.

Alte flăcări și valuri de acid o surprinseră. Se aruncă orbește în direcția atacatorilor.

Fulgere de energie venind de la arma celui de-al cincilea o ameți și o paralizară. Țipă și se repezi iarăși, ca o furtună de foc.

Cei cinci Refăcuți se retraseră, urmându-l pe Motley pe coridor. Rugul imens se lovi de pereți, îi aprinse și se aruncă prin ușă.

În hol, zgomotul focului, al acidului și al șocurilor elictro-taumaturgice continuară.

****

Timp de lungi secunde, Derkhan, Yagharek și Isaac rămaseră privind prostiți spre ușă. Auzeau țipetele moliei și vedeau lumina și valurile de căldură de pe hol.

Apoi Isaac clipi și privi în jos spre Lin, prăbușită în brațele lui.

O zgudui.

— Lin, șopti el. Lin... Plecăm.

Yagharek se îndreptă iute spre fereastră și se uită la strada aflată cinci etaje mai jos. Pe lângă fereastră, o coloană de cărămidă se prelingea pe zid, devenind mai sus un coș de fum. Un burlan atârna de ea. Se cățără iute pe pervaz și se agăță de burlan. Părea solid.

— Isaac, adu-o aici, spuse Derkhan grăbită. Isaac o ridică pe Lin, mușcându-și buzele când simți cât de ușoară era. Merse cu ea spre fereastră. Privind-o, porni brusc să zâmbească și să plângă.

De pe coridor se auzeau slab țipetele moliei.

— Dee, uite! șopti el, arătând spre mâinile lui Lin, care gesticulau. Ne face semne. O să fie în regulă.

Derkhan aruncă o privire, citindu-i semnele. Isaac clătină din cap.

— Nu e conștientă, sunt doar cuvinte aiurea, dar, Dee, sunt *cuvinte*... Am reușit la timp....

Derkhan zâmbi încântată. Îl sărută apăsat pe Isaac pe obraz și mângâie blând capul chitinos al lui Lin.

— Scoate-o de aici, spuse ea încet.

Isaac privi pe fereastră spre locul unde Yagharek se prinsese de cornișă.

— Dă-mi-o mie și urmează-mă, spuse Yagharek, arătând cu capul în sus.

La capătul estic al acoperișului, terasa lui Motley dădea în altă stradă, coborând spre sud în direcția unui rând de case mai joase. Acoperișurile din Orașul Oaselor se întindeau în jurul lor, ca insule pe o mare de străzi primejdioase, acoperind kilometri întregi, departe de Coaste spre Dealul Mâței și mai departe.

****

Chiar și așa, devorată de flăcări și acid, lovită de fulgere, ultima molie ar fi putut supraviețui.

Era o creatură uimitor de rezistentă. Se vindeca cu o viteză înspăimântătoare.

Dacă ar fi fost în câmp deschis, ar fi putut să sară, să-și deschidă aripile rănite și să dispară. S-ar fi înălțat, ignorând durerea și arsurile. S-ar fi rostogolit în nori umezi care ar fi stins flăcările și ar fi spălat acidul.

Dacă familia ei ar fi supraviețuit, ar fi avut încredere că s-ar fi întors la suratele ei, cu care să vâneze din nou, nu ar fi intrat în panică. Dacă nu ar fi fost martora măcelului, a exploziei toxice imposibile, molia nu ar fi fost înnebunită de frică și mânie și nu ar fi fost cuprinsă de frenezie, intrând și mai adânc în capcană.

Dar era singură. Prinsă între ziduri, într-o cușcă claustrofobică ce o strângea, îi înghesuia aripile, nu îi dădea niciun pic de libertate. Asaltată din toate părțile de durere nesfârșită. Focul o atingea prea des pentru a avea timp să se vindece.

Se împiedică de-a lungul coridorului lui Motley, o minge de foc, șfichiuind cu ghearele, încercând să vâneze. Căzu la capătul scărilor.

Motley și Refăcuții priviră uimiți de jos, rugându-se să rămână nemișcată, să nu se târască peste margine și să se prăbușească peste ei în flăcări.

Nu se mișcă. Rămase liniștită să moară.

****

Când se asigurară că molia era moartă, Motley trimise oameni care să stingă focul cu prosoape și pături.

Avură nevoie de douăzeci de minute ca să o facă. Grinzile mansardei erau negre de fum. Pasajul era marcat de dâre masive de cărbune. Trupul fumegând al moliei era în capul scărilor, o movilă de carne arsă, răsucită de dogoare în forme mai ciudate decât în timpul vieții.

— Grimnebulin și nenorociții lui de prieteni probabil că au plecat, spuse Motley. Găsiți-i. Aflați unde s-au dus. Urmăriți-i. În noaptea asta. Acum.

Era ușor de înțeles cum evadaseră, pe fereastră și de acolo pe acoperiș. Însă de acolo se putuseră îndrepta în orice direcție. Oamenii lui Motley se uitară neliniștiți unul la altul.

— Hai, jigodii Refăcute, se înfurie Motley. Găsiți-i acum și aduceți-i la mine.

Grupuri înfricoșate de Refăcuți, oameni, cactuși și vodyanoi porniră de pe terasa lui Motley prin oraș. Își făcură planuri inutile, fugiră prin Sunter, prin Pârloaga Ecoului și Dumbravă, prin Kelltree și Dealul Mâței, tocmai

până în Certierul Infam, peste râu în Mlaștina Bursucului, în Buimăceala de Vest și Cotul Sur și Mahalaua Beznei și Saltpetru.

Poate că trecuseră pe lângă Isaac și tovarășii lui de o mie de ori.

Existau un infinit număr de găuri în Noul Crobuzon. Erau mai multe ascunzători decât oameni. Echipele lui Motley nu aveau nicio șansă.

În nopți ca acestea, când ploaia și lumina lămpilor estompa toate contururile — un palimpsest de copaci, arhitectură și sunete, ruine vechi, întuneric, catacombe, șantiere, case de oaspeți, terenuri virane, lumini și taverne și canale —, locul acela devenea nesfârșit, labirintic și secretos.

Oamenii lui Motley se întoarseră acasă cu mâna goală și înspăimântați.

****

Motley făcea spume în fața statuii neterminate și perfecte. Oamenii lui căutară prin clădire, încercând să descopere vreun indiciu.

În ultima încăpere găsiră un milițian care stătea singur, sprijinit de perete, leșinat. O flintă de sticlă îi zăcea în poală. Pe podea, la picioarele lui, era scrijelit un joc de X și O.

X-ul câștigase din trei mișcări.

****

Fugim și ne ascundem ca niște șoareci, dar o facem cu ușurare și bucurie.

Știm ce am câștigat.

Isaac o duce pe Lin în brațe, uneori punând-o pe umăr când drumul devine greu. Fugim și ne îndepărtăm. Fugim ca niște fantome. Obosiți și fericiți. Geografia dărăpănată din estul orașului nu ne poate opri. Ne cățărăm peste gardurile joase, trecem prin curți, prin grădini cu meri mutanți, peste compost dubios, noroi și jucării stricate.

Uneori o umbră trece peste chipul lui Derkhan, iar ea murmură ceva. Se gândește la Andrej; dar în noaptea asta e greu să simți vina, chiar dacă o meriți. E un moment sumbru, dar sub ploaia asta caldă, deasupra luminilor orașului care înfloresc ca niște buruieni, este greu să nu zâmbești și să nu te minunezi.

Moliile au dispărut.

Au fost pagube teribile. Am plătit cu Iadul. Dar în noaptea asta, ascunși într-o colibă de pe un acoperiș din Cartierul Țeparilor, la distanță de calea ferată, la nord de Stația Apa Neagră, suntem triumfători.

****

Dimineață, ziarele sunt pline de avertismente. Cearta *și* Mesagerul *spun că se vor lua măsuri severe.*

Derkhan doarme ore întregi, apoi stă singură, cuprinsă în sfârșit de tristețe și de vină. Lin se foiește, din când în când conștientă. Isaac moțăie și mănâncă din hrana pe care am furat-o. O ține în brațe pe Lin. Vorbește despre Jack Juma-de-Rugăciune pe un ton uimit.

Scormonește prin componentele stricate ale mașinii de criză. Îmi spune că o poate repara, nicio problemă.

Atunci mă trezesc la viață. La libertate. Doresc mult. Zborul.

El citește hârtiile peste umărul meu.

În climatul de criză, miliția va căpăta puteri extraordinare, citim noi. S-ar putea să reapară pe străzi în uniformă. Drepturile civililor ar putea fi restrânse. Legea marțială bate la ușă.

****

Dar în timpul zilei excrețiile puturoase ale moliilor, otrava viselor, se scurge încet prin eter spre pământ. O simt cum trece prin mine, denaturată de lumina zilei. Se scurge ca o zăpadă murdară printre planurile orașului, prin materie, lingând dimensiunea noastră și dispărând.

Iar când vine noaptea, coșmarurile dispar.

Un oftat uriaș de ușurare cuprinde orașul. Un val de calm vine odată cu noaptea, dinspre vest, din Hotarul Amar și din Cotul Pâclei spre Cotul Mare, spre Sheck și Mlaștina Bursucului, Dumbravă și Dealul Mâței și Cartierul Desțelenirii.

Orașul se curăță într-o maree de somn. Pe paiele din Cartierul Pârâului, prin cocioabe, pe paturile cu puf din Chnum, îmbrățișați sau singuri, cetățenii Noului Crobuzon dorm adânc.

Orașul se mișcă fără încetare, firește, și nu există nicio pauză pentru schimburile de noapte de la docuri pentru sau cele de la mori și topitorii. Sunete de lucru străpung noaptea, ca un război. Paznicii continuă să păzească în curțile din fața fabricilor. Târfele își caută de lucru pe unde pot. Mai există crime. Violența nu a dispărut.

Dar adormiții și cei treji nu mai sunt chinuiți de fantome. Frica le vine numai din interior.

Ca un gigant toropit, Noul Crobuzon se foiește în somn.

Am uitat plăcerea unei asemenea nopți.

Când mă trezesc cu soarele în ochi, mintea îmi este limpede. Nu mă doare capul.

Am fost eliberați.

****

De această dată, poveștile sunt pe ultimele pagini, la capitolul „Coșmarul unei Nopți de Vară" sau „Bestia Adormită" sau „Blestemul Somnului".

Le citim și râdem, Derkhan și Isaac și cu mine. Încântarea este palpabilă peste tot. Orașul și-a revenit. S-a transformat.

O așteptăm pe Lin să se trezească, să-și revină.

Dar ea nu o face.

****

Prima zi, a dormit. Trupul său a început să se refacă. S-a ținut strâns de Isaac și a refuzat să se trezească. Liberă, liberă să doarmă fără teamă.

Dar acum s-a trezit și s-a ridicat greoi. Picioruşele capului i-au tremurat puțin. Mandibulele i s-au mișcat. Îi este foame; găsim un fruct în merindea noastră și i-l dăm.

Ea se uită nelămurită la mine, la Derkhan și la Isaac și mănâncă. El o prinde de coapse și îi șoptește, prea încet ca să aud. Ea își trage capul ca un copil. Se mișcă nesigur.

Ridică mâinile și îi face semne.

El o privește atent, cuprins treptat de disperare.

Derkhan face ochii mari când citește cuvintele.

Isaac clatină din cap, abia mai poate vorbi.

Dimineață... mâncare... căldură, *bâiguie ea*, insectă... călătorie... fericită.

Nu se poate hrăni singură. Falca îi tremură și rupe fructul în două sau se relaxează și îl lasă să cadă. Tremură de frustrare, dă din cap, plânge cu lacrimi khepri.

El o liniștește, îi ține mărul, o ajută să muște, o șterge de sucuri și de resturi. Frică, *gesticulează ea, după cum traduce Isaac cu ezitare.* Minte obosită curge, artă Motley! *Ea se cutremură brusc și se uită în jur îngrozită. Isaac o liniștește, o mângâie. Derkhan o privește tristă.* Singură, *face semne Lin, disperată, și scuipă un mesaj chimic pe care nu-l înțelegem.* Monstru cald Refăcut... *Privește în jur.* Măr, *face ea semn.* Măr.

Isaac îl ridică la gura ei și o lasă să se hrănească. Ea se murdărește ca un bebeluș.

Când vine seara și adoarme din nou, repede și adânc, Isaac și Derkhan se sfătuiesc, iar Isaac începe să se înfurie și să strige, apoi să plângă.

O să-și revină, *strigă el, iar Lin se foiește în somn*, e pe jumătate moartă de oboseală, rahatul ăla a bătut-o, nu e de mirare că e confuză...

Dar ea nu-și revine și el știe asta.

****

Am smuls-o din brațele moliei pe jumătate băută. Jumătate din mintea ei, din visele ei a fost înghițită de vampir. Totul s-a pierdut, a ars în sucurile gastrice și apoi în flăcările lui Motley.

Lin se trezește fericită, vorbește tâmpenii cu mâinile, încearcă să se ridice și nu poate, cade și plânge sau râde chimic, se murdărește ca un copil.

Lin e neajutorată. Distrusă. Un amestec ciudat de râs de copil și vise de adult, cu discurs de neînțeles, complex și violent și infantil.

Isaac e dărâmat.

****

Ne deplasăm pe acoperișuri, tresărim la zgomotele de dedesubt. Lin urăște călătoria noastră, înfuriată de incapacitatea noastră de a-i înțelege cuvintele. Bate din călcâie, îl lovește copilărește pe Isaac. Face semne insultătoare, încearcă să ne îndepărteze. O controlăm, o ținem bine, o târâm după noi.

****

Ne deplasăm noaptea. Ne este teamă de miliție și de oamenii lui Motley. Ne ferim de roboții care ar putea să raporteze Consiliului. Ne uităm atenți la mișcările bruște și la privirile suspicioase. Nu putem avea încredere în vecini. Trebuie să trăim pe jumătate în întuneric, izolați. Furăm ce avem nevoie sau cumpărăm de la zarzavagii întârziați la kilometri distanță de locul unde stăm. Fiecare privire, fiecare strigăt, zgomotul de pași, un pocnet sau șuierat de pistoane ne face să tresărim.

Suntem cei mai căutați fugari din Noul Crobuzon. O onoare, o onoare dubioasă.

****

Lin vrea bobițe de culoare.

Isaac interpretează astfel gesturile ei. Șarada mestecușului și a pulsului glandei (o priveliște neobișnuit de sexuală).

Derkhan este de acord să meargă. Și ea o iubește pe Lin.

Petrec ore deghizând-o pe Derkhan cu apă și unt și funigine, cu haine zdrențuite, resturi de mâncare și coloranți. Apare cu părul negru lucind precum cărbunele și cu o cicatrice pe frunte. Se ține cocoșată și șhioapătă.

Când pleacă, Isaac și cu mine petrecem ore așteptând înfricoșați. Suntem tăcuți.

Lin își continuă monologul ei idiot, iar Isaac încearcă să-i răspundă cu mâinile, mângâind-o și gesticulându-i încet ca unui copil. Dar ea nu e copil: este pe jumătate adult, iar comportamentul lui o înfurie. Încearcă să se îndepărteze și cade, picioarele nu o ajută. Este îngrozită de propriul ei trup. Isaac o ajută, o ridică și o hrănește, îi masează umerii încordați și învinețiți.

Derkhan se întoarce, spre ușurarea noastră, cu plăcuțe de pastă și o mână de bobițe de diferite culori, cu tonuri vii.

Am crezut că ne-a prins Consiliul, *spune ea.* Am crezut că mă urmărește un robot. A trebuit să o tai prin Mahalaua Neamului ca să ajung aici.

Nimeni nu știe dacă i s-a luat urma cu adevărat.

Lin e entuziasmată. Antenele și piciorușele capului ei tremură. Încearcă să mestece un deget de pastă albă, dar tremură și o varsă și nu se poate controla. Isaac este blând cu ea. Îi împinge ușor pasta în gură, ca și cum ar trebui s-o mănânce.

Trec câteva minute înainte ca scarabeul să digere pasta și să o îndrepte spre glanda khepri. În timp ce așteptăm, Isaac îi arată niște bobițe de culoare, așteptând să se hotărască pe care o vrea, pe care să i-o dea să o mestece.

Suntem toți tăcuți. Lin înghite și mestecă cu grijă. O privim.

Trec minutele și glanda i se destinde. Ne aplecăm înainte, dornici să vedem ce va face.

Ea deschide buzele glandei și scoate o bobiță de scuipat khepri. Bate din palme bucuroasă și o scapă pe podea, albă și fără formă.

Câteva picături de culoare se scurg în urmă, stropind și murdărind.

Derkhan se uită în altă parte. Isaac plânge cum n-am mai văzut pe nimeni plângând.

În afara colibei noastre murdare, orașul se bălăcește în libertatea lui, din nou lipsit de teamă. Nu ne bagă în seamă. Este un ingrat. Zilele sunt mai reci săptămâna asta, e sfârșitul verii. Vântul bate dinspre coastă, din estuarul Marelui Catran și din Golful de Fier. Pâlcuri de corăbii sosesc în fiecare zi. Fac coadă pe râu spre est, așteptâns să descarce sau să încarce. Corăbii negustorești din Kohnid și Tesh; exploratori din Strâmtorile Apei de Foc; fabrici plutitoare din Myrshock; mercenari din Figh Vadiso, respectabili și ascultători de lege. Norii stau ca roiuri de albine în dreptul soarelui. Orașul e răgușit. A uitat. Are o vagă amintire a faptului că odată a avut somnul tulburat, nimic mai mult.

Văd cerul. Lame de lumină trec printre scândurile colibei. Aș vrea să fiu departe acum. Îmi imaginez senzația vântului, greutatea bruscă a aerului asupra mea. Aș vrea să mă uit în jos de pe clădirea asta pe stradă. Aș vrea să nu mă rețină nimic aici, aș vrea ca gravitația să fie o sugestie pe care să o pot ignora.

Lin face semne. Teama lipicioasă, *șoptește Isaac, citindu-i mâinile.* Pipi și mama, mâncare aripi fericit. Teamă. Teamă.

PARTEA A OPTA

Judecata

Capitolul Cincizeci și doi

— Trebuie să plecăm.

Derkhan vorbi repede. Isaac o privi fără expresie. O hrănea pe Lin, care se foia, neștiind ce să facă. Ea îi făcea semne, trasa desene fără noimă. El îi înlătură resturile de fructe de pe cămașă.

Isaac dădu din cap și privi în jos. Derkhan continuă de parcă el nu ar fi fost de acord cu ea, ca și cum ar fi trebuit să-l convingă.

— De fiecare dată când ne mutăm, ne e teamă.

Derkhan vorbi repede. Figura ei era dură. Teamă, vină, tristețe, toate o stăpâneau. Era epuizată.

— De fiecare dată când trece vreun automat, ne gândim că ne-a găsit Consiliul Robotic. Orice om sau xenian ne face să înghețăm. Este oare miliția? E vreun golan de-al lui Motley? Nu putem trăi așa, 'Zaac, spuse ea.

Derkhan privi spre Lin, zâmbi foarte încet și închise ochii.

— O s-o luăm de aici, șopti ea. Putem avea grijă de ea. Am terminat aici. Nu mai trece mult până ne descoperă cineva. Nu vreau să aștept să mi se întâmple.

Isaac încuviință.

— Mi-am luat un angajament, spuse el încet, încercând să-și pună ordine în idei.

Se frecă sub bărbie. Pielea îl mânca pentru că îi creștea barba. Vântul bătea prin fereastră. Casa din Cartierul Țeparilor era înaltă și plină de gunoaie. Isaac, Derkhan și Yagharek luaseră cele două etaje de sus. De fiecare parte era câte o fereastră, dând spre stradă și spre o curte mică. Buruienile ieșiseră printre plăcile de beton ca niște excrescențe subcutanate.

Isaac și ceilalți baricadau ușile de fiecare dată când intrau, iar noaptea, deghizați, se strecurau afară. Uneori se aventurau în plină zi, cum o făcea acum Yagharek. Întotdeauna era un motiv, o urgență care făcea ca acel drum aventuros să nu poată fi amânat. Era doar claustrofobie. Ei eliberaseră orașul: era de nesuportat să nu poată păși afară, în soare.

— Știu despre angajamentul tău, spuse Derkhan.

Se uită la componentele mașinii de criză, interconectate. Isaac le curățase și le potrivise la locul lor.

— Yagharek, spuse el. I-o datorez. Am promis.

Derkhan își lăsă privirea în jos și înghiți în sec, apoi întoarse din nou capul spre el.

— Cât mai ai? întrebă ea.

Isaac îi aruncă o privire, apoi se desprinse și privi în altă parte. Ridică din umeri.

— Unele fire sunt arse, spuse el vag, așezându-și-o mai bine pe Lin la piept. A fost o groază de energie, unele circuite s-au ars. O să ies la noapte să caut vreo două adaptoare... și un dinam. Restul pot să repar singur, spuse el, dar trebuie să fac rost de scule. Problema este că de fiecare dată când furăm ceva ne expunem riscului.

Ridică din umeri. Nu putea face nimic. Nu aveau bani.

— Apoi o să am nevoie de o baterie. Dar cel mai greu o să fie cu calculele. Reparațiile sunt doar o problemă mecanică... Dar, chiar dacă fac mașina să meargă, ca să calculez... să formulez ecuațiile... e al naibii de greu. De asta am avut nevoie de Consiliu ultima dată.

Închise ochii și-și sprijini capul de perete.

— Trebuie să formulez comenzile, spuse el încet. *Zborul.* Asta trebuie să-i spun. Pune-l pe Yag în aer, și intră în criză, căci e pe cale să cadă. Captează energia și canalizeaz-o, ține-l în aer, fă-l să zboare, menține-l în criză, captează energia și tot așa. O buclă perfectă, spuse el. Cred că o să funcționeze. Nu e decât matematică...

— Cât mai durează? repetă Derkhan.

Isaac se încruntă.

— O săptămână... două, poate, recunoscu el. Poate chiar mai mult.

Derkhan dădu din cap. Nu spuse nimic.

— Am o datorie față de el! spuse Isaac încordat. I-am promis asta de atâta vreme, și el...

El luase molia de pe Lin, fusese Isaac gata să spună, dar ceva îl opri, se întrebă dacă fusese un lucru bun. Și, înspăimântat, Isaac rămase tăcut.

E cea mai puternică știință de sute de ani, gândi el brusc înfuriat, *și nu poate ieși la lumină. Trebuie să... o aplic pe furate.*

O mângâie pe Lin pe carapace și începu să-i facă semne, ceva despre pește și rece și zahăr.

— Știu, 'Zaac, spuse Derkhan fără mânie. Știu. Merită... Dar nu putem aștepta atât. Trebuie să plecăm.

****

Am să fac ce pot, promisese Isaac, am să-l ajut, am să fiu iute.

Derkhan acceptase. Nu avea de ales. Nu-l putea părăsi nici pe el, nici pe Lin. Nu i-o lua în nume de rău. Voia ca Isaac să-și onoreze înțelegerea, să-i dea lui Yagharek ceea ce își dorea.

Duhoarea și tristețea din cameră o copleșeau. Mormăi ceva despre o plimbare pe malul râului și plecă. Isaac zâmbi rece.

— Ai grijă, spuse el inutil.

Stătea cu Lin în brațe, sprijinit de peretele murdar.

După o vreme o simți pe Lin relaxându-se și adormind. Ieși din spatele ei și se apropie de fereastră.

Isaac nu știa numele străzii. Era largă, mărginită cu arbori tineri plini de speranță. La capătul îndepărtat, o căruță fusese trasă lângă trotuar, făcând în mod deliberat o fundătură. Un bărbat și un vodyanoi se certau tare alături, în vreme ce măgărușii stăteau cu capetele plecate ca să treacă neobservați. Un grup de copii se materializă în fața roților nemișcate, lovind cu piciorul o minge de cârpe. Hainele zdrențuite le fluturau ca niște aripi.

Izbucni o ceartă, patru băieței luându-se de un vodyanoi din grup. Micul vodyanoi gras se îndepărtă în patru labe, plângând. Unul dintre băieți aruncă o piatră. Cearta fu uitată repede. Vodyanoiul se mai smiorcăi puțin, apoi sări înapoi la joacă, furând mingea.

Ceva mai departe, la câteva uși distanță de clădirea lui Isaac, o tânără scria ceva cu cretă pe un perete. Era un simbol pe care nu-l cunoștea, un fel de talisman vrăjitoresc. Doi bătrâni stăteau pe o buturugă, aruncând zaruri și râzând la vederea rezultatului. Clădirile erau murdare de găinaț de pasăre, iar pavajul cu gropi și bălți. Porumbeii zburau prin fumul a o mie de coșuri.

Bucăți de conversație ajungeau la urechile lui Isaac.

— ... deci vrea un firfiric pentru asta?

— ... a stricat mașina, dar a fost întotdeauna un porc...

— ... nu spune nimic despre asta...

— ... în ziua de Docuri, săptămâna viitoare...

— ... sălbatic, al dracului de sălbatic...

— ... slujbă? Pentru cine?

Pentru Andrej, gândi brusc Isaac, fără rost. Continuă să asculte.

Auzi multe. Erau limbi pe care nu le vorbea. Recunoscu dialectul din Perrick și Fellid, cadențele complicate din Cymek-ul de Jos. Și altele.

Nu voia să plece.

Isaac oftă și se întoarse în cameră. Lin se foia prin somn pe podea.

O privi, îi văzu pieptul ieșindu-i prin cămașa ruptă. Fusta i se ridicase de pe pulpe. Se uită în altă parte.

De când o recuperase pe Lin, de două ori se trezise cu trupul său cald apăsându-se de el și prinzând chef. Îi mângâiase coapsele umflate și îi coborâse între pulpe cu palmele. Îi trecuse somnul și deschisese ochii să o privească, uitând că Derkhan și Yagharek dormeau alături. Îi șoptise cuvinte drăgăstoase și explicite, apoi de retrăsese îngrozit când ea începuse să-i facă semne fără rost și își amintise ce i se întâmplase.

Ea se frecase de el și se oprise, se frecase din nou (*ca un câine capricios*, gândise el îngrozit), excitată confuz. O parte din el dorea să continue, dar greutatea tristeții îi înmuia penisul pe loc.

Lin păruse dezamăgită și rănită, apoi îl îmbrățișase, brusc fericită. Si se cuibărise înapoi. Isaac îi gustase emisiile chimice. Știa că plânsese înainte să adoarmă.

Isaac aruncă din nou o privire afară. Se gândi la Rudgutter și la ciracii lui, la macabrul domn Motley. Își imagină analiza rece a Consiliului Robotic, privat de mașina pe care o cumpărase. Își imagină furia și certurile și ordinele date din pricina lui în toată această săptămână.

Isaac se îndreptă spre mașina de criză, se așeză cu o hârtie în poală și începu să calculeze.

Nu se temea că mașina putea să fi fost copiată de Consiliu. Nu era în stare să creeze una. Nu-i putea calcula parametrii. Modelul îi venise din intuiție, atât de natural, încât nici nu-și dăduse seama preț de ore întregi. Consiliul Robotic nu putea să se inspire. Modelul fundamental al lui Isaac, baza conceptuală a mașinii, fusese în mintea lui, nu trebuise să o scrie pe hârtie. Notițele lui ar fi fost de neînțeles pentru oricine.

Isaac se așeză în așa fel, încât să stea în lumină.

****

Dirijabilele cenușii patrulau cerul, ca în fiecare zi. Păreau neliniștite.

Era o zi perfectă. Vântul dinspre mare părea să reînnoiască permanent cerul.

Yagharek și Derkhan, în cartiere separate ale orașului, se bucurau de momentele furate în soare și încercau să nu ispitească pericolul. Se îndepărtau de certuri și stăteau pe străzi aglomerate.

Cerul era plin de păsări și gargui. Se adunau pe minarete și turnulețe, se înghesuiau pe acoperișurile abrupte ale turnurilor miliției, pe care le pătau cu gainat alb. Treceau în viteză prin Valea Bărcii și pe deasupra edificiilor scheletice din Mahalaua Găinațului.

Planau peste Corbul, se împleteau complicat în curenții de aer ce se ridicau dinspre Stația Pierzaniei.

Țepușa și Parlamentul erau înțesate cu micile trupuri de zburătoare.

Coastele se albeau și crăpau în soare. Păsările se așezau scurt timp pe ele, apoi se aruncau din nou, căutând un alt refugiu în Orașul Oaselor, trecând pe deasupra acoperișului cu terasă neagră al clădirii unde domnul Motley se înfuria în fața sculpturii incomplete, care își bătea joc de el cu nerușinare.

Pescărușii urmăreau barjele cu gunoi și vasele de pescuit pe Marele Catran și pe Catran, plonjând după vreo bucățică de mâncare. Se

îndepărtau apoi spre Cartierul Infam, spre piața de pește din Pelorus. Se opreau puțin pe cablul plin de alge care ieșea din râu în dreptul Inimii Scuipatului. Cercetau grămezile de gunoi din Cupa de Piatră și prindeau prada pe jumătate moartă de prin Cotul Sur.

Un corp mai mare decât al păsărilor se ridică din mahalalele Movilei Sfântului GurăMultă. Pluti la mare înălțime peste vestul orașului. Străzile de dedesubt deveniră o pată de kaki și cenușiu ca un mucegai. Trecu ușor peste aerostate, sub căldura soarelui de amiază. Continuă în același ritm spre est, traversând nucleul orașului, de unde cele cinci linii ferate se desfăceau ca niște petale.

În aerul de peste Sheck, găști de gargui se rostogoleau în acrobații vulgare. Silueta alunecă peste ele fără să fie observată.

Se deplasă încet, cu mișcări languroase care dădeau de înțeles că ar fi putut accelera cu ușurință de zece ori. Traversă Molima și porni să coboare, trecând peste trenurile de pe Linia de Dreapta, apoi tot mai jos spre cupola de acoperișuri, strecurându-se printre curenții calzi ai coșurilor de fum.

Porni spre uriașii cilindri de gaz din Pârloaga Ecoului, dădu ocol și alunecă spre Stația Mâței, trecu pe sub șine prea iute ca să fie văzută și dispăru între acoperișurile din Cartierul Țeparilor.

****

Isaac era pierdut în numerele lui.

Își ridica privirea o dată la câteva minute spre Lin, care dormea și se foia ca un viermișor. Ochii ei păreau să fi fost orbi dintotdeauna.

La începutul după-amiezii, după ce lucrase vreo oră, o oră și jumătate, auzi un zgomot în curte. O jumătate de minut după aceea, auzi zgomot de pași pe scări.

Isaac îngheță și se rugă să înceteze, să dispară în vreo cameră ocupată de drogați. Dar pașii urcară hotărâți spre ultimele două etaje și se opriră în fața ușii.

Isaac era nemișcat. Inima îi bătea puternic. Căută din priviri pistolul.

Se auzi un ciocănit la ușă. Isaac nu răspunse.

După o clipă, cel de afară bătu din nou: nu tare, dar ritmic și insistent, repetat. Isaac se furișă mai aproape, încercând să nu facă zgomot. O văzu pe Lin foindu-se în somn, deranjată.

Se auzi o voce de dincolo de ușă, o voce ciudată, pe care parcă o cunoștea. Nu înțelegea ce spune, dar Isaac întinse mâna brusc și agresiv, gata de scandal. *Rudgutter ar trimite un escadron întreg*, gândi el cu mâna pe clanță, *probabil este doar un drogat venit la cerșit*. Și, deși nu credea nici el asta, era măcar liniștit că nu putea fi miliția sau oamenii lui Motley.

Deschise ușa.

Dinaintea lui în holul neluminat, aplecat puțin înainte, cu cioc curbat și lucios ca o armă exotică, stătea un garuda.

Își dădu seama pe loc că nu era Yagharek.

Aripile i se ridicau în spate ca o aură vastă și magnifică, cu pene maronii, apoi roșiatice spre vârf.

Isaac uitase cum arată un garuda întreg. Uitase mărimea extraordinară și grandoarea aripilor sale.

****

Înțelese aproape imediat ce se întâmpla, ca un presentiment.

După o fracțiune de secundă, veni o senzație masivă de alarmă și curiozitate; și un val de întrebări.

— Cine dracu' mai ești și tu? oftă el, adăugând: Ce naiba faci aici? Cum m-ai găsit... Ce...

Jumătăți de întrebări îi veniră pe buze. Se îndepărtă iute de prag, încercând să le alunge din minte.

— Grim...neb...lin...

Garuda se lupta să-i pronunțe numele. Suna de parcă ar fi invocat un demon. Isaac îi făcu semn brusc să-l urmeze înăuntru. Închise ușa și o propti cu un scaun.

Garuda se opri în mijlocul încăperii, într-o pată de lumină. Isaac îl privi atent. Purta o legătură de șale prăfuită și atât. Pielea îi era mai închisă la culoare decât a lui Yagharek, penele de pe cap mai pestrițe. Se mișca cu o incredibilă economie, cu capul ridicat să poată cuprinde întregul decor.

O privi pe Lin mult timp, până ce Isaac oftă.

— Cine ești? întrebă Isaac. Cum m-ai găsit? *Ce a făcut?* gândi Isaac, fără s-o spună însă. *Spune-mi.*

Garuda, subțire și musculos, și omul, solid și gras, rămaseră în colțuri opuse ale încăperii. Penele garudei luceau în soare. Isaac le privi, brusc obosit. Un sentiment de inevitabil, de finalitate, intrase odată cu garuda. Isaac îl ura pentru asta.

— Eu sunt Kar'uchai, spuse garuda.

Vocea îi era mai dură decât a lui Yagharek, cu intonație de Cymek. Era greu de înțeles.

— Kar'uchai Sukhtu-h'k Vaijhin-khi-khi. Individ Concret Kar'uchai Foarte Foarte Respectat.

Isaac așteptă.

— Cum m-ai găsit? spuse el până la urmă, cu amar.

— Am venit... de departe, Grimneb...lin, spuse Kar'uchai. Eu sunt *yahj'hur*... vânător. Am vânat zile întregi. Aici vânez cu... aur și bani de hârtie... Căutarea mea lasă o dâră de zvonuri... și amintiri.

Ce naiba a făcut?

— Vin din Cymek. Am vânat... tocmai din Cymek.

— Nu-mi vine să cred că ne-ai găsit, spuse Isaac repezit, nervos.

Vorbea iute, urând sentimentul de final și ignorându-l agresiv, blocându-l.

— Dacă tu ai reușit, atunci și nenorociții de milițieni o să reușească...

Se învârti prin cameră iute, înainte și înapoi. Îngenunchie lângă Lin, o mângâie ușor și-și trase răsuflarea ca să vorbească mai departe.

— Am venit după dreptate, spuse Kar'uchai, iar Isaac rămase mut, sufocat. Shankell, spuse Kar'uchai. Marea Meagre. Myrshock.

Am auzit despre călătorie, gândi Isaac furios, *nu-i nevoie să-mi spui.* Kar'uchai continuă.

— Am vânat... peste mii de kilometri. Am căutat dreptate.

Isaac vorbi încet, furios și trist.

****

— Yagharek este prietenul meu, spuse el.

Kar'uchai continuă ca și cum nu ar fi spus nimic.

— Când am descoperit că a plecat, după... judecată... Am fost ales să vin...

— Ce vrei? spuse Isaac. Ce ai de gând să-i faci? Vrei să-l iei înapoi cu tine? Vrei să... mai tai... ceva din el?

— Nu am venit pentru Yagharek, spuse Kar'uchai. Am venit pentru tine.

Isaac se holbă nedumerit.

— E după vrerea ta... să lași dreptatea să fie...

Kar'uchai era neobosit. Isaac nu putea rosti nimic.

Ce naiba a făcut?

— Am auzit numele tău în Myrshock, spuse Kar'uchai. Era pe o listă. Apoi aici, în orașul ăsta, a apărut din nou și din nou, până ce... restul au dispărut. Vânez. Yagharek și cu tine... sunteți legați. Lumea vorbește... de cercetările tale. Monștri zburători și mașini taumaturgice. Știu că Yagharek a găsit ce a căutat. Pentru ce a venit mii de kilometri. Ai opri tu dreptatea, Grimneb'lin? Am venit să te rog... să nu faci asta.

— Se terminase. Fusese judecat și pedepsit. Și se terminase. Nu ne-am gândit... nu am știut că ar putea... găsi o cale... să retracteze justiția.

— Am venit să-ți cer să nu-l ajuți să zboare.

— Yagharek este prietenul meu, spuse încăpățânat Isaac. A venit la mine și m-a angajat. A fost generos. Când lucrurile... au mers prost... s-au complicat și au devenit primejdioase... a fost curajos și m-a ajutat. Face parte din... ceva extraordinar. Și eu îi datorez... viața.

Privi spre Lin si apoi din nou aiurea.

— Îi sunt dator... pentru vremurile... A fost gata să moară, știi? Ar fi putut muri, dar a stat, iar fără el... nu cred că am fi răzbit.

Isaac vorbea liniștit. Cuvintele lui erau sincere și afectuoase.

Ce a făcut?

— Ce a făcut? întrebă el, înfrânt.

****

— Este vinovat, spuse Kar'uchai încet, de furt de alegere de gradul doi, cu lipsă deosebită de respect.

— Ce înseamnă asta? strigă Isaac. Ce a făcut? Ce dracu' e furtul de alegere? Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— E singura crimă pe care o recunoaștem, Grimneb'lin, răspunse Kar'uchai monoton. Să răpești alegerea altuia... să uiți realitatea lui concretă, să-l abstractizezi, să uiți că ești un nod al matricei, că acțiunile tale au consecințe. Nu trebuie să răpim posibilitatea de alegere a altei ființe. Ce este comunitatea, dacă nu... un mijloc pentru toți indivizii... de a alege.

Kar'uchai ridică din umeri și indică lumea din jur.

— Instituțiile orașului tău... Tot vorbesc despre indivizi... dar îi strivesc sub straturi și ierarhii... până ce alegerile lor ajung să fie între trei tipuri de mizerie. Avem mult mai puține în deșert. Foame, uneori, și sete. Dar avem la dispoziție toate variantele la alegere. Cu excepția cazului în care unul uită de ceilalți, uită realitatea tovarășilor lui, ca și cum ar fi... singur. Și fură hrană, și le răpește celorlalți alegerea de a mânca, sau minte despre un vânat și le răpește alegerea celorlalți alegerea de a vâna; sau se înfurie și atacă fără motiv și-i răpește alegerea altuia de a nu fi rănit sau de a nu trăi cu frică. Un copil care fură noaptea mantia unui semen... îi răpește acestuia alegerea de a o purta, dar cu respect, cu o urmă de respect. Alte hoții totuși nu au nici măcar o fărâmă de respect. Să ucizi... nu în război sau în apărare, ci să... omori... este să fii lipsit de respect, atât de lipsit de respect, încât nu numai că răpești alegerea de a trăi sau a muri în acel moment... dar și orice alegere, pentru totdeauna, care ar mai fi putut fi făcută. Alegerile generează alegeri... dacă i s-ar permite să trăiască, ar avea posibilitatea de a alege să vâneze sau să pescuiască, sau să joace zaruri, sau să tăbăcească piei, să scrie poezii sau să facă de mâncare... și toate aceste opțiuni îi sunt răpite dintr-un singur gest. Acesta este furtul de alegere cel mai grav. Dar toate furturile de alegere afectează și viitorul, nu numai prezentul. Yagharek a făcut o faptă... haină. Furt de gradul doi.

— Ce a făcut? strigă Isaac, iar Lin se trezi cu o fluturare de mână și un tremur nervos.

Kar'uchai vorbi sec.

— Tu ai putea să-i spui viol.

****

O, aș putea să-i spun viol, nu-i așa? gândi Isaac cu un rânjet, dar torentul de dispreț nu era suficient pentru a-i acoperi groaza.

Am să-i spun viol.

Issac nu putea decât să-și imagineze. În acel moment.

Actul în sine, firește — deși era o vagă și nebuloasă brutalitate în mintea lui *(A bătut-o? A ținut-o cu forța? Unde era ea? L-a blestemat și s-a împotrivit?).* Văzu clar, imediat, căile de alegere pe care Yagharek le furase.

Opțiunea de a nu face sex, de a nu fi rănită. Opțiunea de a nu risca o sarcină. Și dacă... dacă ea a rămas însărcinată? Opțiunea de a nu avorta? Opțiunea de a nu avea copii?

Opțiunea de a-l privi pe Yagharek cu respect?

Kar'uchai vorbi din nou.

— Alegerea mea a furat-o.

Isaac avu nevoie de câteva secunde, un timp ridicol de mare, pentru a înțelege ce voia să spună Kar'uchai. Apoi icni și o privi, observând pentru prima oară umflătura ușoară a sânilor ei ornamentali, la fel de inutili ca penajul unei păsări a paradisului. Se chinui să spună ceva, dar nu știa ce simțea: nu era ceva destul de palpabil ca să-l pună în cuvinte.

Murmură o scuză jalnică.

— Am crezut că ești... magistratul garuda... sau miliția voastră, ceva de genul ăsta, spuse el.

— Nu avem așa ceva, răspunse ea.

— Yag... un violator, șuieră el, iar ea cloncăni.

— A furat alegerea, spuse ea plat.

— Te-a violat, spuse el, iar Kar'uchai cloncăni din nou.

— Mi-a furat alegerea, spuse ea.

Nu se explica; Isaac înțelese că îl corecta.

— Nu se poate traduce în termenii voștri de jurisprudență, Grimneb'lin, spuse ea, vizibil deranjată.

Isaac încercă să vorbească, clătină din cap supărat, o privi din nou și văzu iar crima comisă, în ochii ei.

— Nu poți traduce, Grimneb'lin, repetă Kar'uchai. Stop. Văd în tine... toate textele legilor și morala despre care am citit.

Tonul ei părea monoton. Emoția din pauze și cadența vocii ei îi erau opace.

— Nu am fost *violată* sau *răvășită*, Grimneb'lin. Nu am fost *abuzată* sau *deflorată*... sau *stricată*. Tu ai numi asta viol, eu nu. Pentru mine asta

nu înseamnă nimic. El *mi-a furat alegerea*, de aceea a fost... judecat. Pedeapsa a fost severă... penultima sancțiune posibilă... Sunt multe furturi de alegere mai puțin haine decât acesta, și doar puține mai rele... Si mai sunt altele judecate la fel de aspru... multe dintre ele fiind acțiuni cu totul diferite de ale lui Yagharek. Pe unele nici nu le-ați numi crime. Acțiunile variază: crima... este furtul de alegere. Magistrații și legile voastre... pe care le sexualizați și le sacralizați... pentru care indivizii sunt abstracți... natura lor matriceală fiind ignorată... unde contextul este o distragere... nu pot pricepe asta. Nu te uita la mine ca la o victimă... Și când Yagharek se va întoarce... am să te rog să observi dreptatea noastră — dreptatea lui Yagharek —, nu să o impui pe a ta. El a furat alegerea, cu o gravitate de gradul doi. A fost judecat. Tribul a votat. Sfârșit.

Este? gândi Isaac. *E de ajuns? Este chiar sfârșitul?*

Kar'uchai îl privi cum luptă.

Lin îl chemă pe Isaac, bătând din palme ca un copil neîndemânatic. El îngenunchie și îi vorbi. Ea gesticulă agitată, iar el îi răspunse ca și cum ceea ce spusese ea ar fi avut sens, ca și cum ar fi conversat.

Era calmă și îl îmbrățișă și se uită nervoasă la Kar'uchai cu ochiul ei compus încă întreg.

— Vrei să fii martor la judecata noastră? spuse Kar'uchai încet.

Isaac o privi iute. Era preocupat de Lin.

Kar'uchai rămase tăcută mult timp. Cum Isaac nu răspunse, îi repetă întrebarea. Isaac se întoarse spre ea și scutură din cap, nu ca o negare, ci în semn de confuzie.

— Nu știu, spuse el. Te rog...

Se întoarse la Lin, care adormise. Se întinse lângă ea și o mângâie pe frunte.

După minute de tăcere, Kar'uchai se opri din mersul ei grăbit și îl strigă pe nume.

El tresări de parcă ar fi uitat că ea mai era acolo.

— Am să plec. Te mai întreb o dată. Te rog, nu-ți bate joc de dreptatea noastră. Te rog, lasă judecata să se împlinească.

Mută scaunul din ușă și ieși. Picioarele ei cu gheare zgâriară treptele la coborâre.

Iar Isaac rămase mângâind carapacea iridiscentă a lui Lin — marmorată acum cu linii de fractură și de răni –, gândindu-se la Yagharek.

Nu traduce, spusese Kar'uchai, dar cum putea să nu o facă?

Se gândi la aripile lui Kar'uchai scuturându-se de furie când Yagharek o prinsese în brațe. Sau poate că o amenințase cu un cuțit? O armă? Un bici?

Să-i ia dracu, gândi el brusc, privind părțile mașinii de criză. *Nu le datorez respect pentru legile lor...* Eliberați prizonierii. Asta spusese întotdeauna *Agitatorul Renegat.*

Dar garuda din Cymek nu trăiau precum cetățenii din Noul Crobuzon. Nu existau magistrați, își aminti Isaac, nici judecătorii sau fabrici de pedeapsă, nici mine sau gropi de gunoi de umplut cu Refăcuți, nici miliție sau politicieni. Pedeapsa nu era împărțită de șefi.

Sau cel puțin așa i se spusese. Așa își amintea. *Tribul a votat*, spusese Kar'uchai.

Era adevărat? Schimba asta cu ceva lucrurile?

În Noul Crobuzon pedeapsa se referea la o persoană. Interesul cuiva era servit. Era diferit în Cymek? Ce făcea crima să fie mai urâtă?

Un violator garuda era mai rău decât unul uman?

Cine sunt eu să judec? gândi Isaac cuprins brusc de mânie și se repezi la mașină, își reluă calculele, gata să continue, dar din nou *Cine sunt eu să judec?* gândi, brusc nesigur, cu pământul fugindu-i de sub picioare, și puse încet hârtia pe jos.

Se tot uita la pulpele lui Lin. Vânătăile aproape dispăruseră, dar amintirea lor era la fel de sălbatică.

O bătuseră după un model anume pe pântece și pe interiorul coapselor.

Lin se foi și se trezi și tremură de frică, iar Isaac strânse din dinți gândindu-se la ce-i făcuseră poate. Se gândi la Kar'uchai.

E cu totul aiurea, gândi el. *Exact asta mi-a spus să nu fac. Nu e vorba de viol, ea a spus...*

Dar era prea greu. Isaac nu o putea face. Dacă se gândea la Yagharek, se gândea la Kar'uchai, iar dacă se gândea la ea, se gândea imediat la Lin.

****

E cu totul pe dos, gândi el.

Dacă o credea pe Kar'uchai pe cuvânt, nu putea judeca pedeapsa. Nu putea hotărî dacă respecta dreptatea garuda sau nu: nu avea nicio bază, nu cunoștea circumstanțele. Deci era natural, firește, era inevitabil și sănătos să se întoarcă la ceea ce știa: scepticismul lui; faptul că Yagharek era prietenul lui. Să-l lase pe prietenul lui fără zbor pentru că lua în seamă o lege străină?

Și-l aminti pe Yagharek cățărându-se pe Casa de Sticlă, luptând cu miliția cot la cot cu el.

Își aminti biciul lui Yagharek sfâșiind molia și eliberând-o pe Lin.

Dar, când se gândi la Kar'uchai și la ce pățise, nu putu defini fapta decât ca *viol.* Și se gândi la Lin și la tot ce pățise ea, până ce îi veni să vomite de furie.

Încercă să se smulgă din toate aceste gânduri.

Încercă să se gândească la altceva. Își spuse disperat că a-i refuza serviciile nu implica judecată, că nu ar fi însemnat că pretinde a cunoaște faptele, că ar fi doar un mod de a spune „Asta mă depășește, nu e treaba mea". Dar nu era convins.

Se întinse și oftă epuizat. Dacă își întorcea fața de la Yagharek, orice ar fi spus, Isaac ar fi simțit că în realitate l-a judecat și l-a găsit vinovat pe Yagharek. Și Isaac înțelese că nu putea pretinde asta cu conștiința curată, când nu cunoștea de fapt speța.

Dar în urma acestui gând veni un altul: un contrapunct.

Dacă a nu ajuta însemna a judeca negativ, lucru pe care nu-l putea face, gândi Isaac, atunci a ajuta, a crea zborul ar fi însemnat că acțiunile lui Yagharek ar fi fost *acceptabile.*

Iar asta, își spuse Isaac cu dezgust și furie, nu putea să facă.

****

Își împături notițele încet, ecuațiile terminate pe jumătate, formulele mâzgălite.

****

Când se întoarse Derkhan, soarele coborâse și cerul se umpluse de nori sângerii. Bătu la ușă în ritmul rapid asupra căruia se înțeleseseră, trecând iute pe lângă Isaac atunci când acesta deschise ușa.

— E o zi uimitoare, spuse ea cu tristețe. Am adulmecat peste tot, am prins niște fire, niște idei...

Se întoarse spre el și tăcu pe dată.

Chipul lui întunecat, încruntat purta povara unei expresii extraordinare. Un complex de speranță și emoție și teribilă tristețe. Părea să respire energie. Se foia de parcă ar fi avut furnici sub cămașă. Se îmbrăcase cu mantia lui lungă de cerșetor. Un sac stătea lângă ușă, burdușit. Mașina de criză dispăruse, demontată și ascunsă în sac.

Fără grămada de fire și de piese, camera părea goală.

Derkhan observă că Isaac o învelise pe Lin cu o pătură groasă. Lin se ținea de ea nervoasă, gesticulând aiureli spre el. O văzu pe Derkhan și tresări fericită.

— Hai să mergem, spuse Isaac cu voce găunoasă în care se simțea tensiunea.

— Ce tot vorbești? spuse Derkhan furioasă. Despre ce tot vorbești? Unde-i Yagharek? Ce ți-a venit așa deodată?

— Dee, te rog... șopti Isaac, luând-o de mâini. Yag încă nu s-a întors. Îi las asta, spuse el și scoase din buzunar o scrisoare pe care o aruncă nervos în mijlocul încăperii.

Derkhan încercă să vorbească din nou, dar Isaac o opri, clătinând violent din cap.

— Eu nu... nu pot... nu mai lucrez pentru Yag, Dee... Reziliez contractul... Am să-ți explic totul, promit, dar hai să mergem. Ai dreptate, am stat prea mult.

Făcu un semn cu mâna spre fereastră, de unde se auzeau zgomotele serii.

— Nenorocitul de guvern e pe urmele noastre, ca și cel mai mare gangster de pe continent... Și Consiliul Robotic...

El o scutură blând.

— Să mergem. Noi... trei. Hai să dispărem.

— Ce s-a întâmplat, Isaac? ceru Derkhan, scuturându-l ea de data asta. Spune-mi acum.

El își întoarse repede privirea, apoi se uită din nou spre ea.

— Am avut un vizitator...

Ea icni și făcu ochii mari, dar el clătină violent din cap.

— Dee... un vizitator tocmai din Cymek, spuse el privind-o în ochi și înghiți în sec. Știu ce a făcut Yagharek, Dee.

Era liniștit și figura i se reașeză într-un calm rece.

— Știu pentru ce a fost... pedepsit. Nu ne reține nimic aici, Dee. Am să-ți spun tot — tot, îți jur —, dar nu ne mai reține nimic aici. Am să-ți spun din mers...

Zile întregi fusese delăsător, cu gândul numai la matematica de criză și la Lin. Brusc, conștientizase urgența situației în care se aflau. Își dăduse seama de primejdie. Înțelesese cât de răbdătoare fusese Derkhan și înțelesese că trebuia să plece.

****

— La dracu, spuse ea calm. Știu că au trecut doar câteva luni, dar... e prietenul tău. Nu-i așa? Nu putem să-l lăsăm de izbeliște... Ce este...? Ce a făcut atât de oribil? E chiar atât de grav, încât... neagă tot ce s-a întâmplat până acum? Chiar atât de groaznic?

Isaac închise ochii.

— Nu... da. Nu e așa de simplu. Am să-ți explic din mers. Nu mai vreau să-l ajut. Asta e, și gata. Nu pot, Dee. Nu pot. Nu mai vreau să-l văd, nu mai pot să-l văd în ochi. Așa că nu ne mai reține nimic, putem pleca. Chiar trebuie să plecăm.

****

Derkhan se opuse, dar scurt și fără convingere. Își strânse bocceaua cu lucruri, carnețelul, chiar dacă spunea că nu era sigură. Fusese prinsă în valul lui Isaac.

Adăugă o notiță pe spatele biletului lui Isaac, fără să-l deschidă. *Mult noroc*, mâzgăli ea. *Ne vom mai întâlni. Îmi pare rău că dispar așa de brusc. Știi cum să ieși din oraș. Știi ce ai de făcut.* Se opri un timp, nesigură cum să-și ia rămas bun, apoi scrise *Derkhan*. Puse la loc scrisoarea.

Își aruncă fularul în jurul gâtului, lăsându-și părul acum negru să-i cadă peste umeri. Se frecă la urechea tăiată. Se uită pe fereastră, spre locul unde cerul începea să se umple de seară, apoi se întoarse și puse cu blândețe un braț pe după umerii lui Lin, ajutând-o să meargă. Încet, cei trei coborâră.

****

— Sunt niște tipi în Cotul Pâclei, spuse Derkhan. Barcagii. Ne pot duce spre sud fără să ne pună întrebări.

— La dracu', nu! șuieră Isaac, ridicând privirea de sub glugă, cu ochii măriți.

Stăteau la capătul străzii, unde căruța jucase rol de poartă pentru copiii de mai devreme. Căldura serii era plină de mirosuri. Se auzeau certuri zgomotoase și râsete isterice de pe o stradă paralelă. Băcani și neveste, mardeiași și borfași stăteau la taifas prin colțuri. Luminile se iviră din o sută de surse. Flăcările de diverse culori prinseră viață în spatele sticlelor aburite.

— Nu, la dracu'! spuse din nou Isaac. Nu spre interiorul continentului... Trebuie să ieșim... Să mergem la Kelltree. Hai la docuri.

Așa că porniră cu toții încet spre sud și vest. Trecură printre Sărărie și Dealul Mâței, traversând străzi aglomerate, un trio ciudat. Un cerșetor înalt și solid, cu fața ascunsă, o femeie cu părul negru ca tăciunele și un schilod cu mers spasmodic, pe jumătate sprijinit, pe jumătate împins de tovarășii lui.

Fiecare robot cu aburi pe lângă care treceau îi făcea să întoarcă privirea de parcă s-ar fi ascuns. Isaac și Derkhan își țineau privirea în pământ, vorbind repede în barbă. Priveau nervoși în sus spre liniile miliției atunci când trecea vreun vagonet, parcă i-ar fi putut mirosi de acolo. Evitau să se uite la oricine ieșea mai grăbit de după vreun colț.

De parcă și-ar fi ținut răsuflarea. O călătorie agonizantă. Tremurau de atâta adrenalină.

Mergeau privind în jur, cercetând totul de parcă ochii lor ar fi fost aparate de înregistrat imagini. Isaac zări afișele unei operete curgând de pe pereți, sârmă ghimpată și sticlă spartă, arcadele viaductului ce susținea linia din Kelltree, desprinzându-se de Linia de Dreapta, trecând peste Sunter și Orașul Oaselor.

Ridică privirea spre Coastele care atârnau colosale în dreapta și încercă să-și amintească unghiul lor exact.

Cu fiecare pas se eliberau de acest oraș. Îi simțeau gravitația scăzând. Se simțeau amețiți. Ca și cum ar fi plâns.

Nevăzută, chiar pe sub nori, o umbră alunecă leneș în urma lor. Se întoarse și dădu ocol atunci când traseul lor deveni limpede. Pe când ce Isaac, Lin și Derkhan continuau să meargă, silueta se opri din trasarea cercurilor și se îndepărtă cu viteză pe cer, ieșind din oraș.

****

Stelele apărură și Isaac începu să șoptească rămas-bun tavernei *Ceasu și Cocoșu*, Bazarului din Aspic și Văii Bărcii și prietenilor.

Aerul rămase cald în drumul lor spre sud, urmând linia ferată prin peisajul industrial. Buruieni scăpau printre dale, împiedicând trecătorii care încă umpleau orașul de noapte, făcându-i să înjure. Isaac și Derkhan o dirijară cu grijă pe Lin spre ieșirea din Pârloaga Ecoului și Kelltree, tot spre sud, cu trenurile alături, îndreptându-se spre râu.

Marele Catran, sclipind drăguț sub neoane și în lumina lămpilor cu gaz, cu poluarea ascunsă de reflexii; și docurile pline de corăbii înalte cu pânze grele strânse și vase cu aburi pe apa iridiscentă, vase negustorești trase de balauri de mare mestecându-și zăbalele, nave-fabrici agitate, cu macarale și ciocane pneumatice; nave pentru care Noul Crobuzon nu era decât o haltă de o zi.

****

În Cymek, numim sateliții mici ai lunii țânțari. Aici, în Noul Crobuzon, îi numesc fiice.

Camera e plină de lumina lunii și a fiicelor, dar goală de orice altceva.

Am stat acolo mult timp, cu scrisoarea lui Isaac în mână.

Într-o clipă am s-o citesc din nou.

****

Am auzit goliciunea casei încă de pe scări. Ecourile erau prea lungi. Am știut înainte de a atinge ușa că mansarda era părăsită.

Am fost plecat ore întregi, căutând o oarecare libertate în oraș.

Am rătăcit prin grădinile Crucii Sobek, prin nori de insecte enervante. Am găsit ruinele mănăstirii, carcasa afișată cu mândrie în inima parcului. Unde vandali romantici și-au săpat numele în piatra străveche. Turnul modest a fost părăsit cu o mie de ani înainte să se toarne fundația Noului Crobuzon. Zeul căruia i-a fost consacrat a murit între timp.

Unii vin noaptea să onoreze fantoma zeului mort. Ce teologie disperată și tenace.

****

Azi am vizitat Vizuina Urletului. Am văzut Vadul Lipitorii. Am stat în fața unui zid mare din Fundătura Cocioabelor, pielea cojită a unei fabrici moarte și am citit toate graffiti-urile.

Am fost prost. Am riscat. Nu am rămas ascuns bine.

M-am îmbătat cu această cupă de libertate, dorind mai mult.

Așa că m-am întors în sfârșit prin noapte în acea mansardă goală și uitată, la trădarea brutală a lui Isaac.

Ce încălcare a încrederii, ce cruzime.

Am deschis-o încă o dată (trecând cu vederea cuvintele patetice ale lui Derkhan, ca un fel de zahăr pudră peste otravă). Tensiunea extraordinară din cuvinte parcă le face să se târască. Parcă îl văd pe Isaac chinuindu-se să scrie toate astea. Furie, dezaprobare, consternare. Adevărată tristețe. Obiectivism. Și o ciudată camaraderie, o scuză rușinată.

... avut un vizitator azi... *citesc, și...* în aceste împrejurări...

În aceste împrejurări. În aceste împrejurări o să fug de tine. Am să mă întorc cu spatele și am să te judec. Am să te părăsesc cu rușinea ta, am să te cunosc pe dinăuntru și am să trec mai departe și nu am să te ajut.

... nu am să te întreb „cum ai putut?“ *citesc și mă simt brusc slab, cu adevărat slab, nu ca și cum ar fi să vomit sau să leșin, ci ca și cum ar fi să mor.*

Mă face să strig.

Mă face să țip. Nu pot opri zgomotul ăsta, nu vreau, țip și țip și vocea îmi este tot mai puternică, îmi amintesc strigătul de război, tribul fugind spre vânat sau spre luptă, îmi amintesc vaietele funerare și cele de exorcizare, dar acesta nu e unul dintre ele, e durerea mea, nestructurată, necultivată, neregulată și ilicită, și agonia mea, singurătatea mea, tristețea mea, vina mea.

****

Ea mi-a spus nu, pentru că Sazhin o ceruse în vara aceea; că, fiind anul ei de adunare, ea spusese da; că voia să se împerecheze exclusiv ca un cadou pentru el.

Mi-a spus că sunt necinstit, că ar trebui să o las imediat în pace, să o respect, să-i arăt respect și să o las în pace.

****

A fost o acuplare urâtă. Am fost doar ceva mai puternic decât ea. Mi-a trebuit mult timp să o conving. Ea m-a zgâriat și m-a mușcat tot timpul, m-a bătut rău. Eu nu am dat înapoi.

M-am înfuriat. Plin de dorință și gelos. Am bătut-o și am pătruns-o pe când zăcea ametită.

Furia ei a fost extraordinară și pătimașă. M-a făcut să-mi dau seama de ce am făcut.

****

Rușinea m-a acoperit din acea zi. Remușcarea a venit mai târziu. S-au lipit de mine, parcă încercând să-mi înlocuiască aripile.

****

Tribul a votat în unanimitate. Nu am contestat faptele (îmi trecuse prin minte să fac asta preț de o clipă și un val de autodispreț m-a făcut să-mi fie greață).

Sentința a fost indiscutabilă.

Știam că decizia era corectă. Am putut arăta chiar puțină demnitate când am pășit între executorii aleși ai legii. Am fost lent, cu enorma greutate atârnată de mine care să mă oprească să zbor sau să scap, dar am înaintat fără pauză și fără întrebări.

Abia la sfârșit am cedat, când am văzut parii de care urmau să mă lege.

****

Au trebuit să mă târască ultimii metri, pe fundul albiei secate a Râului Fantomă. M-am smucit și am luptat la fiecare pas. Am implorat mila pe care nu o meritam. Eram la aproape un kilometru de tabără și sunt sigur că tribul m-a auzit țipând.

****

Am fost întins în cruce, cu burta în praf și cu soarele peste mine. Am tras de legături până mi-au amorțit mâinile și picioarele.

Cinci de fiecare parte, ținându-mi aripile. Ținându-mi strâns marile mele aripi în timp ce mă zbăteam și căutam să-i bat și să le sfărâm țestele. Am ridicat privirea și l-am văzut pe tăietor, vărul meu, San'jhuarr cel roș' în pene.

Praf și nisip și dogoare și blestematul de vânt prin albie. Mi le amintesc pe toate.

****

Îmi amintesc atingerea metalului. Senzația extraordinară de pătrundere, îngrozitorul travaliu al lamei zimțate. S-a înfundat cu carnea mea de multe ori, a trebuit scoasă și curățată. Îmi amintesc aerul cald pe rana

goală, bătând peste nervii smulși din rădăcini. Scrâșnetul lent, necruțător al osului. Îmi amintesc voma care îmi potolea strigătele pentru scurt timp înainte ca gura să mi se curețe și să trag aer în piept și să țip din nou. Sânge în cantități înspăimântătoare. Ușurința bruscă, amețitoare atunci când o aripă a fost îndepărtată și cioturile de os s-au smuls violent înapoi în carne și carnea franjurată ieșindu-mi din rană și presiunea îngrozitoare a cârpelor curate și unguentele pe tăieturi și pasul lent al lui San'jhuarr ocolindu-mă pe la cap și faptul de a ști cu certitudine de nesuportat că totul se va repeta iar de cealaltă parte.

****

Nu am pus la îndoială faptul că am meritat sentința. Chiar când am fugit să caut o cale nouă de a zbura. Am fost rușinat de două ori. Schilodit și lipsit de respect pentru furtul meu de alegere; la aceasta adaug rușinea de a combate o judecată dreaptă.

Nu puteam să trăiesc. Nu mă suporta pământul. Eram mort.

****

Am pus scrisoarea lui Isaac în zdrențele mele fără să-i citesc mesajul nemilos de adio. Nu pot spune cu siguranță că îl disprețuiesc. Nu pot spune cu siguranță că aș fi făcut altceva decât a făcut el.

Am ieșit din joc.

La câteva străzi mai încolo în Sărărie, un turn de cincisprezece etaje se ridică peste partea de est a orașului. Ușa din față nu e încuiată. E ușor să te cațări peste poarta care ar trebui să blocheze accesul spre terasă. Am mai urcat acolo și înainte.

E un drum scurt. Parcă dorm. Cetățenii se holbează la mine când trec pe lângă ei. Nu port gluga. Nu mai văd de ce ar conta.

Nimeni nu mă oprește să urc pe clădirea înaltă. La două niveluri, ușile s-au deschis foarte puțin când am trecut pe scări și am fost privit de ochi ascunși în întuneric, pe care nu-i puteam vedea. Dar nu mă oprește nimeni și în câteva minute sunt pe acoperiș.

Cincizeci de metri. Sunt multe clădiri mai înalte în Noul Crobuzon. Dar aceasta este destul de înaltă ca blocurile să dea înapoi de pe străzi ca și cum ceva enorm s-ar fi ridicat din apă.

Trec peste pietriș și peste vetrele focurilor unde s-au încălzit intrușii și vagabonzii. Sunt singur pe linia cerului în seara asta.

Zidul de cărămidă care închide terasa are un metru și jumătate. Mă aplec peste el și privesc în jos de fiecare parte.

Știu ce o să văd.

Mă pot închipui exact.

Se vede o lucire dinspre cupola Casei de Sticlă, o pată de lumină murdară între două turnuri de gaz. Coastele sunt doar la vreo doi kilometri, înălțându-se mult deasupra căii ferate și caselor. Pâlcuri întunecate de copaci sunt presărate prin oraș. Luminile, de toate culorile, peste tot în jurul meu.

Sar ușor pe zid și mă ridic.

Acum sunt pe vârful Noului Crobuzon.

E enorm. O mocirlă așa de mare. Are de toate înăuntru, se împrăștie la picioarele mele.

Pot vedea râurile. Molima este cam la șase minute de zbor. Îmi întind brațele.

****

Vânturile se grăbesc spre mine și mă lovesc cu bucurie. Aerul e jucăuș și viu.

Închid ochii.

Îmi pot imagina cu precizie maximă. Un zbor. Să-mi iau avânt din picioare, aripile să prindă aerul și să-l arunce cu ușurință spre pământ, scobind felii mari și aruncându-le departe de mine, ca niște vâsle. Plutirea pe un curent ascendent în care penele se umflă, se împrăștie, plutesc în spirală peste enormitatea de sub mine. Este un alt oraș de deasupra. Grădinile ascunse devin spectacole spre deliciul meu. Cărămizile întunecate au pe ele ceva ca un noroi. Toate clădirile devin un vis. Întregul orașului poate fi tratat cu lipsă de respect, poate fi aterizat și decolat, poate fi stropit din zbor.

Din aer, în zbor, de deasupra, guvernul și miliția sunt niște termite pompoase, mizeria — o pată ce se șterge, degradarea ce are loc în umbra arhitecturii nu stă în grija mea.

Simt vântul despărțindu-mi degetele. Sunt lovit de aer în plin. Simt mâncărimea cioturilor zdrențuite ale aripilor.

Nu vreau să mai continui asta. Nu mai vreau să fiu un schilod, o pasăre legată de pământ.

Această viață pe jumătate încetează acum, cu speranța mea.

Îmi pot închipui atât de bine un ultim zbor, o curbă elegantă prin aerul care mă îmbrățișează ca un iubit pierdut.

Să mă ia vântul în brațe.

Mă aplec peste zid, peste orașul care cade, în aer.

****

Timpul se oprește. Sunt atârnat. Nu e niciun sunet. Orașul și aerul sunt înghețate.

****

Și întind brațul încet și trec cu mâna prin pene. Le împing deoparte încet în vreme ce pielea îmi pocnește, le frec fără milă în direcția greșită, în contra firului. Deschid ochii. Degetele se închid și se prind de cozile groase și de fibrele uleioase de pe obrajii mei și închid ciocul să nu țip și încep să smulg.

După mult timp, câteva ore mai târziu, în partea cea mai adâncă a nopții, trec prin acel puț și ies de partea cealaltă.

Un singur taxi troncănește repede pe strada pustie și apoi nu se mai aude nimic. Peste caldarâm, o lumină maronie se scurge dintr-un jet de gaz.

O siluetă întunecată mă așteaptă. Intră în pata de lumină și rămâne acolo, cu chipul umbrit. Îmi face semn încet. E un moment în care mă gândesc la toți dușmanii mei și mă întreb care dintre ei este acesta. Atunci văd brațul uriaș al călugăriței cu care mă salută.

Descopăr că nu sunt surprins.

Jack Juma-de-Rugăciune își întinde iar brațul Refăcut și, cu o mișcare lentă, greoaie, îmi face semn.

Mă invită înăuntru. În orașul lui.

Pășesc înainte în lumina slabă.

Nu-l văd să tresară când ies din stadiul de siluetă și mă observă.

Știu cum trebuie să arăt.

Fața îmi este o masă de carne frăgezită, sângerând copios din o sută de găurele de unde au căzut penele. Pâlcuri tenace de puf care au rezistat mă fac să arăt ca o miriște. Ochii mi se holbează dintr-o piele cheală, roz, ruptă, cu bube. Firișoare de sânge sapă albii peste craniul meu.

Picioarele îmi sunt din nou strânse în cârpe murdare, care să ascundă forma lor monstruoasă. Marginea de pene care se continuă cu solzii picioarelor este smulsă complet. Pășesc prudent, cu pântecele la fel de proaspăt jumulit ca și capul.

Am încercat să-mi rup ciocul, dar nu am putut.

Stau dinaintea clădirii în trupul meu cel nou.

****

Juma-de-Rugăciune se oprește, dar nu foarte mult timp. Cu un nou gest languros, își repetă invitația.

Este generos, dar trebuie să refuz.

El îmi oferă lumea jumătate. Îmi oferă să împart cu el viața de tâlhar din orașul interstițial. Obscurele lui cruciade și răzbunarea anarhică. Dispretul lui pentru uși.

Refăcut evadat, pRefăcut. Nimic. Nu se potrivește cu acest loc. S-a luptat cu Noul Crobuzon ca să-l transforme într-un oraș nou, acum se chinuiește să îl salveze de sine.

Vede un alt ins-jumătate dărâmat, o altă relicvă epuizată pe care ar putea-o poată converti să lupte luptele lui inimaginabile, un altul pentru care existența este imposibilă în orice lume, un paradox, o pasăre care nu poate zbura. Și îmi oferă o cale de ieșire, în necomunitatea lui, marginea lui, orașul lui cel troglodit. Locul violent și onorabil de unde își varsă mânia.

Este generos, dar refuz. Nu e orașul meu. Nu e lupta mea.

Trebuie să las lumea lui jumătate în pace, demimondul lui de o ciudată rezistență. Eu locuiesc într-un loc mai simplu.

El greșește.

Nu mai sunt garuda legată de pământ. Aceea a murit. Asta e o viață nouă. Nu sunt o jumătate de ființă, un rebut de nici-nici.

Am smuls penele înșelătoare din piele și am netezit-o; dincolo de aspectul meu păsăresc sunt la fel cu semenii mei cetățeni. Pot trăi complet într-o singură lume.

I-am mulțumit, mi-am luat rămas-bun și am plecat, pășind în slaba lumină de gaz spre est, spre campusul universității și spre Stația Dumbravei, prin lumea mea de cărămizi și mortar și catran, bazaruri și piețe, străzi cu lumină de sulf. Este noapte și trebuie să mă grăbesc în patul meu, să-mi găsesc patul, să găsesc un pat în acest oraș al meu unde să pot trăi viața mea de-a dreptul.

Mă îndepărtez de el și pășesc în vastitatea Noului Crobuzon, acest edificiu înalt de arhitectură și istorie, această complexitudine de bani și mahala, acest zeu profan alimentat cu aburi. Plec și intru în acest oraș al meu, nu ca o pasăre sau ca un garuda, nu ca un troglodit mizerabil.

Pășesc în casa mea, în acest oraș al meu, ca om.

CHINA MIÉVILLE

staţia pierzaniei

Isaac Dan der Grimnebulin este un om de ştiinţă excentric, care trăieşte în oraşul Noul Crobuzon împreună cu iubita sa Lin, o femeiă khepri. În vreme ce lui Lin, o artistă, i se cere să realizeze o sculptură a unui şef mafiot, domnul Motley, lui Isaac i se oferă o ocazie unică: fiind contactat de Yagharek, un garuda ale cărui aripi au fost tăiate de cei din tribul său ca pedeapsa pentru o crimă despre care afirmă că nu are echivalent în lumea oamenilor, este rugat să-i redea zborul marelui garuda. Ca urmare a acestor provocări, lucrurile ajung să ia nişte întorsături dintre cele mai neînchipuite, însăşi viaţa Noului Crobuzon şi a locuitorilor săi fiind pusă în pericol.

„Plin de energie, periculos, mereu inventiv, China Miéville îşi continuă proiectul de a reconstrui fantasticul de la underground la suprafaţă. Noul Crobuzon, oraş al motoarelor mereu în mişcare şi fabrică subterană de coşmaruri, are structura unei fiinţe vii. Te urci în tren spre Staţia Pierzaniei pe propriul risc! Lasă vreun colţ neexplorat şi vei regreta pentru totdeauna!"

M. John Harrison

Ilustraţia Copertei 1 © Luca Oleastri, Cemil Heki | Dreamstime.com

ISBN 978-973-733-347-6

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

TRITONIC